

Lőrincz L. László

A kicsik

TARTALOM

Telihold a Pireneusokban (I.)
Telihold a Pireneusokban (II.)
Telihold a Pireneusokban (III.)
Földrengés után
A cirkuszosok téli pihenője
A titkos társaság
A lányomok
Teotihuacan (I.)
Telihold a Pireneusokban (IV.)
Teotihuacan (II.)
A nyomok
A Kecskeszarv-domb mögött, a réten
Idegenek az éjszakában
A druidák
A nyomozás beindul
A tanácskozás
A tengeren túl
A telihold előtti utolsó éjszakák
Holdtölte előtt
A kutatás első éjszakája
A kutatás második éjszakája
A kutatás harmadik éjszakája
A lepratelep
Az expedíció befejezi munkáját (?)

Telihold a Pireneusokban

(I.)

1

Egon Jarvis nem volt beszari alak - ezt akárhányan tanúsíthatták. Sem akkor, amikor alig néhány méter távolságról lőtte fejbe a természetvédelmi terület legféltettebb elefántbikáját, sem akkor, amikor az ugandai határ felé menekült az őt üldöző vadőrök elől. Persze, ekkor már a kocsiában voltak az agyarak, amiért később busásan megfizették. Még arra is maradt bátorsága, hogy az akadémikusodó fickók közül elkapjon kettőt és csak azt sajnálta, hogy az ő trófeáikért nem zsebelhet be egyetlen megveszekedett fityinget sem. Ezért aztán hagyta is őket a francba. Keresztülépett a holttestükön és rövidesen átcsúszott a határon.

Juan, a kocsmáros néhány pillanatig elgondolkodva bámulta az idegen napbarnított képét, világítóan szürke szemét, majd megvonta a vállát.

- Igyon egyet - mondta elkapva egy üveg nyakát. - A vendégem.

A bor kellemes ízű volt, de kissé savas. Jarvis megrázkódott, és visszatette a poharát a pultra. A kocsmáros belökte a mosogatóba, és megpödörgette a bajuszát.

- Szóval, fel akar menni?

- Fel én - mondta Jarvis.

- Van hozzá pénze?

Jarvis nem szólt, csak mosolygott.

- Rendben van - dünnyögte a kocsmáros. - Tudja a tarifát?

- Tudom - bólintott Jarvis.

- Az *enyémet* tudja-e?

- Magának nincs tarifája - mosolygott Jarvis. - Maga majd elszámol a vezetővel.

- Ahogy akarja - mondta Juan. - Nem vagyok a saját üzletem ellen, de én a maga helyében nem mennék fel oda. Főleg most.

- Főleg mikor?

- Holdtöltekor. Nem tudja, hogy holnap éjszaka holdtölte van?

- Nem tudtam - mondta Jarvis immár kissé türelmetlenül. - Hol az emberem?

Juan a háta mögé bökött a mosogatókefével.

- Ott van egy ajtó. Menjen be rajta. Ha pedig végzett a dologgal, felejtse el engem, az ajtót, sőt az lenne a legjobb, ha a kocsmámat is elfelejtené.

- Rövid az eszem - ígérte Jarvis. - Könnyen felejték.

- Akkor menjen.

Jarvis biccentett, aztán ment.

Juan sóhajtott és keresztet vetett.

Ahogy belépett a szobába, szinte mellbe vágta a sötétség. Az ajtó becsattant a háta mögött. Jarvis tett egy lépést oldalra, hogy a fal védje a hátát, majd villámgyorsan leguggolt és előrántotta a forgópisztolyát.

- Nyugodtan elteheti - hallott a sötétség mélyéről egy nyekergő hangot. Spanyolul beszélt, de valahogy furcsa, sosem hallott kiejtéssel. Mintha annak, aki beszélt, nem a spanyol lenne az anyanyelve.

- Nem gyújtana villanyt? - tudakolta Jarvis, zsebre rakva a stukkerét. - Szeretem látni, kivel tárgyalok.

- Várjon egy kicsit - nyekeregte a hang. - Mindjárt kitisztul a szeme.

A nyekergőnek igaza lett. Alig múlt el tíz-tizenöt másodperc, Jarvis úgy látott mindent, mintha felkapcsolta volna a villanyt. A majdnem-telihold besütött az ablakon, ezüst fénnel öntve le a bútorokat és azt a kis fickót, aki egy széken ült éppen az ajtóval szemben. Kopott, rövid bőrkabátot, életlen, kályhacsőszerűen a lábára simuló nadrágot viselt, fején formátlanná ázott baszk sapkát.

- Nem kell a villany, mert kiszűrődik a fénye. Aztán még megkérdezhetné valaki, mi a csodáért égett a villany a hátulsó szobában, amikor Juan kinn állt a pultnál, nem igaz?

- Oké - hagyta rá Jarvis. - Már jól látok.

A kis pasas szipogott néhányat, aztán egy szalmafonatból készült székre bökött.

- Tegye le magát.

Jarvis letette. Nem volt különösebben meglepve, hogy így alakultak a dolgok, hiszen veszélyekkel teli élete során megszokta, hogy azok, akik felhajtják neki az árut, nem mindennapi fickók.

- Egon Jarvis vagyok - lökte oda a kis pasasnak. A saját nevét mondta, mert nem tartotta szükségesnek, hogy álnevet használjon.

- Perrier - mondta a kályhacső nadrágú, de nem nyújtott kezét Jarvisnak. - Auguste Perrier.

- Francia?

- Részben. Részben spanyol, baszk, meg mindenféle. Nos, Mr. Jarvis, hallgatom.

Jarvis, mielőtt beszélni kezdett volna, még egyszer végigfuttatta a szemét Perrier arcán. Ösztönei óvatosságra intették. Valami nincs rendjén ezzel a fickóval. De mi az ördög?

- El akarok kapni egyet - mondta előrehajolva a székén.

- Kecskét?

- Kapitális tróféát akarok. Nem egyszerűen kecskét.

Perrier megsimogatta borostás arcát.

- Gyűjtő, vagy megbízónak dolgozik?

- Fontos ez? - kérdezte gyanakodva Jarvis.

- Csak a biztonság miatt - vonult vissza a másik. - Nem szeretném, ha kifecsegne valaki valamit. Maga elmegy, de én itt maradok. Érti, ugye?

- Értem - biccentett Jarvis.

A kis fickó a baszk sapkán keresztül megvakarta a fejét.

- Van egy magának való. Épp a múlt hónapban jelölte meg a Felügyelőség. Azt mondják, évtizede nem láttak ilyen szép bakot a hegyekben.

- Nincs fényképe róla?

- Nem fényképész vagyok én, hanem... hegyen-völgyön járó ember. De értem a dolgom, elhiheti. Csak akkor kell fizetnie, ha meg van elégedve az áruval. Így jó?

Egon Jarvis elnyomta a gyanakvását és bólintott.

- Jó.

A kis fickó felállt és az ablak felé intett.

- Holnap este odakint. Nem felejtí el, hogy ötvenezer, igaz?

- Nem én.

- Rendben. Most menjen vissza a kocsmába. Majd Juan megmondja, hol kell várakoznia.

- Mit hozzak magammal?

- Csak a fegyverét.

- Mi legyen a pénzzel?

- Egyelőre inkább a golyókkal törődjék. Pénzzel nem lődözhet kecskékre.

Jarvis bólintott, és visszament az ivóba.

3

Juan a pultra könyökölt. Úgy nézett rá, amint feltűnt a pult lámpáinak a fénykörében. Jarvis habozott és arra gondolt, hogy mindjárt ki is megy az ajtón, de Juan megállította.

- Hé! Jöjjön csak ide!

Jarvis odament. Szeme sarkából látta, hogy talán ha két asztalnál ülnek már csak kései vendégek, a többi felszívódott, mialatt ő a különszobában tárgyalta a baszk sapkással.

- Igyon még egyet. Erre is a vendégem.

Jarvis bólintott és a pultra könyökölt. A nehezén szerencsére túl van. A technikai rész nem okozhat problémát - erre évtizedes gyakorlata a garancia.

- Minden rendben? - kérdezte Juan, letéve maga elé a vörösboros üveget.

- Úgy látszik.

- Auguste megbízható. Furcsa, de megbízható. Úgy ismeri a hegyeket, mint senki más. Hanem, hallja, azért én holnap mégsem mennék fel oda.

Halkra fogta a hangját, hogy szinte már suttogott. A két asztalnál ülők azonban annyira el voltak foglalva a saját dolgukkal, hogy ha kiabált volna, sem igen figyeltek volna fel rá.

- A telihold miatt?

- Ühüm. Meg a *kicsik* miatt.

Jarvis megvakarta az orra hegyét.

- Kicsik? Azok kik?

- Sosem hallott még róluk?

- Még nem - mondta Jarvis türelmesen.

Juan újratöltött a poharakba.

- Pedig odafent kószálnak, a hegyek között. Mindenki beszél. Csak teliholdkor ehetnek. Ilyenkor nekiindulnak, és felfalnak mindenkit, akivel találkoznak. Nem ismernek sem istent, sem embert szörnyű éhségükben. Jaj annak, aki összefut velük.

- Volt már olyan, hogy összefutott valaki velük?

Juan elfintorította az orrát és bólintott.

- Volt. Többen is voltak. Soha nem kerültek elő. Pedig figyelmeztették őket, hogy teliholdkor ne járjanak a hegyek között. Szőröstül-bőröstül megették őket. Még a cipőtalpuk sem maradt meg.

Egon Jarvist nem lepte meg a dolog. Ismert ő ilyesfajta történetet, nem is egyet, mindazokról a vidékekről, ahol eddig megfordult. Meghallgatta Elefántcsontparton a párdúcemberek legendáját, a busmanok között a szellemekét, Pápua Új-Guineán a pajpajokét, aztán füttyült rájuk, és megszerezte megbízóinak a megrendelt trófeákat. Most sem lesz ez másképpen.

Nem akart udvariatlan lenni ezzel a Juannal, ezért csak úgy tessék-lássék feltett neki még néhány kérdést.

- Eszerint ezek az izék... emberevők?

- Azok hát.

- És... mit jelent az, hogy kicsik?

- Kicsik. Nem akkorák, mint mi vagyunk. Kisebbek.

- Törpék?

- Úgy is lehet mondani.

Egon Jarvis poharára ejtette a tenyerét, hogy megakadályozza a kocsmáros az újabb töltésben.

- Azt hiszem, elmegyek aludni.

- Csak menjen - mondta a kocsmáros. - Szép álmokat.

- Meglesz.

Úgy lépett ki az ajtón, hogy hátra sem pillantott.

A hatalmas holdtányér úgy függött a feje felett, mintha odaakasztották volna.

Halkan füttyörészett, amint elindult a csak néhány száz méternyire fekvő vendégház felé.

Sem szépek, sem csúnyák nem voltak az álmai. Azok a feketék sem kísértették, akiket a Kalaháriban fejbe durrantott, és Lucy sem bukkant fel, hogy ismételten megfenyegetse, amiért lelépett a pénzével. El nem tudta gondolni, mi a fenéért követeli még mindig a részét, amikor odaát már semmi hasznát nem veheti. Vagy mégis? Ki a fene tudja, mi van *odaát*? Ha egyáltalán van valami.

Egész napon át fellegek úsztak az égen; ez Egon Jarvisnak egyáltalán nem tetszett. Ismeretlen terepen mozgott, ismeretlen emberek között, nem szeretne volna elszúrni a dolgot. Ha megölte az állatot, még meg is kell keresnie. Márpedig ha sötét felhők borítják az eget, nem lesz könnyű a nyomára bukkanni.

Amikor elérkezett a megbeszélt időpont, Egon Jarvis vállára akasztotta a fegyvertokot - benne a Ruger Red Labellel és a Viking Arms S.O.S.-szel -, felcsatolta az övét a késekkel, aztán kísértelt a vendégháztól mintegy ötszáz méternyire árválkodó Krisztus-kereszthez. Mire kiért, a felhők elvonultak az égről s felragyogott a telihold. Éppen úgy, mint az elmúlt éjszakán.

Jarvis nekitámasztotta a hátát a szobor kerítésének és lecsúsztatta a válláról a fegyvertokot. Órájára pislantott. Tíz perce volt még a megbeszélt időpontig.

A kis fickó úgy bukkant fel, mintha a levegőből született volna. Az egyik pillanatban még nem volt sehol, a másikon pedig már ott állt az orra előtt baszk sapkáját simogatva.

- Jó estét - mondta. - Minden rendben?

Jarvis bólintott.

- Akkor akár indulhatunk is. Két órába is beletelik, amíg odaérünk.

Hirtelen hideg szél támadt, s a rosszul felszegezett pléhkereszt ugrálni kezdett a keresztben. Ide-oda csapdosta a testét, mintha nem akarództa volna neki a helyén maradni.

A kis pasas összeborzongott és kedvetlenül megvakarta a sapkája tetejét.

- Kár, hogy éppen telihold van. Jobb lett volna másikon napon. Amikor már fogyni kezd.

A hideg szél körülfonta őket és a lábukra csavarodott. Mintha nem akarta volna engedni, hogy elinduljanak a hegyek felé.

- Így ni - mondta a kis fickó, amint felvezette Jarvis a hegynyeregbe. - Akkor hát itt is vagyunk. Látja a vakaródzó helyüket?

Kinyújtotta a kezét és a vízmosáson túli hegyoldalra mutatott.

Más talán nem látta volna, Jarvis azonban azonnal észrevette a sziklatarajokat, amelyek kiemelkedtek a hegyoldalt borító zöld fű és moha közül. A fű tíz-tizenöt centiméter magas lehetett - éppen ideális legelőhely.

- Három vagy négy ilyen terület-asztalkám van úgy ötven kilométeren belül - mondta a kis fickó letelepedve a pusztára földre. - Vagy idejönnek, vagy azok valamelyikét keresik fel.

- És ha nem ide jönnek? - kérdezte Jarvis.

A vezető megvonta a vállát.

- Akkor holnap jönnek ide. Vagy holnapután. Néha egy hétig is távol maradnak. De egyszer idejönnek, az biztos.

Jarvis sóhajtott és arra gondolt, hogy de jó lenne, ha a kecskék már ma éjszaka idejönnének. Kiválasztja a nagy bakot, ledurrantja, lenyiszálja a fejét, elrejtí, a többi aztán már megy a maga útján. A trófeások begyűjtik és preparálják. Ő pedig más megbízatás után nézhet.

Letette a tokot a földre és kiemelte belőle a puskákat. A kis fickó rossz jelnek vehette, mert rá sem nézett a fegyverekre. Felemelkedett és indult volna lefelé, arra, amerről jöttek.

Jarvisnak annyi ideje maradt csak, hogy ráfogja a Red Labelt.

- Hé! Hova megy?

- Lefelé - mondta a pasas. - Maga a vadász, vagy én?

- Hol akarja megkapni a pénzt?

A kis fickó elvigyorodott.

- A Krisztusnál leszek.

- És ha nem jönnek?

- Most már ismeri az utat. Jöjjön fel mindaddig, amíg el nem kapja. Ha elkapta, én ott leszek a Krisztusnál.

Meg sem várva Jarvis beleegyezését, folytatta az útját lefelé a domboldalon. Jarvis egyetlen pillanatra elfogta a kísértés, hogy oldalba kapja a fickót egy golyóval, de még abban a szent pillanatban le is tett róla. Kecskéért jött, nem emberért.

A kis fickó megállt vagy ötvenméternyire tőle és csípőre tette a kezét.

- Hé!

- Mi van?

- Aztán csak vigyázzon!

- Mire vigyázzak? - kérdezte ingerülten Jarvis.

- Hát a kicsikre. Tudja, telihold van. Teliholdkor szoktak előjönni.

Jarvis lehajtotta a fejét. Azon gondolkodott, vajon közvetlenül a vízmosás szélénél, vagy egy kissé beljebb üsse-e fel a sátrát.

Rövid töprengés után úgy döntött, nem megy ki a vízmosás szélére.

6

Magára húzta a sátrát, ha azt a tákolmányt, amely a hátán pihent, egyáltalán sáturnak lehetett nevezni. Inkább amolyan felfújható hátzsisák volt; levegő nélkül aligha nyomhatott ötven dekánál többet, felfújva és a rejtett cipzárakat kihúzóztatva viszont olyasféle fél-sátorrá alakult, amely megvédte a hátát és a fejét a szélről, a hidegtől és a homoktól. Ráadásul egyetlen mozdulattal meg is szabadulhatott tőle, ha a szükség úgy hozta. Csak egy kis dugócskát kellett kihúznia ahhoz, hogy ismét visszaváltozzék hátzsisákká.

Jarvis elégedetten legeltette a szemét a hegyoldalon. Ha feltűnnek a kecskék, azonnal észreveszi őket. A lelövésssel nem lesz probléma: távcsöves puskával még egy mezei egeret is képes elkapni ilyen távolságból.

A szél ismét feltámadt és néhány száraz kórót csapott a sátor oldalához. Jarvis nem győzte dicsérni az esztét, amiért felfújta a sátor-hátizsákot. A szél hideg volt, mintha a hegyek jeges gyomrából merészkedett volna elő.

Felemelte a Red Labelt és belenézett a távcsövébe. Odaát minden mozdulatlan volt, kivéve a magasabbra nőtt fücsomókat, amelyek hívogatón riszálták magukat a szélben. Mintha a kecskéket csalogatták volna, hogy gyertek, legeljete le bennünket.

Tizenegy múlt pár perccel, amikor meghallotta a hangokat. Mintha a hold, vagy a sziklák énekeltek volna. Vékony csilingelő hangocskák voltak; alighanem a szél szárnyán érkeztek Jarvis sátrához.

Jarvis összehúzta a szemöldökét. Még csak az hiányzik, hogy megzavarja valaki. Ott lapult ugyan a zsebében a vadászengedély, de azt csak végszükség esetén használhatja. Ha beviszik a csendőrségre, öt perc alatt kiderülhet róla, hogy hamis.

A hold majd kéttenyérrnyit emelkedett az égen, mióta kicsücscent a vízmosság mellé. Hideg kéksége kellemetlen emlékeket ébresztett a szívében. Amikor szibériai tigris lőtt a megbízójának, hat pokoli éjszakát töltött az Amur mentén. Ott volt ilyen hideg, már-már ellenséges fénye a holdnak.

Jarvis mégis elmosolyodott. Nem is egyszer hallotta már a sivatagi homok énekét, az amazonasi zengő fák dalát, a zenélő sziklát Kaliforniában - jól tudta, hogy az éjszakai énekszó a sokszor meggyalázott és mégis fenséges természet hangja. Csak az ostobák hiszik róla, hogy a sötétség tisztátalan árnyai dalolnak a telihold fényében.

Mintha odaát, a vízmossáson túl megmoccanat volna valami. Ismét felkapta a puskát és belenézett a távcsövébe. Csak a fücsomók ringatóztak a késpengeként felfelé meredő sziklatarajok között.

A távoli, furcsa ének egy csapásra elhallgatott. Jarvis megtörölgette a szemét. Még egy óra, és előveszi a kávé.

Mintha újra megmoccanat volna valami a holdfény mélyén. Csakhogy ezúttal már nem a vízmossáson túl, ahova a kecskéket várta, hanem a vízmossáson innen, alig karnyújtásnyira tőle. Éppen csak észrevette az árnyak lebbenését, már el is múlt a dolog.

Jarvist azonban nem lehetett megtéveszteni. Ha meg lehetett volna, már rég a Kalahári homokja alatt rácsálták volna a csontjait a hangyák. Felkapta a Red Labelt és az árnyékra fogta.

- Fel a kezekkel, de gyorsan!

Mintha csak eleget akarna tenni a felszólításnak, nagyfülű nyuszi ugrándozott ki a holdfényre. Megtorpant és Jarvisra meresztette a szemét. Bajusza mozgott, ahogy szimatolva odébb ugrott.

Jarvis megkönnyebbülve felsóhajtott. Egyetlen pillanatig azt hitte, üzlettársai akarják átverni. Meg akarják szerezni a tarisznyájából a pénzt, anélkül, hogy megvárnák a vadászat sikerét.

A nyúl hirtelen megmerevedett. A sziklatömbök vetette árnyékok felé fordította a fejét, s még a bajusza is vigyázban állt a nagy figyelemtől. Aztán éles, fájdalmas hangon felsírt. Mintha tarkón vágta volna valaki.

Jarvis érdeklődve pillantott a nyúlra. Vajon mi a csoda lelte? Csak nem róka bujkál a közelében?

Ismét megzörrent valami az árnyékok mélyén. Jarvisnak éles volt a füle - két évtized vadászataiban élesedett ki -, így aztán sikerült érzékelnie az alig hallható rezgéseket is. Mintha apró, futó lábak dobogtak volna az éjszakában.

Dib-dob, dib-dob, dib-dob.

Jarvis hallgatta, majd egyszerre csak hideg hullámok birizgálták meg a hátgerincét. Valami nem stimmelt ebben a dobogásban. Valami nagyon nem stimmelt. Apró lábak zaja volt, az igaz, lehettek róka lábai is, csak hogy rá kellett döbbsennie, mégsem azok. A rókának négy lába van, ez a ritmus pedig két lábról árulkodott.

Dib-dob, dib-dob, dib-dob.

Mintha törpék táncoltak volna a közelében. Még a szuszogásukat is hallotta, vagy csak a megszelídült szél dünyögött a fülébe?

Jarvis újfent felemelte a puskáját. A nyúl ebben a pillanatban eltűnt a szeme elől. A dobogás viszont ettől sem maradt abba, sőt mintha még tovább erősödött volna.

Jarvis megtörölgette a homlokát. Vigye el az ördög, a végén még elpasszolja a kecskebakot. Nem gondolta volna, hogy ilyen hatással lesz rá az a sok sületlenség, amit a baszk sapkás összehordott.

Árnyék suhant át a sátra előtt, úgy öt-hatméternyire tőle. Jóval nagyobb volt a nyúlnál, akár másfél méteres is lehetett. Megnyúlt árnyék volt, nem tudhatta, mekkora az, aki az árnyékot vetette.

Jarvis már nem tétozott. Akár kicsik, akár nagyok, fel kell készülnie a védelemre.

Nekinyomta a hátizsákját a mögötte emelkedő földkupacnak, bal kezével előhúzta a vadász-kését. Minél több fegyver van a keze ügyében, annál jobb. Szíve szerint még az övében megbúvó kézigránátot is előkotorta volna, csak hogy nem merte elereszteni a puskáját. Tony Sauernek is az okozta a vesztét, hogy dinamitpatronjai után nyúlált, ahelyett, hogy elmetszette volna annak a vágott szemű fickónak a torkát.

Dib-dob, dib-dob, dib-dob.

Bár csak itt-ott látott meglebbenő árnyakat, halálosan biztos volt benne, hogy körülfogták. Akárkik is, de itt vannak a közelében, mintha táncot lejtene nekik körülötte.

Egon Jarvis nem hitt szellemekben, kísértetekben, a visszajáró halottakban pedig még kevésbé. Ha lennének ilyenek, már rég magukkal rántották volna a pokol legmélyesége mélyére. Jarvis fenyegetően elmosolyodott és az árnyékokra fogta a puskáját.

Azaz csak fogta volna. Az árnyékok mindegyre ellebbentek előle, s ha beleesett a távcsőbe, nem látott egyebet, mint a talajt borító vékony homokréteg lusta kavargását.

Valami nagyot koppant a hátizsák felfújt hólyagján. Jarvis oldalra kapta a fejét. Még idejében ahhoz, hogy megpillantson egy kis, sárgás kezecskét, amint a hátizsák dugója után tapogatózik. Villámsebességgel felé csapott az öklével. Érezte, hogy a kutató kéz megvonaglik az ökle alatt, majd éles visítás csapott a fülébe. Kissé oldalra fordult, hogy elkaphassa a kéz gazdáját, de ettől a pillanattól kezdve már nem tehette azt, ami kedvére való lett volna. Erős, rossz szagú, ragacsos anyaggal bevont kezek fogták be a szemét, nyakára tapadtak, s a nyaki ütőerét keresték.

Jarvis utolsó erejével meghúzta a fegyver ravaszát. Tisztában volt vele, hogyha elszorítják az ütőerét, elájul.

A Red Label dörrenését már nem hallotta.

7

A baszk sapkás férfi három egymást követő estén pontban tizenegykor kísétált a pléhkrisztushoz. Türelmesen várt éjfélig, majd keresztet vetett és távozott.

A negyedik napon már nem ment ki a kereszthez.

Telihold a Pireneusokban (II.)

1

Kelly Winter megtorpant a vízmosás szélénél és átkémlelt a szemközti domboldalra. A hold ebben a percben bukkant ki a horizont mögül, ezüstös fényben fürdetve a lágyan fúvó szélről lengedező fücsomók közül kiemelkedő sziklatarajokat.

Istenem! - sóhajtotta magában Kelly Winter. - Mintha egy sosem volt tenger hullámai dermedtek volna kővé.

Hugo ott lihegett néhány méternyire mögötte. Jól hallotta a zihálását; őt magát azonban még eltakarták a bokrok. Kelly hátrafordult és csúfondárosan a szuszogás felé kiáltotta:

- Hé! Hugo! Jól vagy?

- Egy... fenét vagyok jól! - lihegte Hugo és a földre köpött. - Belement a számba egy bogár!

- Maradj ott, ahol vagy!

Néhány másodpercnyi csend után megmozdultak mögötte a bokrok, ami alighanem azt jelentette, hogy Hugo nekítámaszkodott valamelyiknek.

- Történt valami?

- Naná, hogy történt! Várj egy kicsit!

Kelly megvárta, amíg a hold teljes terjedelmében kibukkan a legmagasabb hegy mögül, akkor hátrafordult, és ismét a bokrokra kiáltott.

- Most már jöhetsz!

Hugo Leblanc, hátán a terebélyes málhás-zsákkal, kivonszolta magát a vízmosás partjára. Meghökken, amint ott látta Kellyt a felkelő, óriási holdtányér közepében. Mintha a lány a levegőben lebegett volna: lábai alig érintették a talajt, s ahogy széttárt karral közvetlenül a vízmosás szélén állt, holdfényben fürdő tündérkirálynőre emlékeztetett.

Leblanc megtorpant és lecsúsztotta a poggyászt a hátáról.

- Dramaturgiai érzéked aztán van - dicsérte a lányt a fejét csóválgatva. - Te rendelted ide a teliholdat, vagy magától jött?

- Természetesen én rendeltem - nevetett a lány. - Mit szólsz hozzá?

- Gyere egy kicsit idebb, mert belecsúszol a vízmosásba.

- Próza, próza, próza! - viháncolt a lány pajkosan, odaintve a holdnak. - Ezen az éjszakán senki nem csúszhat holmi vízmosásba. Ezen az éjszakán eltűnik a gravitáció! Érzem, hogy lebegek. Te nem érzed?

- Nem - mondta Leblanc a málhára pislogva. - Bár most, hogy megszabadultam a sátólól, mintha valóban könnyebben érezném magam. Olyannyira, hogy nincs is kedvem továbbmenni.

A lány ellépett a vízmosástól és átkarolta a fiú vállát.

- Boldog vagy?

- Persze - mondta Hugo. - Most, hogy ledobtam a cuccot a földre...

A lány játékosan oldalba ütötte, majd eltaszította magától.

- Te piszok. Csak azt akartam hallani tőled, hogy... örülsz-e ennek az egésznek?

Az *egész* ezúttal azt jelentette, hogy végre rászánta magát a nagy kalandra. A kirándulásra, és arra, hogy ezt a hetet együtt töltsék. Egy sátorban és egy ágyban, ha a felfújható matracokat egyáltalán ágnak lehet nevezni.

A hold közben egyre feljebb kapaszkodott az égen, sugarai már-már égették a tarajos sziklákat. Kelly a keblére szorította a kezét és mélyet sóhajtott.

- Hát nem gyönyörű?

- Az - ismerte el Hugo Leblanc. - Valóban gyönyörű.

- Jártál már máskor is a Pireneusokban?

- Csak egyszer - mondta Leblanc. - Egészen kicsi koromban. A nagybátyám hozott magával egy kirándulásra. Őszintén szólva, nem sokra emlékszem. Tehenek körül sündörögtünk, friss tejet ittunk, és megkergettek bennünket a kutyák. Ilyesmi.

- Én mindig is ide vágytam - ragyogott a lány szeme. - Annapolisban jártam iskolába, és egyszer a kezembe került egy könyv a Pireneusokról. Megesküdtem magamnak, hogy ha megnövök, eljövök ide. Most itt vagyok. Mit szólsz hozzá?

A fiú kinyújtotta a karját és magához szorította a lányt.

- Jó, hogy itt vagy.

Öt percre is beletellett, amíg szétváltak egymástól. Kelly kibontakozott a fiú öleléséből és levegő után kapkodva megrázta a fejét.

- Hú! Ezt ne csináld még egyszer. Csak ha már ágyban vagyunk, oké?

- Oké - mondta rekedten Leblanc. - Továbbmegyünk?

Bízott benne, hogy a lány azt mondja: nem. Mi értelme lenne órákig csatangolni a vízmosások között csak azért, hogy eljussanak arra a pontra, amelyet még Párizsban karikáztak be maguknak. Az egyik hely olyan, mint a másik. Majd odaérnek holnap.

- Akarod, hogy továbbmenjünk? - kérdezte a lány.

- Te akarod?

- Nem az a fontos, hogy én mit akarok, hanem az, hogy ragaszkodjunk-e az útitervünkhöz?

Leblanc először vette magának a bátorságot, hogy kezdeményezően lépjen fel.

- Ne ragaszkodjunk.

- Helyes - mondta a lány. - Akkor nem ragaszkodunk hozzá.

Leblanc megmasszírozta a karját.

- Ez annyit jelent, hogy ma éjszakára megszabadultam a cipeléstől?

- De nem a munkától - bökte oldalba a lány. - Itt fogjuk felverni a sátrunkat. Úgy, hogy a nyílása egyenesen a holdra nézzen. Ki akarok ülni a sátor elé és bámulni a holdat.

- Remélem, nem vagy holdkóros? - kérdezte Leblanc.

- Félsz, hogy felmászom a kőtarajokra?

- Csak engem ne cibálj magaddal.

- Hát nem gyönyörű itt? - kérdezte a karját kitérve másodszer is a lány. - Esküszöm, ez a legbékésebb hely a világon! Ti, európaiak nem is tudjátok elképzelni, mennyi veszély leselkedik az emberre odaát. Itt szinte a bőrömről érzem a békét és a biztonságot.

A fiúhoz hajolt és megcsókolta.

Egyikük sem vette észre a kis, fekete árnyékot, amint átsuhant a kőtarajok között.

2

Hugo Leblanc hamar felverte a sátrat, hiszen volt benne gyakorlata elég. A Pireneusokban nem járt gyermekora óta, az igaz, Olaszországban azonban gyakran megfordult a haverokkal. Végigkempingezte az egész csizmát vidám nyári kalandokra vadászva.

- Ez aztán valami! - dicsérte a lány, csípőre téve a kezét. - Mintha világeletemben ezt csináltad volna.

- A cserkészetenél tanultam - mondta Leblanc, ami végül is igaz volt.

- Fújd fel a matracokat!

- Fújom, hercegnőm!

Mivel nem volt pumpájuk, Leblanc csak úgy tüdőből fújta. A lány egyszer úgy bökte oldalba fúvás közben a könyökével, hogy majd lenyelte a fúvókát.

- Nehogy tönkretedd magad itt nekem!

Leblanc ezt imádta a lányban. Hogy sosem mondott illetlen szavakat, még csak célzásokat sem tett arra, hogy mi lenne, ha ágyba bújnának, látszólag ártatlan megjegyzései felett azonban ott lebegett valami, amiről Leblanc-nak fogalma sem volt, micsoda, mégis folyton-folyvást begerjedt tőle.

Amíg Leblanc a matracokkal foglalatostkodott, Kelly Winter kiült a vízmosás szélére és a holdat bámulta. Közben egyre azon járatta az agyát, vajon jól teszi-e, amit tesz. Mert hogy meg fogja csalni Dont, ahhoz kétség sem férhet. Itt van ez az aranyos fiú, kissé földhözragadt, az igaz, amolyan európai másodosztály, mégis mindene megvan ahhoz, hogy boldoggá tegye erre a hétre. Don meg csak foglalkozzék a zűrös ügyeivel, és szarja össze magát!

Leblanc fújtatása abbamaradt a sátorban. Kelly hátrafordult, és egyetlen mozdulattal elhessen-tette lelkifurdaláshoz hasonló gondolatait.

- Kész?

- Mindkettő.

- Akkor jöhet a kávé és a vacsora.

A kávé ő főzte a kis spirituszfőzőn, a konzerveket Hugo bontogatta fel.

- Májkrémet is kérsz? - kérdezte a fiú.

- És ketchupot! Arról meg ne feledkezz!

Hugo elvigyorodott. Az a tréfás rajz jutott az eszébe, amelyet egy, csak férfiak számára megjelenő lapban látott azzal kapcsolatban, hogy mi mindenre kenik az amerikai lányok a ketchupot.

Ettek néhány szendvicset, majd Leblanc kibontotta az egyik üveg bort, amit odalent vettek a butikban. Jó minőségű vörösbor volt, nem közönséges asztali. Már az első kortyok után érezte, hogy meglódulnak tőle a gondolatai, mintha lejtőre kerültek volna.

A lány egyetlen hajtásra kiitta a poharát. Leblanc figyelmeztetni akarta, hogy csak vigyázat, ezekkel a nehéz borokkal csínján kell bánni, aztán mégsem szólt semmit. Nem akarta elrontani a lány örömét, azonkívül meg mit árthat egy kis könnyű részegség?

Ő maga csak óvatosan kortyolgatott, a lány azonban négy, csurig töltött pohárral lenyomott alig tíz perc alatt. Amikor felállt, egészen picit meg is tántorodott.

- Táncolni való kedvem van - mondta felemelve a karját.

- Zene nélkül? - kérdezte Leblanc.

- Zene nélkül - bólintott komolyan a lány. - És egyedül.

- Csak rajta! - biztatta Leblanc. - Én leszek a közönség.

A lány mintha csak előlegezett tapsot köszönt volna meg, meghajolt, és két jókora ugrással kipenderült a vízmosás szélére. Még a levegőben úszott, amikor Leblanc már megállapította, hogy profi táncossal van dolga. Soha nem beszélt ugyan róla, hogy táncolni tanult - igaz nem is kérdezte. Mozdulatai gyakorlatról és szakértelemről árulkodtak.

Leblanc csak akkor ébredt rá, hogy ez a tánc több egyszerű balettnél, amikor a lány először a zubbonyát csúsztatta le magáról, majd egy könnyed fordulat után a nadrágjából is kibújt. Mire Leblanc felocsúdott, már csak melltartó és bugyi volt rajta.

Hugo Leblanc megtörölgette a homlokát. Arra gondolt, hogy ezt a táncot meg kellene jegyeznie, mélyen bele kellene vésnie a recehártyájába, hogy majd százéves, bottal járó aggastyán korában is vissza tudjon emlékezni minden mozzanatára.

A lány megszabadult két utolsó ruhadarabjától is. Sziluettjét magukba szívták az ezüst-sugarak, szürkére színezve a bőrét. Leblanc úgy érezte, nem is valóság, amit lát, a lány nem húsból, hanem ezüsből van, mint a középkori kupákra kalapált női aktok.

Kelly megtorpant és Leblanc felé nyújtotta a karját.

- Gyere ide hozzám!

Leblanc felpattant és odafutott a lányhoz. Az csak az ujjá hegyét kínálta oda neki, de ez is elég volt ahhoz, hogy minden porcikáját elöntse a vágy. Magához akarta vonni a mezítelen testet, a lány azonban eltolta magától.

- A holdfényben akarom!

- Hogy?

- Hozd ki a matracokat a holdfényre, kérlek.

Leblanc sóhajtott és megfordult. Olyan gyorsan cipelte ki a matracokat a keskeny ajtón, hogy maga is meghökkent tőle. Mindeközben még a nadrágjától, a cipőjétől és egyéb ruhadarabjaitól is megszabadult, sőt a lepedőket és a takarókat is ráterítette a matracokra.

A lány behunyt szemmel ismét felé nyújtotta a karját.

- Gyorsan akarom! Gyorsan, gyorsan!

Leblanc felkapta a lányt, s bár kissé nehezebb volt, mint gondolta, elvitte a matracokig és gyengéden rájuk fektette.

- Sajnálom, Don, igazán sajnálom - suttogta a lány, amikor Hugo Leblanc ránehezedett.

A vízmosás szélénél mintha apró lábak dobogtak volna.

3

Jóval később - a hold ekkor már egészen fenn bolyongott az égi mezőkön - a lány megborzonegott Hugo karjai között.

- Fázom - nyöszörögte nyugösen. - Melegíts egy kicsit.

Leblanc még közelebb húzta magához, és meg is simogatta. Kelly megrázkódott tőle és összegömbölyödött, mint egy sündisznó.

- Még most is fázom.

- Akarod, hogy...?

- Egy kis melegséget akarok - mondta ingerülten a lány. Maga sem értette, mi van vele, hiszen elégedettnek kellene lennie, jóllakottnak, ehelyett azt érezte, hogy furcsa, aggódó gyanakvás kúszik fel a torkán, és keserű ízzel tölti meg a száját.

Don - gondolta egyre növekvő ingerültséggel. - Csakis Don lehet. Még itt sem hagy békén. Mi a francért kellett neked a világ végére menned? Ha nem mentél volna el...

- Libabőrös a karod - mondta Hugo. - Te tényleg fázol.

- Mit gondoltál, a hülyeség beszél belőlem? - kérdezte majdhogynem gorombán.

Inkább a bor - gondolta Leblanc, de nem szólt semmit - Csakis a bortól lehet. Az alkoholnak ilyen a hatása. Előbb melegít, mintha kiszakadtak volna a pokol kapui, aztán meg a tél hidegét fújja rád.

A lány lerúgta magáról a takarót, és immár barátságtalanul nézett a holdra.

- Talán tőle van - mondta vádlón.

- Micsoda? - kérdezte Leblanc.

- Hát a hideg. Tábortüzet akarok.

Leblanc meghökkent.

- Micsodát?

- Jól hallottad. Rakjál tábortüzet, hogy melegedhessek. Különben is csoda romantikus.

Nem mondta, csak gondolta, hogy Don az bizony mestere a tábortűz készítésének. Amikor a Sziklás-hegységben csatangoltak, nem múlt el éjszaka, hogy tüzet ne gyújtottak volna. - Te jó isten! - harapott az ajkába. - Mi a szart keresek én itt ezzel a másodosztályú európaival?

Leblanc megcsóválta a fejét, és két nagy nyeléssel leküldte a torkán a felnyomakodó tiltakozást. Fene vigye el, ilyenek ezek az amerikai lányok! Zabálják a hülye ketchupjukat, közben meg ugráltatják a pasasukat. Honnan a fenéből varázsoljon elő neki egy tábortüzet? Más-

résről viszont első osztályú áru, nem csalódott benne. Jó lenne, ha ez a kaland még sokáig eltartana.

- Errefelé nemigen van száraz fa - magyarázta kicsit később békülékenyen.

- Hát keress. Én is segítek - tette aztán hozzá a lány megsimogatva a fiú karját.

Leblanc sóhajtott és kimászott a takaró alól. Az éjszakai szellő megborzongatta a bőrét.

Tényleg hideg van - ismerte el magában. - Különbösen is azt mondják, hogy a nőknek rosszabb a vérkeringésük. Azért van annyi hideg lábú csaj. Egye fene, majd összehozok neki valami kis tüzet.

Felállt és magára húzta a nadrágját.

- Igenis, hercegnőm - szalutált mosolyogva. - Kívánságod parancs. Akárhonnan is, de hozok néhány faágat.

A lány megkönnyebbült. Mintha a holdsugarak felszipantották volna az ingerültségét.

- Megyek én is.

- Te erre, én arra - mutatott körbe Leblanc. - De csak száraz fát keress. Nedvessel nem megyünk semmire.

Nekem magyarázol? - gondolta a lány lebiggyesztve az ajkát. - Don megtanított, hogy milyen fa jó a tűzrakáshoz.

Amint Leblanc beleveszett a holdfénybe, ő is eltávolodott a sátortól. Alig ment vagy tizenöt-húsz lépést, máris belebotlott egy göcsörtös, száraz ágba. Lehajolt és a hóna alá csapta. Olyan ág volt, amilyen ellen még Donnak sem lehetne kifogása.

- Így ni! - sóhajtotta. - Gyerünk tovább!

Öt perc alatt sikerült egyölnyi kisebb-nagyobb ágat összegyűjtenie. Mire visszaért a sátorhoz, Leblanc már a tűzgyújtással foglalatzkodott. Apró gúlába rakta a faágakat, s újságpapírból sodort rudacskát tartott a gúla alá.

Kelly ledobálta az ágait, majd felmérte a helyzetet. Amit a fiú csinált, meg sem közelítette ugyan Don mesteri gúláit, de meg fog gyulladni, az biztos. Csak még több fa kellene. Amit ketten összeszedtek, egy óráig sem fog égni.

- Nos?

- Haladok - biztosította Leblanc térdeltéből felnézve rá. - Azonnal belekap a fába.

- Hozzak még egy adagot?

- Ez is elég lesz.

- Nem lesz elég.

Oldalra fordította a fejét. Mintha meglebbent volna valami a vízmosás szélén. Esküdni mert volna rá, hogy árnyék suhant át a fűcsomók felett.

- Vannak errefelé vadállatok? - tette fel a felesleges kérdést.

- Persze hogy vannak - vont a vállát a fiú, miközben elégedetten felmordult. A papír lángja végre belekapott a fába.

- Milyenek?

A fiú felnevetett.

- Ne félj, nem fognak megenni. Jobban tartanak téled, mint te tőlük.

- Mégis... milyen állatok vannak erre?

- Például vadkecskék - mondta Leblanc. - Aztán rókák, esetleg egy-egy pireneusi farkas is, bár egyesek szerint az már kihalt.

- Más nincs?

Leblanc bizonytalanul széttárta a karját.

- Őszintén szólva, nem sokat konyítok az állatokhoz. Arra azért mérget vehetsz, hogy olyan, amilyentől félned kellene, nincs a Pireneusokban.

- Oké - biccentett megnyugodva a lány. - Hozok még néhány ágat.

Hirtelen felkapta a fejét. Mintha dobolást hallott volna. Mintha apró dobokat vert volna valaki, vagy mintha apró lábak doboltak volna a száraz földön.

- Hallod?

Leblanc felkapta a fejét.

- Mit?

- Mintha... nem is tudom. Talán mintha törpék dobolnának.

- Biztosan a kicsik - mondta Leblanc.

A lány megtorpant.

- Kik?

- Kicsik. Tündérek, vagy mi a fene. Valami pireneusi legenda. Apró emberkékről. Olyanok, mint Walt Disney törpéi.

- Mit csinálnak errefelé?

Leblanc elvigyorodott.

- Embert esznek.

- Micsoda!?

- Csak hülyéskedek - visszakozott Leblanc. - Bár a nagybácsikám valóban ezzel ijesztgetett bennünket. A pireneusi törpék emberevők, bizony ám. Holdtöltekor jönnek elő.

- Hugo!

Leblanc egy ágat dobott a lassan fellobogó tűzre és a lányra nézett.

- Mi van?

- Mikor jönnek elő?

- A törpék? Holdtöltekor.

- Meg akarsz ijeszteni?

Leblanc a mellkasa elé kapta a kezét.

- Megijeszteni? Eszemben sincs. Csak mondom...

- Tudod, milyen éjszaka ez a mai?

Leblanc a lányra kacsintott.

- Hogyne tudnám. A boldogság éjszakája.

- Holdtölte van - mondta a lány. - Éppen holdtölte. Nem tudod, szoktak a pireneusi törpék dobolni?

- Fogalmam sincs róla - rázta meg a fejét Leblanc. - Nem vagyok törpeszakértő.

- Megyek - mondta a lány. - Ha nem jönnek vissza, elraboltak a törpék és hozzáadtak a királyfijukhoz. Én leszek az új törpe-dinasztia szülőanyja.

- Bye-bye, Hófehérke! - fordult a tűz felé Leblanc.

A lány eltűnt a holdsugarak mögött.

Leblanc a tűzbe bámult, majd felkapta a fejét.

Mintha furcsa dobolásféle hangot hallott volna, s árnyékok futottak át a vízmosás partján.

Felegyenesedett, és a kezébe szorított egy parázsló végű ágot.

4

Kelly, amikor már eléggé eltávolodott a sától, megállt és csípőre tette a kezét. Bár a pireneusi táj most is gyönyörű volt, mint órákkal ezelőtt, nem tudta megnyugtatni a lelkét. Hajlamos volt azt hinni, hogy a furcsa hangok lelkiismeretének a hangjai és arra figyelmeztetik, hogy eddig, és ne tovább! Hagyja a fenébe Hugo Leblanc-t, takarodjon vissza Párizsba. Történt, ami történt, nem muszáj elmondania Donnak, viszont azonnal véget kell vetnie a kalandnak. A fiú a végén még komolyan gondolja a dolgot, és nem lesz problémamentes megszabadulnia tőle.

Lehajolt, felvett egy száraz faágot. Egye fene, csináljuk végig ezt az éjszakát, aztán majd meglátjuk.

Amikor visszaért az ágakkal a sátorhoz, a tűz hívogatón parázslott felé, Leblanc-t viszont nem látta sehol.

- Hahó! - kiáltotta a sátor felé. - Megjöttem.

Leblanc azonban nem mászott ki belőle. Kelly ledobta a tűz mellé az ágakat, aztán megkopogtatta a sátor oldalát.

- Csak nem bújtál be a takaró alá? Kifelé, ha mondom. Felbontunk egy üveg bort, és...

Félrehúzta a ponyvát. A két matrac szorosan egymás mellett hevert, a takarók eligazgatva rajtuk, Leblanc azonban nem volt a takarók alatt.

Biztos ágakat gyűjt - sóhajtotta a lány. - Csak azt tudnám, mi a fenéért? Hiszen mindjárt itt a reggel.

Úgy érezte, nehéz kőfalként dől rá a fáradság. Agya homályosodni kezdett, s akkora ásítás tört ki belőle, hogy az már illetlenségnek tetszett.

Letelepedett a tűz mellé és rádobott egy vastag ágot.

A fenébe is... mi az ördögért kellett Hugót rábeszélnie, hogy rakjon tüzet? Jobb lett volna összegömbölyödni a takaró alatt és aludni. Vigyen el a dögvész, Don, temiattad van az egész!

Felhúzta a térdét, megnézte az óráját, majd a térdére hajtotta a fejét.

Arra riadt, hogy mintha közeledne felé valaki. Kinyitotta a szemét és meg is pillantott egy kontúrtalan árnyat, amint a tűz felé libegett a fűcsomók tetején. Riadtan a karójára pislantott, aztán ideges nyögés szakadt fel belőle. Úristen! Hiszen fél órája múlt, hogy a térdére hajtotta a fejét.

Az árnyék eltűnt. Akármilyen is volt, beleolvadt az éjszakába.

Kelly ismét ott érezte szájában a rosszkedv keserű ízét. Mi a fene történhetett ezzel a fickóval? Még ha minden dolgát elintézi is a szabadban, az sem tarthat ennyi ideig.

Felállt és kicsit ijedt, kicsit bátortalan hangon szólólongatni kezdte Leblanc-t.

- Hol a fenében vagy már, Hugo? Elég lesz a fából, hiszen mindjárt itt a reggel!

Nem mozdult semmi, csak a szellő futott végig a vízmosás partján, meglengetve a fűszálakat.

Kelly Winterre ebben a pillanatban rátört a felismerés, hogy csúful becsapták. Ez a rohadék, ez a kis szemét! Felcipelte ide a Pireneusokba, lefeküdt vele, órákon keresztül mást sem csinált, mint... majd lelécelt. Megkapta, amit akart, aztán elhúzott. Ez a kis másodosztályú csigazabáló!

Elöntötte a szemét a szégyen könnye, de még ugyanabban a másodpercben rá is döbrent, hogy ostobaság, amire gondol. Mi a fenéért lécelt volna le Leblanc, amikor előttük áll még egy hosszú hét? És különben is, itt vannak a cuccai. Mert mindent, a sátrat és a matracokat is beleértve, Leblanc szerzett be. Beleölt jó néhány száz frankot a kirándulásba, csak nem hagyja veszni az egészséget? Nem tűnik logikusnak, még akkor sem, ha fel is tételezi, hogy Leblanc-nak valamiért elege lett belőle. De miért, te jószágos ég, miért?

- Hugo! Hol a fenében mászkálsz?

Kelly érezte, hogy fázik, nagyon fázik. Berohant a sátorba, becsavarta magát egy pokrócba és ismét visszasétált a tűz mellé. Előbb-utóbb jönnie kell. Csak nem lett rosszul, vagy micsoda? Hallott férfiakra, akik *aközben*, vagy *azután* kaptak infarktust. Amilyen hülye szerencsém van - nyelt egy nagyot -, én is kifogtam egy infarktusos franciát. Arra már gondolni sem mert, miféle következményei lehetnek egy ilyesfajta halálesetnek.

Visszament a sátorba és a matracokra dőlt. Szerencsére hamarosan megvirrad. Akkor majd körbejárja a környéket és megpróbál rábukkanni. Akár életben van, akár meghalt. Majd ha megtalálta, ráér eltöprengeni rajta, mit kezdjen vele...

Úgy hasadt meg a sátor oldala, mint az ég kárpitja, ha villámok szaggatják. Szürke gyerekkéz nyúlt be a hasítékon és a hajába markolt.

5

Kelly még sikoltani is elfelejtett a rémülettől. Amikor pedig már sikoltott volna, nem jött ki hang a torkán. Valaki elmarkolta a nyakát és szorította, szorította, mintha össze akarná préselni.

Védekezően felkapta a kezét és kézzel támadója karjára vágott. Halk reccsenést hallott, mint amikor csont törik, de nem hangzott fel fájdalomkiáltás a reccsenés nyomán. Annyira meglepődött tőle, hogy néhány másodpercre abbahagyta a vagdalkozást.

Ez lett a veszte. Kellemetlen hidegséget érzett a nyakán és behullott az éjszaka fekete tengerébe.

6

Amikor felébredt, hasogatott a feje és kibírhatatlan szomjúság gyötörte. Azt hitte, összeomlott sátruk alatt fekszik, azért nem látja a teliholdat. Kinyújtotta a kezét, hogy megpróbálja kiásni magát a sátor romjai alól, de akármerre is tapogatózott, csak a levegőt érték az ujjai.

Úristen! Úristen! Úristen! - zakatoltak benne a szavak. - Hol vagyok, hol vagyok, hol vagyok? Lehet, hogy meghaltam és a túlvilágon? Lehet, hogy ez a pokol?

Homlokához kapta a tenyerét, hogy hűsítse a már-már tűrhetetlennek érzett lázat.

Inni akarok, vizet akarok! - követelték a fejében a gondolatok. - Akárhon is vagyok, inni akarok.

Órája világító számlapjára nézett. Kettő múlt tíz perccel. De milyen kettő, édes istenem? Délután kettő, éjszaka kettő, egyáltalán melyik nap melyik két órája?

Mivel nem mozdult semmi a közelében, úgy gondolta, bárkik is támadtak rájuk, már nincsenek itt. Akkor hol vannak, hol vannak, hol vannak?

Éppen negyedórájába telt, amíg annyira összeszedte magát, hogy megpróbálhatott felállni. Addigra az is kiderült, hogy a sötét nem is annyira sötét, mint amilyennek kezdetben hitte. Valahonnan, a feje fölül halvány sugarak szivárogtak le hozzá. A sejtelmes szürkületi fénynél megállapította, hogy jókora barlangba, vagy gödörbe került, s a körülötte emelkedő sziklafalokról víz csorog a talajra.

Úgy vetette magát a tisztának látszó cseppekre, mint a partot ért hajótörött. Addig nyaltaszopogatta a sziklafalat, amíg azt nem érezte, hogy nagy igyekezetében kidörzsölődik a nyelve. Szerencsére sikerült annyi vízhez jutnia, hogy ne kínozza a kibírhatatlan szomjúság.

A barlang, vagy szakadék távolabbi végében sziklapad-félét pillantott meg, amelyen mintha feküdt volna valaki. Kelly megtorpant és megtörölgette az arcát. Lehajolt és felemelt a lába mellől egy gyerekfej nagyságú követ, amelybe óvatlanul már többször is belerúgott. Tenyerébe szorította és a falhoz húzódott. Lehet, hogy azok közül valaki, akik megtámadták?

Egyelőre a világ minden kincséért sem merte volna feltenni magának a kérdést, hogy vajon kik lehettek a támadói, és mit akarhatnak tőle. Csak nem gondolkodni, nem mérlegelni, nem habozni! - tolokodtak a fejében a gondolatok. - Cselekedni, cselekedni, cselekedni!

Tisztán, érthetően törtek ki a szájából a szavak. Nem volt bennük szemernyi izgalom, vagy félelem sem.

- Van itt valaki?

Önkéntelenül is a feje fölé pillantott. A mennyezetten fűcsomók látszottak, a fény a csomók között lopakodott lefelé.

- Nem sziklabarlang - magyarázta a lelkében valaki. - Föld van feletted és fűcsomók. Beleestél valamibe.

- Van itt valaki?

A kőpadon fekvő nem moccant.

- Szobor - állította a lelke mélyén egy hang. - Ember - feleselt vele egy másik.

Kelly magasra emelte a követ és közelebb lépett a kőpadhoz. Már a fekvő fejét is látta, gondosan oldalra fésült, gesztenyebarna haját.

- Ember - mondta a hang győzelemittasan. - Mondtam, hogy ember!

- Hugo?

Semmi válasz. Semmi mozdulat.

- Hugo, te vagy az?

A padon fekvő mintha megmoccant volna.

- Hova hoztál te, te...

Rávetette magát a férfira. Leejtette a követ, és öklével kezdte ütni a fekvő mellkasát.

- Hova hoztál, te átkozott? Hova hoztál?

Addig ütötte, amíg a férfi feje oldalra nem billent. Kelly felsikoltott. Hugo Leblanc szemei olyan üvegesek voltak, mintha ablaküvegből csináltatott volna magának kontaktlencsét.

Ekkor tűnt fel neki az is, hogy Hugo Leblanc felsőtestét nem takarja semmi, egyedül a mellkasa bal oldalán sötétlett valami.

Kelly azt hitte, kendő, vagy sapka, és öntudatlanul is odakapott. Torkába fagyott a rémület sikolya, amikor rádöbrent, hogy az, amit sapkának nézett, vérmaszatos szélű, sötét lyuk. Úgy csusszant be rajta az ökle, mintha sötét fiókba dugta volna.

Oda, ahol Hugo Leblanc szívének kellett volna lennie.

De nem volt ott semmi, csak a nagy üresség.

Telihold a Pireneusokban (III.)

1

Jean-Luc Besson imádott biliárdozni és imádta a haverjait. Ezért nem is vette zokon tőlük, hogy néha-néha bizony kibabráltak vele. Megtaszították a könyökét, amikor lökött, lecsentek az asztalról egy-egy golyót, a lábára léptek, hogy ne tudja rendesen tartani a dákót. Jean-Luc észrevette az apró csínyeket, és csak nevetett rajtuk. Túlságosan szerette a barátait ahhoz, hogy szemrehányást tegyen nekik, esetleg megharagudjon rájuk - arról nem is beszélve, hogy rettegett a magánytól. Ha a haverok kiközösítették volna, bele is halt volna a bánatba.

Ezt a játszmat is elveszítette, akárcsak a tegnapi. Akkor az volt a büntetése, hogy ki kellett mennie a kocsmá elé, kigombolni a nadrágját és megmutatni az első arra járóknak. Szerencsétlenségére éppen a szenteskedő Brigitte néne jött arra, így aztán ő lett a szenvedő alanya a Jean-Luc-öt sújtó büntetésnek.

Brigitte néne rámeredt az illetlenség helyére, majd se szó, se beszéd, ráhúzott egy jókorát az esernyőjével. Jean-Luc felordított a fájdalomtól és a meglepetéstől, Brigitte néne a felháborodástól, a haverok az oldalukat fogták a röhögéstől - egyszóval remekül szórakozott mindenki.

- Ejnye, ejnye - csóválta meg a fejét az egy tömbből faragott, ravasz tekintetű Bernard. - Jean-Luc fiam, ezt megint elszúrtad.

Jean-Luc vigyorogva vont a vállát.

- Ha elszúrtam, hát elszúrtam.

Fintorgott és kíváncsian várta, hogy ezúttal mit fundáltak ki büntetésül. Nem szívesen ismételte volna meg a tegnapi, főleg Brigitte nénével nem. Még most is sajog az ütés helye a nadrágja alatt.

Ezúttal azonban másról volt szó. Olyanról, amelyről még soha.

A fiúk felültek a biliárdasztalra, szemben Jean-Luc-vel. Jean-Luc úgy állt előttük, mintha bíróság előtt állna.

- Tudod-e, milyen nap van ma, Jean-Luc? - kérdezte a kalapos Pierre.

- Szerda - mondta Jean-Luc.

- Nem arra gondoltam. Hanem a holdat nézve.

Jean-Luc ezt nem értette.

- A holdat nézve?

- Telihold van - segített neki Paul.

- Aha - mondta Jean-Luc várakozó vidámsággal. - Tényleg az van.

- Nem félsz tőle?

- Én-e? - hökkent meg Jean-Luc. - Nem vagyok én holdkórlista!

A haverok dőltek a röhögéstől. Jean-Luc velük együtt röhögött.

- Szóval nem vagy holdkórlista. Hát a vérfarkastól félsz-e?

- Nem én - rázta meg a fejét Jean-Luc. - Tisztelendő úr azt mondta, hogy a vérfarkas nem létezik. Márpedig a tisztelendő úr okos ember, még Párizsban is járt.

- A vámpíroktól félsz-e?

- Vámpírok sem nincsenek - mondta Jean-Luc, de már kevesebb határozottsággal.

- Szóval nem félsz tőlük?

- Nem én!

Paul Bernard-hoz fordult.

- Ismertesd vele a büntetését, Bernard.

Bernard vigyorgott és megdörzsölte borostás állát.

- Mivel elveszítetted az ellenem való játszmadat, Jean-Luc fiam, az lesz a büntetésed... - hatásszünetet tartott, majd kibökte - a mai éjszakát a hegyekben kell töltened, méghozzá egyedül. Nos, mit szólsz hozzá?

Jean-Luc arcán még ott ült a várakozó vigyor, de a lelkét már markába szorította a félelem.

- Kint... tölteni... egyedül?

- Kint bizony. És egyedül.

Jean-Luc nagyot csuklott.

- Azt nem lehet.

- Miért ne lehetne?

- Mert... mert... gyűnnek a kicsik és elvisznek.

Paul sajnálkozva a vállára vert.

- Csak nem félsz a kicsiktől, Jean-Luc?

Jean-Luc megvakarta a feje búbját.

- Nem félek... csak... egy kicsit.

- De hiszen kicsik sincsenek. Ahogy vérfarkasok és vámpírok nincsenek, kicsik sincsenek.

- Azt nem mondta a... tisztelendő úr.

- Szóval, Jean-Luc?

- Hát én... inkább... nem mennék.

Bernard szomorúan felsóhajtott.

- Jól van, Jean-Luc, te tudod. Halljátok, fiúk, Jean-Luc nem hajlandó elfogadni a büntetését. Ez tudod, mit jelent, Jean-Luc?

- Mi... it?

- Azt, hogy leszarsz bennünket. Mi pedig nem haverkodunk azzal, aki leszar bennünket. Igaz, fiúk?

A fiúk komor képpel bólogattak.

Jean-Luc-öt immár kétszeresen is elöntötte a félelem. A kicsiktől is félt, de attól talán még jobban, hogy kiközösítik maguk közül a haverjai.

- És ha... felmegyek a hegyekbe?

- Akkor a barátunk maradsz, Jean-Luc.

Jean-Luc belekapaszkodott a biliárdasztal szélébe.

- Hát... felmegyek. Ha akarjátok, felmegyek.

- Ez a beszéd, Jean-Luc! - csapott a vállára Maurice.

- Holnap - mondta bizonytalanul Jean-Luc.

- Hova gondolsz? - hökkent meg Paul. - Ma kell kimenned.

- Már ma éjszaka? - sóhajtott a Jean-Luc.

A haverok rendeltek egy kör sört. Aztán ittak Jean-Luc egészségére.

2

Később a vécében François odafordult Bernard-hoz.

- Nem meleg ez egy kicsit, Bernard?

- Mármint micsoda?

- Hogy teliholdkor felküldjük egyedül a hegyekbe.

- Mért lenne meleg? Alaposan összeszarja magát, annyi az egész.

- Ki öltözik be?

- Valamennyien, haver. Te is.

- Tudod, hogy rühellem az ilyesmit.

- El akarod rontani a bulit?

- Fenét akarom. Csak éppen nincs kedvem maskarát húzni. És különben is... honnan veszünk ruhát?

Bernard a vállára ütött.

- Ez az én dolgom. Oké?

François a kézmosó csap alá tartotta a tenyerét, aztán megcsóválta a fejét.

- Arra lennék kíváncsi, mikor nőttek végre fel?

Bernard elvigyorodott.

- Soha, pajtás, soha. És ez így is van rendjén.

Paul kísérte fel Jean-Luc-öt a hegyek közé. Csak így mondták - *a hegyek közé* -, pedig már amúgy is a hegyek között voltak. A falu is és a kocsmá is, amelyben olyannyira otthon érezték magukat.

A telihold pazarlón szórta sugarait ezen az éjszakán, s ahogy egyre feljebb haladtak a hegy oldalába vágott ösvényen, Paulnak egyre inkább kezdett elmenni a kedve az egésztől. Vigyen el az ördög, Bernard - dűnyögte magában, miközben fél szemével Jean-Luc-öt figyelte, nehogy egy óvatlan pillanatban leléceljen. - Az még csak-csak rendben van, hogy kizavarjuk az utcára kigombolt sliccel, ez az éjszakai kaland azonban már túlmegy minden határon. Kedvem lenne elereszteni a hülyét, és hazamenni aludni egyet. Te jószagos isten, hol van még a vízmosás széle?

- Te, Paul - nyekeregte Jean-Luc, ahogy bevették a legközelebbi kanyart. - Mondanék én neked valamit.

- Mondd - biztatta némiképpen kizökkenve borús gondolataiból Paul. Pontosan tudta, mit akar mondani a másik, és azt is, hogy ő mit fog válaszolni rá.

- Nem kéne nekünk felmenni a vízmosáshoz.

Jean-Luc szeme könnyörgő volt, mint a vágóhíd felé hajtott báránycáké.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt, hogy mi lenne, ha te meg én csak úgy tennénk, mintha felmennénk, Bernard-nak azt mondanánk, hogy odafent voltunk. Te hazamentél, ahogy megbeszéltük, én pedig odafent töltöttem az éjszakát. Mit szólsz hozzá?

Paul szomorúan megrázta a fejét.

- Nem lehet, Jean-Luc.

- Már mért ne lehetne?

- Mert ez hazugság lenne. Hazudni pedig nagy bűn. Ezt nem mondta a tisztelendő úr?

- De - bólintott szomorúan Jean-Luc, és megszívta az orrát. - Mondta.

- Hát akkor?

- Csak úgy gondoltam.

Paul bátorítón a vállára vert.

- Nem kell becsinálni, Jean-Luc. Mások is töltötték már odafent az éjszakát.

- Volt, aki nem is jött vissza.

- Ki mondta ezt neked?

- Alois úr. Egyszer, amikor friss kenyeret vittem fel neki a péktől. Amíg ő ette, beszélgettünk. Elmondta, hogy az öreg Mellard... tudod, ki volt az?

- Nem én.

- Én sem. Alois úr szerint valami vízimolnár, amikor én még meg sem születtem. Felment éjszaka a hegyekbe, mert összeveszett a feleségével, amiatt, hogy az kurválkodott valakivel, aztán soha többé nem került elő.

- Biztos öngyilkos lett - mondta Paul.

- Megtalálták néhány ruhadarabját. Véres volt valamennyi.

Paul önkéntelenül is összeborzongott.

- Ne beszélj marhaságokat. Nincs odafent senki.

- Akkor nekem miért kell felmennem?

Erre már Paul sem tudott válaszolni.

Jó tíz percig mentek szótlánul, az ösvényre gurult köveket kerülgetve, amikor Jean-Luc ismét megszólalt.

- Nekem kell, Paul. Nagyon kell.

- Mi kell?

- Félre kell mennem. Aludtjettem vacsorára és az mindig meg szokott hajtani.

Paul sóhajtott. - Te jó szagú úristen, de messze vagyunk még a céltól! Legalább fél óra, amíg odaérünk. Ha csak nem állunk meg minden görbe fánál.

- Nem bírod ki odáig?

- Nem én. Már most sem bírom.

Paul elfintorította az orrát.

- Hát akkor eredj. De ugye, nem forgatsz valamit a fejedben, Jean-Luc?

- Dehogyan, dehogyan - sietett biztosítani jó szándékáról Jean-Luc a haverját. - Csak az aludtjettem miatt van.

- Na, tűnés. Öt perc és itt légy.

Elégedetlenül morgolódott egy sort, aztán behúzódott az ösvényt szegélyező bokrok közé.

Furcsa - csóválta meg a fejét, ahogy rátelepedett egy lapos kőre. - Mintha dobolnának valahol.

A sövényen átfutó árnyékot nem vette észre. Előkotort a zsebéből egy ezüsttárcát és cigarettára gyújtott.

4

Még a feléig sem jutott el a cigarettájának, amikor megzördültek mögötte a bokrok.

- Végeztél, Jean-Luc? - kérdezte, meg sem fordítva a fejét.

A válasz valami furcsa, lábdobogásszerű hang volt. Erre már rémülten hátrakapta a fejét. Csak nem Jean-Luc akar lelépni?

Nem volt a háta mögött senki, csak a bokrok ágai süllyedtek és emelkedtek olyanformán, mintha épp az imént rugaszkodott volna el egy sereg madárka róluk.

Paul elhajította a cigarettáját és tölcserűt csinált a tenyeréből.

- Jean-Luc! Hol az ördögben vagy?

Visszhang támadt és elmosódottan visszaverte a szavait.

Meglógott - futott át az agyán a megkönnyebbülés. - Elhúzott a hülyéje. Vége a mulatságnak, de legalább mehetek haza.

A durva öltözetű, zsákruhát és csuklyát viselő alak úgy bukkant fel az orra előtt, hogy hirtelenjében azt sem tudta, fiú-e vagy lány rémületében. Csak akkor nyugodott meg, amikor a csapott vállú figurában Maurice-ra ismert. Neki van ilyen lefelé lejtő válla.

- Mi az, összementél? - kérdezte felemelkedve a kőről. - Mi a fenét keresel te itt? A vízmosásnál kellene lenned.

Maurice nem válaszolt. Csak állt görbe vállával, félrebillent fejjel egy gőzölgő páracsomó közepén. Paul jószerével meg sem tudta volna mondani, mekkora, mivel a párától nem látta az egész alakot, csupán deréktől felfelé. Mégis, mérget mert volna venni rá, hogy jóval kisebb mint Maurice. Ez pedig nem jelenthetett mást, minthogy Maurice térdepel a kövön.

- Jól van, felállhatsz - legyintett a páracsomó felé. - Majd összecsináltam magam tőled. Jean-Luc is itt van, csak rájött a mehetnék.

Tovább akarta mondani a magáét, de egyszerre csak azt vette észre, hogy a híg levegőnek beszél. A páracsomó még mindig ott gomolygott az ösvényen, Maurice azonban már nem volt benne.

Eltátotta a száját és a bokrok felé suttopta:

- Maurice! Hol a fenében vagy?

Megzörrentek mögötte az ágak. Villámsebesen hátrafordult. Újra Maurice-t látta egy páracsomó közepén.

Paul nagyot nyelt. Mintha valaki megmarkolta volna a torkát. Mintha alaposan pofán vágta volna, úgy tört rá a felismerés, hogy az az akárki a párafelhőben talán nem is Maurice.

- Maurice?

Jobbra is megzörrentek az ágak. Oldalra kapta a fejét. Egy újabb páracsomóban újabb Maurice állt zsákvászon csuklyával a fején.

- Hülyék vagytok? - próbálta meggyőzni magát, hogy azok ott a páracsomókban mégiscsak a haverjai. - Jobban tennétek, ha...

Amikor a bal oldalán egy harmadik páracsomóból a harmadik Maurice bukkant elő, zsákvászon csuklyával a fején, Paul felordított és rohanni kezdett az ösvényen felfelé.

A kicsik, a kicsik, a kicsik! - dobolt az agyában a félelem. - Mégiscsak léteznek ezek a rohadékok. Mégiscsak igaz, amit beszélnek róluk. Elkapnak és megesznek, elkapnak és megesznek...

Nem mert hátranézni. Pedig jól tette volna. Ha hátranéz, talán észrevette volna azt a furcsa, sokágú pányvát, amelyet az egyik párába burkolódzott lény húzott elő zsákvászon kámzsája alól. Olyasféle pányva volt, amelynek szétnyíló ágai végére ólomcsomókat erősítettek, hogy a menekülő állat lábára tekerjék a kötelet.

Paul azonban nem vette észre.

Csak annyit érzett, hogy kirántja valaki alóla a lábát, és a földre zuhan.

Hidegség telepedett a nyakára és elveszítette tőle az eszméletét.

5

Jean-Luc felhúzkodta a nadrágját és visszaoldalgott az ösvényre. Oda, ahol Pault, az egyik legjobb haverját hagyta.

Paul azonban nem volt az ösvényen. Hiába nézett jobbra-balra, nem látta sehol.

Jean-Luc megrémült. Te jó isten, csak nem tévesztettem el a helyet? - vinnyogott a lelkében a félelem. - Elvesztettem, eltévesztettem. Addig-addig forogtam a bokrok között, levelek után kutatva, míg eltévesztettem az irányt. Jézuskám, lehet, hogy egy másik ösvényen vagyok? Akkor hol van az, amelyiken Paul meg én idejöttünk? Csak nem elégelte meg Paul a várakozást? Jézuskám, biztosan azt hitte, nem jövök vissza és nem várt meg. Akkor pedig nem mehetek többé biliárdozni, nem indulhatok a sörversenyen...

Valami ott csillogott az orra előtt a porban. Lehajolt érte és felvette.

Istenem, hiszen ez Paul cigarettatárcája! Akkor meg hol van Paul? Felment a vízmosáshoz. Nem fordult vissza a faluba, hanem felment a vízmosáshoz. Azt hitte, ő is odament. Bizonyára felment, hogy meggyőződjön róla, ott van-e. A tárcája meg kicsúszott a zsebéből.

- Paul! Paul! Állj meg! Itt vagyok!

Mivel nem érkezett válasz a kiáltására, futni kezdett az ösvényen felfelé, a vízmosás irányába.

6

Maurice magára húzta a rongyos ruhát és feltette a fejére az ócska szalmakalapot.

- Na, hogy nézek ki?

François a hasát fogta nevetésben.

- Öregem, ha látnád magad!

- Ezen ne múljék - vigyorgott Bernard, és egy tükröt húzott elő a zsebéből. - Bámulj bele, pajtás.

Maurice belenézett, aztán kiköpött.

- Ha összefutnék magammal a sötétben, holtbiztos, hogy szívbajt kapnék tőlem.

Ahogy kimondta, már meg is bánta. A többiek elhallgattak, egyedül Bernard nézett vele farkasszemet.

- És?

- Semmi.

- Azt akartad ezzel kérdezni, hogy mi lesz, ha Jean-Luc szívbajt kap? Nem kap, de ha kapna, sem lenne semmi. Mi nem voltunk itt, nem tudunk semmiről, a világon pedig kevesebb lesz egy hülyével.

Néhány másodperc múlva ő is felkapta magára az előkészített rongyos ruhát és hosszú, bojtos hálósipkát húzott a fejére, amilyenben a törpék járnak. Ekkor már nem nevetett senki, mosolytalanul készülődtek, mintha egy bankot indulnának kirabolni.

Amikor valamennyien elkészültek, csendben várakoztak.

- És ha nem jön? - törte meg később a csendet Maurice.

- Jön - vakkantott rá Bernard. - Paul majd idehozza.

- Már itt kellene lenniük.

Bernard nem válaszolt, csak az ajkába harapott.

- Amíg még van időnk, bemegyek a szikla mögé - morogta Maurice. - Füttyents, ha jönnek.

- Nem tudnál várni?

- Muszáj.

Maurice eltűnt.

Bernard letérdelt egy bokor mellé és megtörölgette a homlokát. Kénytelen volt rádöbbszenni, hogy alaposan elment a kedve az egésztől. Talán kissé túllőtt a célon, amikor kifundálta Jean-Luc büntetését. Talán nem kellett volna idecsalniuk. Most már viszont késő, nem léphet vissza. Már csak a tekintély miatt sem. Mit gondolnának ezek róla, ha csak úgy egyszerűen meggondolná magát. Nem lesz semmi baja a hülyéjének. Huhognak neki egy kicsit, aztán lelépnek. Fél évig röhöghetnek majd a kocszában, ha Jean-Luc vérfagyasztó kalandjáról mesél.

Megrebbent mellette a bokor és Maurice bukkant fel a közelében. Nem látta jól, mivel minden figyelmével a holdsütötte ösvény felé fordult.

- Minden rendben? - kérdezte Maurice-tól.

Maurice nem válaszolt. Ugyanakkor, mintha furcsa dobogás ütötte volna meg Bernard fülét.

- Mi a fene ez? - kérdezte a görnyedten ácsorgó Maurice-tól. Maurice lépett egyet előre, de tovább hallgatott.

Bernard feltolta bojtos sapkáját a feje búbjára. A dobogás mintha feléjük közeledett volna.

Csak a szél - igyekezett megnyugtatni magát. - Ördögszekeret görget maga előtt.

Azért óvatosan körülnézett, hogy ott vannak-e a többiek a közelében.

Nem voltak ott. Pierre és François az ösvény másik oldalára ment át, és a szőke, magas, hallgatag Armand-t sem látta sehol. Maurice azonban itt volt, még ha nem is szólt egyetlen szót sem.

Felemelte az ujját és teljesen feleslegesen csendre intette az amúgy is hallgató Maurice-t.

- Hallod? Mi a franc lehet ez?

Maurice-ra pillantott. Aztán csuklott egyet, miközben úgy összerándult a belseje, mintha gyomorszájon vágták volna. Maurice nem volt ott, ahol az előbb látta, sőt sehol sem volt. Csak a holdsugarak égették erős fényükkel a bokrok környékét.

- Maurice!

Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Maurice felbukkant szemben vele, háta mögött az ösvénnyel. Bernard akkor még nem gondolkodott el rajta, vajon hogy tehetett meg néhány másodperc alatt akkora távolságot, amikor meg már elgondolkodhatott volna rajta, késő volt.

Maurice körül olyasféle ködök örvénylettek, mint amilyenek mocsaras vidéken szoktak lengedezni hajnaltájban. Maga is látott nem egyszer hasonlót a spanyol határ mellett, ahol a nedves szurdokokba beszorul a levegő. Nagybátyja szerint a halottak lehelete ilyen, mert a halottak is lélegeznek, csak másféleképpen mint az élők.

Egyszóval, Maurice ott állt egy ködfelhő közepén, félrebillent fejjel, komikusan csapott vállal, háta mögött az ösvénnyel. Bár Bernard-nak minden kedve elment erre az éjszakára, mégis felnevetett. Tudta, hogy Maurice neki játszik.

- Frankó vagy, Maurice. Be fog csinálni, ha meglát. Még kukorékolhatsz is neki egyet, mintha a halál kakasa lennél.

Maurice tekintetét kereste, de nem látta a szemét a csuklyájától.

Bernard megdöbbsent. Hiszen Maurice-nak nem is ilyen a csuklyája! Sőt semmilyen, mert nincs is neki. Akkor meg...

Mintha léptek zaja hallatszott volna a háta mögött. Villámsebesen megfordult. Elakadt a lélegzete és megroggyantak a térdei, amikor észrevette, hogy amott is Maurice áll. Félrebillent fejjel, csapott vállal, fején az arcát eltakaró csuklyával. Amikor pedig a harmadik Maurice-t is megpillantotta, térdre zuhant. Ahelyett, hogy menekülni próbált volna, vagy segítségért kiáltott volna, előrenyújtotta a kezét.

- Kérem, ne! Nagyon kérem, ne!

A három Maurice egyszerre indult el feléje.

7

- Itt van - suttogta Pierre. - Bukjatok le, itt jön!

A másik kettő engedelmesen eltűnt a bokrok mögött.

Armand felkapott egy követ és áthajította az ösvény felett. A kő hangos csattanással hullott a kemény talajra. Várta, hogy Bernard majd visszapisszeg neki, de nem történt semmi.

- Mi van? - suttogott a fülébe François.

- Átdobtam egy kavicsot.

- Csak nem aludtak el?

- Tudja a fene. Bernard, hallasz?

Bernard nem válaszolt. És Maurice sem válaszolt.

- Mégiscsak elaludtak. Mondtam, hogy nem kellene meginnunk a maradék sört. Most aztán...

- Kuss legyen már! - mordult rájuk Pierre. - Itt is van már a fickó!

Jean-Luc valóban ott volt. Ha ugyan azt a rémülten menekülő, égőszemű, levegő után kapkodó valakit Jean-Lucnek lehetett még nevezni. Ahogy az ösvény távolodó kanyarulataira emelte a szemét, valamennyien látták, hogy az örület lobog benne.

- Ez beszart! - állapította meg remegő hangon Pierre. - Ez totál be van tojva.

- Hol van Paul?

- Hé! Bernard!

- Kuss legyen, még meghallja!

- Ez meghal - morogta François, az immár habzó szájú Jean-Luc-re pislogva. - Esküszöm, ez feldobja a talpát.

A másik kettő nem mondott ellent neki. Olyannyira megdöbbenette őket Jean-Luc látványa, hogy még tiltakozni is elfelejtettek.

Jean-Luc hirtelen megtorpant. Arca elé kapta a kezét, mintha megpillantott volna valakit maga előtt. Olyan éles és kétségbeesett volt a sikolya, mintha kést forgattak volna a bordái között.

- Menj innen! - ordította, kezeivel hadonászva hozzá. - Tűnés innen!

Armand arrafelé pislogott, amerre Jean-Luc tekintetét irányulni látta. Ott azonban nem volt semmi, csak a holdfény ragyogott az ösvényen.

És mintha egy apró páragomolyag húzódott volna be a bokrok ágai közé.

8

Jean-Luc a következő pillanatban látványosan összeomlott. Szívéhez kapott, majd térdre roskadt az ösvény közepén. François ugrott volna, hogy odarohanjon hozzá, de Armand még idejében elkapta a kabátja szélét.

- Hova méysz, te örült?

- Nem látod, hogy rosszul van?

- Na és? Kicsit kilihegi magát, aztán magához tér.

Olyan volt a hangja, mint aki maga sem hisz abban, amit mond.

- Majd Bernard... csinál valamit - nyögte Pierre. - Az istenit neki, miért nem csinál már valamit?

François kihasználta az alkalmat, hogy Armand Pierre-re figyel; kitépve a kabátját a haverja kezéből, kiugrott az ösvényre.

- Jean-Luc! Jean-Luc!

Jean-Luc a hang felé pillantott, majd végigterülve a földön, tovább sikoltozott. Immár a holdhoz intézte a sikolyait, mintha tőle várna segítséget.

François mellé térdelt és jó erősen megszorította a karját.

- Jean-Luc! Én vagyok az, François. François vagyok.

Jean-Luc kinyitotta a szemét, amelyben iszonyat tükröződött.

- Menj el innen! Tűnj el, és ne bánts, kérlek!

- Dehogy bántalak! François vagyok, a barátod.

Maga is meglepődött azon, amit mondott. Hiszen még soha nem nevezte Jean-Luc-öt a barátjának és nem is tartotta annak. Közönséges hülyének tartotta, akivel kellemesen el lehet tréfálgozni. Ez a tréfa azonban már rég nem volt tréfa.

- Neeeeem! - ordította Jean-Luc. - Te *kicsi* vagy!

François akkor döbbsent csak rá, hogy még mindig magán viseli a maskarát, amelyet Bernard-tól kapott. Gyors mozdulatokkal kibújt belőle és a bokrok közé hajította.

- Nézz már rám, Jean-Luc! François vagyok.

Jean-Luc csak résnyire nyitotta ki a szemét. Amikor aztán valóban François-t látta maga fölött, megkönnyebbülten felsóhajtott.

- François? Hogy kerülsz... ide?

- Erre jártam. Hát te?

- Nem láttad... Pault?

- Pault? Nem én. Te talán láttad?

Jean-Luc nem tudott válaszolni a lihegéstől. Csak jó néhány másodperccel később volt képes rá.

- Együtt jöttünk fel... hogy ide... itt a büntetést... nem tudom, hova ment, de... nincs.

François a szeme sarkából látta, hogy mozognak körülöttük a bokrok.

- Figyelj rám, Jean-Luc - mondta megnyugtató hangon. - Itt vannak a többiek is. Véletlenül erre jártunk. Sétáltunk egy kicsit. Mindjárt kijönnek a bokrok mögül, ne ijedj meg tőlük.

Éppen idejében mondta, mert alighogy befejezte, Armand és Pierre lopakodtak ki az ösvényre. Szerencsére már egyikükön sem volt rajta a Bernard-féle ruha.

Jean-Luc bágyadtan elmosolyodott, ahogy megpillantotta őket.

- Szervusztok... fiúk. Sajnálom, de én... - Arca elé kapta a kezét és sírni kezdett.

François az ösvény másik szélé felé pislogott. Hol a fenében van Bernard és Maurice? Szólni kellene nekik, hogy nem úgy alakultak a dolgok, ahogy számították.

- Üldöztek - csuklott fel Jean-Luc. - Olyan volt, mint Maurice... de nem Maurice volt.

- Hát ki? - kérdezte Armand bambán.

- Három, vagy négy kicsi. Mind egyformák voltak. Meg akartak fogni pányvával, de én... lebuktam a földre és...

- Mit beszélsz? - suttogta François, majd Pierre-re kiáltott. - Menj és keresd meg Bernard-t! Hol van Paul?

- Elfogták.

- Hogyhogy elfogták?

- Csak ez maradt belőle.

Zsebébe nyúlt és feléjük mutatta Paul cigarettatárcáját.

François komoran bámult maga elé. Még nem tudta, mi történhetett, de hogy valaki beleköpött a levesükbe, az holtbiztos.

Ebben a pillanatban Armand botladozott vissza hozzájuk. Már az ő szemében is riadalom csillogott.

- Nincsenek.

François érezte, hogy egy láthatatlan kéz szorongatja meg a torkát.

- Csak... ruhafoszlányokat találtam.

François ekkor átvette a parancsnokságot.

- Armand, te itt maradsz Jean-Luc-kel. Gyerünk, Pierre!

Valóban csak ruhafoszlányok heverték a földön. Maurice és Bernard nem volt sehol. François-ban csak akkor tudatosult, hogy valami igen nagy baj történt, amikor a ruhafoszlányok között nemcsak a Jean-Luc ijesztgetésére szolgáló gúnya darabjait fedezte fel, hanem annak a ruhának a foszlányait is, amelyeket Bernard viselt a maskarája alatt.

François hirtelen megtorpant. Mintha lábdobogást hallott volna. Hátrafordult, de nem volt mögötte senki.

- Gyerünk! Vissza!

Néhány másodperc múlva halálsápadtan álltak az ösvényen mind a négyen. Jean-Luc kitörölgette a könnyeket a szeméből és reménykedve pillantott rájuk.

- Ugye ma már... nem kell... letöltenem a büntetésemet? Ugye... hazamehetek?

François hátba verte a bolondot.

- Valamennyien hazamegyünk, Jean-Luc.

9

Amikor Bernard felébredt, sötétség fogta körül. Keze, lába össze volt kötözve, és a fejét sem tudta megmozdítani.

- Űristen! - dobolt benne a félelem. - Vajon mi történhetett velem?

Csak úgy tessék-lássék próbált megszabadulni a kötelékeitől, hiszen biztos volt benne, hogy akik megkötözték, jó munkát végeztek. Nem tudott másra gondolni, mint hogy pireneusi rablók, esetleg az ETA emberei kapták el, hogy váltságdíjat kérjenek érte.

Legnagyobb meglepetésére azonban igen hamar sikerült kiszabadítania a kezét. Vagy hanyagul kötözték össze, vagy nem is tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget.

Erre akkor ébredt rá teljes valóságában, amikor mintegy fél órával azután, hogy magához tért, végigjárta a lyukat, amelyben feküdt. Megállapította, hogy akár van kötel a kezén, akár nincs, tökéletesen mindegy, hiszen a veremnek nincs kijárata. Csak felfelé mehetne, ahhoz viszont előbb meg kellene tanulnia repülni.

A vermet lefedő tetőn keresztül némi fény szűrődött le hozzá, így hamarosan felfedezte azt a másik vermet is, amely az ő verme mellett húzódott. Csak egy fűzfavesszőből font ajtót kellett félrelöknie ahhoz, hogy áttátoroghasson a szomszédba.

Pokoli szomjúság gyötörte, keze, lába fáj, mintha kerékbe törték volna. Mégis átvonszolta magát valahogy a másik üregbe. Amikor átért, szomorúan nyugtázta, hogy cseberből-vederbe pottyant, hiszen ennek sem volt kijárata.

Leroskadt a földre és kezébe temette az arcát. Isten büntetése, nem is vitás. Meg akarták tréfálni a hülyét, és íme - ez lett a vége. Mit nem adott volna érte, ha előlről kezdhetne volna az elmúlt napot. Esze ágában sem lett volna azt javasolni a többi baromnak, hogy küldjék fel Jean-Luc-öt a hegyre. Isten büntetése, nem is lehet más. Csak abban bízott, hogy apja végül majd összekaparja érte a váltságdíjat, és kifizeti az ETA-nak. Bár azért ott motozott a lelke mélyén a kétség, hogy valóban az ETA húzódik-e meg a háttérben. Hiszen a baszkok nem szoktak egyszerű parasztoktól váltságdíjat szedni.

Kinyitotta a szemét és tüstént fel is fedezett vele szemben, a verem túlsó végében egy kőpadot.

- Te jó isten! - tört fel belőle a rémült kiáltás. - Van itt valaki?

A padon fekvő ember, akárki is volt, nem válaszolt a kérdésére. Feküdt tovább, mintha nem ébresztette volna fel sem a kiáltás, sem Bernard motozása.

Bernard óvatos volt. Lábujjhegyre állva közelítette meg, készen rá, hogy azonnal behúzzon neki egyet, ha valami gyanúsat észlelne. Jókora ökle volt és akkora ütése, hogy apja szerint még egy marhát is képes lenne letaglózni vele.

Mindenre készen a kőágyon fekvő fickó fölé hajolt. Aztán hátrahőkölt a meglepetéstől. A kövön Paul feküdt, akinek fel kellett volna kísérnie Jean-Luc-öt a hegyre.

Paul furcsán tartotta a fejét, és a keze is úgy lógott le a kőágyról, mintha melege lenne és szándékosan lógatná le róla. Pedig nem volt meleg idelent, főleg, hogy Paul be sem volt takarózva.

Bernard kinyújtotta a karját és megrázta a másik vállát.

- Hé! Paul! Téged is elkaptak?

Paul teste megbillent. Bernard ordított egy nagyot és hátraugrott.

Paul szeme, amely homályos volt, mint az esőverte ablaküveg, kifejezéstelenül meredt rá.

Bernard ismét felordított és bár mintha valaki az átjáró felé lökdöste volna, erőt vett magán és a karjába szorította Paul testét.

- Úristen, Paul, mit tettek veled?

Észre sem vette, mikor kezdte tapogatni Paul mellkasát. Csak akkor döbbsent rá, hogy nincs rendjén valami Paul testével, amikor a keze betévedt a Paul bordái közé vágott lyukba.

Oda, ahol Paul szívének kellett volna lennie.

De nem volt ott semmi, csak a nagy-nagy üresség.

Földrengés után

1

Gerard Lamartin élete első földrengését élte át röviddel azután, hogy a Pireneusokba helyezték. Nem volt elég, hogy két évre számúzték Párizsból erre az isten háta mögötti helyre, már a második napon majdhogynem véget is ért földi pályafutása. Ahogy a hegyi úton tekert, egyszerre csak megnyílt a föld a bicikli kerekei előtt. Nem nagyon, éppen csak annyira, hogy megijedjen tőle, félrerántsa a kormányt és lebucskázzon egy meredek domboldalon. Ott aztán annak rendje és módja szerint beleverte a fejét egy kőbe és csendesen elnyújtózott pörgő kerekű járgánya mellett.

Arra ébredt, hogy valaki nyalogatja a képét. Kinyitotta a szemét és egy megtermett, pireneusi juhászkutyát látott maga felett. Gerard Lamartin tudta, hogy a pireneusi juhász veszélyes fajta, ezért a pisztolya után tapogatódzott. A kutya azonban nem pályázott a torkára, sőt még meg sem akarta kóstolni, ehelyett a hátulsó lábaira ült és bánatosan tutulni kezdett.

Gerard Lamartin éppen feltápáskodóban volt, amikor két juhász is kibukkant a környező kőtömbök közül. Mindkettőjüknél jókora bot volt, arcukon pedig kifejezetten goromba kifejezés ült.

A pásztorok megálltak mellette.

- Ez meg ki a franc? - kérdezte az egyik.
- Nem ismerem a biciklijét - vont a vállát a másik.
- Nem Lamoroux-é?
- Annak kopott a kormányja, és nem is ilyen a márkája.
- Nem az új csendőr ez?
- Az bizony lehet.
- Hogy kerül ez ide?
- Leesett az útról.
- Él még?
- Az előbb mintha mozgott volna.

Lamartin hadnagy úgy döntött, ő is beszáll a kommunikációba. Felemelkedett és belekurjantott a beszédükbe. Azaz, csak kurjantott volna. Az a hang, ami kitört belőle, még egércincogásnak is szármalmas volt, nemhogy kurjantásnak.

A két pásztor összenézett, majd az egyik csalódottan megjegyezte.

- Hát ez él. Nem esett elég nagyot.

Gerard Lamartin hadnagy csak fél órával ezután, a pásztoroknyhóban, hideg borogatással a fején tudta meg, hogy majdhogynem földrengés áldozatává vált. Csak egyetlen helyen repedt meg a hegyek közé vezető út: pont az ő kerékpárja előtt öt centiméternyire.

Ebből aztán azt a következtetést vont le, hogy a Pireneusok nem rajonganak érte.

Az ellenszenv kölcsönös volt.

Már sötétedett, amikor Sofie bedugta hozzá a fejét.

- Itt van még, hadnagy úr?

- Itt - morogta Lamartin komor ábrázattal. Homlokán hideg vizes borogatás fehéredett: ezzel próbálta a földrengés utolsó nyomait is eltüntetni róla.

- Azt hittem, már elment. De jó, hogy nem ment el. Gabriel telefonált.

- Ki az a Gabriel?

- A pásztor, aki megtalálta magát.

Lamartinnak ugyan fogalma sem volt róla, melyik lehet Gabriel a kettő közül, de igazából nem is volt rá kíváncsi. Már háromszor vagy négyszer volt vécén az avas juhsajtjuktól, amellyel megetették. Abban reménykedett, hogy mindörökre megfeledezhet a földrengésről, a bűbről a homlokán, és a két pásztorról, akik majd megmérgezték. Nem is tudta hirtelenjében, mitől volt nagyobb életveszélyben, a földrengéstől-e, vagy a sajtjuktól.

Lamartin sóhajtott egy nagyot.

- Mit akar?

- Azt kérdezi, itt van-e, mert akkor bejönne magáért.

- Értem? - hökkent meg Lamartin. - Miért kellene bejönnie értem?

- Mert egyedül nem talál fel a hegyre.

- Nem talállok fel? - motyogta Lamartin. - De hát miért akarnék felmenni?

- Azt mondja, találtak valamit magának.

Lamartin megkönnyebbült.

- Nyilván a pedálomról van szó. Majd felmegyek érte világossal. A kormányral is baj van, úgysem tudnék ráülni.

Sofie eltátotta bájos kis szájacskáját.

- Ráülni? Mire?

- Hogyhogy mire? - sóhajtotta Lamartin. - Hát a biciklimre.

- Ki beszél itt bicikliről? - kérdezte magához térve Sofie. - Nem biciklit találtak magának, hadnagy úr.

- Persze hogy nem, csak a pedálját.

- Nem is pedált.

- Hát akkor mi az ördögöt?

- Egy hullát, hadnagy úr.

3

Lamartin hadnagy félórai utazás után arra a megállapításra jutott, hogy a bicikli mégiscsak jobb, mint a szamár. Az legalább akkor áll meg, amikor akarja, továbbá nem ordít minden kanyarnál, mint a sakál. Gabrielt láthatóan nem zavarta a szamárordítás: békésen bóbiskolt a pislákoló holdfényben.

Lamartin odaimádkozta a szamarát Gabrielé mellé. Ekkor még olyan széles volt az út, hogy ketten is elfértek egymás mellett.

- Maga találta meg, Gabriel?

- Én - bólintott a juhász. - Pedig életemben nem találtam még hullát. Ma meg már majdnem kettőt is találtam.

Jelentőségteljesen Lamartinra pislantott.

Lamartin sóhajtott egyet.

- Hol találta meg?

- Ott, ahol a kiszáradt mocsár kezdődik, tudja.

Lamartin nem tudta. Ennek ellenére jónak látta bólintani egyet.

- Hogy találta meg?

- Arra jártam. A földön feküdt. Jobban mondva a földben. Csak a keze állt ki.

- Kiállt a keze?!

- Mint a felkiáltójel. Mondtam is a feleségemnek, hogy az a kéz jelez valamit.

- Mit jelezne?

- Hogy mi történt vele. Mondjuk, ha benne van egy gomb, akkor csak a gazdáját kell megtalálni és máris tudjuk, ki volt a gyilkosa.

- Na és mi volt benne?

- Semmi.

- Miből gondolja, hogy gyilkosság áldozata lett?

- Akinek így áll a keze, az nem jószántából került a föld alá.

- Nem bizony - dörmögte Lamartin. - Az emberek csak ritkán kerülnek jószántukból a föld alá. Kivették a helyéről?

- Hova gondol, hadnagy úr?

Lamartin hadnagy bánatosan megvakargatta az orrát. Naná, hogy a Pireneusok tették ezt is. Éppen úgy utálják, ahogy ő utálja őket.

4

Lamartinak nem kellett sokat törnie a fejét ahhoz, hogy rekonstruálhassa az eseményeket. A halott, akárki is az, mindaddig békésen nyugodott a föld alatt, amíg a földrengés következtében a talaj meg nem csúszott felette. Majd másfél méter vastag réteg szaladt bele a közeli szakadékba, még szerencse, hogy a hullát is nem vitte magával. Szerencse?...

Legnagyobb meglepetésére Sofie már ott sertepertélt a holdfényben, jegyzetfüzettel a kezében. Lamartin szomorúan nyugtázta, hogy nincs egyedül: ott tolong körülötte a hegyi falu összes gyereke.

- Maga hogy került elém? - kérdezte fájdalmas nyögések közepette lekászálódva a szamaráról.

- Pierre elhozott motoron. Akartam szólni, hogy magát is elhozná, de nem szerettem volna megsérteni Gabrielt.

- Pedig megsérthette volna - nyögte Lamartin a hátulsó részét tapogatva. - Nem szólna nekik, hogy engedjenek oda a lelethez?

Sofie bólintott, és néhányszor erőteljesen összecsapta a tenyerét.

- Fiúk-lányok, tűnés innen, nincs itt semmi látnivaló. Semmi érdekes nincs itt, csak egy halott keze. A hadnagy bácsi majd kiássa és elviszi magával. Ti meg menjetek aludni és lefekvés előtt imádkozzatok a Jóistenhez, nehogy ilyen hulla legyen belőletek is.

A halott ember keze valóban úgy emelkedett ki a földből, mint egy útjelző oszlop. Lamartin rávillantotta a zseblámpáját.

Sofie odasündörgött mellé és megbökte az oldalát.

- Mit gondol, mennyi idős lehet?

Lamartin megvonta a vállát. Épp a napokban olvasta, hogy az Alpokban találtak egy rézkori embert.

- Lehet akár rézkori is. A lapos talaj mumifikálta.

Gabriel megvakarta az állát.

- Biztos, hadnagy úr?

Lamartin torkán felkúszott az ingerültség.

- Nem biztos - mondta némi felsőbbrendűséggel a hangjában. - Lehet neolit is.

Az ismeretlen szó úgy ütötte képen őket, mint egy durva káromkodás. A gyerekek megszeppenve bámultak a fiatal hadnagyra, mintha a szó egyúttal beismerő vallomás is lett volna. Mintha Lamartin ezzel vallotta volna be, hogy ittlétének nem egészen egy hete alatt sikerült megölnie egy embert, és eltemetnie itt, a kiszáradt láp szélénél.

Gabriel megvakargatta borostás képét és bizonytalanul nézett a hadnagyra.

- Mi az az izé?

- Milyen izé? - kérdezte Lamartin, akinek ekkor már egészen másutt járt az esze.

- Amit... a hadnagy úr az imént mondott.

- Mit mondtam?

- Hogy nem rézkori... hanem izé...

- Neolit?

- Ez az - derült fel Gabriel képe.

- Neolit annyi, mint kőkorszak - mondta Lamartin sóhajtva. - Az a kor, amikor mindent kőből csináltak.

Gabriel tovább vakargatta a képét és a kezére bámult.

- A karórát is?

Lamartinnak elállt a lélegzete ekkora marhaság hallatán.

- Hogyhogy a karórát is? A neolitikumban még nem volt karóra.

- Márpedig ennek az embernek volt.

Lamartin a gúnyosan felfelé meredező kézre nézett. Nem látott semmi olyat rajta, ami karórára emlékeztethette volna. Ha csak azt a kis földdarabot nem nézi annak a kézfeje közepén.

Gabriel odalépett a gyászos maradványhoz és a csuklójára mutatott.

- Látja, hadnagy úr? Itt ezt a világos csíkot? Még a csatjának a nyoma is látszik. Akár rézkor, akár neolitikum, ennek az embernek volt karórája.

Felült a szamarára és elkocogott rajta a falu felé.

5

Gerard Lamartin maga volt a határozottság és tetterő. Kivágta az ajtót és megkerülte az íróasztalát, amelyen két papírlapon kívül egyelőre még semmi nem volt. Sofie ott lopakodott mögötte kis cetlivel és ceruzával a kezében.

- Ezennel megindítom a nyomozást - mondta határozottan Lamartin.

- Írjam? - készségeskedett a lány.

- Ezt még ne - intett nagyvonalúan Lamartin. - Csak ami ezután következik. Tehát: van egy ismeretlen, betemetett halottunk a legújabb korból. Mi hát a teendő?

- Kiásni - mondta a lány.

- Az ráér. Illetve, az sem ér rá, csak előtte még bizonyos dolgokat el kell intéznünk. Először is, értesítenünk kell a polgármester urat.

- Már értesítettem - mondta Sofie.

Lamartin meghökkenett.

- Az én utasításom nélkül?

- Ez eddig így volt szokás - mentegetődzött a lány.

Lamartin csípőre tette a kezét. Sofie tudára akarta adni, hogy ezután majd másként lesz, de végül is nem tartotta annyira fontosnak a dolgot, hogy megzavarja vele saját gondolatmenetét.

- Feltesszük az internetre.

Sofie meghökkenett.

- Kit?

- A halottat. Hátha hiányzik valakinek.

- Talán jobb lenne...

- Beszélünk az Interpollal. Az a gyanúm, hogy igen fontos ügy nyomára bukkantunk. Elvárom, hogy mindenben legyen a segítségemre.

Sofie mosolyra húzta a száját.

- Rajtam semmi nem fog múlni, uram.

Lamartin felült az íróasztala szélére és fensőbbes tekintettel legeltette a szemét Sofie talán kicsit túl mélyre sikeredett ruhakivágásán.

- Az első és legfontosabb teendő a halott személyazonosságának a megállapítása. Ez roppant nehéz és felelősségteljes tevékenység. Nem akarom dicsérni magam, de erre csak azok képesek, akik megfelelő iskolát végeztek és kifinomult érzékük van hozzá. Érti, Sofie?

- Hogyne érteném - lelkesedett csillogó szemmel a lány.

- Mert például, ha én megkérdezném magát, hogy jelentettek-e a közelmúltban, vagy akár egy évre visszamenőleg eltűnést a faluban, maga azt válaszolná, hogy nem. Igaz?

- Honnan tetszik tudni? - kérdezte meghökkenve Sofie.

- Onnan, hogy amikor először találkoztam magával és megkérdeztem, vannak-e befejezetlen ügyeik, maga azt válaszolta, nincsenek. Na már most, egy eltűnés az befejezetlen ügy. Eszerint ez a fickó nem idevalósi. Következésképpen nem lesz egyszerű megállapítani a személyazonosságát. Ehhez, mint mondtam, különleges képesség és képzettség szükséges...

Felcsengett a telefon. Sofie felvette, majd bólogatni kezdett.

- Átadom. Máris adom.

- Ki az? - kérdezte bosszúsan Lamartin hadnagy.

- Gabriel - suttogta a lány.

- Mi a csodát akar már megint?

- A hadnagy úrral óhajt beszélni.

- Jézusom, csak nem a pedálom miatt? Egészen meglepedkeztem róla. Itt Lamartin - mondta aztán a telefonba.

- Kiástam - dűnnyögte Gabriel bevezetésképpen a vonal végén.

Lamartin sóbálvánnyá dermedt.

- Kiásta? Hát nem megmondtam, hogy addig hozzá ne érjen senki, amíg ki nem rendelem a fényképészt, és nem értesítem a polgármester urat?

- Ha nem ástam volna ki, nem nézhettem volna a képébe.

- Belenézett? - sóhajtotta Lamartin.

- Bele. Tudom is, hogy kicsoda.

Lamartin úgy állt a kagylóval a kezében, mint egy értelmileg enyhén fogyatékos telefonkészülék-árus.

- Ki... csoda?

- Bernard Letelier.

- Az meg ki?

- Három faluval odébról való. Háromnegyed éve tűnt el néhány haverjával együtt. Az a hír járta, hogy megpattantak hazulról, és beléptek az idegenlégióba.

- Mégiscsak meg kellett volna várni a fényképészt, Gabriel - korholta immár bizonytalanul a pástort a hadnagy.

- Nincs szíve.

Lamartin elszégyellte magát. Ezek az egyszerű emberek kezüket-lábukat törik, hogy segíthessenek neki, ő pedig hálából legorombítja őket. Lassan majd megtanulják, hogy a bűnüldözés ma már modernebb módszerekkel folyik, mint évekkel ezelőtt. Ezeknek a pasasoknak fogalmuk sincs az internetről, Interpolról...

- Dehogyan nincs, Monsieur Gabriel - mentegetődzött. - Nem akarok én szemrehányást tenni önnek. Csupán csak azt szeretném... ehh, a fenébe is, dehogyan nincs szívem!

- Nem önnek - mondta Gabriel.

- Nem nekem? - hökkent meg Lamartin hadnagy. - Hát akkor kinek?

- A halottnak - mondta Gabriel, és Lamartin szinte látta, hogy keresztet vet szabad kezével. - A halottnak nincs szíve.

6

A városi gyilkossági zsaru sápadt képű volt; látszott rajta, hogy nem igazán izgatja a dolog. Láthatóan ügyet sem vetett Lamartin hadnagyi rangjára, hiszen mint bűnügyi nyomozó sokkal fontosabbnak tartotta magát egy falusi csendőr hadnagnál.

Gabriel is ott állt a halott mellett, akit addigra már megmosdattak és a boncasztra tettek.

Lamartin éremlyítette a fertőtlenítő szaga, csak azt csodálta, hogy a lány hogyan bírja ilyen könnyen. Sofie úgy állt a boncasztal mellett közömbös képpel, jegyzetfüzetével és golyóstollával a kezében, mintha arra várt volna, hogy a halott felüljön a pléhágyon és diktálni kezdje neki halálának körülményeit.

A boncolóorvos lehúzta a gumikesztyűjét és várakozva nézett a sápadt képű zsarura.

- Mit óhajt tudni, nyomozó úr?

A zsaru megköszöri a torkát.

- Mindazt, amit még nem tudok. Például, hogy mi okozta a halálát?

- Alighanem egy kő.

- Komolyan mondja?

- Persze hogy komolyan mondom. Lezuhant az útról és beverte a fejét egy kőbe.

- Az is lehet, hogy beverték neki?

- Miért ne lehetne? Beverték és belökték a mocsárba, ami aztán az elmúlt három hónapban kiszáradt.

- Ez már jobban hangzik - mondta a zsaru. - Értésüléseim szerint vele együtt néhány másik fickó is eltűnt. Nem lennék meglepve, ha kinyírták volna a haverjukat, majd megpattantak.

- Volt már ilyen - bólintott a doktor.

- Akkor nézzük csak ezt a helyet itt a mellkasán. Ön korábban azt mondta, hogy halála után röviddel eltávolították a szívét. Még mindig ezt állítja?

- Ez a véleményem - mondta a doktor.

- Ki távolította volna el?

- Például a farkasok. Többen is láttak pireneusi farkast azon a vidéken. Állítólag imádják a belsősegeket.

- Maga szerint ez itt harapásnyom?

- Vágás - mondta a doktor. - De ha kíváncsi rá, erre is van magyarázatom. - Mivel a detektív nem szólt semmit, folytatta. - Lezuhant az útról, rá egy éles kőtaréjra. Ott, ahol a halottat megtalálták, csupa éles taréj az út széle. Rázuhan és a taréj felvágta a mellkasát. A szívét meg akár egy róka is elvihette. Aztán behúzta a pasast a lábba.

A zsarú előrehajolt.

- Mondja, doktor, úgy vágták, vagy úgy tépték ki a szívét?

- Tépték - mondta a doktor. - Egyértelmű.

- Akkor csak ragadozó lehetett - mondta a sápadt képű zsarú. - Azt még csak el tudnám képzelni, hogy fejbe verik és a lábba lökik a haverjukat, de azt már aligha, hogy felnyitják a mellkasát és kitépik a szívét. Ilyen emberek errefelé nincsenek. Mit szól ehhez a tanú?

Lamartin oldalba lökte Gabrielt. A pásztor erre megvakarta borostás képét és helyeslően bólintott.

- Emberek tényleg nincsenek - mondta érezhetően megnyomva az *emberek* szót.

A zsarú észrevette, és elgondolkodva nézett rá.

- Hogy érti azt, hogy *emberek* nincsenek? Maga szerint kik tették?

Gabriel a szomorú arcú halottra nézett, akinek olyan szomorú volt az ábrázata, hogy jószerevel nem is volt neki.

- A kicsik - mondta nagyon határozottan. - Csakis a kicsik tehették.

A zsarú összeráncolta a homlokát.

- Kicsik? Azok meg kik?

Mivel Gabriel nem válaszolt, Lamartin úgy érezte, neki kell megadnia a felvilágosítást.

- Tündérek - mondta sóhajtva. - Vagy gonosz manók.

A zsarú bólintott.

- Értem. Akkor hát köszönöm, uraim. Több kérdésem nincs.

Amint hazafelé tartott a kocsijával, egyre azon törte a fejét, vajon a Pireneusok hol nedves, hol kiszáradó lábjai miatt mumifikálják a halottakat?

A cirkuszosok téli pihenője

1

Alex Phillips kacszázó mozgással áttotyogott két lakókocsi között. Annyira meg volt rémülve, hogy majd elcsúszott a fűvön rémületében. Mind a nyolcvannyolc centije reszketett a rémülettől, ahogy a tócsákat kerülgetve a másik kocsi felé igyekezett. Barátságtalan, fekete felhők borították az eget: napok óta esett a hűvösen nyúlós pireneusi eső.

Alex megkerülte a pónikat, akik mozdulatlanul álltak az esőben. Sörényükről és farkukról kövérre hízott cseppek potyogtak a fűre. Bár Teddy ezúttal is várakozón nyihogott oda neki, ügyet sem vetett rá. Úgy kapkodta a levegőt, mintha fogyatkozóban lett volna a völgyben.

Felfutott a falépcsőkön, majd idegesen megrugdosta az ajtót. Ha nagyon nyújtózott volna, talán eléri a kilincset, de most esze ágában sem volt tornamutatványokat végezni. Ha minden igaz, már csak igen rövid idő áll a rendelkezésükre.

Darleen is odabent volt és Thomas is. Sőt Morgan is odabent volt, éppen a sütőből szedett ki egy tepsi. A tepsi úgy füstölgött, mintha kigyulladtak volna rajta a krumpliszeletek.

Darleen elképedve bámulta az ajtót, majd odakacsázott hozzá és kinyitotta. Alex állt odakint, minden ízében reszketve, mint a nyárfalevél.

Darleen azt hitte, a hűvös levegőtől fázik. Kitérta az ajtót és széles mosollyal gombócnyi kis arcán, befelé invitálta.

- Gyere be, Alex.

A másik kettő már nem örült ennyire neki. Thomas és Morgan gyors pillantást váltott egymással. Valami olyasmi bujkált a pillantásuk mélyén, hogy amilyen kicsi az orra, olyan jó a szimata. Hát nem megérezte a sült krumplit, a disznó? Darleen meg, amilyen hülye, biztosan leülteti az asztalhoz.

Alex azonban ezúttal nem akart asztalhoz ülni. Sőt, beljebb jönni sem nagyon akaródzott neki. Megállt az ajtófélfá mellett és rájuk szegezte rémült tekintetét.

Azok hárman csak ekkor vették észre, hogy nagyobb Alex baja, mint a kinti, hűvös levegő. Talán a polgármester szarakodik megint a helyfoglalási engedélyükkel?

Alex a sült krumplira nézett, aztán nagyot nyelt.

- Végünk van - mondta egyszerűen.

Darleen letette a kezében tartott poharat az asztalra és tétován elmosolyodott.

- Hogy mondtad, Alex?

- Végünk van - ismételte a kicsi, és majdhogynem sírva fakadt rémületében.

Morgan ismét összenézett Thomasszal. Ez valami új trükk, hogy kaphasson a vacsorából?

- Mit jelent az, hogy végünk van? - kérdezte Morgan megrázva a fejét, amitől tarkóján összefont varkocsa vidám kört írt le a levegőben.

- Készek vagyunk.

Thomas ingerülten összehúzta a szemét.

- Beszélj értelmesen.

Alex trombitáló hang kíséretében kifújta a tüdejéből a bennrekedt levegőt.

- Megtalálták.

- Mi... it? - tátotta el a száját Morgan.

- A holttestet - nyögte Alex.

2

- Én megmondtam - rikácsolta Mrs. Freeman, a tulajdonosnő, egy nagyoknak való hokedli tetejéről. - Én megmondtam, hogy baj lesz belőle! Én akkor is megmondtam!

- Nem mondtál semmit - szegezte le Törpapa, aki úgy egyébként Peter Bell névre hallgatott, de tekintélyes, fehér szakállá miatt csak Törpapának hívták. - Te is, és a többiek is hallgattatok, mint szar a gazban.

- Ez nem igaz! - kiabálta Mrs. Freeman. - Mi nem akartunk belemenni, de ti annyira erősködtetek...

- Mit kellett volna tennünk? - kérdezte Alex, a kis, X-lábú asztal mellől. - Hagytuk volna, hogy ránk kenjék a dolgot? A nagyok szívesen megtették volna.

Erre aztán valamennyien elhallgattak.

- Na, jó - krákgotta Törpapa rövid csend után és az asztalra ütött. - Mondd el részletesen, Alex!

- Úgy van. Mondd el! - bólogattak a többiek.

Alex kihúzta magát.

- Az úgy volt, hogy a televíziót néztem.

- A televízióban is benne volt? - hökkentek meg néhányan.

- Csak a helyiben - mondta Alex. - Valahonnan innen adják a hegyek közül.

- De azt nem is tudjuk fogni!

- Én tudom - döntötte ki kicsi mellét Alex. - Én aztán tudom. Megbüttyköltem az antennámat.

- Te jó ég! - nyögte valaki. - Ez megbüttykölte az antennáját!

- Nem az antenna a fontos - legyintett ingerülten Törpapa. - Hanem az adás. Mit láttál benne, Alex?

- A bűnügyi műsort néztem - folytatta Alex.

A kicsik összesúgtak.

- Alex a bűnügyi műsort nézte. Mindig is mondtam, hogy ezzel a pasással nincs rendjén valami - suttogta egy szép arcú leány. - Mi élveznivaló van azon, hogy a nagyok egymást irtják?

- Abban mondták, hogy találtak itt, a közelben egy holttestet - magyarázta Alex.

Döbönt csend töltötte be a lakókocsit. Mintha nem is huszonöten zsúfolódtak volna össze benne.

- Hova temettétek? - kérdezte a többiek felé fordulva Törpapa.

- A... az út közelébe - morogta valaki. - Amint az ösvény...

- Mért nem beljebb? - rikácsolta Törpapa. - Miért nem beljebb?

- Mert... nehéz volt.

Alex csillapítón emelte fel a kezét.

- A földrengés volt az oka. Levitte róla a földet. Csak a karja látszott ki belőle... aztán kiásták.

Mélyen lesújtotta őket, amit hallottak. Érezték, hogy kedvezőtlen irányba indult el velük a még éppen csak beköszöntött ősz.

Alex felhúzta a szemöldökét és kíméletlenül tovább beszélt.

- Van itt egy új csendőr hadnagy, valami Lamartin, vagy kicsoda.

- Én láttam - mondta elpirulva egy tüllruhás, apró lány. - Amikor bent voltam a kozmetikusnál. Szép ember. Szép, marha nagy ember.

- Ő találta meg. Meg egy Gabriel nevű pásztor.

- Kit érdekel? - kiáltott fel Törpapa. - Ki a francos francot érdekel, hogy ki találta meg?

- Azt mondják... nem volt szíve - suttogta Alex. - A televízió azt mondta, hogy a ragadozók kirágták a szívét.

Sápadtan néztek egymásra mind a huszonöten.

- A kérdés az, hogy mit csináljunk? - sóhajtotta Alex. - Rövidesen itt lesz ez a Lamartin és tudakozódni fog.

- Dögöljenek meg a nagyok egytől-egyig! - fakadt ki egy kis fickó a sarokban. - Mást sem tudnak, csak tudakozódni. Hány centi vagy, kisapám? Hány kiló a súlyod? Megmérted már, milyen hosszú a fütyid?

A tüllruhás lány kuncogni kezdett, majd a tenyerébe rejtette az arcát.

- Mit csináljunk? - ismételte meg a kérdését Alex.

- Tűnjünk el innen! - fakadt ki kétségbeesetten Mrs. Freeman. - Szedjük fel éjszaka a sátorfánkat és húzzunk el.

- Hova? - kérdezte Törpapa.

- Akárhova.

- Elkapnak bennünket. Ezekkel a rozzant traktorokkal nem jutunk messzire. A határon sem jutnánk át. Aztán ha átjutottunk is, mi van? A spanyolok is elkapnának bennünket.

- Nem vagyunk sem francia, sem spanyol állampolgárok.

- Gondoljátok, hogy ez megvéd bennünket?

- Maradnunk kell - mondta határozottan Törpapa.

Alex bólogatva helyeselt hozzá.

- Börtönbe kerülünk - sziszegte Morgan, aki dühös volt, hogy nem ehetett meg a sült krumpliját. - Sittre vágnak bennünket.

- Csak ha hülyék vagyunk - mondta Törpapa.
- Igenis, mi hülyék vagyunk! - sipította Morgan. - A nagyokhoz képest hülyék vagyunk. Övék a világ, mi pedig csak lézengünk benne. Ezer módja van annak, hogy a nagyok csőbe húzzanak egy lézengő törpét.
- Miért húznának csőbe?
- Mert ehhez értenek igazán. A csőbe húzáshoz.
- Pedig itt kell maradnunk - szegezte le határozottan Törpapa. - És fel kell készülnünk rá, hogy kérdéseket tesznek fel nekünk.
- Akkor végünk - legyintett Mrs. Freeman. - Ha kérdéseket tesznek fel nekünk, végünk. Villamosszékben végezzük.
- Ebben az országban nincs is villamosszék - mondta Alex.
- Akkor mi van?
- Nyakazás.
- Még sosem hallottam, hogy törpéket nyakaztak volna. Úgyis kegyelmet kapunk.
- Vagy nem. A nagyok nem éreznek irántunk könyörületet.
- Kuss legyen - kiáltotta Alex. - Megússzuk, mert meg akarjuk úszni. A nagyok csak hadd higgyék, hogy hülyék vagyunk, és csak káposztalé lötyög a kis fejünkben. Felkészülünk a kérdésekre, és túljárunk az eszükön.
- Ez a helyes hozzáállás - dicsérte Törpapa. - Vegyetek példát Alexről. Alex majd összeállítja a kérdéseikre adandó válaszokat, valamennyien betanuljátok, és kész. Ennyi az egész.
- És ha... feltűnően viselkedünk? - kérdezte Mrs. Freeman. - Vagy ha belesülünk a szövegünkbe?
- Nem vettétek még észre, hogy a nagyok mennyire zavarban vannak, ha velünk tárgyalnak? Mintha ők lennének a felelősök azért, hogy csak ekkorák vagyunk. Zavarukban nem veszik észre a mi zavarunkat. Megússzuk, bízzatok bennem!
- És ha valaki... mégiscsak kikottyant valamit? - kérdezte a vihogó lány. - Ha... elárulja az igazságot?
- Az a föld alá kerül - mondta Törpapa lecsusszanva a sámliról, amin ült. - Mellesleg pedig saját kezemmel tépem ki a szívét.

Esni kezdett, amikor Alex otthagya a gyűlések kocsiját és visszatért a saját lakókocsijába. Útközben az összeállítandó kérdéseken gondolkodott.

A titkos társaság

1

Jason Taylor éppen azt álmodta, hogy a virágáros kislány a sarki vendéglőből igent mond neki, amikor arra ébredt, hogy csiklandozzák a talpát. Rémülten felült az ágyon és lenézett a sötétségbe. Az emeletes ágy lábánál állt valaki és az ajkára tette az ujját. Jason érzékelte, hogy árnyak mozognak az éjszaka mélyén, majd mintha az ajtó nyikorgását hallotta volna.

- Rózsalevél - mondta a hang. - Ébredj!

- Mi van?

- Rózsalevél! Jó lenne, ha felébrednél!

Jasonban csak ekkor tudatosult, hogy valójában ő a Rózsalevél és őt szólóztatják. Aki alatta állt az ágy lábánál, magas, szőke fiú volt a másik hálóteremből.

- Már... ébren vagyok.

- Gyűlés a nagyteremben. Azonnal.

Amint kimondta, már el is tűnt a sötétségben. Jason sóhajtott és lekukucsált az alsó ágyra. A kis, vöröshajú fickó aludt, vagy úgy tett, mintha aludna. Jason tudta, hogy akkor sem mozogná meg, ha éppen ébren lenne. Soha nem kerülhetne be a szövetségbe, ha kíváncsiskodik.

Mint a sokat tapasztalt macska, huppant le a padlóra. Óvatosan a szekrényéhez osont, levette a legalsó polcra a batyut, hóna alá csapta, s a másik kisebb csomagot a tenyerébe szorítva, kilépett az ajtón.

Csak a szokásos hálótermi szagok, nyögdecseles és éles, fűrészelő hortyogás maradt utána.

2

A csűr mellett Fernandez várta jókora husággal a kezében.

- Mi történt? - kérdezte Jason lihegve, amint megtorpant mellette. - Sokáig fenn voltam az este.

- Harmadfokú riasztás - közölte Fernandez. - Én sem tudom, miről lehet szó.

- Harmadfokú? - hökkent meg Jason. - Ilyet még nem is hallottam.

- Ami azt illeti, én sem. Nem vicc ez, öregem. Gyerünk be a csűrbe!

A csűr ajtaja félig elhúzva várta őket. Az őt fejét lehúzott csuklya takarta, így aztán nem is ismerték fel kicsoda, találgatni meg nem volt értelme.

- Vegyétek fel a csuklyákat! - parancsolta az őt. - Igyekeztek, mert még sokan vannak hátra.

Jason és Fernandez behúzódtak egy sötét sarokba. Amíg a csuklyás köpenyt cibálták magukra, többen is elosontak mellettük.

- Nézd ezt a két balfácánt - vihogott az egyik árnyék. - Egymás gatyáját szimatolják.

Ahogy készen lettek, megkeresték a létra végét. Fernandez zsebében ott lapult az elemlámpája, meggyújtani azonban nem mert. A konspiráció szigorú szabályai szerint még rágózniuk sem volt szabad mindaddig, míg a Mágus engedélyt nem adott rá odalent.

Az *odalent* jó néhány méternyire volt a lábuk alatt. A föld alatti tárolótermek a hidegháború időszakában arra szolgáltak, hogy bennük őrizzék a spanyol határ menti megyék tartalék élelmiszerkészletét. Arra az eshetőségre készen, ha a szovjet páncélosok felbukkannának a Pireneusok lábánál, az angol partok felé igyekezve. Később a tárolókat kiürítették és sorsukra hagyták. S mivel az elit iskolának sem volt rá szüksége, árván omladoztak volna, átadva magukat az enyészetnek, ha a Mágus nem rendezte be bennük föld alatti birodalmát.

- Menj előre! - bökte oldalba Fernandez Jasont. Jason sóhajtott és elkapta a létra végét. Hiába is tiltakozott volna, azt kellett csinálnia, amit Fernandez parancsolt. Fernandez volt a Mágus által kijelölt vezetője, s feltétlen engedelmességgel tartozott neki.

Jason már nem is egyszer megtette a lefelé vezető utat, mégis összeborzongott, ahogy a nedves létrafokokat érintették az ujjai. Fernandez megérezhetett valamit védenca húzódozásából, mert bátorítón megveregette a vállát.

- Csak semmi pánik. Itt vagyok mögötted.

Jason elindult lefelé. Néhány percig úgy érezte, mintha kilépett volna az ismert világból. Nem volt már le és fel, jobbra meg balra, csak a nyúlós feketeség volt körülötte, és a nem kevésbé nyúlós létrafokok a tenyere alatt.

Öt percbe is beletellett, míg világosságot látott odalent. Ahogy a létra oldalára tette a tenyerét, érezte, hogy gyors remegések futnak át a fán, ami csak azt jelenthette, hogy felette is és alatta is a Társaság tagjai igyekeznek a gyűlés színhelyére.

Még egypercenyi kapaszkodás után fáklyafény villant, majd véget ért a létra. A fáklya sziklafalba vésett kampóban égett, alatta két csuklyás alak állt, összefont karokkal figyelve az érkezőket.

- Jelszót - mondta az egyik, kinyújtott mutatóujját Jason mellkasának szegezve.

- Testvériség - suttozta Jason.

- Neved?

- Rózsalevél!

- Mehetsz.

Jason tett néhány lépést előre, aztán megállt, hogy megvárja Fernandezt. Fernandez bemondta a jelszót, a nevét, majd megigazgatta a fején a csuklyáját.

- Jössz már?

- Várj egy kicsit, nem látok ki a lyukon.

Amíg Fernandez a csuklyájával vacakolt, egy majdhogynem égimeszelő suhant el mellettük. Jason pontosan tudta, ki az, hiszen ilyen magas fickó csak egyetlenegy volt az iskolában.

- Brian!

A pasas megtorpant.

- Jason?

- Én vagyok.

- Ezerszer megmondtam, hogy itt nem vagyok Brian.

- Bocsánat, Kígyó. Tudsz valamit?

Kígyó, azaz Brian, a csuklyáját igazgató Fernandez felé lesett.

- Ki ez?

- Egyszarvú.

Brian Jason füléhez hajolt.

- Öregem, óriási ramazúri volt az éjszaka!

- Hol volt ramazúri?

- Az igazgatói irodában. Állítólag valami holttestet találtak a környéken. Azt mondják, ki volt vágva a szíve.

Jason a saját szívéhez kapott, mintha azt akarná ellenőrizni, hogy megvan-e még.

- Jézusom! De hiszen mi csak...

- Nézd, öregem, én nem tudok semmit. Csak azt, hogy ramazúri volt. Rövidesen úgyis megtudunk mindent.

Fernandeznek végre sikerült rendbe raknia a csuklyáját. Éppen akkor lépett Jason mellé, amikor az égimeszelő elporzott a nagyterem bejárata felé.

- Ki volt ez? - kérdezte az éppen eltűnő fehér köpeny után bámulva.

- Kígyó.

- Mit mondott?

- Hogy ramazúri volt az irodában. Állítólag valami halottat találtak... akinek hiányzott a szíve.

Fernandez megtántorodott, és a víztől csepegő falba kapaszkodott.

- Te jószagos isten!

Jason lehunyta a szemét és arra gondolt, vajon nem csinált-e emeletes baromságot, amikor belépett a titkos társaságba?

3

A nagyteremben olyan világos volt, hogy még egy napfényes délután sem lehet világosabb. Legalább ötven fáklya égett a falon, fénnel és jellegzetes szurokszaggal árasztva el a termet. A fejük felett dolgozó ventilátor nem bírta a szaggal; csak tessék-lássék forgott, mint akinek már elege van a reménytelen munkából.

Jason néhány pillantással felmérte a helyzetet, majd megkereste a csoportját.

- A fenébe is, Rózsalevél! - sziszegte oda neki Ordas Farkas. - Te vagy az utolsó!

Jason lesunyta a fejét, pedig az égvilágon semmit sem jelentett, hogy ki az első, vagy az utolsó. Egy a lényeg: ha a Mágus megjelenik, már mindenkinek itt kell lennie.

A Mágus azonban még nem volt a helyén. A kőasztal, a kőből faragott karosszékek előtt, még üresen sötétedett és az áldozati oltáron is csak egy köteg illatos fű füstölgött. Jason kihasználta a maradék másodperceket és kigöngyölte a törülközőből a kését. Ha a Mágus elkiáltja magát, nem lesz ideje a ruhával vacakolni.

Hirtelen megszólalt a dal. Rejtett hangszóróból áradt feléjük a lassú, szomorú dallam. Az egymással suttogók elcsendesedtek, feszült figyelemmel fordulva a terem oldalába vágott ajtó felé.

Jason még soha nem járt azon az úton, amelyen a Mágus és kísérete szokott közéjük érkezni. Így nem is tudhatta, hogy a félelmes és egyúttal visszataszító létramászás helyett jóval könnyebben, egy kényelmes kis séta árán is el lehet érni a termet. De ha tudta volna, sem vette volna igénybe a föld alatti folyosót. A romantikához a létramászás is hozzátartozott - még akkor is, ha lelke mélyén visolygott is a létrától. Csakhogy ő Rózsalevél volt: egy druidának pedig le kell győznie a félelmét és a visolygását.

Mire a dal véget ért, az illatos füvek füstje mindent betérített. Jason egyetlen szót sem értett a szövegéből, hiszen *gaelül* volt, ősei nyelvén. Egyszer majd persze hogy megtanulja ezt a nyelvet, egyelőre azonban elég az, hogy lélekben a magáévá tegye ősei világát.

A dalt követő süket csend után dallamos gongütések hangzottak fel. Egymás után négy, az ötödik hosszabb szünet után következett.

Jason felemelt karral ujjongott, amikor a Mágus belépett az ajtón. Mögötte még hárman jöttek: két magas és egy alacsony termetű. A Mágus felemelte a kezét. Fehér csuklyája előrebillent; köpenye ujjá rácsúszott a karjáról a vállára. Ekkor Jason megpillantotta a Mágus karóráját, amely éppen olyan volt, mint Mr. Plummeré, a tornatanaré.

A Mágus hangja is Mr. Plummer hangjára emlékeztetett.

- Üdvözlét minden druidának!

A dörgő hang betöltötte a termet. A druidák felemelt kézzel vagy tíz másodpercig ujjongtak. Egészen addig, amíg a Mágus csendre nem intette őket.

- Rövid lesznek, druidák! - kezdte a beszédét. A korábbi gyűlésekkel ellentétben azonban, amelyeken a Mágus hangja magabiztos és fensőbbrendű volt, ezúttal mintha némi nyugtalanság érződött volna benne. Jason megmarkolta a törülközőből kicsomagolt kőkést és elővigyázatosan a nadrágja mellett tartotta arra az esetre, ha a jelszó elhangzása után azonnal fel kellene emelniük a fegyverüket.

- Rövid lesznek, druidák! - ismételte a Mágus. - El kell mondanom nektek, hogy néhány druida testvérünk... engedelmességet követett el. Nem elégedett meg azokkal az áldozatokkal, amelyeket közösen mutatunk be az isteneinknek... hanem meggondolatlanságtól és aljas ösztönöktől vezérelve... veszélybe sodort valamennyiünket. Lépjenek ki azok, akik elkövették!

Jason és a mellette álló druidák értetlenül néztek egymásra. Mi a francot beszél a Mágus?

Mivel senki nem engedelmeskedett a felszólításnak, a Mágus hangja fenyegetővé vált.

- Így is jó. Akkor kénytelen lesznek vizsgálatot elrendelni.

A fehér csuklyás druidák összesúgtak és a vállukat vonogatták, amiből Jason azt a következtetést vont le, hogy ők sem értenek sokat a Mágus szavaiból.

- Akkor kérdezek - rikácsolt immár a Mágus. - Mi a legszentebb tárgy a föld alatti templomban?

Néhány másodpercnyi meglepett hallgatás után a druidák egy emberként zúgták a választ:

- A szent oltár.
- Mire való a szent oltár?
- Hogy áldozatot mutassunk be rajta.
- Mivel mutatjuk be az áldozatot?
- Az áldozati késsel.
- Mindenkinek itt az áldozókése?

Erre kitört a hangzavar. Bár volt, aki nem szólt semmit, csak a köpenye alatt tapogatózott.

- Tud valaki valamit a halotról?

Néma csend támadt, még a légy zümmögése is hallatszott volna, ha lett volna légy idelent, a föld alatt.

- Valakit... feláldoztak odafent. Feláldozták, kitepték a szívét és a lábba dobták.
- Mikor... Mágus? - kérdezte egy félénk hang a sorok közül.
- Nem tudom - mondta a Mágus. Zavarodottságát bizonyította, hogy *nem tudommal* válaszolt, pedig egy Mágustól olyan messze esik a *nem tudom*, mint a spanyol-francia határtól a legszentebb druida szentély, a Stonehenge.
- El fog jönni hozzánk a rendőrség és kérdezősködni fog - folytatta a Mágus. - Emlékezzetek az eskütökre. Mit mondtok majd, ha a rendőrség kérdez benneteket?
- Semmit, Mágus - zúgta a tömeg. - Hallgatni fogunk.
- Nem beszéltek nekik a tudás barlangjáról?
- Nem, Mágus!
- Az áldozati főoltárról sem?

Jason hirtelen azt vette észre, hogy a kőoltáron ott fekszik az áldozat. Fogalma sem volt róla, hogy került oda, de ott volt. Kezei lelógtak a kőpadról, feje hátrabicsaklott.

- Nem, mágus!
- Esküdjetek!
- Esküszünk - zúgták a druidák. - A szent fagyöngyre esküszünk!
- Eskütöket áldozattal pecsételjük meg - kiáltotta a Mágus. - Vegyétek elő a késeiteket!

A kőkések a magasba emelkedtek.

- Ahogy őseink meghozták a maguk áldozatát, hozzátok meg ti is! - mennydörögte a Mágus. - Pusztuljon a rabszolga! Piros vére kovácsolja sziklaszilárdá szövetségünket, termékenyítse meg a kelta eszme talaját! Éljenek a kelták!
- Éljenek! - zúgták a druidák.
- Elő a fagyöngyöt! - parancsolta a Mágus.

A törzsi tanács legkisebb termetű tagja előhúzott a köpenye alól egy zöld koszorút. Bár nem lehetett jól látni a szétterülő füsttől egyre halványuló fényben, Jason biztos volt benne, hogy az a fagyöngycsomó, amelyet ő hozott le Petersennél a nagy, erdei tölgyfáról egy héttel ez-előtt.

A fagyöngy félkört írt le a levegőben és az áldozat mellkasán landolt.

- O'Baily - gondolta Jason. - Csak ő tud ilyen pontosan dobni.

- A közepébe! - kiáltotta vérszomjjasan a Mágus. - Egyenesen a közepébe!

A sorban legelső csuklyás a kőpadon fekvő áldozathoz lépett és beleszúrta a kését a mellkasába. Úgy, hogy a köpenge pontosan a koszorú közepén futott keresztül.

Valamennyien ellépkedtek az áldozat előtt és beledöfték a késeiket. Mire Jason került sorra, a pad is, az áldozat is, és a padló is tocsogott a vörös létől.

Jason habozás nélkül szúrt. Amikor először vett részt a szertartáson, még érzett némi undort, azóta azonban kiveszett belőle. Ha ősei, a kelták kibírták, kibírja ő is. Elvégre annak, aki druida - kelta pap -, helyén kell hogy legyen a szíve.

Az áldozat mozdulatlanul, szitává lyuggatott mellkassal hevert az áldozati oltáron.

A lábnyomok

1

Alec Ferguson bosszús volt, amiért éppen őrá bízták a fényképek feldolgozását. Ezernyi dolga lett volna a városban - többek között meg kellett volna vennie a karácsonyi ajándékokat. Itt vannak a nyakán az ünnepek, és még nem vett semmit. A karácsonyi vásárlások még akkor is kikezdték az idegeit, ha nem volt gond a munkájával, most azonban, hogy nyakába varrták az ohioi lábnyomok elemzését, egyből felugrott a vérnyomása és fenn is maradt, akárhogy is próbálta lecsalogatni.

Kicammogott a folyosói automatához, eresztett magának egy Coca Colát, aztán visszaballagott az asztalához. Úgy gondolta, két óra hosszat elemzi a felvételeket, aztán szünetet tart. Legalább egy órát, hogy pihentesse a szemét. Ez az órácska talán elég lesz arra, hogy találjon az anyjának valami indián táskát, amelyről bőrrojtok lógnak le, és elviselhetetlen bűzt árasztanak. Mintha a bőrdíszműves-műhely belepréselte volna a szagát a táska pórusaiba. Sajnos, az anyja rajongott a bőrcafrangos indián táskákért és velük együtt a szagukért is. Nincs mese, bele kell vetnie magát a bőrtáska-business rejtelseibe.

Előkotorta a fiókjából a felvételeket, szétterítette őket az asztal lapján, és felkattintotta a lámpát. Az erős fény elárasztotta a fényképeket, kellemetlen csillogást varázsolván a felszínükre. Ferguson a lámpa szabályozójához nyúlt és mindaddig csavargatta, amíg a fény ugyan éles maradt, de sikerült kiszűrnie a kellemetlen csillogást.

- Így ni! - suttogta, miután elővette a nagyítóját és ráhelyezte a legfelső lapra. - Pokolba a táskákkal, jöjjenek a lábnyomok!

Nyújtózott egyet és benyomta a diktafonja gombját.

- Jöhet a mehet - mondta mély sóhaj kíséretében, aztán hangosan olvasni kezdte a legfelső fénykép tetejére ragasztott cédulát.

- Ohio 24. 18 per kettes felvétel. Elemző: Alec Ferguson. Jobbról-balra haladok a megadott beosztás szerint. Kezdem az első kockával.

Megbirizgálta a nagyítót és szemügyre vette az első kockát.

- Az első kockában jól kivehetők egy *Diatryma* lábnyomai. Minden bizonnyal a víz partján szomjukat oltó emlősökre vadászott. Magassága meghaladhatta a két métert. Nem lett volna jó találkozni vele - tette hozzá, bár tudta, hogy a kutatók nem mindig díjazzák a szellemességét.

- A *Diatryma*-nyomok végighúzódnak az egész mezőn, így a továbbiakban csak akkor teszek róluk említést, ha szükségesnek látom. Következik a kettes kocka. Itt *Phenacodus* lábnyomokat látok... Lehet, hogy a madár őt szúrta ki magának? Ha így van, alaposan meg kellett küzdenie a zsákmány húsáért. Egyszóval: *Phenacodus*. - Megnyomkodta a szemét és folytatta.

- Még ugyanebben a kockában világosan felismerhetők egy *Uintatherium* nyomai, bár lehet, hogy nem is egy állatról, hanem kettőről van szó. Úgy van, kettő lesz az. Ők is lementek a vízhez. Úgy látszik, más itató nemigen volt a környéken. A vulkáni hamu elég rendszeresen beomlott a nyomok szélén, ami azt jelzi, hogy nem sokkal a kitörés után járhattak arra. Persze kérdéses, hogy mit jelent ez a nem sokkal. A nyomok alaposan bemélyedtek a hamuba, mivel az *Uintatherium* legalább olyan súlyos volt, mint a mostani orrszarvúk. Miss Robson figyel-

mébe ajánlom, hogy nem egy alfajról, hanem kifejezetten az Uintatheriumról van szó, aminek köztudottan három pár szarv díszelgett a koponyáján. Azzal együtt, hogy békés fickó volt - csak növényt evett - ugyancsak ajánlatos lett volna elkerülni. Az ő lábnyomai is végigfutnak a kockamezőn, így ezután nem említem külön őket.

A következő - immár a harmadik kockában - egy *Amylosaurus* lábnyoma látható. Engedjétek meg, kedves kollégák, hogy kicsodálkozzam magam rajta, hiszen életemben nem láttam még ilyet. A jó anyját, mekkora lábnyomok! Kellettek is neki a megfelelő csülkök, mert a szak-könyvek szerint cirka öt tonnát nyomott. Ez meg itt, a lábnyomok között, a farka húzta csík. Ha jól emlékszem, valami bunkóféle volt a farka végén, amellyel vitézül hadakozott, természetesen nem úgy, mint ahogy Miss Robson gondolja.

Alec Ferguson hátradőlt a székén és kifújta a levegőt a tüdejéből. Imádja ezeket a lábnyomokat, most azonban mintha kezdene elege lenni belőlük. Bár ez az *Amylosaurus* nem akármilyen. Ha három ilyen elindulna Washington felé, képes lenne megfutamítani akár egy páncélos dandárt is.

- Folytatom a kockák elemzését - mondta hivatalos hangon. - Még mindig a harmadik kocka. Ismeretlen lábnyom, akarom mondani, emberi láb nyoma. Feltehetően gyereké, sőt biztosan az, mert formás, csak kicsi. - Megvakargatta az orrát, és gyanakodva bámult a képre. - Bár azért... mégsem gyereké. Van valami, amiben eltér a normális emberi lábnyomtól. Talán karcsúbb és hosszabb. A talpméretből ítélve nem lehetett magasabb százhusz-százharminc centiméternél. Őszintén szólva, kicsit meghökkent a dolog. Nem tudom, előfordult-e már a paleoantropológia történetében, hogy egyedül kószáló gyerek lábnyomaira bukkantak volna. Ha jól tudom, Leaky Kenyában ugyancsak megtalálta egy *Australopithecus* gyerek nyomát, csak hogy ott volt mellette egy felnőtt egyed lábának a lenyomata is... Ahogy tovább nézem a képeket, alighanem jókora veszélyben foroghatott a kicsike, mert mintha az *Amylosaurus* őt követte volna. Itt van például egy lábnyom a 11-es mezőben, amelyre ráhelyeződött az *Amylosaurus* nyoma, sőt félig el is takarja. Természetesen lehetséges, hogy a szörnyeteg csak órákkal később lépett rá a lábnyomra, de valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy az embergyereket követte.

Ismét hátradőlt a székén és megvakargatta az orrát. Vigye el az ördög, nem stimmel valami. Valamit elszúrt valahol. De mi az ördögöt szúrhatott el? Az *Amylosaurus* jól felismerte, az Uintatheriummal sincs baj, a *Diatrymával* sincs, akkor meg hol az ördögben van a hiba?

Megrázta a fejét és dühösen felmordult.

- A táskában, nyilván a táskában! Nem tudok szabadulni ettől a nyomorult indián táskától.

A fényképek fölé hajolt, megnézegette a kis, emberi lábnyomokat, aztán egyszerre csak mintha villám vágott volna belé.

- A szentségit, a mogyorószagú szentségit, majdnem megettetek! Holtbiztos, hogy ismét csak Susi, és az a minden hájjal megkent Sandy Robson csinálták. Várjatok csak, nyomorultak, adok én nektek!

Közel húzta magához a diktafont és sorolni kezdte a felfedezéseit.

- A tizenötödik kockától felfelé ismét csak emberi lábnyomokat látok. Minden nyom közepén ott díszeleg a tulajdonosának a neve is, méghozzá mezopotámiai ékírással. Nézzük csak, kik is azok: Szende, Szundi, Hapci, Tudor, Vidor, Morgó, Kuka. Ők heten. Akkor süppedt a lábuk a hamuba, amikor leugrottak az *Amylosaurus* hátáról, merthogy azon lovagoltak. Különböző üdvözlétem, Miss Robson, korábban keljen fel, ha át akar verni.

Félretolta a képeket és elvigyorodott. Ha ez nem elég ok arra, hogy abbahagyja az elemzést, és elmenjen retikült venni, akkor semmi.

Lekattintotta a villanyt és még akkor is vigyorgott, amikor kilépett a frissen behavazott utcára.

2

Akkor viszont már nem vigyorgott, amikor újévi ajándékként magához hívatta a nagyfőnök. Alec Ferguson nem is tudta mire vélni a dolgot, hiszen mióta az intézetben dolgozott, egyszer fordult elő, hogy személyesen találkozott Sir Winston Everetttel, az intézet igazgatójával, akit a háta mögött csak az *Angol*-nak hívtak, és akkor is a parkolóban. Sir Winston magas, szikár férfiú volt, szemüveges és takarékos mosolyú - igazi brit arisztokrata. Ezért aztán Alec azt hitte, hogy a kövérkés, kontyos, vörös hajú lány egyszerűen eltévesztette az ajtót.

- Engem? - bökte a mellére a kezét.

- Hát, ha maga Alec Ferguson.

Alec megvakarta feje búbját.

- Az éppen én vagyok.

- Akkor jöjjön velem.

Alec kétségbeesett pillantást vetett a fényképekre az asztalon és a nagyítójára. Mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, hogy jól nézze meg valamennyit, mert most látja őket utoljára.

A vörös hajú lány nem volt túlságosan közlékeny, sőt egyáltalán nem volt az. Alec még a lift előtt tett némi megjegyzést a hóviháros időjárásra, választ azonban nem kapott rá. A liftbe már úgy léptek be, mint frissen szakított szerelmesek. Némán és mogorván.

Ahogy Alec megpillantotta a tekintélyes nagyságú és kinézetű ajtót, a maga szépen kidolgozott bőrpárnáival, egy csapásra inába szállt a bátorsága.

Mi a fenét szúrhattam el? - töprengett kétségbeesetten. - Csak nem néztem mamutnak egy tengeri kígyót?

Illedelmesen megállt a küszöbön túl, miközben úgy érezte, hogy menten kiugrik a gyomra a helyéről és mindjárt fel is kenődik a mennyezetre. Az előtte álló hosszú, zöld posztó borítású tárgyalóasztalnál ott ült az intézet teljes vezetősége, de ott ült a legvégén Sandy Robson is. S mintha Sandynak ki lett volna sírva a szeme...

Ferguson addig kutatott az emlékeiben, amíg nagyjából meghatározhatta, mi is történhetett. Eszerint még a karácsony előttiről lehet szó, amikor a diktafonra mondta a hét törpe nevét. Ez a hülye Sandy meg vagy beárulta, vagy lebuktatta őket valaki.

Az Angol - Sir Winston Everett - felemelte a fejét és alaposan végigvizsgálta. Alec érezte, hogy izzadságcseppek mocorognak a hátán, majd lefutnak a gerince mentén.

- Ön Alec Ferguson?

Alec bólintott.

- Én vagyok, uram.

- Foglaljon helyet, kérem. Oda, Miss Robson mellé.

Sandy rá sem mert pillantani. Olyan mélyre süllyesztette a fejét, mintha az orrával akarná ráfirkálni a miatyánkot az asztal lapjára.

- John, kérem.

A Johnnak nevezett asszisztens a táskájába nyúlt, kivett belőle egy magnetofont és az asztalra tette. Alec behunyta a szemét. Tényleg a hét törpe hozta rá a bajt.

Szomorúan szusszantott egyet. Pedig néhány apró részletét leszámítva egészen jól érezte magát az intézetben. Arra számított, hogy az életéből hátralévő száz évet itt tölti, aztán ha majd nyugdíjba megy, úgy százhusz éves korában, talán még meg is nősül...

A magnetofon megszólalt. Alecet már meg sem lepte, amikor ezer százalékgig bizonyossá vált, hogy éppen arról van szó, amire gondolt.

- Az első kockában jól kivehetők egy Diatryma lábnyomai - hallotta saját hangját. - Minden bizonnyal a víz partján szomjukat oltó emlősökre vadászott.

Az Angol fürkésző tekintetet vetett Alecre, és a többiek is rápillantottak. Egyedül Sandy Robson lógatta még mindig az orrát az asztalra.

- ... a nyomok alaposan bemélyedtek a hamuba, mivel az Uintatherium legalább olyan súlyos volt, mint a mostani orrszarvúk...

- Súlyosabb - suttozta valaki az asztal túlsó oldalán. - Jóval súlyosabb.

- Ez meg itt, a lábnyomok között a farka húzta csík. Ha jól emlékszem, valami bunkóféle volt a farka végén, amellyel vitézül hadakozott, természetesen nem úgy, mint ahogy Miss Robson gondolja.

A következő másodpercek Miss Robsonéi voltak. Anélkül, hogy felemelte volna a fejét, a többiekre pislogott.

Vesztére. Pillantása éppen találkozott Sir Everettel, azaz az Angol pillantásával. Alec meglepetve nyugtázta, hogy a nagy hatalmú arisztokrata kíváncsi tekintetet vet a lányra. Mintha azt találgatná magában, vajon miféle tapasztalatok indíthatták arra Alec Fergusont, hogy összefüggésbe hozza az Amylosaurus farka végének nem elhanyagolható nagyságú bunkóját Miss Robsonnal.

- Nem tudom, előfordult-e már a paleoantropológia történetében, hogy egyedül kószáló gyerek lábnyomaira bukkantak volna...

Az Angol mellett ülő, szikár, szemüveges nő megrázta a fejét. Alec Fergusonnak ez éppen elég volt ahhoz, hogy ettől a pillanattól fogva eldöntöttnek tekintse a problémát. Ha ez a szigorú tekintetű, vékony ajkú tanbanya azt mondja, hogy nem, akkor nem.

- Itt van például egy lábnyom a 11-es mezőben, amelyre ráhelyeződött az Amylosaurus nyoma, sőt félig el is takarja... valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy az embergyereket követte.

Alec Ferguson meghökkenve hallgatta a saját hangját. Mintha izgalom remegett volna benne. Te jószágos atyavilág, soha nem gondolta volna, hogy ennyi aggodalmat képes érezni egy ki tudja, mikor élt embergyerek iránt, aki a mai fogalmaink szerint még nem is számított igazán embernek.

Aztán még jobban meghökkent. Vigyen el az ördög, úgy beszélek róla, mintha valóság lenne, pedig csak egy rohadt nagy átverés az egész, amely most az állásomba kerül. Egyet kívánok csak neked, Sandy Robson. Üssön le valakinek a bunkós farka úgy a lábadról, mintha az Amylosaurus talált volna telibe. Csak ennyit kívánok neked, kisanyám.

A magnetofonszalag kíméletlenül tovább forgott.

- Minden nyom közepén ott látható tulajdonosának a neve, még hozzá mezopotámiai ékírással. Nézzük csak, kik is azok... Szende, Szundi... Különben üdvözetem, Miss Robson, korábban keljen fel, ha át akar verni.

A magnetofon kattant egyet, majd megállt.

Alec Ferguson felsóhajtott. Vajon még le is cseszik előbb, vagy szó nélkül a kezébe nyomják a felmondólevelét.

Sem egyik nem történt, sem a másik.

Annál sokkal rosszabb történt.

Vendégségbe hívta a halál, csak ekkor erről még Alec Ferguson mit sem tudott.

3

Az Angol szeme még mindig nem volt barátságosan.

- Eszerint ön Alec Ferguson, igaz? - kérdezte, megsimogatva szépen nyírt bajuszát.

- Igaz - bólintott Alec.

- Hány éves, fiam?

- Huszonhárom, uram - mondta Alec, fél évvel öregítve magát.

- Hol tanulta a képelemzést?

- Iskolában, uram.

- És az őslénytant?

- Könyvekből, uram.

- Jól ismeri az őszállatokat?

Alec Ferguson elmosolyodott.

- Mint a tenyeremet, uram.

- Egzaktabban is meg tudná fogalmazni a válaszát?

- Jól ismerem őket, uram - mondta feltámadó önbizalommal a szívében Ferguson. - Nincs olyan, amelyiket ne ismerném.

- Biztos ebben?

- Holtbiztos, uram.

- John.

Alec legnagyobb meglepetésére besötétedett a terem. Az ablakok elé sűrű brokátfüggönyök kúsztak anélkül, hogy bárki is megmoccant volna a helyén. Valaki kicsit hátrátolta a székét. Alec a zaj felé pislantott, s ekkor meglátta a terem végében a nagy vetítövásznat, amely elől viszont éppen elcsúszott egy függöny.

Hirtelen fénycsík hasított át a sötétségen. A vásznon furcsa, madár formájú valami jelent meg. Faágon ült, karmos lábaival a kéregbe kapaszkodva.

- Ez micsoda? - hallotta Alec az Angol hangját.

- *Archeopteryx* - mondta Alec.

- Mit tud róla?

Alec nyelt egyet. Ezt a madarat nemigen szerette. Talán azért nem, mert a leleteken még soha nem találkozott vele. Jellegzetesen európai maradvány volt, ha jól emlékszik, Németország területén bukkantak a csontjaira.

- Nem volt nagy madár - hallotta Alec a saját hangját -, akkora lehetett, mint ma egy varjú. Fogai voltak és medencecsontja, farkát pikkelyek és tollak borították vegyesen. A pikkelyek őseire, a hüllőkre emlékeztetnek. Mivel nem volt szegycsonti taréja, amelyhez a mellizmok tapadhattak volna, igen rosszul repült...

- Így gondolja? - kérdezte az Angol.

- Így, uram.

A láthatatlan vetítógép felvillant, majd egy szarvas jelent meg a vásznon. Ágas-bogas, látszólag összevissza szarva azonban egészében véve mégis szép és impozáns látványt nyújtott.

- Ez micsoda?

- *Eucladoceras*, uram.

- Mikor élt?

- A harmadkorban, uram. 5 milliótól 1 millió évig, időszámításunk kezdete előtt.

A gép ismét villant. Alec újabb állatot várt, ezért felszisszent, amikor egy előreugró homlokú emberfejet látott maga előtt.

- Ez ki lehet?

Alec Ferguson elmosolyodott. Épp a napokban olvasott egy cikket a fickóról.

- *Australopithecus afarensis*.

- Mikor élt?

- Cirka három és félmillió évvel ezelőtt.

- John!

A vetítés megszakadt. A függönyök elhúzódtak az ablakok elől, illetve a vetítívászon eltűnt egy bordó bársonyfüggöny mögött.

Mivel egyelőre mindenki hallgatott, Alec Ferguson úgy döntött, egy lapra tesz fel mindent. Érezte, hogy nem vizsgázott rosszul, ezért addig kell ütnie a vasat, amíg meleg.

- Elnézését kérem, uram, a hét törpéért. Nem tudom, mi történt velem, uram. Én... nagyon kedvelem ezt az intézetet és az őslényeket is... ha egy mód van rá, uram...

Az Angol előrehajolt.

- Miért vádolta meg Miss Robsont, hogy át akarja verni magát?

Alec elsápadt. A fene egye meg, úgy látszik, félreértette a helyzetet. Úgy kirúgják, csak úgy csattan. Akkor viszont mi a fenéért mutogatták neki a képeket?

Dacosan előrenyújtotta az állát, és immár a kétségbeesés beszélt belőle.

- Mert amit a képen láttam, az lehetetlenség, uram. Csak ügyes trükkel készíthették azt a felvételt.

- Erről beszéljen részletesebben.

- Miről, uram?

- Hogy miért volt szükség trükkre? És miben állt a trükk lényege?

Mi az isten? - hökkent meg Alec. - Mit akar ez jelenteni?

Ennek ellenére biccentett és rövid magyarázatba fogott.

- A képeken egy gyermek lábnyoma látszik, uram. Csakhogy nem lenne szabad ott lennie.

- Hmm. És miért nem?

Alec Ferguson előrehajolt.

- Mert azok az állatok, amelyeknek a lábnyomát megőrizte a vulkáni hamu, cirka hetvenmillió évvel ezelőtt éltek. Jó hatvanmillió évvel az első ember megjelenése előtt. Bizonyára ön is látta a képeket, uram. Ha tüzetesen megnézi őket, látja, hogy nem származhat a gyermeknyom későbbi időből, mint az állatok nyoma. Tehát nem történhetett meg, hogy mondjuk, a vulkán ismét kitört, hatvanmillió évvel később, s minthogy az őslények a hamuban hagyták a nyomukat az újabb, immár jóval későbbi hamurétegbe belelépett egy embergyerek azt a látszatot keltve, mintha a lábnyomai egyidősek lennének az őslények nyomaival.

- Miért ne volna ez lehetséges? - hajolt előre kíváncsian Sir Everett.

- Azért - magyarázta Alec -, mert az *Amylosaurus* rálépett a gyerek nyomára. A gyerek ment le a vízhez először, az *Amylosaurus* követte. A gyerek és az őslények lábnyoma tehát egyidős. Ezért mondtam, uram, hogy a kép hamisítvány. Elismerem, hogy igaztalanul vádoltam meg Miss Robsont, és a törpék nevének az emlegetése durva tréfa volt...

- Pokolba a törpékkel! - intette le türelmetlenül az Angol. - Ön tehát azt állítja: a nyomokból arra kellene következtetnünk, hogy hatvan-hetven, vagy akár százmillió évvel ezelőtt egy gyerek, egy embergyerek mászkált Ohióban egy itató partján. Ez pedig lehetetlen, igaz?

- Igaz - biccentett Alec.

- Mit mond önnek a lábnyom?

- A lábnyom? Hát... nem is tudom. Mindeddig gyerek nyomáról beszéltünk, de mintha, nem egészen gyereknyom lenne.

- Hanem mi?

- Egy kistermetű egyedé. Nem tudom, mondhatok-e embert, uram.

- Ha embert mond, mi következik mindebből?

- Az következne - mondta Alec teljesen megzavarodva -, hogy akkor azt kellene állítanunk: hetvenmillió évvel ezelőtt is éltek már emberek... Ráadásul felegyenesedve jártak, nem voltak szőrösök, és egyáltalán, már emberek voltak, ami lehetetlen, ha belegondolunk abba, hogy az imént látott *Australopithecus afarensis* is három és félmillió évvel ezelőtt jelent meg a történelem színpadán, és csak nagy jóindulattal nevezhető embernek.

- Ön szerint elképzelhető, hogy az a kép hamisítvány?

- Persze - mondta Alec. - Ma már mindent lehet hamisítani. Aki csinálta, jó munkát végzett.

Az Angol mintha elmosolyodott volna.

- Azt a felvételt én csináltam.

Puff neki! - szédült meg Alec. - Hogy én mekkora marha vagyok! Már-már visszadolgoztam magam az asztalomhoz...

- A kép nem hamisítvány.

Az Angol hátrtolta a székét és gyors léptekkel Alec előtt termett. Alec most látta csak, hogy milyen magas. Talán két méter is lehetett, majd egy lábbal magasabb, mint ő.

- Pakoljon ki a szobájából - mondta szárazon az Angol.

Erre már Alec is felállt.

- Igenis, uram. Máris pakolok.

- Pakoljon át a 204-esbe. Miss Robsonnal együtt fognak dolgozni. Közvetlenül az én irányításom alatt. Az eddigi munkáját más veszi át. Jelentse, ha befejezte a rámolást.

Alec Ferguson meg volt győződve róla, hogy megfogta az isten lába szárát.

Pedig csak a halálét sikerült megfognia.

Teotihuacan

(I.)

1

Ezen a napos délelőttön Reginald Austin tartotta az idegenvezetést. José még két nappal ezelőtt megbetegedett, így ha Austin nem ugrik be helyette, hiába jönnek a vendégek. Már persze csak azok, akik nem hoznak magukkal saját idegenvezetőt. A busszal érkező csoportoknak általában voltak idegenvezetői, így Austinnak csak azokkal a kóbor, személykocsikon érkező turistákkal kellett törődnie, akik másoron kívül érkeztek.

Tíz órára összeverődött egy cirka tizenöt főből álló csoport. Angol nyelvű idegenvezetést kértek, így Austinnak még a spanyol nyelvvel sem kellett strapálnia magát. Hátát az egyik népművészeti cikket árusító bódé oldalának döntve várta, hogy az utoljára érkezett kék színű terepjáró utasai eldöntsék végre, kérnek-e belőle avagy sem.

Végül is kértek. A kocsiban hárman ültek: egy szőke hajú, kék szemű nő, alig túl a harmincon, egy széles vállú, kockás zakós férfi és egy gyerek. A gyerek arcát nem láthatta, mivel olyan vastagon mázolták be leégés elleni krémmel, hogy kicsi orrán kívül nem látszott belőle jószerével semmi.

A férfi bezárta a kocsit, zsebre vágta a slusszkulcsot, aztán odalépkedett a türelmesen várakozó csoporthoz.

- Elnézést. Lehet még jelentkezni idegenvezetésre?

Austin elmosolyodott.

- Éppen jókor jött, uram. Azonnal indulunk.

- Önnek fizetek?

- Egy pillanat, señor, máris adom a bilétát.

Austin kibányászta a zsebéből a jegytömböt, és akkurátusan leszámolt belőle három darabot a kockás zakós markába. Amint kész lett, összeütötte a tenyerét, hogy mindenki meghallhassa.

- Végeztünk is az adminisztrációval, hölgyeim és uraim. Szeretettel üdvözlöm önöket Teotihuacanban, a nagy piramisok városában. Van önök között valaki, aki látta már az egyiptomi piramisokat?

A kérdés váratlanul érte a köréje gyűlöket. Néhány másodpercig nem mozdult senki, majd többen is felnyújtották a kezüket.

- Ilyen sokan? Eszerint csupa világutazóval vagyok körülvéve. Nos, hölgyeim és uraim, azok is akik látták az egyiptomiakat, de azok is, akik még nem, csodálattal áldozhatnak e régvolt civilizációk örökbecsű emlékeinek. Mert azt talán mondanom sem kell, hogy a világ egyik legkáprázatosabb csodája tárul fel rövidesen az önök szeme előtt. Itt, ezen a kapun most keresztülmegyünk, nyújtsák át a jegyeiket Christobalnak, köszönöm, vigyázzanak kérem a kövekre, jelenleg éppen restaurálás folyik, s a kő, mint bizonyára már tapasztalták, kellemetlenül kemény tud lenni, ha valaki közvetlen érintkezésbe hozza vele meztelen lábujjait. Továbbá javaslom, hogy tegyenek a fejükre valamit: kalapot, sapkát, női bugyit, akinek nincs - a kalapra gondolok -, az Manuel boltjában pár pezetaért vehet magának divatos, széles

karimájú sombrero, ellenkező esetben rántotta lesz az agyukból, amit jó lenne elkerülnünk. Ott a bolt, hölgyeim és uraim, meg lehet rohamozni.

A hölgyek és urak közül többen is engedelmessé váltak a felszólításának, és odaálltak Manuel pultja elé, hogy fejfedőt válasszanak maguknak. Austin jó példával járva elől, maga is előhúzza a zsebéből piros svájcisapkáját és a fejére biggyesztette.

A szőke, kék szemű, ábrándos tekintetű hölgy mintha kissé hosszasan felejtette volna rajta a szemét. Reginald Austin kihúzta magát. A fenébe is, csak nem zuhant megint belém egy csaj? Pedig most nem érek rá, hiszen ahogy befejeztem a körbemutogatást, vissza kell mennem az ásatáshoz. Azonkívül itt van Jane is, akit csak a múlt héten csíptem fel, nem váltogathatja az ember csak úgy a barátnőit, mint a fehérneműjét.

Pedig a kék szemű hölgy feltűnően nézte. A gyerek, aki eddig a kezét fogta, most eleresztette, s leguggolt, hogy szemügyre vegye a földön fekvő, faragott kődarabokat. A kockás zakós ezzel szemben a sörösbutik felé nyújtogatta a nyakát. Austin biztos volt benne, hogy rövidesen ott köt ki.

Így is történt. Amíg a csoportból néhányan sombrero-t válogattak, a kockás zakós a söröshöz lépkedett, a gyerek a köveket piszkálta a földön, a szép, szőke, kék szemű asszony pedig odasettenkedett hozzá.

Reginald Austinnak a jaguárt juttatta eszébe az asszony mozgása. Vékony selyemruhája úgy tapadt a testére, mintha második bőre lett volna. Minden izmát látta, ahogy ott izegtek-mozogtak a vékony anyag alatt. Látta alig domborodó hasát, alatta éppen csak kiemelkedő ágyékát.

Austin nyelt egyet és arra gondolt, hogy nemcsak a kockás zakós, hanem neki is nagyon jól esne egy pofa sör.

Az asszony rámosolygott.

- Buenos días. Ugye így kell mondani?

- Így - bólintott nagyot nyelve Austin. - Egészen jó a kiejtése.

- Komolyan mondja? Pedig nem is tanultam spanyolul.

- Mégis nagyon jó.

- Hadd bókoljak én is magának. Maga pedig tökéletesen beszél angolul.

Austin elvigyorodott.

- Az lenne szép, ha nem beszélnék, elvégre angol vagyok.

Az asszony meghökkent. Mellére szorította a tenyerét, s ezzel együtt jókora darab selyemanyagot is beszorított a két keble közé. Austin egyetlen pillantással felmérte, micsoda gyönyörű mellei vannak ennek az asszonynak. Pedig jó néhány évvel túl lehet már az érettségi vizsgáján.

- Maga... angol?

- Mi csodálkoznivaló van ezen? A mexikói törvények nem tiltják, hogy hébe-hóba egy angol is végezhesen ilyen munkát.

- Hébe-hóba?

- Úgy értettem, hogy nem kifejezetten ez a foglalkozásom.

- Hát micsoda?

- Régész és restaurátor. Most éppen a Holdpiramison dolgozunk. Majd megmutatom, melyik az. Szeme sarkából látta, hogy a sombrero-t vásárlók lassan befejezik a piszmogást és frissen szerzett zsákmányukkal a fejükön, feléjük közelednek. Az asszony is észrevette, mert gyorsan felé nyújtotta a kezét.

- Irene McDonald vagyok.

- Én pedig Reginald Austin.

- Hány éves, fiatalember?

Austin rányomott hármat a valóságra.

- Huszonnyolc.

- A legjobb kor. Hogyhogy maga vezet bennünket, nem a hivatásos idegenvezető?

- Éppen az ágyat nyomja. Fél talán, hogy nem leszek szakszerű?

Az asszony megnyalta a szája szélét, és végigmustrálta Austint.

- Ettől nem tartok. Maga úgy néz ki, mint aki, hm... minden dolgában szakszerű. Vagy tévednék?

Austin érezte, hogy elpirul. Vigye el a fene, már megint ez a pirulás! Csak remélhette, hogy napégette arcán nem látszanak meg a piros hullámok.

Ezután kezdetét vette az idegenvezetés. Austin olyannyira belemelegedett a munkájába, hogy közben meg is feledkezett az asszonyról. Felvitte a csoportot egy romtemplom tetejére, onnan mutatta meg nekik Teotihuacant. Közben elmagyarázta, hogy a várost az I. században alapították, pontosan nem lehet tudni, kik, körülbelül hétszáz éven át állt fenn, majd hirtelen elnéptelenedett. A XIII. században érkező aztékok már csak romjait találták az egykori, hatalmas városnak. Nem is ide telepedtek, hanem ötven kilométernyire innen megalapították Tenochtitlant, a mai Mexikóvárost. Elmagyarázta, hogy fénykorában negyedmillió lakosa volt Teotihuacannak, s hogy fontos gazdasági, és kereskedelmi központként funkcionált.

A turisták lelkesen fényképezték egymást és a piramisokat. Austin először a Holdpiramishoz vezette őket. Eldarálta, hogy 140×150 méter az alapterülete, 46 méter magas, valamikor tíz méterrel magasabb volt, csak a rombolásoknak köszönhetően az elmúlt évszázadok alatt megrövidült.

Lemutatott az alattuk húzódó széles útra.

- Ez itt a Holtak Útja.

- Brrr! - rázkódott össze valaki. - Nem valami vidám név.

- Egyáltalán nem az - sóhajtottá Austin. - Ezen hajtották végig a szerencsétleneket, akiket feláldoztak a piramisokon épült szentélyekben.

A Holdpiramistól átsétáltak a Nap Piramisához, amely még az előbbinél is impozánsabb látványt nyújtott. Austin elsorolta, hogy 225×225 méter az alapterülete, magassága 63 méter, nagyjából 3 millió tonna követ használtak fel az építéséhez. Minden kétséget kizáróan az ókor egyik legmonumentálisabb emberi alkotása.

Mire tökéletesen elfáradt, és belerekedt a kiáltozásba, a csoport - ahogy az már lenni szokott - feloszlott. Egy részük az erőszakosan lökdösődő indián árusokkal szépen faragott obszidián-tárgyakra alkudozott, másik részük pedig elhatározta, hogy megmássza a piramisok valamelyikét. Austin munkája ezzel lényegében véve véget is ért, s csak azért maradt még a helyén,

hogy ha valamelyik turista felvilágosításért fordulna hozzá, megadhassa neki. Tizenkettőkor aztán befejeződik az ideje, és akkor fel is út, le is út.

A Nap Piramisának legalsó lépcsőfokán ücsörgött, fején a piros sapkával. A csoport tagjaival megállapodott, hogy mindaddig nem veszi le, amíg tizenkettőt nem mutat az órája. Ha fellépnek néhány lépcsőfokon, könnyen megtalálhatják.

A selyemruhás asszony meg is találta. Austin észre sem vette, mikor telepedett mellé.

Csak akkor tudatosult benne, hogy az asszony beszél hozzá, amikor megszédült egy kissé.

- Nem a férjem - mondta az asszony, mintha kérdésre válaszolna. - És a gyerek sem az enyém. Csak itt van velünk.

- Igazán? - motyogta tétován Austin. Ha megkérdezték volna tőle, mit csinált az elmúlt öt-hat perc során, aligha tudott volna számot adni róla.

- És maga? - kérdezte az asszony. - Van barátnője?

- Ni... nincs - hazudta nyöszörögve.

- Pedig egy ilyen stramm fiú aligha lehet meg nő nélkül.

- Hát... én... tulajdonképpen...

Az asszony elkomorult.

- Azt mondta az idegenvezetésen, hogy nem tudják pontosan, kik építették Teotihuacant. Ez igaz?

Austin megrázta a fejét.

- Valóban nem... tudják. Bár...

- Azt sem, hogyan néptelenedett el?

- Vannak rá elméletek.

- Éspedig?

Austin maga sem értette, miért beszél arról, amiről nem szabadna beszélnie. Legalábbis addig, amíg meg nem írja egy szakfolyóiratban. Hogy abban a vidéki kis újságban már megírta, nem számít semmit.

Mintha újra csak filmszakadás következett volna be nála. Pedig a fején volt a piros sapka, így hát napszúrást sem kaphatott.

- Mit gondol, kik lehettek az alapítók? - hallotta mintegy ködön át az asszony kíváncsi hangját.

- Nem is... tudom. Az biztos, hogy nagyon kis termetűek... voltak. Nagyon... kicsik.

- Mire alapozza ezt a feltételezését?

- Láttam a lakóépülete... ket, ugye?

- Persze hogy láttam.

- Némelyik ajtó... igen alacsony. Még egy indián sem tud átmenni rajta anélkül, hogy ne kelljen lehajtani a fejét.

- És?

- Miért építenének olyan ajtót... amelyik ilyen alacsony? Azt hiszem... valamennyi ilyen volt, csak a később ideköltöző aztékok... nagyobbították meg őket. Néhányat azonban nem. Talán a földrengés... miatt. A szemöldökkő... rendkívül vastag... jól tartotta a mennyezetet.

- Tehát az eredeti lakók, vagyis az őslakosok kicsik voltak. Kisebbek, mint az indiánok. Van erre még más bizonyítéka is?

- Találtunk egy... szarkofágtöredéket és egy álarcot... ez is kicsi.

- Talán gyereké volt.

- Gyerekre nem tettek... halotti maszkot.

- Miből készült a maszk?

- Féldrága... kövekből.

- És a szarkofág?

- Kicsi. Rövid. Akit behelyeztek, szokatlanul kis termetű lehetett.

- Gyerek?

- Nem... biztos. Annál is inkább... mivel a nyomok nem gyerek... nyomai.

Az asszony előrehajolt.

- Miféle nyomok?

- Amiket... a labdajátékok tere mellett találtam. Kőbe vésve.

Az asszonyon furcsa rángás futott végig. Ha Austin nem lett volna magánkívül, észre kellett volna vennie, hogy minden izma külön mozog, mint a leopárdoké támadás előtt.

- Kőbe véssett lábnyomok? Beszéljen csak róluk egy kicsit.

Austin lehorgasztotta a fejét. Félő volt, hogy nyomban elalszik. Az asszony gyorsan az álla alá nyúlt, majd amikor Austin szeme felpattant, belémélyesztette a magáét. Austin úgy érezte, mintha behullott volna egy mély kútba, s a lenn zöldülő víz magába szívta volna mindörökre.

2

- Beszéljen a kőbe véssett lábnyomokról! - parancsolta az asszony.

Austin a levegőbe meredt. Ekkor már nem látott semmi egyebet, csak a kútban örvénylő víz méregzöldjét.

- A *Tzompantli*, azaz a Koponyák háza mellett találtam rá... Kicsi lábnyomok vannak egy kőbe vésve. Nem gyereklábak nyoma. Nem tudom, kiké. Talán törpéké.

Az asszony megragadta Austin karját.

- Odavezetne?

- Elvittem... onnan.

Az asszony meghökkent.

- A... követ?

- Sajnálom, de... el kellett vinnem. Azt akartam... hogy én írhattak csak... róluk.

Az asszony mélyet sóhajtott.

- Hol van most az a kő?

- A kő... a kő... most... a lakásom...

- Hol lakik, Reginald? Itt a környéken?

- Mexikóváros... ban. Kukulcan... sugárút... 12.

- Remek - mondta az asszony összedörzsölgetve a tenyerét. - Erről is írt abban az újságban, igaz?

- Csak... oda - biccentett ismét csukott szemmel Austin. - Máshova nem... mert... ez tudományos felfedezés, és...

Az asszony beleszimatolt a levegőbe. Úgy remegett az orra, mint a nagymacskáké, ha vér szagát érzik.

- Jól van, Reg. Nincs probléma. - A fiatalember csuklójára tette a kezét. - Nyugodjék meg.

Reginald Austin olyan hirtelen tért magához, mintha valaki a fülébe ordított volna. Arra emlékezett csupán, hogy ez a selyemruhás asszony egyfolytában adja fel neki a magasabbnál magasabb labdákat, ő pedig nem üti le őket. Vigye el az ördög, de hát amikor itt van Jane a nyakán, ez meg mindjárt beszáll az autójába, és továbbmegy!

Az asszony megsimogatta Reginald Austin tarkóját.

- Izzad az arca, Reginald.

Austin előkapott egy zsebkendőt és zavartan az asszonyra mosolygott.

- Nem tudom, mi van velem. Mintha... leütöttek volna. Talán mert... sokáig dolgoztam az éjszaka.

Az asszony kinyújtózott. Kerek keblei csak néhány centiméternyire ringatóztak Austin arca előtt.

- Mexikóvárosban lakik, Reginald? Ugye megengedi, hogy Regnek szólítsam?

- Persze - mondta Austin. - Hogyne.

- Én meg Irene vagyok. Szóval, hol lakik? Jómagam a Kukulcan sugárúton.

- Én is - nyögte Austin. - Micsoda véletlen.

- Én a 10-ben. Hát maga?

- A 12-ben... - hirtelen megrázta a fejét. - Hogyhogy a 10-ben? Hiszen az egy üres telek.

Az asszony megvonta a vállát.

- Eltévesztettem volna? Lehet, hogy a 8-ban?

Austin éppen tiltakozni akart, hogy emlékezete szerint az is üres telek, de hirtelen elfelejtette, mit is akart mondani.

- Fel szeretnék menni a Nap Piramisára - suttogta az asszony. - Felkísér, Reg?

Reginald merített valahonnan egy kicsinyke erőt a tiltakozáshoz. Egyáltalán nem volt szokásban, hogy az idegenvezetők felmászkaljanak a turistákkal a piramisok tetejére. Ráadásul a Nap Piramisának a megmászása minimum húsz percet vett igénybe, ha nem harmincat.

- Én inkább...

Az asszony elkapta a kezét és felrántotta a lépcsőről.

- Gyerünk, Reg! Ne legyen lusta! - Körbepislogott, s amikor úgy látta, hogy nem figyeli senki őket, gyorsan előrehajolt és futó csókot lehelt Reginald Austin cserepes szájára.

- Megjutalmazlak érte, édes.

Reginald Austin mintha a mennyországban járt volna. Felejtve volt már Jane, a lányomok, a szarkofág, és a féldrágakövekből készített álarc. Nem maradt semmi az agyában, csak ennek a párducmozgású asszonynak a teste.

- Indulás! - vezényelte az asszony. - Egészen fel a tetejére.

Austin nem egyszer, nem is százszor mászta már meg a Nap Piramisát - igaz, az utóbbi hetekben inkább már csak alulról nézegette. Ami őt érdekelt, az lejjebb volt, sokkal lejjebb.

Az égis erő lépcsősor közepe felé járhattak, amikor egyszerűen elfogyott a levegője. Olyan súllyal nehezedett a vállára a világ, hogy úgy érezte, képtelen megtartani. Mintha az egész piramis, sőt a nap, és az őserdő is a hátára ültek volna, s arra akarták volna kényszeríteni, hogy járja velük körbe a földgömböt.

- Nem bííírom! - suttogta rogyadozó lábbal. - Ilyen gyorsan nem bííírom!

Az asszony mosolyogva karolta át a vállát.

- Dehogynem bírja. Kapaszkodjon belém.

Ettől a pillanattól kezdve Austinnak szárnyai nőttek. Nem is lépett rá mindegyik lépcsőfokra, hanem egyszerűen elszállt felettük, ami tekintettel arra, hogy felfelé haladtak, nem volt akár-milyen teljesítmény.

Ha valaki figyelte volna őket, alighanem fenekére esett volna meglepetésében. Hiszen a piros sapkás idegenvezető, és egy tarka selyemruhába öltözött nő, egymást átkarolva úgy suhantak felfelé a Nap piramisának a lapos teteje felé, mintha nem is hatott volna rájuk a nehézségi erő.

Az asszony szeme ide-oda járt, készen rá, hogy ha észrevesz egyetlen csodálkozó tekintetet is, azonnal visszatérjen partnerével a keserves mászáshoz.

Meg volt elégedve önmagával, és azzal is, hogy nem figyeli senki őket.

Pedig valaki mégiscsak figyelte.

3

Már odafent voltak a lapos tetőn, ahol valaha a templom állt, amikor Austin ismét magához tért. Lenézett a mélybe és nem értette, hogy az ördögbe került fel a piramis tetejére. Arra emlékezett, hogy felfelé mászott, majd a tüdejét köpte ki, aztán... aztán nem emlékezett semmire.

- Csodaszép - lelkendezett mellette az asszony. - Istenem, de szép!

Valóban gyönyörű volt a látvány. Előttük a Halottak Útjának széles sávja, távolban a Hold-piramis, mögöttük a zöldellő őserdő.

Az asszony felemelt karokkal végigfutott a piramis platójának a peremén. Mintha balettet táncolt volna egy jó nevű operaház színpadán. Austin gyönyörködve nézte, majd hirtelen felkúszott a mellében a félelem.

- Jöjjön kissé... beljebb - nyújtotta a kezét az asszony után. - A végén még leesik, és...

Irene azonban mintha széltől fogant volna. Szinte nem is érte a lába a talajt, ahogy odafent ugrált a piramis tetején. Mintha elfeledkezett volna róla, hogy nem szabad feltűnést keltenie, bele kell olvadnia a látogatók sűrűjébe.

Szerencsére így sem tűnt fel senkinek. Nem messze tőle gyerekek hancúroztak, coca-colás flakonokat hajigálva egymáshoz.

Az asszony hirtelen megállt és Austinba karolt.

- Jöjjön!

- Hová?

- Oda... hátra.

Ahova mutatott, az a piramis erdő felőli oldala volt, ahonnan nem közeledett senki feléjük. Mire Austin felocsúdott, már ott is voltak, s az asszony ismét ott lebegett a mélység felett.

- Gyere ide! - mondta az asszony. - Gyere ide, kedves.

Austin megindult feléje. Kinyújtotta a karját, hogy magához szorítsa ezt a párductestű gyönyörűséget. Az asszony azonban ellebbent előle és váratlanul a háta mögött termett.

Reginald Austin csak annyit érzett, hogy megtaszítja valaki. Nem nagyon, éppen csak annyira, hogy elveszítse az egyensúlyát.

Megbillent, a levegőbe markolt és talán sikerült is volna a lapos plató szélén maradnia, ha ismét meg nem lökik.

Fejjel előre zuhant rá a lépcsőfokokra. Felpattant róluk és ismét rávágódott a következőkre. Így csúszott, zuhant, bucskázott a lépcsősor közepéig.

Ott aztán megállapodott, szétterjesztett karokkal, elferdült nyakkal, égre néző, nyitott szemekkel.

Elárvult, piros svájcisapkája szomorúan gubbasztott mellette.

4

Steve Zombory éppen a letaposott köteleket feszítette ki az ásatás köré, amikor Manuela kétségbeesett kiáltozása ütötte meg a fülét. A fiatalember felegyenesedett és a köteleket letaposó japán turisták után bámult.

A lány úgy vágódott ki a bokrok közül, hogy majd eleresztette miatta a kötélvéget.

- Mi az ördög történt, Manuela?

Ekkor vette csak észre, hogy nincs a lányon szemüveg. Pedig Manuela szemüveg nélkül még a sátrát sem szokta elhagyni.

- Reginald... Austin...

Zomboryban megállt az ütő.

- Mi van? Mi van Reggel?

A lány lihegve a mellére omlott. Zombory gyorsan leültette egy faragott kőre.

- Megmondanád végre, mi a csoda történt?

Manuela rémült tekintetet vetett rá.

- Reget szerencsétlenség érte.

Zombory úgy érezte, megfojtja a trópusi hőség. Olyan forróság öntötte el, hogy égni kezdett tőle a bőre, mintha tábortűz mellett ücsörgött volna.

- Szerencsétlenség? Ez meg mit jelentsen?

- Lezuhant a... Nap Piramisáról.

Zomborynak kétségbeesett rohanása közben jutott csak eszébe, hogy vajon mi a frászt keresett Reg a Nap Piramisán? Ha jól emlékszik, beugrott José helyére, egy idegenvezető pedig nem mászkál fel a piramisokra.

Austin nagyjából félúton feküdt a plató és a legalsó lépcsőfok között. Feje körül alvadó vértócsa vöröslött.

Zombory lehajolt és a nyaki ütőerére tette az ujját. Tudta, hogy felesleges, mégis odatette. Úgy érezte, tartozik vele Regnek, amiért annyi kellemes órát töltöttek együtt a Sierra Madre völgyeiben és itt, Mexikóváros környékén.

Mire első döbbenetéből magához tért, a turisták már körülfogták őket. Tágra meredt tekintettel bámulták a halottat, s egy fehér kalapos japán kezében megvillant a vaku is.

Zombory felegyenesedett, majd magához intette a közelében bémésködő árust, akinek a hóna alatt sárga takaróba göngyölt obszidiánkések rejtőztek.

- Fuss a rendőrökért!

Az árus bólintott és eliramodott.

Zombory elszorult torokkal nézett Reginald Austin horzsolásokkal teli, mocskos arcára, halálban megnyúlt, vékony orrára.

Aztán felállt, hogy ha valaki még egyszer elkattintaná a fényképezőgépét, kiverhesse a kezéből.

5

Úgy vonszolta magát a kijárat felé, mintha a hátára tették volna a Nap Piramisát. Reginaldot épp az imént vitték el egy zöld furgonon. Zomborynak fogalma sem volt róla, miért éppen zöld színű az autó - talán nem is hivatalos hullaszállító volt, talán csak itt hajtották fel valahol a környéken. Már a kapunál állt, amikor a két gyerek megszólította. Tizenöt évesek lehettek, jól öltözöttek; mint később kiderült, argentinok. A kijáratnál ácsorogtak két kerékpár mellett. A kerékpárokat gondosan egy ajándéktárgyakat árusító bódé oldalának támasztották.

- Uram?

Zombory megfordult. Ekkor vette csak észre a kerékpárokat és a gyerekeket. Láta rajtuk, hogy kérdezni akarnak valamit, ezért legszívesebben a kapushoz utasította volna őket. Csakhogy olyan árván és segítségkérően álltak a bódénál, hogy megesett rajtuk a szíve.

- Mi a probléma? - nyögte. Meglepetve hallotta, hogy alig jön ki hang a torkán.

A két gyerek összenézett, majd a lány tett egy lépést előre. Rövid vászonnadrágot és fehér blúzt hordott. Fekete, hosszú haja a háta közepéig ért.

- Ön itt dolgozik?

Zombory legszívesebben kiköpte volna a szájában összegyűlt keserű nyálát, de türtőztette magát.

- Itt. És?

A lány nyelt egyet.

- Ismerte azt az urat, aki... meghalt a lépcsőkön?

Zomboryt nyálához hasonlóan keserű dac öntötte el.

- Nem biztos, hogy meghalt - mondta dühösen. - Egyáltalán nem biztos.

- Meghalt - mondta a lány.

- Honnan tudod?

Ahogy kimondta dühödött meg csak igazán magára, hogy mi a fenéért ereszkedett beszédbe ezekkel a szenzációra éhes gyerekekkel. Megfordult, hogy továbbmenjen, de a lány szava megállította.

- Ápolónőnek készülök, uram.

Zombory visszafordult.

- És?

A lány a fiúra pislantott. Mintha döbbenet csillogott volna a szemében.

- A barátja... volt?

- Az. Baleset történt - tette aztán hozzá, maga sem tudva, miért.

A lány megrázta a fejét. Mintha megkönnyebbült volna, hogy meghallotta a várt mondatot.

- Nem volt baleset. Mi láttuk.

Zombory meghökkent.

- Nem volt baleset? Akkor mi a fene volt?

A lány nagyot nyelt, és a Nap Piramisának komor, monumentális tömbje felé pislogott.

- A maga barátját... megölték. Mi láttuk, uram.

6

A lány felmutatott a Nap Piramisának a tetejére, ahol ezekben a percekben is fényképezett néhány turista.

- Ott állt a platón. Mi meg itt, az oszlopok árnyékában. Én láttam meg... aztán szoltam Sandrónak, hogy nézzen oda ő is. Sandro ugyanazt látta, amit én. Igaz, Sandro?

A fiú bólintott. Serkenő bajuszú legényke volt, ijedt, fekete szemekkel.

- Már akkor felfigyeltem rájuk, amikor felfelé futottak.

Zombory meghökkenve mázolta szét az arcán a poros verítéket.

- Mit csináltak?

- Felfutottak a piramisra.

Néhány pillanatig azt hitte, a *futni* szóval van a probléma. Talán az argentin spanyolban más árnyalatai is vannak, mint a mexikóiiban.

- Futottak?

A lány megvonta a vállát.

- Én is csodálkoztam rajta, hogy ebben a dögmelegben hogy lehet felfelé futni, hiszen túl meredek a lépcsőfokok is. Ők mégis felfutottak... Nem is tudom, hogy magyarázzam? Néha mintha repültek volna.

- A melegtől van - mondta Zombory. - A kövekről visszaverődő forró levegőben lebegni látszik minden.

- Lehet - biccentett a lány. - De mégiscsak úgy futottak fel rá.

Zombory önkéntelenül is felpillantott a Nap Piramisának a lapos tetejére. Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy Reg ilyet tett volna.

- Futottak? - kérdezte újra értetlenül.

- Ő, és az az asszony.

Zombory megdermedt.

- Milyen asszony?

- Hát, aki vele volt. Akivel... hát... ölelkeztek.

Zomborynak tátva maradt a szája. Ismerte Reget jól, tudott a kalandjairól is, azt azonban elképzelhetetlennek tartotta, hogy mindenki szeme láttára, munkaideje alatt, a piramis lépcsőjén ölelkezzék valakivel.

- Hogy... ölelkeztek?

- Az asszony átkarolta, és... mintha ő vonszolta volna felfelé.

- Hogy nézett ki az az asszony?

A lány tanácstalan képet vágott.

- Nem láttam jól az arcát. De nem volt fiatal. Inkább olyan öregecske.

- Öregecske?

- Lehetett vagy... harmincöt éves.

Zombory sóhajtott és megnyomkodta káprázó szemét.

- Szóval, a barátom egy harmincöt éves öregasszonnyal felröppent a Nap Piramisának a tetejére. Van még valami mondanivalótok?

- Az asszony lelökte - mondta váratlanul a fiú. - Lefényképeztem.

Zombory szeme elkeskenyedett.

- Benn van a film a gépedben?

A fiú megrázta a fejét.

- Polaroiddal csináltam.

Zsebébe nyúlt és egy kissé homályosra sikeredett felvételt húzott elő.

- Sajnos, nem tökéletes. Nagyon erős a fény, ráadásul a fehér kövek még jobban felerősítik.

Zombory meghökkenve meredt a képre. Odafent, a plató tetején valóban Reginaldot látta piros svájcisapkájában. Mellette tarka selyemruhás asszony állt. Olyan életlen volt az arca, mintha szántsándékkal homályosították volna el.

- A melegtől van - magyarázta a fiú. - Ahogy az imént ön is mondta, uram. A meleg hullámok...

- Ez nem bizonyíték - mondta Zombory.

A fiú ismét a zsebébe nyúlt és egy másik képet húzott elő.

- Ez sem?

A fiú ugyanarról a helyről fényképezte, csak néhány másodperccel később. Ezen a képen már Reg nem a piramis tetején állt, hanem a lépcsőfokok felett a levegőbe markolászott. A tarkaruhás, arctalan nő úgy nyújtotta előre a kezét, hogy kétség sem fért a bűnösségéhez.

- Nekem adod a képet? - kérdezte Zombory.

- Persze - bólintott a fiú. - Kapja el a szemetet.

- Elkapom - ígérte Zombory. - Ha beledöglök is, de elkapom.

Akkor még nem sejtette, hogy nem is olyan sokára kis híján beteljesedik az ígérete.

Legalábbis ami annak az első felét illeti.

7

A rendőrtiszt rosszkedvű volt és fásult. Anélkül, hogy Zombory megkérdezte volna, meg is mondta az okát.

- Tizenyolc gyilkosság történt az éjszaka Mexikóvárosban - dűnnyögte megtörölgetve a fejét a zsebkendőjével. - Ebből tízet én kaptam. A maguké a tizenegyedik.

Kellemes modorú, barna bőrű férfiú volt, keskeny, jól ápolt bajuszkával az orra alatt.

- Kiküldtem a nyomozómat, hogy hallgassa ki a portást. Valóban volt ott egy nő, akire ráillik a személyleírás.

- Na ugye?

- Csakhogy ez nem bizonyít semmit. Terepjáróval érkezett, egy kockás ruhás külföldi férfi és egy kisfiú társaságában. Elképzelhetőnek tartja ön ezek után, hogy mindenki szeme láttára ölelkezni kezdett az ön munkatársával és felrepült vele a piramis tetejére? Ennek semmi értelme.

- És a fényképek?

A tiszt megvonta a vállát.

- Csak azt bizonyítják, hogy a piramis lapos tetején egymás mellett álltak.

- És a másik kép? Amikor lelökte?

- Miért lökte volna le? Én kissé másképp látom a helyzetet, señor Zombory. A nő valóban az ön kollégája mellett állt, s amikor az megtántorodott és zuhanni kezdett, utána kapott. El akarta kapni a maga barátját és nem lelökni.

- Akkor hova tűnt?

A tiszt megvonta a vállát.

- Talán nem akart magának kellemetlenséget. Lehet, hogy csak néhány órára ugortak át Teotihuacanba, nem akarta, hogy feltartsuk.

Zombory megcsóválta a fejét.

- Reg nem ment volna fel magától a piramisra.

- Meleg volt, señor Zombory. És még most is nagyon meleg van. Melegben néha olyasmit is csinál az ember, amire hűvösebb időben nem vinné rá a lélek. De végül is, ön jól ismerte Mr. Austint. Igaz? Akkor mondja meg nekem, mi a fenéért ölte volna meg az ismeretlen nő?

Ez volt az a kérdés, amire Zombory sem tudott válaszolni.

Ezért elhatározta: ha törik, ha szakad, felderíti az okát.

8

Reginald Austin a Kukulcan sugárúton lakott, a 12-es szám alatt. Szép, gondozott házacská volt, hasonlóan szép és gondozott kerttel. A kert közepén bólogató pálmafa üdvözölte a belépőket.

Manuela megtorpant és Zomboryra nézett.

- Biztos, hogy szabad, Esteban?

- Biztos, hogy nem - mondta Zombory. - De én akkor is be akarok menni.

Manuela az utca felé lesett, aztán megvonta a vállát.

- Mindig is mondta a nagyanyám, hogy előbb-utóbb a férfiak miatt fogok börtönbe kerülni. Legalább nem beszélt hiába. Add ide a kulcsot.

Zombory a markába nyomta. Az öltözőben szedte ki Reginald táskájából. A rendőröket még az sem izgatta, hogy volt-e táskája a szerencsétlenül jártak, az pedig végképp nem, hogy hol lakott. Ennek ellenére a behatolás Reginald Austin lakásába nem volt éppen szabályosnak mondható.

- Gyerünk már, Manuela! Ha valaki elcsíp bennünket, tudod mit kell mondanod?

- Tudom - bólintott a lány és a zárba dugta a kulcsot. Nem is szólalt meg egészen addig, amíg ki nem nyitotta az ajtót. Tett néhány lépést előre az előszobába vezető folyosón, ott aztán megtörte a némaságát.

Akkorát sikított, hogy Steve Zombory, a Bostoni Közép-amerikai Indián Kultúrákat Kutató Intézet munkatársa majd összezsínálta magát rémületében.

Steve Zombory, mielőtt leszerelt és ismét egyetemre került volna, a tengerészeti hírszerzés tisztjeként tevékenykedett, így nem volt az a kimondottan ijedős fajta. Rá kellett azonban jönnie, hogy lehet bárki, bármennyire is tapasztalt katona, egy éles női sikoly, amely fülétől néhány centiméternyire hangzik fel, képes megállítani a bim-bamot a mellkasában.

Steve Zombory mellkasában is megállította. Nagyot nyögött, pisztolytáskája felé kapott, és ki is rántotta volna a fegyverét, ha lett volna neki. Korábban volt is, azóta azonban csak a tolltartóját hordozta a pisztolytáska hajdani helyén. Ezért pisztoly helyett a nekidőlő Manuela vállát markolta el.

- Te jó isten! - sikította a lány, szája elé kapva a kezét. - Ez meg micsoda?

A kérdés a felborogatott bútoroknak, a leszakított fogasnak és a felgöngyölt szőnyegnek szólt. Zombory nem válaszolt, helyette felkapott a földről egy árván heverő rézkarnist, és megszabadulva a rémülten szipogó lánytól, a félig nyitott előszobaaajtóhoz lépett.

- Rendőrség! - kiáltotta ellentmondást nem tűrő hangon. - Ki a lyukból, egerek!

Előrenyújtotta az egyik kezét, méghozzá úgy, hogy ujjaival forgópisztolyt mintázott. Az oldalról beszivárgó fények egy 38-as árnyékát vetítették a falra. Ezt a trükköt még elsőéves korában tanulta a tengerészeti akadémián.

- Tedd fel a mancsod, mert lövök!

A szobából furcsa, súrlódó nesz hallatszott, mint amikor valaki megpróbál bemászni az ágy alá. Zombory vett egy mély lélegzetet, és nagyot rúgott a félig nyitott ajtóba.

Az ajtó kivágódott, majd felhangzott az ilyenkor szokásos üvegcsörömpölés. Zombory a szőnyegre dobta magát, és a rézkarnissal a kezében begurult a szobába.

A lány ekkor sikoltott fel másodszor. Élesen, elkeseredetten. Ekkor ébredt csak rá, hogy Esteban egyedül hagyta az ismeretlen lakás ismeretlen folyosóján.

Mire befejezte a sikítást, Zombory már jött is vissza. Kezében még mindig ott szorongatta a függönyrudat, de már lefelé lógatta a végét.

- Ha abbahagyta, bejöhetsz - mondta a lánynak. - Nincs odabent senki, csak a huzat verte a függönyt az ablakhoz.

Manuela Espinozát olyan kép fogadta odabent, amilyenre azt szokták mondani, hogy tájkép csata után. A bútorok eltolva a faltól és részben fel is borogatva; a képek leszaggatva; az ágy összetúrva; a párnák és takarók a földre szórva; az íróasztal fiókjai kirángatva - egyszóval a feje tetején állt minden.

Manuela a szája elé kapta a kezét, hogy magába fojtsa a harmadik sikoltást. Szerencsére ezúttal sikerrel járt az igyekezete.

- Mi... történt itt? - kérdezte a falhoz lapulva. - Édes istenem, Esteban, mi történt itt?

Esteban, azaz Steve Zombory felfordított két széket, belecsüccsent az egyikbe, a másikat pedig a lány elé tolt.

- Gyere, pihenjünk egyet.

A lány megrázta a fejét.

- Én nem. Én nem ülök le. Mi történt itt, Esteban?

- Házkutatás - mondta Zombory.

A lány elsápadt.

- A rendőrség? De hiszen...

- Nem a rendőrség.

- Akkor... ki?

- Jó lenne tudni. De hogy nem a rendőrség, az holtbiztos. Hiszen jószerével nem is nyomoznak Reginald után. Arról nem is beszélve, hogy ez nem a szokásos rendőrségi munka.

- De hát miért?

- Valamit kerestek - mondta Zombory komoran.

- Honnan tudod?

- Mielőtt régész lettem volna, magam is csináltam ilyet.

A lány meghökkenve nézett rá, de nem szólt semmit.

Zombory felállt, végigjárta a lakást, bekukkantott az ugyancsak feldúlt konyhába és a fürdőszobába is. Manuela ott lopakodott mögötte, s amikor észrevette a kettévágott szappanokat és a kinyomott fogkrémes tubusokat, ismét csak a szája elé kapta a kezét.

- Te jószágos... isten!

Zombory szeme végigfutott a piperepolcon, a törülközőtartókon s a széthányt fürdőlepedőkön.

A lány visszatántorgott a szobába és beleroskadott a székébe. Megvárta, amíg Zombory is leül vele szemben, akkor aztán megragadta a karját és magához húzta a fejét.

- Reg... belekeveredhetett valamibe - suttogta Zombory fülébe, mintha attól tartott volna, hogy akik feldúlták a lakást, még mindig a közelben rejtőzködnek. - Talán... kimondani sem merem...

- Mondd csak ki nyugodtan - biztatta Zombory.

- Kábító... szer.

Zombory megrázta a fejét.

- Biztos, hogy nem narkó után kutattak. Te is tudod, hogy Reg nem volt narkós...

- Én tudom - bólintott sietve a lány. - Reg valóban nem volt narkós...

- Arra gondolsz, hogy terjesztette volna?

- Én nem gondolok semmire.

Zombory biztos volt benne, hogy ennek a dolognak nincs semmi köze a kábítószerhez. Csak azok nyomják ki a tubusokból a fogkrémet és azok vágják darabokra a szappanokat, akik valami aprócska tárgyat keresnek.

Például chipet, vagy egy tekercs mikrofilmet.

Zombory ismét körbejárta a lakást és azon töprengett, valóban volt-e vaj Reginald Austin fején. Jól ismerte a fiatalembert, tehetséges kutatónak tartotta, akire szép jövő vár, ennek ellenére tisztában volt vele, hogy senkiért sem tehetjük tűzbe a kezünket. Legszebb példa erre a saját leszerelése, illetve leszereltetése. Pont az árulta el, akiben a legjobban megbízott. Élete egyetlen és utolsó szerelme miatt bocsátották el a biztonsági szolgálat kötelékéből. Tűzbe tette valakiért a kezét, és alaposan meg is égette a bőrét. Miért éppen Reginald Austin lenne az a szeplő és gáncs nélküli lovag, akiben vakon megbízhat minden földi halandó?

Ahogy erre gondolt, már el is öntötte a szégyen. Itt áll a meggyilkolt fiatalember feldúlt lakásában, és azon jár az esze, hogy megvádolja valamivel.

Megrázkódott és visszatért a bánatosan szipogó lányhoz.

Manuela felnézett rá.

- Találtál... valamit?

- Semmit - legyintett lemondó mosollyal. - Az viszont biztos, hogy nem véletlenül jöttek ide.

Mintha a sarkvidéki tél tört volna rájuk. Megdermedt a levegő és megdermedt a bőrük is tőle.

- Gyilkosság - suttogetta maga elé a lány. - Szegény Reget megölték. De hát... miért? Soha nem láttam, hogy lett volna nála valami, vagy... gyanús alakokkal találkozott volna.

- Talán más - mondta Zombory.

- Mi más? Műkincsek? Gondolod, hogy Reg rábukkant egy értékes leltre és...

Odakint, a folyosón túl megcsikordult a bejárati ajtó. Egyszerre kapták fel a fejüket és egyszerre hallgattak el. Zombory szájára tette a mutatóujját és felemelte a súlyos réz függönykarnist.

- Van itt... valaki? - kérdezte egy tétovázó hang a bejárat felől.

Zombory intett a lánynak, hogy maradjon csendben, majd az ajtó mellett a falhoz lapult.

Manuelának akkorára kerekedett a szeme rémületében, mint Tlalocnak, az Esőistennek az azték köemlékeken. Begörbítette a derekát, készen rá, hogy bemásszon az ágy alá, de Zombory összevonta a szemöldökét és mutatta az ujjával, hogy szólaljon már meg.

- Hé! Van itt... valaki? - kérdezte az előbbi, óvatos hang.

Manuela végre rászánta magát, hogy engedelmeskedjék. Összerázkódott és az ajtó felé suttogetta:

- Ki... az?

Tétova léptek csoszantak a küszöb előtt.

- Bocsánat... van itt valaki?

Kerek képű, szemüveges fiatalember dugta be a fejét a szobába. Amikor észrevette a karosszékben kuporgó lányt, lekapta a kalapját.

- Bocsánat, kisasszony.

Nagyot koppant a karnis a koponyáján.

A kerek képű fiatalember elmosolyodott, letérdelt a lány elé, maga mellé ejtette a kalapját, fekete diplomata táskáját, majd elnyújtózott a karosszék lábainál.

Manuela elérkezettnek látta az időt, hogy ismét sikoltson egy vérfagyasztót.

Amikor a látogató kinyitotta a szemét, egy lányt és egy pasast látott maga előtt. A lány szép mexikói lány volt: fekete hajú, fekete szemű, piros ajkú, apró kezű. Ezekben a formás, kicsi kezekben azonban egy törött szájú porcelánvázát szorongatott. Anthony Cartwrightnak pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy néhány pillanat múlva a váza is a kókuszán fog csattanni.

Villámsebesen feltérdelt és a koponyájára szorította mindkét tenyerét.

- Ne, kérem! - nyögte a harcias amazon felé. - Nagyon kérem, ne... Még szükségem lehet a fejemre.

A lány társa kezében is ott csillogott valami, ami leginkább egy réz fegyvercsőre emlékeztette. Anthony arra gondolt, hogy ezzel vághatta fejbe a fickó.

Zombory a kalapját vesztett pasasra nézett és leeresztette a karnist.

- Ki a fene maga?

A jövevény felemelte a kalapját és szomorúan bámult megtört karimájára. Biztosan ő maga esett rá, amikor a fickó fejbe vágta.

- Úgysem mond a nevem... magának semmit.

- Mi az ördögöt keres itt?

Tony Cartwright körülnézett és megnyalta a száját.

- Lehet, hogy rossz helyen járok? Reginald Austint keresem.

- Jó helyen jár - biccentett Zombory felkapva a jövevény szőnyegen fekvő diplomatatáskáját. - Mi van ebben?

A jövevény meghökkent.

- Hogyhogy mi van? Az az én magánügyem. Adja ide a táskámat, ember!

Zombory mosolygott, felemelte a táskát és a földhöz vágta. A táska kinyílt. Előbb kézi-gránátnak látta, ami kigurult belőle, aztán rá kellett jönnie, hogy csak egy szendvics.

Zombory a szendvicsre pislogott és sajnálkozva megcsóválta a fejét.

- Bocsánat. Ezt nem kellett volna.

A fickó a fejére tette a kalapját és mogorván rájuk mordult.

- Naná, hogy nem kellett volna. Még ha rossz ajtót választottam volna, sem kellene így viselkedniük. Kik az ördögök maguk? Szado-mazo páros?

Zombory összehúzta a szemöldökét.

- Miért keresi Reginald Austint?

- Ez is a magánügyem - mondta a kalapos. - Kik maguk? A gyámjai? Jézusom, mi a fene történt itt, csak nem földrengés?

Ebben a pillanatban eszmélt csak rá, hogy alighanem életveszélyben forog. Ezek az akárkik betörték Reginald Austin lakásába, ő pedig meglepte őket. Ilyenkor szokták lepuffantani a betörők a váratlanul érkezőt. Nyelt egy nagyot és megnyugtatón feléjük intett.

- Nem hallottam, és nem láttam semmit. Süket és vak vagyok...

A folyosó felé lopakodott volna, de a magas, barna bőrű pasas elállta az útját.

- Azt mondja, Reginald Austint keresi? Rossz helyen keresi, señor.

A szemüveges kezében megrebbent a nyitott diplomatatáska.

- Akkor... hol keressem?

- A hullaházban, señor.

- Úgy érti... - remegő ujjakkal a szoba feldúlt belsejére mutatott.

- Úgy értem - mondta Zombory mélyet sóhajtva. - Reginald Austint meggyilkolták.

12

A szemüveges lecsücscent egy felborított szekrénykére és ölébe vette a táskáját. Idegesen beletúrt, mintha kihullott szendvicsét keresné benne, aztán amikor nem találta, visszaejtette a szőnyegre.

- Maga... gyilkolta meg?

Zombory megrázta a fejét.

- Nem. Nem én gyilkoltam meg.

- Akkor talán a kisasszony?

- Ő sem.

- Ez esetben kicsoda?

- Ezt szeretném én is megtudni. Én ugyanis a kollégája vagyok.

Mintha érdeklődés csillant volna a jövevény tekintetében.

- Maga is régész? - Jobban megnézte Zomboryt, majd egyszerre csak elkomorult az ábrázata. - A fenébe is, mintha magát ismerném valahonnan.

Zombory összeráncolta a homlokát.

- Én is magát.

A jövevénynek verejtékcseppek gördültek végig a homlokán.

- Várjon csak... hadd koncentráljak. Üvegfalú terem, közepén nagy asztal, az asztalon... tányérok, közepén sült malac...

- Guatemala - mondta hirtelen Zombory. - Tikal. A közép-amerikai kultúrák konferenciája, 1995.

- Az első emeleten laktam - vidult fel a jövevény. - Lejöttem a lépcsőn, maga ott állt az asztal mellett egy vörös hajú hölgyvel.

- Margaret Westhammel - mondta Zombory.

- A hölgy... Mrs. Westham, odaintett magához és bemutatott bennünket egymásnak.

- Cartwright! - rikkantotta Zombory. - Anthony Cartwright!

- Steve Zombory!

- Te jó isten! - dőlt hátra Zombory a karosszékében. - Mi a csodát keresel te itt, Tony?

Anthony Cartwright szomorúan összecsaltotta a táskáját.

- Reg Austint. Amint látom, későn érkeztem.

A huzat meglebbentette a függönyöket. Mintha Reg szelleme járt-kelt volna közöttük a szobában.

13

Tony Cartwright átvette a kezdeményező szerepet. Megkopogtatta a földszinti lakás ajtaját és várt. Amikor a borzas hajú asszony kidugta a fejét az ajtónyíláson, mézédés mosolyra húzta a száját.

- Buenos días, señora. Señor Austint keresem.

- Első emelet - bökött az asszony a lépcsőház felé. - Felmegy, és már ott is van.

- Nincs ott - mondta Cartwright. - Már jártam odafent.

- Akkor Teotihuacanban van - vont a vállát az asszony. - Megesik, hogy hetekig sem jön haza. Tegnap is keresték, akkor sem volt itthon.

- Biztos Teresa kereste - találgatott Cartwright.

- Nem mutatkozott be - mondta az asszony barátságatlanul. - Finom kis nagysága volt, mondhatom. Kikapta a kezemből a kulcsot és már el is tűnt vele a lépcsőházban. Olyan jófajtnak nézett ki. Ha nem lett volna vele a szakállas pasas, meg a gyerek, kurvának hittem volna.

- Odaadta neki señor Austin kulcsát?

- Persze hogy odaadtam - húzogatta meg a haját az asszony. - Hiszen papírt is hozott róla. Ha lenne valami köze hozzá, meg is mutathatnám magának. Feketén fehérén az állt rajta, hogy ha señor Austin nem lenne itthon, adjam oda a kulcsot annak, aki jelentkezik érte. Különben kicsoda maga?

- Az unokatestvére.

- Akkor menjen fel és keresse meg őket. Biztos odafent vannak, csak tovább kell csengetnie. Az a gyerek rosszul nézett ki, talán beteg volt, mit tudom én. Vagy menjenek ki Teotihuacanba, negyven kilométer az egész.

- Hogy volt öltözve Teresa? Csak azért kérdem, hogy tudjam, biztosan ő volt-e.

- Annyit mondhatok csak, hogy tarka selyemruhában illegette magát, olyanban mintha nem is lett volna rajta semmi. Először azt hittem, be van löve.

- Belőve?

- Furcsa volt a szeme. Mintha benarkózott volna. Nézett, de nem látott. Lehet, hogy volt is benne egy adaggal. A pasas az normális volt. A gyerek meg olyan fehér, mintha bemeszelték volna. Na, menjen fel, ha akar tőlük valamit.

Mielőtt Cartwright tovább beszélhetett volna, becsapta az ajtót.

14

Cartwright belekóstolt a sörébe, és nem tudta, hogy kezdje a dolgot. A WC-ből telefonált, megkérdezte, mit tegyen, amire azt mondták, hogy csak óvatosan. Egyelőre ne csináljon semmi feltűnőt, próbálja meg kihúzni Zomboryból, amit tud.

- Szóval, együtt dolgoztál Austinnal, Steve - dűnnyögte elgondolkodva Cartwright. - Rettentő történet. Van fogalmad róla, miért teheték?

- A leghalványabb sincs - tárta szét a karját Zombory. - Nem volt narkós, nem talált mükincseket... vagy legalábbis igen csekély a valószínűsége - tette hozzá kicsit később.

- Beszélte neked valamit arról, hogy éppen min dolgozik?

- Hogyne beszélt volna, hiszen közös csapatban vagyunk. A még eltemetett épületek kiásását készítjük elő.

- Milyen épületekről van szó?

- Gazdasági és lakóépületek soráról. A légifelvételek azt mutatják, hogy legalább háromszáz objektum van a föld alatt. Teotihuacan óriási területen feküdt.

- És maga? - fordult Cartwright a lányhoz. - Maga sem tud semmit, señorita?

- Semmit - mondta szomorúan a lány.

Cartwright zsebében csörögni kezdett a telefon. Zavartan elmosolyodott és gyorsan felállt az asztal mellől.

- Megbocsátotok?

Nem ment messzebbre tíz lépésnél. A falhoz dőlt és a füléhez emelte a telefont.

- Cartwright.

- Megvizsgáltuk a pasast. Kiváló kutató. Korábban a tengerészeti hírszerzésnél szolgált, s a menyasszonya miatt került ki onnét.

- Hála istennek - mondta Cartwright.

- A másik három egyelőre ismeretlen. Az elemzők már dolgoznak az anyagon. Próbálja meg becserkészni ezt a Zomboryt.

- Hogy csináljam?

- Pottyantson el neki néhány információt. De ne az összeset. Elképzelhető, hogy szükségünk lesz rá. Önnek mi a véleménye róla?

- Azt hiszem, befér közénk.

- Akkor rajta. Azért legyen óvatos. Még nem tudjuk pontosan, mi történt.

A telefon kattant és elhallgatott. Cartwright sóhajtott és visszadugta a zsebébe.

Aztán nekilátott, hogy beterelje a hálójába a Zombory nevű halacskát.

15

A lány megivott egy feketét, majd felállt és rájuk mosolygott.

- Sajnos, mennem kell. Holnap, Esteban?

- Oké, Manuela. Holnap.

- Helyes lány - mondta Cartwright, miután Manuela beleveszett az utca forgatagába. - Mi a szándékod?

- Betelefonálok a rendőrségre és elmondom, hogy mit találtam odafent. A végén még majd engem gyanúsítanak.

- Meg engem - mondta Cartwright.

- Szerencsére bombabiztos alibim van - sóhajtotta Zombory.

- Akárcsak nekem - bólintott Cartwright.

- Már akartam is kérdezni, melyik intézetben dolgozol, Tony? - kérdezte udvariasan Steve Zombory.

- Washingtonban. Az Őslénytani Múzeumban.

- Mint az indián kultúrák kutatója?

- Kutatásszervezési kérdés - legyintett Cartwright. - Tudod, hogy van ezekkel az intézményekkel. Hol összevonják, hol meg feldarabolják őket. Néhány őslénytanos szeretett volna megismerkedni a közép-amerikai sziklavésetekkel, mert valamelyikük kiderítette, hogy a véseteken ősszállatokhoz hasonló állatalakok láthatók.

Zombory jószerevével oda sem figyelt rá. Nem érdekelték az ősszállatok, főleg most nem, hogy barátja és kollégája egy hullaház tepsijében várja az utolsó ítélet harsonáit.

- És te?

- Bostonban. Főmunkatárs vagyok. Ha minden igaz, jövőre kapok egy professzúrát valamelyik egyetemen.

Cartwright rágott egyet a körmén és szemüvegkerete felett Zombory elkeseredett képébe bámult.

- Tudtad, hogy Austin cikketeket írt egy vidéki lapban?

Zombory meghökkent.

- Miféle cikketeket?

- A kutatásairól.

Zombory megcsóválta a fejét.

- Alighanem tévedsz. Először is, a kutatásainkról nincs mit írni, mert szinte kizárólag terep-feltáró jellegűek, azonkívül a kutatási szabályok szerint semmi nem publikálható addig, amíg az intézet engedélyt nem ad rá.

- Reg mégis megtette. Nyilván azt gondolta, hogy a publikálási tilalom csak a szakfolyóiratokra, vagy nagyobb lapokra vonatkozik. Egy kis vidéki újság mit sem számít.

- Hogy került kapcsolatba...

- Ki tudja? Talán idegenvezetés közben ismerkedett meg az újságírókkal, akik megfűzték. Három cikke is megjelent.

- Hol?

- Vidéken. Oaxacában.

- Te honnan tudsz erről?

- Felkerült az internetre.

- Hogy kerülhetett fel?

- Ezt az ottaniaktól kellene megkérdeznünk. Lehet, hogy meg is tesszük.

Zombory fejében megindultak a kerekek. Kettőt fordultak és máris tisztában volt jó néhány dologgal, amire Tony Cartwright segítsége nélkül aligha jött volna rá. Egyetlen pillanat alatt megértette, hogy Reg Austin talált valamit. Valamit, amiről sem neki, sem Manuelának nem szólt. Írt róla egy cikket, elküldte a vidéki lapnak, amely meg is jelentette. De nemcsak megjelentette, hanem fel is tette az internetre - ezt persze már Reg beleegyezése nélkül. Reg csak fel akarta dobni a lapot, álmában sem gondolt rá, hogy a vidékiek világgá kürtölik a felfedezését. De mi az ördögöt fedezhetett fel Reg Austin?

Tony Cartwright elégedetten szemlélte Zombory elgondolkodó arcát, mint aki tisztában van vele, mi zajlik a másikon.

- Nos?

Zombory belemélyesztette a szemét Tony Cartwright szemébe.

- Rólam beszéltél valakivel telefonon?

Cartwright habozott, majd bólintott.

- Azt mondták, oké vagy. Jobb az ilyennel tisztában lenni.

- CIA? - kérdezte Zombory. - Vagy FBI?

- Hova gondolsz? - nevetett fel Cartwright. - Az Őslénytani Múzeum.

- Akkor nem értem a dolgot.

Cartwright előrehajolt.

- Reg Austin talált egy követ.

Zombory felnevetett. Egyáltalán nem tűnt szívből jövőnek a nevetése.

- Persze hogy talált. Mást sem találunk Teotihuacanban mint köveket. Ha megbolygatod az eltemetett építmények dombjait, csak úgy potyognak ki belőlük a kövek.

- Austin egy faragott követ talált.

- Na és?

- A kő a Halottak Útját ábrázolja.

- Térkép? - hökkent meg Zombory. - Ez nekem új. Naptárunk az van néhány, de térkép...

- Lábnyomokkal.

- Mikkor?

- Azon a rajzon, amelyet a köről készített, lábnyomok láthatók. Sok-sok lábnyom. Azoknak a foglyoknak a lábnyomai, akiket végigtereltek a Halottak Útján, hogy a Hold Piramisának a templomában feláldozzák őket. A lábnyomok egyértelműen a Hold Piramisa felé vezetnek. Bizonyára voltak olyan kövek is, amelyek a Nap Piramisa felé hajtott áldozatok lábnyomait őrzik. Lehet, hogy még nem találtátok meg őket.

Zombory meghökkenve csóváltatta a fejét. Kívülről ismert valamennyi jelentős, faragott követ, ami az évszázadok alatt Közép-Amerikából előkerült -, de ilyenről még csak nem is hallott.

- Lehet, hogy Reg találta ki az egészet? A vidékieket akarta szédíteni vele?

- Te ismered őt, nem én - mondta Cartwright. - El tudod képzelni róla?

- Nem - sóhajtotta Zombory rövid hallgatás után. - Nem tudom elképzelni.

- Akkor mondom tovább. Ezen a kövön, az újságban leközölt ábra szerint kétféle lábnyom található. A rabszolgák, vagy hadifoglyok lába nyoma normális, emberi méretű, vannak azonban közöttük kicsik. Megmagyarázhatatlanul kicsik. Legalábbis Austin szerint.

Zombory megsóválta a fejét.

- Nem értem Reget. Pontosan tudnia kellett, hogy kiké azok a kicsi lábnyomok.

- Kiké?

- Gyerekeké. Az azték, de még a maja kultúrában is gyakorta áldoztak gyerekeket az isteneknek. Felettébb barbár szokás, de az egy más kultúrkör, más elképzelésekkel, más gondolkodásmóddal...

- Pokolba a más gondolkodásmóddal, Steve! - vágott közbe Cartwright. - Azok a lábnyomok nem gyerekek lábnyomai. Efelől biztos lehetsz. Reg Austin is biztos volt benne.

- Ezt meg honnan veszed?

- Merthogy az újságban lehetséges megfejtését is adja a kicsi nyomoknak. Szerinte ezek *nem normális emberi nyomok*, Steve. Legalábbis nem normális embergyerekeké.

Steve Zombory elképedve bámult Tony Cartwright-ra. Cartwright nemzetközi híró szakember, elképzelhetetlennek tartja, hogy bedőljön valami ostoba tréfának. Márpedig vagy Reg faragta a követ, vagy még inkább valószínű, hogy nem is volt ott semmiféle kő. Ki a fene lát bele más lelkébe? Lehet, hogy Reg mégiscsak becsapta a vidékieket. Rajzolt nekik egy titokzatos követ, jó néhány titokzatos lábnyommal. Talán nem is akarta véglegesen becsapni őket - töprengett. - Talán néhány hét múlva... Ez az! - mondta aztán hangosan.

- Micsoda? - kérdezte Cartwright.

- Reg csak meg akarta tréfálni őket. Néhány hét múlva beismerte volna, hogy csak tréfált.

- Néhány hét múlva újabb követ közölt hasonló lábnyomokkal.

Zombory hallgatott. Mi a francot akart Austin azokkal a hülye kövekkel?

- Passz - mondta felemelve a karját. - Adott valami megfejtést a rajzhoz?

- Természetesen adott. Leírta, hogy a felnőttek lábnyomai a jövőző áldozatoké. A kicsi lábnyomok, amelyek tőlük oldalirányban helyezkednek el, azoknak a nyomai, akik az áldozóhelyre kísérték őket.

- Katonák?

- Vagy papok.

- Gyerek katonák? Gyerek papok?

- Már mondtam, hogy a lábnyomok nem gyerekek lábnyomai. Nem normális, emberi lábnyomok.

Zombory mélyet sóhajtott.

- UFO-k? Atlantisziak?

Cartwright megrázta a fejét.

- Reg Austin más magyarázatát adta a jelenségnek. Azt írta, hogy az emberi lábméretnél keskenyebb és hosszabb lábacsok... egyszerű zsugorítás útján jöttek létre.

- Mint a kínaiaknál?

- Pontosan. Ez pedig tudod, mit jelenthet?

Zombory bólintott.

- Az, hogy kapcsolatot tételezett fel a Kolumbusz előtti Amerika és Kína között.

- Úgy van. Részletesebben nem fejtette ki az elméletét s én éppen azért repültem ide, hogy megtudjam tőle, hogyan gondolja a dolgot.

- Honnan tudtál egyáltalán arról, hogy Reg Austin cikket írt a vidéki újságba?

Cartwright elmosolyodott.

- Roppant egyszerű, Steve. Van egy sajtófigyelő szolgálatunk, amely kiszűri a közép-amerikai indián kultúrákkal kapcsolatos irományokat, bárhol jelenjenek is meg. Érdekelt bennünket Reg elmélete, ezért aztán iderepültem. Roppantul sajnálom, hogy nem találtam élve. Vajon ki az ördög ölhetette meg, és miért?

Zombory nem válaszolt. A söröspoharába bámult, miközben iszonyatos sebességgel forogtak a fejében a gondolatok. Holtbiztos, hogy Tony Cartwright szemérmetlenül hazudik. Ismerte jól a tudósokat, hiszen maga is közjük tartozott, ismerte az intézetek egymáshoz való viszonyát, és hierarchiáját, továbbá ismerte a tudósok mérhetetlen gögjét, éppen ezért elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy igen jó nevű tudományos intézet isten háta mögötti mexikói kisvárosok jelentéktelen újságjaiban kutasson tudományos eredmények után. Kell lennie valaminek a történetek mélyén, amit igyekeznek eltitkolni előle. Ebben az esetben viszont mi az ördögért mesélte el Tony Cartwright mindazt, amit elmesélt. Azért, hogy tévútra vezesse? Még az is meglehet, hogy ez a vidéki újság dolog sem igaz, bár annyira azért nem tartotta ostobának Cartwrightot. Bármikor ellenőrizheti, hogy valóban megjelentek-e benne Reg Austin lázálmai. Ha megjelentek, akkor viszont másutt keresendő az igazság. Reg Austint megölték valamiért, kérdés az, hogy miért?

Mennél tovább töprengett, annál inkább biztos volt benne, hogy Reg valóban talált valamit. Csak éppen nem követ, nem lábnyomokat, hanem aranyat, vagy egyéb, hatalmas értékű kincset. Talán megtalálta az azték, vagy a maja Tutenkhámont. Megszédült a kincstől és megpróbálta elpasszolni a nemzetközi műkincspiacon. Cartwright és intézete kiszagolta a bulit és megpróbált üzletet kötni Reggel. Csakhogy valaki más is kiszagolta, és megelőzte őket. Reg meg, amilyen naiv marha volt, hagyta csőbe húzni magát. A tarka ruhás nő, a kockás zakós pasas, és a krémezett képű gyerek volt a másik cég, amely a lelet után érdeklődött. Megtudták Regtől, hol van elrejtve, aztán megölték. De hogy az ördögben tudták meg?

Kortyolt egyet a söréből. Erre is megvan a magyarázata. A két szemtanú azt állította, hogy Reg és a nő úgy röppentek fel a piramis tetejére. Ebben az esetben a *felröppent* szót másként kell értelmeznie. A nő elkapta Reget, belenyomott valami injekciót, talán igazságszérumot, amitől Reg önkívületi állapotba került, a nő pedig felvonszolta a platóra, hogy letaszíthassa. Közben persze kiszedte belőle az igazságot. Ezek szerint a lelet itt volt Reg szobájában... az asszony és társa érte jöttek és elvitték. Pokolba a nyomokkal! Cartwright csak azért nagyjítja

fel előtte Reg Austin gyerekes elméleteit, hogy hamis útra terelje. Nincs itt semmiféle nyom, és ha van is, nincs semmi jelentősége.

Pedig dehogynem volt.

16

Este Cartwright felhívta a munkahelyét. Nagy kő esett le a szívről, amikor meghallotta az előkelő orrhangot.

- Halló.

- Itt Cartwright. Jó estét, uram.

- Jó estét, Tony. Mi újság?

- Most jövök egy vendéglőből, uram. Zomboryval söröztem. Meséltem neki a lábnymokról.

- Ráharapott?

- Nem tudom, uram. De nem is ez a lényeges.

- Hanem mi?

- Ezt a pasast nem lehet átverni. Reg Austin a barátja volt, ami megnehezíti a dolgunkat.

- Amennyiben?

- Nem fog leszállni az ügyről. Az az érzésem, hogy fejébe vette - megkeresi Reg gyilkosát.

- Na és?

- Zavarhatja a köreinket. Felveri a bozótost, a madarak pedig megijednek és elrejtőznek. Még jobban mint eddig.

- Elmesélte neki, mit gondolunk a kis nyomokról?

- El, uram. De nem hitte el. Láttam rajta, hogy nem hisz nekem. Úgy tett, mintha hinne, de nem hitt. Meg van győződve róla, hogy Reg Austin kincset talált és megpróbálta elpasszolni a piacon. A profik közben kinyírták.

- Azt mondja, Zombory nem hiszi, hogy a lábnymok miatt ölték meg Austint?

- Azt, uram.

- Akkor mit tanácsol?

- Hajtsuk végre a sükségmegoldást.

- Biztos benne, hogy másképp nem megy?

- Azt hiszem, igen.

A hang sóhajba fült a vonal végén.

- Akkor tegye a dolgát, Cartwright.

- Teszem, uram.

Egyelőre azonban csak a telefont tette le. Átment a fürdőszobába, megmosakodott, majd miután visszatért a hálósobába, fekete nadrágot, fekete pulóvert húzott, legvégül pedig egy pirosas fából készült tokot kotort elő a bőröndje aljáról. Felpattintotta a tetejét, kivett belőle egy jókora forgópisztolyt, hangtompítót tekert a csövére, aztán elhagyta a lakást.

Odafent, a város felett éppen telihold ragyogott az égen.

Telihold a Pireneusokban (IV.)

1

Lamartin hadnagy az asztal sarkán ült, Sofie egy kis széken kucorgott előtte. Kezében elmaradhatatlan noteszával és ceruzájával, miközben hűséges kutyatekintettel nézett fel a főnökére.

Lamartin hadnagy úgy érezte, megátkozták. Még hozzá vagy Sofie átkozta meg, vagy a falubeliek közül valaki, vagy maguk a Pireneusok. Mert, ami újabban éjszakánként történik vele, az egyszerűen megmagyarázhatatlan. Máskor is voltak persze vad álmai, de nem ilyen gyakran, s főleg nem egyetlen személyre koncentráltan. Amikor még Párizsban tanult az iskolán, az álmai rendszeresen funkcionáltak - hol ezzel álmodott, hol azzal. Általában fél év alatt végigálmodta az egész évfolyamot, hogy aztán fél év múltával előlről kezdje a sort. Az évfolyam alatt természetesen csak a női hallgatók értendők. Még a duci Mathilde-del is álmodott, bár erre nem szívesen gondol vissza. Hosszú ideig elpiszmogott a kövér lány ruhájával, amikor aztán végre sikerült lecibálnia róla, a lány úgy elkapta, hogy amikor reggel felébredt, úgy érezte magát, mintha a valóságban is megtörtént volna mindaz, ami szerencséjére csak az álmait riogatta.

Itt, a Pireneusokban azonban furcsa módon átformálódtak az álmai. Eltűntek belőlük a kolléganői, eltűnt hívogató mosolyuk, varázsos és szemérmetlen meztelenségük, nem maradt más bennük, csak Sofie. Ő viszont csöstell.

Megrázta a fejét, és Sofie kibuggyanó kebleire pislogott. Jóságos ég, de hát miről is álmodhatna, mikor naphosszat Sofie van mellette? Nem mintha terhére lenne a lány, éppen ellenkezőleg, sokat segít neki a helyi viszonyok megismerésében, csak hát húzhatna vagy két számmal nagyobb blúzt is magára. Szóljak neki, vagy ne szóljak? - töprengett, le nem véve a szemét a bűnös testrészeiről. Végül is lecsusszant az asztal sarkáról és sétálgatni kezdett a szobában. Sofie tekintete hűséges kutyaként követte.

- Adva van tehát egy hullánk, akinek nincs meg a szíve - sóhajtotta. - Nem tudjuk, bűncselekmény áldozata lett-e, sőt még azt sem tudjuk, hogy került a föld alá. Igaz?

Sofie szapora bólogatásba fogott.

- Igaz, uram.

Lamartin elégedetten dörzsölgette meg az állát.

- Nem tudjuk, kicsoda...

Sofie egészen halkán megköszöri a torkát. Lamartin már tudta, hogy ez a torokköszörülés azt jelenti: a lány más véleményen van. Felhúzta a szemöldökét és Sofie-ra nézett.

- Tudjuk?

- Bernard Letelier - mondta a lány. - Gabriel szerint.

- Hát éppen ez az - mondta a hadnagy. - Gabriel szerint. Hátha Gabriel téved.

- Gabriel nem téved - mondta a lány.

Lamartinnak kedve lett volna vitatkozni, de aztán mégsem tette. Inkább a hívogató keblekre pillantott, majd lemondóan legyintett egyet.

- Jó, fogadjuk el, hogy tudjuk az áldozat nevét. Nem ismerjük viszont halálának a körülményeit.

- Hát azt nem - ismerte el a lány.

- Ha pedig nem ismerjük az áldozat halálának a körülményeit, mit kell tennünk? Meg kell ismerkednünk velük. Nincs mese.

A lány sóhajtott és kinézett az ablakon. Odakint őszi felhők húztak át az égen, s éppen ebben a pillanatban koppant egy esőcsepp az üvegen.

Sofie alapján véve életvidám, kedves teremtés volt, ráadásul tizenkilenc éves, ennek megfelelően utálta az őszi esőt és a halottakat is. Ha valaki meghalt, nyugodjék békében ott, ahol van, igazán kellemetlen dolog teljes munkaidőben azon törni a fejünket, hogy egy halott miért halott, és miért került oda, ahol megtalálták. Mintha neki már nem lenne mindegy, hol nyugszik.

- A nyomozást ezennel beindítom - pattogta Lamartin hadnagy. - Ez pedig annyit jelent, hogy hozzálátunk a nyomkereséshez.

A lány meghökkent.

- Nyomkereséshez?

Lamartin bólintott.

- Keresünk és rögzítünk. Így kell ezt csinálni. Megfigyelte a környéket? Ahol a halottat megtalálták?

- Hát... nemigen - vallotta be a lány.

- Azon a helyen réteges a föld. Éppen ezért került felszínre. Lecsúszott róla egy réteg. Eddig világos?

- Az - biccentett a lány. Keblei a fejével együtt biccentettek.

Lamartin összeráncolta a homlokát.

- Feltételezve, hogy úgy ásták el - bár őszintén szólva nemigen látszottak körülötte temetés nyomai - azok, akik elásták - ha elásták - feltehetően a lábukon álltak.

- A lábukon? - tátotta el a száját a lány.

- A lábukon - bólintott Lamartin. - A lábukon álltak, miközben a halottat temették. Következésképpen nyomokat kellett hagyniuk maguk után. Azon a helyen ugyanis a temetés időpontjában puha, lápos volt a talaj.

Sofie kezdte érteni a dolgot.

- És ha utána... betemették a nyomaikat?

- Erről van szó - emelte fel az ujját a hadnagy. - Betemették, vagy elsimították valamivel, de lehet, hogy ezt sem tették. A láb meg dolgozott, rétegek csúsztak onnan ide, innen meg oda.

- Innen oda? - ámult el a lány.

- Na már most, ha kis szerencsénk van, megtaláljuk azt a réteget, amelyen akkor álltak, amikor elásták Bernard Letelier-t. Talán hozzájuthatunk néhány értékelhető nyomhoz.

- És ha elsimították őket? - makacskodott a lány.

Lamartin fensőbbeséges mosollyal legeltette a szemét a lány keblein.

- Tudja, mi különbözteti meg a csendőrtisztet a közönséges embertől, Sofie?

- Micsoda, uram? - kérdezte ajkait enyhén szétnyitva a csodálattól a lány.

- A hit, és a magabiztosság - mondta Lamartin hadnagy. - Hit az igazságban, hit önmagunkban. Hit abban, hogy a gazemberek mindig otthagynak valami nyomot, amelybe egy jószemű csendőrtiszt belekapaszkodhat. Érti, mire gondolok?

- Úgy nagyjából - biccentett a lány.

- Akkor hát... éjszaka - mondta Lamartin.

A lány meghökkent.

- Éjszaka?

- Este tízkor indulunk. Viszünk magunkkal elemlámpát, kötelet.

- Azt minek? - rebegte a lány.

- Kötél mindig kell. Hátha le kell ereszkednünk egy meredek falon. De ezeket bízsa csak rám, Sofie. Ez a szakmám. Maga hozzon néhány szendvicset.

Sofie nagyot nyelt és alig láthatóan összerezzen.

- Én... is...?

- Persze hogy maga is - mondta összedörzsölve a kezét Lamartin. - Maga a beosztottam, vagy mi a szösz. Nem akar a lapok címlapjára kerülni?

- Hát... én nem is tudom - bizonytalankodott a lány. - Nem illik, hogy mi ketten, maga meg... én... ugye...

Lamartin teátrális mozdulattal kapta a melléhez mindkét kezét.

- De hiszen én a főnöke vagyok... maga meg a beosztottam. Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy maga meg én... főnök és beosztott... - akaratlanul is Sofie kebleire pislantott és mintha egyetlen pillanatra megingott volna az önbizalma. - *Majdnem* lehetetlen - tette hozzá aztán óvatosan.

Sofie elmosolyodott.

Valahogy kezdett tetszeni neki ez a majdnem.

2

Marie néne, Sofie fogadott nagynénikéje azonban egyáltalán nem volt elragadtatva az ötlettől, hogy Lamartin fel akar menni a kiszáradt láphoz, ráadásul éjszaka, kedvenc unokahúgával, Sofie-val. Megdörzsölgette bibircsókös, boszorkányorrát, és elégedetlenül a falhoz dobta a seprűjét, amivel az udvart takarította.

- Elment a józan esze annak az embernek - háborgott, nem törődve a szemerkélő esőcseppekkel. - Éjszaka a hegyek között? Teliholdkor? Éppen teliholdkor?

Sofie felpillantott az égre. A sötét felhők lógó hasa majd a földig ért.

- De hiszen nincs is fenn a hold.

- Estére fenn lesz - mondta ellentmondást nem tűrő hangon Marie néne. - Estére olyan ragyogóan tiszta lesz az idő, hogy lámpára sem lesz szükségetek. Akkora lesz a hold, mint egy palacsinta. Nem tudnád lebeszélni róla, hogy odamenjeteK? Csak néhány éjszakát kellene várnotok. Pontosan kettőt. Két nappal holdtölte után már tiszta a levegő.

Sofie szívott egyet az orrán.

- A kicsik miatt mondod?

Marie néni megcsóválta a fejét.

- Persze hogy miattuk. Megveszekedett bolond az, aki holdtöltekor felmegy a hegyekbe.

Sofie-ban hirtelen megmozdult valami, amiről maga sem tudta, mi az. Lamartin talán azt mondta volna rá, hogy a lányban feltámadt a csendőr.

- Biztos, hogy léteznek a kicsik, néne? - kérdezte az öregasszonytól.

Marie néne megütődve nézett rá.

- Persze hogy biztos. Hiszen többen is látták őket.

- Mióta vannak itt?

- Mióta? Micsoda hülye kérdés ez, lányom? Hát amióta a világ világ. Talán még a hegyek sem voltak nagyobbak a kecskeszarnál, amikor ők már itt lopakodtak az ösvényeken.

- Te is láttad őket?

Marie néne bólintott.

- Ezzel a két szememmel. Lakodalomból jöttünk haza Isabelle nénéddel, ketten, a hegyen keresztül, amikor megpillantottuk őket. Egy dombtetőn ültek és doboltak. Szerencse, hogy nem ők láttak meg bennünket először.

- Hogy néztek ki?

- Hát azt meg nem mondhatom neked, Sofie. Nem azért, mert nem akarom, hanem mert nem tudom. Csak a körvonalait láttuk, amint a dombtetőn ültek és a dobjukat verték. Szerencsénkre nagy köd gomolygott körülöttük, ezért nem vettek észre bennünket. Pedig ott jártak egész éjjel a közelünkben. Muszáj felmenned vele a hegyek közé?

- Muszáj - mondta rövid habozás után a lány.

Marie néne megfogta Sofie kezét.

- Aztán miért, te kis béka?

Sofie szájából váratlanul törtek fel a szavak.

- Mert olyan... okos, és olyan... jó csendőr, és mégis olyan... hülye.

Marie néne összehúzta szokatlanul keskenyre vágott szemét.

Lehet, hogy elérkezett a végső, nagy leszámolás ideje?

Lamartin hadnagy könnyű kis sétára számított, az eső azonban keresztülhúzta a számítását. Amikor elindultak, annyira esett, hogy kénytelen volt maguk fölé tartani átázhatatlan gumiköpenyét, mivel a lány nem hozott magával semmit eső ellen. Lamartin hadnagyot nem érintette kellemetlenül, hogy a lány kénytelen volt hozzásimulni, az azonban kissé idegesítette, hogy Sofie ennyire meggondolatlan. Egy jó csendőr mindenre gondol. Márpedig ha valaki esőben esőkabát nélkül indul neki a vakvilágnak, az minden, csak nem jó csendőr.

- Rövidesen akkora lesz a hold az égen, mint egy palacsinta - ígérte vigasztalón a lány, miközben nekinyomta feszülő kebleit Lamartin oldalának. - Ma holdtölte van.

Lamartin kikukkantott a köpeny alól és elvigyorodott.

- Akkor lesz ebből holdas éjszaka, amikor belőlem az izlandi parlament elnöke.

Fél órával később aztán már komolyan gondolkodhatott rajta, milyen praktikákkal foglalhatná el Jégország magas közjogi méltóságának a helyét, lévén, hogy amint kimondta a könnyelmű mondatot, már oszladozni is kezdtek a felhők, s mire félúton voltak a hajdani láposhoz vezető úton, a hold valóban óriási palacsintaként ragyogott felettük.

- Marie néne mondta, hogy így lesz - bizonygatta a lány, amikor észrevette, hogy Lamartin gyanakodva nézegeti. - Ő mindent tud.

Lamartinba ekkor belebújt a kisördög. Nem akart vitatkozni a lánnyal, mégis megtette. Bosszantotta Sofie hiszékenysége, hogy immár nemcsak a juhász Gabrielnek, hanem Marie nénének is mindentudóságot tulajdonít.

- Aztán mi az a *minden*? - kérdezte, összetekerve a feleslegessé vált köpenyt.

- Hát mindent - mondta a lány. - Például tudja, hogyan kell láthatatlanná válni a gonosz lelkek elől.

- Hogyan?

- Akasztott ember kötelével. Húzzunk vele egy kört, beelépünk, a markunkba szorítjuk a kötélvéget és máris láthatatlanok vagyunk.

Lamartin fel akart nevetni. Már nyitotta volna a száját egy jóízű kacajra, de ekkor észrevette, hogy néhány perc alatt megváltozott körülötte a világ.

Az utolsó esőcseppek is leugráltak a levelekről és eltűntek az avarban. A fűszálak idegesen hajladoztak, mintha nem szerették volna a holdsugarakat. A szürke sziklák hátán ködpamacok lengedeztek: átugrottak egyikről a másikra, eközben furcsábbnál is furcsább alakzatokat öltöttek. Lamartin úgy látta, hogy az egyik szikla tetejéről leveti magát egy kitárt szárnyú madár, végigfut a fűszálak hátán, felkapaszkodik a szomszédos sziklatömbre, hogy ott szempillantás alatt vicsorgó emberfejjé alakuljon át.

A hirtelen támadt fények sem tetszettek Lamartinnak. Odahaza, a síkságon barátságos világa volt a holdnak, éjszakai játéka csábító. Itt, a Pireneusokban viszont rideg volt a holdfény és fenyegető. Mintha arra intette volna az élőlényeket, hogy takarodjanak a vackaikra, ilyenkor már nincs keresnivalójuk a hegyekben, ilyenkor más törvények uralkodnak idelfent, mint nappal, és holdtalan éjszakákon.

A levegő mintha vibrált volna az éles fényben. A bokrok ágai meg-megmozdultak, pedig szellő sem rebent a sziklatömbök között. Furcsa, recsegő hangok töltötték meg az éjszakát, mintha a fák és a bokrok tüskés ágaikkal akartak volna védekezni egy félelmetes erő ellen.

- Nem lett volna jobb nappal? - kérdezte enyhén szemrehányó hangon Sofie.

- Nem - mondta határozottan Lamartin. - Nappal akadályozták volna a munkát. Gyorsan elterjedt volna, hogy nyomozást folytatok idefent, és mozdulni sem tudunk volna a szájtátóktól.

- Itt? - hökkent meg a lány. - Hiszen naphosszat sem jár erre senki.

- Ez a legjobb ideje a nyomozásnak - szegezte le a hadnagy, bár a lelke mélyén már nem volt meggyőződve róla, hogy valóban helyesen döntött-e.

- Messze vagyunk még? - kérdezte aztán mintegy tíz perc múlva, mivel képtelen volt itt, a hegyek között megbecsülni a távolságokat. - Mintha nappal nem kellett volna ennyit gyalogolnunk.

További tíz perc múlva kifordultak egy négy emelet magas sziklatömb mögül, s Lamartin azonnal felismerte a helyet, ahol a halottat találták. A segéderők ásta kutatógödrök még mindig ott feketedtek a kiszáradt lápban.

Sofie nagyot sóhajtott, és az enyhén lejtős domboldalra mutatott.

- Ott ni!

Lamartin csípőre tette a kezét. Mintha nem egészen ilyen lett volna nappal a környék. Akkor például nem volt árnyéka a sziklának. Csodálkozva tapasztalta, hogy milyen éles a különbség a vakító holdfény és a holdárnyék között. Mintha egy reflektorokkal megvilágított színpadról pincébe pottyant volna.

A hold kutatva nézett le rájuk. Lamartin lehajította a földre a hátizsákját és éppen azon igyekezett, hogy támpontot találjon a lábának, mielőtt megkezdí a leereszkedést a domboldalon, amikor a lány megtorpant és oldalra hajtotta a fejét.

- Hallja?

Lamartin nem ért rá odafigyelni, mivel egy biztos pontnak látszó kő kifordult a lába alól és kis híja volt, hogy el nem terült a földön. Most értette csak meg, miért csúsznak el egymáson a talajrétegek. Valahol a mélyben forrás dolgozik, amelynek a korábbi földmozgások eltömték az útját. A víz utat keres magának és meglazítja a talajrétegeket. Vigyáznia kell, ha nem akar úgy járni, mint az a szerencsétlen. Persze, ha egyáltalán véletlen baleset okozta a halálát.

- Hallja?

Lamartin ekkor hallotta csak meg a lány hangját. Azonnal feltűnt neki, hogy félelem vibrál benne.

- Mit kellene hallanom?

- Valahol... dobolnak.

Lamartin megállt és visszafojtotta a lélegzetét. A korábbi megerőltetéstől azonban olyan erősen vert a szíve, hogy elnyomott benne minden más hangot.

- Hol dobolnak?

- Nem tudom - mondta a lány és kísérletet tett, hogy ő is a hadnagy után másszon. - Oda-megyek magához.

- Hé, hé! - ijedt meg Lamartin. - Maradjon, ahol van, a végén még...

Ekkor ő is meghallotta a halk, ütemes dobverést. Mintha itt doboltak volna, nem messze tőlük, a bokrok alján.

- Ördögszekeret görgethet a szél - mondta összevonva a szemöldökét.

- Erre nincs ördögszekér - suttogta a lány, mégiscsak odasimulva hozzá.

- Vigyázzon, Sofie! Összetaposunk minden nyomot. Akkor meg mást görget a szél. Hallja? Bumm-bumm-bumm! - csak a szél csinálhat ilyet.

- Nincs szél sem.

Lamartin körülnézett. Tényleg. Egyetlen levél sem rezdült az ágakon.

- Talán valami állat. Vagy táncmulatság van a szomszéd faluban.

- Nincs táncmulatság. Azonkívül olyan messze van a falu, hogy még akkor sem érne ide a hangja.

Lamartin megrázta a fejét. Hiába, ő is hallotta a hangot. Bumm-bumm-bumm! Mintha dobot vertek volna.

Mi az ördög lehet ez? - rázkódott össze idegesen. - Akármi is, lehetetlen dolog, hogy ne végezzem a munkámat, mert valahol dobolnak. Ha dobolnak, hát dobolnak. Majd abbahagyják, ha megunták.

Sofie megcsóválta a fejét. Lamartin foga összekocant, ahogy a lány keze a kezéhez ért. Sofie keze hideg volt, mintha fagyaltba mártogatta volna.

- Nem unják meg. Egészen addig dobolnak, amíg el nem ejtik a zsákmányukat.

- Kik? - dermedt meg Lamartin.

- Hát a kicsik. Marie néne szerint vadásznak. Minden teliholdkor vadászni mennek.

Lamartin igyekezett gunyoros képet vágni.

- Mire vadásznak? Pockokra?

A lány megcsóválta a fejét.

- Emberre.

Lamartin érezte, hogy a középkor hűvös levegője borzongatja meg a bőrét. Akkor riogathatták így egymást a pireneusiak, amikor a falvakban még parázslottak a boszorkányégető máglyák.

- Maga ezt komolyan el is hiszi, Sofie?

- El én - mondta a lány. - És jobban tenné, ha maga is elhinné. Ostoba voltam, amikor nem beszéltem le róla, hogy kijöjjünk ide. És éppen holdtöltekor... Istenem, hallja?

Lamartin hallotta. A halk dobolás mintha megerősödött volna, s egyszerre csak néhány furcsa, rikkantásszerű kiáltás is belekeveredett a dobverésbe.

- Vadásznak. Most hajtják a vadat.

Lamartinban ideges nyugtalanság támadt és kihúzta a tokjából a pisztolyát. Jókora katonai fegyver volt, amely akkora lyukat üt az emberi testen, hogy kellő leleménnyel akár egy futball-labda is keresztülpréselhető rajta. Kihúzta a pisztolyt, de nem tudta, mit kezdjen vele. Mégsem foghatja rá egy ismeretlen eredetű dobszóra.

A lány hirtelen felsikoltott és a karjába kapaszkodott.

- Jaj, Istenem, látja?

Lamartin szempillantás alatt odakapta a szemét, ahova a lány mutatott. Éppen idejében ahhoz, hogy még észrevehesse a lengedező ágakat.

Kibiztosította a pisztolyát, a másik kezével pedig maga mögé tuszkolta a lányt.

- Mit látott?

- Csak egy... árnyékot.

- Milyen árnyékot?

- Mintha egy... gyerek lett volna.

Nem messze tőlük ekkor megindult egy gömbölyű, gyermekfej nagyságú kő. Lamartin nem tudhatta, csak úgy magától indult-e meg, vagy valaki megtaszította, mindenesetre megindult, és lefelé gördült a domboldalon. Útját erősödő dobolás kísérte. Aztán ismét felhangzott a fojtott, állatvonyításhoz, vagy ásítózáshoz hasonló hang.

- Istenem... ott is az árnyék!

Most már Lamartin is észrevette. Mintha egy kisgyerek suhant volna át a bokrok között. Olyan gyorsan, hogy képtelen volt megbecsülni a magasságát, de nem sokkal haladhatta meg az egy métert. Gyorsan egy másik követte, majd mindketten eltűntek a sziklatömbök között.

Lamartin úgy érezte, ennek már a fele sem tréfa. Egyetlen pillanatig sem hitt a kicsikben, abban azonban igen, hogy a bűn képes a legkülönbözőbb formákat ölteni. Párizsban, a bűnügyi archívumban látott már gyerek gyilkosokat, sőt gyerek tömeggyilkosokat is. A fegyvernek tökmindegy, hogy ki húzza meg a ravaszát.

- Maradjon mindig mögöttem - suttogta a lánynak. - Ha valami történne, igyekezzék elrejtőzni.

- Mire... gondol?

- Kapaszkodjék a kabátomba, hogy el ne veszítsen, de azért ne húzzon vissza nagyon. Felmegyünk a kőhöz.

- Istenem, miért?

- Mert az legalább védi a hátunkat. Ha egyáltalán szükségünk lesz rá.

Mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, hogy bizony lesz.

Mint ahogy lett is.

4

Már a szikla lábánál ültek, nekivetve a hátukat, amikor Lamartin rádöbbsent, hogy úgy ülnek itt, mintha egy kiállítóterem vitrinjében ülnének neonfényektől megvilágítva. Villámsebesen felrántotta a lányt, és becibálta a sötétségbe. Oda, ahol a szikla árnyéka fekete bársonyként borította be a bokrokat.

- Adja ide a cipőjét - suttogta, a lány lába után kapva.

- Istenem, mit akar...?

- Adja, ha mondom.

Lamartin egyelőre nem töprengett rajta, kik lehetnek körülöttük, vadállatok-e vagy tréfás kedvű iskolások, tette, amit a helyzet megkövetelt. Lerúgta a saját bakancsát is, majd szájába vette a lány két cipőjét - a fűzőket szorította a foga közé - kezére pedig felhúzta a sajátját. Csak reménykedhetett benne, hogy lesz elég ideje az elterelő hadművelethez.

Szerencséjére volt. Bakancsát a földhöz ütögetve körbekúsza a sziklát, majd ugyanezt tette visszafelé is, csak akkor a lány cipőjét nyomkodta az eső áztatta, lágy talajba. Olyasfajta köröket írt le velük, mintha a tulajdonosaik eszeveszett táncot jártak volna az éjszakában. Amikor kész lett, letört egy ágat a közeli bokorról, és elsimogatta vele meztelen talpának a nyomait. Tudta, hogy minden igyekezete ellenére sem végzett tökéletes munkát. Csak abban bízhatott, hogy ha valóban vadásznak rájuk, a vadászok nem ismerik ki magukat a ragyogó holdfényben.

Ahogy az árnyak hada egyre jobban megközelítette a sziklát, s a dobolás mintha a fejük felől hallatszott volna, Lamartin úgy döntött, ha megszabadul szorult helyzetéből, felülvizsgálja a kicsikről vallott nézeteit. Akárhik is, biztos, hogy léteznek. Nem a képzelet szüleményei, nem a mesék birodalmába tartoznak, hanem nagyon is ebbe a világba. Olyannyira, hogy itt látja az árnyékukat a bokrok között.

- Itt a cipője - mondta Sofie-nak, markába nyomva a sáros lábbeliket. - Tud futni bennük?

- Tu... dok - nyögte a lány.

- Ha azt kiáltom: *rajta!* - fusson utánam. Ne nézzen hátra, csak fusson, oké?

- Oké - bólintott a lány. - Hova?

Lamartin nem válaszolt. Nem válaszolt, mert nem tudott mit mondani. Fogalma sem volt róla, hova lehetne elfutni a kicsik elöl.

A következő pillanatban mintha bomba robbant volna a fejében. Lelki szemei előtt felbukkant a kiszáradt lópán lelt hulla soha el nem felejthető képe. Nyitott mellkasa, amelyen át valaki, vagy valami kiráncigálta a szívét. Előbb meleg, majd jeges hideg öntötte el minden porcikáját. Ott látta magát és Sofie-t kiterítve a bádoggal borított asztalon - két hulla egymás mellett -, s a doktor fölējük hajolva morogja, hogy lám csak, lám, ezeknek sincs meg a ketyegőjük.

Közvetlenül az orruk előtt lebbent tova egy árny. Ha kinyújtotta volna a kezét, talán el is tudta volna kapni. Ha ugyan árnyékokot képes elkapni emberi kéz.

- Jézusom! - hallotta Sofie rémült nyöszörgését. - Ez itt állt velem szemben. Jézusom... láttam is a szemét!

- Milyen volt? - nyögte Lamartin.

- Kerek és vörös... Jézusom, ezek ördögök...! Itt lehet valahol a pokol bejárata.

Lamartin jobbra-balra kapkodta a fejét. Immár minden irányból árnyékok lebbentek felējük, ami azt mutatta, hogy észrevették, és bekerítették őket. Hiába volt a hókuszpókusz a cipőkkel, nem tudta átverni a rohadékokat. Hogy is gondolhatta, hogy egy ilyen ócska kis trükköt megsznek a földönkívüliek.

Mert ekkor Lamartin hadnagy már többé-kevésbé meg volt győződve róla, hogy az árnyékok ufonauták, akik az emberi fajt vizsgálják. Többször is látta az X-aktákat a televízióban; holt-biztos volt benne, hogy azokkal a fickókkal találkozott, akikkel Scully és Mulder ügynökök. A szív is azért hiányzott a halott mellkasából, mert kioperálták, hogy vizsgálatoknak vessék alá. Vagy hogy átültessek egy kivénhedt Mars-lakóba.

Az árnyak sorokká rendeződtek, és körtáncba kezdtek a kő körül. Mélyen meghajolva, mint polinéziai bennszülöttek hajtóvadászat előtt.

- Bekapták - suttogta Lamartin. - Bekapták.

- Mit? - suttogta vissza halálra rémülve a lány.

- A cselemet. Figyelje csak.

Az árnyékok szemmel láthatóan az összevissza cipőnyomokat követték. Ezek szerint hiába húztak el alig karnyújtásnyi távolságban tőlük, mégsem vették észre őket.

A hadnagy a bokrok között táncolókra nézett. Tudta, hogy néhány perc és rájuk bukkannak. Nem annyira bonyolult a lábnyom-labirintus, hogy végérvényesen tévútra vezesse az üldözőiket.

Amikor aztán úgy látta, hogy az árnyékok Sofie nyomait követve átsuhantak a kő másik oldalára, nagyot taszított a lányon.

- Gyerünk! Szedje a... lábát!

Abban bízott, hogy az árnyak nem veszik észre a menekülésüket.

Észrevették.

5

A dobolás ismét megerősödött, mintha figyelmeztető jeleket sugárzott volna a dob bőre és a dobverő. Mintha azt üzenték volna az értő füleknek, hogy azok, akiket keresnek, a faluba vezető út irányába menekülnek.

Lamartin nem értette ugyan a dob hangját, de esküdni mert volna rá, hogy valahol a szikla-csúcson, vagy fa lombjai között ül egy dobos, aki figyelemmel kíséri az útjukat. Amikor behúzódtak a szikla aljába, elveszítette őket, most pedig, hogy elhagyták a rejteküket, ismét megtalálta.

- Hall... ja? - lihegte hátrafordítva a fejét a lány.

- Ne törődjön... vele, csak... fusson!

Futottak. Egészen addig, amíg ki nem értek egy rét szélére. A rét zöldjét ezüstsínűre festette át a hold; a máskor hívogatón üde fűszálak mintha acélszögekké változtak volna.

- Merre? - kérdezte a lány.

Lamartin megtorpant. Nem tetszett neki a rét. Nem csak az ezüsthű miatt, hanem azért sem, mert a réten nem lehetett elrejtőzni. Addig, addig forgolódott, amíg közvetlenül a rét mellett észre nem vett egy alacsony bokrok alkotta bozótost.

- Gyerünk - vezényelt a lánynak. - Arra!

Futás közben egyre hallotta a dobszót. Ha nincs vele a lány, és nem érzett volna felelősséget érte, talán jobban odafigyelt volna a dob hangjára. Akkor talán azt is megérezte volna, hogy a dob ujjong örömeiben. Mint aki közli a többiekkel, hogy hajszára bejött, amire számítottak.

Sofie hirtelen megtorpant. Lamartin azt hitte, sír félelmében, meglepve látta azonban, hogy a lánynak kemény az arca, mint a kőszikla. Szája sarka lebiggyedt, ahogy a dobot hallgatta.

- Álljon meg! - kiáltott hirtelen Lamartinra. - Ne menjünk tovább!

Lamartin azt hitte, rosszul hall. Az az egyetlen esélyük, ha elérik a bozótost. Talán ott nyomukat vesztik a kis szörnyetegek.

- Mit... mond?

A lány megcsóválta a fejét.

- Tudják, hova megyünk.

Lamartin lihegett és aggódva pislogott maguk mögé.

- Mit akar ezzel... mondani?

A lány behallgatózott a holdfénybe.

- Ők irányítanak bennünket.

- Honnan... veszi ezt a... marhaságot?

- Érzem. Már a sziklánál észrevettek bennünket. Pontosan... tudták, hol vagyunk. Nem sikerült... megtéveszteni őket.

- Akkor... miért...?

A lány hangja szárazon koppant, mint a leejtett kő.

- Vadásznak. Menekülés közben akarják elejteni a vadat... Nekik ez jelenti az örömet.

- Akkor mit... csináljunk? - kérdezte Lamartin, egyetlen pillanatra kiesve a parancsnok szerepéből.

- Menjünk... vissza - suttogta a lány. - Próbáljunk meg átcsúszni... közöttük.

- Lehetetlen - mordult fel a hadnagy. - Tudják, hogy hol vagyunk. Egyetlen esélyünk a bozótos.

- Ott már várnak... bennünket.

- Ezt is csak úgy érzi?

- Érzem - bólintott a lány. - Biztos, hogy várnak bennünket!

Lamartin ekkor elveszítette a fejét. Megragadta a lány csuklóját, és erőnek erejével magával vonszolta.

- Én vagyok a parancsnok... - lihegte eszeveszett dühvel a torkában. - Maga azt csinálja... amit én... amit én... mondok... parancsolok... Méghogy visszafelé... Itt a bozótban... biztonságban...

Csak akkor eresztette el a lány kezét, amikor beértek a tüskés borókabokrok közé. Ott aztán egyszerre elszállt a vörös köd a szeme előtt.

- Látja? - suttogta a lánynak. - Jobb, ha az okosabbra hallgat. Ez volt az egyetlen... esélyünk.

Lépett vagy kettőt a lány felé. Sokkal halkabban és türelmesebben is el akarta magyarázni neki az érveit, de hirtelen valami a lába köré csavarodott, és elrántotta. Esés közben látta, hogy a lány is a levegőbe emelkedik, majd tovább már nem látott semmit az arcába csapódó sártól.

Amint a földre zuhant, azonnal felemelte a fegyverét. A vaktában leadott lövés csattanása riadtan keringett a bokrok között, majd elenyészett.

Anélkül, hogy eleresztette volna a fegyverét, megpróbálta kikaparni a szeméből a sarat. Néhány erőteljes mozdulat és máris látott. Igaz, csak körvonalakat, de ahogy könny öntötte el a szemét, és kezdte kimosni belőle a szemetet, a látása is megjavult.

Feltérdelt és megpróbált a legközelebbi bokor alá mászni. A lábára tekeredett valami azonban visszarántotta.

- Sofie? - kérdezte remegő hangon. - Itt van, Sofie?

- Itt vagyok - hallotta valami vastag függönyféle mögül a lány hangját. - Itt va...

Füléhez nyúlt, és kikotort belőle vagy félkilónyi sarat.

- Magát is... elkapták? - kérdezte a lány. Lamartin meglepődve tapasztalta, hogy szemernyi félelem sincs a hangjában.

- Mi a fene... történt?

- Csapdába estünk.

- Hogyhogy... csapdába?

- Erre hajtottak... bennünket. Ők akarták, hogy erre fussunk.

- De... miért?

- El akarják ejteni a vadat.

Lamartin letette maga mellé a pisztolyát, és megtapogatta a lábára hurkolódott valamit. Erős kötélféle volt, inkább trópusi erdőben nőtt liánra, mint normális, vert kötélre emlékeztetett. Megpróbált belekapaszkodni és eltépni, de ennyi erővel akár egy hajókötelet is tépkedhetett volna.

- A maga lábán is...?

- Az enyémen is.

- Várjon, megkeresem a késem.

Övéhez nyúlt, és vad öröm öntötte el a lelkét, amikor meggyőződött róla, hogy nem veszítette el a menekülésben.

- Pillanat, és kiszabadulunk - mondta magabiztosan. - Csak egyetlen pillanat...

Kihúzta a kését, és nyiszálni kezdte vele a liánt. A fényes penge beleszaladt, majd néhány milliméter megtétele után megtorpant, mintha acélsodronyba ütközött volna.

A dobolás eközben ismét megerősödött, s mintha az örömteli hangba egy-egy furcsa, kurrogásszerű kurjantás is belekeveredett volna.

- Jönnék - mondta a lány. - Bezárják a gyűrűt.

Lamartin tovább dolgozott. Verejtékező homlokkal próbálta átvágni a liánkötelet. Akárhogy is igyekezett azonban, nem bírt a közepével.

Ekkor másképpen próbálkozott. Lefejtette a külső burkot a liánról, hogy megnézze, mi van belül. Ha acélsodrony, elvesztek. Mire megbirkózna vele, a szörnyetegek ideérnek.

Nem acélsodrony volt. Nem tudta, micsoda, de legalább olyan elvághatatlanak bizonyult, mintha acélhuzal lett volna. Lamartin úgy gondolta, állati inakból készülhetett a zsinór, amelytől csődöt mondott a méregdrága, svájci acéltőr.

- Jönnék - mondta a lány. - Egyre közelednek.

Lamartin kétségbeesetten rángatta, csapkodta a liánt. Csak semmi pánik! - suttogta eközben maga elé. - Csak semmi pánik!

Megpróbálta szétfeszíteni a lábára tekeredő hurkot, de a lián annyira összeszorult, hogy képtelen volt akárcsak egy centiméternyit is lazítani rajta.

- Nem bírom! - nyögte végül kétségbeesetten a lánynak. - Nem bíírom! Talán mégis csak... hallgatni kellett volna a megérzésére.

Sofie nem válaszolt. A rét felé figyelt, ahonnan egyre erőteljesebben hallatszottak a kurjantás-szerű kiáltások.

- Vadásznak! - suttogta maga elé. - Vadásznak a nyomorultak!

A dobszó még tovább erősödött. Leplezetlen diadal érződött a hangjában.

Megvannak, megvannak! Elkaptuk őket! - peregte a dobverő. - Ez a vadászat is sikerrel járt! Hozzátok, hozzátok, hozzátok a késeket!

Bár sem Sofie, sem Lamartin hadnagy nem értette a dobok hangját, arra azért mindketten rájöttek, hogy miről szól az üzenet.

Róluk és a szívükről.

Rémülten szorították a markukba az eltéphetetlen liánkötelet, majd még rémültebben meredtek arra a sötét alakra, aki kivágódott a bokrok közül.

Még azt sem vették észre, hogy a hajlott árnyék jóval megtermettebb azoknál, amelyek eddig üldözték őket.

7

A hajlott árnyék kiugrott a bokrok közül, és a szeme fölé ernyőzte a tenyerét. Úgy látszott, a hirtelen holdfény vakítóan hat rá.

- Sofie! Itt vagy, Sofie?

Lamartin meg volt győződve róla, hogy az üldözőik közül valaki. Éppen rá akart pisszegni a lányra, nehogy válaszoljon, de Sofie már meg is szólalt mellette.

- Itt vagyok... Te vagy az, Marie néne?

Lamartin érezte, hogy vigyázzban állnak a hajszálok a fején. Jézusom, csak nem valami szörnyű átverés áldozata? A végén még kiderül, hogy Sofie is és a nagynénje is a támadók közé tartoznak; ők tették el láb alól azokat, akiket a Pireneusok kihúztak az emberiség szüntelen változó leltárából.

- Hol a csodában... vagy?

Marie néne meregette még egy kicsit a szemét, aztán két jókora ugrással mellettük termett. Lamartin meg volt győződve róla, hogy Marie néne egyszerűen felröppent a levegőbe, és úgy szállt oda hozzájuk. Bárhogy is nézelődött azonban, nem látott seprűt a közelében.

Lamartin érezte, hogy csontos ujjak tapogatják meg a kezét. Aztán ugyanazok az ujjak az arcát is végigsimogatták.

Ijedten kapta hátra a fejét. Marie néne felkuncogott.

- Ez ám a bátor legény. Mi ez itt körülöttetek?

- Lián - mondta a lány.

- Csapdát állítottak nektek, kicsim - mondta az öregasszony, s jóízűen felvihogott hozzá. - Méghozzá jó erőset. Spanyol bika inából készítették. Ezt aztán el nem vághatja senki kése.

A dobszó egyre közeledett.

Megvannak, megvannak, megvannak! - adta hírül a hangja. - Sikeres volt a vadászat. A vad csapdába esett.

Marie néne erre ismét felkuncogott.

- Örülnek a kicsik. Örülnek a szívnek és a vérnek. Pedig ma este meg kell elégedniük a nagy semmivel.

- Segíts rajtunk, Marie néne! - könyörgött Sofie. - Kérlek, segíts rajtunk!

- Persze, hogy segítek, kicsim - káromta reszketőre váltva Marie néne hangja. - Persze, hogy segítek. Várjatok csak, bajkeverők, várjatok...

Lamartin nem volt meggyőződve róla, kiknek szólt a titulus, ezért bölcsen hallgatott. Némi remény támadt ugyan a szívében a jövőt illetően, de azért nem akarta magát teljesen átadni neki. Ha az öregasszony is elkezdí késsel nyiszatolni a liánt...

Marie néne azonban nem nyiszatolt semmit. Lamartin csak annyit látott, hogy jobbra-balra rángatja magán a ruhát, ami akár annyit is jelenthetett, hogy keres valamit alatta. Csak akkor derült ki, hogy végül is megtalálta-e, amikor Marie néne kezében tűz villant.

Lamartin ekkor már rég túl volt azon, hogy a jelenségek okát kutassa. Megelégedett annyival, hogy ami az öregasszony kezében világít, az nem normális tűz, hanem valami kékes csillogás, lángok és a pattogó szikrák barátságos vöröse nélkül. Jegesen kék volt, mint mikor a gleccsek hátán megvillan a holdfény.

- Hol a lábad, te lány?

A láng megvillant, és Sofie egyszerre csak eltűnt a közeléből.

- A lábát, fiam.

Lamartin kinyújtotta a lábát. Egyetlen pillanatig pokoli meleget érzett, aztán már hiába is kereste a liánt, nem volt rajta.

A dobszó körülfonta őket és ott keringett körülöttük. Még néhány lépés, és itt lesznek az üldözőik.

Kitépni a szívüket, a szívüket, a szívüket! - lüktetett a dobok hangja. - Jó vadászatot! Jó vadászatot!

- Arra! - kiáltotta az öregasszony, a bokrok sűrűjére mutatva. - Az út mellett várjatok meg! Szálljatok, kedveskéim mint a madár!

Menekülnek, menekülnek! - riadoztak a dobok. - Kibújtak a csapdából! A boszorkány megmentette őket! Jaj az áldozatnak, jaj az áldozatnak!

Lamartin csak akkor tért magához, amikor Sofie elkapta a kezét. Nem hallotta már a dobszót és a kurjantások is a semmibe veszttek. Összegörnyedt, és egészen addig lihegett, amíg Sofie gyengéden meg nem taszította.

- Gyerünk... menjünk vissza!

- És... Marie néne?

- Őt ne féltse. Marie néne tud vigyázni magára.

A hold odafent az őszi égen megcsóválta a fejét. Ő viszont úgy gondolta, hogy Sofie ezúttal fájdalmasan nagyot tévedett.

Teotihuacan (II.)

1

Steve Zombory éppen lefekvéshez készülődött, amikor megszólalt odakint a csengő. Az előszobában szólt, a jégszekrény felett. Hosszasan és türelmetlenül, mintha tudatában lenne, hogy ilyenkor már aludni szoktak az emberek, s holmi tüdőbeteg, rövid kis csengőszóval aligha lehet ébredésre bírni őket.

Zombory kikászálódott a karosszékéből. Letette a könyvet, amelyből elalvás előtt néhány oldalt minden este el szokott olvasni. Kedves kollégája írta, a maja állam társadalmi rétegződéséről: altatónak kitűnően megfelelt. Már nem egyszer gondolt rá, hogy szabadalmaztatni kéne a felfedezését, s mindazokkal, akik képtelenek este tíz körül elaludni, el kellene olvastatni egy fejezetet a maja állam visszásságairól. S ha még ettől sem szenderülnek álomra, nincs mese, jókora gumikalapáccsal fejbe kell vágni őket.

A csengő ismét megszólalt. Türelmetlenül és sértődötten.

- Megyek már, megyek - dörmögte Zombory, majd a szoba közepén hirtelen megtorpant. - Vigye el az ördög, hiszen ez a mai nap már egyáltalán nem olyan, mint a tegnapi. Tegnap még csak úgy egyszerűen odasétálhatott az ajtóhoz. Csakhogy azóta történt egy s más...

Óvatosan kihúzta az éjjeliszekrénye fiókját, kivette belőle a revolverét, s könnyed léptekkel az ajtóhoz sétált.

- Ki az? - kérdezte félrehajtva a fejét.

- Na, hála istennek! - hallott egy női hangot a túlsó oldalról. - Már azt hittem, hetyeg, vagy piál valahol. Kinyitná végre ezt a nyomorult ajtót?

Zombory kikukucskált a kukucskáló ablakon. Szép arcú, barna lány állt odakint, fehér blúzban, virágos jeansben. Hóna alatt aktatáskát szorongatott, vállán hordozható magnó lógott.

Résnyire nyitotta az ajtót, és kinézett rajta a folyosóra. A lány bedugta az orrát, és szembe mosolygott vele.

- Szép jó estét. Beenged, vagy reggelig epekedjek itt magáért?

Zombory egyetlen pillantással tetőtől-talpig felmérte a lányt. Újságíró, nem is vitás. Csak nem Reg halálával kapcsolatban akar megtudni tőle valamit?

- Mit óhajt, kisasszony? - kérdezte pizsamája zsebébe erőltetve a fegyverét. - Éppen lefekvéshez készülődtem.

- Csábítóan hangzik - mondta a lány. - Kár, hogy nem hoztam magammal pizsamát.

Zombory sóhajtott, és kiakasztotta a biztonsági láncot.

- Ez már döfi! - dörzsölte össze a tenyerét a lány. - Fogad a nagy ember.

Zombory felkattintotta a villanyt. Néhány pillanatig behunyorgott az ajtó homályos négyszögébe, aztán félrelépett, és beengedte a lányt.

- Hát ha muszáj...

- Muszáj bizony - sóhajtotta a lány. - Dolgozni muszáj. Nem tudom, hallott-e róla, de egyszer hol, hol nem, két ember piszokul jól érezte magát, csak hogy az egyik nem tartotta be a hatósági előírásokat, és megdézsmálta Isten almafáját. Az Úr pedig azt a szigorú, másodfokon megfellebbezhetetlen határozatot hozta, hogy a bűnösöknek ezután arcuk verejtékével kell megkeresniük a kenyerüket. Nos, ezeknek a szerencsétleneknek vagyok a leszármazottja. Hozzjárul, hogy arcom verejtékével keressek néhány dollárt?

Zombory megkönnyebbült. Úgy érezte, nem lesz nehéz dolga a lánnyal. Csak egy cikkecskét akar a kutatásairól, nem túl mélyen szántót, inkább csak olyan felszínen bolyongót. Kis színes történetecskékkel. Fél óra, és mehet aludni.

A lány belépett a nappaliba, és a sezlonon heverő párnára és selyemtakaróra pislantott.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy engem várt? Letehetném a cuccomat?

Mielőtt Zombory válaszolhatott volna, lecsapta táskáját a szőnyegre. A magnetofonnal viszont már óvatosabban bánt. Lehelyezte az előtte álló asztalkára, majd kezét nyújtott a férfinak.

- Tracy Sommer. A többi már bizonyára kitalálta.

Zombory bólintott. Őszintén szólva tetszett neki a lány. Olyan talpraesettféle - gondolta magában - aki szívesen belemegy egy kis kalandba. Aztán, ha elege lett belőle, úgy felszívódik, mint a hajnali pára a folyó felett, ha kisüt a nap.

- Maga pedig Steve Zombory. Éppen olyan, mint a fényképen. Az interneten láttam a képét a Teotihuacan címszó alatt. Ahogy ránéztem, bizseregni kezdett tőle a talpam. Ez pedig tudja, mit jelent?

- Mit?

- Hogy mi ketten még nagyon jól fogjuk érezni magunkat.

Zombory ekkor nézte csak meg jobban a lányt. Tökéletes példány volt kreol bőrrel, világosbarna szemekkel, előkelő orrocskával, szemtelen gödröcskével az arcán, hívogatóan előreugró keblekkel a blúza alatt. És bizonyára sok-sok apró tekervénnyel ellátott szürkeállománnyal a koponyájában.

Tracy Sommer beleült Zombory elhagyott karosszékébe, majd egyetlen pillanatra felhő suhant át az arcán. Steve Zombory, ha nem lett volna korábban az, aki volt, talán észre sem vette volna. Így azonban feltűnt neki a lány arca-változása. Ezalatt a rövidke másodperc alatt egy másik Tracy Sommer ült vele szemben - egy élesen figyelő tekintetű lány, nagyon okos szemekkel. Ebből aztán azt a helyénvaló következtetést vont le, hogy a kissé hányaveti modor szakmai ártalom, álca, s csak arra jó, hogy a vigyázatlan riortalányt elkábítsa vele.

A lány keresztbe tette a lábait, és összevonta a szemöldökét. Annak jeleként, hogy erősen koncentrált.

- Mr. Zombory, bizonyára fogalma sincs róla, honnan jöttem, és miért, igaz?

Zombory némán széttárta a karját.

- Most persze megsértődhetnék, hogy maga nem ismeri a nagy Tracy Sommert, de hát a magamfajta ne legyen sértődős. Az Oaxacai Hírektől vagyok.

Zombory meghökkent. Csak remélhette, hogy a lány nem vette észre.

- Igazán?

- Ez az a vidéki lapocska, ahova a maga barátja a cikkeit küldözgette.

Zombory óvatosan a zsebébe nyúlt. A lány észrevette és elmosolyodott.

- Ne izguljon, mindent megmagyarázok. Először is, már négy éve a lapnál dolgozom, leinformálhat, ha akar. Másodszor pedig én voltam az, aki rendszeresen átvettem señor Austin anyagait. Az én feladatomból volt, hogy fogyasztható cikkeket gyártsak belőlük. Mr. Austin igazi tudós volt: abszolút nem érdekelte, mi elviselhető a mi olvasóink számára és mi nem. Természetesen tudom, hogy señor Austin ma délelőtt meghalt, és azt is, hogyan.

- Honnan?

- Van egy ismerősöm az obszidiánárosok között. Ő telefonálta meg nekem. És azt is, hogy többen gyanúsak találtak a halálát. Egészen konkrétan: magának az a gyanúja, hogy Reg Austint megölték. Igaz?

Zombory csak nézte a lányt: nem mondott sem igent, sem nemet.

- Én viszont biztos vagyok benne, hogy így történt. Szegény Austint kicsinálták. Béke poraira!

Zomborynak ez a szöveg már nem tetszett. A lány észre is vette, és furcsa grimaszt vágott.

- Azt hiszi, kegyeletet sértek? Kigúnyolom egy halott emlékét? Meglehet. De tudnia kell, hogy hetek óta próbáltam a lelkére beszélni. Mondtam neki, hogy ez lesz a vége. Hát ez lett.

- Miről beszél? - kérdezte előrehajolva Zombory.

A lány megfogta a kezét.

- Kössünk üzletet. Kezébe adom az évszázad nagy régészeti felfedezését, ön pedig nekem adja a sztorit. Megegyeztünk?

- Várjon csak, várjon! - emelte fel a mutatóujját Zombory. - Maga összetéveszt engem a kulturális miniszterrel.

- Pontosan tudom, kicsoda maga, ne aggódjon. Világhírűvé teszem magát, és egy dollárjába se kerül. Csak azt engedje meg, hogy amit találunk, én fényképezhessem le először, itt a gép a zsebemben, és én írhatok róla először. Ez a sztori egy katapult, ha nem tudná, amely a Washington Post rovatvezetői székébe repít engem, magát meg a kedvenc mennyországába. Akar közreműködni, vagy sem?

Zombory lázasan gondolkodott. A lány nem bolond, csak túlfűtött. Egészen pontosan, a jövő felfedezés lázában ég. Kétségtelenül, tud valamit, ami talán közelebb visz Austin halálához. Miért mondana nemet?

- Akarok - bólintott. - Hátha a maga katapultja valóban felrepít engem is valahová.

- Az hétszentség! - biccentett a lány. - Még a mexikóvárosi Antropológiai Múzeumba is be-repítheti. Talán még az igazgatói székbe is. Vagy a hullaházba. Velem együtt, ha nem leszünk óvatosak.

Zombory kinyújtotta a lábát és összekulcsolta az ujjait a mellkasán.

- Beszéljen.

A lány megnyalta a szája szélét és beszélni kezdett.

- Kábé másfél évvel ezelőtt találkoztam Reg Austinnal Oaxacában. A Monte Alban-i ásatásokat jött megnézni, és Annibalt kereste nálunk a szerkesztőségben. Tudnia kell, hogy Annibal külső munkatársunk, olyasféle érdekességekről írogat cikkeket, amikre harapnak a gyermeteg lelkű olvasók. Amikor legutoljára Teotihuacanban járt, megismerkedett Reg Austinnal. Megittak egy üveg sört, eközben rábeszélte Reget, hogy küldjön anyagokat a Híreknek. Erről-arról, amiről csak akar. A kutatásait érte természetesen ezalatt. Austin beleegyezett, és írt is. Valami kőlapról, amelyen különleges nyomok vannak. Maga is hallott róluk, nem?

Zombory felhúzta a vállát és megrázta a fejét. - Miért hallottam volna?

- De hiszen jó barátja volt Austin - csodálkozott a lány.

- Mi is megittunk néha egy-egy sört - mondta Zombory. - De sem a maguk újságjához fűződő kapcsolatáról, sem a köveiről nem beszélt.

- Furcsa. Mindenesetre volt egy elmélete. Szerinte egy bizonyos kövön található lábnyomok arra utalnak, hogy az inkák ismerték a lábfejzsugorítást. Erről sem beszélt?

- Erről sem - mondta Zombory.

- Írt róla vagy három anyagot, s éppen a negyedikhez készült... én meg szólni akartam neki, hogy fejezze már be ezt a témát, mert lerágtunk róla minden húst, amikor... megkaptam a hírt... Három hónappal ezelőtt viszont történt valami. Bejött a szerkesztőségbe, meglehetősen zavartan viselkedett, majd felcipelt a szállodába, ahol lakott. Hát... hogy is mondjam... formálisan meg akart erőszakolni.

- Reg?

- Olyan feldobott volt, hogy először azt hittem, benarkózott. De nem. Csak az öröm vette el az eszét. Méghozzá szó szerint nekem ugrott, és tépkedni kezdte rólam a ruhát. Adtam neki két pofont, mire kijózanodott. Bocsánatot kért, és azt mondta, majd szétveti az öröm. Talált valamit, ami odahelyezi Carter mellé. Először azt hittem, az elnökre gondol, de aztán megmagyarázta, hogy Tutenkhámon felfedezőjéről van szó. Ő is talált valamit, ami egy csapásra gazdaggá és híressé teszi. Ha mindez megtörténik, elvesz feleségül. Addig is adhatnék neki egy kis előleget. Megkérdeztem, mi az, amit talált. Ekkor mutatott néhány fényképet. - Fel-emelte a földről a táskáját, kinyitotta, fényképeket húzott ki belőle, és Zombory elé szórta őket. - Tessék.

Zombory meghökkenve bámulta a képeket. Polaroid felvételek voltak, feltehetően Reg öreg masinájával készültek. Nem voltak egészen élesek, hiszen félhomályban csinálták őket. Majd leejtette a kezében tartott képet, amikor felismerte, hogy a felvétel egy föld alatti kamrát - bizonyára sírkamrát - mutat, telis-tele sárgán csillogó edénnyel, féldrágakövekből készített álarccal. Felettük a falon Tlaloc, az Esőisten meregette karikára tágitott szemét.

- Királysír - suttogta a lány áhítattal. - Látja ezt a képet? Ez egy másik királysír. Itt egy harmadik. Reg Austin megtalálta Teotihuacan királyainak és főpapjainak a temetőjét. Mit szól hozzá?

Zomborynak az asztal szélébe kellett kapaszkodnia. Te jószágos ég, igaz lenne? Ez lenne a megfejtése annak a titoknak, hogy hova az ördögbe temetkeztek a teotihuacaniak? Hiszen nagy város volt, több tízezer lakossal, mégis úgy eldugták a halottaikat, hogy alig egy-kettőnek bukkantak eddig a nyomára.

- Hol rejtőznek... ezek? - kérdezte rekedt hangon.

- A városban - mondta a lány. - A nagy piramisok, a Hold és a Nap Piramisának a közelében. Közvetlenül a Halottak Útja mellett. Itt!

Gyűrött papírlapot dugott Zombory orra alá. Kitépett noteszlap volt: Reg kék vonalakkal keretezett noteszlapjai közül egy. Reg közvetlenül a Halottak Útja mellé biggyesztette a keresztet, ahol semminek nem lett volna szabad lennie. Kivéve néhány lakóépületet, amelyek közvetlenül a mai földfelszín alatt húzódtak.

- Lehetetlen - mondta. - Ott nincs semmi.

- Pedig ott van.

- Két hónappal ezelőtt vizsgálták meg a japánok a legmodernebb műszerekkel. Mégsem találtak semmit.

- Ki kísérte őket?

- Én és Reg.

- Hm. Nem gondolkodtatja ez el magát?

Dehogynem gondolkodtatta el. Elképzelhető, hogy a japánok találtak valamit, csak nem vették észre? Reg viszont észrevette, hiszen úgy ismerte a várost, mint a tenyerét. A japánok összecsomagoltak, és hazamentek, Reg viszont kiásta a titkot. Óh, Reg, te szerencsétlen balfácán, miért nem szóltál róla? Ha szóltál volna, talán még mindig élnél. Másrészt viszont tökéletesen megértette Reget. Ilyen alkalom csak egyszer kínálkozik az életben.

A lány összeszedte a képeket, és visszatette őket a táskájába.

- Megkeressük a sírokat, csinálók róluk néhány felvételt, megírom hozzá a cikket, maga hozzáfűzi a tudományos kommentárt, aztán történik, ami történik.

- És a japánok?

- Mit izgatják magát a japánok? Elvégre ők nem találtak semmit.

- Miért kellek én ehhez magának? - kérdezte Zombory hitetlenkedő mosollyal.

A lány megfogta a kezét, gyengéden megsimogatta, majd úgy belenyomta körmét a tenyerébe, hogy felszisszent tőle.

- Azért, nagyokos, mert én nem vagyok régész. Mondhatnám persze, hogy a férfiassága döntött hanyatt, és nedves lett a bugyim, ahogy magára pillantottam, de az az igazság, hogy maga nélkül nem moccanhatok. Azonkívül van még itt valami. A titok már nem titok. Mások is tudnak róla - Regnek bizonyára eljárt a szája, ezért aztán meg is ölték. Még nem tudják pontosan, hol van a lelet - még nem. De holnap reggel már lehet, hogy tudják. Akkor aztán lőttek az egésznek. Nem csak a mi kettőnk kis üzletének, hanem magának a leletnek is. Évek múlva majd egyenként felbukkannak a kollekció darabjai az illegális árveréseken. Ezt akarja? Gyorsan kell cselekednünk, ha még nem jött volna rá. Minden perc késlekedés végzetes lehet. Indulnunk kell, mielőtt megelőznek bennünket. Van fegyvere?

- Az éppen van.

- Húzza ki a gatyájából, és nyomás!

- De hát... hova?

- Teotihuacanba, kedvesem, kincset keresni.

- Felveszem a szerelésemet - mondta Zombory a lánynak, a fürdőszoba felé indulva. - Addig lazítson egy kicsit.

A lány arcán nemszeretem árnyék futott át.

- Mi a csodát akar? Nem bálba megyünk. Ez is jó, ami magán van.

- Csak két perc - nyugtatta Zombory. - Máris itt vagyok.

A lány idegesen megcsóválta a fejét, és a magnetofon gombjaival kezdett babrálni. Zomborynak nem fért ugyan a fejébe, mi az ördögért hozott magával magnót, de kérdezni nem kérdezett semmit. Elvégre az újságíró fegyvertárába ugyanúgy beletartozik a magnetofon, mint a kommandóséba a golyóálló mellény.

Amint bekattant mögötte a fürdőszoba ajtaja, kirántotta a zsebéből a mobiltelefonját, és lecsüccsent a kád szélére. A tükörből jól látta az ajtót: abban a pillanatban zsebre vághatja a készüléket, amint a lány rányitna.

Benyomta a gombot és türelmetlenül várta, hogy valaki beleszóljon. Tíz-szer-tizenöt-ször és kicsengett, míg végre egy ingerült férfihang jelentkezett.

- Ki az?

- Manuelával szeretnék beszélni. Steve Zombory vagyok.

A pasas morgott valamit, a következő pillanatban meghallotta Manuela hangját. Jól ismerte a lányt ahhoz, hogy azonnal megállapíthassa: nem a legjobbkor csengetett rá.

- Édes istenem, Steve, mi a csodát akarsz ilyenkor?

- Nagyon fontos, Manuela.

- És ha nekem is... nagyon fontos, amit csinálok?

- Regről van szó.

Manuela sóhajtott, majd odaszólt valakinek valamit. Zombory nem értette, de nem is akarta érteni.

- Mondd, de gyorsan.

- Ellenőrizni kellene valamit a gépeden.

- Majd reggel. Délelőtt felhívlak, és...

- Most.

- De hát miről van szó?

- Nem mondhatom el. Tíz perc múlva szükségem van az adatra. Sem előbb, sem később. Ha már nem lennék itt, mondd rá a vezetékes telefon üzenetrögzítőjére.

- Ki a fene...?

- Tracy Sommer, az Oaxacai Hírek munkatársa. Mit lehet tudni róla? Manuela... hallod?

- Hallom hát - nyöszörgött a lány.

- Tíz perc múlva, érted? Sem előbb, sem...

Manuela lenyomta a kikapcsoló gombot.

A lány felhúzott szemöldökkel nézte, amint Zombory a szoba közepén ugrál, egyik lábával a nadrágjába bújva, a másikkal a szőnyeget taposva. Mintha egy gázlómadár próbált volna meg lambadát járni.

Tracy Sommer bámulta egy darabig, aztán segítőkészen megfogta a könyökét.

- Mi a fenét csinál?

- Fel szeretném húzni a nadrágom.

Tracy megcsóválta a fejét.

- Általában hányan szokták magára húzni a gatyáját?

- Általában csak én, egyedül.

A lány türelmetlenül a karórájára pislantott.

- Későre jár, kapja már össze magát, az istenért! Ha a vetkőztetés is ilyen lassan megy magánál, mint az öltözés, nem hiszem, hogy valaha is egy ágyban találjuk magunkat. Várjon, segíték. Így, ni! Dugja már ide a lábát!

A nadrág után a cipő következett. Annak meg szerencsétlen módon elszakadt a zsinórja, és Zombory mehetett a fürdőszobába új zsinórt keresni. Mivel éppen lejárt a tíz perc, lekuporodott a fürdőkád szélére, és addig ott is maradt, amíg a lány utána nem jött. Annyi ideje maradt csak, hogy zsebre vágja a telefont, és kikapcsolja. Bye-bye, Manuela.

Tracy bejött a fürdőszobába és becsukta maga mögött az ajtót. A falhoz támaszkodott és elgondolkodva Zomboryra nézett.

- Maga hülyít engem, igaz?

Zombory kikapta a cipőfűzőt a zsebéből, és a lány felé lengette.

- Miért hülyíteném?

A lány nem mozdult az ajtó elől.

- Az az érzésem, hogy hülyít engem. Nem akar velem jönni.

Zombory úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha összeomlik. Visszaült a kád szélére, és hagyta, hadd pottyanjon ki a cipőfűző az ujjai közül.

- Nyert - mondta. - Valóban nem akarok..., de azért akarok is.

- Imádom a határozottságát - mondta a lány. - Nem akar világhírű tudós lenni?

Zombory ekkor zokogni kezdett. Néhány könnyecsepp is kipottyant persze közben a szeméből, és a keze is remegett, mintha egész belsejét rázná a nagy-nagy felindulás.

- Maga persze nem ért semmit az egészből. Magának Reg csak egy hülye tudós volt... aki marhaságokat firkált félkegyelmű olvasóknak... Végül megszédült, és... gazdag akart lenni. Mit számít ez magának?... Magának csak egy cikk, egy... lelkiileg instabil fickóról... aki nem is érdemli meg a tudós nevet. De *nekem a barátom volt!* Fel tudja ezt fogni?

- Csak nyugalom - ernyedtek el az izmok a lány arcán. - Megértem magát. Én is kiborultam, amikor meghalt egy barátnóm. Az idő feledést hoz, és megkönnyebbülést, bár ezt most hiába is mondom magának, úgysem érdekli.

- Pedig érdekel - nyöszörögte Zombory. - Hogyne... érdekelne. Csakhogy... mindegyre elém tolakszik Reg képe, és azt mondja... hogy ez az ő bulija, és nekem... semmi közöm hozzá. Olyan, mintha el akarnám csábítani a feleségét... pedig még jószerével ki sem húlt az ágya.

- Nem is volt felesége - mondta a lány. - Vagy igen?

- Ezt csak úgy... mondtam.

- Én meg azt mondom, hogy sietnünk kell. Szedje össze már magát. Gyerünk át a másik szobába. Majd én befűzöm a cipőjét.

Zombory hagyta, hogy a lány ott sürgölődjön körülötte. Tracy keze hirtelen megdermedt a fűzön és gyanakodva emelte fel rá az arcát. Zombory éppen a lány első osztályú kebleit figyelte szívből jövő sóhajtozás közepette.

- Most jut eszembe, hogy Reg említette egyszer egyik munkatársát, aki régebben hírszerző volt. Nem tudja, ki az?

- John Carpenter - vágta rá Zombory.

- Aha. És ő most hol van?

- Miamiában.

- Mit csinál ott?

- A Miami Múzeumban méri egy olmék szobor súlyát.

- És maga? Maga mi volt azelőtt?

Zombory fájdalmasan sóhajtott.

- Kifutófiú, sövényvágó, pizzakiszállító, folytassam?

- Ne folytassa - intette le a lány. - Inkább jöjjön, nagyon kevés időnk maradt. Hol a fegyvere?

- A fürdőszobában, a pizsamámban. Érte megyek...

- Nem, majd én megyek érte - mondta a lány, és már ki is viharzott a fürdőszobába. - Gyerünk, indulás!

- Ha ideadná...

- Beleteszem a táskámba, mert ebben az idegállapotában még beelölne valakibe. Gyerünk, Mr. Zombory... kezdődjék hát élete nagy kalandja.

Zombory a vezetékes telefonra pislantott, aztán a lány után ballagott. Irány Teotihuacan.

5

Még a lépcsőház végénél sem járhattak, amikor felcsengett a telefon. Egyszer, kétszer, ötször, majd a készülék átkapcsolt üzenetrögzítőre.

- Steve, hol az ördögben vagy? - fohászodott a vonal végén Manuela. - Legszebb pillanataimat teszed tönkre, aztán meg elhúzol, mint a hasmenéses sakál... Vedd már fel, a fene vigyen el... Na jó, így is jó, akkor mondom. Bemásztam az Oaxacai Hírek adatbázisába, remélem nem rúgnak fenéken érte. Kapaszkodj meg, Steve. Tracy Sommer már nem a munkatársuk, bár öt évvel ezelőtt valóban az volt. Tudod miért nem, Steve? Kapaszkodj meg, szentem. Tracy Sommer öt évvel ezelőtt autóbaleset áldozata lett. Én nem tudom, mi ez az egész, de jó

lenne, ha nem másznál bele semmi olyanba... Jól van már, megyek. Nem bírod ki öt percig? Dehogyan mész haza, már le is tettem. Hasta la vista, Steve!

6

Kiszálltak a lány kocsijából. Tracy Sommer a holdfényben fürdő piramisokra nézett, de nem látszott rajta, hogy elérzékenyülne a látványtól.

- Hol megyünk be? - kérdezte aztán elvéve a szemét róluk.

- Hátrébb. Ahol nincs kerítés.

Tíz perc múlva a Halottak Útjának a szélén lapultak egy jókora kőhalom mögött.

- Éjjeliőrök?

- Valószínűleg alszanak, de azért ne mászkáljon feltűnően az út közepén.

- Eszemben sincs. Mindig csak maga után. Adjam a térképet?

- Felesleges - mondta Zombory. - Pontosan tudom, hol van az a hely.

Amíg a maja lakóházak felé haladtak, gyorsvonati sebességgel forogtak a fejében a gondolatok. Természetesen megtehetné, hogy ártalmatlanná teszi a lányt, csak hogy ezzel el is szúrja a nagy lehetőséget, hogy valaha is fényt derítsen Reg meggyilkolásának titkára.

A lány hirtelen az ingénél fogva visszarántotta.

- Álljon csak meg egy pillanatra!

Zombory megtorpant.

- Mi történt?

Tracy egy félig eldőlt szoborra mutatott. Valószínűleg Quetzalcoatl, a Tollaskígyó szobra volt: csak nemrég áshatták ki valamelyik távolabbi templom romjai alól. Fogalma sem volt miért hozták ide, az ásatás vezetője bizonyára többet tudott volna mondani róla.

- Ez kicsoda?

- Tollaskígyó - morogta Zombory. - Legalábbis első látásra annak tűnik.

- Tegye rá a kezét.

- A kezemet? - hökkent meg Zombory. - Miért?

- Tegye csak rá, ha mondom.

Zombory nem tudta mire vélni a dolgot, de azért rátette.

- Így ni - mondta a lány, és lehunyta a szemét. - Most vegye el.

Zombory sóhajtott és elvette.

Azaz csak vette volna. Döbbenet kellett tapasztalnia, hogy hiába feszíti meg magát, hiába erőlködik, nem megy. Úgy odaragadt a keze, mintha pillanatragasztót kentek volna Tollaskígyó fejére.

- Ez meg... mi...?

- Vegye el!

Nagyot rántott a kezén - ezúttal sikerrel. A lány rámosolygott.

- Mit szól hozzá?

- Mi ez...? - nyögte Zombory.

- Figyelmeztetés - mosolygott a lány. - Okos ember maga, ért belőle, igaz?

Zombory szinte magához sem tért mindaddig, amíg abban a félig föld alá süllyedt lakóházrendszerben nem találta magát, amelyet Reg Austin jelölt be a térképen. Az aztékok és a maják korában a lakóépületek természetesen a talajszint felett álltak, a körülöttük felhalmozódott évszázados hordalék azonban pincészerűvé tette őket.

- Itt is vagyunk - mondta Zombory, megkísérelve elnyomni a torkát szorongató nyugtalanságot, ami még csak növekedett benne, amikor rájött, hogy jószerével nem is emlékszik rá, hogyan jutottak be a lakószobákba.

Nekitámaszkodott a falnak. A csiszolt kőkockák kellemesen hűsítették a tenyerét.

- Itt kellene lennie a kincsnek? - kérdezte a lány csúfondáros hangon. - Valahol itt?

Zombory megcsóválta a fejét.

- Lehetetlen. Itt nincs semmi. Ásatásnak sincs nyoma.

Megfordult és végigpillantott a lakószobák során. A kőkockákból és téglatestekből épített helyiségek úgy szorogtak egymás mellett, mint a sejtek a méhkaptárban. Az egyes épületeket átjárók kötötték össze; a falakba vágva még mindig ott látszottak a maják hálólhelyei. Szerencsére nem volt teljesen sötét; egy-egy tetejét vesztett építményen át a hold ezüsthéja akadálytalanul kukkanthatott be a maja házakba.

A lány is nekítámaszkodott a falnak, és mosolyogva nézett rá.

- Bizony, nincs itt semmi, señor Zombory.

- Hogy? - képedt el a régész.

A lány lépett egyet előre, és az arcához dugta az arcát.

- Vége a játzmának, Esteban Zombory! Hol vannak a kövek?

- Milyen kövek?

A lány arca eltorzult. Olyan hirtelen, mint ahogy a vihar csap le a békés gabonamezőkre, összekuszálva a gabonaszálak természet adta szelíd rendjét. Mordult egyet, és arcul csapta a férfit.

Zombory el akarta markolni a lány csuklóját, de képtelen volt megemelni a karját. Mintha mázsás súly nehezedett volna rá, vagy mintha ezúttal a pillanatragasztó nem az olmek bálvány fejéhez, hanem a maja ház falához ragasztotta volna.

- Azonnal mondja meg, hol vannak azok a rohadt kövek!

Zombory alig érezte a pofonokat. A lány nem ütött nagyot; inkább csak dühe és türelmetlensége tört ki rajta.

- A köveket akarom! Azonnal akarom őket!

Zombory gyanította, hogy olyan sötét dolog történt vele, amilyen még soha életében. A tengerészeti hírszerzésnél sok mindenen keresztülment, a kiképzésen pedig kapott némi ízelítőt a hallucinogén anyagok és a narkotikumok használatáról, ez azonban, amit érzett, új volt számára.

ra. Holtbiztos volt benne, hogy vagy a kocsiban, vagy még a lakásában szúrt bele valamit a lány. Olyan vékony fecskendővel, hogy nem érezte a szúrását.

Tracy, amilyen gyorsan elkezdte, olyan gyorsan abba is hagyta a pofozását. Megtörölgette a homlokát, és remegő szájszéllal Zomboryra nézett.

- Jól van, ezzel nem megyek semmire. Belátom, elveszítettem egy kicsit a fejem. Magával másképpen kell bánnom, Esteban. Mint a hímes tojással, igaz? Azt azért remélem tudja, hogy a kezemben van az élete? Próbálja csak meg felemelni a karját!

Zombory önkéntelenül is megpróbálta. Természetesen nem sikerült neki.

A lány odalépett hozzá és két kinyújtott ujjával a szeme felé közeledett. Zombory rémülten fedezte fel a hegyes, vékonyra reszelt körmöket az ujjai végén.

- Csak egy kicsit kellene rosszindulatúnak lennem magához, és kiszúrhatnám a szemét.

A két köröm leeresztett szemhéját súrolta.

- Egyetlen icipici nyomás, és soha többé nem látja meg Isten napját. Érzi?

Hogyne érezte volna. Úgy szűkölt benne a félelem, mint elhagyott kiskutyában éjszaka.

- Vagy ehhez mit szól?

Zombory villámsebessen kinyitotta a szemét. Kockáztatva vele, hogy a könyörtelen körmök a szemébe szaladnak.

A lány kezében ekkor már ott feketedett Zombory fegyvere. Pontosan oda irányzott vele, ahova jó ízlésű, fiatal hölgynek még nézni sem szabad - legalábbis akkor nem, ha mások is látják.

- Mit szólna hozzá, ha meghúznám a ravaszt? Azt hiszem, az Emirátusokban még alkalmaznak eunuchokat. Csak magán múlik, mit teszek magával. Ha elmondja, hol vannak a kövek, megmentheti vele az életét. A szemét sem szúrom ki, és a tökét sem lövöm szét. Mit szól az ajánlatomhoz?

Zombory megnyalta a szája szélét. Biztos volt benne, hogy így is, úgy is elveszett. Még ha elmondaná is, amit különben nem tud, akkor sem hagyná a nő életben. Ez nem.

- Nem tudom, miről beszél.

A lány szétterpesztette a lábát, és lecsúsztotta a válláról a magnetofonját. Fürkészként nézett Zomboryra, majd idegességében úgy a falhoz csapta a tenyerét, csak úgy csattant.

- Hát jó. Induljunk ki abból, hogy maga nem tud semmit. Reg Austin nem mondott el magának semmit. Nem hiszem, de induljunk ki belőle.

- Tényleg nem mondott semmit - erőlködött Zombory.

- Nagyon kérem, fogja be a száját - sziszegte a lány. - Tételezzük fel, hogy nem beszélt magának Reg a felfedezéséről. Mert maga szerint nem beszélt, igaz?

- Nekem... nem.

- Hát ha olyan jó barátok voltak, miért nem beszélt?

Zombory megvonta a vállát. Furcsa módon a válla engedelmeskedett az akaratának.

- Talán mert... szégyellte magát előttem.

A lány ismét a falhoz csapta a tenyerét.

- Rendszerben van. Akkor segítsen nekem. A tét az élete. Meg kell találnom Reg Austin köveit.

- És a sírkamrák? A királlysírok?

A lány gúnyosan nézett rá, amiből nem volt nehéz kikövetkeztetni, hogy nem találtak itt semmiféle sírokat, a fényképek hamisak, az egész história pedig szemenszedett hazugság. De miért, istenem, miért?

A lány a falra ütött a tenyerével.

- Reg Austin talált néhány követ, amelyeken lábnyomok és bizonyos jelek vannak. Ez lett volna a következő cikke; a jelek megfejtése. Csakhogy ez már nem érkezett be a szerkesztőségbe. Hála a teremtőnek. Elmondta valakinek, az pedig ráharapott... Hol vannak a kövek? Mondja meg, hol vannak a kövek? Szükségünk van azokra a kövekre!

Zombory megértett mindent. Reg Austin új cikktervezetével érkezett a szerkesztőségbe. Hogy mi lett volna a cikkben, ki tudja, egy azonban biztos: roppant módon felkeltette vele valakinek az érdeklődését. Olyannyira, hogy elhamarkodottan meg is ölték érte. Most pedig megpróbálják korrigálni a hibájukat, és az ő segítségével rájönni, hova dughatta Austin a köveit.

Bár nem tudhatta, bölcsen teszi-e, hergelni kezdte a lányt. Mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, hogy egyelőre biztonságban van az élete. Addig mindenképpen, amíg meg nem találja nekik Reg elrejtett kincsét.

- Maguk hibát követtek el - mondta nem kevés rosszindulattal.

A lány szeme megvillant.

- Fogja be a száját!

- Megölték Austint, mielőtt kiköphette volna, hol vannak a kövek.

- Kuss!

Zombory elvigyorodott.

- Maga az én kezemben van, gyönyörűm. Ezekben a béna kezekben. Ha nem vezetem Austin köveinek a nyomára, azt hiszem komoly bajba kerül.

Meghökkenve tapasztalta, hogy vaktában kilőtt golyója telibe talál. A lány szemében megcsillant a félelem.

- Megölöm.

- Csak tessék - mondta Zombory. - Megteheti. Keresse meg egyedül a köveket.

Nyugodt, társasági hangon beszélt, belül azonban majd szétvetette a félelem. Mi lesz, ha a lányban elpattan valami és megöli?

A lány azonban nem ölte meg. Még egyszer a falra csapott, aztán felemelte a fejét.

- Mit akar?

- Először is, tegyen róla, hogy ismét rendszerben legyen a kezem.

Mintha pattant volna valami a csontjaiban. A következő pillanatban magától mozdult meg a karja.

- Azonkívül adja a szavát, ha megtaláljuk, amit keres, elmehetek.

- Szavamat adom rá - mondta gyorsan a lány.

- Rendszerben van - bólintott Zombory. - Hiszek magának.

Természetesen esze ágában sem volt hinni. Biztos volt benne, hogy a halál fia. De így talán, hogy vakhítté színlel, el tudja altatni a lány éberségét. Odakint talán sikerül elkapnia, mielőtt még ismét megbénítaná a kezét.

- Alighanem a Nap Piramisa mögött van.

- Alighanem?!

- Nézze, igazat mondtam akkor, amikor azt állítottam, hogy Austin nem mondott el nekem semmit. Talán valóban azért, mert szégyellte előttem, hogy vidéki lapokba írogat. A Nap Piramisa mögött van a kuckója egy konténerben. Vagy ott vannak a kövei, vagy a fák között.

- Fák között?! Hogy akarja megtalálni őket?

- Ha oda rejtette őket, nyomokat kellett hagynia maga után.

A lány a karórájára nézett.

- Négy óra van. Ha ötre nincsenek meg a kövek, maga halott. Nem érdekel, honnan, és hogyan ássa elő őket. Most pedig vezessen. És nehogy megpróbálkozzék valamivel, mert... de hiszen már ismer!

Zombory elindult előre. Az volt a terve, hogy kivezeti a lányt a Halottak Útjára, ott elfordulnak jobbra, amerre a fegyveres örök tanyáznak. Ha szerencséje van, elkapják őket, mielőtt még a lány megbéníthatná.

Átvágtak a Halottak Útján. A holdfény ragyogott, örök nem volt sehol nyoma. Zombory megpróbált a lehetőségekhez képest kopogva járni, de a harmadik lépésnél a lány a karjába markolt.

- Hagyja ezt abba!

Elindultak a Nap Piramisa felé. Zombory hirtelen meghökkent. Hiszen ott van a Nagy Ház! Egy maja épület, amiről senki nem tudja, mire használták. Lakóháznak túl nagy volt, hivatali épületnek pedig túlon túl tekervényes. Greg Hopper szerint kultikus labirintus lehetett, ahova a jövő áldozatokat terelték be. Talán azzal az istenitéletszerű szándékkal, hogy aki kitalál belőle, megmenekül. Ugyanúgy alkalmazhatták, mint a középkori Európában a vaspróbát, vagy a vízpróbát. Ő maga is jó két hét alatt jött csak tisztába az alaprajzával - akkor viszont már gyerekjáték volt kikeverednie belőle. Mi lenne ha megpróbálná becsalni a lányt?

- Először *ott* nézzük meg! - mutatott a labirintusház felé.

- Mi van ott?

- Austin egyik kuckója. Több helyen is dolgozott egyszerre.

Ahogy az építmény bejáratához értek, a lány gyanakodva megállt.

- Mi ez?

- Ház.

- Milyen ház?

- A kő kell magának, vagy előadást akar hallani a maja épületekről?

Zombory érezte, hogy a lány elbizonytalanodik.

- Menjen előre, itt jövök két lépésnyire maga mögött. Ha bármivel próbálkozna, megölöm. Érti? Hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, rácsapott a falra a tenyerével.

Mire a csattanás elhalt, Steve Zomborynak csak a hült helyét találta.

Zombory rohant, ahogy a lába bírta. Jól ismerte a vakvágányokat, a csalogató kunkorokat, pontosan tudta, hol kell elfordulnia ahhoz, hogy megtalálja a négy kijárat valamelyikét. Mert a labirintusnak négy kijárata volt - egyformán nehéz volt rábukkanni bármelyikre is.

A lány egy darabig még ott futott mögötte - hallotta a lihegését és az átkozódását -, aztán elcsendesedett a folyosó. Egyelőre nem érzett magán semmi különösét - talán a vastag falak nem engedték érvényesülni a lány varázserejét.

Mivel úgy gondolta, hogy Tracy elmaradva ugyan, de mögötte lohol, a jobb oldali ajtót vette célba. Még néhány kanyar és odaér. A lány pedig reggelig bolyonghat a labirintus belsejében. Reggel aztán...

Már majdnem kiugrott az ajtón, amikor észrevette, hogy áll odakint valaki. Széttérpesztett lábakkal szobrozott a holdfényben. Steve Zombory felkiáltott rémületében. A rá leső alak alighanem az a férfi volt, aki a selyemruhás hölgy kocsját vezette - Reg Austin gyilkosát.

Visszahúzódott a labirintusba és a falhoz nyomta a homlokát. Eszerint nincs egyedül a lány. Egész idő alatt ott voltak mögötte, hogy az ördögbe nem vette észre?

Megfordult és visszafelé futott. Megpróbálta elképzelni, hol lehet Tracy. Óvatosan mozgott, el akarta kerülni, hogy belé fusson. Nem csak a karja miatt, hanem mert a lány elvette a revolverét. Gyerünk a bal oldali bejáratához. Ezúttal már volt annyi esze, hogy nem hamarkodta el a dolgot. Belapult az egyik szoba sarkába, felemelt egy apró kavicsot, és a kijárat felé hajította.

Alig hullott le a kavics a földre, máris megmozdult valami odakint. Tarka selyemruha villant a holdfényben.

Zombory behuntya a szemét. Érezte, hogy teste verejtékben fürdik. Hiszen ezek ismerik a labirintus titkát!

Futott, ahogy a lába bírta. Már csak egyetlen kijárat maradt, amit elérhet. Ha ott is van valaki...

Volt. A gyerek állt ott, akinek a nap ellen fehérre volt kenve a képe. Ott állt a kijárat hold-sütötte négyszögében, lehajtott fejjel, széles karimájú kalapjában. Egyetlen töredék másodpercig nézett csak Zomboryra, ez is elég volt azonban ahhoz, hogy meghűljön az ereiben a vér. A gyerek arcát vastagon borította a fehér, krémszerű kulimász, szeme vörösen égett, mintha az ördög szeme lett volna.

Zombory lehajolt, hogy legalább egy követ keressen magának, amikor meghallotta a mögötte közeledő lépteket. Vagy Tracy érte utol, vagy a selyemruhás asszony hagyta ott a bejáratot és eredt utána. Előbb a falhoz lapult, hátha sikerül beleolvadnia a sötétségbe, aztán belátta, hiába minden, akárki is van a nyomában, nem is tud úgy elhaladni mellette, hogy hozzá ne érjen.

Lerántotta a nadrágszíját és hurkot készített belőle. Egyetlen esélye, hogy el tudja kapni mielőtt még megbénítaná a karját.

A léptek ott koppantak közvetlenül mögötte. Mielőtt felemelte volna a szíjat, hogy megpróbálja ártalmatlanná tenni vele Tracy Sommert, utolsó pillantást vetett a bejárat holdfény verte négyszögében álló, kalapos gyerekre.

Abban a másodpercben, amint odanézett, megpendült valami odakint, mintha egy hangszer húrja pattant volna el. A kalapos gyerek feletti kőfalról levált egy jókora darab és furcsa, zizegő, sűrűlódó zaj kíséretében lehullott a földre. A gyerek lehajolt, majd eltűnt a kijárat négyszögéből.

Zombory kitörölgette a szemébe folyt verítéket. Éppen azon töprengett, hogy mit csináljon - a kijárat felé, vagy a labirintus belseje felé induljon-e el, esetleg maradjon veszteg a helyén, és várja meg a napfelkeltét, amikor megszólalt egy hang a bejáratnál. Halkan, szinte suttogva: képtelen volt rájönni, hogy hallotta-e már valahol.

- Steve! Steve Zombory!

Zombory hallgatott, mint hal a szatyorban. Mi van akkor, ha új trükkel próbálkoznak?

- Steve! Gyerünk kifelé! A lány minden pillanatban elérhet.

Zombory csak lapult tovább kezében a nadrágszíjjal.

Ekkor ismét léptek koppantak mögötte. A selyemruhás asszony úgy látszik, nem fordult vissza, csupán megpihent egy kicsit.

- Steve! - hallotta ismét a sürgető hangot. - Gyorsan kifelé, mielőtt még nagy baj lenne!

Zombory úgy érezte, élete legnehezebb döntése előtt áll. Ha idebent marad, és a lány megbénítja a kezét, vége. De talán, ha kimenekül a szabadba...

Mielőtt meggondolhatta volna a dolgot, már repült is a kijárat felé.

Csak most ne lőjön belém, csak most ne lőjön belém! - fohászkodott, amint megpillantotta az odakint ragyogó holdfényt. - Édes istenem, hiszen ilyen erős fényben még egy félvak öreg-asszony is eltalálna. Csak addig ússzam meg valahogy, amíg beérek a kövek közé! Csak addig...

Beért. Lekushadt egy jókora kőhalom mögé - egy piramislépcső darabjai voltak - s ott is maradt mindaddig, amíg annyi erőt nem gyűjtött, hogy kidughassa a fejét.

Mintha tündérországot látta volna maga előtt. Hatalmas holdtányér ragyogott le Teotihuacanra, beüzüstözve a szerteszét heverő köveket, a Hold és a Nap Piramisát, a Halottak Útját. A várost körülölelő erdő fái éjszakai madarak ricsajoztak önfeledt kiáltozással üdvözölve a holdat. Embert azonban nem látott egyetlenegy sem.

Azaz csak egyet. Ez az egy a selyemruhás asszony volt, aki ebben a pillanatban lépett ki a kijáraton. Az az asszony, aki lelökte Reget a piramisról.

Ismét rendült egyet a láthatatlan hangszer. Az asszony megtántorodott, mintha megütötték volna. A levegőbe markolt, majd felső karjára szorította a kezét. Zombory ekkor már tudta, hogy valaki itt lapul nem messze tőle, és hangtompítós fegyverrel vadászik az ellenségeire.

Amikor az asszony eltűnt a labirintus belsejében, az ismeretlen kimászott egy földhányás mögül és felé tartotta a fegyver csövét.

- Steve? Zombory?

- Én... vagyok - nyögte Zombory. - Köszönöm a segítsé... get.

- Van fegyvered?

- Tracy Sommer... elvette.

- Fogd!

Zombory látta, hogy felé repül valami. Fáradtsága ellenére sikerült elkapnia a revolvert a levegőben.

- Próbáljuk meg csapdába csalni őket - morogta a másik. - Vajon hol lehetnek?

- Oda! - mutatott Zombory egy kővel kevert földhányás tetejére. - Onnan mindent látni.

- Csak óvatosan - figyelmeztette a másik. - Ne menj közel hozzájuk.

Még ha akarta, sem tehetett volna. Amint felért a törmelékhalom tetejére, négy árnyéket pillantott meg, ahogy a Halottak Útján átvágva valószínűleg a gépkocsijuk felé igyekeztek.

Leugrott a törmelékhalomról, hogy utánuk iramodjon, de a másik visszatartotta a fegyvere csövével.

- Nincs értelme. Hallod?

A gépkocsi motorja felberregett, majd elcsendesült a környék.

Zombory megmentője felé fordult. Némi nyugtalansággal állapította meg, hogy fehér kendő fedti az arcát, mintha szándékosan akarta volna felismerhetetlenné tenni magát. Ő azonban rációfólvá Zombory gyanújára, lerántotta a képéről a kendőt.

Zombory majdhogynem felkiáltott meglepetésében.

A hangtompítósz fegyvert markolószó pasas Tony Cartwright volt, a közép-amerikai indián kultúrák kutatója, tisztelt kollégája.

Cartwright lecsavarta a hangtompítót, belefújtt pisztolya csövébe, aztán Zomboryra nézett. Kerek, kövérkés képén nem látszott szemernyi félelem, vagy idegesség sem.

- Szép jó estét, Steve. Ideje, hogy elbeszélgessünk egymással.

Zombory bólintott.

- Az. Éppen ideje.

A nyomok

1

A polgármester rosszkedvűen vakargatta meg a fejét. Nem értette, miért éppen őt ráncigálták bele ebbe a hülye ügybe. Bizonyára van a csendőrségnek megfelelő szerve arra, hogy megvizsgálja alkalmazottai elmeállapotát, ha meg nincs, akkor éppen ideje, hogy szervezzenek egyet. Milyen alapon rúgjon ki bárkit is, vagy tegyen javaslatot a felfüggesztésére? Vigye el az ördög!

Amikor befejeződött a kihallgatás, s a sápadt képű gyilkossági zsaruvál egymással szemben ültek a kis asztalkánál, ismét csak megvakargatta a feje búbját.

- Magának mi a véleménye, Serge?

A polgármester régóta ismerte a sápadt képű zsarut, tudta róla, hogy becsületes és jóindulatú. Ezúttal mintha zavart látott volna a tekintetében.

- Nem is tudom - mondta az, felvonva a vállát. - Illetve... talán sejtem.

- Mit sejt?

A zsaruvál a kérdésre kérdéssel válaszolt.

- Látta azt a lányt?

A polgármester behunyta a szemét.

- Láttam.

- Maga mit tenne, ha huszonhárom éves lenne, és egy kis falucskában a hegyek között össze lenne zárva ezzel a lánnyal? Akihez ráadásul nem is közeledhet, hiszen tiltja a hivatali fegyelem.

- Azt hiszem, köpnék a hivatali fegyelemre - mondta a polgármester.

- Csakhogy ő huszonhárom éves, és a karrierje mindennél fontosabb a számára. Mint ahogy az öné is az lehetett huszonhárom éves korában. Valószínűleg ön sem tett volna semmi megfontolatlan dolgot.

- Lehetséges - dörögte nem sok meggyőződéssel a polgármester.

- Ezért aztán kialvatlan, frusztrált és hallucinál. Egészen biztos megváltozna a helyzet és helyreállna a világ rendje, ha egyszer csak... egy ágyban találnák magukat.

- Gondolja?

- Biztos vagyok benne.

- No de hogy a fenébe csináljam? Én mint polgármester mégsem mondhatom neki, hogy kapja el ezt a kis bögyös csirkét és addig ki se engedje maga alól, amíg félholtra nem cincálta. Különben is, a vénasszony eltűnése ezzel még nincs megmagyarázva.

- Ez igaz. Csakhogy Marie néne köztisztviselőben álló boszorkány, aki az év jelentős részét csavargással tölti a hegyek és a bozótosok között. Gondolt egyet és lelépett. Majd előkerül. Ha csak nem szenderült jobblétre. Ez sem lenne éppen meglepő, hiszen közel jár a kilencvenhez.

- És a kicsik?

- Tündérmese. Éppen annyi a realitása, mint a hét törpének.

- Igen-igen - vakargatta meg újra a fejét a polgármester. - Azért mégiscsak eltűntek néhányan arrafelé.

- Ez is igaz. Csakhogy nyom nélkül. Kivéve azt a pasast, akinek hiányzott a szíve. Szeretném felhívni a figyelmét, hogy a hegyek között a kőkorszaktól kezdődően már jó néhányan eltűntek. Tudja, mennyire örülnek ennek a régészek? Ha nem ez történt volna, nem lenne Ötzi, az alpesi ember, és más gleccserleletek sem. Ami pedig a többi eltűntet illeti, az emberek gyakran lépnek le, hogy aztán soha többé ne kerüljenek elő. F fiatal legények, akik beállnak a légióba, vagy Marseille-be mennek, ahol aztán a tenger fenekén végzik. Apropos, elmehetnénk együtt ebédelni. Maradt még a vendéglőben abból az ürösültből, mit gondol?

2

Lamartin lehajtotta a fejét az ülésen, és hallgatott. Érezte, hogy forró hullámok lüktetnek át a koponyáján, mintha tenger hullámszára a belsejében. Hülyének néztek, nem is vitás. Hülyének, akinek nem lehet adni a szavára.

- Hülyének néztek - mondta aztán hangosan is.

A lány szomorúan pislantott rá.

- Ne vegye annyira a szívére.

- Ne vegyem? Hiszen én csendőr hadnagy vagyok. Márpedig ha egy csendőr hadnagy hülye, akkor az nem alkalmas a feladata ellátására.

- Ezt ők sem mondták.

- De éreztették velem. Magának mit mondtak?

A lány megvonta a vállát.

- Jószerevével semmit. Hiszen én csak adminisztrátor vagyok, tizedesi rangban. Még fegyverviselési engedélyem sincs.

- Számít az?

- Persze hogy számít.

- Marie nénét sem hitték el.

- Sejtettem - sóhajtott a lány.

- Ezek nem törődnek eltűnt öregasszonyokkal. Hiába mondtam nekik, hogy a kicsik kapták el. Úgy néztek rám, hogy jobbnak láttam abbahagyni. - Lamartin elkeseredetten a kormányra csapott. - Talán fejbe kéne lőnöm magam.

A lány riadtan nézett rá.

- Még csak az hiányozna. Hagyná, hogy a kicsik győzzenek? Mert ha maga kinyírja magát, ők győztek.

- Hátha valóban nincsenek is.

- Éppen maga mondja?

- Akkor mit csináljak?
- Füttyüljön a polgármesterre. Mint ahogy füttyülök rá én is. Harcoljon tovább.
- Hogy harcoljak?
- Szerezzen bizonyítékokat. Ma délután például felmehetnénk a hegyre, hogy nyomok után kutassunk. Megpróbálhatnánk megkeresni a liáncsapdát, amivel elkaptak bennünket.
- Rendben van - bólintott Lamartin rövid gondolkodás után. - Menjünk fel és keressük meg.

3

Négy óra felé járhatott az idő, amikor megállították a kocsit a hajdani láp szélénél. Kissé távolabb kezdődött az a bokros rész, ahol elkapták őket.

Lamartin megvizsgálta a fegyverét, majd a lánynak adta.

- Csak akkor lőjön, ha kiabálok. És úgy, ahogy tanítottam. Két kézre fogja, és...
- Jól van, jól - szakította félbe a lány. - Felőlem mehetünk. Holtbiztos, hogy nem lesz szükségünk rá. Nappal sosem jönnek elő.

Először ott torpantak meg, ahol a szív nélküli pasas holttestét megtalálták.

- Ott csúsztak el egymáson a földrétegek - mutatta Lamartin a lánynak.

Sofie-t azonban nem érdekelték a földrétegek. Főleg annak ismeretében, hogy Marie néne már teljes huszonnégy órája nem adott életjelt magáról.

Megkerülték a feltúrt sírhelyet, majd átvonultak a lápon. Lamartin meglepve látta, hogy a fűcsomók aljában itt-ott víz csillog. Talán nem is olyan sokára ismét vízzel telnek meg a föld alatti víznyelők, s ha a Mindenható is úgy akarja, évek múlva már ismét lép zöldell a kiszáradt fűcsomók helyén.

A félelmetes hely, ahol majdnem megölték őket, napfénynél már közel sem volt olyan félelmetes. A fákon madarak énekeltek, a napsugarak szelíd sárga fénye éppen hogy átszűrődött a fák lombján.

Sofie összerázkódott, amint megpillantotta azt az előreugró faágat, amelynek a képe akkor vésődött az eszébe, amikor az inda a lába köré csavarodott. Biztos volt benne, hogy arra erősítették fel a liáncsapdát.

Megállt és felmutatott az ágra.

- Itt volt a lián.

Lamartin is felnézett a fára.

- Lehetséges - mondta. - Nagyon is lehetséges. Tartsa nyitva, a szemét.

Letámasztotta a puskáját a fa gyökeréhez, maga pedig kapaszkodni kezdett felfelé a törzsén. Sofie eltátotta a száját meglepetésében. Nem hitte volna, hogy ez a szeretetre méltó, imádni való városi csendőr képes felmászni egy fára. Honnan is tudhatta volna, hogy a nyári vakációkon Lamartin messze a legjobb famászó volt valamennyi társa között.

A lián természetesen már nem volt a fán. Lamartin mégis végigügyeskedte magát az ágon. Feje fölé emelte a kezét, és a kisebb ágakba kapaszkodott, hogy ha megcsúszna a sportcipője, lehetőleg ne essen a lány nyakába. Elvégre nem venné jól ki magát, ha a lány azt látná, hogy a felettese egy balfácán.

Amikor aztán meglátta a horzsolást az ágon, egy csapásra megfedkezett a beosztott-főnök viszonyról.

- Van itt valami - hajtotta félre izgatottan az ágakat. - Alighanem találtam valamit.

- Micsodát? - kérdezte a lány.

- Horzsolásokat a kérgen. Az az érzésem, hogy ide szerelték fel a csapdát... Itt volt átkötve...

Fél szemével lepislantott, de nem látta odalent Sofie-t. Ahol az előbb állt, már nem állt senki.

Még egyszer a horzsolásokra nézett, aztán óvatosan odébb tolt néhány vékony ágot az orra elől.

- Sofie - szólongatta halkán a beosztottját. - Hol a csodában van? Azt hiszem, szükségem lesz a fényképezőgépre.

A lány erre sem válaszolt.

Lamartinba egyetlen másodperc alatt úgy beleszorult a levegő, hogy csak jó reflexeinek köszönhetően nem zuhant le a földre. Forró hullámok futottak át a testén, s a forróság ellenére hideg veríték verte ki.

- Sofie! - suttogta az ágaknak. - Hol van, Sofie? Te, jó úristen! - döbönt belé a felismerés. - A stukkeroamat odaadtam Sofie-nak, a puskát pedig a gyökerekhez támasztottam. Hogy lehettem ekkora barom...

Addig-addig nyújtogatta a nyakát, amíg sikerült megpillantania a fa gyökereit, és a hozzájuk támasztott fegyvert. Ha elérhetné valahogy...

Már-már eleresztette volna az ágot, hogy akár kéz- és lábtörés árán is a puskájához jusson, amikor megveregették hátulról a vállát.

Most már igazán csak az Isten segítette, hogy nem puffant le a fűre. No, és természetesen Sofie. Amikor a vakrémülettől megbénítva eleresztette a feje feletti ágot, a lány elkapta pulóvere ujját, és egyensúlyba segítette.

- Nyugalom, csak én vagyok itt maga mögött. Szeretném megnézni azokat a horzsolásokat.

Lamartin hadnagy ordítani akart, tiltakozni, leszúrni a lányt, felfüggeszteni, kirúgni a testülettől, becsukatni, száműzni a boszorkányok szigetére.

Idáig jutott, amikor Sofie megnyalva ennyivalóan piros ajkát a faágon lévő fehér csíkra mutatott.

- Ez az?

Lamartin becsukta a száját. Bár még mindig érezte a hátán a hideg verítéket, a forró hullámok már elhaltak a fák ágai között.

- Mit keres... itt? - lihegte megkönnyebbülve. - Nem megmondtam...

Sofie kibontott hajával, mászástól kipirult arcával úgy ült az ágon, mint egy hetyke kis erdei tündér. Mindene hetyke volt: előreszimatoló, fitos kis orrocskája, ringatózó keblei, s még a fenekét is hetykének látta, ahogy könnyedén meglovagolta az ágot.

- Elvégre az én nagynéném. Jogom van megtudni...

Lamartin végre magához tért.

- Csak akkor, ha... engedélyt adok rá.

A lány minden kacérság nélkül megigazgatta szemébe hulló haját.

- Nem ad?

Lamartin lehorgasztotta a fejét.

- De. Adok.

Ettől a pillanattól kezdve mindketten komorak maradtak. A fa kérgéből kidörzsölt fehér csik úgy nézett szembe velük, mintha csak figyelmeztetni akarná őket, hogy ami egyszer megtörtént, az még egyszer megtörténhet.

- Liánt nem lát?

Akárhogy is forgatta Lamartin a fejét, liánt nem látott.

A lány egészen az ág végéig merészkedett. Amikor visszatért az egyensúlyát tökéletesen visszanyert Lamartinhoz, szomorú volt a szeme.

- Nincs semmi idefent, lemehetünk.

Ahogy leértek, Lamartin körbejárta a fát és még a bokrok közé is bemerészkedett. Legnagyobb megdöbbenésére csak a saját lábnyomát és Sofie-ét találta a talajon. Sem a kicsiknek, sem Marie nénének nem volt lábnyoma.

- Pedig ott állt! - bizonygatta a lánynak, mintha bizony az kételkedne saját nagynénje létében.

- Ott állt, onnan jött ide hozzánk, mintha most is látnám, ahogy görnyedt háttal felénk oson. Kell, hogy legyen nyoma.

Nem volt. Mint ahogy a kicsik sem hagytak nyomokat maguk mögött.

Lamartin négykézlábra ereszkedett, és elindult a bokrok felé. Ha kell, akár fűszálanként vizsgálja át a környéket.

Jó egy órája keresgélt már reménytelenül a bokrok között, amikor Sofie odalépkedett hozzá.

- Kér egy szendvicset?

- Nem - mondta Lamartin mogorván.

- Attól még nem jutunk közelebb a megoldáshoz, ha éhen hal.

Lamartin sóhajtott és belátta, hogy a lánynak igaza van. Elvette tőle a szendvicset, majd nyomban le is tette a legközelebbi bokor aljába.

- Öt perc alatt végigmegegyek ezen a csapáson. Nem szeretném összekeverni...

Sofie sóhajtott, és a bokor alá rakott szendvicsre nézett. Édes istenem, add, hogy előkerüljön Marie néne!

Nézte a szendvicset, és csak nagy sokára vette észre a szendvics körül húzódó vonalakat. Mintha egy keskeny, hosszúkás gyereklábnyom lett volna. Eltátotta a száját, és még nyelni is elfelejtett. Úgy állt a szájában a kolbászdarabka, mint a Vezúv kitörésekor a szerencsétlen pompeji strázsa.

- Hadnagy... úr - hebegte. - Hadnagy úr...

Lamartin ingerülten fordult hátra. Éppen pár másodperccel korábban csipkedte meg néhány vöröshangya a lábszárát.

- A szendvicse... a szendvicse...

- Mondtam, hogy azonnal megyek.

Újabb hangyacspések, újabb vakaródzás.

- A szendvicse...

Érzett valamit a lány hangján, ami nem tetszett neki. Hátrafordította a fejét. Sofie sóbálvánnyá válva meredt a mellette zöldellő bokorra.

Lamartin felpattant és összerántotta szemöldökét.

- Történt valami?

A lány tétován felemelte a kezét.

- A szendvi... cse...

- Mi az ördög van a szendvicsemmel?

- Egy nyom közepén... ez egy nyom... talán a kicsik... nyoma.

Lamartin futni kezdett a bokor felé.

4

Szótlanul zötykölődtek a terepjárával az erdei úton. A földből kiemelt nyom a nyomrögzítés szabályainak megfelelően ott pihent mögöttük a hátulsó ülésen egy cipősdobozba zárva. Lamartin a lányra pislantott. Sofie-n nem látszott öröm, hogy végre siker koronázta a kutatásukat. Hogy is látszott volna, amikor Marie néne helyett csak egy nyomot találtak, ráadásul az sem az övé.

Végül is Lamartin törte meg a csendet.

- Megtaláljuk. Biztosan meg fogjuk találni. Talán csak... elkóborolt egy kicsit.

Aztán abba is hagyta. Maga is érezte, mennyire hamisan csengenek a szavai. Hiszen Marie néne közvetlenül azután tűnt el, hogy segített nekik megszabadulni a kicsiktől.

- Marie néne az... édesanyja testvére?

- Nem - rázta meg a fejét Sofie.

- Az édesapjáé?

- Azé sem.

Lamartin bevett egy kanyart, majd gázt adott a kocsinak.

- A nagyszüleié?

- Azoké sem.

Lamartin nem értette a dolgot. A lány egészen idáig arról beszélt, hogy Marie néne a nagynénje. Márpedig az ő fogalmai szerint a nagynéni az imént említettek közül kerül ki.

Úgy gondolta, talán kissé eltereli Sofie figyelmét nyomasztó gondjairól, ha a rokonsági fokozatok iránt érdeklődik. Itt, a Pireneusokban bizonyára más formái is vannak a rokonságnak, mint ahonnan ő jött.

- Nálunk azt mondják nagynéninek, aki a szülők testvére. Vagy esetleg a nagyszülőké. Maguknál ez hogy van?

- Pontosan ugyanúgy - mondta a lány.

Lamartin óvatosan kikerült egy hegyoldalról legördült nagyobbacska követ, és a lányra pislantott.

- Maga mindeddig úgy beszélt róla, mintha a nagynénje lenne.

- Bizonyos értelemben az is - sóhajtott a Sofie. - A nagynéném is, meg nem is.

- Ez hogy lehet?

- Úgy, hogy nem vérszerinti nagynéném. Az anyám úgy fogadta a testvérévé.

Lamartin majd eleresztette a kormányt meglepetésében. Hogy az ördögbe is van ez? Marie néne nyolcvan körül lehet, Sofie húsz, akkor mennyi lehetett Sofie anyja, ha olyan valakit fogadott testvérévé, aki ma nyolcvanéves?

Sofie Lamartinra pillantott. Látta a meghökkenést az arcán, s keserű gondolatai ellenére is csaknem elnevette magát.

- Ne gondoljon boszorkányságra. Az anyám harmincéves volt, amikor a testvérévé fogadta Marie nénet. Ő akkor olyan hatvan lehetett.

- Hogy az ördögbe...?

- Odakint laktunk egy tanyán; az erdők és a hegyek alján. A tanya apámé volt, s amikor meghalt, mi maradtunk benne egyedül. Azok, akik segítettek apámnak, idénymunkások, nap-számosok - leléptek. Úgy látták, nincs biztosítva a jövőjük egy asszony irányítása alatt. Mint kiderült, bizonyos értelemben igazuk is volt. Nem mentek a dolgok akkoriban valami jól mifelénk. Még kicsi voltam, de emlékszem rá, hogy hosszú ideig szinte csak kenyeret ettünk és tejet ittunk. Aztán egyszerre csak megjelent Marie néne.

- Csak úgy?

- Csak úgy. Bejött az udvarunkba, még szerencse, hogy a kutyák nem szedték szét. Ezt persze csak akkor gondoltam, mert később már nem gondoltam volna ilyesmire.

- Valóban?

- Marie néne nem félt a kutyáktól. Inkább azok félték tőle. Még a legvadabb szelindek is meghunyászkodott, ha rájuk nézett. Csettintett a nyelvével, mire a kutyák eltakarodtak. Bizonyára így tett a mi kutyáinkkal is. Pedig, ha látta volna őket! Pireneusi pásztorok voltak, még a farkasoktól sem ijedtek meg. Marie néne előtt azonban kezesbáránnyá szelídültek.

- Hát ez érdekes.

- De még mennyire az! Csak később tudtam meg anyámtól, hogy Marie néne a lápból jött. Nehezen beszélt és nehezen gondolkodott.

- Ez mit jelent?

- Anyám szerint, amikor betért az udvarunkba, alig néhány szót ismert. Anyám azt hitte, spanyol, és valahogy átkeveredett a határon. Aztán gyorsan megtanulta a nyelvünket.

Lamartin egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta Sofie szavait. Mindig is érezte, hogy nincs minden rendjén az öregasszony körül. Például az a fényes valami, amivel elvágta a lián-kötelet... Ki az ördög lehet az a Marie néne?

- Mit mondott... honnan jött?

- Eleinte anyám még kérdezgette, aztán feladta a reményt, amikor Marie néne csak a vállát vonogatta. Ugy gondolta, ő maga sem tudja, honnan jött. Hallott már Maugliról, a dzsungel gyermekéről, igaz? Hát Marie néne a lép gyermeke volt. Anyám úgy gondolta, hogy fiatal korában valahogy betévedt a lépbe, ott egyedül nőtt fel, ezért aztán beszélni is alig tudott. Hogy végül is miért hagyta ott a lépöt, soha nem tudtuk meg. Mindenesetre rövid idő alatt nélkülözhetetlenné tette magát nálunk. Anyám már az idegbaj határán állt, amikor felbukkant Marie néne. Mintha angyal szállt volna a tanyánkra. Marie néne kezébe vette a dolgok irányítását, és attól kezdve ment minden, mint a karikacsapás.

- Nocsak...

- Marie néne embereket fogadott, messze földről.

Lamartin ismét csak meghökkent.

- Messze földről? Marie néne messze földre utazott?

- Őszintén szólva nem sokat tudok erről, mert akkor már nem ott laktam a tanyán, hanem kollégiumba kerültem. A líceum kollégiumába. Anyámmal csak ritkán találkoztam, Marie nénével még ritkábban. Egyszer ugyan meglátogatótt, de nem volt benne sok köszönet. A lányok Marie nénére fogták Bella esetét.

- Ki volt az a Bella?

- Egy dög. Egy osztálytársam. Éppen előző nap esett nekem és nyúzta le a képemről a bőrt. Nagy, kövér debella volt, mindenki félt tőle. Egy napon meglátogatótt Marie néne. Nevetséges volt abban a furcsa ruhájában, amelyben jött, még sosem láttam rajta. Emlékszem, kint ültem az iskola lépcsőjén, amikor felbukkant az utcán. Kicsi volt, töpörödött, a ruhája meg tiritarka, csoda tudja, hol vette. A lányok szerencsére nem figyeltek fel rá. Marie néne odajött hozzám, és leült mellém a lépcsőre. Én meg a nyakába borultam és elsírtam magam. Szerettem a líceumban lenni, és talán még jobban szerettem volna, ha Bella nem esik néha nekem. Ennek ellenére a tanyára is vágytam vissza. Marie néne a hátamat simogatta, aztán megkérdezte, ki karmolta meg a képem. Nem akartam elárulni Bellát, de egyszerűen nem tudtam tartani a számat. Azt vettem észre, hogy töviről hegyire elmondok neki mindent. Marie néne csak annyit mondott: Bella megérdemelné, hogy kitörjön keze-lába. Csak ennyit. Én meg amilyen locsi-fecsi voltam, elmondtam néhány lánynak. Mit gondol, erre mi történt?

- Kitört a keze-lába - mondta komoran Lamartin, és legszívesebben megállította volna a kocsit.

- Honnan tudja? Mert bizony kitört. Amikor délután Bella felállt a legfelső lépcsőfokra, hogy szokásához híven megfenyegeessen valakit, lezuhant a lépcsősoron. Eltörte mindkét kezét és mindkét lábát. Marie néne szerencsére már felszívódott, mert a lányok még meglincselték volna. Nem szerették ugyan Bellát, de az öregasszonyokat sem. Bella ráadásul égre-földre esküdözött, hogy a lépcső legtetején meglökte valaki. Hiába fordult esés közben hátra, nem látott senkit. Biztos elrejtőzött az illető a bejárati ajtó mögé. Még szerencse, hogy éppen három lánnyal tárgyaltunk valamiről a szökőkút mellett, mert biztosan rám kenték volna. Mindenesetre attól kezdve Bella nem mert hozzám érni.

- Honnan hozott embereket a tanyájukra?

- Ki tudja? Marie nénének megvoltak a maga útjai. Anyám szerint legtöbbször úgy ment a dolog, hogy anyám elmondta neki, mit kellene megcsinálnia, Marie néne biccentett, és eltűnt anyám szeme elől. Mire estére hazajött, a munka el volt végezve. És nagyon olcsón. Azt

mondta, arra járó napszámosokkal végeztette el a munkát. Anyám később már nem is érdeklődött a részletek iránt, megelégedett annyival, hogy Marie néne mindent elintéz. Ahogy aztán a betegsége előrehaladt, Marie néne még a gazdaságot is elhanyagolta miatta. Csak ült anyám mellett és gyógyította. Fűekkel, kenetekkel, főzetekkel. Sajnos mindhiába. Anyám a halála előtt még hivatalosan a testvérévé fogadta Marie nénét, ami annyit jelentett, hogy én öröklöm ugyan a tanyát, de soha nem dobhatom ki belőle. Mintha bizony ki akartam volna.

- Azóta is ott lakik?

- Látja, ez is érdekes. Bármennyire is szeretett a tanyán élni, úgy látszik elege lett belőle. Ez már jócskán anyám halála után történt. Mintha félt volna odakint egyedül. Rábírt, hogy adjam el a tanyát, tegyem el a pénzt, csupán arra kért, hogy hadd bérelhessen egy kis házat a falu szélén. Én persze bérlet helyett vettem neki egyet. Hát ennyit Marie nénéről. Mit gondol, Marie néne... valóban lápban felejtett gyermek?

Lamartin összeszorította a száját és nem válaszolt.

Mert ha válaszolt volna, mint tisztességes csendőrnek el kellett volna mondania az igazságot.

Azt, hogy Marie néne nem lápban felejtett gyermek, még csak nem is erdei tündér.

Marie néne más.

Valószínűleg egy a kicsik közül.

5

Gerard Lamartin hadnagy egy átvirrasztott éjszaka után arra a megállapításra jutott, hogy alapvetően elszúrta az egészséget. Rabja lett a rögeszméjének, amitől pedig a főiskolán annyira óvták. Ez a rögeszme pedig úgy hangzott, hogy odakint, a hegyek között kószálnak a kicsik, természetfeletti erővel felvértezve, s ők követték el a már ismert és a még felderítetlen gyilkosságokat. De mi van akkor, ha a kicsik nem is léteznek? Ha a polgármesternek, és a sápadt képű városi zsarunak van igaza, és a kicsik csak a mesék, és a legendák világában élnek.

Reggel, ahogy felébredt, elhatározta, új életet kezd. Csak abból indul ki, ami reális és megfogható.

Ennek jegyében hóna alá vágta a cipősdobozt - ezt reálisnak és megfoghatónak ítélte - s besétált vele a borbélyhoz, ahol délelőttönként csak úgy pezsgett az élet. Maurice, a fodrász dolgozott - beretvált, haját vágott -, a többiek pedig, a szájtátiak, székeken kucorogtak és lyukat beszéltek egymás hasába. Cirka húszpercenként állt fel valaki és hozott a sarki boltból egy üveg vöröset, amelyet aztán testvériesen megosztottak egymás között.

Dél felé már nem akadt olyan vakmerő vendég, aki be mert volna ülni Maurice székébe, hogy felkérje egy borotválásra. Maurice keze ekkor már inkább csak a borosüveg megmarkolására volt alkalmas.

Meg is bolydult rendesen az élet, amikor a hadnagy belépett a boltba. Az üveget az egyik vendég reflexmozdulattal a szemétkosár mögé rejtette, Maurice pedig óriási lendülettel vastag habot kent a legbárgyúbb ivócimbora képére, mivel évek hosszú során át kikísérletezte, hogy a borotvahab, ha vastagon kenik, képes elnyomni a borszagot. Ezt a praktikát szinte kizárólag akkor alkalmazták, ha Maurice felesége nyitotta rájuk az ajtót.

Lamartin észrevette az üveget a szemétkosár mögött, a borszag is ott keringett-forgott a levegőben, ennek ellenére ügyet sem vetett rájuk. Nem lacafacázott: egyenesen a dolgok közepébe vágva levette a cipősdobozról a tetőt, s a tartósított, és gipszbe öntött nyomot közepes méretű csattanás kíséretében lehajította eléjük a pultra. A borotvák, hajszeszek és samponok közé. Majd belenézett a tükörbe, ahonnan egy komor képű, csinos csendőr hadnagy nézett vissza rá.

Megvárta, amíg valamennyien köréjük gyűlnek, s összedugják a fejüket a nyom felett. Akkor feltette minden idők legfontosabb kérdését.

- Maguk szerint ez micsoda?

Néhány másodpercnyi hallgatás után Maurice szólalt meg, akit mint tulajdonost megilletett ez a jog.

- Egy lábnyom.

- Az bizony - helyeseltek többen is. - Ez egy lábnyom.

- Kinek a lábnyoma? - tudakolta Lamartin.

- Egy gyereké - vágta ki fontossága teljes tudatában Maurice.

- Nem gyereké - mondta megpödörgetve a bajuszát a fűszeres segédje.

- Magának van gyereke? - kérdezte tőle csak úgy mellékesen a téglagyár éjjeliőre.

- Nincs - húzta fel a vállát a fűszeressegéd. - De én is voltam gyerek. Tudom, hogy néz ki egy gyereklábnyom.

- Hogy néz ki?

- Nem így. Ez... valami más. Vagy régi a nyom. Talán megázott, és attól lett ilyen hosszúkás.

- Mégiscsak gyereklábnyom ez.

Lamartin szándékosan nem szólt közbe. Hagyta, hadd rágják meg a lábnyomot.

- A kicsiké lesz az - mondta ekkor Blier úr, a tejüzem hivatalnoka.

A hadnagy megvonta a szemöldökét.

- Kicsik? Azok meg mik?

Aztán majdnem beleesett a borotvahabba, amikor Monsieur Blier kimutatott az ajtón, mintha csak a szemben lévő járdán várakozó tinédzserlányra mutatott volna.

- A cirkuszosok. Ott táboroznak a Kecskeszarv-domb mögött a nagyréten. Csak az ő lábuk nyoma lehet.

6

Lamartin azt hitte, elájul a méregtől. Napok óta nem eszik, nem alszik, WC-re is csak nagy ritkán jut el, nem borotválkozik, minden gondolatát a kicsik foglalják el, s akkor, tessék! - itt vannak tőle két-három kilométernyire, csak éppen senki nem szól neki, hogy hadnagy úr, nyugodtan megborotválkozhat, bekaphat egy szendvicset, rácsüccsenhet az ülőkére. Nem kell a mesék birodalmába utaznia, ha társalogni óhajt velük. Csak kísétál a mezőre, és máris ott láthatja őket... A keserves hétszentségit neki!

Lamartin elszámolt magában tízig, s amikor úgy érezte, nagyjából lecsillapodott, húzott magának egy széket és leült a lánnyal szemben, az íróasztal másik oldalára.

- Hogy van, Sofie? - kérdezte a lány beesett arcára pillantva.

- Köszönöm... jól.

Lamartin letette a dobozt az asztal szélére, majd összekulcsolta az ujjait az ölében.

- Odakint voltam. A fodrásznál... - kezdte.

A lány sóhajtott és a cipősdobozra nézett.

- Mi van benne? Hajszesz?

- Nem, Sofie - mondta lágyan Lamartin. - Nem hajszesz van benne, nem is borotvahab. A lábnyom. Az van benne.

Sofie fejében ekkor gyúlt csak világosság. Hát persze! A cipősdobozba csomagolta be a főnök a lábnyomot.

Lamartin nyelt egyet, és továbbra is gyengéd és szeretetteljes maradt a hangja.

- Mit gondol, miért vittem át a borbélyüzletbe a nyomot, Sofie? - kérdezte a lánytól.

Sofie idegesen megnyomkodta a szemét.

- Hát én... nem is tudom. Talán hogy... vágják körbe a széleit borotvával?

Lamartin megingatta a fejét.

- Nem, Sofie, nem azért vittem át. Azért vittem át, mert... - egyetlen másodperc alatt elhagyta a hidegvére. Úgy elkezdett ordítani, mint a sakál. - Miért nem mondta meg nekem? Miért nem mondta meg senki nekem? Miért néz mindenki hülyének? Miért néz engem hülyének, Sofie?

A lány rémülten meredt rá. Szája széle remegett a félelemtől.

- Én csak... én... nem... nem is tudom...

- Akkor elmondom! - ütött az asztalra Lamartin. - Átvittem a dobozt a borbélyhoz, Matthias-hoz...

- Maurice - javította ki a lány.

- Akkor Maurice, tökmindegy. Megmutattam neki a nyomot. Mit gondol, mit mondtak, kinek a nyoma?

- Nem tudom - suttogta a lány. - Az enyém biztosan nem. Bakancsban voltam, és az enyém nagyobb is.

- Nem magáról van szó - dühöngött Lamartin. - És nem is rólam. Mondja, tudta maga, hogy kik tanyáznak a Kecskeszarv-domb mögött?

A lány kétségbeesetten nézett Lamartin villogó szemébe.

- Ott... a... cirkuszosok.

- Milyen cirkuszosok?

- Hát a... liliputiak. Törpék. Törpe cirkusz... osok.

Lamartin lekapta a dobozról a tetőt és behajította a sarokba.

- Azt mondták a borbélynál, hogy ez egy törpe cirkuszos nyoma. Miért nem mondta el ezt nekem, Sofie?

Sofie a lábnyomra bámult, aztán bőgni kezdett.

8

Lamartin kénytelen volt megvárni, amíg a lány kibőgi magát. Várakozás közben aztán történt valami, amiről később, már otthon, egyedül, nemigen tudott számot adni. Mintha néhány perc kiesett volna az emlékezetéből. Arra riadt, hogy a lány félig az ölében ül, ő átkarolja, és vigasztalgatja, miközben a könnyeit törölgeti a zsebkendőjével. Amikor magához tért, a lány ajka már csak század milliméterekre volt az ajkától, a lány keble pedig éppen a tenyere közepében nyugodott.

Hátrátolta a székét, és az ablakhoz húzódott vele. Sofie kinyitotta a szemét, majd mélyet, nagyon mélyet sóhajtott.

- Már... jobban... van? - kérdezte lihegve Lamartin.

- Már... jobban - mondta a lány.

- Akkor meg kellene beszélünk... a cirkuszosokat.

- Egy pillanat... hadnagy úr - nyögte a lány. - Azonnal visszajövök.

Mire visszajött, már nem látszott felindulás az arcán. A szeme is nyugodtabban csillogott, mintha valaki elhúzta volna előle a bánat szürke függönyét.

- Figyeljen ide, Sofie - mondta a közben úgyszintén magához tért Lamartin. - Szólnia kellett volna nekem, hogy nem csak mesebeli kicsik járnak odakint, hanem valódiak is.

- Teljesen... megfeledkeztem róluk - mentegetődzött a lány. - Ők... szerintem teljesen ártalmatlanok. Nem ártanak a légynek sem.

- Azért szólnia kellett volna. Mióta táboroznak a réten?

A lány megcsóválta a fejét.

- Nem is tudom pontosan. Amikor gyerek voltam, már ott éltek. De csak télen laknak ott, nyaranta felszedik a sátorfájukat és mennek, amerre látnak. Néha a kocsijaik egy részét is otthagyják. Egyszer régen a polgármester engedélyezte nekik a réten való letelepedést, azóta mindig visszatérnek a Kecseszarv-domb mögé.

- Hányan vannak összesen? - kérdezte Lamartin megsimogatva a homlokát.

- Legalább harmincan - mondta a lány. - Kérdezzem meg a polgármesteri hivataltól?

Lamartin nem válaszolt. Egyre csak a lány szavai zsongtak a fülében.

„Szerintem teljesen ártalmatlanok. Nem ártanak a légynek sem. Nem ártanak a légynek sem. Nem ártanak a légynek sem.”

Valóban nem ártanak?

A Kecseszarv-domb mögött, a réten

1

Ezúttal is Alex került az érdeklődés középpontjába. Nem azért, mert összeállította a nagyok kérdéseire adandó válaszokat - ezzel még nem volt kész, hanem ő találta meg a holttestet. Egy öregasszony holttestét, a bokrok között.

Hajnalban, amikor a többiek még aludtak, kísétált a rét szélére, a lakókocsikon túlra, hogy törje egy kicsit a fejét az elmúlt dolgokon. Az öregasszony egy bokor ágaiba kapaszkodva állt, és a lakókocsik felé nézett. Alex érezte, hogy fejébe szalad a méreg, mint mindannyiszor, amikor azt vette észre, hogy a nagyok lesik őket. Mintha bizony állatok lennének az állatkertben.

El is határozta, hogy megijeszti. Hadd tudja meg a kíváncsi némben, hogy nem illik kilesni mások magánéletét, még akkor sem, hogyha azok a mások kisebbek, mint ő.

Mivel az öregasszony Darleen és Thomas kocsija felé figyelt, nem volt nehéz megkerülnie és a háta mögé lopakodnia. Nem számolt ekkor már semmiféle következménnyel; a harag dolgozott benne. Előhúzott a zsebéből egy papírzacskót, és óvatosan, zajt nem ütve, felfújta. Négykézlábra ereszkedett, közvetlenül a leselkedő mögé mászott, felemelkedett és eldurranította a zacskót.

Akkorát szólta a hajnali csendben, hogy maga is megijedt tőle. Ha az ő háta mögött csinálja valaki, holtbiztos, hogy összepisilte volna magát tőle. Talán még a szíve is megállt volna rémületében.

Az öregasszony azonban nem mozdult. Nem fordította hátra a fejét, nem emelte fel a kezét, nem csinált semmit. Egészen addig, amíg Alex óvatos léptekkel elé nem került.

Akkor aztán megmozdult, és mint őszi eső a hegyekre, ráomlott Alexre. Úgy betemette, hogy lélegzetet sem kapott tőle.

Alex ordított, mint a fába szorult féreg, kapálódzott, hörgött, fuldoklott. Csak amikor már kidolgozta magát a szabad levegőre, mert arra gondolni, hogy talán az öregasszony meghalhatott a rémülettől. Azt hitte, rálöttek és szívrohamot kapott tőle. Te jó isten, hiszen megölt egy embert!

Alex csukott szájjal öklendezni kezdett. Egészen addig öklendezett, amíg csak ki nem jöttek a többiek a lakókocsikból, és köréjük nem gyűltek.

Amikor úgy látta, hogy minden rendben, az övéi vannak körülötte, nem a rendőrség, megkönnyebbülten elmosolyodott, és elájult.

2

Törpapa - azaz Mr. Peter Bell - az asztalra csapott. Mindenki behúzta a nyakát, mintha mennykő durrogná a közelükben.

- Térj már magadhoz, Alex, az istenit neki!

Minden szem Alexre szegeződött. A bicegő lábú kis ember nyelt néhányat, és megpróbált mosolyogni. Nem sikerülhetett valami jól, mert többen is keresztet vetettek és rémülten elfordították róla a szemüket.

- Már... magamnál vagyok.

- Ajánlom is. Elvégre miattad van az egész kalamajka.

- Én csak... sétálni mentem - védekezett Alex. - Nem tehetek semmiről.

Többen is heves bólogatásba fogtak, ami egyáltalán nem azt jelentette, hogy egyetértenének vele - éppen ellenkezőleg, a rosszallásukat fejezték ki általa.

- Mondod te - húzogatta meg a bajuszát Törpapa. - Csakhogy te meg vagy átkozva, Alex.

- Meg bizony - bólogattak a többiek.

Alex ekkor valóban magához tért. Magához térítette a balsejtelem, hogy megpróbálják majd vele elvitetni a balhét, pedig az égegyadta világon semmit nem csinált, csupán sétált egyet a lakókocsik környékén.

- Én csak... sétáltam egyet.

- Én is szoktam sétálni - mondta Törpapa. - Még sem találtam soha semmit. Hullát legkevésbé.

- Sajnálom - motyogta Alex. - Csak jöttem-mentem.

Törpapa sóhajtott, és ismét az asztalra vert.

- Ismerte valaki?

Senki nem szólt, nem moccant. Morgannak megállt a keze a levegőben, mivel éppen a copfját akarta megigazítani.

- Tehát nem ismerte senki... Vagy nem meri bevallani?

Néma csend.

Törpapa megsimogatta a szakállát.

- Akkor én mondom valamit. Emlékeztek az előző hullára?

Néma meghökkenés hullámozott végig rajtuk. Mintha Törpapa szentségtörést követett volna el.

- De hiszen a múltkor megállapodtunk, Törpapa, hogy erről soha többé nem beszélünk! - kiáltotta meghökkenve Darleen.

Törpapa harmadszor is az asztalra csapott.

- Most mégis kell. Szeretném, ha megmondanátok, mi okozta a halálát!

Ismét csak végighullámozott rajtuk a meghökkenés, némi viszolygással keveredve.

- Szívrohama volt - mondta végül is Darleen. - Mindenki jól tudja.

- Minek a múltat bolygatni? - csóválta meg a fejét a csíkos trikós légtornász.

- Nem mi bolygatjuk. Más fogja felbolygatni, méghozzá alaposan. Azt hiszem... ez az öreg-asszony is hozzájuk tartozott. Mi a fenét csináltál vele, Alex?

- Én... csak... egy zacskót...

- Micsoda? - Törpapában bennszorult a levegő.

És nem is jött ki belőle mindaddig, amíg Alex mesélt.

Lamartin úgy érezte magát, mintha visszatért volna gyermekkorának kedvelt helyszínére a Gulliver járta törpék országába. Azzal a különbséggel persze, hogy ezek a törpék Gulliver törpeihez képest óriások voltak.

Éppen ezért zavarban is érezte magát, amikor Sofie kíséretében besétált a lakókocsik közé. A kocsik normál méretű lakókocsik voltak, csupán felvezető lépcsőik voltak a szokványosnál keskenyebbek.

Lamartin nem sejtette, hogy az ablakok lehúzott függönyei mögül félénk pillantások kísérik az útját. Azon töprengett, hogy be kellene kopognia valamelyik kocsiba, amikor éles nyikorgás közepette kinyílt a legközelebbi ajtó és egy fehér szakállú öregúr bukkant fel a nyílásában. Gyors pillantást vetett rá, majd fűgén leszaladt a lépcsőn. Mintha cirkusz porondján futott volna a nagyérdemű tapsától hajtva.

- Jó napot, uram - mondta cinkos kacintás kíséretében. - Miben lehetek a szolgálatára?

Lamartin körbepillantott. Ekkor már érezte, hogy mások is figyelik, nem csak az öregember. Sofie némán, mozdulatlanul állt mögötte.

- A csendőrségtől jöttem - mondta Lamartin. - Lamartin hadnagy vagyok.

A zöld overallba öltözött kis öregember szívélyesen nyújtotta felé a kezét.

- Örvendek, hadnagy úr. Isten hozta, kisasszony. A nevem Peter Bell. Segíthetünk valamiben?

Lamartin igyekezett közömbös képet vágni.

- Csak éppen erre jártunk - mondta a hadnagy. - A mademoiselle és én teszünk egy kis körutat, hogy meggyőződjünk róla, minden rendben van-e a környéken.

- Jöjjenek be hozzám, hadnagy úr - invitálta Mr. Bell Lamartint és a lányt. - Üljenek le, és nézzenek körül nálunk. A lépcső magukat is kibírja - tette hozzá nevetve.

Lamartin habozott, aztán megindult a lépcső felé. Törpapa gyorsan megkerülte és eléjük futva mutatta az utat.

- A nagyok... bocsánat... néha azt hiszik, hogy törpeházakban lakunk, mint a mesékben. Pedig ez nem igaz. Éppen akkorák a lakókocsijaink, mint a nagyoké... bocsánat, mi csak így nevezük önöket. Fáradjon be, kisasszony! Ön is, hadnagy úr!

Rend és tisztaság fogadta az érkezőket. Minden alacsony volt odabent; a mosogató, a könyvespolc, az edénytartó, csupán a mennyezet húzódott magasan a fejük felett.

Mielőtt Lamartin megmukkanhatott volna, Törpapa már ki is kotorta szekrénykéje fiókjából a megfelelő papírokat és egy sámlinyi asztalkán kirakta őket Lamartin elé. Ha meg akarta volna nézni őket, le kellett volna térdelnie az asztalka mellé.

- Itt vannak az útleveleink, a tartózkodási engedélyeink, a munkavállalási engedélyek...

Lamartin úgy döntött, nem térdel le az asztalkához.

- Nem azért jöttünk - mondta elhárító kézmozdulat közepette. - Csupán... rutinkörúton járunk. Arra vagyunk kíváncsiak, nincs-e valami problémájuk. Elvégre maguk is az én körzetembe tartoznak, még akkor is, ha gyakran elhagyják azt.

- Köszönjük, hadnagy úr - hajolt meg Törpapa udvariasan. - Jólesik hallani, hogy a hatóság nem feledkezik meg rólunk.

- Nem tapasztaltak az utóbbi időben valami furcsát? - kérdezte körbeszimatolva Lamartin.

Törpapa megsimogatta a szakállát.

- Mire gondol?

- Nem is tudom. Maguk itt laknak, majdnem a hegyek alatt. Többen azt állítják, hogy teliholdkor furcsa dolgok történnek a hegyek között.

Törpapa ismét megsimogatta a szakállát.

- Mik?

- Vannak, akik dobolást hallanak. Dobolást és kiáltásokat. Sokan azt mondják, hogy... mesebeli lények játszadoznak a kiszáradt mocsár környékén.

Törpapa megvonta a vállát.

- Hát erről mi nemigen tudunk. Ha akarja, megkérdezhetem a többieket. Mesebeli lényeket mondott? Akkor ezek bizonyára a francia mesékből valók, mi pedig nem vagyunk franciák. Nem is igen ismerjük az önök hiedelmeit. Más egyéb, hadnagy úr?

Lamartin összenézett Sofie-val, aztán megrázta a fejét.

- Csak be akartam kukkantani önökhöz. Talán még majd bejövök, ha erre járok.

- Mindig szívesen látjuk, hadnagy úr. Ha előre értesít bennünket, összeütünk önnek egy kis előadást. Legalább egy kicsit megmozgatjuk az izmainkat.

Amikor Lamartin és Sofie eltávoztak, Törpapa átrohant a nagy lakókocsiba, ahol remegve vártak rá a többiek. Szó nélkül fogták közre: szemükben ott reszketett a félelem.

- Nem tudom, mit tud - lihegte Törpapa. - Nem tudom. Ravasz fickó. Úgy tett, mintha csak véletlenül nézett volna be hozzánk. De én egy szavát sem hiszem. Biztosan az öregasszonyt keresi. Alex!

- Igenis, Törpapa.

- Hol a hulla?

- A kocsi alatt, Törpapa.

- El kell tüntetni. Végérvényesen.

- Hogy gondolja... Törpapa?

- Ez a te dolgod, Alex. Te találd, tüntesd is el. Csak annyit mondok Alex: jól tüntesd el. Úgy, hogy az anyád se találjon rá.

- Az anyám már... meghalt, Törpapa.

- Annál inkább. A te érdeked, hogy ne találják meg azt a hullát, Alex. Elsősorban a tiéd.

- Miért... Törpapa...? Miért az enyém?

- Mert te voltál odakint. És talán te ölted meg az ostoba tréfálkozásoddal.

Alex csuklott egy hatalmasat, és kiviharzott az ajtón.

Ment, hogy eltüntesse a papírzacskó áldozatát.

Idegenek az éjszakában

1

Hideg szél verte az ablaktáblákat, amikor a szürke szemű lány belépett az ajtón. Csak egy sporttáska volt nála, amiben nem lehetett több a legszükségesebb fehérneműnél. Hátralökte a kapucniját, megrázta hosszú, szőke haját. Juan úgy látta a lámpák halványsárga fényében, hogy valami masniféle van a hajába kötve, amely egy bogarat formázott. Kék hátú, nem túl gusztusos bogarat.

A lány maga azonban nagyon is gusztusos volt. A szürke, plastik esőkabát úgy feszült telt alakján, mint a hóbertosan szűk ruhák azokon a manökeneken, akik olyan szereléseket mutatnak be a televízióban, amelyeket rajtuk kívül aligha öltene magára épeszű lény.

A lány a pulthoz lépett, letette a táskát a lába mellé, és felcsüccsent a bárszékre.

- Jó estét. Kaphatnék valamit inni?

Már csak két asztalnál ültek, azok is elcsendesedtek, amikor a lány belépett az ajtón. Olyan jelenség volt, akire oda kellett figyelni még a vörösbor mellől is.

Juan megtörölggett egy poharat, majd a lányra pislogott.

- Egy kis kontyalávalót? Esetleg köménylikört?

- Whiskyt - mondta a lány.

Juan sóhajtott, és leemelt egy üveggel a felső polcra. Kevés hiányzott belőle - errefelé nem divat a whiskyivás.

Juan öntött, aztán a pultra könyökölt.

- Angol?

- Amerikai - mondta a lány. Felemelte a poharat, és egyetlen hajtásra kiitta. Még csak a szeme sem rebbent tőle.

- Adjon még egyet!

A legközelebbi asztalnál felnyögött valaki. A lány ekkor vette csak észre, hogy mindenki őt nézi. Halványan elmosolyodott, és a második pohár után nyúlt.

- Látom, szereti a whiskyt - mondta Juan, elismerő pillantással méregetve a csinos vendéget.

A lány habozás nélkül ezt is leöntötte a torkán.

- Téved - mondta némi torokköszörülés után lekoppintva a poharát a pultra. - Nem igazán kedvelem.

Juan eltátotta a száját.

- Azt hittem...

- A Bourbon jobb - mondta a lány. - Különösen a Kentucky-i. Az sokkal erősebb.

- Azt sajnos nem tartok.

- Tudom - mondta a lány. - Azért is kértem whiskyt.

- Honnan tudja?

- Lehet, hogy nem nézi ki belőlem, de már gyerekkoromban megtanultam olvasni. Ott vannak az üvegek a háta mögött. Ha lenne Bourbonja, ott lenne a polcon.

- És ha a polc alatt tartanám?

- Nem tartaná ott - mondta a lány. - Mert akkor soha nem adná el. Itt *magától* senki nem kér Bourbont. Legfeljebb, ha látja a polcon. És ezt maga is tudja.

Juan elismerően elhúzta a száját. Nem hülye a kicsike, ez már biztos.

Éppen törni kezdte a fejét, hogy mit akarhat a lány errefelé, amikor kissé ingadozva ugyan, de felállt a szomszédos asztaltól Garcia Muñoz, akit a fűrészmalomban amolyan fenegyereknek tartottak. Állítólag a lányok is odavoltak érte, ámbar az utóbbi időben Garcia mintha többet foglalkozott volna a vörösborral, mint a lányokkal.

Juan idegesen kapta fel a fejét. Nem akart balhét, márpedig neki kell rendet teremtenie, ha Garcia szemtelenkedni kezdene a lánnyal. Eddig még sosem fordult elő, hogy bárki is belekötött volna a külföldi jövő-menőkbe, s ezután sem szándékozott hagyni, hogy megtegyék.

Felemelte a kezében tartott vörös kockás törülkövendőt és figyelmeztetőn Garcia felé lengette, mint a bika felé szokás a leplet az arénában.

- Csillapodj, Muñoz.

Garcia Muñoz a melle elé kapta mindkét kezét. Mint valamikor régen hidalgó ősei, ha szép lánnyal találkoztak.

- Kisasszony, ha meg nem sérteném. Elfogadna... tőlünk egy kis vöröset?

- Most már elég legyen Muñoz - mondta Juan csendes hangon. Garcia még nem hagyta el az asztala körzetét, ordítani csak akkor fog rá, ha már majd a lány felé nyúlkál.

A lány az asztaltársaság elé fordult és elmosolyodott.

- Miért is ne?

Juanban felforr az indulat. Fene vigye el ezeket a tengerentúli libákat! Hajlandók odaülni mindenkinek az asztalához, aztán ha azok bizalmaskodni kezdenek velük, a csendőrség után kiabálnak.

Nem szólt, de figyelő állásba helyezte magát. Még csak az hiányozna, hogy az új csendőr hadnagy ideszokják hozzá!

Garcia Muñoz átadta a székét a lánynak, maga pedig húzott egyet magának. Az asztaltársaság másik három tagja úgy lebévult a lány jelenlététől, hogy még lélegzetet venni is elfelejtett.

Garcia ügyesen öntött egy tiszta pohárba a kancsójukból - igaz, néhány cseppecske azért csak mellé fröccsent az asztalra -, s viszonylag enyhe kézremegéssel a lány felé nyújtotta.

- Egészségére, kisasszony.

A lány megszagolgatta a bort, a világosság felé tartotta, majd megízlelte. Elhúzta a száját, aztán letette a poharat az asztalra.

- Nem rossz évjárat. Alighanem 95-ös.

Még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani a kocsmában, ha lett volna odabent légy. De nem volt, mert Juan saját maga készítette légyfogói megfogták valamennyit.

- Tényleg... 95-ös - rebegette Garcia. - Honnan tudja a kisasszony?

Mivel nehezebbre esett az angol, kézzel-lábbal próbált magyarázkodni. A lány kissé közelebb húzta magához a poharát és megvonta a vállát.

- Nyugodtan beszélhet franciául is. Vagy inkább spanyolul? Kaliforniából jöttem, de sokáig éltem a Mississippinél. Bár azt mondják, az a francia, nem ez a francia. Önök spanyolok, vagy franciák?

- Hát... spanyolok - mondta Garcia. - Csak éppen itt van a tanyánk, Franciaországban.

A lány valóban szépen beszélt spanyolul. Iskolázottan és választékosan, mégis mindent megértett Garcia nem éppen irodalmi nyelvéből.

Garcia rosszkedvűen bámult a poharába. Amikor a lány megitta a két whiskyt, úgy gondolta, nem lesz nehéz dolga vele. Amikor viszont meghallotta a spanyolját, megértette, hogy egyáltalán semmilyen dolga nem lesz vele. Aki így beszél spanyolul, azzal legfeljebb annyi dolga lehet, hogy elviheti a táskáját a szállására.

A lány ivott egy kicsit a borából, aztán Garciára nézett.

- Vezetőre lenne szükségem - mondta.

Juan pihenjt vezényelt magának. Ha üzletről van szó, Garcia biztosan nem fog szemtelenkedni a lánnyal.

Garcia megnyalta a száját.

- Vezetőre? Hova?

A lány kezébe vette a poharát.

- A hegyek közé.

Juan az asztaltársaságra pillantott. Aztán a másikra, amely a sarokban ült. Némán, mintha elaludtak volna. Pedig csak a lányt figyelték. Úgy, hogy majd kiesett a szemük a nagy figyelemtől.

Garcia összehúzta a szemét. Az alkohol egyetlen pillanat alatt kiröppent a fejéből.

- Miért akar maga a hegyek közé menni?

- Keresek valamit - mondta a lány.

Juan megvakarta az orra hegyét. Csak nem vadászni akar ez a kis liba? Jézusom, csak nem akar úgy járni, mint az a fickó, aki sosem tért vissza? Vagy az a másik, aki...

- Mit keres, kisasszony?

A lány letette a tenyerét az asztal lapjára, és úgy nézte az ujjait, mintha róluk akarná leolvasni a választ.

- Az az igazság, hogy meglehetősen bizalmas a dolog. Nem szeretném, ha mások is ráharapnának.

Te jó ég! - sóhajtotta magában Juan. - Most már biztos, hogy vadászni akar.

A lány körülnézett, majd mintha nem tudna lakatot tenni a szájára, előrehajolt. Úgy suttozta a képükbe a varázsszavakat, mintha attól tartott volna, hogy ha meghallják a szomszéd asztalnál, azonnal felpattannak, és elhappolják előle a kincset.

- Hogy mit keresek? Vérehulló medvefüvet.

Garcia meghökkent, akárcsak Juan, és akárcsak a többiek. Már aki nem szundikált a kocsmá kellemes melegében.

Garcia akkor felnevetett, és bátortalanul megsimogatta a lány vállát.

- Mondja a kisasszony angolul.

A lány megcsóválta a fejét.

- Jól hallották. Vérehulló medvefű.

- Az meg mi a szar?

Juan kérdezte, pedig feltett szándéka volt, hogy nem pofázik bele Garcia üzletébe. A medvefű azonban úgy meglepte, hogy önkéntelenül is kiszaladt a száján a kérdés.

- Egy fűféle - mondta a lány. - Itt terem a Pireneusokban. Csak nagyon kevés van belőle. Még nem védett, de hamarosan az lesz.

Garcia megvakarta az orra hegyét. Soha életében nem hallott még ilyen fűről, pedig úgy általában jól ismert mindent, ami a hegyek között nő.

- Aztán... miért kellene magának az a fű? - kérdezte.

- Pénzt akarok keresni vele.

- Hogy a fenébe...?

- Nagyon fontos illatszer-alapanyag. Még nem mondtam, hogy egy illatszergyár laboratóriumában dolgozom? Ha meg tudnánk oldani a fű termesztését, egy csapásra megoldódna sok problémánk.

A lány ezután még sokáig beszélt a fűről, és azokról a tulajdonságairól, amelyek alkalmassá teszik az illatszer-készítésre. Senki sem értett sokat a szavaiból, de igazából nem is érdekelt senkit. Egy volt a lényeg: a lánynak fű kell, s hajlandó megfizetni Garcíát, ha felmegy vele a hegyre.

- Kis fehér virága van, amely éjszaka nyílik. Úgy éjfél körül. Ekkor kell leszedni, mert reggelre becsukódnak a szirmai. Érti?

Garcia nem értette. Mi a fenéért nem jó reggel a csukott szirmú virág?

- Elkísérne?

Garcia kicsit tette-vette magát, hogy felsrófolja az árat. Amikor aztán a lány már elsőre beígérte a száz dollárt, nem tette-vette tovább magát.

- El én - mondta. - Mikor megyünk?

- Mindjárt - mondta a lány. - Iszom még egy pohárkával, és akár indulhatunk is.

Garcia meghökkent.

- Éppen ma? Hiszen telihold van!

- A virágok teliholdnál a legszebbek, és akkor a legtöbb bennük az illatanyag - magyarázta a lány. - Velem jön, vagy keressek mást?

Garcia a pohárra nézett. Erős kísértést érzett, hogy igyon egy jót belőle. De aztán feltűntek lelki szemei előtt a meredeken felfelé vezető hegyi ösvények, és eltolta magát az italtól.

- Azt tudja, hogy teliholdas éjszakán nem szokás felmenni a hegyek közé? - kérdezte végül a lánytól.

- Igazán? És miért nem?

- A kicsik miatt - mondta Garcia. - Ilyenkor vadásznak a kicsik.

A lány összehúzta a szemöldökét.

- Azok meg kik?

- Manók. Állítólag emberekre vadásznak. Ha megfogták, megsütik és megeszik őket.

- Szóval kannibálok - sóhajtotta a lány. - Szerencsére.

- Miért... szerencsére? - tátotta el a száját Garcia.

- Mert ha kannibálok, akkor nem legelik le a medvefüvetet.

Hirtelen Juan felé fordította a székét, aki éppen fel akarta tenni a whiskysüveget a polcra.

- Van kiadó szobája, főnök?

Juan feltette az üveget és elégedetten ráült a pult szélére.

- Éppen van egy. Kimegy azon az ajtón, át a kerten és a 10-es máris a magáé.

A lány lehajolt, és felvette a táskáját.

- Felveszek magamra valamit. Pár perc múlva itt vagyok. Nehogy lelépjen nekem!

Garcia megrázta a fejét. Pedig valami azt súgta a lelke mélyén, hogy le kellene lépnie. Mégsem lépett le.

Ez volt élete legrosszabb döntése.

2

Amikor a lány visszajött, éppen szkanderoztak a másik asztalnál. Juan nem szerette ugyan az effajta erőfitogtatást, amely azonkívül, hogy zajjal jár, a verekedés lehetőségét is magában hordozza. Aki alul marad, hajlamos rá, hogy sporton kívüli eszközökkel vegyen elégtételt a vereségeért. Ezúttal azonban belement a dologba, mivel alig tíz perccel voltak záróra előtt. Mielőtt még idejük lenne összeveszni, már ki is hajítja őket a szabadba.

A lány zöld katonazubbonyfélét viselt és ugyancsak zöld sportcipőt, hátán jókora hátizsák zöldült, amelyeket mind-mind a sporttáskájából szedhetett elő. Juan már-már arra gondolt, hogy talán varázstáskája van, amelyből tetszőleges mennyiségben boríthatók ki a szükséges holmik.

François Guttman éppen a zömök Lamotte gyereket gyúrte, aki mindig kikezdett vele, és mindig vereséget is szenvedett tőle. Ez persze egyáltalán nem akadályozta meg benne, hogy újra és újra ki ne hívja Guttmant. Jó néhány kör söre bánta már a makacosságát.

Amikor a lány felbukkant a WC melletti ajtóban, Garcia felemelkedett. A lány azonban, mielőtt odasétált volna hozzá, megállt a szkanderezők melletti asztalkánál. François Guttman éppen ebben a pillanatban nyomta le Lamotte kezét az asztal lapjára.

- Nesze, te hülye! - mondta elégedetten. - Így jár az, aki kikezd a bácsikkal. Van még egy körre való időnk, Juan?

Juan a faliórára pillantott. Idő még éppen van, ha ő is úgy akarja. Márpedig miért ne akarná úgy, ha még egy kört kifizetnek a szkanderezők. Legalább nem buggyan meg a megkezdett hordóban a sör.

A lány az asztalra nézett, megcsóválta a fejét, és éppen indult volna, ha a győzelmi mámorban pihegő Guttman le nem szólítja.

- Ön is meg akarja próbálni, kisasszony?

Guttman választékosan beszélt, pedig nem volt szokása. Amúgy a *piszkosságjű Guttmanként* ismerték a környéken.

A lány megvonta a vállát.

- Miért ne?

Guttmannak lefordult a mosoly a szájáról.

- Bravó kisasszony. Értem én a tréfát. Ön máris nyert. Megfelezem magával a sörömet. Juan! Egy sört a kisasszonynak.

A zöld zubbonyos lány, aki ekkorra már kivette a bogarat a hajából, és kék karikával fogta össze a hátán, elmarkolta az egyik szabadon várakozó szék támláját, és az asztalhoz húzta. A legyőzött Lamotte gyerek úgy takarodott félre, mintha a kör sörön kívül a szavazati jogát is elveszítette volna.

Guttman szemei tágra nyíltak. Úristen, ez a hülye liba komolyan vette a dolgot! Gyorsan Juanra pislantott, mint aki már előre védekezik a szemrehányásai ellen. Nem én kezdtem, öreg, magad is láthatod!

A lány felgyúrte a zubbonya ujját. Guttman szájából kiesett a cigaretta. A lány karja bár nem volt vastag, erősnek látszott, kidolgozott izmokkal. Bőrén ugyanannak a bogárnak a tetovált képe látszott, amely nemrég még a haját díszítette.

- Sietnem kell - mondta Guttmannak. - Várnak a virágaim.

Guttman letámasztotta a könyökét.

- Kezdhetjük, kisasszony.

Semmit nem érzett, amikor megfogta a lány kezét. Máskor talán örömmel töltötte volna el, hogy megsimogathat egy előkelő városi kisasszonyt, ezúttal azonban csak az előtte álló feladatnak szentelte minden figyelmét. Guttman az a típus volt, aki utált veszíteni, bárki is volt az ellenfele.

- Rajta! - vezényelt a nagy kalapos Pierre Ventura. - Jöhet a mehet!

Guttman vigyorgott, összeszorította a lány ujjait, aztán még ugyanabban a pillanatban olyat tapasztalt, amelyet még soha életében. Még akkor sem, amikor a heti vásáron megmérkőzött a vándorkomédiások erőművészeivel. Igaz, legyőzte a fickó, de azért derekas munkájába került. Nem adta magát könnyen - ezt még a mutaványos is elismerte. Ez azonban, ami egyetlen pillanat alatt történt vele, olyan felfoghatatlan volt számára, mintha belépett volna az anyósa az ajtón, azzal a szándékkal, hogy fizessen neki egy rumot, és mellé egy mentalikört.

Guttman keze akkorát koppant az asztalon, hogy Ventura hátrakapta a fejét, mert azt hitte, valamelyiküknek eltört a csontja.

Guttman halálsápadtan nézett a lányra.

- Kicsúszott... a kezem...

- Oké - mondta a lány. - Kezdjük újra.

Ez a menet már tovább tartott. Vagy tíz másodpercig. Guttman jószerével már csak arra ébredt, hogy a lány visszatolja a széket, ahonnan elvette, és Garcia asztala felé tart. Felemelkedett, és ostoba képpel bámult utána.

- Kisasszony, én...

A lány megfordult.

- Mademoiselle Mona. Mint a Mona Lisa. Ha visszajövök, folytatjuk. Apropos, señor Juan, kérdezhetek valamit?

- Csak... kérdezzen - nyögte Juan, akit ugyanúgy megbabonáztak az események, mint a többieket. - Miről van szó, Mona kisasszony?

- Egy évvel ezelőtt is maga volt itt a kocsmáros?

- Egy évvel... ezelőtt? - nyögte Juan. - Egy évvel... hát persze. Én voltam.

- Nem látott errefelé akkortájt egy hozzám hasonló lányt? Éppen ilyen volt a haja, mint az enyém. Valószínűleg nem volt egyedül. Lehetséges, hogy egy pasással volt. Nem magánál szálltak meg véletlenül?

Juan megcsóválta a fejét.

- Nálam nem. Arra emlékeznék.

- Nem is tértek be magához?

Juan felvonta a vállát.

- Egy év alatt nagyon sokan betérnek hozzám, Mona kisasszony.

A lány sóhajtott egy nagyot. Ebben a pillanatban villant valami a nyakánál, és kiröppent a blúza vágásából. A lány utána kapott, és visszatolta a helyére.

Juan arca megfagyott.

- Nem emlékszem semmire, mademoiselle Mona. Nem láttam ilyen lányt.

- Pedig megtalálták a sátrát odafent - mondta Mona. - A hegyek között. Egy pasinak is kellett lennie vele.

- Valami rémlik - dünnyögte Juan. - Itt járt egyszer egy városi detektív, és érdeklődött felőlük. Talán szerencsétlenül jártak, vagy összevesztek, és otthagyták a cuccukat. Előfordul az ilyesmi.

- Persze - mondta a lány. - Sok minden előfordulhat. Mehetünk, Garcia?

- Mehetünk, kisasszony.

Kiléptek a teliholdas éjszakába.

3

Juan éppen bezárta az ajtót, amikor felbukkant az amerikai. Zárás előtt öt perccel, mint rendesen. Mintha csak a fejébe vette volna, hogy soha nem érkezik korábban egy megveszekedett perccel sem.

Amikor először jött, Juan majdnem kidobta. Elmagyarázta neki, hogy már vége mindennek, a sört is lefojtotta, a kasszát bezárta, ilyenkor már mindenkinek otthon kell lennie az asszonya mellett.

Az amerikai csak hallgatta, lehajtott fejjel, de nem mozdult. Juannak valahogy megesett rajta a szíve, pedig nem volt az a szívmegezős fajta. Intett a pasasnak, hogy üljön le, és felbontott egy üveg sört. Aztán magának is felbontott egyet. A pasas jól beszélt spanyolul, már ahogy azok odaát jól beszélhetnek. Juan arra gondolt, megiszik vele egy sört, aztán kiteszi a szűrét. Persze az lett a dolog vége, hogy reggel négyig beszélgettek, miközben megittak tizenhét üveg sört.

Másnap alig tudott visszaemlékezni valamire az éjszakai beszélgetésből. Arra emlékezett csak, hogy az amerikainak meleg, behízelt hangja van, és hogy mindenről lehet vele társalogni. Megpróbálta kitudni, hol lakik, de csak kitérő válaszokat kapott a kérdéseire. Valahol, odafent a hegyek között. Néhány héttel később a városban mondta neki Domingez, a boltos, hogy időről időre megjelenik nála egy fura fickó, hátizsákkal, és teletömi konzervekkel. A leírás tökéletesen ráillett az amerikaiakra.

Most, hogy ismét itt volt nála, el is határozta, figyelmezteti. Nem jó, ha valaki odafent kószál a hegyek között. A végén még fenéken lövik a vadászok.

- Mi a helyzet odafent, Don? - kérdezte kinyitva két üveget. Egyszerűen nem tudott ellenállni az amerikainak - ha ivott, innia kellett vele.

Az amerikai levette a kalapját, és egy szék karfájára akasztotta. Barna, majdnem fekete hajú férfi volt, markáns vonásokkal, a közepesnél nagyobb orral. Szeme is fekete volt, a szája keskeny és éles metszésű. Juan biztos volt benne, hogy indián vér is csörgedezik benne - még-hozzá nem is kevés.

- Csak megvagyok - mondta a fickó. Erősen borostás volt az arca, haja megnőtt, már-már a válláig ért. Pedig, amikor először bukkant fel a környéken, még szépen vágott volt, és oldalt divatosan felnyírt.

- Nem hidegek még az éjszakák? - tudakolta Juan.

Don bólintott.

- Bizony azok. Most már hidegek.

- Meddig maradsz odafent?

Don megvonta a vállát.

- Nem tudom. Talán már nem sokáig. Ki tudja?

- Még mindig nem árulod el, mit keresel?

Sosem kérdezte meg ilyen egyenesen; most is csak azért, mert a nemrég történt események kimerítették. A lány, a szkanderozás és Garcia - sok egyszerre egy kocsmárosnak.

- Hogy mit keresek? - kérdezte a férfi megütögetve vattakabátja oldalát. - Nem is tudom. Talán önmagammat.

- Azt bizony nehéz lesz megtalálnod, ha elveszett - mondta bölcsen a kocsmáros.

Don ismét megvonta a vállát.

- Bármelyik pillanatban megtalálhatom. Úgy is mondhatnám, hogy a bizonyosságot keresem.

- Minek a bizonyosságát? - kérdezte Juan.

- Talán a halálét - mondta az amerikai. - Sőt, biztosan azt.

Juan kifelé intett, oda, ahonnan egyre több holdsugár lopakodott be az ablakon.

- A mai éjszaka a telihold éjszakája.

- Tudom - bólintott az amerikai.

- Tudod, hogy ilyenkor... előjönnek a kicsik?

- Tudom.

- Nem félsz tőlük?

Az amerikai némán megingatta a fejét. Hallgatott, aztán Juanra nézett.

- Ki az a lány?

Juan tettehette volna magát, hogy kiről beszél az amerikai, de nem tette.

- Mona. Ő is amerikai, mint te.

- Mit keres itt?

- Meg fogsz döglenni a röhögéstől. Virágot, ami holdtöltekor, pontban éjfélkor nyílik.

- A szerelem virága - suttopta az amerikai.

- Micsoda?

Don megrázkódott, és felállt.

- Eszembe jutott valami. Nem túl fontos. Hol van most?

Juan széttárta a karját.

- Felment a hegyek közé virágot keresni. Garcia ment vele.

- Adnál egy üveg whiskyt?

Juan aggódva pillantott a karórájára.

- Késő van, Don. Ma haza kell mennem.

Az amerikai bólintott.

- Úgy is jó. Akkor magammal viszem.

Juan meghökkenve bámult rá. Ritkán fordult elő, hogy az amerikai egy egész üveggel magával vitt volna. Talán pénze sem volt rá, meg egyébként is, ha inni akart, bármikor lesétálhatott hozzá.

Felállt a pult mögött tartott hokedlire, és levette a polcra azt az üveget, amelyből a lánynak is öntött.

- Elég lesz?

- Elég - mondta az amerikai. Néhány gyűrött bankjegyet kotort elő a zsebéből, és a pultra tette.

Juanban ekkor megfogalmazódott valami gyanúféle. A pultra könyökölt, és Don szemébe bámult.

- Te is? - kérdezte aztán halk, rosszálló hangon.

- Én is?

- Te is azt a virágod keresed?

Az amerikai elmosolyodott. Zsebébe gyömöszölte az üveget, és az ajtó felé indult. Onnan nézett vissza furcsa mosollyal Juanra.

- Meglehet - mondta. - Meglehet, hogy én is a virágot keresem. Azt hiszem... mindannyian keresünk valamit. Legtöbbünk sosem találja meg. Én például olyan vagyok, hogy már megvolt... csak éppen elveszítettem. Lehet, hogy... nem is fogom megtalálni soha többé. De azért keresem.

Juan kezéből kiesett a kendő. Lehajolt érte, és felvette. Mire kiemelkedett a pult mögül, az amerikai már nem volt az ajtóban.

Lassan oldalra fordította a fejét. A hatalmas holdtányér hideg, szenttelen fénnel ragyogott be az ablakon.

Juan keresztet vetett, és bezárta az ajtót.

4

A lány megszokhatta a gyaloglást, mert nem panaszkodott, nem lassított, még csak nem is lihegett. Éppen úgy, mint amikor hazaküldte szkanderezésben Guttmant.

Jócskán a hegyek között jártak már, amikor Garcia szükségesnek látott tisztázni bizonyos dolgokat.

- Egyáltalán hova megyünk? - kérdezte megtorpanva, kezében a lány csomagjával. - Lassan el kéne gondolkodnunk rajta.

- Bizony el kellene - mondta a lány, és megtörölgette a homlokát. Garcia ekkor vette csak észre, hogy apró gyöngyökként ülnek rajta a verejtékcseppek.

- Valami elképzelése csak van róla, hol terem a virág?

- Ahol meghalt valaki - suttogta a lány.

Garcia meghökkent. Majd kiesett a kezéből a táská.

- Mit mond?

- Csak tréfáltam - mosolygott a lány.

Garcia érezte, hogy hideg futkos a hátán.

- Ilyennel nem jó tréfálni - mondta. - Hol tanulta a szkanderezést?

A lány megvonta a vállát.

- Az iskolában. Abból érettségiztem.

- Tréfál velem?

- Valamivel csak el kell ütni az időt, nem?

Garcia érezte, hogy hideg, kesernyés valami jön fel a torkán. Ettől aztán megváltozott az arca és a hangja is.

- Márpedig én egy tapodtat sem megyek tovább, ha meg nem mondja, hova megyünk.

A lány sóhajtott, zubbonya zsebébe nyúlt, és egy zöld papírdarabkát csúsztatott Garcia kezébe.

- Ez a magáé. Tegye a másik mellé.

Garcia először érezte életében, hogy nem lenne szabad elfogadnia a pénzt. Úgy volt vele, mint az a vén, szakállas szarjanci abban a filmben, amit a városban látott, bizonyos Fauste doktor, vagy ki a franc, aki egyezséget kötött az ördöggel. Aláírt egy papírt, hogy nagy tudós lesz, meg mi a fene, életében - ehhez az ördög hozzásegítheti -, de halála után azt csinálhat a lelkével, amit csak akar. Valahogy így érezte magát, amikor a lány a kezébe nyomta a pénzt. Lelkének jobbik része arra biztatta, hogy utasítsa vissza és lépjen le, de a másik nem engedte.

Így aztán aláírta a paktumot az ördöggel.

5

- Tényleg virágot keres? - kérdezte már azután, hogy eladta a lelkét.

- Tényleg - mondta a lány. - Csak nem mindenütt találok rá. Egy bizonyos helyre kell mennem. Méghozzá gyorsan, amíg fenn van a telihold.

- Hol van az a hely?

- Magától akarom megtudni.

- Tőlem?

A lány megfogta Garcia karját.

- Figyeljen ide. Kérdeztem valamit Juantól, de nemigen válaszolt rá. Maga is hallotta, mit kérdeztem, igaz? Hogy egy jó évvel ezelőtt látott-e egy lányt errefelé?

- És?

- Most magától kérdezem. Megfigyelte azt a lányt?

Garcia tagadón megrázta a fejét.

- Juan is emlékezett rá, hogy ottmaradt a sátruk.

- Bizonyára a zsarutól hallotta. Volt itt egy zsarú a városból, aki eltűntek után kutakodik. Minden fél évben kijön és megmutatja az eltűntek fényképét. El sem hinné, hányan tűnnek el.

- Hol őrzik most azt a sátrat?

- Sehol - mondta Garcia. - Amennyire tudom, kölcsönzői sátor volt. A zsarú megnézte, de nem talált rajta semmit.

Garcia nem tudhatta, hogy a zsarú mégiscsak talált bizonyos nyomokat a sátron, amelyek ha nagyon akarta, akár erőszak nyomának is elmentek volna. Csak éppen nem akarta olyan nagyon. Nem érezte szükségét, hogy hosszú nyomozásba bonyolódjék itt, az isten háta mögötti hegyek között, amely semmi jóval nem kecsegtetett.

- Maga tudja, hol találták meg a sátrat?

Garcia ismét azt a furcsa, szorongató érzést érezte a torkában, amely arra biztatta, hogy lépjen le. Még azon az áron is, hogy visszaadja a pénzt a lánynak.

Aztán mégsem lépett le. Ehelyett bólintott és sóhajtva a ragyogó holdfényben fürdő bokrokra bámult.

- Tudom. Guttmantól tudom. Ő idefent volt, amikor a városi zsarú feljött és megnézte az elhagyott sátrat.

- Vezessen oda.

- Minek? - tette fel a kelletlen kérdést Garcia.

A lány arca ekkor már kemény volt, mint az acél.

- Mert lehet, hogy ott nő a virágom.

Garcia sóhajtott, és feltette magában, ha ezt a kalandot megússza, hátralevő éveiben messzire elkerüli a botanikusokat.

6

A rét, végében a meredek vízmosással, békésen fürdőzött a holdfényben. A lapályt másik oldalról lezáró hatalmas fák mintha a vízmosásba akartak volna ugrani. A lány úgy látta, annak ellenére mozgatják az ágaikat, hogy áll körülöttük a levegő.

- Hát... itt volt valahol - mondta Garcia. - Nem tudom pontosan, hol.

A lány körülnézett, aztán egyenesen a vízmosás szélére ment.

- Itt volt - mondta halkán, inkább csak magának.

- Honnan tudja?

- Tudom.

- És a virágjai? Sehol sem látom őket.

- Bizonyára odébb lesznek - mutatott a lány a fák felé. - Lehet, hogy a fák árnyékában nőnek.

- Lehet?

A lány magához intette Garcíát.

- Hazamehet, Garcia.

Garcia Muñoz úgy meghökkent, hogy összekoccantak a fogai.

- Hazamehetek? Hogyhogy haza...?

- Megtette a kötelességét. Majd én elintézem a virágokat.

- De hát sok pénzt adott nekem.

Maga sem tudta, miért mondja ezt. Még soha, senkinek nem mondta, hogy sok pénzt kapott volna tőle. Persze, nem is történt meg vele gyakran az ilyesmi.

- Nyugodtan menjen csak haza. Majd én leszedelem a virágokat.

Garcia arra gondolt, a lány nem akarja, hogy lássa a titkát. Bár szíve szerint ment volna, azért tett még egy utolsó lovagias ajánlatot.

- Ha akarja... bemegyek a fák közé, és ott megvárom, amíg megtalálja és leszedegeti. Esküszöm, oda sem nézek, mit csinál. Ha leszede, segíték lecipelni Juanhoz.

A lány mosolyogva a karjára tette a kezét.

- Köszönöm, Garcia. Majd odalent találkozunk.

Garcia megvonta a vállát. Ha nem kell a segítsége, úgy is jó. Egy óra múlva lent lesz a faluban, és ha szerencséje van, még ébren találja Brigitte-et. Éjszakai műszakban van a férje a fűrésztelepen, nagy hancúrt csaphatnak reggelig.

- Ahogy akarja, kisasszony - mondta és a sapkájához emelte a kezét. - Holnap este ott leszek Juannál.

De nem volt ott.

És soha többé nem is ment oda.

7

A lány néhány pillantással felmérte a terepet. Itt kellett felverniük a sátrat a vízmosás mellett. Innen a legjobb a kilátás, itt lehet szerelmeskedni a fűvön. Innen még a távoli hegyek is látszanak.

Kinyitotta a hátizsákját, és éppen kiemelt volna belőle valamit, amikor furcsa, messziről jövő, monoton kopácsolás ütötte meg a fülét. Mintha éjszakai madár dolgozott volna egy faágon.

Dumm-dumm-dumm. Dumm-dudumm-dumm!

Először ügyet sem vetett rá, aztán megállt a keze a hátizsákban.

Ez nem madár! - súgták az ösztönei. - Ahhoz túlságosan ritmusos a kopácsolása. Akkor meg mi az ördög lehet?

Dudumm-damm, ding-dong.

Mintha valami végigfutott volna a réten. Szeme sarkából látta a kicsiny árnyékot, de mire oda-pillantott, már nem volt sehol. Monát azonban nem olyan fából faragták, hogy eltekintsen az ilyen apróságoktól. Sok társa már rég a másvilágon kergeti a terroristákat, éppen amiatt, hogy egyszer, valamikor elkerülte a figyelmét egy lényegtelennek tűnő jelenés. Egy lebbenő árnyék, a fű felett.

Villámgyorsan a földre vetette magát, s arrafelé gurult, ahol a mozgást látta. Nem egyenesedett fel, nem küszött; úgy gurult, ahogy a gyakorlókönyv előírta.

Ruháját átnedvesítette a harmat és megbirizgálta bőrét. Ennek ellenére örült a harmatnak, hiszen bizonyosságot nyerhet általa.

Nyert is. Amint lepillantott a fűre, észrevette, hogy másodpercekkal ezelőtt állt valaki rajta. Nem tudta megállapítani kicsoda, hiszen a lábnyomnak nem voltak kontúrjai. Egy azonban biztos: sem patás nem volt, sem túl nehéz. Ha patás, vagy nehéz lett volna, jobban megőrződött volna a lábnyoma a fűvön.

Ding-dong, ding-dong.

Nem állt fel, csak feltérdelt egy kicsit. A rét közepén bujkált, egyenlő távolságban a vízmosástól, és a fáktól. És a hátizsákjától.

Éppen elindult volna a hátizsák felé, kockáztatva vele, hogy akárki is futott át a réten észreveszi, amikor egyetlen pillanat alatt felerősödtek a hangok. Most már világosan ki tudta venni a dob pufogását a látszólagos hangzavarból.

Dumm-dudumm-dumm.

A dob hangját kiáltások kísérték. Mint amikor vadászok hajtják a vadat.

Hátizsákjától nem messze két-három árnyék bukkant ki a holdsugarakból. Kicsik voltak, akkorák, amekkorának az ember a törpéket képzei.

Mona ereiben meghűlt a vér. Mi a fene folyik itt? Valakik szórakoznak vele? A kocsmabeliek határozták talán el, hogy revansot vesznek Guttman vereségéért?

A kis, vékony árnyak körülfogták a hátizsákját. Mona elszorult szívvel figyelte, ahogy kinyújtják érte a kezüket, és elkezdik cipelni a vízmosás felé.

Erőnek erejével kellett visszatartania magát, hogy ne rohanjon utána. Hiszen benne volt minden fegyvere, amelyekkel felvehetné volna a harcot az éjszaka kísértetei ellen.

Amíg az árnyak a hátizsákját lopták, furcsa gondolatok futottak át az agyán. Talán *akkor is, vele is*, így kezdődött minden. Ártatlan tréfának tűnhetett, mesejátéknak, hogy aztán tragikus véget érjen.

Ding-dong, ding-dong.

Az erdős-ligetes domboldalon is megszorodtak az árnyak. Csakhogy ezek már nem a fák árnyai voltak, hanem izgó-mozgó alakoké. Olyannyira összekeveredtek a faárnyékokkal, hogy Mona nem tudta elválasztani őket egymástól. Már abban is kételkedett, hogy a tolvajok valóban olyan kicsik-e.

Ösztönének engedelmességre balra fordult. Szerencsére a töre nála maradt. Előhúzta és maga elé tartotta. Bár a kés nem erős oldala, annyira azért talán futja a tudásából, hogy kilyukasszon vele néhány amatőrt. Csakhogy valóban amatőrök-e a támadói?

Mivel rájött, hogy akárkik is vannak körülötte, bekerítették, és pontosan tudják, hol van, nem rejtőzködött tovább. Felállt; előre szegezte a kését, amelynek a pengéjén azonnal meg is villant a hold fénye.

A jobb oldalán húzódó bokrok felé kémlelt. Az árnyak mintha megijedtek volna a késétől, felszívódtak.

- Hé! Van itt valaki? - kiáltotta a holdfénybe. - Van itt valaki?

Mintha csak a szavaira válaszolna, feldüböngött a dobszó.

Dumm, dumm, dudumm.

A bal oldali bokros előtt ismét felbukkantak az árnyak, és egyre közelebb merészkedtek hozzá. Még mindig nem volt biztos benne, ember formájúak-e, hiszen amikor elvitték a hátizsákját, jószérével csak elmosódott kezeket látott. Lehet, hogy valami majomféle él a Pireneusokban? Talán állatkertből, vagy éppen Gibraltárról szökött majmok?

Mintha villám cikázott volna át az égen. Csakhogy megdöbentő módon nem fényes, hanem fekete. Néhány centiméternyire vágott be a jobb keze mellett. Mona rémülten meresztette oda a szemét, ahova a villám becsapott.

Azt hitte, rosszul lát. Jókor pattintott kő hevert a fűben, olyasmi, mint a kobalt, nyél nélkül. Ha eltalálja, akár meg is ölhetné volna.

A dobszó változatlanul ott düböngött a fűben, amikor megérkezett a második kő is. Ez már súrolta a zubbonyát. Mona nem volt ostoba, pontosan tudta, hogy ha akarták volna, el is találhatták volna. De nem akarták. Azt akarták, hogy húzódjon balra.

Visszadugta az övébe a kését. Egyelőre aligha lesz alkalma használni. Ha nem engedelmeskedik nekik, megölik a köveikkel.

Mona engedelmeskedett. Lassan, óvatosan balra húzódott. A dobok szüntelen pufogásába közben éles kiáltások vegyültek.

Jó tíz lépés megtételéig semmi sem történt. Ekkor Mona megpróbált visszahúzódnival arra, amerről jött. Egyszerűen csak ki akarta próbálni, jó vége lesz-e, ha ellenszegül az akaratuknak.

Nem lett jó vége. Alighogy visszafelé mozdult, menetrendszerűen jött az újabb kő. Hiába igyekezett kikerülni, nem sikerült. Az éles fegyver a karjának vágódott letépvén a zubbonya fél ujját.

Mona érezte, hogy rémület hullámszik át rajta.

Ilyen pontosan nem lehet mozgó célpontot eltalálni. Csak a cirkálórakéta képes...

Összeszorult a torka. Az a megveszekedett, hihetetlen érzése támadt, hogy a kövek felröppennek a levegőbe és követik a mozgását. Mintha hőérzékelő lenne bennük. Akárhogy is akar kitérni előlük, nem sikerül, mert nem is sikerülhet. Az érzékelő megkeresi, és a testének irányítja a követ.

Ismét balra indult. A dobok megkönnyebbülve puffantak néhányat. Mintha azt jelezték volna valakinek, hogy minden rendben van, a vad követi a megszabott irányt.

Immár húsz lépést engedélyeztek neki. Akkor vágott be mellette az újabb kő, arra utasítva, hogy forduljon az erdő felé.

Mona megkönnyebbülten fellélegzett. Az erdő mindig is a barátja volt. Ha bekerül a fák közé, előnyben lesz velük szemben.

Ahogy fellélegzett, azonnal meg is rohanták a kétségek. Biztos, hogy előnyben lesz velük szemben? Ha így lenne, ezt ők is éreznék, és nem engednék be a fák közé. Ha pedig mégis beengedik, ez annyit jelent, hogy ott is megvannak az eszközeik a... mihez is? Úristen, mihez is?

Mona nem egyszer került már kutyaszorítóba az elmúlt évtized során, mindaddig ki is menekült belőle, de hogy ebből is kimenekül-e, egyre valószínűtlenebbnek tűnt számára. Előkészítetlen terepen mozgott, ráadásul nem is ismerte az ellenfeleit. Amikor idejött, még azt gondolta, hogy egy aberrált fickóval, vagy egy rablógyilkossal lesz gondja. Eggyel, maximum kettővel. Ezek azonban annyian vannak, mint égen a csillag.

Tett még egy utolsó, kétségbeesett kísérletet a menekülésre. Szerencsére tíz méter megtétele után meghallotta a suhogást. Annyi ideje maradt csak, hogy behúzza a nyakát. A kőbumeráng ott szállt el néhány milliméternyire a feje felett, kecses ívben megfordult, majd lehullott a lába elé.

Érezte, hogy előnti a veríték.

Lehajtotta a fejét, és futni kezdett az erdő fái felé.

8

Addig futott, amíg a bokrok eltakarták előle az üldözőit. Éppen megtorpant, hogy kitörölje a verejtéket a szeméből, amikor ismét odaröppent hozzá egy kő. Elsuhant az arca előtt, megfordult körülötte, majd a jobb oldalán zuhant le. Mona megértette, hogy azt akarják: forduljon balra.

Dumm-dumm, dudumm - dübörögtek a dobok.

Mona legeslegutolsó, kétségbeesett lázadásával elbújt egy vastag törzsű fa mögé, majd amikor úgy érezte, tökéletesen befedte a holdárnyék, elkezdett felfelé kapaszkodni a fa törzsén. Bár nem volt kifejezetten jó mászó, annyi még tellett tőle, hogy felküzdje magát egy kapaszkodókkal bőségesen ellátott öreg fára.

A kő ekkor bontakozott ki a holdfényből. Mintha óriási, mérges darázs lett volna. Mona jéggé fagyott mosollyal figyelte, amint a kő megtorpant a levegőben, és keresni kezdi a célját. Immár nem volt titok a lány előtt, hogy nem az elhajító kéz erejének engedelmeskedik, hanem másféle erőnek.

A kő megfordult a fa törzse körül, megkereste Monát, és a keze felé röppent. A lány holtbiztos volt benne, hogy ha nem engedi el a fa törzsét, a kő belevág a kezébe, és talán le is metszi az ujjait.

Tízszázad másodperccel azelőtt kapta el a kezét a fatörzsről, mielőtt a kő nekicsapódott volna. Pontosan oda, ahol az ujjai voltak. A kő koppant egyet, mélyen belevágott a fa kérgébe, majd lehullott a talajra.

Mona halk, ijedt kiáltással utána hullott.

Szerencsére nem ütötte meg magát a puha avaron. Felállt, kitörölte szeméből a verítéket, és kétségbeesett tekintettel megpróbált továbbmenekülni.

Ekkor kinyúlt egy kéz a fa gyökerei közül, elmarkolta a karját, és behúzta valami sötét lyukba.

9

Nem ájult el, nem bénult meg a rémülettől, hiszen lélekben felkészült mindenre. Amint leért a feneke a földre, már ki is rántotta a kését. Talán egy vadállat kapta el, amelynek az odúja előtt futott el.

Mielőtt lyukat vághatott volna az odú gazdájának az oldalába, valaki felsuttogott a füle mellett.

- Maradjon nyugton, különben végünk.

A lány keze megmerevedett a kés markolatán.

- Maga... kicsoda? - nyögte olyan hangon, amiről még az anyja sem találta volna ki, hogy az övé.

- Alkalomadtán bemutatkozom - mondta a másik ugyancsak angolul. - Nem sérült meg?

- Azt hiszem... nem.

- Úgy látszik, nem akarták bántani. Élve kellett nekik.

- Kik... nek?

- Mindent a maga idejében. Egyedül van?

- Egye... dül - nyögte Mona. - A társamat... el... küldtem.

Mona lassan látni kezdett a sötétben. Jókora, majd szobányi odúban volt, a fa gyökerei között. Talán állat vájhatta ki, talán az idő. Az odú mennyezete sötétségbe veszett.

A valaki, aki berántotta a sötétbe, férfi volt, hosszú, hátul kis farkacskába fogott hajjal, testéből furcsa illatszer, és whisky szaga áradt. Mintha a kocsmá vendégei közül lett volna valaki. Monában egyetlen pillanatra ismét feltámadt a gyanú, hogy nem azok, odalentről játszadoznak-e vele, de gyorsan el is vetette a gyanúját. Azok nem tudnák így hajjigálni a köveket.

A férfi whiskysüveget húzott ki a ruhája alól, és lecsavarta a kupakját.

- Akar egyet?

Mona megrázta a fejét. Akció közben sosem ivott.

A férfi húzott egyet az üvegből. Nem sokat, éppen csak annyit, hogy megnedvesítse vele a torkát.

- Pedig jó whisky - mondta. - Kár érte.

- Mit akar... csinálni? - suttogta Mona még mindig a kését szorongatva.

- Megpróbálom átverni őket. Ha nem sikerül, megtalálnak bennünket.

Ismét a ruhája alá nyúlt, és fehér vászonzacskókat szedett elő. Amint kibontotta a szájukat, Mona orrát fűszeres illat csapta meg. Az egyikben bors lehet... a másikban talán csilipaprika.

A férfi a hóna alá szorította az üveget, és a zacskókat.

- Maradjon nyugton - súgta a lánynak. - Bármilyen történne, ne moccanj. Akkor sem, ha ordítanék. Bármilyen is tennék, ne siessen a segítségemre. Engem úgysem tudna kiszabadítani, maga viszont aláírná vele a halálos ítéletét. Ért engem egyáltalán?

- É... értem - bólintott Mona.

- Szétszórom, aztán visszajövök. Ha tudok.

- Mit szór... szét?

A férfi meg sem hallotta a kérdését. Vagy csak úgy tett, mintha nem hallaná meg. Széthúzott néhány liánt, amelyek a bejáratot rejtették, és kikémlelt a holdfényre.

Mona a késére pislantott. Vajon elég lesz-e, hogy megvédje magát a betolakodók ellen?

A férfi mintha megértette volna a ki nem mondott kérdést, hátrafordult.

- Ha reggelig kihúzza, megmenekülhet. Hajnalban eltűnnek, mint a köd. Ha tiszta a levegő, menjen le a faluba, és ne jöjjön ide soha többé. Megígéri?

- Nem - mondta a lány.

A férfi kiugrott a bejáraton. A liánok összezárultak mögötte.

10

A férfi kint állt a holdfényben a nagy fa alatt, kezében a fűszeres zacskókkal. Amikor Mona kidugta a fejét a liánok közül, éppen a bokrok felé figyelt. Mona rettegve várta, hogy előbukkanjon valahonnan egy lapos, pattintott kő és célba vegye az ismeretlent, ám a kő ezúttal nem érkezett meg. A dobolás is elcsendesedett, és a kiáltások sem hallatszottak többé. Mintha a természet mély apátiába süllyedt volna.

A férfi ekkor mesefigurává változott át. Kibontotta az egyik zsákocskát, majd szökdécselni kezdett vele a levegőben, mint a megriasztott őzikék, vagy a balett-táncosok. Minden szökélnél belemarkolt a zsákocskába és a feje fölé szórt belőle valamit. A kiröppenő por meglepedett a fák levelein, ágain, maradéka a fűszálakra hullott.

Mona elképedve bámult a pasasra. Kezdte azt hinni, hogy olyasmibe cseppent, mint a Szent-ivánéji álom. Telihold van, és meglevenedett tőle az erdő. Őt a manók kergetik, a pasas pedig minden bizonnyal a tölgyfa királya, aki a védelmébe vette. De mi az ördögöt szórhat a levegőbe? Varázsport?

Addig töprengett, míg a férfi eltűnt a szeme elől. Betáncolt a szemközti fák alá, és felszívódott a törzseik mögött.

A dob ekkor ismét megszólalt.

Dumm-dumm, dudumm-dumm.

Mona a tenyerébe hajtotta a homlokát.

Jó Istenem, add, hogy felébredjek!

Dumm-dumm, dudumm-dumm.

Míntha újra megkezdődött volna a hajtóvadászat.

Dumm-dumm, dudumm-dumm.

Mire kinyitotta a szemét, a pasas már a fa előtt állt, kezében a whiskysüveggel. Csakhogy ezúttal nem ivott belőle, mint ahogy Mona elvárta volna, hanem szétlocsolta az italt a fűvön. Felvette a fűre dobott üres zsákocskákat, s hóna alatt az üveggel bebújt a liánok között az odúba.

Mona félrehúzódott, hogy helyet adjon neki. A pasas úgy lihegett, mint a valódi balett-táncosok a színpalak mögött.

- Ezt megúsztam - mondta majd kiköpve a tüdejét. - Úristen, végig kellett szórnom a környéket... Szerencsére békén hagytak. Talán éppen azon tanakodnak, mitévők legyenek. Az az érzésem, hogy szimat útján tájékozódnak. Megérik a szagunkat, úgy kapnak el bennünket. Mint a vadászkutyák. Szimatot fognak és usgyi!

Mona minden más esetben meg lett volna győződve róla, hogy a pasas örült. Ezúttal azonban már nem volt ilyen egyszerű a dolog. Ha a fickó örült, akkor ő is az. Nem is vitás.

A pasas büzlött, mint egy fűszerüzlet, amelybe villám csapott. A csilinek, a currynek és a whiskynek olyan aromája lengte körül, hogy köhögnie kellett tőle.

- Az elmúlt holdtöltekor majdnem elkaptak - csóválta meg a fejét az odúlakó. - Tiszta szerencse, hogy megmenekültem. Tudja, mi történt? Kész röhej. Eltörött a whiskysüvegem. Igaza volt Frednek, aki azt állította, hogy a whisky életet ment. Hát az enyémet tényleg megmentette.

Mégiscsak bolond - gondolta Mona. - Sült bolond. Csak nem ez csinálja valahogy az egészet? Vagy a hasonlóan dilis haverjai?

- Majdnem elkaptak - folytatta a pasas. - Már a nyomomban voltak. Képzelve, a zsebemben volt egy üveg whisky, amit Juantól vettem. Belebotlottam egy gyökérbe, az üveg ripityára törött; a kis rohadékok meg nem üldöztek tovább. Persze én is megtettem mindent, hogy ne bukkanjanak rám - a faágakon építettem magamnak fészket -, de esküszöm, mégiscsak rám

bukkantak volna, ha nem törik szét az üveg. Rájöttem, hogy a szag eltömi az orrukat és elvesztik az üldözött vad nyomát. Mit szól hozzá?

- Ügyes - mondta a lány.

A férfi elmosolyodott.

- Azt imádom magában, hogy nem fukarkodik a dicsérő jelzőkkel. Mindig ilyen szertelen?

- Csak akkor, ha nem tudom, mire megy ki a játék.

A pasas megvonta a vállát.

- Tőlem hiába is kérdi. Maga katona?

Monát váratlanul érte a kérdés. Megmarkolta a kése nyelét, és alig észrevehető mozdulatot tett vele. Lehet, hogy a fickó észrevette, lehet, hogy nem, mindenesetre nem adta jelét, hogy izgatná Mona késének a fickádozása.

- Miből gondolja, hogy... az vagyok?

- A dögcédulájáról. Úgy tudom, elsősorban katonák hordanak ilyet.

Mona villámsebessen a zubbonya elejére pislantott. Bujkálás közben valóban kiugrott a fémlapocska a két melle közül, és most hivalkodón fityegett a zubbonygombok mellett.

- Emlék - mondta kitérően.

- Aha - bólintott a pasas.

Dumm-dum, dudumm-dumm.

Dib-dob, dib-dob.

A férfi az odú hátuljába nyúlt, és egy kis géppisztolyt húzott elő a sötétből.

- Nincs még egy belőle? - kérdezte a lány. - Jobban kedvelem, mint a kést.

- Sajnos nincs. Különben egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy megfelelő fegyver-e ellenük. Talán inkább fokhagymagerezdekkel kellene megdobálnom őket.

- Fokhagyma... micsodákkal?

- Sosem látott még vámpírfilmet? Lehet, hogy ködből vannak a fickók, és annyi kárt tesznek bennük a géppisztolygolyók, mintha felhőkre lövöldöznenk.

- Maga el is hiszi, amit mond?

A pasas hangja ekkor komolyra váltott.

- Nem tudom, mit *hiszek*. Egyet azonban *tudok*. Akárkik is legyenek azok, akiknek a kiáltásait hallja, gyilkolnak. Még hozzá minden könnyorület nélkül. Lehet, hogy túlvilági lények; lehet, hogy a törpecirkusz tagjai a nagyrétről; lehet, hogy az angol iskola tanulói - nem tudom. Az azonban holtbiztos, hogy ha a kezükbe kerülünk, nem ússzuk meg élve. Most pedig maradjon csendben. Alighanem itt mászkálnak a fa körül.

Valóban ott mászkáltak. Nem látta ugyan őket, dzsungelharcban kifinomult érzékei azonban azt súgták, hogy az ellenség alig néhány méternyire lehet csak tőle. Ugyanúgy, ahogy a pasas a géppisztolya csövét, ő is a bejárat felé fordította a kése hegyét.

Hirtelen elfojtott tüsszentés hangzott a bejárat irányából. Aztán még egy, majd még egy. A férfi hangtalanul nevetni kezdett mellette.

A dobszó szomorúra fordult, mintha rossz hírt közölne valakikkel.

Dumm... dumm... dumm... dumm.

A pasas a géppisztolya agyára ütött.

- Most jön a második felvonás.

Eleresztette a fegyvert, amely a lába mellett lehuppant a földre.

- Csak akkor vegye fel, ha történik valami.

Megfordult, az odú mélyébe nyúlt, és egy közel ember nagyságú, deszkaajtó-féleséget húzott elő. Majd olyan magas volt, mint ő maga; a lány nem is értette, hogy fért el a barlangocskában.

A pasas eltakarta a deszkaajtóval a bejárat nyílást.

- A kövek ellen - magyarázta. - Érzékelő lehet bennük. Csendben maradunk és megvárjuk a hajnalt.

Mona felhúzta a térdét, és ráhajtotta a fejét. Ha nem lett volna az, aki, talán még el is sírta volna magát kétségbeesésében.

11

Egész örökkévalóságig ültek egymás mellett szótlanul. Egyszer csak az odúlakó ismét belekotort a sötétségbe, és előhúzott valahonnan egy üvegecskét.

- Kér belőle?

- Inkább nem - mondta a lány. - Csak ritkán iszom alkoholt.

- Ez kávé.

Mona meghúzta az üveget. Valóban kávé volt, éppen csak langyos. Lenyelte a kesernyés italt, és mélyet sóhajtott.

- Szóval katona? - tudakolta visszatéve a helyére az üveget a férfi. - A hadsereg is benne van a buliban?

- Miféle buliban? - kérdezte a lány.

- Éppen azt szeretném megtudni. Hogy mibe keveredtem. Hogy mibe keveredett... *valaki*.

- Semmi köze hozzá - mondta a lány.

A pasas biccentett.

- Akkor megölöm. Ha nem mondja el, amit tudni akarok, megölöm.

A lány a kése után kapott. Hiába is kotorászott azonban, sem a földön nem találta, sem az övében. Ekkor döbbszent csak rá, hogy alighanem elbóbiskolhatott, s amíg ő szundikált, a fickó lefegyverezte.

Felugrott, és a kijárat felé törtetett volna, ha az odú gazdája el nem kapja a zubbonya szélét.

- Meg ne próbálja. Ha elhagyja az odút, kinyírják. És kinyírnak engem is.

A lány megérezte a hangján, hogy nem tréfál. És az sem tréfa, ami odakint történik.

Önkéntelenül is a karjához nyúlt. Oda, ahol a kő megsértette.

A pasas mintha csak látott volna a sötétben, sajnálkozó hangon felmordult.

- Fáj?

- Kicsit - mondta a lány.

- Ha megvirradt, keresek rá gyógyfüvet.

Mona lehajtotta a fejét, majd felemelte.

- Igen, katona vagyok. De annak, amit csinálok... illetve csinálni akarok, semmi köze a katonasághoz.

- Higgyem el, hogy magánemberként tartózkodik itt?

- Azt hisz, amit akar.

A férfi kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Mona karját.

- Kössünk békét.

A lány bólintott.

- Kössünk.

- Lassan fél éve lesz, hogy itt élek - sóhajtotta a férfi. - Itt lakom egy tákolmányban a falu szélén. Mindenki bolondnak tart. Lehet, hogy az is vagyok. Sőt, biztos, hogy az vagyok.

- Miért van itt? - kérdezte Mona.

- eltűnt valakim, aki miatt idejöttem. Naponta megiszom egy üveg whiskyt, és azon töprengem, hogy érdemes-e tovább csinálnom. Néha úgy érzem, nem érdemes. Mióta ő eltűnt, nincs értelme semminek.

Mona lázasan gondolkodott. Lehet, hogy megbuggyant egy kicsit a fickó, de valahogy... hasonlít a sorsa az övéhez. Azzal a különbséggel, hogy ezt alighanem a szerelem hajtja, őt pedig a bosszú.

- Kicsoda maga?

- Don Torres.

- Spanyol?

- Amerikai. De az őseim között voltak portugálok, sőt indiánok is. Mielőtt idejöttem volna, kitaláltam valamit, ami... hm... nem túlzok, ha azt állítom, hogy forradalmasítja a számítástechnikát.

- Gratulálok - mondta a lány minden lelkesedés nélkül.

- Párizsban dolgoztam jó hosszú ideig. Őt pedig otthon hagytam.

- Ki az az ő?

- Nincs neve. Már nincs. Vele együtt a neve is eltűnt. Csak remélhetem, hogy előbb-utóbb rátalálok. Párizsba jöttem, őt pedig otthon hagytam Amerikában. Úgy volt, hogy utánam jön. De nekem sokkal fontosabb volt a munkám, és soha nem találtam lehetőséget rá, hogy vele töltssek legalább egy hetet. Egyszer aztán azt írta: vége. Szerencsére azt is hozzátette, hogy mielőtt teljesen vége lenne, azért ad még egy esélyt. Egy utolsót. Érti?

- Értem - bólintott a lány.

- Kértem két hét szabadságot - pedig nagyon szorított a határidő -, kivettem egy szállodaszobát, rendeltem operajegyet, vettem belépőket kiállításokra, a Moulin Rouge-ba, aztán vártam, hogy jöjjön. Egy szerdai napon kellett volna megjönnie.

Mona nagy-nagy szomorúságot érzett a mellkasában.

- Nem jött?

- Jött - mondta a férfi.

Mona meghökkenve kapta fel a fejét.

- Mi volt a baj?

- *Én* nem tudtam menni.

- Hogyan?

- Két nappal a megérkezése előtt behívatott a főnököm, és közölte velem, hogy másnap reggel Thaiföldre kell utaznom. Hiába tiltakoztam, hogy kivettem két hét szabadságot, és hogy érkezik valaki, aki nagyon fontos nekem, azt mondta, ha nem vállalom, vége mindennek. Nem alkothatom meg életem nagy programját, amely pedig már félig kész állapotban állt a laboratóriumban, így aztán elmentem. Éppen két hétre.

Monában bennszorult a levegő.

- Maga elutazott Thaiföldre, amikor megígérte...?

- Elutaztam.

- És?

- Két hét múlva visszajöttem.

- És?

- Nem találtam sehol. Pedig mindent megszerveztem: Jacques, a barátom várta a repülőtéren, neki kellett volna kísérgetnie. Bevitte a szállodába, elmagyarázta neki, miért kellett elmen-nem, felajánlotta, hogy megmutatja neki Párizst. Csakhogy ő nem volt erre hajlandó.

- Nem is csodálom.

- Jacques bekísérte a szállodába, s amikor másnap reggel érte ment, már nem volt ott. A portán azt mondták, hogy még az este kiköltözött. Nem tudták hova ment, nem adta meg az új címét. Hazatelefonáltam Amerikába, de nem érkezett még vissza. Minden szállodát bejártam, sehol sem találtam. Két hét múlva ismét telefonáltam Amerikába: még mindig nem érkezett vissza. Közben lejárt a repülőjegye is, nem vette senki igénybe. Egyszerűen eltűnt.

Mona hallgatott. Könnyet morzsoltszét a szeme sarkában, és hallgatott.

- Megbízta egy magán-detektívet, hogy kutasson utána. Közben Amerikában is keresték, de ott sem találták. Két hónap múlva a detektív a nyomára bukkant. Hogy, hogy nem, összeszedett egy pasast, aki tudott róla valamit. Olyan személyleírást adott, hogy csak ő lehetett. Egy barátja vitte magával a lányt vidékre. Fel tudja ezt fogni?

- Fel - mondta Mona. - Nagyon is fel tudom fogni.

- Bérelt egy olcsó szobát - később kiderült, hogy hol - s a bárjában felszedte a fickót. Egy széllebélt pasast, aki elhívta ide, a hegyek közé. A fickó egyetemista volt, de már vagy két éve nem látogatta az egyetemet. Azt ajánlotta neki, hogy túrázzanak egyet itt, a Pireneusok-

ban, ő pedig ráállt. Béreltek sátrat, miegymást, és ideutaztak. Feljöttek a hegyek közé, és soha többé nem látta őket senki.

Mona feszülten figyelt. A pasas története hihetetlenül hasonlított az övére.

- A pasas is eltűnt vele együtt.

- Nem lehetséges, hogy...?

Mona elhallgatott.

- Azt akarja mondani, nem történhetett-e meg, hogy a fickó megölte a menyasszonyomat és lelépett a színpadról? Nem hiszem, hogy ez történt volna. Az a csibész lehet, hogy nem volt Grál-lovag, de gazember sem volt. Szeretett könnyen élni, elfogadta a gazdag amerikai hölgyek kegyét, elment velük kirándulni, de nem volt bűnöző. A rendőrség is ezt állította, és a barátja is. Ő inkább arra gyanakodott, hogy mindkettőjüket megölték.

- És a rendőrség?

- Nyomozgattak egy kicsit, majd elmondták az ő teóriájukat. Ez úgy szólt, hogy a fiú beleesett a menyasszonyomba, az viszont, belé - amibe talán belejátszhatott egy kis sértődés is, elvégre becsaptam az európai úttal -, s hozzáment feleségül. Elköltöztek a világ egy félreeső zugába, és azóta is ott élnek, számos gyermekük körében.

- Nem hitte el?

- Dehogyan hittem! A menyasszonyom nagyon szerette a szüleit, a testvérét: soha nem tett volna ilyet. De ez a francia zsarukat egyáltalán nem érdekelte. A francia zsarukat egyáltalán nem érdekli egy amerikai lány sorsa. Ekkor elhatároztam, magam veszem kézbe az ügyet. Vezekelni fogok. Ha beledöglök is, megkeresem, vagy ha őt már nem is... nem is... legalább azt, aki...

Lehajtotta a fejét és megtörölgette a szemét.

- Idejöttem, ahol utoljára látták. Ismét nyomozókat fogadtam, és magam is keresztül-kasul jártam a környéket. Sajnos nem mentünk semmire. Idáig vezettek a nyomok, nem tovább. Ekkor elbocsátottam a nyomozókat, mert... álmot láttam. Ő jelent meg álmomban.

- Miután jól bewhiskyzett - mondta kellő rosszindulattal a lány.

- Lehet, hogy valóban bewhiskyztem, már nem emlékszem rá. Pedig korábban nem ittam. Megjelent álmomban, és azt mondta, tapodtat se mozduljak innen, mert ő itt van. A közelemben.

- Azt nem mondta, hol talál rá, netalán, hogy miért van még itt?

- Meghalt - mondta a férfi. - Azt mondta meghalt, és hogy eltemették valahol.

- Maga örült - rázta meg a fejét Mona. - Örült, aki halottakkal társalog.

- Én is azt hittem. Mégis azt tettem, amit mondott. Beültem a kulipintyómba, vettem néhány láda whiskyt és vártam. Aztán egyszer csak megtörtént a csoda. Találkoztam az árnyakkal.

- Ezekkel?

- Éppen telihold volt, s a mezőn jártam, amikor meghallottam a dobszót. Nem sokkal ezután egy menekülő embert is észrevettem. Ma már tudom, hogy menekült, akkor még azt hittem, csak a lábát szedi az éjszakában. Éppen szólni akartam neki, amikor felbukkantak az árnyak. Ott voltak előtte, mögötte, és az oldalánál is. Nem tudtam kivenni, kicsodák, emberek-e, vagy sem; a holdfény mintha légneművé varázsolta volna őket. Mintha lebegtek volna a levegőben. Másnap aztán azt hallottam a faluban, hogy éjszaka eltűnt valaki. Ettől kezdve gyűjteni kezdem minden információt, ami ezekkel a kis szemetekkel kapcsolatos. Kiderült, hogy nem való-

ságos lények: ők a *kicsik*. Legendák fantomjai, mesealakok. Sokan tapasztalták már a jelenlétüket, de senki nem figyelte meg még úgy istenigazából őket. Számos legenda kering róluk, egyben azonban valamennyien megegyeznek. Abban, hogy a kicsik gonoszak. Emberre vadásznak, embert esznek, megölik az éjszakai vándorokat. Végre nyomon voltam hát. Azóta itt élek közel hozzájuk, igyekszem mindent megtudni róluk, hogy egyszer majd lecsaphassak rájuk. Mert le fogok csapni. Csak még nem vagyok elég erős. Nem szabad elsietnem a dolgot. Előbb ki kell nyomoznom, kicsodák. Három tényező is számításba jöhet az azonosításuknál.

- Igazán? - kérdezte Mona, aki még mindig nem tudta eldönteni, hogy a pasas súlyosan beteg-e, csak enyhén az, esetleg majdnem normális.

- Az első lehetőség a liliputiak. Lent laknak a nagyréten, a lakókocsijaikban. Sok időt töltöttem a megfigyelésükkel. Lehet, hogy ők, lehet, hogy nem. Furcsa kis lények, nem is vitás. Tudja, mit sejtetek? Hogy rejtegetnek valamit. Talán a vérszomjukat, ki tudja? Talán néha egy kis rablógyilkossággal egészítik ki csekélyke jövedelmüket.

- És a kövek? - kérdezte Mona. - A repülő kövek?

- Hát éppen ez az - mondta a férfi. - Vannak köztük bűvészek és artisták is. Talán el tudnak dobni úgy egy követ, hogy ott keringjen körülöttünk.

- Kik vannak még a tarsolyában?

- Az elit iskola diákjai. Tudom, hogy mit csinálnak. Kilestem őket. Nem értem, miért csinálják.

- Mit csinálnak?

Don Torres, mintha nem is hallotta volna a szavát.

- A harmadik lehetőség az, hogy valóban a mesékből, vagy legendák világából léptek elő, és mindig is itt voltak. Most hadd halljam a maga történetét!

Mona nem sejtette, mi következik. Ha sejtette volna, talán fel sem teszi a következő kérdést.

- Hogy hívták a menyasszonyát?

Don Torres hátradőlt és behunyta a szemét.

- Kellynek.

Mona úgy érezte, fejére szakad a fa. Úgy megszédült, hogy majd hátrazuhan a deszkaajtó helyére.

- Milyen... Kellynek?

- Kelly Winternek - mondta Don Torres.

Mona felugrott, kiegyenesedett, majd ütni-rúgni kezdte a férfit.

- Te szemét! - kiáltozta ököllel az arcába vágva - Te aljas, rohadt szemét! Pusztultál volna el, amikor megszületté!

Megfeledkezve a kicsikről, félrerúgta a bejáratot fedő deszkalapot, félresöpörte a liánokat, és kiugrott a fa előtti tisztásra. Ott aztán megtántorodott, s a földre zuhanva tenyerébe temette az arcát. Hullott a szeméből a könny, mint a záporosó.

A hajnal ezekben a pillanatokban húzta el az éj fekete függönyét, s festett lila foltokat az ég vásznára.

Néhány perc múlva nyoma sem maradt az éjszaka árnyainak.

Arra riadt, hogy Don Torres guggol mellette, és a vállát rázza.

- Kér egy kávét?

- Menjen a fenébe, mert megölöm!

- Azt azután is megteheti. Keljen fel, mert megfázik.

A lány felemelte a fejét. Törődött, ráncos férfiarc nézett le rá, jóval idősebb a koránál. Hosszú, hajlott orra szomorúan irányult a lány felé. Kezébe papírpoharat tartott.

- Igya meg.

A lány kinyújtotta a kezét és elvette a poharat. Egyetlen hajtásra kiitta a tartalmát. Bár pokolian keserű volt, most pokolian jólesett így is.

A férfi mindenbe beletörődve nézett rá.

- Kicsoda maga?

A lány összegyűrte a poharat. Közben úgy csikorgatta a fogát, mintha valakinek a koponyáját gyűrögette volna.

- Mona Winter.

Don Torres bólintott, és lecsüccsent mellé a fűre.

- Gondoltam. Tudja, hogy hasonlít rá?

- Fogja be a száját! - könyörgött a lány. - Fogja be, mielőtt olyat követnék el, amiért évtizedekig furdalna a lelkiismeret.

Hosszú, súlyos csend ereszkedett rájuk. Végül Mona törte meg.

- Hol ismerkedtek meg?

- Bostonban. Maga tudott róla?

- Honnan tudtam volna? Ezalatt az idő alatt én... szóval, nem voltam odahaza.

- Maga a fekete bárány?

- Micsoda?

- Kelly azt mondta, van egy nővére; ő a család fekete báránya.

- Ha így vesszük, akkor én vagyok.

- Kelly sokra tartotta magát. Azt mondta, mindig is olyan akart lenni, mint maga.

Mona elhúzta a száját.

- Kelly sosem akart olyan lenni, mint én. Mióta tartott a kapcsolatuk?

- Három éve. Körülbelül.

A lány felállt. Kinyújtotta a kezét, megfogta a férfi karját, és őt is felhúzta. Bár közel sem volt barátságos a képe, már nem kellett attól tartani, hogy meggondolatlanságot követ el.

- Nem fogom megölni - mondta Torresnek. - És bántani sem fogom. De szeretnék mindent tudni róla. Mindent, megértette? És ezekről a kis szörnyetegekről is. Mindent.

- Rendben van - biccentett Don Torres. - Amit tudok, elmondom.

Halk, fáradt hangon beszélni kezdett.

A druidák

1

Monsieur Plummer az intézet tornatanára ideges volt, mint rendesen. Már harmadszor futott neki sikertelenül a nyakkendője megkötésének, végül is dühösen ágyára vágta a makacskodó ruhadarabot, és egy selyemkendőt kötött a nyakára. Ezekben a napokban nemigen volt ideje saját magával törődni. Itt volt a kertek alatt a *Fagyöngy ünnepe*, amire méltóképpen fel kellett készülniük.

Átment a tornaterem melletti edzői szobába, majd megkérte Chavannes-t, a szertárost, hogy küldje be hozzá Brian Nortont. Amíg Brian érkezésére várt, két tenyere közé szorította a fejét és gondolkodott.

Brian Norton tíz perc múlva érkezett meg. Látszott rajta, hogy idáig futott, alig tudta palástolni a lihegését.

- Szervusz, Brian - mondta Plummer elvéve a tenyerét a feje mellől. - Szeretném, ha jelenteneél.

Brian katonásan vigyázzba vágta magát.

- Végrehajtottam a parancsot, tanár úr. Megnéztem a helyet. Tetszik tudni, ahol az áldozatok...

- Tudom.

- Már nincsenek ott.

- Hogyhogy nincsenek ott?

- Valakik... elvitték őket.

- Kik?

- Ezt nem tudom, tanár úr. Túl rövid volt az idő. Néhány nap múlva jelentést készíték, és...

- De hiszen ma éjszaka lesz a Fagyöngy ünnepe. Tisztában vagy vele, Brian?

A magasra nőtt, pattanásos arcú kamasz lehajtotta a fejét.

- Tisztában, tanár úr.

- A Fagyöngy ünnepe nem ünnep áldozat nélkül. Remélem, ezzel is tisztában vagy. Tisztában vagytok vele valamennyien?

- Tisztában, tanár úr.

- Akkor most mi lesz?

A kamasz megvakarta a feje búbját.

- Szerzünk áldozatot, tanár úr.

- Biztos?

- Egészen biztos. Már megbeszéltem... néhány testvéremmel.

- Kik azok?

- Rózsalevél, Egyszarvú...

- Rendben van, Brian, azaz... Kígyó. Meg tudjátok úgy csinálni, hogy ne legyen baj belőle?

- Meg tudjuk, Mágus.

- Köszönöm, Kígyó. És ha mégsem sikerülne?

- Az nem történhet meg, Mágus.

- Ajánlom is - mondta a Mágus, és az órájára pillantott. - Elmehetsz, Kígyó.

Kígyó megfordult, és eliramodott.

Mágus sóhajtott, és borús tekintettel nézett utána.

2

Jason Taylor éppen a francialeckéjét írta, amikor Brian felkereste.

- Figyelj ide, Taylor - kezdte, ezúttal mellőzve a titkos nevet. - Most jövök a Mágustól.

Taylor kezében megállt a töltőtoll. Megérezte, hogy Brian nem véletlenül kereste fel.

- Azt mondja, baj van.

Taylor abban a pillanatban hányinger kezdte kerülni. Csak nem az történt, amire a Mágus figyelmeztette őket? Hogy eljön hozzájuk a rendőrség, és akkor mindent le kell tagadniuk. Druidák istenei, vajon lesz-e benne annyi lelkierő, hogy szemrebbenés nélkül tagadni tudjon?

- A rendőr... ség? - nyögte.

Brian megrázta a fejét.

- Szerencsére nem.

- Akkor mi a baj?

- Nincs áldozat.

Jason Tayloron ismét a vakrémület hullámozott át. De hiszen éjszaka lesz a Fagyöngy ünnepe! Márpedig milyen ünnep az, amelyen nincs áldozat?

- Hogyhogy nincs?

- Eltűntek.

Taylor nem volt beavatva az áldozatszerzés rejtelseibe, ezért csak halvány fogalmai voltak róla, hogy megy az ilyesmi. Azt hitte, az áldozat beszerzése nem jelenthet problémát. Most azonban kiderült, hogy igen.

- Akkor most... mi lesz?

- Most az lesz - mondta Brian -, hogy be kell szereznünk az áldozatot.

- Ki... szerzi be?

- Te, Jason.

- Én?

Brian bátorító mosollyal a hátára vágott.

- Ne szarj be, Rózsalevél, én is ott leszek veled. Egyszarvú is, és még néhányan.
- Hát... így már... más - nyögte Rózsalevél. - Milyen áldozat... lesz? Véres, vagy... akasztunk?
- Az áldozat az áldozati oltáron kerül feláldozásra - mondta Brian. - Így kívánja a Fagyöngy ünnepe. Tehát?

Jason Taylor összecsapta a könyvét, és kihúzta magát a székében.

- Kész vagyok, Kígyó.

Brian megveregette a vállát.

- Este hatkor, Rózsalevél.
- Este hatkor, Kígyó.

3

Így ősz felé korán sötétedett. Jason Taylor szorosabbra húzta magán a köpenyét. A mellette feketedő bokor ágai megrebbentek. Sötét árnyék bontakozott ki mögülük.

- Kígyó? - kérdezte Taylor remegő hangon.
- Ssss! Ssz! Én vagyok. Azonnal jönnek a többiek is. Az imént beszéltem a Mágussal. Nagyon ideges, de azért bízik a sikerben.

Jason meg szeretne volna kérdezni Briantól, akkor mi lesz, ha mégsem sikerülne áldozatot szerezniük, de aztán mégsem kérdezte meg. Kishitűek nem valók a druidák közé.

Öt perc múlva valamennyien együtt voltak a bokor alján. Rózsalevél, Kígyó, Egyszarvú, Eső és Kard.

- Ettől a pillanattól kezdve csak druida nevünkön szólítjuk egymást - mondta Kígyó. - Gyertek utánam, mutatom az utat.

Lehajtott fejjel, szótlanul indultak a város felé.

Ruhájuk alatt ott lapult az álkulcs, a kés és a kötelek.

4

Amikor a többemeletes épület kontúrjai kibontakoztak előttük a sötétségből, megtorpantak, és Kígyó köré gyűltek.

- Ez az - mondta Kígyó.
- Itt vannak? - suttogta Kard. - Itt vannak ebben az... izében?
- Lent, az egyik alagsori helyiségben. Egy más mellett.
- Hányan?
- Vannak vagy ötvenen.
- Hányat hozunk ki belőlük?

- Csak kettőt - mondta Kígyó. - Ma éjszakára, és a következő alkalomra egyet-egyet.

- És ha felfedeznek bennünket?

- Rendben van a kulcs, Kard?

Kard szótlánul a zsebére ütött.

- És a riasztó? - kérdezte megszeppenve Eső. - Meg fog szólalni a riasztó.

Kígyó azonban ügyet sem vetett rá.

- Ahogy elkezdd üvölni a riasztó, lássatok munkához. Tudjátok, mit kell tennetek. Tudod, Egyszarvú?

- Tudom.

- Rózsalevél?

- Fogalmam sincs róla.

- Majd Egyszarvú megmondja.

Mielőtt bármi egyebet kérdezhettek volna tőle, beleveszett a sötétségbe.

Rózsalevél biztos volt benne, hogy ez az utolsó szabad éjszakája.

A következőt már egy rendőrségi cellában fogja tölteni.

5

Az őr, a vezérlőpult mögött, felemelte a fejét és csodálkozó pillantást vetett a nyurga, jóképű kamaszra. A fiú arcán félelem vibrált. Az őr néhány pillanatig azt hitte, odakint történt vele valami és ijedtében menekült be hozzá. Felemelkedett, hogy jobban láthassa. A fiú hosszú nadrágban volt, kockás zakóban, sildes sapkában.

- Valami baj van? - kérdezte az őr. - Történt valami odakint?

- Elvesztettem a kis húgomat, uram - mondta a fiú az őr oldalán fityegő revolverre pislantva. - Elveszítettem.

Az őr eltátotta a száját.

- A kis... húgodat? Hol vesztetted el?

- Itt, uram.

- Úgy érted, odabent?

- Az első emeleten kellett volna találkoznunk. Odamentem, de ő nem volt ott. Hazamentem, de ott sem volt. Apám megöl, ha nélküle megyek vissza. Annyi minden történik mostanság a kisgyerekekkel, uram. Fel kell mennem, uram, az emeletre!

- Stop! - kiáltott rá az őr. - Te megbolondultál, fiam! Fél órával ezelőtt bezárt a kóceráj. Hárman is végigjártak minden részleget. Nem lehet odafent senki.

- Biztos elbújt - rázta meg a fejét a kamasz, miközben verébtójsásnyi könnyek potyogtak a szeméből. - Elbújt és most meghal a félelemtől. Fel kell mennem, uram!

Megfordult és a lépcsőfeljáró felé iramodott.

A biztonsági őr kipattant a pultja mögül, előkapta a revolverét, de nem húzta meg a ravaszt. Úristen, hiszen csak egy kamasz, aki a kis hűgát keresi! Nem lőhet hátba csak úgy egy gyereket!

- Állj már meg, te szerencsétlen! - ordította a fiú után iramodva. - Állj meg, mert megszólal a biztonsági berendezés!

Alighogy kimondta, már meg is szólalt. A fiú belépett az infravörös sugárnyaládba, majd eltűnt a lépcső tetején.

A biztonsági őr a fülére szorította a tenyerét, szenvedő arccal a telefonhoz botorkált, és felvette a kagylót.

6

Ahogy felvijjogott a riasztó, Egyszarvú elkapta Rózsalevél karját.

- Gyerünk! Ott, az az ablak!

Az ablak egy üvegekockákból álló világítóablak volt. Talán az alagsor szellőztetése miatt készítették nyithatóra. A kerete mellett felhalmozódott por és szemét viszont azt mutatta, hogy már jó ideje nem nyitotta ki senki.

- Nyomás, Eső!

Eső előkapta a zsebéből a meghajlított drótdarabot és munkához látott. Rózsalevél, azaz Taylor, csak látásból ismerte Esőt: mindeddig fogalma sem volt róla, hogy ő is druida. Ha rajta múltott volna, biztos nem veszik be, hiszen még öt frankot sem bízott volna ilyen rókaképűre.

Esőnek nem tartott soká az ablak. Néhány kattanás, és már ki is tárult előttük.

- A zseblámpát, Kard!

Kard kezében lámpa villant. Alig félméternyire alattuk húzódott az az alagsori folyosó, amelyet célba vettek.

Rózsalevél megtorpant, mielőtt leugrott volna, a többieket követve.

- Nem kell... őr... idekint? - kérdezte reménykedve, hátha rá bízzák majd a feladatot. Egyszarvú azonban türelmetlenül rákiáltott:

- Ugorj már be, és hajtsd be magad mögött az ablakot!

Rózsalevél mély lélegzetet vett és engedelmeskedett.

- Megvagy, Rózsalevél?

- Megvagyok.

- Vezess, Kard.

Úgy osontak a kihalt folyosón mint a betörők. A riasztócsengő hangja távol, nagyon messze szólt, majd bizonyos idő elmúltával el is hallgatott. Taylor ekkor már nem volt ideges. Holtbiztos volt benne, hogy elkapják őket. Legfeljebb kivágják az intézetből, s akkor az apja kereshet neki egy másikat.

- Ne álmodozz, Rózsalevél! Hol az a szoba?

- A következő kanyarnál - mondta Kard.

A következő kanyarnál valóban megtalálták a szobára nyíló ajtót. Mire Rózsalevél odaért, Eső már ki is nyitotta a dróttal.

- Csak nyugalom - emelte fel a kezét Egyszarvú. - Előbb Kard megy be. Óvatosan a lámpával, Kard.

Kard megtaszította az ajtót. A szárny halk nyikkantás kíséretében kinyílt, Kard pedig, mint sokat tapasztalt betörő, besurrant a nyíláson. Jason látta, hogy lámpafény villan odabent, majd gyorsan ki is alszik. Az ajtószárny ismét nyikkant egyet, s felbukkant a nyílásában Kard feje.

- Itt fekszenek egymás mellett.

Egyszarvú órája világító számlapjára nézett.

- Sietnünk kell. Elő a kötelekkel! Kapjatok el közülük kettőt.

Eső elvigyorodott.

- Lányt, vagy fiút?

- Édes mindegy - mondta Egyszarvú. - Csak gyorsan csináljátok. Te is, Rózsalevél. Gyorsan.

Taylor beugrott a szobába. A lámpa halvány, csíkszerű fényében egymás mellett fekvő, fehér testeket pillantott meg. Teljesen ruhátlanok voltak, egyedül egy lányon maradt valami foszforeszkálóan világító fehérnemű.

- Itt a kötél - hallotta maga mögött Egyszarvú suttogását. - Figyelsz rám, Rózsalevél? A nyakára hurkold, úgy könnyebb.

Rózsalevél érezte, hogy kezébe simul a műanyag kötél vége. Addigra kinézett már magának egy rövid frizurás, kék szemű lányt, s amint megkapta a kötelet, a lány nyakába vetette, majd jó erősen meghúzta.

- Én kész vagyok - suttogta hátrafelé. - Mehetek?

- Az ablaknál várj meg bennünket. Igyekezz már, Eső!

Rózsalevél a vállára is vehette volna a testet, de úgy gondolta, jobb, ha maga után húzza. Ha a vállára veszi, félő, hogy beleakad valamibe a keze, vagy a lába.

- Várj! Ne mássz fel addig, amíg körül nem nézek. Egyszarvú eltolta az ablak alól, felkapaszkodott a párkányra, majd kidugta a fejét a szabad levegőre.

- Minden rendben. Jöhettek.

Rózsalevél mászni akart, de valaki elkapta a lábát. Rémulten hátraugrott, aztán menten abba is hagyta, amint meghallotta Eső felháborodott suttogását.

- Ne rugdoss már, te marha. Egyszarvú!

- Mi van?

- Nem kellene visszamennünk még kettőért? Kinéztem magamnak két jó csajt!

- Eszedbe ne jusson! - förmedt rá Egyszarvú. - A Mágus szigorú utasításba adta, hogy kettőnél több nem kell. Ha házkutatást tartanak nálunk, megtalálhatják őket, vagy... a holttestüket.

- El kell égetni őket.

- Te csak ne adj tanácsokat a Mágusnak, tudja ő jól, mit csinál. Kifelé!

Sorban kimásztak az ablakon. A sikátorban sötétség uralkodott, mintha az épületben megszólaló riasztócsengő kiszívott volna minden áramot a vezetékekből.

- Ügyes - dicsérte Egyszarvú a távol lévő Kígyót. - Még arra is maradt ideje, hogy rövidzárlatot csináljon.

Úristen! - nyögött fel magában Rózsalevél, azaz Jason Taylor, amint meghúzta a kötelet a vállán nyugvó test nyakán. - Mikor leszek olyan, mint ők? Egyáltalán fel tudok-e nőni valaha is hozzájuk?

Kígyó úgy bukkant fel előttük, mintha a sötétség köpte volna ki magából.

- Minden rendben?

- Rendben, Kígyó - jelentette Egyszarvú.

- Ez... ragyogó volt, Kígyó - csettintett a nyelvével Eső. - Tanulj tőle, Rózsalevél.

Jason sóhajtott, és feljebb rántotta a vállán a lecsúszni szándékozó testet.

- Tanulok - mondta bizonytalanul dűnnyögő hangon. - Megpróbálok... tanulni.

Amint elhagyták a város szélét, olyan sűrű köd fogta körül őket, hogy az orrukig sem láttak.

De a feladatot, azt teljesítették, becsülettel.

7

Stonehenge ideges volt, méghozzá nem is kicsit. Rövidesen meg kellett kezdődnie az ünnepségeknek, de áldozati személy az még nincs sehol. Mit fog csinálni a Mágus, ha nem lesz kit feláldozni az oltáron? Áldozat nélkül pedig a Fagyöngy ünnepe szart sem ér.

Stonehenge elgondolkodva simogatta meg a bajuszát. Remélhetőleg nem szúrnak el a srácok valamit. Amíg az öreg Buillet volt a csendőr, számíthattak a jóindulatára, ebből az új fickóból viszont nem sok jót néz ki. Azonkívül Ló is szólt, hogy mintha valaki leselkedne a környéken. Hol a kerítés mellett bukkan fel egy gyanúsán ténfergő alak, hol a bejáratnál figyel az iskolát. Márpedig akkor jó lesz visszakapcsolni egy kisebb sebességfokozatba.

Éppen arra gondolt, csak ezt a Fagyöngy ünnepet ússzák meg valahogy, javasolni fogja a Mágusnak, hogy tartsanak egy kis szünetet a szertartásokban, amikor megkopogtatták az ajtót. Ló állt odakint a folyosón.

- Minden rendben, Stonehenge.

Stonehenge megkönnyebbülve felsóhajtott.

- Kígyónak nem esett baja?

- Amíg a riasztócsengő szólt, lelépett.

- Az áldozat?

- Előkészítettük.

Stonehenge legszívesebben megölelte volna Lovat, a druida etikett azonban nem engedte meg az érzelmek ilyenképpen való kimutatását.

- Konkrétan, hol az áldozat?

- Az oltáron. Letakarva.

- Nem sérült meg?

- Vigyáztak rá.

- Őrzi valaki?

Ló elvigyorodott.

- Minek azt őrizni? Különben is a nyakán van a kötél.

- Őrizni kellett volna - dohogott Stonehenge, pedig jól tudta, hogy feleslegesen óvatoskodik. - Az etikett előírja, hogy őrizni kell az előkészített áldozatot.

Bizony, hogy őrizni kellett volna!

8

Ez azonban csak jóval később igazolódott be, amikor már valamennyien összegyűltek a föld alatti magtárteremben, hogy megünnepeljék a Fagyöngy ünnepét. Az ünnepség a megadott koreográfia szerint zajlott; szavalatokkal, kelta nyelvű imákkal, sőt Mágus, megerőszkolva az ősi szertartást, még egy, inkább balettre hasonlító bajvívást is beleszterolt az ünnepség műsorába. A fénypont azonban - akárhogy is csattogtak az alumíniumkardok - mégiscsak az áldozat bemutatása volt.

Mágus úgy határozott, hogy ezúttal azok kezdik a szertartást, akik az áldozatot megszerezték. Rózsalevél már percekkel a szertartás megkezdése előtt előhúzza a kőkést az övéből, és a markába szorította. Riadtan pillantott fel, amikor a fehér köpenyes Mágus a magtár mennyezete felé tárta a karját és felkiáltott.

- Az áldozat! Készüljete az áldozatra!

Az áldozat ott feküdt az oltárkövön fehér lepellel borítva.

Az első szúrás Kígyót illette. Kígyó meg is tette a magáét. Átszellemült arccal lépett az oltárhoz - bár ezt arckendője miatt senki sem láthatta - majd kését a fehér leplen és a fagyöngykoszorún keresztül az áldozat testébe döfte. Várt egy kicsit, hogy részt vehessen az általános ujjongásban, amikor a vérfoltok átütnek a takarón, de ezúttal meghökkenve tapasztalta, hogy a kés tépte lyukon át nem folyik vér a fehér vászonra. Tanácstalanul bámulta a lyukat, majd a Mágus felé fordította a fejét. A Mágus éppen Stonehenge-dzsel váltott néhány szót, így nem ért rá odafigyelni, mi történik az oltárnál.

- Menj már! - hallotta Kígyó maga mögött Eső türelmetlen noszogatását. - Menj már, most én jövök.

Kígyó tett néhány tétova lépést előre. Nem ment vissza a helyére, ahogy a protokoll megkívánta volna, hanem hátrafordította a fejét, úgy bámult az oltáron fekvő testre.

Eső felemelte a kését, és szúrta. Aztán ugyanolyan hitetlenkedő képpel maradt az áldozat mellett, mint Kígyó.

- Mi az isten történik itt? - suttogta megdöbbenve. - Nem vérzik a csaj.

- Én is... látom - suttogta vissza Kígyó.

- Pedig jól odaszúrta. - Lehet, hogy... elfelejtették...?

- Lehetetlen - rázta meg a fejét Eső. - Magam láttam, amint ketten is hozták a...

Mágus csak akkor vette észre, hogy nem stimmel valami az oltár környékén.

- Mi a fene? - suttogta Stonehenge-nek. - Történt valami?

Az első szúrások végrehajtói ott toporogtak a test körül. Kezükből tartották a késeiket, mint a hoppon maradt böllérek, akik elől elszaladt a levágásra ítélt disznó.

Kígyó áttörtetett az oltárt körbefogó druidákon és a díszemelvényhez futott.

- Mágus! - kiáltotta elfojtott hangon. - Segíts, Mágus!

Mágus testén rémület hullámozott át. Csak nem történt valami, amiből baj lehet? De hát mi a fene történhetett volna, amikor valamennyi druida ép, és sértetlen?

Félretolta Stonehenge-et és a szétnyíló druida sorfal között az oltárhoz sietett. Igyekezett megőrizni a méltóságát, pedig nem sok tartotta vissza tőle, hogy hisztérikusan fel ne kiáltson.

Jó néhány lépésnyire volt még a testtől, de már rájött, hogy bizony baj van. Vagy az áldozatot előkészítő druidák voltak hanyagok, vagy... erre a *vagy*-ra gondolni sem mert.

Pedig gondolnia kellett volna. Ha nem nyugtatja meg magát - hogy ugyan mi is történhetett volna? -, talán könnyebben viseli a megrázkódtatást, ami akkor érte, amikor Kígyó megfogta a lepel sarkát, és lassan, méltóságteljesen, ahogy egy druida tisztségviselőhöz illik, lehúzta az áldozati oltáron fekvő testről.

Ahogy a lepel lecsusszant a magtár földjére, és felbukkant alatta egy halott férfi sárgás, túlvilági arca, Mágus felüvöltött. Mint a csapdába lépett farkas. Arcához kapta a kezét, és jó mélyen belekarmolt. Aztán megfordult és Stonehenge kíséretében a rejtékúton át visszarahant az épületbe. Levágta magát az ágyára fejére húzva a takaróját.

Így aztán nem is hallhatta, hogy a druidák egymást taposva menekülnek a Fagyöngy ünneperől. Néhány perc múlva nem maradt odalent senki más, csak a nyitott szájú, vicsorgó halott az oltáron, és néhány, kétségbeesett druida a magtár legtávolabbi sarkában.

9

Mivel Mágus tökéletesen összeomlott, Stonehenge úgy érezte, neki kell átvennie a parancsnokságot. Most már az iskola hírnevének a megmentéséről van szó, nem is vitás. Pedig mennyit magyarázta annak az ütődött Plummernek, hogy hagyja a fenébe a druida hagyományokkal való játszadozást! Az az örült azonban nemhogy nem hallgatott rá, hanem végül még őt magát is beszervezte tiszteletbeli elnök-druidának. Most aztán moshatja a saját szennyesét, sőt nemcsak a magáét, hanem az eszement fő-druidáét is. Stonehenge sóhajtott, és munkához látott. Mentsük, ami menthető.

A fiúk nem voltak annyira kiütve, amennyire gondolta, még a kis angol srác, Jason Taylor is hősiesen tartotta magát. Ahogy a késő éjszakai órán besorjáltak az irodájába, egyikük szemében sem látott rémületet.

Leroskadt az íróasztala mögé és végignézett a komor tekintetű druidákon. Nem viseltek már sem köpenyt, sem maszkot, sem kendőt - valamennyien egyszerű, a szabályoknak megfelelően öltözött iskolások voltak, az ország egyik legelőkelőbb magániskolájából.

Legrand igazgató, levette a szemüvegét, és megnyomogatta a szemét.

- Hallani akarom, mi történt! - szegezte az ujját Brian Nortonra, a másik angol diákra, aki Mr. Plummer kedvencei közé tartozott. - Hol van most az az... izé... halott?

- Az oltáron - mondta Brian Norton.

- Őrzi valaki?

- Hárman is. Husángokkal.

- Azokat akár le is tehetik - mondta az igazgató lemondó mosollyal. - Ha egyszer már megölte valaki, aligha lehet még egyszer agyonverni.

- Hátha... el akarják lopni - vonta meg a vállát Brian.

- Nincs olyan szerencsénk - sóhajtotta az igazgató. - Halljam, mi történt!

Brian beszélni kezdett. Elmondta, hogy az áruház alagsorába mentek áldozatért, össze is szedtek kettőt, az egyiket elrejtették, a másikat pedig felfektették az oltárra. Jó egy órával az ünnepség kezdete előtt megtörtént a test preparálása. A munkát hárman végezték. Értették a dolgukat, tudták mit kell csinálniuk. Amikor befejezték az előkészületeket, magára hagyták a testet.

- Ezt nem lett volna szabad - dünnyögte az igazgató.

Most már Brian is tudta, hogy valóban nem lett volna szabad. De hát ki gondolhatott arra, hogy valaki egy ismeretlen holttestet csempész az áldozat helyére.

- Van valami ötletetek, ki tehetette?

A druidák egy emberként rázták meg a fejüket. Nincs, nincs, nincs.

- Pedig azalatt az idő alatt kellett történnie valaminek. - Az igazgató lecsapta a tenyerét az asztalra. Nem nagyon, éppen csak annyira, hogy lássák: ki az úr a háznál. - Egyelőre hagyjuk a felelőség kérdését. Lesz időnk beszélni róla, ha Mr. Plummer magához tér. Arról csevegünk inkább, hogyan tovább? Ki az az ember a lepel alatt?

Nem várt választ a kérdésére. Annál nagyobb volt hát a meglepetése, amikor Jason Taylor szólalt meg, a kis csinos, lányos képű, angol srác.

- Bizonyos Garcia Muñoz.

Ennivaló volt, ahogy az idegen szavakat ejtette, de monsieur Legrand-nak most eszébe sem jutott elvigyorodni rajta.

- Az meg ki a fene?

Taylor a zsebébe nyúlt, és egy összehajtott papírdarabot húzott ki belőle.

- Ezt találtam nála.

Legrand elvette a papírt, és belepislantott. A dokumentum egy igazolás volt, amely szerint bizonyos Garcia Muñoz ennyi és ennyi segínyt vett fel az önkormányzattól. Hacsak nem lopta a papírt, akkor a halott valóban Garcia Muñoz.

Legrand igazgató, Mr. Plummerhez hasonlóan vonzódott a színpadias megoldásokhoz. Ezért a könyvespolcához nyúlt és levette róla a nagy Bibliáját, amelyet néha szorgalmasan olvasgatni szokott.

- Szerintetek ki ölte meg Garcia Muñozt?

A druidák hallgattak. Ők biztosan nem. És a többi druida sem. Valaki kegyetlen játékot játszik velük.

- Feltételezem, hogy nem ti - mondta az igazgató. - Továbbá azt is feltételezem, hogy valaki megfigyelte, mi történik éjszakánként a magtárakban és elhatározta, kibabrálni velünk.

- De hát... ki lehetett? - tört ki Esóból a rémült kérdés.

- Egyelőre nem fontos - mondta az igazgató. - Ha nincs halott, gyilkosság sincs.

A druidák összerezzentek. Korbácsként csapott le rájuk a *gyilkosság* szó. Az *áldozat* szó lágy volt és titokkal teli, a gyilkosság kegyetlen, és prózai. Mint egy enyhén pikáns ízű, rumos tortaszelet mellett egy rakás lószar.

- De van halott - tiltakozott megzavarodva Kard.

- Nincs - mondta az igazgató. - Mostantól kezdve nincs.

- De hát...

- Kuss! - mordult rá Brian Norton. - Igenis, nincs.

- Az a lényeg, hogy minél gyorsabban megtalálják - magyarázta az igazgató. - Húzzatok kesztyűt, ne hagyjatok ujjlenyomatot. A következő foglalkozást én tartom, holnap este. Nem lesz áldozat és ünnepség sem. Minden világos? Most pedig esküdjetek a Bibliára!

Egyedül Kígyónak volt ellenvetése az eskü ellen.

- De hiszen - suttogta elképedve -, a druidák és a Biblia... nem jön össze.

- Most összejön - mondta az igazgató keményen. - Esküdjetek!

- Esküszöm - mondta Kígyó.

- Esküszöm - nyögte Rózsalevél.

Sorban, valamennyien a bőrkötéses Bibliára tették a kezüket, és megesküdtek. Ekkor monsieur Legrand, anélkül, hogy további utasításokkal látta volna el őket, kitérte előttük az ajtót.

Csak amikor már a következő folyosó sarkánál jártak, fordult a kissé nehéz felfogású Kard Kígyóhoz.

- Te Kígyó... végül is, mi a francra esküdtünk mi meg?

Kígyó megállt, sajnálkozva Kardra nézett, majd kinyújtotta a karját, és összeborzolta a haját.

- De nagy marha vagy te, Kard - mondta sajnálkozva. - De nagy marha.

A nyomozás beindul

1

Délutánra járt, amikor Gabriel megtalálta Garcia Muñoz holttestét. Nem volt nehéz megtalálnia, hiszen éppen keresztben feküdt az úton. Gabriel jól ismerte Garcia Muñozt, nem is egyszer iszogattak együtt Juan kocsmájában. Most is azt hitte, hogy Muñoz hasonló okból kifolyólag fekszik az édes anyaföldön.

Leszállt a szamaráról, és Garcia fölé hajolt. Arra számított, hogy jóféle vörösbor illata csapja képen, ezzel szemben, ami képen csapta, az leginkább az ördög kénköves leheletére emlékeztetett. A pásztor hátrahökken, de még volt ideje belenézni Muñoz tágra nyílt szemébe, amelyből éppen akkor mászott elő egy lapos, hosszú farkú féreg.

Gabriel leroskadt az út szélére, s a szájába tömött egy kis sóskát, hogy helyrehozza vele a gyomrát. Rövid ideig azon töprengett, magával vigye-e Muñozt is, aztán úgy döntött, legjobb lesz, ha lehúzza az útról és beszamaragol a csendőrségre.

Úgy is tett.

2

Lamartin hadnagy természetesen tisztában volt vele, hogy az újabb halálesetet azonnal jelentenie kellene a feletteseinek - a polgármesternek, a városi detektíveknek -, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy nagyjából annyit érne el vele, mintha leülne a járda szélére egy szépen púposodó lószarhalmot pofozgatni. Megállapítanak, hogy Garcia Muñoz elesett, beverte a fejét, a nem létező pireneusi farkasok meg szépen felhasították a mellkasát, és kiették a szívét. Mivel már a második ilyen áldozatra bukkantak viszonylag rövid idő alatt, elképzelhető, hogy a polgármestert mégiscsak felrázná a lelkiismeret, és kiküldene néhány vadászt, hogy fésüljék át a környéket. A vadászok kijönnének, meginnának néhány demizson bort, elpufogtatnának néhány száz patront, jó, ha egymást nem lőnék agyon, aztán békésen, a jól végzett munka tudatában hazatérnének.

Lamartin hadnagy elhatározta, ideje saját kezébe venni a dolgok irányítását. Ennek első lépése pedig az lesz, hogy nem szól senkinek Garcia Muñoz haláláról.

Sofie hosszasan sírdogált, amikor megtudta, hogy Muñozt megölték. Aztán megtörölgette a szemét, és máris egy másik Sofie jelent meg Lamartin hadnagy ámuló szemei előtt, aki úgy gondolta, ha száz évig élne, sem lenne képes beleásni magát Sofie lelkébe.

Garcia Muñoz a csendőrség használaton kívüli, külső helyiségében - egy hűvös fészerben - aludta örök álmát, jéggel teli plasztikzacskókkal körülbástyázva. A közben megnyugodott Sofie a főnökéhez fordult.

- A kicsik?

Lamartin bólintott.

- Azok.

- Honnan tudja?

Lamartin körbelesett, hogy nem hallja-e valaki őket, aztán a lány füléhez hajolt.

- A lábáról.

- Mi van a... lábán?

- Kötél nyoma.

- Őt... is?

- Őt is. Csak neki nem volt senkije, aki megmentse.

Sofie ekkor majdnem ismét sírva fakadt. Szegény Marie néne!

- Mit akar... tenni?

- Elkapjuk őket. Benne van?

Lamartin szeme furcsa tűzben égett, ami nemigen tetszett a lánynak.

- Nem kéne mégiscsak szólnunk a polgármesternek?

- Nem - mondta határozottan Lamartin. - Már eddig is hülyének nézett, eztán is annak fog. Ha még egyszer előjövök neki a kicsikkel, kirúg. És magát is. Velem tart?

- Magával... tartok - mondta beleborzongva a gondolatba Sofie.

- Akkor kezdjük a legelső lépésnél. Egészen pontosan tudni akarom, mit tettek vele.

Sofie már nyúlt volna a telefon után, de Lamartin még idejében lefogta a kezét.

- Ha felhívja a doktort, azonnal jelenti a polgármesternek.

- Akkor... mit csináljak?

Lamartin elgondolkodott.

- Kellene valaki... egy orvos..., aki tudja tartani a száját. Legalábbis néhány napig.

- Nicole - mondta a lány.

- Az ki?

- Ismerősöm. A szürke házból.

- Szürke ház? Az meg mi a csoda?

Sofie elhúzta a kezét, amelyet a hadnagy még mindig szórakozottan szorongatott.

- Megmutatom. Van elég benzin a kocsijában?

- Te jó ég! - fohászkodott Lamartin. - Már megint a hegyek közé megyünk?

- Oda - bólintott a lány. - Már megint a hegyek közé.

3

Szürke, barátságtalan felhők úsztak a fejük felett, és ott is maradtak. Amint megálltak a nagy, szürke épület ugyancsak nagy, és szürke kerítése előtt ők is megtorpantak az égen és lefelé kémleltek.

Lamartin a volánra tette a kezét. Az épület tornyokkal sűrűn megrakott teteje átkukucskált a kerítés felett. Éppen akkor eredt el az eső, amikor a lány elkezdett kikászálódni a kocsiból.

Mielőtt azonban kiszállhatott volna, Lamartin visszahúzta.

- Várjon. Egész úton nem mondott semmit. Mi ez az izé itt?

Sofie sóhajtott. Szándékosan nem beszélt főnökének a szürke házról. Azt hitte, ha megmondja, hova készülnek, Lamartin kiugrik a kocsiból, és akár gyalog is, de visszaüget, az irodájához. Mint ő tette volna, ha Nicole hagyja, amikor megmondta neki, hova mennek.

Nicole-lal a városi cukrászdában ismerkedett meg jó egy évvel ezelőtt. Akkor még az öreg hadnagy mellett dolgozott. Nicole-nak apróbb problémája támadt a cukrászda pénztáránál - nem sikerült felváltania egy ötszáz frankost -, s ő a segítségére sietett. Beszédbe elegyedtek, amelynek a végén Nicole meghívta, látogasson el a munkahelyére. Sofie éppen szabadnapos volt - egy héttel azelőtt szakított véglegesen Yves-vel -, s az egész napot úgyis csak átlódörögte volna. Nicole felajánlotta, hogy elviszi a kocsijával, és vissza is hozza. Sofie csak félúton tudta meg, hogy Nicole orvosnő, s a hegyek között dolgozik, a szürke épületben.

Sofie-nak megdobbant a szíve, amikor meghallotta a szürke épület nevét. Pedig nem először hallotta, hallotta már eleget gyerekkorában. Félt is tőle rendszeren, ahogy a többi gyerek is.

Pedig a szürke háztól nem volt sok félnivaló. A múlt század hetvenes éveiben épült, tüdőszanatóriumnak egy ősrégi lepratelep helyére. Alighanem már akkor is lehetett valami furcsa benne, amikor megépült. Magas, szürke kerítés fogta körbe, vaskapuja mellett portásfülke állt, szigorú tekintetű portásokkal. Azt beszéltek a városban, hogy a szanatóriumban nem európaiakat, hanem a gyarmatokról származó politikusokat, gazdag embereket kezelnek, akiket súlyos trópusi betegségek támadtak meg, a leprát is beleértve.

Egészen az első világháborúig tartott ez az állapot - Sofie ezt Marie nénétől hallotta -, amikor is hadikórházat rendeztek be benne. A háború után a szürke épület ismét visszasüllyedt ama titokzatos hullámok közé, amelyekből a háború kiemelte.

Maga az épület nem tett Sofie-ra rossz benyomást - odabent, a kerítésen túl pedig kifejezetten barátságosnak tűnt minden. Csak távolból látott néhány beteget a kerti padokon ücsörögni. Jöttükre felemelték a fejüket, és egyikük még Nicole felé is intett.

Ittak néhány kávét, ettek a magukkal hozott süteményből, fecsegték zenéről, sportról, megismerkedett néhány doktorral - Sofie már elfelejtette a nevüket, és az arcukra sem emlékezett -, majd Nicole hazaszállította. A doktornő megígérte, hogy amint teheti, beugrik a csendőri hivatalba, de nem ugrott be, és ennek már majd egy éve.

- Ébresztő! - hallotta hirtelen Lamartin hangját. - Mintha elszundikált volna.

- Csak elgondolkodtam egy kicsit - mentegetődzött Sofie.

- Én meg azt kérdeztem, hogy mi ez az izé itt? Kórház?

- Tüdőszanatórium - mondta a lány. - De valaha régen lepratelep volt.

- És mi a fenének hozott ide?

- Mert... ismerek itt egy orvost.

Lamartin megcsóválta a fejét és intett a lánynak, hogy másszon vissza a kocsiba. Tüdőszanatóriumból nem kell orvos.

Aki ebben a pillanatban kilépett a portásfülkéből nem marcona kapuőr volt, nem bajszos óriás, még csak nem is férfi. Karcsú, csinos lány volt, fehér köpenyben; hosszú copfba font haja a hátát verdeste. Kinyitotta a vaskaput, és kísértelt eléjük az útra.

- Jó napot, kisasszony, jó napot uram - üdvözölte őket mosolyogva. - Keresnek valakit?

Sofie nem emlékezett rá, hogy látta volna a lányt egy évvel ezelőtti látogatása alkalmából.

- Nicole Lamarche-t keresem.

- Várja önöket?

- Mondja meg neki, hogy Sofie van itt. A csendőrségtől.

Tíz perc múlva egy elegáns várószobában ücsörögtek Nicole Lamarche-ra várva.

Lamartin érezte, hogy zsibbadás indul a lábujjai tájáról és a feje felé tart. Biztos volt benne, hogy a tüdőbacilusok vagy az évszázadok óta itt lapuló leprabacilusok már meg is fertőzték. Szerencsére néhány perc múlva megérkezett Lamarche doktornő, és a nyomasztó gondolatok kiröppentek a háta mögött a nyitott ajtón.

4

Nicole Lamarche szép magas, szőke nő volt, kék szemekkel, meleg, barátságos tekintettel. Amint megpillantotta őket, kinyújtotta a karját és átölelte a lányt.

- Istenem, Sofie, de örülök, hogy látlak! Egyszerűen lesül a képemről a bőr. Esküszöm, mindennap megfogadtam, hogy beugrom hozzád, ha másra nem, hát egy kávéra, de folyvást közbejött valami. Legfőképpen a lustaságom. Istenem, Sofie, de jól nézel ki!

Lamartin kénytelen volt megállapítani, hogy a doktornő szemrevaló teremtés - jóval szemrevalóbb, mint Sofie. Bár talán ez a jelző nem is helyénvaló az ő esetében. A doktornő nem egyszerűen szemrevaló, hanem attraktív. Az a fajta, akiről még a férje is csak igen választékos stílusban mer beszélni.

Sofie a kötelező tiszteletkörök után Lamartinra mutatott.

- Ő a főnököm, Nicole.

Lamarche doktornő fürkészve nézett Lamartinra.

- Csak nem az új hadnagy a csendőrségen?

- Hallottál róla? - ámult el Sofie.

- A rossz hír gyorsan terjed - mosolygott a doktornő.

Tréfálkoztak még öt percig, mialatt Lamartin egyfolytában a doktornőt figyelte. Nemcsak a kinézete volt attraktív, hanem a viselkedése is. Mintha minden mozdulata, gesztusa, néhány ezredmásodperccel lassúbb lett volna az átlagemberekénél. Bár nyílt volt a tekintete, és bájos a mosolya, mintha valami bágyadt enerváltság ült volna a lelkén.

Lamarche doktornő váltott még néhány szót Sofie-val, aztán Lamartinhoz fordult.

- Nagyon örülök a látogatásának, hadnagy úr. Bár aligha hiszem, hogy személy szerint nekem szólna.

Lamartin megköszöri a torkát.

- Pedig önnek szól.

- Nocsak.

- Szeretnék önnek megmutatni valamit.

A doktornő összeráncolta a homlokát.

- Nekem? Ugyan mit, hadnagy?

Lamartin ismét megköszöri a torkát.

- Lent van a csendőrségen.

A doktornő Sofie-ra pillantott. Ő azonban lehajtotta a fejét, jelezve, hogy a továbbiakban már nem ő a doktornő partnere.

- Átjönnének a szobámba, kérem?

Lamarche doktornő szobája inkább szállodai lakosztálynak, mint fogadószobának tűnt. Idejük azonban nem sok maradt, hogy alaposabban is megismerkedjenek vele, mert alighogy leültek, a doktornő már a tárgyra is tért.

- Miről van szó, hadnagy?

Immár szemernyi melegség sem volt a hangjában. Lamartin biztos volt benne: a szép doktornő már el is felejtette, hogy magánlátogatóként érkeztek hozzá.

Lamartin úgy gondolta, kipakol. Mit veszíthet vele? Legfeljebb a doktornő nem vállalja a dolgot, és mégiscsak az öreg doktor vizsgálatára kényszerülnek.

- Egy hulláról, doktornő.

Lamarche doktornő felhúzta a szemöldökét.

- Hulláról?

- A hegyek között találtuk. Szeretném, ha megvizsgálná.

A doktornő nyelt egyet. Lamartin biztos volt benne, hogy a kérdéseit nyelte le. Az első mindjárt úgy hangzott volna, hogy miért éppen hozzá fordultak, miért nem a törvényszéki orvoshoz, de mivel már lent volt a torkán, nem kérdezte meg.

- Van valami gyanúja vele kapcsolatban?

- Jó lenne, ha megvizsgálná.

Lamarche doktornő megsimogatta az arcát.

- Javasolnék valamit. Egy másik orvost. Én ugyanis nem túlságosan értek az ilyesmihez. Jómagam... az öregedéssel foglalkozom.

Lamartin egyelőre eleresztette a füle mellett a doktornő megjegyzését.

- Salazar doktornő kórboncnok és sebész. Talán ő jobban a hasznukra lehetne.

Lamartin gyors pillantást váltott Sofie-val. A lány hevesen bólintott. Lamartinnak azonban már közel sem tetszett annyira az ötlet. Nem volt ínyére, hogy egyre többen keveredjenek bele az ügybe.

Mielőtt a beleegyezését adhatta volna, Lamarche doktornő már fel is emelte a kagylót. Tárcsázott, majd rövid várakozás után beleszólt:

- Alberta? Itt Nicole. Fel tudnál jönni hozzám? Hozd magaddal Fortuniót is.

- Egy pillanat! - emelte fel az ujját tiltakozva Lamartin hadnagy. - Nem leszünk egy kicsit sokan?

Lamarche doktornő megrázta a fejét.

- Ők a legkiválóbb szakembereink. És önnek komoly segítségre van szüksége, hadnagy. Normális körülmények között önnek a törvényszéki orvoshoz kellett volna fordulnia. De nem ezt tette. Miért?

- Megvan rá az okom - morogta Lamartin.

- Én is úgy gondolom. Ez esetben pedig ez az ok ugyancsak nyomós lehet, tehát a vizsgálata is komoly szakmai tudást igényel. Én a rendelkezésére bocsátom a hetedhét országon inneni legszakmaibb tudást. Megfelel ez önnek?

- Hát... meg - sóhajtotta Lamartin.

- Akkor ne nyugtalankodjék. A kollégák azonnal itt lesznek. Kér addig valamit inni?

5

Alberta Salazar doktornő éppen az ellentéte volt Nicole Lamarche-nak. Alacsony, filigrán, kreol bőrű, barna szemű. Csupán az volt a közös bennük, hogy ő is szép volt, nagyon szép. Lamartin azonnal érzékelte a testéből kiáramló furcsa vibrálást, ami viszont tökéletesen hiányzott Lamarche doktornőből. Míg ez utóbbi a nyugalom freskója volt, a kis doktornő inkább egy mobil szoborra emlékeztetett.

A nagy orrú, idősebb férfi viszont nem emlékeztetett semmire. Legfeljebb egy kiérdemesült Afrika-vadászra, aki immár pohár whiskyvel lövöldöz az emlékeire. Kellemesen piros volt az orra, és lelógó, busa a szemöldöke.

- Ismerkedjenek össze - mondta Lamarche doktornő. - Lamartin hadnagy, Sofie kisasszony. Mi is a rangod, Sofie?

- Tizedes.

- Alberta Salazar doktornő, és Xavier Fortunio doktor. Foglaljanak helyet, kollégák.

A kollégák helyet foglaltak.

- Lamartin hadnagy, és Sofie kisasszony a segítségünket szeretnék kérni. Arra gondoltam, mielőtt igent vagy nemet mondanánk, megismertetném őket kórházunk munkájával. Egyet-értetek, kollégák?

A kollégák bólintottak.

Lamarche doktornő ekkor a kis kreol doktornőre pillantott.

- Alberta, kérlek.

Salazar doktornő mosolygott, és Lamartin karjára tette a kezét.

- Mondja, hadnagy, jelent valamit önnek az a szó, hogy *progéria*?

- Drogéria? - kérdezte a hadnagy. - Hát... azt hiszem, igen.

- Progéria - javította ki a doktornő. - Nem drogéria.

- Az mi?

A doktornő arcáról leröppent a hivatalos mosoly.

- Ez egy igen súlyos betegség, hadnagy. Rendkívül súlyos.

Lamartinban megállt az ütő. A fene egye meg, mégiscsak van valami különleges titka a szürke háznak.

- Fertőző? - kérdezte nagy önuralommal elfojtva hangja remegését.

- Jó kérdés - mondta a doktornő. - Jelen ismereteink szerint nem az.

- És... valójában mi a csoda...?

- Hogy miféle betegség? Köznapi nyelven szólva viharos gyorsaságú öregedés. Akik ebben a betegségben szenvednek, azoknak öt éves korukban már húszéves a szervezetük, a tízéveseké pedig negyven. Egy húsz év körüli progériás hatvan-hetvenéves kornak megfelelő fizikai állapotban van. Ha óhajtják, megmutathatom önöknek egy progériában meghalt húszéves betegünk belső szerveit és érrendszerét.

Sofie szemeiben iszonyat tükröződött. Lamartin kicsit összeráncolta a homlokát, de már nem érzett különösebb izgalmat. Ha nem fertőző, akkor jó.

- És a... kinézetük?

- Mint az aggoké. Készüljön fel lélekben, mert nem mindennap láthat ilyet.

- Mégis... ha nem fertőző, akkor mi a csodától lehet ilyet kapni?

Salazar doktornő felvonta a vállát.

- Tucatnyi könyv sorol fel ötleteket a betegség keletkezésével kapcsolatban, de a pontos okát még mindig nem ismerjük. Mint ahogy azt sem tudjuk, mitől lesz valaki idióta. Adva van két teljesen normális emberi lény: sem a felmenői, sem az oldalági rokonaik között nincs elmebeteg, nem isznak, nem dohányoznak, nem kábítóznak, összefekszenek, és a nő kilenc hónap múlva világra hoz egy idióta, szellemileg korlátozott gyereket. Kérdem én, mitől? Talán a fogantatás pillanatában a megtermékenyített petesejtet telibe találta egy olyan kozmikus részecske, amelynek ma még a létezéséről sincs tudomásunk. Valahogy így keletkezik a progéria is. Képzelden el egy órát, amelyik siet. Egy óra alatt kétszer, vagy háromszor fordul körbe a nagymutatója. A szervezet siet, mintha fejébe vette volna, hogy mindenki mást megelőzve jut el a koporsóig.

- Nem semmi - mondta Lamartin hadnagy.

- Elképzeléseink természetesen vannak róla, hogy mi okozza ezt az eszelős rohanást, de ezzel inkább nem untatnám önöket. Az a lényege az elmondottaknak, hogy meg kellene találni azt a valamit, ami ennyire siettet a biológiai órát és vele együtt az öregedés folyamatát.

- És... sikerrel járnak?

- Próbálkozunk, hadnagy. Bár ma már mást jelent a siker, mint korábban. Régebben egyszerűen csak fel kellett fedeznünk egy bacilust, megtalálni az ellenszerét, és máris jöhetett a Nobel-díj. Manapság nem ennyire egyszerű a helyzet. Azt hisszük, hogy a szervezetben zajló bonyolult biokémiai folyamatok között keresendő a megoldás. Valami, amit keresünk, téves parancsot ad a szervezetnek. Ahelyett, hogy azt mondaná, vedd fel a normális sebességet, arra utasítja, hogy siessen, siessen, siessen. Érti, hadnagy?

- Értem - biccentett Lamartin.

- A progéria nem öröklődik, a progériások különben is alighanem nemzöképtelenek, bár ezen a téren még nem végeztünk megfelelő vizsgálatokat. A betegség nem fertőző, legalábbis hétköznapi értelemben nem az.

- És nem hétköznapi értelemben?

Salazar doktornő felhúzta a vállát.

- Őszinte legyek? Nem tudjuk. Én személy szerint biztos vagyok benne, hogy nem. Soha, senki nem írt le olyan esetet, hogy valaki elkapta volna valakitől a betegséget. Elvégre az idiotizmust sem lehet elkapni. Legfeljebb örökölni. - Biccentett, és kerek, meztelen térdére ütt. - De ez a mi problémánk, hadnagy. Mi az ön problémája?

Lamartin hadnagy habozott, aztán úgy döntött, őszinte lesz. Majd meglátjuk, mi süli ki belőle.

- Az én problémám a kicsik - mondta. - Ezek a nyomorult kis gyilkosok.

6

A doktornők és a piros orrú doktor lehajtották a fejüket. Lamartin biztos volt benne, hogy a bensejükben jól röhögnek rajta, őszintén szólva, van is némi igazuk. Ezek itt minden tudásukkal felvértezve szörnyű betegség ellen vívnak kíméletlen harcot, ő pedig odakint fantomokkal és mesealakokkal szórakozik.

- Az a problémám, hogy léteznek-e a kicsik - ismételte önmagát.

- A valóságban gondolja? - húzta fel holdsarló szemöldökét Salazar doktornő.

- Csakis.

- Azt hiszem, nem. Bár ez nem a mi területünk. Csak nem arra gondolt, hogy a betegek közül valaki...

- Dehogyan - sietett biztosítani a doktorokat Lamartin. - Hiszen korábban azt sem tudtam, mivel foglalkoznak önök. Mintha valaki azt mondta volna, hogy egy tudószanatórium van a hegyek között.

A doktornő megcsóválta a fejét.

- A mi betegek, hadnagy, örülnek, ha menni tudnak. Akkor sem lennének képesek megölni önt, ha a kezükbe nyomna egy géppisztolyt. Arról már nem is beszélve, hogy miért tennék? Ezek az emberek nem bűnözők, csak betegek. Méghozzá nagyon betegek.

- Nem mondtam ilyet, még csak nem is gondoltam rá - bizonygatta idegesen Lamartin. - Nem is miattuk jöttem önökhöz.

Amíg beszélt, felrémlített benne, hogy akaratlanul is defenzív helyzetbe került. Egyre védekezik, mintha bizony valami büntetést követett volna el a kórház, és annak betegei ellen.

- Nem is vádoljuk mi ilyesmivel, hadnagy úr - próbálta csökkenteni a feszültséget Lamartin doktornő. - Csak tudja, annyi ostoba támadásnak vagyunk kitéve. Az emberek rettegnek a betegségektől, és gyűlölik azokat, akik betegek.

Ki tudja, hova vezetett volna a beszélgetés, ha a piros orrú doktor meg nem szólal.

- Az az érzésem, messzire kalandoztunk a tárgytól - mondta mély, gurgulázó hangon. - A hadnagy úr azért jött hozzánk, hogy a kicsikről beszélgessen velünk, nem a betegeinkről. Nos, hadnagy úr, mi a helyzet ezekkel a tündérlényekkel?

Lamartin legszívesebben elmesélte volna, hogy ő és Sofie majdhogynem áldozatul estek nekik, de valahogy nem akaródzott kitárulkozni ezek előtt a fürkésző szemű, racionális elméjű doktorok előtt. Százat tett volna egy ellen, hogyha elmondja, mi történt velük, kifelé menet még meghallhatja harsány nevetésüket. De hát, vigye el az ördög, nem is azért jött ide, hogy bátorítást nyerjen tőlük. Sofie és ő tudják, hogy léteznek. A többi csak hab a tortán.

Lamartin nyelt egyet, aztán igyekezett ő is megfontolt és racionális lenni.

- Az a gyanúm, hogy lófrálnak odakint valakik - nevezhetjük őket akár kicsiknek is -, akik bűncselekményeket követnek el.

- Miben tudnánk *mi* segíteni önnek?

- Van egy halottam odalent a csendőrségen. Szeretném, ha megnéznék.

A piros orrú doktor széttárta a karját.

- Semmi akadály. Ezért kérettél ide bennünket, Nicole?

A madonnaarcú doktornő bólintott.

- Mennyire sürgős a helyzet, hadnagy?

- Őszintén szólva, nagyon.

A doktor biccentett.

- Rendben van. Összeszedjük magunkat, és máris mehetünk.

Lamartin úgy érezte, mozgásba lendült egy láthatatlan szerkezet néhány kereke, s ha az egész megindul, van reménye rá, hogy maga alá gyűri a kicsiket.

7

Végigmentek néhány kacskaringósnak tűnő folyosón, majd egy széles, fehér ajtó előtt állapodtak meg.

- Emögött van az egyik legnagyobb kórtermünk - mutatott a hófehéren csillogó ajtóra Salazar doktornő. - Ide azokat fektetjük, akik már... alaposan megöregedtek.

- Ez... mit jelent? - kérdezte megszeppenve Sofie.

- Mindjárt meglátod.

Lamarche doktornő kinyitotta az ajtót, belépett a terembe, majd gyorsan be is csukta maga mögött.

- Rendet csinál - mondta Salazar doktornő Lamartin kérdő pillantására. - Maguk miatt.

- Miattunk?

- Néha olyasmi történik odabent, amit még a mi gyomrunk is nehezen visel el. Meg szeretnénk kímélni magukat egy esetleg szörnyű látványtól. Ne felejtsek el, kórházban vannak.

Rövid várakozás után kinyílt az ajtó.

- Jöjjenek be, kérem.

Salazar doktornő félreállt, és megfogta az ajtószárnyat, hogy be ne csukódjék. Lamartin előreengedte Sofie-t, akinek viszont nem nagyon akaródzott előremennie. Csak Lamartin erélyes unszolására lépte át a küszöböt.

Odabent félhomály, egymás mellett álló ágyak, és patikatisztaság fogadta őket. Egészen enyhe fertőtlenítőszag terjengett a levegőben.

Lamartin lépett kettőt előre, majd megtorpant. A hozzá legközelebb fehéredő ágyon hosszú hajú múmia feküdt, arra az egyiptomi hercegre emlékeztetve, akit a Louvre-ban látott, s akit a magyarázó szöveg szerint időszerűségünk előtt kétezer évvel mérgezték meg. Csontsovány keze a hófehér takarón nyugodott. Szeme, amely eddig a mennyezetre meredt, lassan, igen lassan Lamartin felé fordult.

Sofie a szája elé kapta a kezét. Lamartin pedig ismét zsibbadást érzett a lábujjaiban. Legszívesebben sarkon fordult és elmenekült volna.

Összesen hat ágy volt a kórteremben. Az ágyakat óriási póklábakként műszerek és csövek fonták körbe. A fehér párnákon aszott fejek sárgállottak: kicsik, kerek, ráncosak.

Salazar doktornő Lamartin mellé lépett, majd szenttelen hangon megszólalt.

- Nyugodtan beszélhet, úgysem értik. Mindenük elmeszesedett, beleértve természetesen az agyukat is.

- Meg fognak... halni? - suttogta Sofie.

Salazar doktornő szomorúan elmosolyodott.

- Hát persze. Minden másodpercben meghalhatnak. Ők már a végső stádiumban vannak.

A lány annak a múmiának az ágyára bökött, amely felkeltette Lamartin érdeklődését.

- Ő... kicsoda?

- Shepherd. Jonathan Shepherdnek hívják.

- Amerikai?

- Angol.

- És... hogy került ide?

A doktornő megvonta a vállát.

- A világ minden tájáról ideküldik őket. Mi vagyunk az egyik leghíresebb progériakórház. Abban a ritka szerencsében van részünk, hogy még pénzünk is akad. Nem is sejti, mennyien adakoznak a progéria-kutatások számára. Aki csak egyszer is megnézte őket, soha nem felejt el a látványukat.

Ez tuti! - gondolta magában Lamartin. - Ő sem fogja elfelejteni, az hétszentség!

- Hány éves Mr. Shepherd? - kérdezte Sofie.

- Mit akarsz tudni? - szólt közbe a melljük lépkedő Nicole Lamarche. - Az igazi korát, vagy pedig azt, amennyit a biológiai állapota mutat.

- Nem is tudom...

- Hivatalosan még nincs harmincéves. Amúgy meg cirka száz.

- Nem lehet megállítani ezt a szörnyű... szörnyű...

- Ezen dolgozunk - simogatta meg Sofie karját Lamarche doktornő. - Ha rosszul éreznéd magad, kimehetsz a folyosóra. Mi már megszoktuk.

Sofie csak a fejével intette, hogy marad. Lamartin eközben végighordozta a tekintetét a többi betegen. Halálfejeket látott, révült tekinteteket, apró, törékeny, immár nem is élő kezeket. Mintha finom műanyagból készítették volna őket, s olyan hártáival fedték volna be a húst, ami átengedi a világosságot, hogy mindenki láthassa, mit is rejt valójában az emberi test.

- Eddig el sem tudtam képzelni, hogy ilyen is létezik a világon - mondta őszintén Lamartin.

- Hát persze - biccentett Lamarche doktornő. - Azoknak, akik *odakint* élnek, fogalmuk sincs róla, mi minden történik egy kórházban. Egészen addig, amíg maguk is be nem kerülnek. Mehetünk?

A folyosón Sofie Lamartin karjába kapaszkodott, akinek egyáltalán nem esett rosszul a lány bizalmas érintése. A közeli halál látványa után kifejezetten üdítően hatott rá egy kis közeli élet.

- Nem lehetne valahogy...

- Megmenteni őket? Már mondtam, hogy ezen dolgozunk - sóhajtotta Lamarche doktornő. - Ez a munkánk. Óhajtanak megtekinteni egy másik kórtermet is?

- Nem - mondta nagyon határozottan Lamartin hadnagy.

- Nem... hiszem - csatlakozott hozzá Sofie is.

- Ahogy gondolják. - A folyosó egyik ablakához lépett és elhúzta az üveget takaró függönyt. - Jöjjenek csak ide!

Innen, a harmadik emelet magasából a kert másik részletét látták. Hatalmas gesztenyefák mozgatták a leveleiket alattuk, árnyékot vetve a sárga kavicsos felszört utakra. Az utak között zöld füves terek és virágágyások váltogatták egymást. Közvetlenül az ablak alatt egy magasra nőtt bokor nyújtogatta feléjük vörös bogyókkal megrakott ágait. Az utacskák mellett padok sora húzódott, amelyeken emberek ültek. Botot, mankót szorongatva, fejüket a tenyerükbe hajtva. Az őszi nap végigcirógatta őket. Lamartin látta, hogy néhányan szemüket lehunyva szundikálnak az őszi napsütésben.

Az épületet szegélyező fákon madarak énekeltek, mintha csak a szerencsétleneket akarnák felvidítani. Ők azonban nem vidultak fel tőle.

Lamartin szinte megbénította az éneklő madarak, és a hallgató emberek közti ellentét. Mintha két világ ült volna egymás mellett - az élet, és a közeli halál világa. Ebben a pillanatban a legközelebbi padon ülő öreg ember feléjük fordította a fejét. Tekintete összeakadt Lamartin tekintetével. A hadnagy összerándult, ahogy megérezte a szemekből felé áradó segítségkérés, félelmet, és talán némi irigységet is.

- Ő Alexander - mondta Lamarche doktornő. - Csak nemrég került hozzánk.

- Ő... mennyi...

- Számításaink szerint tízéves. Párizsban szedték fel egy híd alatt. Úgy egyébként hatvan felé közeledik.

Lamartin még egyszer végigpillantott a padokon ücsörgő szerencsétleneken, majd hátat fordított az ablaknak.

- Elég is volt ennyi, Monsieur Lamartin? - kérdezte tőle Salazar doktornő, s mintha icipici gúny érződött volna a hangján.

- Elég - mondta szárazon Lamartin hadnagy.

8

A halott egy konyhaasztalon feküdt, olyan mereven, mintha jégbe fagyott volna. Lamarche doktornő elfintorította az orrát, amint meglátta.

- Jézusom, maga aztán érti a módját. A szekrénye is tele van hullával?

A szemén azonban látszott, hogy egyáltalán nincs tréfás kedvében. Megrázta a fejét és dühösen Lamartinra nézett.

- Tudja maga egyáltalán, mit csinál?

- Azt hiszem, igen - bólintott Lamartin.

- Mert én kételkedem benne. Ez egy hulla, ember! Nem egy talált kabát, amit akár hónapokra is elrakhat, legfeljebb a molyok rágják meg. Sosem hallotta még, hogy a halott bizonyos idő elmúltával elkezd szétesni?

- Mintha mesélt volna valaki ilyesmit - mondta hidegen Lamartin. Most, hogy itthon volt, eltűnt a lelkéből az a megilletődöttség, amit a szürke házban érzett.

- Egyáltalán ne fogja fel könnyedén a dolgot. Nem hiszem, hogy a felettesei megdicsérenék azért, amit csinál.

- Holnap reggel hivatalos helyre kerül.

- Jól van, jól, Nicole - tolta félre mérgelődő kollégáját Salazar doktornő. - Mire kíváncsi, hadnagy?

- Elsősorban arra, hogyan halt meg.

Salazar doktornő a táskájába nyúlt, gumikesztyűket szedett elő belőle, melyek közül egy párat a piros orrú doktor markába nyomott.

- Nyomás, Xavier. Addig dolgozzunk rajta, amíg meg nem moccan, és el nem szalad. Nem sok hiányzik hozzá, hogy magától elinduljon. Itt akarnak maradni vagy elmennek addig sétálni egyet?

A piros orrú doktor harsány csörömpölés közepette fényesen csillogó műszereket szedett elő a táskájából. Lamartin mondani akart valamit, de Lamarche doktornő letorkolta.

- Nyugodjék meg, nem marad nyoma a vizsgálatunknak. Valamivel mégiscsak bele kell néznünk.

Lamartin ekkor feladta. Összeharapta a száját és kivonult az ajtón.

A három doktor munkához látott.

9

Amíg a doktorok a szobában tartózkodtak - ez cirka másfél órát jelentett - Sofie és Lamartin nem szóltak egymáshoz. Sofie az írógépére könyökölt és a klaviatúrát tanulmányozta, Lamartin egy fehér papírra firkált valamit a golyóstollával, miközben mindketten arra figyeltek, milyen zajok szűrődnek ki a másik szobából. Szerencsére nem szűrődött ki semmi.

Amikor aztán már úgy érezték, hogy egy örökkévalóság óta odabent vannak, kinyílt az ajtó és Lamarche doktornő dugta ki rajta a fejét.

- Részünkről vége a mutatványnak. Meg akarják nézni?

Sofie riadtan nemet intett. Lamartin viszont abbahagyta a rajzolgatást és felemelkedett. Végül is elkerülhetetlen, hogy ne nézze meg, mit csináltak a halottjával.

Látszólag nem történt vele semmi. Ugyanolyan közönnnyel meredt a szoba mennyezetére, mint korábban. Csak rövid szemlélődés után döbbsent rá, hogy a halott Garcia Muñozt megfésülték. Rendetlen, szerteszét álló fürtjei most rendezetten simultak a koponyájára.

Lamarche doktornő észrevette Lamartin csodálkozását és szelíden elmosolyodott.

- Én voltam a tettes. Legalább halálában legyen normális a haja.

Lamartin érezte, hogy liftezni kezd a gyomra és csak óriási önuralommal tudott megálljt parancsolni neki. Xavier doktor csörömpölt egy kicsit a műszereivel, majd eltűntette őket a táskájában. Végül lehúzta a gumikesztyűjét és azt is a táskájába dugta.

Amikor a táska fedele becsattant, Xavier doktor a falhoz támaszkodott, nem vette igénybe a fal mellett álló székeket. Lamarche és Salazar doktornő viszont igen. Látható elégedettséggel csüccsentek rájuk, mint akiknek a lábát alaposan igénybe vették a jól végzett munka hosszú-hosszú percei.

Lamarche doktornő a zsebébe nyúlt, cukorkászacsót húzott elő belőle, és letette a halott lába mellé az asztalra.

- Vegyenek belőle, jót tesz a gyomornak. Rágjon el egyet, hadnagy.

Lamartin arra gondolt, alighanem mindörökre lejártná a csendőrség tekintélyét, ha megfogadná a doktornő tanácsát. No nem a rágás miatt, hanem ami utána jönne.

A doktorok viszont nem féltek a következményektől. Előbb Salazar doktornő kapott be egy szem fekete cukorkát, majd Xavier doktor.

Lamartin megtörölgette a homlokát. Úristen, még azt is meg kell várnia, amíg ezek itt el-kérődzik a cukorkájukat?

Nem kellett megvárnia. Xavier doktor cuppantott néhányat, aztán Lamartinra pislogott.

- Kíváncsi, hogy mit találtunk, mi?

- Persze hogy az vagyok - türelmetlenkedett Lamartin.

Xavier doktor megcsóválta a fejét.

- Azt hiszem, csalódást kell okoznom önnek. Lényegében véve nem találtunk semmit. Százszázalékos valószínűséggel abba halt bele, hogy elesett, és beverte a fejét.

- Vagy bevették neki - szaladt ki a hadnagy száján a tiltakozás.

Xavier doktor felvonta busa szemöldökét.

- Elméletileg természetesen ez a feltételezés is felmerülhetne, ennek azonban nagyon kicsi a valószínűsége. Mondhatnám, semmi.

Lamartin hadnagy a halott vérmocskos fejére nézett és érezte, hogy összeszorul a torka.

- Miért?

- Mert a fején lévő sebhelyek egyértelműen arra utalnak, hogy úgy esett el. Látja itt ezt a vágást? - Kinyújtott mutatójával az áldozat homlokára bökött. - Látja?

- Látom - mondta Lamartin.

- Ez, és még néhány zúzódás arról árulkodik, hogy elbotlott és elesett. Gondolom, arrafelé, ahol megtalálták, kő hever kő hátán. Valamitől megrémült, elbotlott, és belefejtelt egy kőtaréjba. Kisebb ütésekre is behaltak már emberek.

- Nem lehetséges, hogy... mégiscsak úgy ütötték agyon?

Xavier doktor felelet helyett a táskájához sétált, kinyitotta, kotorászott benne egy kicsit, aztán egy csipesszel kiemelt belőle valamit és Lamartin felé mutatta.

- Látja ezt? Éppen magának akartam adni. Tudja, micsoda?

- Micsoda?

- Egy kőszilánk. Egy éles, tarajos kő lepattant szilánkja. A fejszébe találtam. Egyértelműen arra utal, hogy amikor elzuhant, egy tarajos kőbe verte bele a fejét.

- És a többi fejszérülése?

- Mondja, hadnagy, hol találták meg a halottat? Egy meredek alján, igaz?

- Igaz - ismerte be Lamartin.

- Nos, a helyzet a következő. Az illető elesett, bevverte a fejét, elveszítette az eszméletét és gurulni kezdett lefelé a kövek között. Hihető, nem?

- Mi van akkor, ha egy repülő kő találta el?

- Tessék?!

- Tegyük fel, hogy valaki utána dobott egy követ.

- Úgy érte, hogy egy utána dobott kő ölte volna meg? Csakhogy akkor előről kellett volna eltalálnia, lévén, hogy a homlokán van a halálos seb. Ez viszont nehezen képzelhető el, hiszen ha látta volna, hogy valaki feléje dob egy követ, a feje elé kapta volna a kezét. Látja a kezét? Egyiken sincs jelentős sérülés a horzsolásokat kivéve.

- Tegyük fel - makacskodott Lamartin -, hogy hátulról dobták a követ.

- Hátulról? A homlokába?

- Tegyük fel, hogy a kő hátulról indult, megkerülte a fejét, majd a homlokához csapódott.

Xavier doktor meghökkent.

- Ezt egy bumeráanggal is nehezen lehetne megcsinálni, bár őszintén szólva, sohasem láttam még, mit lehet csinálni egy bumeráanggal. Fogalmam sincs róla, mire gondol, hadnagy, egy azonban holtbiztos: ez a pasas leesett a sziklás domboldalon, úgy halt meg.

Ezt fogja mondani a törvényszéki szakértő is - gondolta Lamartin. - Pontosan ezt.

- Honnan veszi ezt az ostobaságot a repülő kővel? - kérdezte Lamarche doktornő kíváncsian.

- Nem is tudom - vont a vállát Lamartin. - Alighanem valamilyen filmben láttam hasonlót.

- Azt hiszem, magának túlságosan is élénk a fantáziája - mosolygott a bogárszemű Salazar doktornő.

- Lehet - ismerte be a hadnagy. - Talán éppen ezért lettem csendőr. Mi okozta a lábán lévő horzsolásokat?

- A csizmája - mondta Xavier Fortunio doktor. - Feltehetően a csizmája.

- Ha volt neki egyáltalán...

- Hát, ezt magának kell kinyomoznia. Ahogy én látom, két helyen is vannak nem egészen friss horzsolások a lábán.

- Nem egészen friss?

- A horzsolások néhány nappal korábbiak, mint a fejsebe. Talán új csizmát vett magának, amelynek a szára felsértette a bőrét. Ugyanez a helyzet a lábfejével is. Mit szól hozzá?

Lamartin nem szólt semmit, pedig szólhatott volna. Arra gondolt, vajon milyen képet vágnának a doktorok, ha elmondaná nekik a gyanúját. Hogy Garcia Muñoz belelépett egy liáncsapdába, s miközben kiszabadult belőle, sebezte meg a lián a lábát.

- És az égésnyom a bőrén? - kérdezte sóhajtván.

Xavier doktor elismerően pillantott a hadnagyra.

- Maga aztán alaposan megnézte az emberét. Valóban, égésnyom is látszik a lábán. Tudja, mitől?

- Mitől?

- Parázstól. Tábortűz mellett ülhetett, bizonyára ekkor pattant rá a parázs. Ez is jó néhány nappal a halála előtt történt.

Lamartin egész másképp képzelte el a dolgot. A kicsik elkapták Muñozt, a liáncsapda rátekeredett a lábára, és hiába volt nála a kése, ugyan el nem nyiszálta volna a liánt, ha nem égeti le valaki róla. De kicsoda? Hiszen Marie néne minden bizonnyal meghalt. Vagy mégsem?

Lamartin megköszöri a torkát.

- Önök szerint semmi bizonyíték nincs rá, hogy señor Muñoz gyilkosság áldozata lett volna?

- Szerintem semmi - vont a vállát a piros orrú doktor. - Futott, elesett, beverte a fejét, meghalt. Ennyi.

- És a mellkasi sérülése? - kérdezte Lamartin szándékosan utoljára hagyva legerősebb ütőlapját. - Ahhoz mit szólnak?

Xavier doktor megvakargatta a feje búbját.

- Őszintén szólva, fogalmam sincs róla, milyen állatok élnek itt a Pireneusokban. Farkasok vannak, igaz?

- Mit akar ezzel mondani?

- Hogy egy vadállat tépte fel a mellkasát. Becslésem szerint huszonnégy órája holtan fekszenhetett már, amikor a vadállat rátalált.

- Honnan veszi ezt a vadállat-dolgot?

- A fogakból, hadnagy - mondta Xavier doktor. - Látja itt ezeket a cikcakkokat? Ezek állatfogak nyomai. Az állatok tépnek, nem vágnak. Ez pedig tépett seb. Látja?

Lamartin látta. Hogy a fenébe ne látta volna. Egész idő alatt az áldozat mellsebét figyelte.

- És?

Xavier doktor ismét megvakargatta a fejét.

- Hát: kétségkívül hiányzik a szíve. A vadállat kirágta belőle és megette. Tudja mit, hadnagy? Megígérem magának, hogy nem sétálgatok egyedül a hegyek között, főleg éjszaka nem. Lehet, hogy éppen ettől az állattól ijedt meg ez a Muñoz.

- Miért éppen a szíve kellett neki? - kérdezte Lamartin.

Xavier doktor felvonta a vállát.

- Jó kérdés. Sajnos, nem tudom beleképzelni magam egy állat bőrébe. Talán a szív a csemegéje, mint nekem a vörösboros marhasült. Azért ne keseredjen el, hadnagy. Szerencsére békés elmúlások is előfordulnak még a világon, nemcsak balesetek és gyilkosságok.

Lamartin nem emiatt keseredett el. Inkább azért, mert kénytelen volt belátni, hogy a doktorok vizsgálata inkább a hitetlenkedők malmára hajtja a vizet, mintsem az övére. Onnan tehát nem kap segítséget, ahonnan várt. De hát ki az ördög is segíthetne neki?

Hirtelen az eszébe villant valami. Ez az! - gondolta magában. - Hiszen kicsi a világ. Miért ne történhetne meg másutt is, ami valahol már megtörtént? Hátha így majd valaki ráharap a dologra.

Nem soká kellett várnia. Onnan kapott segítséget, ahonnan még álmában sem remélte.

A tanácskozás

1

Őszi eső verte odakint az utcák követ, a gépkocsik türelmetlen tülkölése egészen a negyedik emeletig felhallatszott. A titkárnő csak akkor csukta be az ablakokat, amikor a nagyterem már alaposan kiszellőzött. Persze sokkal egyszerűbb lett volna a légkondicionálóra bízni a dolgot, ha az Angol, Sir Winston Everett engedte volna. Csakhogy az Angol nem engedte. Mióta egy közeli barátja és tudóstársa meghalt az úgynevezett légiósbetegségben, amelyet köztudottan a légkondicionáló terjeszt, csak akkor engedélyezte a használatát, ha nem volt más megoldás. Ilyenkor ősz tájékán azonban már annyira hűvös volt odakint is a levegő, hogy klímaberendezés nélkül is boldogultak.

Alec Ferguson jött be először a nagyterembe. Gondos házigazdaként ellenőrizte a vizeskanecst az asztalon, s amikor úgy találta, hogy a benne lévő víz már nem egészen friss, kivitte a WC-be, kiöntötte, és friss vízzel töltötte meg. Ellenőrizte a vetítőberendezést is, meghúzogatta a falra feszített vászon szélét, majd ment, hogy megkeresse Sandy Robsont.

Amikor tíz órára ért a falóra kismutatója, szállingózni kezdtek a vendégek. Alec Ferguson a vetítívászon melletti oldalajtóból figyelte őket. Amikor egy-egy nagyágyú bukkant fel a szeme előtt, meghökkenve csóválta meg a fejét.

- Uramisten! - suttogta maga elé. - Sosem gondoltam volna, hogy valaha is találkozom vele.

Sandy Robson az ajtó mellett állt és jó háziasszonyként a helyükre kalauzolta a vendégeket. Tíz óra tájban - egészen pontosan tíz után három perccel - már egy tűt is alig lehetett volna leejteni a nagyteremben.

Ekkor érkezett meg Sir Winston Everett, az Angol. Ferguson majdnem lenyelte a nyelvét idegességében. Érezte, hogy új korszak küszöbén áll, s áldotta az Istent, amiért azoknak az óriási felfedezéseknek, amelyeket ezek itt majd tenni fognak, ő is tevékeny részese lehet.

Az Angol nem hajlongott, nem rázott kezét senkivel; úgy vonult keresztül a termen az elnökségi asztalig, mintha üresek lennének a padsorok, vagy mintha bepárasodott volna a monoklija. Mögötte a titkárnője, Hanna Rubowsky haladt dossziékkal a hóna alatt. A titkárnő sarkában Ruben Martinez, és Wilhelm Katz szedte a lábát. Leghátul pedig - istenem, leghátul! - Peter Bird, a számítógépkirály, számos dollármilliárd, ház, nyaraló, hajó, repülőgép, volt és jövőendő feleség, és még ki tudja, minek a tulajdonosa. Aki melleleg megszállott őslénykutató, és egy épségben maradt ismeretlen őszállatfejért akár a lelki üdvösségét is eladná.

Amikor a frissen érkezettek letelepedtek az elnökség asztalához, még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Ferguson ellenségesnek vélte a szokatlan hallgatást, ezért aggódva pislantott friss főnökére. Az Angol az elébe tolt dossziékban lapozott, látszólag ügyet sem vetve a feszült csendre.

Aztán egyszerre csak megtört a varázs. Valaki hátul, valamelyik padban a pad lapjára vágta az öklét. Másodpercek múlva már harsányan kopogott mindenki.

Sir Everett mellé ejtette a monokliját és elégedetten biccentett. A kopogás elhallgatott. Sir Everett még egyet bólintott és felegyenesedett. Hanna Rubowsky ekkor óvatosan főnöke keze ügyébe helyezett egy pipát. Fergusonnak fogalma sem volt róla, honnan került elő, akár a bugyijából is elővarázsolhatta a lány.

Az Angol harmadszorra is biccentett, majd végignézett a hallgatóságán.

- Szeretettel üdvözlöm önöket, hölgyeim és uraim! - kezdte választékos modorban, választékos kiejtéssel. Ez volt az, amiért annyian szerették és legalább annyian utálták. Igazi angol úr maradt még az Újvilág nyelvi zagyvalékában is. Gondosan nyírt bajusza, nyugodt, megfontolt mozdulatai azokra a brit katonatisztekre emlékeztettek, akik arcrándulás nélkül néztek farkaszemet a rájuk törő, túlerőben lévő indiai csapatokkal. Archív filmélményei alapján Alec Ferguson legalábbis így látta a dolgot.

- Remélem, valamennyien elhelyezkedtek a szállodában és kényelmesnek találták az elhelyezést. Azt is remélem továbbá, hogy mindenki megkapta a dossziéját a megfelelő csekkekkel együtt. Szeretném felhívni a figyelmüket Mr. Peter Birdre, aki a mai összejövetelünket és az esetleges későbbi kutatásokat patronálja.

Mr. Peter Bird meghajtotta a fejét. Senki nem kopogott, így aztán az Angol tovább folytatta.

- Mást egyelőre nem mutatok be. Önök a mellükre tűzött névkártyákról úgyis tudni fogják, éppen kivel állnak szemben. Ezért mindenkit arra kérek, tűzzék fel a kártyáikat, hogy elkerülhessük a félreértéseket.

Alec Fergusonnak fogalma sem volt róla, milyen félreértések származhatnának abból, ha valakinek nem tudják a nevét, de nem ért rá eltöprengeni a dolgon, mert az Angol tovább beszélt.

- Önök közül valójában senki sem sejtí, miért került sor erre a rendezvényre. Igazság szerint most annak kellene következnie, hogy elárulom az összejövetel célját, és név szerint bemutatom egymásnak a résztvevőket, de mint említettem, ezt a procedúrát megtakaríthatjuk magunknak. Engedjék meg, hogy egyebekben is rendhagyó megoldásokat kövessünk. A végén majd látni fogják az okát. Tehát: önök itt most néhány rövid előadást fognak hallani, egyikük sem tart tovább tíz percnél. Lesz olyan önök között, akinek a könyökén jön majd ki a téma, ráadásul talán jobban is ért hozzá, mint az, aki az előadást tartja - kérem ez esetben is őrizze meg a türelmüket. Gondoljanak arra, hogy a legcsodálatosabb diadém is gyémántokból áll. Egy-egy gyémánt, lehet bármilyen szép és értékes, mégis csak egy gyémánt, de ha másik kilenc mellé állítjuk és összefogjuk őket egy keretbe, százszorosára növekszik az értékük. Nem tudom, értik-e, mire gondolok?

- Nem - mondta valaki alig hallhatóan a hátsó sorok valamelyikéből.

Fergusonnak fogalma sem volt róla, hogy az Angol vajon meghallotta-e a közbeszólást, mindenesetre hozzátett az elhangzottakhoz még néhány magyarázó mondatot.

- Az előadások külön-külön talán nem sok újdonsággal szolgálnak, ha azonban valamennyit meghallgatják, olyan összefüggések tárulnak elénk, amelyekről már érdemes beszélnünk. - Felvette az elérakott papírlapok egyikét és úgy tett, mintha beleolvasna. Alec Ferguson jól tudta, hogy az Angol az összejövetel ünnepélyességét akarja csak növelni a szertartásos mozdulatokkal.

- Az első előadó, Mr. Steve Zombory, a Bostoni Közép-amerikai Indián Kultúrákat Kutató Intézet munkatársa. Kérem, Mr. Zombory, tartsa meg előadását.

Minden szem a vetítövásznon melletti ajtó felé fordult, amelyen Steve Zombory lépett be. Elegáns volt és bizalomgerjesztő. Az Angol személyesen kötötte a lelkére, hogy úgy kell

kinéznie, mint James Bondnak bevetés előtt. Mrs. Palmernek, a Régészeti Tanács nagyhatalmú elnöknőjének a jól öltözött, fess férfiak tetszenek... Lehet bármennyire is kiváló kutató valaki, ha kopott farmerben, lógó pulóverben, borostásan jelenik meg előtte, nem sok jóra számíthat.

Steve Zombory ezek szerint viszont sok jóra számíthatott. Ezt már Alec Ferguson állapította meg magában, amint Mrs. Palmer felé fordította a figyelmét. Jól látta, hogy a rettegett elnökasszony a vetítövásznon mellé helyezett szószékre lépő Zomboryra irányítja a tekintetét, majd a szájába veszi a ceruzája végét. Mosolyából Alec arra következtetett, hogy Zombory éppen nyerő pozícióban van. Csak el ne csesse valahogy a dolgot.

Zombory biccentett és végignézett a hallgatóságán. Arca nyugodt volt, a szeme azonban szomorú. Az elnökasszony nyelt egy nagyot. Egészen fiatal korában akár a világ végére is elgyalogolt volna ilyen szomorú szemekért.

Steve Zombory egészen kicsit előrehajolt és beszélni kezdett.

- Steve Zombory vagyok. Bostonból. A Yucatán-félsziget és a csatlakozó területek Kolumbus előtti kultúrájával foglalkozom. Az utóbbi években Teotihuacanban dolgoztam... hm... néhány társammal. Az a valami, amiről beszélni szeretnék önöknek, a nagy indián birodalmak kihalásához kapcsolódik. Önök valamennyien tudják, hogy Mexikó területén az időszámításunk előtti ötödik évszázadtól kezdve egymást váltották az indián birodalmak. Az első, minden indián kultúra ősanja az *olmék* civilizáció volt.

- Tévedés - mondta valaki a sorok közül. - A kronológia nem pontos.

Alec Ferguson az Angolra nézett. Sir Everett felvette a pipáját és megforgatta a kezében. Ferguson tudta, hogy ez az Angolnál az elégedettség jele. Sir Winston éppen arra számított, hogy egy-két kérdésben majd parázs vita alakul ki a meghívottak között. A vitakozók általában könnyebben lépre csalhatók, mint a szenttelenül figyelők.

- Kérem? - fordult a közbeszóló felé Zombory.

Az akadémikuskodó vékony arcú, kontyos asszony volt.

- Csak azt akarom mondani, hogy az olmék kultúra feltehetően korábbi az i. e. V. századnál.

- Valóban így van, asszonyom - biccentett Zombory, akinek Sir Winston lelkére kötötte, hogy olyan udvarias legyen, mint egy playboy.

- Akkor miért nem ezt mondja?

- Az olmék kultúrához tartozó első emlékeink mindenképpen az ötödik századhoz kapcsolódnak. Hogy előtte is lehetett olmék kultúra, sőt volt is, természetesen nem vitatom.

- Akkor fogalmazzon pontosan - utasította rendre a kontyos.

Senki nem sejtette, még Alec Ferguson sem, hogy a közbeszóló Sir Winston utasítását hajtotta végre. Sir Winston tisztában volt vele, hogy úgy lehet istenigazából rokonszenvet kelteni az előadó iránt, ha rászabadítanak egy akadémikuskodót. Az Angol elmosolyodott a bajusza alatt és elégedetten nyugtázta, hogy bejött a húzása. A teremben tapintható volt a kontyos nő iránti ellenszenv.

- Hogy az olmék civilizáció mikor ért véget, nem tudjuk pontosan, de a helyükre lépő aztékok i. e. 100 körül megalapították a mai Mexikóváros mellett 48 kilométernyire északra fekvő Teotihuacan városát. Teotihuacan még a virágkorában élő Rómánál is nagyobb volt 25 négyzetkilométernyi területével. Becslések szerint körülbelül 200 000 ember lakott benne.

Kilencszáz éven keresztül hirdette az azték birodalom nagyságát. Mai tudásunk szerint i. u. 750 táján néptelenedett el.

Tartott egy kis szünetet, hogy mindenki helyre rakhassa a fejében az elmondottakat, aztán folytatta.

- Jól hallották, Teotihuacan elnéptelenedett. Nem úzták ki az ott élőket más civilizációk, nem döntötte romba földrengés, semmi olyan katasztrófa nem történt, amely miatt lakosaiknak távozniuk kellett volna. Mégis elmentek. Sőt, elmenekültek. Amikor a *toltékok* az i. u. IX. század környékén leereszkedtek északi hazájukból a mexikói fennsíkra, Teotihuacan már kísértetváros volt.

Vagy vegyünk egy másik civilizációt, a *zapotékokét*. A zapotékok a Sierra Madre hegység magaslataira is felmerészkedtek: Monte Albán, a Fehér hegy, Oaxaca mellett egy nagyszerű, sőt csodálatos város romjait rejtí. A zapotékok nagyjából az aztékokkal egy időben éltek, s Monte Albán virágkora egybeesik Teotihuacan tündöklésével. Aztán egyszerre csak ez a város is elnéptelenedett. Amikor a következő civilizáció, a *misztékok* megérkeztek, Monte Albánban már nem lakott senki. Hova lettek a lakosai? Ezekre a kérdésekre keresem a választ, hölgyeim és uraim.

- Nos, és mit állapított meg? - kérdezte egy nagy bajuszú, indián képű férfi az első sorból.

Mielőtt azonban Zombory válaszolhatott volna, egy magas, vékony férfi emelkedett fel a padsorok közepe táján, széttárva a karját.

- Már megbocsásson, kérem, de ez a kérdés valóban a könyökünkön jön ki, ahogy Sir Winston nagyon találóan megjegyezte. Meggyőződésem, hogy járványok vetettek véget a városállamok virágzásának. A középkor nagyvárosainak mindegyikére jellemző volt a járványok megjelenése. A korabeli higiénés viszonyok igencsak kedveztek az epidémia kialakulásának és terjedésének.

- Marhaság! - sikította közbe egy fiatal női hang. - Ha így lenne, hol vannak a halottak? Hol vannak a tömegsírok? Semmi nem utal arra, hogy igen rövid idő alatt tízezrek pusztultak volna el.

- Akkor ön szerint mi az ábra?

- Szerintem annyira megnövekedett a városi lakosok száma, hogy a környező területek képtelenek voltak eltartani őket. Ne feledkezzenek meg arról, amiről igen tisztelt kollégám beszélt, hogy Teotihuacannak több mint 200 000 lakosa volt. El tudják képzelni, mennyi kukorica kellett ennyi ember folyamatos etetéséhez? Márpedig Teotihuacanban a piramisok között nem termett kukorica. A kukoricaföldek egyre nagyobb kiterjedésűek lettek és egyre messzebb kerültek a várostól. A szállítás pedig főleg az esős évszakban nem egyszerű művelet. Úgy gondolom, hogy a metropoliszt - nyugodtan nevezhetjük annak - elérte a végzete -, saját nagysága temette romjai alá. Lakosai pánikszerűen elmenekültek belőle, hogy élelemhez jussanak.

- Ez is egy lehetőség - bólintott udvariasan Steve Zombory -, és nem is esik olyan messze az én elméletemtől.

- Miért, a maga elmélete micsoda?

Zombory Sir Everettre nézett. Az angol bólintott. Zombory vett egy mély lélegzetet, aztán folytatta az előadását.

- Az én elméletem az, hogy a monumentális építkezések miatt menekültek el a lakosok a városokból.

- Ezt meg hogy érti? - kérdezte a nagy bajuszú kutató.

- Látták önök Teotihuacant? Ha látták, megcsodálhatták a Nap és a Hold Piramisát. Ezek a leghatalmasabb piramisok a világon. A Nap Piramisának például 61 méter a magassága, tömege pedig nagyobb a Kheopsz piramisénál. És ez még csak a Nap Piramisa. Tudják, hány piramis épült összesen a közép-amerikai kultúrákban? Hölgyeim és uraim, ezt senki nem tudja, de a számuk talán több ezerre tehető. El lehet képzelni, micsoda erőfeszítéseket igényelt a felépítésük a társadalomtól.

Megtörölgette a homlokát, mintha ő is a közép-amerikai társadalmak építésre kötelezett polgára lenne. Sir Winston Everett elégedetten forgatta meg ujjai között a pipáját. Szerette, ha az emberei engedelmességre rendezői utasításainak.

- Eddig csak a piramisokról beszéltem - folytatta Zombory. - Mert ők az indián civilizációk legkiemelkedőbb, legmonumentálisabb alkotásai. Csakhogy nem kizárólag ezek építése rótt terheket a lakosokra, hanem a számtalan templom, lakóház, út, kisebb-nagyobb játéktér - a labdajátékok stadionjaira gondolok -, szobor, és egyéb emlékmű. Mintha Közép-Amerika indiánjai fejükbe vették volna, hogy mást sem csinálnak, csupán kőemlékeket hoznak létre, minél nagyobb erőfeszítések árán.

Zombory szeme sarkából látta, hogy Mrs. Palmer jegyzetlapokat húz elő a táskájából és rájuk firkál valamit. Csak remélhette, hogy az előadással kapcsolatban jutott eszébe valami, nem pedig azt írja fel egy üres lapra, hogy ezt a Steve Zombory nevű fickót zavarják a fenébe, és soha, de soha ne engedjék semmiféle indián kultúra közelébe.

Zombory sóhajtott, majd tovább beszélt.

- Az a kérdés, kinek volt szüksége ezekre a monumentális alkotásokra? Az egyszerű olmékoknak, toltékoknak, aztékoknak aligha, és a majáknak sem. Pedig micsoda pompázatos maja városok épültek a spanyol hódítást megelőző évtizedekig. Gondoljanak csak Uxmalra, Chichén Itzára, Palenque-re, vagy akár Teotihuacanra is, hiszen a maják rövid időre ott is megtelepedtek. És mindenki épített, épített, épített. Mintha saját végzetüktől rettegvé fojtották volna félelmüket az építkezésekbe. De kik építettek és kinek?

- Te jó ég! - hallotta Alec Ferguson éles hiúzfüleivel valakinek a suttogását. - Ki ez a fickó? Valami szellembélelt költő?

Zombory hatásszünetet tartott, aztán megvonta a vállát.

- Csak azt mondhatom el, amit önök is tudnak. Hogy az uralkodó elit építtette az egyszerű indián lakossággal, valamint szolgálkkal és rabszolgákkal. Ugyanúgy mint az ókori Egyiptomban. A városlakókat és a környéken élő földműveseket arra kényszerítették, hogy hordják és csiszolják a köveket: emeljék őket számunkra elképzelhetetlen módon, elképzelhetetlen magasságokba.

Az építkezések következtében természetesen az adóterhek is megnövekedtek. Jó okunk van feltételezni, hogy az állami bevételek jelentős részét az építkezések emésztették fel. Végül felteszem az utolsó kérdést. Kik voltak az építtetők? Kik jelentették az indián társadalmak elitjét?

A kérdés ott maradt a levegőben s felettük lebegett, mint egy óriási rája a tengeri akvárium-ban.

- Papok - mondta valaki. - Ezt mindenki tudja.

Zombory udvariasan biccentett.

- Igen, ez így van. Valóban a papok voltak azok, akik kezükben tartották a hatalmat. Hogy, hogy nem, ha kialakult valahol egy indián civilizáció - bármelyiket is kezdjük tanulmányozni -, azt látjuk, hogy abban a korai korban, amikor a hegyekből, vagy a síkságokról bevonulnak a gazdagon termő Yucatán-félszigetre, még a katonák irányítják a társadalmat. A városokba való betelepülés után, a béke éveiben aztán valahogy kicsúszik a hatalom a kezükből és átmegy egy papi elitébe. Ettől kezdve a papok élet és halál urai, s kezdetét veszik - hol csak elvétve, hol tömeges mázarlások formájában - az áldozatok. Az aztékok ezrével áldoztak embereket az isteneiknek, a maják már csak elvétve. Azt hiszem, nem szükséges az áldozatok szörnyűségeit ecsetelnem. Teotihuacanban volt olyan nap, amikor több ezer szerencsétlent hajtottak végig a Halottak Útján, a Nap Piramisa felé. Felvágják a mellkasukat és kitépték még dobogó szívüket.

- Ámen - mondta valaki. - Disznó dolog volt, de már rég elmúlt. Nincs jogunk pálcát törni egy rég volt társadalom morálja felett.

Zombory meghallotta a közbeszólást és udvariasan felemelte a kezét.

- Természetesen nincs. Csak azt akartam megvilágítani az elmondottakkal, hogy a papi elit, amely minden indián kultúrában a társadalmi hierarchia csúcsára került, élet és halál ura volt. Ő rendelte el a tömeges kivégzéseket - előbb még csak hadifoglyokat és rabszolgákat öltek meg, majd amikor ezek száma erősen lecsökkent, saját népüket kezdték feláldozni.

- Mint a gulágokon, a Szovjetunióban - mondta valaki.

- Az a kérdés, hogy kikből állhatott ez a papi elit, ez a vérszomjas csoport?

Zombory megállt és a hallgatóságára nézett. Nyilvánvaló volt, hogy választ vár a kérdésére. Mrs. Palmer ismét csak a papírjára firkantott valamit a ceruzájával.

Valaki felnyújtotta a karját. Testes, idősebb úr volt, hegyes kecskeszakállal.

- Bocsásson meg, tisztelt kolléga úr, hogy közbeszólók: eszerint ön nem olvasta Luis Pasternak tanulmányát.

Zombory látta, hogy a padokban többen is bólogatni kezdenek. Ismerte a cikket, bár meglehetősen régen volt a kezében. Akkor, amikor még halvány sejtelve sem volt róla, hogy egyszer még az indián papi elit keletkezésével kell foglalkoznia.

- Nos, Pasternak professzor világos választ ad erre a kérdésre. A papi elit a világi arisztokráciából nőtte ki magát. Mint Európában. Nemes urakból lettek a püspökök. Azt hittem idáig, hogy ez megoldott kérdés.

Visszaült a helyére és elégedetten megsimogatta a kecskeszakállát.

- Akárből is keletkezett a papi elit, úgy rátelepedett a társadalomra, mint az élősködő növény a fára. Kérdés: hogy a csodába sikerült megőriznie a hatalmát, miért nem döntötte meg soha, egyetlen társadalom sem? Miért túrték a földművesek, kézművesek, felnőttek és gyerekek, hogy vágóhídra hajtsák őket?

- A társadalom tehetetlensége - mondta valaki, akit Zombory nem látott, csak a hangját hallotta. - A társadalom nehezen mozduló képződmény, képes hosszú időn át elviselni a legnagyobb méltánytalanságot is, de ha egyszer öntudatra ébred...

Ekkor egy alacsony, cingár, szemüveges emberke állt fel.

- Nézzék, én nem tudom, miről folyik itt a vita; hogy őszinte legyek, a lényegét sem értem. Mindenesetre, ami a papok hatalmát illeti, valamint, hogy miért nem döntötték meg, nos, arra azt hiszem, az a válasz adható, hogy mert nem tudtak maguknak elképzelni más létezési

formát. A királyságok klasszikus korában fel sem igen merül a köztársaság gondolata. Nem rázták le a papi igát, mert feltehetően isteni eredetűnek tartották.

- Én mást gondolok - mondta Zombory.

- Ugyan mit?

- Hogy a papi elit valamivel a hatalmában tartotta a lakosságot.

- Ez nem mond ellent az én elméletemnek - biccentett a szemüveges. - A papok az istenek akaratából kerültek hatalomra. Ez volt az az erő, a kiválasztottság ereje, amely fenn tudta tartani őket.

- Azt hiszem, még valami más is - vakarta meg az orra hegyét Zombory.

- Például micsoda?

- Olyan erővel rendelkeztek, amely a közönséges halandók fölé emelte őket.

- Hát hogyne - mondta a szemüveges. - Bizonyára voltak hókuszpókuszaik, amelyekkel be tudták csapni az alattvalókat. Lehetek varázsló papok.

- Én inkább arra gondolok, hogy a papok... valóban varázserővel rendelkeztek.

Meghökkenés hullámzott át az arcokon.

- Maga tréfál? - kérdezte a cingár szemüveges.

- Csupán feltételezem, hogy a papi kaszt olyan erővel bírt, amilyennel mi nem. És mások sem.

- De hát miféle erőre gondol? Csak egyet mondjon!

- Például... a hatalmas kövek felemelésére. Tudják, hány száz tonnás köveket kellett megmozgatniuk egy-egy templom, vagy piramis építésénél? Fogalmunk sincs róla, milyen technikát alkalmazhattak.

- Ez még nem ok arra, hogy természetfeletti jelenségekben higgyünk. Ön azt állítja, hogy az indián kultúrák papjai, aztékok, toltékok, maják, legyőzték a gravitációt?

- Egyelőre semmit sem állítok - visszakozott Zombory. - Csupán feltételezem, hogy a papi kaszt tagjai olyan ismeretek birtokában lehettek, amelyek segítségével biztosíthatták uralmukat a tömegek felett.

Ekkor egy vékony, tarka ruhás lány tartotta fel a kezét.

- Úgy érzem, kissé összezavarodott a kolléga úr - s udvariasan Zombory felé bólintott. - Azzal kezdte, hogy megmagyarázza, miért néptelenedtek el a városok. Most pedig már a papok rendkívüli képességeinél tartunk. Nem lehetne lépésről-lépésre haladnunk, ha már meg kell hallgatnunk ezt az izét? Őszintén szólva, kezdem úgy érezni magam, mintha egy parajelenségekkel foglalkozó nyugdíjas klub vitadélutánján lennénk.

Zombory elmosolyodott.

- Igaza van, kollegina. Látszólag valóban eltértünk a tárgytól, a valóságban azonban egyáltalán nem. Az volt a kérdés, hogy miért és miképpen néptelenedtek el a városok. Nos, szerintem azért, mert a lakosok megelégték az adókat, a szolgáltatásokat, és főleg azt, hogy időről időre feláldozzák őket. Mivel lázadni nem mertek - féltek a papi elit bosszújától - egyszerűen elszökdöstek. Éjszaka felkerekedtek - talán százak, vagy ezrek is egyszerre -, s bevették magukat a környező dzsungelekbe, vagy a hegyek közé. A papok tehetetlenek voltak. Ez volt az az

egyetlen módja az ellenállásnak, amely ellen nem tudtak hatékonyan fellépni. A városok elnéptelenedtek, a papok pedig azt vették észre, hogy lassan egyedül maradnak.

- Ez igaz lehet - szólt közbe valaki. - Fennmaradtak híradások arról, hogy a maja papok kollektív öngyilkosságot követtek el a néptelenné vált városokban. Mindeztidáig nem tudták az okát, miért: talán Mr. Zombory elmélete magyarázatul szolgálhat rá. Gratulálok, Mr. Zombory.

Zombory meghajtotta a fejét.

- Köszönöm, professzor úr. Én azonban nem gondolom, hogy valamennyien öngyilkosok lettek volna. Hébe-hóba valóban előfordulhatott ilyen eset is, a papok azonban túléltek az éppen adott város elnéptelenedését, majd átmentek egy másik városba. Úgy gondolom, a különböző indián kultúrákat ugyanazon eredetű papság irányította.

- Ezt nem értem.

- Ugyanannak a papi csoportnak a tagjai, és azok leszármazottai.

- Úgy gondolja, hogy az olmékoknál, az aztékoknál, a majáknál ugyanaz a papi csoport uralkodott? Úgy képzelem, hogy mint egy idegen nép ráültek az indiánok nyakára és addig szívták a vérüket, amíg csak el nem menekültek előlük? És ki a csodák voltak ezek a vér-szívók, ufonauták talán? Egy csillagközi civilizáció emberei?

Zombory mintha meg sem hallotta volna a kérdést. Lopva felnézett az elnökasszonyra. Mrs. Palmer félrehajtott fejjel vizsgálgatta Zombory arcát. Mintha az örültség jeleit kereste volna rajta.

- Elmondok önöknek egy történetet - folytatta Zombory. Hangja fátyolossá és bánatossá vált, mint korábban a tekintete. - Három évig dolgoztam Teotihuacanban az ásatásokon. Volt ott egy kedves kollégám: Reginald Austinnak hívták. Reg Austint... néhány hónappal ezelőtt megölte valaki, vagy inkább valakik.

- Te jó ég! - szörnyülködött egy rekedt hang.

- Reg népszerűsítő cikket írogatott egy vidéki lap számára.

- Dicséretes dolog - helyeselt valaki.

- Legutóbbi cikkében egy kőről írt, amelyet ő maga talált Teotihuacanban, s amelyet nem mutatott meg senkinek. Még nekem sem. A kő nem a szokványos, rajzos relief, hanem inkább térképféle.

- Azték térkép? - hajolt előre a kontyos asszony. - Látja, ez érdekes.

- Nem tudjuk, azték-e, vagy maja. A kő a Halottak Útját ábrázolja, méghozzá sajátos módon: lábnyomok formájában.

Ismét az a furcsa csend támadt, mint korábban. Mint amikor a hallgatóság nem egészen biztos benne, azt értette-e, amit a szónok mondani akart.

- Hogy érti azt, hogy... lábnyomok formájában?

- Elnézést kérek - szabadkozott Zombory. - Valóban kissé homályosan fejeztem ki magam.

Az Angol ismét megforgatta a pipáját az ujjai között. Ragyogó fickó ez a Zombory. Tökéletesen végrehajtja az utasításait.

- Megpróbálom maguk elé idézni a térképet. Természetesen az lenne a legszerencsésebb, ha ide tudnám varázsolni önök elé, ha másképp nem, hát vetített formában, csakhogy - mint már említettem - nincs meg az eredeti kő. Legalábbis egyelőre. Reg úgy elrejtette, hogy nem sikerült rábukkannom.

Valaki a hátulsó sorokban elkuncogta magát.

- Általában ez a sorsa a meghökkentő felfedezéseknek. Vagy elvesznek, vagy ellopják őket.

Többen is összeharapták a szájukat. Akárki is mondta, az ő gondolataikat fogalmazta meg. Csakhogy rendkívül veszélyes és udvariatlan dolog csalónak nevezni egy kollegát.

Lehet, hogy Zombory meghallotta a megjegyzést, lehet, hogy nem, mindenesetre nem reagált rá. Ehelyett a kőről kezdett beszélni.

- A kövön a Halottak Útja látható. Tulajdonképpen akár két jelentéktelen, párhuzamos vonal is lehetne, ha a végében nem állna ott a Nap Piramisa. S hogy ne lehessen összetéveszteni egy másik piramissal, a háttérben, a kép bal alsó sarkában ott látszik a Hold Piramisa is. Ebből kiderül, hogy a kép minden kétséget kizáróan Teotihuacant ábrázolja. Még egyszer mondom: a Nap Piramisát, a Halottak Útját, és a Hold Piramisát. A Halottak Útja azonban nem üres, emberek haladnak rajta végig. Emberek, akiket feláldozni visznek.

- Milyen típusú az emberábrázolás? - kérdezte a cingár, szemüveges professzor. - Olmék, tolték, azték, vagy maja?

- Semelyik - mondta Zombory.

A szemüveges professzor zavarában felállt és a füle mögé ernyőzte a tenyerét.

- Hogy? Semelyik? Ez mit akar jelenteni?

Zombory lopva az Angolra nézett, aki alig észrevehetően bólintott.

- A feláldozni kísértéket a térképen lábnyomok jelképezik.

Értetlenség moraja hullámozott végig a termen. A cingár professzor széttárta a karját, majd úgy is maradt, mint a riói Krisztus.

- Lábnyomok - ismételte Zombory, megelőzve a felzúdulást. - Sok-sok lábnyom, amelyek a Nap Piramisa felé haladnak. A kép jobb, felső sarkában egy kötélhurok látható, ami értelmezésem szerint azt jelenti, hogy ezzel, vagy ehhez hasonló hurokkal kötötték össze a foglyokat. Ezenkívül a lábnyomok elrendezése is arra utal, hogy összekötözött és sorba állított szerencsétlenekről van szó.

- Hát, ha ez így van... akkor ez a kő unikum a maga nemében - mondta leeresztve a kezét a professzor.

- Kár, hogy nincs meg - dünnyögte valaki sajnálkozó hangon.

- És ez még nem minden - folytatta Zombory. - A Halottak Útja szélén másfajta lábnyomok is látszanak. Ők már kevesebben vannak, s Reginald Austin azt olvasta ki belőlük, hogy ezek az örök nyomai, akik a piramisra kísérték a foglyokat.

- Talán nem is olyan ostobaság - mondta valaki.

- Csakhogy ezekkel a lábnyomokkal van egy kis baj. Nem normál nagyságú lábnyomok. És a formájuk sem olyan, mint az emberi lábnyomoké.

- Hát milyen?

- Kicsi és hosszúkás. Alig fele az emberi lábnyom méretének.

- Gyerekek? Állatok? - találgatta valaki.

- Gyerekek biztosan nem, hiszen a nyomok nemcsak kisebbek a foglyok lábnyománál, hanem más formájúak is. Reginald Austin arra a következtetésre jutott, hogy az aztékok és a maják ismerték a láb zsugorításának a divatját, akárcsak a kínaiak.

Ekkor valaki az asztalra csapott. Magas, villogó szemű nő nézett farkasszemet Zomboryval.

- Hagyják már ezt a szemenszedett baromságot! Nem tudom, ki volt az az örült, aki kitalálta, hogy a Kolumbus előtti időkben kapcsolat létezett az ázsiai kontinens, közelebbről a Yucatán-félsziget és Kína között. Esetleg Atlantiszon keresztül. Ez az elmélet, hölgyeim és uraim, a mesék birodalmába tartozik!

Zombory bólintott.

- Én sem hiszek benne. Csupán azt akartam elmondani, mire gondolt Reg Austin. Kizárólag a tényeket soroltam fel. A feláldozandók lábnyomai mellett ott vannak ezek a furcsa, kicsi lábnyomok - és a kötél a kő sarkában. Mindezek azt sugallják, hogy akárkik is voltak a kicsi lábnyomúak, ők áldozták fel a nagy lábúakat a Nap Piramisán.

- Ki készítette a követ? Van valami elképzelése róla? - kérdezte a cingár, szemüveges professzor.

Zombory sajnálkozva tárta szét a karját.

- Sajnos nincs. Reg Austinnak sem volt. Jómagam úgy gondolom, hogy az a valaki, aki készítette, semmiképpen nem térképet akart rajzolni. Sokkal inkább el akart árulni valamit erről a korról. Hogy kissé patetikus legyek, az utókorra akart hagyományozni valamit, amiről, talán megsejtette, hogyha nem vési kőbe, örökre a semmibe vész.

- Nem lehet, hogy az a kő-história... csak mese? A maga Austin barátja találta ki az egészet az olvasók szórakoztatására?

Zombory megrázta a fejét.

- Reg Austin megszállott és becsületes kutató volt. Soha nem tett volna ilyet. Meg fogom találni a követ, ebben biztosak lehetnek. Köszönöm, hogy meghallgattak, hölgyeim és uraim.

A csalódottság moraja hullámozott végig a termen. Bár a legtöbben nem hittek a történetben, mégis kellemes volt hallgatni Steve Zombory fejtegetését. Mint amikor valaki detektívregényt olvas. Tudja, hogy ami a könyvlapokon található, merő kitaláció, mégsem képes szabadulni tőle.

- És... mi a helyzet az ön kollégájával? - kérdezte a magas, markáns arcú nő. - Mintha azt mondta volna, hogy meggyilkolták.

Zombory bólintott.

- A kő miatt.

- Honnan tudja?

Zombory furcsán elmosolyodott, majd lelépett az emelvényről. Már a padlón állt, amikor visszafordult, elkapta a mikrofon állványának a szárát és kissé megdöntve magához húzta.

- Onnan - mondta aztán baljósan mosolyogva -, hogy kis híján engem is megöltek miatta.

Mielőtt a felcsattanó hangzavar megállíthatta volna, elhagyta a termet.

Sir Winston Everett, az Angol, a bajsza alá mosolygott. Az első felvonás kitűnően sikerült. Bár az ülés résztvevői közül sokan felháborodottan gesztikuláltak, ahogy az már lenni szokott, mégis valamennyiük érdeklődését felkeltették Steve Zombory szavai. Még Mrs. Palmerét, a nagy hatalmú elnökasszonyét is. Lám csak, lám: nem ártott kölcsönadni Steve Zomborynak harmincéves, esküvői szmokingját. Némi irigységgel állapította meg a lelke mélyén, hogy a fiatal kutató nagyon is jól néz ki benne. Vigye el az ördög, a végén még kénytelen lesz véglegesen odaajándékozni neki.

Elégedett gondolataiból Alec Ferguson szavai zökkentették ki.

- Hölgyeim és uraim, Ahmed Karahan professzor következik, az Isztambuli Biológiai Intézet professzora.

Karahan professzornak, ha nem is tudta felülmúlni Steve Zomboryt, karnyújtásnyira azért sikerült megközelítenie. Magas, vékony, őszülő hajú, előkelő arcú férfi volt, akin úgy állt a szmoking, mintha ráöntötték volna. Vékony kis bajsza, lebilincselő mosolya Omar Sharifra emlékeztette a hallgatóság azt a részét, amelyik egyáltalán tudta, ki az az Omar Sharif. Az Angol elégedetten látta, hogy Mrs. Palmernak - bár ismét a fogai közé vette a ceruzája végét, és álmatagon végighordozta a tekintetét a török professzoron - az a valami azért hiányzik a szeméből, amely ott csillogott benne, amikor Zombory állt az emelvényen.

Karahan professzor egyetlen kis papírlapocskát vett elő a zsebéből, az emelvényre tette, aztán barátságos mosollyal beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, rövid leszek. Az elnökség azzal bízott meg, hogy szóljak néhány szót az élővilág időnkénti titokzatos kipusztulásának az elméletéről. Nos, bizonyára tudják, hogy az élővilág fejlődése az egysejtűtől az emberig nem volt zavartalan. Addig, amíg az ember a természet színpadára lépett, több olyan katasztrófa is érte az élővilágot, amely az akkori élet döntő részét elpusztította. Tudomásunk szerint az utolsó ilyen pusztulási periódus a *krétának* jelzett földtörténeti kor vége felé - mintegy 65 millió évvel ezelőtt - következett be. A tudósok szerint az állat- és növényvilág 70%-a, esetleg 90%-a kiveszett. Ebben az időszakban haltak ki a nagy testű sárkánygyíkok, a szauruszok is. Sokféle elmélet látott napvilágot e végzetes pusztulással kapcsolatban, az egyik például a kontinensek elmozdulása következtében létrejött klímaváltozásnak tulajdonítja a tragédiát. De valóban így volt-e?

Hölgyeim és uraim, a kutatók már az elmúlt évtizedekben észrevették, hogy ebben a periódusban a földi kőzetekben rendkívüli módon feldúsult az irídium mennyisége, amely a meteorokban igen gyakori elem. Ebből aztán W. Alvarez és F. Asaro azt a következtetést vonta le, hogy cirka 65 millió évvel ezelőtt, egy 10 km átmérőjű és nagyjából 10 km/sec sebességű aszteroida, vagy üstökös ütközött a Földnek. A becsapódás óriási lökéshullámot keltett, amelynek ereje 3 milliárd, Hirosimában ledobott atombombáéval ért fel. E lökéshullám következtében földrengések, szökőárak, viharok keletkeztek, elpusztítva az élővilág jó részét.

Sajnálkozva nézett végig a hallgatóságon, mintha együttérzést várt volna az elpusztultak iránt. Mivel senki nem sírta el magát, folytatta.

- Ami ezután következett, még az eddigieknél is rosszabb volt. Beköszöntött az úgynevezett nukleáris tél. Gondolom, valamennyien tudják, hogy ezt a fogalmat egy esetleges atomháború kísérőjelenségének a meghatározására találták ki. Eszerint, ha kitört volna a termonukleáris háború, nem a sugárzás okozta volna a legnagyobb tragédiát, hanem a robbanások következtében légkörbe jutott por, amely annyira elfogta volna a napsugárzást, hogy hosszú időre tél és sötétség köszöntött volna a földre. Ez akár az élővilág teljes kipusztulásával is járhatott volna.

Nos, az aszteroida, vagy üstökös keltette por is ugyanezt a hatást eredményezte. Néhány év múlva a felvert por lehullott ugyan, de ekkor kezdetét vette az üvegházhatás, amely viszont óriási mértékű felmelegedéssel járt. Aki megúsza a telet, belepusztult a felmelegedésbe.

- Te jó ég! - nyögte valaki. - Azért hívtak ide bennünket, hogy halálra rémítsenek?

Karahan zavartalanul folytatta.

- Természetesen vannak egyéb elméletek is. V. Courtillot szerint vulkánkitörések következtében is belekerülhetett az irídium a kőzetekbe. Márpedig éppen 65 millió évvel ezelőtt óriási kitörések rázták meg bolygónkat. Helyük az indiai Dekkán-fennsíkra lokalizálható. Csak ennyit akartam mondani, hölgyeim és uraim.

Lelépett az emelvényről és mielőtt bárki kérdéseket tehetett volna fel neki, eltűnt a vetítővászon melletti ajtó nyílásában.

Az Angol elégedetten hátradőlt.

A vonat menetrend szerint robogott előre a cél felé.

3

A következő előadó Julia van der Haas, a paleoantropológia, azaz az ősemberkutatás kiválósága volt. Alacsony, vékony, szőke asszony, túl a virágkorán. Arca piros volt és széltől barázdált. Látszott rajta, hogy élete nagyobbik részét a szabad levegőn töltötte emberi maradványok után kutatva.

Felállt az emelvényre, meghajolt, majd minden segédeszköz nélkül beszélni kezdett. Alec Ferguson meg is állapította magában, hogy ahhoz, amit elmondott, nem is kellene papírfecnik. Mintha egy egyetemi tanár az ábécé betűit magyarázta volna egy analfabétának.

- Hölgyeim és uraim - kezdte kissé éneklő hangon, amelybe néha furcsán mély flamand torokhangok keveredtek. - Az a feladatom, hogy néhány mondatban ismertessem önökkel az emberré válás folyamatát. Csak néhány mondatban - ismételte meg mosolyogva. - Mint tudják az ember rendszertanilag az emberfélék, a *hominidák* családjába tartozik. Ennek a családnak ma már egyetlen képviselője él csak: a *homo sapiens*, az *értelmes ember*. Bármennyire is különösnek tűnik, hölgyeim és uraim - és néha nem is hisszük igazán -, ezek az értelmes emberek mi vagyunk. A *homo sapiens* első egyedei körülbelül 300 000 évvel ezelőtt érkeztek Európa területére. Az emberi nem őstörténete azonban jóval korábban kezdődött.

Vett egy mély lélegzetet, aztán folytatta.

- Az első emberféle az *Australopithecus afarensis* volt. Csontjaira Kenyában bukkantak rá. A maradványok 6,5 millió évesek, így az időpont az ember létrejöttéhez vezető, igencsak rögzös út első állomása. 6,5 millió év! Kérem, jól jegyezzék meg ezt a dátumot. Ezek az emberfélék már két lábon jártak, de azért gyakran még a fára is felmászta. Agytérfogatuk nem lehetett több 400 cm³-nél. A mi agytérfogatunk 1500 cm³, bár ez nem minden esetben látszik meg rajtunk. Majd elfelejtettem: az *Australopithecusok* magassága 1,25-1,5 méter között volt.

Az emberré válás következő lépcsőfoka a *homo habilis*, az *ún. ügyes ember*. Nevét azért kapta, mert képes volt folyami kavicsokból szerszámokat készíteni. Nem volt feltétlen kitéve a természet kényének-kedvének sem, mivel mesterséges szállásokon húzta meg magát.

Természetesen ne a Hilton előkelő lakosztályaira gondoljanak: jobb sorsra érdemes ősünk gödröt ásott magának és bokrokról letört ágakkal fedte be.

Hölgyeim és uraim, tovább is sorolhatnám az emberré válás különböző szakaszait; beszélhetnék a *homo erectusról*, a felegyenesedett emberről, aki cirka 2 millió évvel ezelőtt élt. Koponyakapacitása 800-1300 cm³-t tett ki. Beszélhetnék a *neandervölgyi emberről*, vagy az utána következő *cromagnoni emberről*. Én azonban nem beszélek tovább. Csupán arra kérem önöket, emlékezzenek vissza a dátumokra. A legkorábbi időpont, amikor az emberfélék megjelentek a föld hatalmas, szabadtéri színpadán, cirka 6,5 millió év időszámításunk előtt. Bármennyire is tetszetősek azok az elméletek, amelyek arról szólnak, hogy az embercsordák együtt vadásztak dinoszauruszokra, vagy hogy a sárkány figurájában az emberi nem kollektív tudatalattijának emlékei húzódnak meg, nem fedik a valóságot. Az ember nem találkozhatott az őslényekkel, lévén, hogy azok 65 millió évvel ezelőtt kihaltak. Csak ennyit akartam mondani, hölgyeim és uraim.

Ahogy befejezte, lelépett az emelvényről. Mire a hallgatóság felocsúdíhatott volna, már nyomát sem látták.

Hirtelen hangosan felnevetett valaki. Majd egy magas, tarka ingbe öltözött, vágott szemű férfi emelkedett szólásra. Olyan mély volt a hangja, mint a hajókürtöké ködös délutánokon.

- Wauni professzor vagyok Hawaii-ról. Már megbocsássanak, de egyre inkább az az érzésem, hogy a bolondok rendes évi közgyűlésére tévedtem be. Életemben nem vettem még részt ilyen konferencián, ahol a tudományágak úgy gubancolódnak össze, mint a magnószalag, ha lefut az orsóról. Mi a fene történik itt egyáltalán? Sir Everett, önt kiváló kutatónak és a szakma megszallottjának tartottuk mindezedáig. Kérem, adjon magyarázatot, mi folyik itt? Mit akar a kolléganő - ha egyáltalán az volt -, ezzel az általános iskolai tankönyvekbe való, mindenki által ismert adatokkal? Mi itt valamennyien tudjuk, mikor alakult ki az ember, és azt is, hogy mekkora volt az agytérfogata. Arról nem is beszélve, hogy közülünk aligha vette valaki valaha is komolyan a dínók és az emberek együttélésével kapcsolatos légből kapott elméleteket. Akkor meg mivégre ez az egész?

Sir Winston Everett, az Angol, elmosolyodott. Felemelte a pipáját és a szájába dugta. Ahelyett azonban, hogy megpróbálta volna megvilágítani az elhangzott, és egymással össze nem függő előadások lehetséges titkos kapcsolatait, a papírjaira pislantott, majd az ajtó felé nézett.

- Most pedig Mr. Alec Ferguson következik.

Alec Ferguson fellépett a dobogóra, miközben érezte, hogy úgy lángol az arca, mintha csalánba esett volna. Keze csak icpicit remegett, ahogy a papírokat lerakta maga elé.

Megbiccentette a fejét és beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, bizonyára feltették maguknak a kérdést, hogy mi a fenéért van itt a vetítővászon, ha nem használja senki. Nos, én vetíteni fogok. Igaz, csak egy-két felvételt, de bizonyára megnyeri majd az önök tetszését. Vetítés indul!

A terem elsötétedett. Abban a szent pillanatban már meg is jelent rajta valami. Egy hatalmas, vastag lábú, rövid, de ugyancsak vastag csőrű madár képe.

- Ez egy *Diatryma* - mutatott rá a kezében tartott lézerceruzával Alec Ferguson. - Nem tudom, láttak-e már ilyet? Természetesen nem életben gondoltam, hehehe. A *Diatryma* mintegy 65 millió évvel ezelőttig élt, magassága meghaladta a 2 métert. Észak-Amerikában és Nyugat-Európában egyaránt előfordult. Éles karmai, és ugyancsak éles csőre nem kis veszélyt jelentett a kisebb emlősök számára.

- Nem lett volna jó egy sötét utcasarkon összetalálkozni vele - szellemeskedett valaki.

A vászon elsötétedett, majd egy hatalmas, lóféle állat körvonalai bontakoztak ki rajta.

- *Phenacodus* - magyarázta Alec Ferguson. - A ló, a szamár és a tapír feltételezett őse. Az imént látott *Diatryma* kortársa volt. Ugyanúgy, mint a következő felvételen látható *Uintatherium*.

Impozáns látvány, igaz? Leginkább az orrszarvúra hasonlít. Pedig békés növényevő a szentem. Ez pedig itt *Amylosaurus*, igazi sárkánygyík. 10 méter hosszú, 5 méter magas, és 5 tonna súlyú. Krétakori páncélos lovag. Ezzel be is fejeztem a bemutatómat.

- Hála istennek - sóhajtott egy türelmetlen hang. - Még ha azt is megmagyarázná, mi a fenéért volt erre szükség?

Alec Ferguson bólintott.

- Azonnal magyarázom. Ezek az állatok nagyjából 65 millió évvel ezelőtt haltak ki. 1967-ben, Ohio államban, kőfejtés közben olyan földtörténeti rétegre bukkantak, amely éppen 65 millió évvel ezelőtt volt a felszínen. A közelben több olyan lepusztult hegy található, amelyekről feltételezik, hogy a krétakor idején vulkánok voltak. A környezet - értem alatta a kövek milyenségét -, ugyancsak vulkáni tevékenység jeleit mutatja. Jelentős mennyiségben fordul elő a környéken obszidián, azaz megkövesedett vulkáni hamu. A kutatók arra gyanakszanak, hogy folyhatott a közelben egy folyó - erre is van bizonyíték - s a partjára jártak le őslényeink iddogálni. Egy alkalommal kitört a vulkán, hamuval borítva be a folyópartot. Nem sokkal a kitörés és a hamueső után az állatok legyőzték a félelmüket, levonultak a folyóhoz, s a még meg nem szilárdult, de már kihűlt hamuban hagyták a nyomaikat. Ezek aztán a földmozgások következtében a föld felszíne alá kerültek, de a bányászat során ismét felszínre bukkantak. Nézzék csak meg az egyik táblát, hölgyeim és uraim.

A vetítő villant egyet, majd megjelent a vásznon egy lapos kő, rajta számtalan nyommal.

- A kőlap maga 18 méter hosszú és 7 méter széles. A kőbánya részvénytársaság figyelmének és bőkezű támogatásának köszönhetően nem kell attól tartanunk, hogy bántódás éri. Nos, hölgyeim és uraim, vizsgálják csak meg a lapon található nyomokat. Ha megvizsgálják, azonnal megértik, miért mutattam be az imént önöknek az őslátnyomokat. Azért, mert az ő nyomai megtalálhatók ezen a kőasztalon.

Ismét felvillant a kezében a lézerceruza.

- Ez itt a madár lába nyoma, ez a *Phenacodus*é, ez pedig az *Uintatherium*é. Láthatják az *Amylosaurus* is, ez a csík itt a farka végének a nyoma. Ez pedig itt, hölgyeim és uraim, valami egészen más.

A lézerceruza egy, a többinél jóval kisebb lábnyomra mutatott.

- Látják?

- Jézusom! - suttozta valaki. - Római pápa legyenek, ha ez nem emberi lábnyom!

Alec Ferguson elégedetten elmosolyodott.

- Mielőtt arra keresnénk választ, hogy vajon kinek, vagy minek a lábnyoma, felhívnám a figyelmüket arra, hogy a hamisítás kizárva, a lábnyom minden kétséget kizáróan eredeti. Amint látják, az egyik ilyen furcsa lábnyomra rálépett egy *Amylosaurus*. Ez pedig annyit jelent, hogy az őslény a lábnyom gazdája után vonszolta le magát a vízpartra. A furcsa lábnyom időben megelőzi az *Amylosaurus* lábnyomát.

- Ez nem emberi lábnyom! - tiltakozott valaki. - Én aztán igazán ismerem az emberi lábnyomokat, de ez nem az!

- Csakhogy itt nem emberről, hanem ősemberről van szó - dörögte Wauni professzor. - Pontosabban előemberről. Még pontosabban, az ördög se tudja, kiről!

- Pedig nem állat - csóválta meg a fejét a cingár, szemüveges professzor. - Nézzék az ujjait, a láb szerkezetét. Ez egy ember... féle, nem is vitás.

- 65 millió évvel ezelőtt? - tört ki valakiből a felháborodás.

Alec Ferguson kihasználva az alkalmat, zsebre vágta a lézerceruzáját, hóna alá vette a papírjait és kimenekült az ajtón.

Csak a nagy-nagy csend maradt utána.

4

Mielőtt még a csend bődületes hangzavarban oldódhatott volna fel, valaki ismét fellépett az emelvényre. A gesztikuláló, egymásnak átkiabáló vendégek észre sem vették, csak amikor már odafent állt. Mozdulatlanul, mint a nyugalom szobra.

Sir Winston Everett úgy látta, hogy Mrs. Palmer szívesen fogadja Steve Zombory ismételt felbukkanását. Szájába vette a ceruzáját és elgondolkodva a fogaihoz kocogtatta.

Steve Zombory megvárta, amíg elcsitul a moraj, akkor beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, elnézésüket kérem, hogy ismételten igénybe veszem a türelmüket - ígérem, csak néhány mondat erejéig teszem. Mutatok önöknek két képet. Itt is van az egyik.

A vetítón egy kézzel rajzolt ábra jelent meg. Rövid csend után néhányan felszisszentek, majd a cingár, szemüveges professzor félig felemelkedve a vetítővászonra mutatott.

- Ez az a bizonyos ábra, amelyet ön térképnek nevezett?

- Talán nem volt helyes a kifejezés.

- Nem bizony. De most ne az elnevezéseken lovagoljunk. Tehát ezek a normális emberi lábnyomok. Ezek itt a szélén pedig... Te jóságos isten!

Ismét kitört a hangzavar. A cingár professzor igyekezett túlkiabálni mindenkit.

- De hiszen ezek a lábnyomok ugyanazok... illetve ugyanolyanok, mint amelyeneket az őslények lábnyomai között láttunk. Hihetetlen hasonlóság!

- Nem hasonlóság - mondta valaki. - Ezek ugyanannak a valaminek a nyomai.

- Vagy ügyes hamisítvány! - sikított közbe egy női hang.

- Nem hamisítvány, hölgyeim és uraim. Ezeket a lábnyomokat találta meg Reg Austin Teotihuacanban. És ezek miatt kellett meghalnia.

Ekkor ismét a szőke, kontyos, idősebb hölgy állt fel. Magasra emelte a kezét, hogy mindenki láthassa.

- Kérem, hölgyeim, uraim, kérem, kérem...

Megvárta, amíg csend lesz, akkor aztán széttárta a karját.

- Őszintén mondom, érdekes is, és egyúttal bosszantó is, amit az elmúlt percek során láttunk. Érdekes, mert valóban tanultunk valami újat, ugyanakkor bosszantó is, mert egy halom unalomig ismert ténnyel traktáltak bennünket. Van köztünk valaki, aki pontosan érti, miről van szó?

Rövid, kíváncsi csend után vékony, fekete szemű, csillogó selyemruhába öltözött hölgy emelkedett fel.

- Én... megpróbálnám összefoglalni. Leila Al-Bakr vagyok, a kairói egyetemen tanítok. Tanáraink annak idején úgy tartották, hogy jó képességeket árulok el a történeti rejtélyek megoldása terén. Ehhez képest az elmúlt évtized alatt nem sikerült megoldanom egyetlen egyet sem.

Valaki elkuncogta magát. Mindenki mosolygott: Leila Al-Bakrnek néhány másodperc alatt sikerült belopnia magát a hallgatóság szívébe.

- Jelenlegi ismereteink szerint az ember úgy hat és fél millió évvel ezelőtt alakult ki. Az a feltételezés tehát, hogy 65 millió éves kőzetben emberi lábnyomokat találjunk, hagymázás lázálom, vagy... valami olyasmi, amiről eddig fogalmunk sem volt.

- Hát nem - ismerte el egy dörmögő hang.

- Előadók arra akarták felhívni a figyelmünket, hogy mi van akkor, ha az ember már mondjuk százmillió évvel ezelőtt megjelent. Első hallásra baromságnak tűnik; ha váratlanul a képembe vágta volna valaki, azt kellett volna mondanom rá, hogy Allah elvette az eszét. Az elhangzott előadások ismeretében azonban már nem mondanám ezt. Elvégre miért ne történhetett volna így? A Föld adott volt, és adottak voltak azok a körülmények is, amelyek közepette az emberré válás létrejöhet. Volt oxigén, fa, fű, tenger, ennivaló, mit tudom én még mi nem. Szóval, szerintem nem is olyan ostobaság, hogy egyszer már - mondjuk százmillió évvel ezelőtt - az evolúció elért arra a fokra, hogy létrehozza az embert.

- Embert? - kérdezte gyanakodva valaki.

Miss Al-Bakr megsimogatta az arcát.

- Ez itt a kérdés. Pontosabban az, hogy mit nevezünk embernek. Csak a *homo sapiens*t, az értelmes embert? Erre csak az antropológusok adhatják meg a választ. Az a valami viszont - *ami*, vagy *aki* - százmillió évvel ezelőtt létrejött, bizonyára nem egészen olyan volt, mint az elődeink, és mi. Na és? Hol van megírva, hogy pont olyannak kellett volna lennie? Nagyon is elképzelhető, hogy egészen másképpen nézett ki, mint ahogy manapság egy ősembertől elvárnánk. Lehet, hogy nem olyanok voltak a szemei, mint amelyet emberi szemnek nevezünk, az orra sem volt egészen olyan, és a jelek szerint a lába sem.

- Akkor miért neveznénk embernek? - kérdezte valaki.

- Azért, mert képes volt az emberi gondolkodásra. Ebben az esetben pedig felül kell vizsgálnunk az emberi faj kialakulásáról alkotott összes eddigi elképzelésünket. Hölgyeim és uraim, úgy tűnik, be kell látnunk: nem mi vagyunk az elsők a Földön. Voltak, akik megelőztek bennünket. Ráadásul nem is ufók, hanem ugyanúgy az evolúció értelmes termékei, mint mi.

- Csak éppen kihaltak - kottyantott közbe egy hang.

Miss Al-Bakr bólintott.

- Tisztelt előadóink ezt sugallják nekünk. Hogy ezek a lények, akik 65 millió évvel ezelőtt az őssálatokkal játszadoztak, kipusztultak. Egy közelebről meg nem határozható katasztrófa - talán valóban egy aszteroida vagy üstökös becsapódása - végzett velük. Ez a furcsa emberfajta - nevezzük most már embernek - áldozatul esett a nagy kihalásnak.

- Hiszi a piszi - csóválta meg a fejét a cingár, szemüveges professzor. - Én csak abban hiszek, amit látok. Márpedig ebből a feltételezett élőlényből még nem láttam semmit. Egyetlen darab csontocskát sem.

Miss Al-Bakr széttárta a karját.

- Bár senki nem kért fel rá, hogy a frissiben felfedezett lények védőügyvédje legyek, mégis azt kell mondanom, hogy ez nem bizonyíték a létük ellen. Abból az időből vajmi kevés csont áll a rendelkezésünkre. Az is lehet persze, hogy ennek az embernek a csontja másmilyen volt, mint a miénk. Például sokkal könnyebben bomlott. Gondolják csak el; 65 millió évvel ezelőtti csontokat keresünk! Nem csoda, hogy a mai napig nem bukkantunk rájuk.

Magas, szakállas férfi emelkedett fel és Miss Al-Bakr-ra nézett.

- Át kell vizsgálnunk az összes raktárat, és múzeumot, ahol őslények csontjait őrzik. Hátha ennek a furcsa típusnak a csontjai is megtalálhatók közöttük, csak éppen eddig fel sem tételezték, hogy emberfélé lehet.

A férfi leült, Miss Al-Bakr azonban nem.

- Adva van tehát egy, mondjuk, százmillió évvel ezelőtt keletkezett emberféle, aki 65 millió évvel ezelőtt egy eget-földet rázó kataklizma következtében kipusztult. De kipusztult-e egyáltalán? Mi van akkor, ha egyes csoportjaik megúszták a csinnbummot és tovább éltek. Egészen napjainkig.

- Jézusom - sóhajtotta valaki. - Hogy egyes kollégák milyen hiszékenyek!

- Nem vagyok hiszékeny, csak van fantáziám. Enélkül pedig nem tudós a tudós.

- Ha viszont túl sok van belőle, nem tudós, hanem álmodozó - replikázott a másik.

- Rendben van: tételezzük fel - vágott közbe a cingár, szemüveges professzor -, hogy százmillió éve keletkeztek, a nagyja megsemmisült 65 millió évvel ezelőtt, a kevesebbje túlélte az évmilliókat. Na de hol vannak most?

- Éppen ez a kérdés - mosolygott Miss Al-Bakr. - Vendéglátóink éppen erre a kérdésre keresik a választ. Úgy fest, hogy egy egészen halk válaszkialtás már meg is érkezett hozzájuk.

- Honnan az ördögből?

- Egy kőlapról. Egy azték vagy maja kőlapról. Elképzelhető, hogy a kőlapon található kis lábnyomok gazdái, akik az áldozatokat kísérték a Nap Piramisára, ezeknek a lényeknek a leszármazottai voltak.

- Ők alkották volna azt a papi kasztot, amely a különböző indián kultúrákat tömeges emberáldozatokba és monumentális építkezésekbe kergette?

- Így áll a helyzet.

- Ők lettek volna azok, akik kiszívták - szó szerint - az indiánok véréit, majd hoppon maradtak, amikor a hatalmas metropoliszok lakói otthagyták őket, mint kutya az ürülékét?

- Ők bizony.

- Hát ez érdekes. Roppant érdekes. És tudja, miért?

- Miért? - kérdezte Miss Al-Bakr.

- Mert végre van egy elméletünk, amely nem földön kívüli intelligenciák hatásával akarja magyarázni az egyelőre megmagyarázhatatlant. Az ember már jóval korábban megjelent a Föld színpadán, mint gondoltuk.

- Ha valóban emberek voltak - mosolygott Miss Al-Bakr.

- Igen. Ha valóban emberek voltak.

5

Késő délután már csak a meghívottak töredéke tartózkodott abban a széles, öslények képeivel díszített tárgyalóban, ahova az Angol beinvitálta őket. Most is ő ült a főhelyen, az ovális asztal csúcán. Úgy nézett le rájuk, mint a törzsfőnök tanácstalan törzsére, pedig nála sokkal nagyobb potentátok is ott ültek az asztal mellett. Például Mr. Peter Bird, a pénzeszsák, és Mrs. Palmer a Régészeti Tanács elnökasszonya.

Ahogy becsukódott az ajtó, az Angol arcán elégedett mosoly terült szét.

- Üdvözlöm önöket, hölgyeim és uraim. Én vagyok a világ legboldogabb embere, amiért sikerült megnyernem új projektünk számára a földgolyó legjobb koponyáit.

- Nagy kerítő maga, hallja-e! - csóválta meg a fejét Julia van der Haas. - Jőmagam arra gondoltam, hogy meghallgatok egy-két előadást, elbeszélgetek egy-két rég nem látott kollégával, megiszom tíz-tizenöt whiskyt, aztán máris húzok vissza Amszterdamba. Erre tessék! Mire felébredek, rádumáltak, hogy vegyek részt egy őrült expedícióban.

- Ugyanígy jártam én is - sóhajtotta Wauni professzor. - Bár rólam közismert, hogy minden marhaságban benne vagyok.

Az Angol összedörzsölte a tenyerét, majd bedugta a pipáját a szájába.

- Steve, kérem, foglalja össze a lényegét.

Steve Zombory biccentett és végignézett a hallgatóságon.

- Könnyű dolgom van, mert Miss Leila Al-Bakr ragyogóan elmondta mindazt, amiről szó van. Az az elméletünk, hogy valamikor százmillió évvel ezelőtt, az addig is folyó evolúció eredményeképpen létrejött egy faj, amely nagyon hasonlít az emberre. Magassága alig haladta meg az egy métert, két lábon járt, talpa nyoma viszont némiképpen eltér a mai emberétől. Nagy részük a 65 millió évvel ezelőtt történt katasztrófa áldozatává vált, egyes csoportjaik viszont tovább éltek. Okunk van feltételezni, hogy belőlük alakult ki az indián kultúrák papi rétege.

Különös, furcsa civilizáció leszármazottai voltak, akik más normák szerint éltek, mint az emberek. Azt hiszem, életelemük volt a vadászat és az áldozat. Tobzódtak a vérben - valószínűleg azt tartották az élet hordozójának és az isteneik kegyét keresték vele. Javaslom, nevezzük ezután *kicsiknek* őket.

Sóhajtott, aztán folytatta.

- Magam Teotihuacanban dolgoztam, és tanúja voltam néhány furcsa eseménynek. Barátomat, aki egy kövön felfedezte a kicsik lábnyomát, megölték. Ez pedig arra enged következtetni, hogy nem haltak ki, nem irtották ki őket a spanyolok - különben sincs híradás arról, hogy a hódítók egyáltalán látták volna őket - és most is élnek valahol.

- Ha a spanyolok nem találkoztak velük, kérdés, hogy valóban léteztek-e? - kérdezte Ahmed Karahan professzor.

- Természetesen léteztek. Mert kiket láttak a spanyolok a majákból, vagy az aztékokból? Földműves indiánokat, talán katonákat, egy-egy főembert. De tegyük fel, hogy papokat is láttak. Az összevissza mázolt tollkoronával felmagasított egyházfiak között aligha fedeztek volna fel egy új egyedet. Számukra a normál indiánok is elég furcsák voltak, s jelentősen kisebbek, mint ők. Aligha tettek különbséget kicsik és még kisebbek között.

- Rendben van - adta meg magát Karahan. - A kicsik tehát nem haltak ki, hanem most is élnek. Valahol. De hol?

- Éppen az ő felderítésük a feladata annak az expedíciónak, amelyet az önök részvételével szervezek, hölgyeim és uraim - mondta az Angol. - Éppen az.

6

Nagy vitára nem került sor, mert behozták a kávé és a teát. Mindannyiuk őszinte meglepetésére az Angol a kávéért nyúlt.

Rövid csend után Zombory eltolta maga elől üres teáscsészéjét.

- Most pedig, hölgyeim és uraim, részletesen elmesélem önöknek, hogy ölték meg Reg Austint, és hogy akartak megölni engem is.

Zombory nagyon őszinte és nagyon részletes volt. Csupán Cartwrightről hallgatott. Halkan beszélt, mint akinek fájdalmas visszaidézni azokat a napokat. Amikor befejezte, furcsa, hitetlenkedő csend hullott rájuk. Jó darabig nem is akaródzott megszólalni senkinek, végül is Nick Holmes, a cingár, szemüveges professzor törte meg a csendet.

- Amit elmondott... hm... Mr. Zombory... természetesen nincs okom kételkedni az őszinteségében, mégis... eléggé hihetetlen. Azonkívül ellent is mond az elméletének. Ha jól értettem a szavait, a hármashól, amely megölte Reg Austin barátját, csak egy volt kicsi, a másik kettő normális ember. Úgy gondolja talán, hogy valamilyen módon... felmagasították magukat? Gólyalábbal, vagy micsodával? Kissé meseszerűnek tűnik.

- Biztosan nem - mondta Zombory. - Az a nő, aki újságírónak adta ki magát, normális ember volt.

- Hogy kerülnek akkor a képbe?

Zombory megvonta a vállát.

- Ezt még ki kell derítenünk. Elképzelésem természetesen van róla.

- Boldog lennék, ha megosztaná velünk.

Zombory az ablak négyszögére nézett, amelyen át éppen ebben a pillanatban köszöntött be a lenyugodni készülő nap.

- Az az érzésem, hogy a kicsik civilizációja vírusjellegű lehetett. Ismerik a vírusok működési elvét? Nos, a vírus nem tud szaporodni, ezért befurakszik a megtámadott sejt magjába, és átkódolja annak információs rendszerét. Azt a programot ülteti bele, hogy ezután ne saját magát - a sejtet - reprodukálja, hanem őt, a vírust. A megtámadott szerencsétlen sejt - némi képpen a kakukktójás esetéhez hasonlóan - az ellenséges testeket, a vírusokat szaporítja. Némi

képzavarral élve azt is mondhatnám, hogy a vírus ezalatt otthon ül a karosszékében és malmozik, vagy újságot olvas, amíg a sejt dolgozik helyette. A kicsik sem hoztak létre semmit, másokkal végeztették el a szükséges munkát.

- Ki másokkal?

Zombory megvakarta a feje búbját.

- Jó kérdés. Lehet, hogy az őslények dolgoztak nekik, vagy más, azóta megsemmisült intelligenciák. Az indián kultúrákban ugyanezt a parazita életmódot folytatták - nem is folytathattak volna mást, hiszen ez volt az életelemük. Az indiánokat arra kényszerítették, hogy tejben, vajban, vérben fürdessék őket.

- Hogy őszinte legyek, elég merésznek találom az elméletét. Ráadásul az ön által említett gyilkosok közül csak egy volt kicsi. A többi... jóságos ég, csak nem arra gondol...?

Zombory bólintott.

- A kicsik megtalálják a módját, hogy hatalmukba kerítsék azokat a nagyokat - bennünket -, akikre ki akarják vetni a hálójukat. Civilizációjuk sok millió éve alatt kialakították azokat a módszereket, amelyek segítségével uralkodni tudnak mások felett. Elvégre mi is ezt tesszük. Csakhogy mi lélektelen, általunk létrehozott szerkezetek, vagy állatok felett uralkodunk - és erre meg is vannak a módszereink - ők más intelligenciákkal teszik ugyanezt. Bizonyos jelekből arra következtettek, hogy akarataik végrehajtói nincsenek maguknál. Elrabolták a lelküket, ezáltal olyanokká váltak, mint az automaták. Csak a testük vesz részt a gyilkolásban, a lelkük másutt jár. Az a lélek, amely a testükben él, nem az övék.

Mrs. Palmer le nem vette volna a tekintetét Zomboryról.

Amikor az asszony megszólalt, Zombory akaratlanul is felkapta a fejét. Mély, bűgő hangja volt, mintha orgona szólalt volna meg.

- Mi lesz a következő lépésünk?

Zombory az asszony felé fordult.

- Meg kell keresnünk őket.

- Hol?

Zombory tanácstalanul tárta szét a karját.

- Akárhol. Szimatolnunk kell, fürkésznünk, ki-ki a saját hazájában, és a saját szakterületén. Éppen a gyilkosság bizonyítja, hogy léteznek valahol. Ha nem léteznének, akkor kinek állt volna érdekében megölni Reg Austint?

- Biztos, benne, hogy ők tették?

Zombory bólintott.

- Száz százalékig. És abban is biztos vagyok, hogy figyelnek bennünket. Mindenütt ott vannak a megbízottaik - nevezzük így a hatalmukba kerített embereket -, akik azonnal értesítik őket, ha valaki olyan felfedezést tesz, amelyből rá lehetne bukkanni a titkukra.

- Mint Reg Austin?

- Mint Reg Austin. Az Oaxacai Hírekből megtudták, hogy Austin megtalálta a létüket igazoló kölapot, erre kiadták a parancsot a megbízottaiknak, hogy öljék meg Reget, a bizonyítékot pedig tüntessék el, vagy semmisítsék meg. Nem rajtuk múltott, hogy nem sikerült.

- Idáig.

- Sajnos, az a szomorú helyzet, hogy nem találok a kőlapot, pedig feltúrtam érte egész Teotihuacant. Néha úgy érzem, ott van az orrom előtt, mégsem veszem észre.

- Ön szerint ki készítette?

- Az indiánok. Egy indián mester, aki így üzent a jövőnek. Elmondta, mi történik Teotihuacantban. De hogy megismételjem, amit mondtam, keresnünk kell őket mindenütt. Minden kontinensen. Afrikában, Amerikában, Ázsiában, Európában...

- Állj! - mondta a hátuk mögül valaki.

Cartwright állt az ajtóban, hanyagul az ajtófélfának támaszkodva. Megcsóválta a fejét és elmosolyodott.

- Csak Európa jöhet számításba - mondta nyugodt hangon, amelyben azért Zombory gyakorlott füle ideges vibrálást érzett. - Immár kizárólag csak Európa jöhet számításba.

Julia van der Haas csípőre tette a kezét és Cartwright-ra förmedt.

- Van erre valami bizonyítéka?

Cartwright udvariasan meghajolt.

- Természetesen van, asszonyom.

7

Az Angol nem lepődött meg Anthony Cartwright érkezésén. Mintha a megkönnyebbülés hulláma futott volna át az arcán. Olyannyira így lehetett, hogy még a pipáját is a szájába dugta nagy elégedettségében.

- Sikerült?

Anthony Cartwright bólintott.

- Sikerült, uram!

Ekkor valamennyien - Zomboryt is beleértve -, azt hitték, csodát látnak. A szenttelen, mintagentleman Sir Everett megperdült a tengelye körül és kétszer is felemelt térdére ütött. Zombory esküdni mert volna rá, hogy ősi, skót tánc leghatásosabb lépését ismételte meg kétszer is előttük.

- Hol bukkant rá?

- Ahonnan jelezték, uram.

- Tehát a Madridi Levéltárban. Nem okozott nehézséget a megszerzése?

Cartwright mosolygott.

- Miért okozott volna? A konkvisztádorok levelezése nem hadititok.

Az Angol összedörzsölte a tenyerét, majd a körülötte álmélkodókra pislogott.

- Hogy értsék miről van szó, hölgyeim és uraim, Mr. Cartwright volt szíves megszerezni nekünk egy, a Madridi Levéltárban található levél másolatát. Annak elbeszélésével most nem fárasztanám önöket, miképpen jutottunk a nyomára, egyelőre elégedjenek meg annyival, hogy

tervet készítettünk az esetleges bizonyítékok felkutatására. Azzal számoltunk, hogy talán a Mexikót meghódító spanyolok irományai között akad valami, ami a kicsik létét bizonyítaná. Nos, Tony, kérem olvassa fel, mit talált.

Anthony Cartwright a zsebébe nyúlt és néhány összefűzött és összehajtogatott papírlapot húzott elő belőle.

- Elnézésüket kérem - kezdte mentegetődzve -, amiért a fordítás nem elégíti talán ki a legmagasabb irodalmi igényeket -, de még nem volt elég időm átcsiszolni. Az angol nyelvre való átültetést egy spanyol egyetemi hallgató végezte, akinek a finom angol stílussal kapcsolatban voltak bizonyos nehézségei. Minden további magyarázat helyett hallgassák meg az eredetileg ennél jóval terjedelmesebb iromány ránk vonatkozó részletét. Tehát:

- „... több alkalommal is előadtam. Kérem a tisztelt Tengerészeti Hivatalt, hogy alábbi indokaimat mérlegelni szíveskedjék, és hozzon számomra kedvező döntést.

Tisztelt Hivatal! 1571 májusában kötöttünk ki abban a kikötőben, ahova az Úr már harmadszorra vezényelt bennünket. Jó idő volt, viharok, nagy hullámoknak nyomát sem láttuk. Ennek ellenére minden óvintézkedést megtettünk, nehogy a bennszülöttek felmásszanak a hajóra és ellopják a holmijainkat. Mert azt tudnia kell Méltóságoknak, hogy ezek a fickók az aranyat és a drágaköveket nem sokra becsülik, ha kéred tőlük valamely aranytárgyukat, és ha az nem nőtt valami miatt különösképpen a szívükhöz, vonakodás nélkül odaadják, a mi értéktelen holmink viszont nagy értékkel bír az ő szemükben. Egy egyszerű gyapjúkapucáért, amelybe otthoni mintát szőttek, akár egy aranytálat is lehetne kapni, ha lenne nekik, csakhogy a hiedelemmel ellentétben nem sok aranyuk van. Ezeknek itt legalábbis, a kikötő közelében. Arra befelé, messze a tengertől, ahol Eldorádó terül el, köztudottan még a kerítést is aranyból fonták, ezek a fickók azonban mit sem tudnak róla, vagy csak úgy tesznek, mintha nem tudnának. Jómagam hajlamos lennék rá, hogy kipiszkáljam belőlük rejtett tudásukat, még hozzá szó szerint, jóféle lándzsahegy segítségével, de a két atya, akiket csak kerékkötőnek küldött velünk Őfelsége, nem engedi. Azt mondják, ezek a vadak is isten teremtményei és inkább meg kell őket téríteni, mintsem lándzsát dugdosni a fenekükbe. Én ezzel nem értek egyet, de mit tehet egy tengerészkapitány Isten szolgálói ellen? Engedelmeskedik és végeredményben így is van ez jól. A legfelsőbb hatalom Isten, a kapitány csak utána következik a hajón.

Most pedig azzal az esettel szeretnék foglalkozni, ahol a baj kezdődött. Mi igazából - ezalatt a tengerészeket értem -, nem is nagyon akartunk elmenni abba a városba, ahova a bennszülöttek invitáltak bennünket, Bartholomeo Vargast azonban nem lehetett lecsillapítani, és a katonákat sem. A bennszülöttek elbeszélése szerint abban a városban sok arany és drágakő található, azonkívül meztelen bennszülött lányok. Vannak közöttük olyanok - nem is kevesen -, akiknek az a dolguk, hogy a vendégek rendelkezésére álljanak. Ez amolyan mesterség náluk, mint mifelénk a lotyónémbereké. Csakhogy ez itt nem lenézett dolog, az itteni lányokat nem lehet pofán verni, és megfizetni sem kell: az ő szolgáltatásuk grátisz. Ezekkel a hírekkel aztán úgy felhergelték a tengerészeket, hogy még akkor sem maradtak volna a hajón, ha Bartholomeo Vargas parancsnok nem követelődzik.

Hátrahagytam hát a szokásos őrséget és elindultunk a magas hegy csúcsán álló város felé. Az út nehézségeit engedelmetekkel nem ecsetelem, csak annyit említenék, hogy hét katonát vesztettünk, míg odaértünk. Ketten valami bogyót ettek és meghaltak tőle, kettőt ellenséges bennszülöttek lőttek meg nyíllal - a felcser minden igyekezete ellenére elmergéd a sebük, és szörnyű kínok közepette múltak ki, két fő verekezésben pusztult el, egy pedig elveszett. Behúzódtok a bokrok mögé, hogy könnyítsen magán, de nem jött vissza. Amikor keresni mentünk, semmit nem találtunk ott, ahova igyekezett.

A város szépségeiről hosszú oldalakat lehetne írni, de mivel nekem a vádak megcáfolására irányul az igyekezetem, engedelmetekkel csak érintőlegesen foglalkozom velem.

Amikor a népek megláttak bennünket, félelmükben arcra vetették magukat, és ott is maradtak. Különösen a lovainktól rettegtek. Azt hitték, ők is istenek, mint mi, merthogy a babonás bolondok minket istennek néztek.

El kell mondanom mégiscsak, hogy a város hatalmas nagy, még talán nagyobb is, mint Toledo. És szellősebb, és tágasabb. Ember azonban nem sok van benne, mert amint később meghallottuk, elszökdöstek a papjaik elöl.

Volt egy indián, aki sokat mesélt nekünk mindenről, amit láttunk. Tőle tudom, hogy a lakosok sokkal jobban félnek a papjaiktól, mint tőlünk. Az indiánok kicsik, a papjaik még kisebbek. Ami nagyon furcsa, mert mindeddig bárhol is jártam - pedig megfordultam néhány távol eső szegletében a világnak -, azt láttam, és tapasztaltam, hogy a bennszülöttek papjai nagyobb természetűek az átlagosnál. Talán ezzel akarják bizonyítani, hogy nekik aztán van hatalmuk a világ felett. Pedig dehogyis van! Hatalma csak a mi Urunknak és Máriának van, meg némiképpen egy-két atyának, akik mint már említettem, az Úr nevében megakadályozták, hogy móresre tanítsuk ezeket az istentelen fickókat.

Egyszóval, az indiánok papjai még kisebbek mint ők: ha nem néztem volna a szemük közé, azt is hihettem volna, hogy gyerekek. Igaz, csak egynek sikerült a képébe bámulnom, azt is bánom, hogy megtettem, mivel az meg beteg volt. Valami ragya, vagy mi, annyira eltorzította a pofáját, hogy azt hittem, bélpoklos. De nem volt az. Szószátyár bennszülöttünk elmesélte, hogy ők sem láthatják papjaik arcát, csak akkor, ha már vastagon áll rajta a festék. Eszerint a fickó szerint papjaik nem olyanok, mint ők - állítólag van egy titkos nyelvük, ezen érintkeznek egymással.

A pogány fickó elbeszélése szerint senki nem emlékszik már rá, mikor jelentek meg közöttük a papok. Vannak, akik azt állítják, hogy mindig is köztük voltak, de ez szerinte nem lehet igaz. Jöttek valahonnan, talán az istenek küldték, vagy a jaguárok nemzették őket, mert ezeknél a bennszülötteknél az a hiedelem járja, hogy a nagyon merész vitézeket, és a nagy hatalmú varázslókat jaguárok nemzik. Történik pedig úgy, hogy a jaguárok az istenek parancsára asszonyokat ragadnak el a falvakból és városokból, de nem ölik meg őket, csupán teherbe ejtik. E szörnyű és fertelmes nászból születnek az imént felsoroltak.

Miközben a bennszülött fickó szavait hallgattam, arra gondoltam, talán nálunk is előfordulhat ilyesmi. Csakhogy mifelénk, Toledóban szamarak ejtenek teherbe bizonyos némbereket, s a tőlük született emberbarmok ott sétálnak közöttünk, néha még a feljebbvalóinkká is válnak. Természetesen távol álljon tőlem, hogy a Tekintetes Tengerészeti Hivatal dicsőséges munkatársaira gondoljak.

Eszerint az indián szerint a papok valaha régen érkezhettek közéjük és azóta rettegésben és félelemben tartanak mindenkit. Hogy a félelem okait adjam, íme, lejegyzek néhányat.

Először is, itt vannak mindjárt az áldozatok. Bár a Tisztelt Tanács ismer engem és tudja rólam: nem ijedek meg a saját árnyékomtól, és nem egy alkalommal dugtam lándzsahegyet Őfelsége ellenségeinek szurtos seggébe, amit láttam és a fickók elmeséltek, undorral és megdöbbenéssel töltött el. Mert a papoknak az a szokása, hogy nagy ünnepeken, amikor a Nap, a Hold, az Eső, és más istenek ünnepeit ülik meg, áldozatot mutatnak be nekik. Emberáldozatot. Ilyenkor összefognak egy csomó embert, és végighajtják őket a templomaik között húzódó hosszú úton, amelyet nem ok nélkül a Halottak Útjának neveznek. Szerencsére, amiről írok, többnyire régebben fordult csak elő, mielőtt erre a pogány földre elhoztuk volna a Megváltó

békéjét. Ekkor még a város zsúfolva volt, a lakói nem szökdöstek el, miként a bolhák, amikor a kutató kéz a gatyá korcában próbálja elkapni őket.

*Ezeket az embereket - rabszolgákat, hadifoglyokat - végighajtják az úton - parasztokkal és más emberekkel kiegészítve. Történik ugyanis, hogy a papok előre megmondják hány áldozatot kíván valamely isten. Az pedig sokat szokott kívánni: nem egyet, nem kettőt, nem hármat, hanem ezret! Igen, ezret, vagy még többet! Ezt a számot pedig teljesíteni kell, ha török, ha szakad. Ezért aztán ha a foglyokból és rabszolgákból nem jön össze annyi - foglyot csak háborúban lehet szerezni, de ha nincs háború, hadifogoly sincs -, a lakosságot tizedelik. Kiválasztanak közülük sokat és a feláldozandók közé sorolják őket. Megkérdeztem a pogányt, aki mindezt elmondta nekem, hogy mi történik akkor, ha a kiválasztottak nem akarnak meghalni. Erre elmagyarázta, hogy este jelölik ki azokat az embereket, akiket másnap fel óhajtanak áldozni. Mielőtt azonban megtudhatnák a hírt, elfogják és bezárják őket. Akkor még tiltakoznak, jajgatnak és jajveszékelnék - megpróbálnak megszabadulni a haláltól, később aztán már nem teszik. Azt már a bennszülött sem tudta megmondani, miért. Ő csak annyit tudott, hogy nagy kőházakba csukják be a kijelölteket, ahol az éjszakát töltik. A papok közül be-
mennek hozzájuk néhányan, és velük maradnak reggelig. Hogy ezalatt mi történik, senki nem tudja megmondani. De másnap hajnalban, amikor kinyitják az ajtókat, valamennyi fogoly mosolyog, és önként, örömmel fogadja a halált.*

Mielőtt végig mondom, mi történik majd velük, tudnotok kell, hogy a Halottak Útja végében hatalmas templom áll, amelynek az alapzata négyszögletű építmény. Ennek a tetején helyezkedik el maga a templom. A templomhoz sok-sok lépcsőn kell felmenni. Magam is megpróbáltam az egyikre feljutni, de félúton sem járhattam még, amikor úgy éreztem, a számban van a szívem, és úgy verdes benne, mint a tolvaj keze a zsebedben, ha elkaptad a csuklóját.

Ezeket az embereket felvezetik a lépcsőkön egészen a templom előtti terecskéig, amelyen egy kő asztal áll. Erre sorban lefektetik őket, a kifestett, és tollkoronás papok pedig fekete kőből készült késekkel megnyitják a mellkasukat, majd belenyúlnak a bordáik közé és kitépik a szívüket.

Még hallgatni is elborzasztó. Csak pogányok tehetnek ilyet. Igaz, hallani sok mindent a Szent Inkvizíció tevékenységéről is, de az köztudottan jó célt szolgál: az eltévelyedettek visszatérítését a Pásztor nyájába. Ez azonban más: szörnyű és fertelmes.

Így tépik ki mind az ezer ember szívét, majd a szíveket felajánlják az isteneiknek. Például az Eső istenének, bizonyos Tlalocnak, aki rendkívül kedveli a még eleven, verdeső szívet.

Azt is el kell mondanom, hogy manapság már nemigen mutatnak be áldozatot, mivel nincs kit feláldozni.

Az áldozaton kívül a lakosságot sújtják még a különféle adók, például a kukoricadó, amelyet a kukoricatermés után kell beszolgáltatniuk. A legsúlyosabb terhet azonban az állandó építkezések jelentik, mert a papok parancsára szüntelen építkezések folynak. Egyre nagyobb és nagyobb templomokat akarnak emelni, mintha csak feltették volna, hogy olyan magasat is építenek, amelynek a csúcsáról elérhetik az isteneiket. Ennek pedig nem lesz jó vége. Egyszer már történt ilyesmi, akkor is nagy baj lett belőle, mert a mi Urunk úgy összezavarta az építők lepcsés nyelvét, hogy azóta is csak makogunk, mint a nyulak, ha idegen föld fiával találkozunk. Így voltam én bizonyos portugál néemberrel, aki hasztalan próbált elmagyarázni nekem valamit, de én nem értettem, ezért szerelembe estem vele. Csak később tudtam meg, hogy azt akarta tudtomra adni: szégyenteljes betegsége van, amelyet én is el fogok kapni, ha nem teszek le vele való szándékomról. Nem tettem le. El is kaptam a nyavalyát, hogy a fene vinné el.

Ezért aztán, mint már mondtam, a városlakók megelégték a terheket és lassan otthagyták a városokat. Magam is láttam csoportokat, amint sietősen haladtak az erdők felé, nyakukban gyermekeikkel és más jószágukkal. Sokan imádkozva fordultak hozzánk, hogy öljük meg a papjaikat, nyúzzuk le a bőrüket és tömjük ki őket szalmával, miképpen ők is ezt szokták tenni szerencsétlen alattvalóikkal Kukoricaisten ünnepén.

Most pedig rátérnék arra, amit elő kell adnom. A fővezér parancsára bevonultunk a városba, ahol éppen azokban a napokban fordult a helyzet nagyon súlyosra. Mármint a papok számára. És a mi számunkra is, csak akkor még nem tudtuk.

Bevonultunk a városba, és megpróbáltunk beszélni a papokkal, de nem találtuk őket. Pedig sok száznak kellett volna lennie a falak között - ezt mondta az az indián, akivel összebarátkoztunk. A város maga szegény volt; aranyat és drágaságot alig találtunk benne. Lakosságot és élelmet nemkülönben.

Megkértük az indiánt, mutassa meg nekünk, hol laknak a papok. Először szabadkozott, hogy ilyet nem szabad tennie, a papok rettenetesen megbosszulnák, ha megtenné, amikor aztán Diego Lamas oldalába bökte egy kicsit a kését, megváltoztatta a nézetét és megmutatta.

A papok egészen kicsi házakban laktak a föld alatt. Kicsi szobákban, amelyeket kicsi ajtók kötöttek össze egymással. Ezekben éltek asszonyaikkal és gyerekeikkel, akik szintúgy kicsik voltak. Az indián nem tudott olyan esetről, hogy egy papnak ne kicsi asszonya lett volna. Ünnepeken néha megtörtént, hogy indián asszonyokkal háltak, de csak ritkán, és ebből a nászból sosem születtek gyermekek. Hogy miért nem, azt az indián nem tudta megmondani.

A kicsi papok kicsi házait ezúttal üresen találtuk. Nem volt bennük egyetlenegy sem - mind eltűnt valamerre. Az indián nagyon hálás volt, amiért Diego Lamas kihúzta a kését az oldalából, és hálából elmesélte, hogy a papok nagyon bánatosak, mert már alig van ember, akit fel lehetne áldozni, az indiánok nem fizetik az adókat, és templomokat sem hajlandók építeni. Ezért lehet, hogy ők is elmentek a városból - talán azért, hogy az indiánok után siessenek és elkapják őket.

Tisztelt Hivatal! Mivel aranyat és drágaságot igen keveset találtunk, élelmünk is fogytán volt, követelni kezdtük a parancsnoktól, hogy forduljunk vissza a tengerpartra, s amint az utasítás szól, építsünk erődöt. A parancsnok azonban makacs volt, mint az öszvér és azt ordította, hogy addig el nem mozdul, amíg annyi aranya nem lesz, amennyiért visszavásárolhatja apja által zálogba adott, Toledo melletti birtokát. Hiába volt azonban minden ordítózása, annyi aranyat sem találtunk, amennyivel besétálhattunk volna Toledóban a lányok házába.

Végül a parancsnok beadta a derekát. Dühöngött, átkozódott, falba verte a fejét a papok elhagyott házában, de belátta, hogy ha nem akarunk felfordulni az éhségtől, valóban vissza kell térnünk.

A tengerpartra vezető útról sok mondanivalóm nincs, ha csak az nem, hogy öt emberemet veszítettem el. Egyet megharapott egy majom, amitől gyors lázat kapott és meghalt, egyet kígyó csípett meg, kettő verekedés közben vesztette életét, egyet pedig az őrség lőtt agyon véletlenül. Pedig jó és tiszteletet parancsoló tengerészek voltak.

Már alig vártam a pillanatot, hogy megpillanthassam hajónkat, a büszke Esperanzát. Fejrevalómat a magasba hajítottam, amint kiléptünk a tengerpartot a szárazföldtől elválasztó bokrok közül. Kalapom felröppent a levegőbe, majd leesett a földre. A látvány, amelynek szemtanúja voltam, olyan bénítóan hatott rám, hogy még elkapni is elfelejtettem. Hajóm, a büszke Esperanza, melynek Őfelsége a tulajdonosa és a Tisztelt és Nagytekintélyű Tanács bölcs irányítása alá tartozik, nem volt sehol. Vagyis a helyén nem volt.

Lábunk a földbe gyökerezett, ajkunkat a fájdalom és a tehetetlenség kiáltásai hagyták el. Nem volt hajóroncs a közelben, árbocvég sem látszott ki a vízből, üszkös nyomokat sem találtunk, ezért feltételeztük, hogy hajónknak nem esett baja, hanem a rajta maradt tengerészek felszedték a horgonyt és eltávoztak valahova. Istenem, de hova?

Kifutottunk a partra és a nyomokat kutattuk. Semmi nem mutatta, hogy csatára, vagy ütközet-re került volna sor. Nem láttunk halottakat, vérnyomokat, küzdelem nyomát. Csupán egyetlen nyomot fedeztünk fel egy bokor alján: egy meztelen emberi lábnyomfélét, talán egy gyermekét.

Egy napig várakoztunk, és még tüzet is gyújtottunk, hátha a hajósok visszajönnek rejtélyes útjukról, de nem jöttek vissza, jöttek viszont bennszülöttek szép számmal. Azt hittük, meg akar-nak támadni bennünket, de nem voltak irányunkban gonosz szándékkal, sőt mintha örültek volna nekünk. Szerencsére volt köztünk egy atya, aki valamelyest értette a nyelvüket, ez aztán megtudta tőlük, hogyan váltak dicső társaink köddé. Ez pedig a következőképpen történt: Egy nappal ezelőtt papok jöttek ki a bokrok közül, akik korábban a városban éltek és az emberek szívéért tépdesték nagy igyekezettel. Néhányan a víz szélére mentek és szólítani kezdték a hajón lévőket. Azok csónakba szálltak és kijöttek hozzájuk. Vállukon volt a fegyverük is. A papok körbefogták őket, de nem nyúltak hozzájuk egy ujjal sem. Ezután a bennszülöttek olyat meséltek, amit nem hiszek el, és nem is értek, jó uraim. A leskelődők szerint a tengerészek csónakba vették a papokat és felvitték őket a hajóra. Egész éjszaka szállították őket, majd a fegyvereiket behajigálták a vízbe. Azt is mondhatom, hogy lázadás történt, csak hogy nem tudom ki ellen lázadtak fel. Kétségtelen tény, hogy embereimet lefegyverezték, ugyanakkor fogalmam sincs róla, ki fegyverezte le. Úgy látszik, mintha ők maguk fegyverezték volna le önmagukat. De még inkább, hogy áldozatául estek a papok varázslatának. Hogy miképpen történt ez, jó uraim, egy egyszerű hajóskapitány meg nem tudja mondani kegyelmeteknek.

Így esett az Esperanza elvesztése. Bár a parton épített erődök emberei, és az Eldorádó után kutatók is gyakorta vizsgálták az elhagyott öblöket, és más, gyanús helyeket, nem sikerült a nyomára bukkanniuk. Nem gondolhatok másra, mint hogy a büszke Esperanza a tenger mélyére került.

Tisztelt Tengerészeti Hivatal! Kérem kegyelmeteket, mentsenek fel az államkincstár tulajdona elherdálásának vádja alól. Hiszen ismernek kegyelmetek, jól tudjátok, hogy mindenkoron Őfelsége leghívebb szolgája voltam. Életemet a tengeren töltöttem Őfelsége, és a Hivatal szolgálatában...” blabla, blabla, blabla.

Anthony Cartwright összegyűrte a papírokat és a jelenlévőkre pislogott.

- Nos, mit szólnak hozzá?

Senki nem mert megmukkanni. Mindenki arra várt, hogy az Angol mondja ki az első szót.

Ő aztán ki is mondta. Megsimogatta a bajuszát és gyanakodva Cartwrightra nézett.

- Biztos, hogy nem hamisítvány?

Cartwright meghökkenve nézett vissza rá.

- Ki az ördögnek állna érdekében ilyet hamisítani? Hiszen rajtunk kívül senki nem találna benne semmi érdekeset.

Az Angol elővette a pipáját és a szájába dugta. Zombory látta, hogy icipicit megbillen a pipa feje, ami a pipát tartó kéz enyhe remegésének is betudható volt.

- Ez... esetben... hölgyeim és uraim... óriási felfedezést tettünk. Megállapíthatjuk, hogy a... kicsik valóban léteztek... Túléltek az évmilliókat és hosszú ideig részt vettek a közép-amerikai indián kultúrák formálásában. Azután egyszer csak felkerekedtek és elmentek onnan.

- Hová? - tört ki a kérdés a cingár Nick Holmesból.

- Igen. Ez a... kérdés. Talán voltak, akik ottmaradtak az őserdőkben, és még most is ott élnek. Ez a hajónyi kicsi azonban... ki tudja hova hajózott.

- Én tudom - mondta Julia van der Haas. - Vagy legalábbis sejtem.

- Hova? - tátotta el a száját az Angol tudományos titkárnője, Lucy Meyer.

- Ne nevéssenek ki érte... de esküdni mernék rá, hogy a hajó visszatért oda, ahonnan távoli vizekre indult. Valami azt súgja, hogy a kicsik el akartak menekülni balsikereik színhelyéről. Ezenkívül valószínűleg felmérték azt a veszélyt is, amellyel a spanyol hódítók fenyegették a kontinenst, és benne őket is. Úgy határoztak, bemerészkednek az oroszlan barlangjába.

- Nevetséges - csóválta meg a fejét Ahmed Karahan professzor. - Miért tették volna?

Másnapra kiderült, hogy egyáltalán nem is olyan nevetséges ez a feltételezés.

8

Az érdekem ismét csak Tony Cartwrighté volt, aki, úgy látszott, egész éjjel le sem hunyta a szemét. Szemhéja vörös és dagadt volt a kialvatlanságtól. Gyakran megcsuklott a hangja, ahogy hajnali élményéről beszélt.

De a többiekéről sem mintázhatták volna meg a kiegyensúlyozottság és a kipihenség szobrát. Az Angol nyakkendője legalább három centiméterrel balra csúszott, amit Lucy Meyer még soha életében nem tapasztalt nála. Pedig ott volt professzora oldalán a nagy hondurasi földrengésben, és egyenesen állt a nyakkendője akkor is, amikor Kasmírban gerillák ejtették fogságba őket. Most azonban félrecsúszott. Lucy Meyer ebből azt a következtetést szűrte le, hogy nehéz idők várnak rájuk.

Cartwright ismét papírlapot tartott a kezében; szerencsére ezúttal csak egyet. Diszkrétan ásitott, majd felemelte és meglengette az orruk előtt.

- Erre vártam, hölgyeim és uraim! Mielőtt felolvasnám önöknek, be kell vallanom: nem hittem volna, hogy van der Haas professzornőnek igaza legyen. Ezennel ünnepélyesen bocsánatot kérek öntől, professzorasszony.

Julia van der Haas meghökkenve meredt rá.

- A bocsánatkéréseket akár abba is hagyhatja. Inkább azt mondja meg, mi a fene az ott magánál?

Cartwright megköszöri a torkát.

- Tegnap küldtem valakinek üzenetet e-mailen. Van egy barátom, aki a madridi levéltárban dolgozik, vagy ezt említettem már?

- Tovább! - vezényelt a professzorasszony.

- Feltettem neki a kérdést, hogy vannak-e a levéltárban olyan adatok, amelyek azt rögzítik, hogy elveszettnek hitt hajók megkerültek. Olyanok, amelyekről már lemondtak, és a Tengerészeti Tanács az ilyenkor esedékes eljárást is lefolytatta. Mit gondolnak, mennyit talált?

Julia van der Haas kíméletlenül Cartwright mellének bökte az ujját.

- Tovább!

- Tizennégyet. Csak a XVI. században. Köztük volt az *Esperanza* is. Valamennyi között az ő ügye látszott a legbonyolultabbnak és legtitokzatosabbnak.

- Tovább!

- Igenis, asszonyom. Hallgassanak ide, hölgyeim és uraim.

„*Sanchez de Biscaya vizsgálóbiztos jelentése az Esperanza ügyében.*

Tisztelt Tengerészeti Tanács!

Mint szíves tudósításokra jutott, az Esperanzát, amely 1571 május havában tűnt el, miután megkerült, szigorú vizsgálatnak vettem alá. A hajó Cádiz kikötőjénél bukkant fel, az öböl előtt - sem legénység, sem utasok, sem hordók, sem ládák nem voltak rajta. Általában nem volt rajta nyoma emberi életnek. A vitorlakötelek azonban elhasználtaknak és javítottaknak látszottak, ami arra mutat, hogy valakik mégiscsak használhatták őket.

Mivel a hajóval nem sokra mentünk, kikérdeztük a környező népeket, mit tapasztaltak az utóbbi időben az öböl körül. Egyetlen asszonyszemély akadt csak, aki mintha gyerekeket látott volna zsákvászon kámzsába öltözve a közeli temető felé vonulni. Azt hitte, valamely árvaház halottját temetik, s a gyerekek azért vonulnak a temetőbe. Bár kérdezősködésem eredményeképpen megtudtam, hogy semmilyen árvaház nem tartott temetést az időben, a kámzsás gyermekek látványa nehezen hozható összefüggésbe a hajó felbukkanásával.

Meg kívánom még jegyezni, hogy a hajó eltűnt tengerészeinek nem sikerült a nyomára bukkannunk. Nyomoztattam utánuk a szülőhelyükön és lakóhelyükön is, de a családtagok semmit sem árultak el róluk. Vagy nem tudták, hol vannak, vagy nem akarták megmondani.

Természetesen elképzelhetőnek tartom, hogy a tengerészek arannyal megrakva tűntek el és így Ófelsége tulajdonát lopták meg - bizonyítékom erre azonban nincsen. A megfelelő körözünyeket kibocsátottam, a hajót megtisztítottuk és megszenteltettük. Kérem méltóságotokat, hogy Diaz kapitány ellen a büntetőeljárást megszüntetni szíveskedjenek.

U. i. Ugyanakkor nem javaslom Diaz kapitány aktív szolgálatba való visszahelyezését. Az idegenben töltött idő megtámadta az egészségét, különösen az agyát. Kis termetű papokról hallucinál, akik a hajóját lopták volna el. Figyelmeztetésemre, hogy ha felelőtlenül terjeszti tévtanait, nagyon megütheti a bokáját, még csak nem is reagált. Mindegyre azokról a kicsi papokról beszél...”

Cartwright lehajtotta a fejét, majd megtörölgette a szemét.

- Mit szólnak hozzá?

Egyelőre meg sem tudott mukkanni senki. Az Angol csak nagy sokára érzett magában annyi erőt, hogy kinyögjön néhány szót.

- Óriási... Vajon most... hol lehetnek?

Erre a kérdésre Alec Ferguson adta meg másnap délután a választ.

Alec Ferguson a keresés legegyszerűbb módját választotta. Nem kicsikről értekezett, nem papokról, nem indián kultúrákról, nem eltűnt civilizációról, még csak nem is az időről időre bekövetkező katasztrófákról. Nemes egyszerűséggel lerajzolta a Reg Austin által az Oaxacai Hírekben leközzölt lányomot, és feltette a kérdést az interneten, ki tud valami hasonlóról.

Neki is hajnalban jött meg a válasz. Egy bizonyos Lamartin hadnagytól, Európából, Franciaországból, a Pireneusokból.

Amikor az üzenet megérkezett, Alec Ferguson hátralökte a székét s kinyújtott mutatóujjával a képernyőre bökött.

- Most megvagytok!

Pedig de messze volt még az az idő, hogy beteljesedjék a jóslata!

Harmadnap délutánján Mrs. Palmer magához hívatta Steve Zomboryt. A leghatalmasabb főnökasszony, a Régészeti Tanács elnöknője külön lakosztályban lakott a Hiltonban. Egyszerű vonalú, barna kosztümben ült az íróasztalánál, amikor Zombory bekopogott hozzá.

Zombory nyugtalan volt, rossz érzések kerülgették. S bár élete során csak kevesen mondhatták el magukról, hogy tartott tőlük, ez a találkozás éppen ezek közé a ritka alkalmak közé tartozott. Az Angol természetesen nem mondott neki semmit - a piszkos munkát, mint általában, Cartwrighta hagyta. Cartwright aztán nemes egyszerűséggel Zombory tudtára adta, hogy nagyon sok függ tőle, talán több is, mint gondolná. Az expedíció finanszírozásának a költségei viszont Mrs. Palmertől függenek. Ha ő áldását adja a dologra, mehetnek a kasszához, ha nem, jó időre jegelni kell a tervet.

Mrs. Palmer nem is rejtette véka alá, hogy kíváncsi Zomboryra. Végigfuttatta rajta a szemét - feje búbjától egészen a talpáig. Zombory talán még el is pirult - erre sem volt példa az elmúlt évek során. Ha harc, legyen harc - gondolta, és ő is alaposan feltérképezte az asszonyt. Mrs. Palmer egészségtől kicsattanó nő volt, harminc és harmincöt között.

- Nos? - kérdezte az asszony elégedetten hátradőlve a karosszékében. - Hogy van megelégedve velem?

Zombory úgy gondolta, könnyedre veszi a figurát. A tréfa néha jó mentőövnök bizonyul.

- Semmi vész - mondta elismerően elhúzva a száját. - Nem marad a férje nyakán.

Mrs. Palmer arcán alig észrevehető rándulás futott végig.

- A férjem meghalt, Mr. Zombory.

Zombory azt hitte, menten megnyílik a föld a talpa alatt. Hogy lehetett Cartwright olyan marha, hogy nem említette neki.

- Sajnálom, asszonyom.

Mrs. Palmer megvonta a vállát.

- Tíz éve történt. Utánanéztem a múltjának, Mr. Zombory. Megengedi, hogy Steve-nek szólítsam?

- Megtisztel, asszonyom.

- Maga pedig hívjon Pamelának. Csodálom, hogy Sir Everett nem említette a férjemet. Bizonyára nem akarta megijeszteni magát azzal, hogy szabad vagyok. Szóval, utána néztem a múltjának. Tudja, hogy a férjem is a tengerészeti hírszerzésnél dolgozott?

- Nem tudtam, asszo... Pamela.

- Akció közben nyoma veszett. Ezért is figyeltem fel magára. Valahogy megbízom azokban, akik a tengerészetnél szolgáltak. Mit gondol, veszélyes lesz ez a kis kaland odaát, Európában?

- Nem hinném. Bár... ki tudja? De miért érdeklí ez önt, Pamela?

Az asszony a lábára simította a szoknyáját.

- Mert én is magukkal megyek. És azt szeretném, ha maga lenne a testőröm. Nem kell megijednie, nem muszáj egész nap a szoknyám mellett ülnie, elég ha esténként meggyőződik róla, megvagyok-e még. Csak a testőröm lesz. Vállalja a feladatot?

Zombory megkönnyebbülten fellelegzett, ami természetesen nem kerülte el az asszony figyelmét.

- Megtisztel vele, asz... Pamela.

Az asszony felállt és felé nyújtotta a kezét.

- Akkor hát viszontlátásra, Steve. Remélem, nem rémítettem meg túlságosan?

Amikor Steve Zombory elment, Pamela Palmer átsietett a fürdőszobába és odaállt a nagy tükör elé. Reménykedve pillantott bele, hátha az a huszonegy éves, barna kontyos, nagy szemű lány néz vissza belőle, akibe annak idején az egész évfolyam szerelmes volt.

A tükör okos, szomorú szemű asszonya azonban már csak alig-alig emlékeztetett Pamela Griffits-re. De azért ez is szép volt és kívánatos, a férfiak jó része a nyakát törte volna, csak hogy megkaphassa.

A nagy hatalmú Régészeti Tanács igazgatónöje mégis a fésülködőasztalkára borult és elsírta magát.

- Miért? Istenem, miért? - kérdezgette elcsukló hangon, de akármeddig is ismételtette, nem érkezett válasz a kérdésére.

A tengeren túl

1

A három férfi úgy lépett be az ajtón, mint a western-történetekben a három fejdász, akik elhatározták, hogy megtisztítják a környéket a banditáktól, ha akarják a helybéliek, ha nem. Sofie majdhogynem felsikított, amikor megpillantotta őket. Biztos volt benne, hogy rosszban sántikálnak. Ujjai a riasztógombra tapadtak, de mielőtt még megnyomta volna, rájött, hogy hiába is nyomkodná, úgysem csengene sehol. Két éve múlt, hogy leszerelték, akkor, amikor megszüntették a tíz embert foglalkoztató helyi őrösöt. A Közigazgatási Hivatal áthelyezésével fokozták le a csendőrséget két személyre. Márpedig egy csendőr hadnagy és egy adminisztrátortizedes nem ér annyit, hogy fenntartsák miattuk a drága riasztórendszert, főleg a mobil telefonok korában.

A legelől lépkedő, markáns arcú férfi azonban nem tűnt bűnözőnek. Még franciául is tűrhetően beszélt, pedig azonnal látszott rajta, hogy nem francia anya tanította az első szavakra.

- Gerard Lamartin hadnagyot keressük, kisasszony.

Sofie nyelt egy nagyot.

- Nem tudom, a hadnagy úr fogadhatja-e önöket. Meg szabad kérdezni, milyen ügyben?

A férfi bólintott.

- Természetesen. - Zsebébe nyúlt, sárga papírlapot húzott elő belőle és a lány kezébe nyomta. - Megkérhetném, hogy vigye ezt be neki?

Sofie a papírra pislantott, szája elé kapta a kezét és diszkréten felsikkantott rémületében.

A papíron egy kicsi lábnyom volt. Az a lábnyom, amelyet ott találtak a bokor alján, s amelyet Lamartin hadnagy gipszbe öntött.

- Igenis - mondta halkán, miközben azon imádkozott, hogy lehetőleg ne remegjenek a lábai, amikor feláll. - Igenis.

A három férfi ekkor - szakasztott úgy, mint a westernfilmekben - az ajtófélfához támaszkodott és komor tekintettel a levegőbe meredt.

Sofie halkán kopogott és a papírral együtt betántorgott Lamartin szobájába.

2

- Jóságos isten! - sóhajtotta Lamartin hadnagy, amikor a három férfi helyet foglalt a puritán faszékeken. - Úgy érzem magam, mint a horgász, aki a fogás legcsekélyebb reménye nélkül bedobja a horgát a vízbe, és egyszer csak kiránt belőle egy nagy halat!

Sofie irigykedve a férfiakra pislogott. Mennyire másként beszél velük Lamartin, mint vele! Vele mindig olyan, mintha a tanító bácsija lenne, ezekkel pedig úgy cseveg, mint a barátaival.

A markáns arcú, jóképű férfi sokat sejtetön Sofie-ra pislantott.

Lamartin elmosolyodott.

- Sofie előtt nyugodtan beszélhetünk. Matthieu tizedes nemcsak a munkatársam, hanem több fontos esemény részese is volt. Igaz, Sofie?

Sofie bólintott, miközben érezte, hogy piros hullámok futnak át az arcán.

- Rendben van - mondta a markáns arcú férfi. - Az én nevem Steve Zombory. A Bostoni Közép-amerikai Indián Kultúrákat Kutató Intézet munkatársa vagyok. Ez az úr itt Anthony Cartwright, ő pedig Alec Ferguson. Mindketten régészek. Akkor hát Monsieur Lamartin itt az ideje, hogy elbeszélgessünk egymással. Előbb meghallgatjuk az ön történetét, aztán ön is meghallgathatja a mienket. Rendben lesz így?

Lamartin bólintott, ezzel nyomban kezdetét is vette a mesedélután.

Éjfélre járt az idő, amikor már mindent tudtak egymásról. Lamartin és Sofie úgy érezték, mintha furcsa mesevilágba cseppentek volna, ahol eltűnt a határvonal a valóság és a képzelet, a tudományosan megalapozott érvek, és a legfalrengetőbb ostobaságok között. A kis kecskeszakállt viselő Alec Ferguson felemelkedett, és bekapva a Sofie által készített, utolsó szendvicstarabkát is, az ajtó felé intett a fejével.

- Hol a hullája?

- Odaát - mondta Lamartin. - A csűrben.

Ferguson elfintorította az orrát.

- Hány napos?

- Semmi vész - nyugtatta meg Lamartin. - Betettem egy nagy hűtőbe.

- Te jó ég! - hökkent meg Tony Cartwright. - Maguk franciák aztán mindenre felkészültek.

Lamartin szomorúan ingatta meg a fejét.

- Azt a hűtőt a saját pénzemből vettem. Lehet, hogy a legutolsó csendőrségi fizetésemből. Ráadásul még fel is kellett hozatnom egy teherautóval. Ezért is eszünk most szendvicset és nem osztrigát citrommal. Még szerencse, hogy a vágóhídon éppen kiselejtezték a régi hűtőket.

A hangja szomorú volt, a szeme azonban megkönnyebbülten mosolygott.

Steve Zombory megfogta a könyökét.

- Figyeljen ide, Gerard. Nem kell pánikba esnie. Elkapjuk őket, és maga elindulhat a világhír felé. Még csendőrminiszter is lehet magából.

- És ha nem sikerül? Ha kiderül, hogy hetek óta rejtegetek a csendőrség épületében egy hullát, amelyet pedig már rég be kellett volna szolgáltatnom?

- De hiszen maga látta a kicsiket. Tudja, hogy léteznek. Azok viszont nem hisznek bennük. Megvizsgáljuk a halottat és holnap akár oda is adhatja nekik.

Lamartin legyintett.

- Leszámoltam én már mindennel. Csupán egyetlen kívánságom maradt. Meg szeretném találni Marie nénét.

Cartwright biztatóan a vállára vert.

- Meg fogjuk találni. Holtbiztos, hogy megtaláljuk.

Azt már csak magában tette hozzá, hogy ha élve nem is, hát holtan biztosan.

Lamartin egy régi tűzoltókocsinak támaszkodva figyelte, amint a három férfi körülállja Garcia Muñoz szürkére fagyott holttestét.

- Ennek annyi - mondta Alec Ferguson a megilletődöttség legkisebb jele nélkül. Majd amikor magán érezte Lamartin hadnagy rosszálló tekintetét, gyors mentegetődzésbe fogott. - Amíg az egyetemet végeztem, kisegítőként dolgoztam egy kórboncnok mellett. Volt alkalmam elég hullát látni. Te csinálod, Tony?

Anthony Cartwright bólintott, és a halott fölé hajolt.

- Hogy is hívták a fickót?

- Garcia Muñoznak.

- Mit mondott, mire kell figyelnem?

- A lábára és a szívére.

- Hát akkor lássuk a szíve helyét.

Mondani könnyű volt, megtenni annál nehezebb. A fehér lepedő, amelyet még Nicole Lamarche doktornő terített Muñoz holttestére, úgy ráragadt, hogy csak komoly erőfeszítéssel lehetett letépní róla. Cartwright összeharapta a száját, és addig nem nyugodott, amíg a takaró le nem hullott a padlóra.

- Lássuk tehát a szívét. Ennek valóban nincs. Igen... pontosan úgy csinálták, ahogy csinálni kell. Látják? Itt mentek be két borda között, itt nyúlt be a pap a kezével, és tépte ki a még eleven szívet.

Lamartin érezte, hogy megindul a verejték a hátán és az alsónadrágjába csöpög. Szeme előtt fekete foltok ugrándoztak, mint engedetlen kisbarikák. Dicsérte az esztét, amiért megtiltotta Sofie-nak, hogy végignézze a három férfi halottszemléjét.

- Hajolj csak ide, Steve.

Zombory a halott fölé hajolt. Nem volt szép látvány, mint ahogy sosem szép látvány egy kitépett szívű férfi.

- Tökéletes munka. Nem sokat felejtettek az elmúlt évszázadok során.

- Miért felejtettek volna, hiszen megállás nélkül gyakorolták. De van itt valami, ami nem tetszik nekem. Kicsi és fekete. Ha nem fagyott bolha, akkor valami más.

Cartwright zakója felső zsebébe nyúlt, csipeszt húzott ki belőle és a sebbe dugta.

- Lássuk csak, mi vagy? Így, ni! Csak nem egy obszidiándarabka?

Másik kezével zsebkendőt rángatott elő és csipeszestől beletekerte a fekete valamit. A hadnagyra nézett, és hunyorított egyet.

- Magának van igaza, hadnagy. Lehet ugyan, hogy valóban kószálnak erre pireneusi farkasok, az is lehet, hogy oroszlánok is, az azonban holtbiztos, hogy ezt a szerencsétlen flótást nem ők választották el a ketyegőjétől. Nézze csak a seb szélét. Mit lát rajta?

- Cikkakkokat.

- Úgy bizony. Szép kis cikkakkokat.

- Salazar doktornő szerint ezek harapásnyomok.

Cartwright megcsóválta a fejét.

- Ez csak azt bizonyítja, hogy Salazar doktornő soha nem látott még olyan embert, akinek kőkéssel metszették fel a mellkasát.

- Az igencsak valószínű.

- Márpedig ez ilyen. Muñoznak kőkéssel vágta a bordái közé. A kőkés bizonyos értelemben nem éles, nem lehet egyetlen vágással kiszabadítani a szívet, egy kicsit nyiszatolni kell vele.

Lamartin nagyot nyelt.

- A fenébe is... mindjárt rosszul leszek.

- Ó, hiszen ez csak egy vágási technika. Természetes dolog, hogy a tapasztalatlan orvos akár állatfogaknak is nézhetné. Pedig kőkéssel van dolgunk. Most pedig lássuk a lábát. Mit mondott arról a liáncspadról? Hogy szorosan rászorult a lábszárára? Nézzük csak.

A halott lábai fölé hajolt és rövid szemlélődés után csak úgy két ujjával lecsipentett róla valamit.

- Ezt is megvizsgáljuk mikroszkóp alatt. Van zsebkendőd, Steve?

- Ilyen célra nincs.

- Add csak ide!

Zombory savanyú képpel a zsebébe kotort és egy fekete keretes zsebkendőt húzott ki belőle.

- Egy régi barátnőmtől kaptam.

- Ne félj, nem gyűjtök zsebkendőket. Látja, Gerard? Ez a kis szálacska alighanem a maga igazát bizonyítja. Valami liánnak a szála. Elkapta a pasast és felrántotta a levegőbe. Ez itt meg égésnyom. Esküdni mernék rá... hogy nem táborúztól van.

Csak akkor hagyták abba a munkát, amikor hajnalodni kezdett.

4

Az Angol elégedetten trónolt egy jókora hordón, amelyet Cartwright vásárolt a közeli pincészetben. Mellette, egy kisebb hordón maga Tony Cartwright ücsörgött. A többiek szanaszét szóródva heverték a fűvön; ki tábori széken, ki csak úgy, natúr. Ahmed Karahan professzor imaszönyegszerű valamit terített a fenéke alá, s amikor Nick Holmes megkérdezte tőle, micsoda az a valami, csak bizonytalan morgásfélét kapott rá válaszul.

Felettük akkora hold függött az égen, amekkora nincs is a valóságban. A hegyek között megszorult levegő okozhatott olyan fénytörést, amely sokszorosára növelte az égitest terjedelmét. A sebtében felállított sátrak holdfényben fürödtek. Enyhe szellő bolyongott közöttük, mintha nem találná az utat a sátorfeszítő kötelek és a cövekek sűrűjében.

Az Angol intett Cartwrightnak, aki erre megkocogtatta az előtte álló borosüveget a gyűrűjével.

- Kis figyelmet kérek, hölgyeim és uraim!

Mindannyian elcsendesedtek. Csak Nick Holmes professzor mocorgott bizonytalanul egy kerek földhányáson.

- Hölgyeim és uraim, Sir Winston Everetté a szó!

Az Angol megsimogatta a bajuszát, és kirakta maga elé a pipáját a hordóra. Éppen szóra akarta nyitni a száját, amikor a pipa váratlanul megindult, átbucskázott a hordó peremén, majd elegáns fejesugrással eltűnt a fák között. Az Angol eleganciáját és hidegvérét meghazudtoló sebességgel kapott utána, a pipa azonban ezúttal gyorsabb volt nála.

Sir Everett hitetlenkedő mosollyal emelte fel a fejét.

- Ez... ez... egyszerűen... bocsánat, de...

Tony Cartwright a tettek embere volt. Leugrott a hordójáról és a fűbe vetette magát. Rövid keresés után diadalittasan emelte magasba a pipát.

Pamela Palmer megcsóválta a fejét.

- Rossz jel.

A közvetlenül mellette ülő Steve Zombory rámosolygott.

- Hisz a kedvezőtlen jelekben?

- *Csak azokban* hiszek - mondta az asszony. - Vannak egyáltalán kedvező jelek is? Különbö tudja, mire gondoltam?

- Mire?

- Hogyha én ejtettem volna le valamit, maga is olyan lelkesen ugrott volna utána, mint Cartwright Ősirsége pipája után?

- Az csak természetes - bólintott Zombory. - Ha maga ejtette volna le a pipáját, a világ végére is utána másztam volna.

Pamela Palmer a tudományos életben elfoglalt magas pozíciójához méltatlanul oldalba boksolta Zomboryt, aki erre eldőlt a fűvön. Gyorsan fel is tápáskodott, amikor meghallotta Sir Winston senkiével össze nem téveszthető hangját.

- Tisztelettel üdvözlöm önöket, hölgyeim és uraim. Nem akarom hosszúra nyújtani a beszédemet, ezért csak annyit mondok: remélem, sikerrel járunk. Nem szokásom előre inni a medve bőrére, és nem is tenném meg, ha nem töltené el a szívemet melegséggel az a tény, hogy néhány tudományág legkiemelkedőbb képviselőjét üdvözölhetem itt, a világ egyik legcsodálatosabb helyén, a Pireneusokban. Hölgyeim és uraim, minden sátorban találnak egy üveg whiskyt, amelyet Wauni professzor volt szíves elhelyezni benne.

Wauni professzor alakja ebben a pillanatban tűnt fel a sátrak között a hold fénysugaraitól körülfonva.

- Hurrá! - lelkesedett Julia van der Haas. - Maguk britek aztán igazán tudnak ünnepelni.

- A whisky nem akármilyen whisky - folytatta Sir Winston Everett. - Olyan kis falucskából való, a Yorkshire-i grófságból, amely a nagyléptékű térképeken is csak nagyítóval található meg. Családom egészen a XIV. század óta onnan kapja a whiskyt. Az ottani tölgyfaerdők fájából készült hordónak nincs párja a világon.

Wauni professzor, aki Miss Al-Bakr mellé telepedett, rosszallóan megcsóválta a fejét.

- Úgy odavannak a whiskyjükkkel, mintha az istenek itala lenne. Pedig az istenek itala egészen más.

- Micsoda? - tudakolta udvariasan a csinos Miss Al-Bakr.

- Valaha régen nálunk készítették, Hawaii-n - álmodozott a nagy hasú, kövér professzor. - Pálmalevelekből. Leszedték a friss hajtásokat és a rágóasszonyok jól megrágták őket. Beleköpték egy közös üstbe, az üst tartalmát erjesztették... tud követni, kisasszony?

- Tudnám, de nem akarom - morogta Miss Al-Bakr, majd felállt, mintha csak sétálni támadt volna kedve.

- Ja, az iszlám - sóhajtotta utána Wauni. - Nekik hiába is ecseteli az ember az alkoholos italok finomságait.

- Holnap nekikezdünk a munkának - mondta az angol.

- És... mit fogunk csinálni? - kíváncsiskodott Miss Al-Bakr.

Sir Everett megforgatta a szerencsésen megkerült pipát az ujjai között.

- Ásunk - mondta.

Miss Al-Bakr összehúzta holdsarló szemöldökét.

- Mit?

- Amiről a programunk szól. Amire a francia hivatalos szervek voltak szívesek az áldásukat adni. Abban a biztos hitben, hogy úgysem találunk semmit. Mi mégis találni fogunk.

- És mit találunk, ha szabad kérdeznem?

Az Angol bólintott.

- Szabad. Két dinoszaurusz lábszárcsontot.

Miss Al-Bakr eltátotta a száját.

- Dinosza... láb... szárcsontot? De hát honnan... amikor még nem is... miért éppen lábszárcsontot? Miért lábszár... csontot?

Sir Winston Everett végigpillantott a feszülten figyelőkön, és a pipája fejét határozottan a hordóhoz koppantotta.

- Hogy miért éppen két dinoszaurusz lábszárcsontot, hölgyeim és uraim? Nos, erre igen egyszerű a válasz. Azért, mert Mr. Cartwright, Mr. Zombory és Mr. Ferguson azokat ásta el egy kis dombocska alá az elmúlt délutánon.

Miss Al-Bakr kapkodta még egy kicsit a levegőt, aztán arra gondolt, hogy iszlám ide, vagy oda: amint bemegy a sátrába, csak benyel egy kis whiskyt Sir Everett ajándékából.

Az Angol ismét szóra nyitotta volna a száját, de ekkor olyan éles üvöltés vágott a fülükbe, hogy beléjük dermedt a lélek.

Az üvöltés minden kétséget kizáróan egy emberi lény halálkiáltása volt.

Olyané, akinek ezekben a pillanatokban vágták ki kőkéssel a szívét.

5

Ahogy a halálkiáltás felharsant, Zombory Mrs. Palmerre vetette magát. Hanyatt lökte az asszonyt és ráhasalt, hogy a testével védje, miközben előrántotta a pisztolyát. Hiába keresett azonban célpontot, csak Wauni professzor feje bukkant fel mindegyre az orra előtt. A hold gúnyosan bámult le rájuk. A környező bokrokat szelíd szellő borzolta. Semmit nem látott, ami rémületre adhatott volna okot.

- Kérhetek valamit magától? - hallotta Mrs. Palmer megszeppent suttogását.

- Persze - suttogta vissza.

- Szálljon le rólam. Ha még sokáig fekszik rajtam, betehet a növénygyűjteményébe.

Zombory felugrott. Kezében a stukkerral körbeforgott, majd hirtelen megtorpant és Nick Holmes professzorra meredt. A tiszteletreméltó professzor, féltucat akadémia tagja, a Nobel-díj várományosa alsónadrágban ugrándozott a zöld mezőben, és időnként harsányan felordított.

- Jaj, jaj, jaj, húúúúúúú! - cifrázta ügyesen a szólamot. - Jajjjjj, húúúúúúú!

Cartwright gondolkodás nélkül a föbe vetette magát. Ezúttal azonban nem pipa volt az ujjai között, amikor visszatért a hordójához.

- Hangyák - mondta csalódott mosollyal.

- Hangyák! - ordította helyeslően Holmes professzor is. - Hangyák, hangyák, hangyák!

Azok voltak, méghozzá a vörösebbik és mérgeesebbik fajtából.

- Én akartam is szólni - mentegetődzött Julia van der Haas -, csak Sir Winston elterelte róluk a figyelmemet. Meg akartam kérdezni magától, hogy szándékosan ül-e hangyabolyra.

Öt perc múlva ismét csend és nyugalom ereszkedett rájuk. Holmes professzor ugyan még mindig alsónadrágban vakaródzott mellettük, de ez ekkor már nem zavart senkit. A hangyákat sem.

- Egyszóval, hölgyeim és uraim, rövidesen találni fogunk két lábszárcsontot. Természetesen elküldjük a hatóságoknak a pontos leírásukat. Ők elolvassák és kiröhögnek bennünket. Két vacak csontért nem fognak kijönni ide, az isten háta mögé, hogy ellenőrizzék a munkánkat. A csontokra egyébként nem is a hatóságok miatt van szükség. Inkább azért, hogy mindenki azt higgye: miattuk vagyunk itt. Azok is higgyék azt, akikkel találkozni szeretnénk.

- Nem fél, hogy kihallgatnak bennünket? - kérdezte nyugtalanul Ahmed Karahan a bokrok felé pislogva. - Hátha itt lapulnak és...

- Nem lapulnak itt - mondta az Angol.

- Miért olyan biztos ebben?

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

- Megpróbáltuk modellezni a kicsik tevékenységét. Munkánkban részt vett a helyi csendőrség két kiváló képviselője, Lamartin hadnagy, és Mademoiselle Sofie Matthieu is. Tudják, mire jöttünk rá? Hogy a kicsik tevékenysége szorosan a teliholdhoz kapcsolódik. Úgy is mondhatnám, hogy teliholdon kívül máskor nemigen mutatkoznak.

- Mint Drakula gróf - borzongott össze Lucy Meyer.

- Ugyan már - tiltakozott a fenekét vakargatva Holmes professzor. - Drakula máskor is előjön, nem csak holdtöltekor.

- Vizsgálódásunk eredményeképpen azt szűrtük le, hogy a kicsik egész hónapra rejtekhelyre húzódnak, ki sem mozdulnak onnét, ha azonban betelik a hold, kirajzanak, és vadászni kezdenek.

- Az a kérdés, hogy élettani periódus-e ez náluk, vagy csak felvett szokás? - kérdezte Miss Al-Bakr.

- Miért fontos ez?

- Gondoljanak csak a denevérekre. Nappal alszanak, ezalatt az idő alatt bárki megközelítheti, és kellő óvatossággal akár össze is fogdoshatja őket. Az éjszaka azonban az övék. Lehetséges, hogy a kicsik is valami álmofélébe merülnek, amelyből csak a telihold rántja ki őket?

- Fogalmunk sincs róla - ismerte el az Angol. - Bár Lamartin hadnagy szerint is kizárólag teliholdkor tevékenykednek. Őket is teliholdkor csípték el.

- Kiket? - tátotta el a száját Karahan professzor.

- A hadnagyot és Sofie tizedes kisasszonyt. Elkapta a lábukat egy liánkötél, felrántotta a levegőbe, és ha nincs Marie néne, azóta már olyan lukasok lennének, mint az ementáli sajt.

- Marie néne? - nyögött Karahan. - Mi a csoda ez már megint?

Az Angol ekkor beszélni kezdett. Szavai baljósan csengtek a bokrok árnyékában. A sátrak fekete rajzolata megnyúlt, mintha kicsik serege rejtőzött volna mögöttük. A hold, bár még inkább az iszlám jelképét mintázta, már úton volt afelé, hogy vonzást gyakorolhasson a kicsikre.

Amikor az Angol befejezte, sűrű csend ereszkedett rájuk. A sátrak előtt álló magányos fa lombjai között felcirpelt egy pireneusi kabóca. Messziről, hét határon túlról a párja válaszolt rá.

Miss Al-Bakr önkéntelenül is megszorította nyakán a talizmánját, amelyet a nagymamájától kapott, amikor legutoljára odahaza járt, Irakban. A kis bőrtok belsejében olyan szent csontdarabkái rejtőztek, aki maga is sokat harcolt a démonok ellen.

- Vajon hányan lehetnek? - találgatta Wauni professzor.

- Lehet, hogy száznál is többen.

- Akkor nem lesz nehéz megtalálnunk őket - legyintett magabiztosan Lucy Meyer. Akárhogy is igyekezett uralkodni a hangján, icipici remegés csak érződött rajta.

Az Angol azonban megrázta a fejét.

- Azt hiszem, a kicsik jelentősen különböznek a denevérektől, Lucy. A denevérek bebújnak egy barlangba, belekapaszkodnak a mennyezetbe, és vidáman lógnak mindaddig, míg le nem nyugszik a nap. A kicsik viszont ennél alighanem sokkal óvatosabbak. Ne feledje, ők nem denevérek.

- Hát akkor kik?

- Erre is meg kell találnunk a választ. De hogy gondolkodó és óvatos lények, ahhoz kétség sem férhet. Nem aktív periódusukban valószínűleg olyan rejtékhelyen élnek, amelyet nem lesz könnyű felderítenünk.

Zombory hátradőlt a fűben és arra gondolt, mekkorát is változott vele azóta a világ, hogy Reg Austint megölték. Pedig akkoriban azt hitte, soha, de soha többé nem lesz részese semmiféle gyilkosságnak még közvetve sem. Amióta elbocsátották a tengerészeti hírszerzéstől, seholy sem érezte olyan boldognak magát, mint Teotihuacanban. Bár, ami azt illeti, ott is talált gyilkosságra utaló nyomot, több ezret is, csak hogy azokat több száz éve követték el. Vajon jól tette-e, hogy belemászott ebbe az ügybe, amely ismét csak gyilkosságokkal van kitapétázva?

Mrs. Palmer rövid nadrágjában, hátrafésült, lófarokba fogott hajával, nyári gyakorlatát töltő főiskolásra emlékeztette. Vajon hány éves lehet - tűnődött Zombory. - Harmincöt? Vagy még kevesebb?

Az asszony lehorgasztotta a fejét, és a füvet vizsgálta a lába előtt.

Talán ő is arra gondol, hogy mi a fenét keres itt? - töprengett Zombory. Furcsa bizsergést érzett a sípcsontjában, amely lassan de biztosan kúszott felfelé a gerincén.

Ahogy a bokrok felé nézett, Cartwrighttal akadt össze a tekintete. Tony bólintott, majd a háta mögé tette a kezét.

Zombory Pamela Palmerre pislantott. Az asszony még mindig a füvet bámulta, mintha azt számolgatná, hány szálacska nőhet belőle egy négyzetcentiméteren.

- Pamela - súgta az asszony felé. - Pamela.

Mrs. Palmer összerezzen.

- Kérdezett tőlem valamit?

- Kérem... bármi történnék is ne ijedjen meg.

Az asszony sóbálvánnyá dermedt.

- Baj van?

- Valaki leselkedik a bokrok között.

- Honnan tudja?

- Érzem. És Cartwright is érzi.

Az asszony ekkor lassan, óvatosan Tony Cartwright felé fordult. Cartwright felemelte a kezét, mintha nyújtózkodna, majd maga alá húzta a lábát.

- Mit akar... csinálni? - súgta Zomborynak az asszony.

- Öleljen át! - hallotta Zombory parancsoló suttogását.

Mrs. Palmer átkarolta Zomboryt. A férfi ismét rádőlt, mint korábban, amikor azt hitte, meg kell védelmeznie. Most hogy már másodszor érezte magán a férfi súlyát, kezdett arra gondolni, talán mégsem kellett volna ebbe a furcsa kalandba bocsátkoznia. Éppen az hiányzik az életéből, hogy belezúgjon valakibe! Ráadásul egy volt tengerészbe, aki nem is a legjobb minősítéssel hagyta ott a hírszerzést.

Kemény karok szorították át, majd a következő pillanatban a levegőbe emelkedett. Mire felocsúdott, már ő feküdt a férfin, arcát Steve Zombory arcához szorítva.

Istenem, édes istenem! - tört fel belőle önkéntelenül is a fohász. - Ne engedd, hogy elveszítsem a fejem. Ne engedd, hogy belemásszam valamibe...

Isten olyan gyorsan meghallgatta a kérését, mintha csöpostán történt volna a kérések továbbítása a mennyek országa és a föld között. Mire elrebegette, talán nem is túl őszinte fohászát, azt vette észre, hogy a férfi már nincs is alatta. Úgy kicsúszott a karjai közül, mint a kígyó.

Oldalára fordult és átlesett a földre helyezett elemlámpa fölött. Ahol pillanatokkal azelőtt Tony Cartwright ücsörgött, most csak az egyik sátor megnyúlt árnyékát látta. Ahogy még jobban elfordította a fejét, szemébe tűnt, hogy Alec Ferguson, a kecskeszakállas őslénykutató is hiányzik Sir Winston baljáról.

- Igaz, Mr. Ferguson? - hallotta hirtelen az Angol hangját. - Elképzelhető, hogy sok-sok millió évvel ezelőtt alakult ki a kicsik furcsa életritmus? A légkör másféle összetétele miatt csak keveset tartózkodhattak a szabadban. A holdtöltéket kivéve talán barlangok mélyén összekuporodva aludtak. Mr. Ferguson? Hol van Mr. Ferguson?

- Bizonyára a kicsik után kutat - mondta nem minden gúny nélkül Wauni professzor. - Néha az az érzésem, hogy fantomokat kergetünk. Nem is léteztek soha a kicsik, és ma sem léteznek. Ebben a pillanatban kiáltás harsant a bokrok között.

- Vigyázz, Alec! Feléd tart!

- Most balra! Balra! balra, balra!

A kiáltásokat szapora csörtetés követte. Wauni professzor abbahagyta ugyan az érvelését, de a szája tovább mozgott.

- Fantomokat... kergetünk - dörögte, miközben a bokrok mögül kiszűrődő kiáltásokat hallgatta. - Fantomokat... kergetünk... A kicsik nem is léteztek soha... és ma sem léteznek.

- Balra! Balra, balra!

Lucy Meyer élesen felsikoltott. Pamela Palmer úgy érezte, menten kiesik a szíve rémületében. Éppen vele szemben ugrott ki valaki a bokrok sűrűjéből és úgy látta, egyenesen felé tart. Apró termetű, méter magas valaki volt, aki kacszázva vágott át a székek között. Kis kezeivel úgy kaszált a levegőben, mintha csak fenyegetné őket, hogy aki megpróbálja elkapni, annak a pofájára mászik.

Az Angol elfehéredve a pipájáért nyúlt, a szájába dugta, majd abban a pillanatban, ahogy a kis fickó éles kiáltás után irányt váltva felé ugrált, ki is ejtette a szájából, vissza a kezébe.

- Fantomokat... kergetünk. Kicsik nem... léteztek... soha... - dörögte egy fűcsomóba kapaszkodva Wauni professzor.

Nick Holmes abbahagyta a vakaródzását, s mintha vízbe ugrott volna, fejével előre a sötétségbe vetette magát.

- Megvan! - ordította aztán diadalittas hangon. - Elkaptam!

Julia van der Haas ekkor nevetni kezdett. Pamela Palmer hátán hideg futott végig a nevetésétől.

- Nem látja, hogy egy tuskót szorongat a kezében?

Miss Al-Bakr viszont a talizmánját szorongatta. A kis árnyék elfutott előtte, majd bevette magát a bokrok közé. Alighogy eltűnt az ágak mögött, már hallotta is Alec Ferguson felcsattanó kiáltását.

- Itt van! Vigyázz, Tony, feléd tart!

- Csak óvatosan, óvatosan - jött rögtön ezután Steve Zombory figyelmeztetése. - Lehet, hogy fegyver van nála. Vigyázzatok a fejetekre.

Pamela Palmer berántotta a vállai közé a nyakát.

A kis árnyék ismét kiugrott a bokrok közül. Egyenesen Miss Al-Bakrra rontott, aki erre rémülten az Angolra vetette magát. Átkarolta, és igyekezett mögé bújni. Az Angol megingott, és pipástól Miss Al-Bakrral együtt eltűnt a fűben.

A kicsi átugrotta Cartwright árván hagyott hordóját, és újra a bokrokat vette célba.

- Itt van! - harsant Cartwright kiáltása. - Vigyázzatok, visszajött! Steve, vigyázz, feléd tart!

Bokrok zörögtek, kiáltások harsogtak, miközben Sir Everett kimászott a hordó mögül.

- Bocsánat, uram - rebegte Miss Al-Bakr rémülten. - Az amulettem. Megengedi, hogy kivegyem a szájából?

- A kurva anyját! - kiáltotta Sir Winston elkeseredetten. - Nem letört a pipám feje?

Mrs. Palmeren végighullámozott a nevetés, de mielőtt kitörhetett volna belőle, a kis árnyék visszaugrott a tisztásra, hozzárohant, és az ölébe kuporodott. Átkarolta a nyakát és reszkető hangon a fülébe suttogta:

- Segítsen, kérem. Nagyon kérem asszonyom, segítsen!

- Itt kell lennie valahol! - tanácsalankodott a hordó mellett Zombory. - Nem látta, Sir Winston? Holtbiztos, hogy beugrott a tisztásra. Világosan láttam, hogy átbújt az ágak alatt.

Ekkor már Alec Ferguson és Tony Cartwright is ott toporgott mellette.

- Hol a francban lehet? - szitkozódott Cartwright pisztollyal a kezében.

A válasz onnan jött, ahonnan a legkevésbé várták. A földre tett elemlámpa mögül.

- Itt... van - hallották Mrs. Palmer síri hangját.

- Hol? - ugrott a lámpa felé Zombory.

- Itt... az ölemben.

A három férfi megtorpant. Ha futottak volna, a többiek is megtorpantak volna, de mivel ők mozdulatlanul szemlélték a történeteket, csupán a fejüket forgatták jobbra-balra.

- Azt mondja, megvan - dünnyögte Wauni professzor. - Csak azt tudnám, hogy ki a fene van meg?

- Hát a kicsi - suttogta Miss Al-Bakr. - Bocsánat, Sir Winston...

Sir Winston Everett köpködött egy kicsit, aztán igyekezett átpislogni az éppen a szemébe világító elemlámpa felett.

- Jól van, Mrs. Palmer?

- Azt hiszem... igen.

- Mit mondott, hol a fickó?

- Itt az ölemben.

- Hm. És mit... csinál?

- Reszket.

Zombory és a másik kettő ezalatt sem télenkedett. Zombory a lámpa felé intett a fejével, Alec Ferguson megsimogatta a szakállát és bólintott. A következő pillanatban előrevetette magát, felkapta a fűről a lámpát, és Mrs. Palmer felé világított vele.

- Elkaplak, te disznó!

A Mrs. Palmer ölében kucorgó kis fickó a fénybe bámult. Emiatt aztán nem is vette észre, hogy a másik kettő két oldalról közelíti meg. Mire észrevette volna őket, már izmos ujjak kapták el a karját, kirántották biztosnak látszó menedékéből, és felhajították a levegőbe.

Nem kellett félnie, hogy nem esik puhára. Mert pontosan oda esett.

Steve Zombory karjai közé.

- Elkaptam! - kiáltotta Zombory, miközben úgy átfogta a fickót, hogy az moccanni sem tudott.
- Hozzátok ide a ketrecet!

- Még nem csomagoltuk ki - mentegetődzött Karahan professzor, akinek a kötelessége lett volna a ketrec üzembe helyezése. - Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar szükségünk lesz rá.

- Vigyázzon, Steve - figyelmeztette Zomboryt Nick Holmes. - Nem tudjuk, kicsoda-micsoda. Nehogy kárt tegyen magában!

Zombory egyáltalán nem érezte úgy, hogy a fogoly kárt akarna tenni benne. Beszélni viszont szeretett volna, csak hogy befogta a száját. Hátha a többiek akarja figyelmeztetni. Eszerint rossz az elméletük, mégsem csak holdtöltekor aktívak.

- Hova a fenébe tegyem? - kérdezte tanácstalanul. Ebben a pillanatban belebotlott egy fűben rejtőzködő tuskóba, s hogy az egyensúlyát visszanyerhesse, a levegőbe markolt. A kis fickó amint megszabadult Zombory tenyerétől, felkiáltott, méghozzá nagyon is emberi hangon.

- Nem tenne le a földre, nagyokos?

Zombory eltátotta a száját, miközben a foglya képébe bámult. Ráncos orcákat, élénk szempárt, apró, izgó-mozgó orrocskát látott maga előtt.

- Ismeri a nyelvünket - hökkent meg Holmes professzor. - Hölgyeim és uraim, ez igazán figyelemreméltó. A kicsik tudnak angolul.

Mrs. Palmer, aki közben kibontakozott a rémület ráhullott hálójából, Zomboryhoz sétált és szemügyre vette a kapálódzó kis fickót. A pasas az asszony keze után kapott. Pamela Palmer megszóvalta a fejét.

- Adja ide, Steve!

- No de...

- Adja ide, ha mondom!

Zombory engedelmesen átnyújtotta a kicsit az asszonynak. Mintha csak egy csecsemőt adott volna át az anyjának. Pamela asszony azonban ezúttal nem vette vissza az ölébe, hanem letette a földre. Szívszagató látvány volt, ahogy ott állt egyedül az embertornyok sűrűjében, akik elfogták előle a levegőt, és még a holdsugarakat is.

A kis pasas lehajolt és visszagyűrte az egyik feltűrődött nadrágszárát. Zombory esküdni mert volna rá, hogy csak időt akar vele nyerni.

Miss Al-Bakr letérdelt mellé és szelíden megszólította:

- Maga beszél angolul?

A kis pasas barátságtalan pillantást vetett rá.

- Jobban, mint maga.

- Ez amerikai - dűnnyögte Wauni professzor. - Méghozzá a déli államokból.

- Ahogy mondja - helyeselt a kicsi. - Pontosan Mississippiből.

Cartwright összenézett Zomboryval. Egyre valószínűtlenebbnek tűnt, hogy egy igazi kicsit kaptak volna el. Akkor viszont ki a fenét?

Zombory is letérdelt a kis pasas mellé.

- Ki az ördög maga?

A kicsi felemelte az orrát és gúnyosan elvigyorodott.

- Ördög semmiképpen sem. Látott már akkora ördögöt, mint én? Különben Alexnek hívnak.

- Miféle Alexnek?

- Elég szomorú, hogy magyarázkodnom kell. Látszik, hogy ingatag lábakon áll a műveltségük.

A néhány Nobel-díj várományos, és a maradék egyszerű professzor büntudattal nézett rá. Csak Julia van der Haas ismert közülük egy Alex nevű valakit, ő viszont nő volt, és a transzvesztiták európai szövetségének az alelnöke.

- Bocsánat - mentegetődzött Cartwright zsebre vágva a pisztolyát. - Jómagam Tony Cartwright vagyok. Jó lenne, ha megmondaná, hogy egészen pontosan kicsoda.

- Miért lenne jó?

Cartwright elmosolyodott.

- Különben felakasztom egy faágra és otthagynom.

Mrs. Palmer arcán sötét felhő futott át. Nem kedvelte a fenyegetődzést, azt pedig végképp nem, ha kisebbeket fenyegetett valaki.

- Úgysem teszi meg - vont a vállát Alex, akinek a figyelmét nem kerülte el a körülötte állók arcán tükröződő sajnálat. - Mrs. Palmer úgysem engedné.

Mrs. Palmer meghökkent.

- Ön ismer engem?

A kicsi elvigyorodott.

- Hallgatóztam egy sort.

Mrs. Palmer mosolyogva csóválta meg a fejét.

- Maga aztán nem akárki. Kicsoda valójában?

A kicsi elégedetten kihúzta magát.

- Alex vagyok. Ez a művésznevem. A valódit már el is felejtettem.

Mrs. Palmer feléje nyújtotta a kezét.

- Hát akkor jó estét, Alex. Hozta isten nálunk. Kér egy kávé, vagy egy szendvicset?

Alex kárörvendőn Cartwrightra pislantott.

- Egy kis kávé valóban elfogadnék. Esetleg egy szivart is mellé.

Karahan professzor megkönnyebbülten fellélegzett.

Úgy ítélte meg a helyzetet, hogy ezen az estén már aligha lesz szükségük a ketrecre.

7

A kis fickó Cartwright hordóján ült, szivarral a szájában és elégedetten a lábát lógázta.

- Az a helyzet, hogy egy ugrócsoport vezetője voltam. A világhírű Alex-ugrócsoporté.

A nagyok elismerően néztek rá. Alex fürdött a csodálatukban, és már réges-régen elfelejtette, hogy alig félórája fel akarták akasztani egy faágra. Csillogott a szeme és maga is elhitte, amit mond. Mármint, hogy az Alex-féle csoport vezetője volt. Elvégre azt mondhat, amit akar. Ezek a mafla nagyok soha nem fogják megtudni, hogy az Alex-féle csoport csak az álmaiban létezett; hogy ő maga sosem volt semmilyen ugrócsoport tagja, hiszen még a deszkára sem mert felállni; színpadi karrierje többnyire arra korlátozódott, hogy a kellékeket hordta a bohócok után. Kisebb szerepekre néha-néha azért ő is beszállt: őt rúgták fenéken, őt borotválta meg faborotvával az elefánt, az ő fejére öntötték a vödör vizet. És Alex mégiscsak boldog volt abban a rohadt cirkuszban, amely befogadta, és védelmet nyújtott neki a nagyok világa ellen. Hát olyan nagy baj az, ha kicsit megváltoztatja az igazságot?

- És most mit keres itt? - kérdezte kíváncsian Lucy Meyer.

- A téli pihenőnket töltjük. Nemcsak én, hanem az egész cirkusz.

- És mindenki ilyen... izé...?

Alex felkacagott.

- Arra gondol, hogy mindenki ilyen kicsi, mint én? Hát persze. Mi liliputi cirkusz vagyunk, asszonyom.

Sir Winston elgondolkodva vakargatta meg a feje búbját. Vigye el a fene, nem kezdődik valami jól ez az expedíció. Abban a nagy kavarodásban úgy ráharapott Miss Al-Bakr amulettjére, hogy alighanem meglazult a bal alsó négyesén a korona, ráadásul a pipája feje is letört. Most meg itt van ez a kis mitugrász, akivel kapcsolatban azt sem tudják, hányadán állnak. Hiába próbál Cartwright, Ferguson, vagy Zombory szemébe nézni, ügyet sem vetnek rá.

- Mi a csodát keresett a bokrok között, Alex? - kérdezte csak úgy mellékesen Zombory.

A kicsi kifújta a füstöt.

- Csak mászkáltam egyet. Minden este mászkálok egyet. Meghallottam a maguk hangját és elhatároztam, megnézem, kicsodák-micsodák. El sem tudják képzelni, milyen pasasok jönnek fel néha ide a Pireneusokba. Nem messze van a táborunk, jó ha tudjuk, kik a szomszédaink. Nem igaz?

Zombory intett Cartwrightnak, aki visszaintett, és Ferguson kíséretében eltűnt a bokrok között.

- Egyedül volt? - kérdezte Zombory.

- Hát persze. Szeretem az egyedüllétet. - Szívott egyet az orrán, aztán lepöckölte a hamut a szivarjáról. - Jó ez a bagó. Istenemre mondom, frankó. Kitől lopták? Magától Castrótól? Egy csendőr volt nálunk néhány nappal ezelőtt. Lamartin hadnagy. Ismerik?

- Futólag.

- Ő mondta, hogy történik idefent egy s más néhanapján. Esküszöm, nem tudom, mire gondolt. Ő említett bizonyos kicsiket. ōket keresik talán?

Zombory megrázta a fejét.

- Mi csak ásunk. A régi csontok érdekelnek bennünket.

Zombory maga is meglepődött, hogy megrémült a kis ember a csontok hallatán.

- Ás... nak? - rebegte. - Régi... csonto... kat? Milyen... régieket?

- ōsállatokét.

- És... merre... ásnak?

- Itt, a környéken.

Nyelve hegyén volt, hogy elmondja: rövidesen két dinoszaurusz lábszárcsontot is találni fognak.

A kis ember gyorsan összekapta magát. Zombory elraktározta magában, hogy Alex fél a csontoktól. Vagy inkább az ásástól?

- Éppen el akartam húzni, amikor rajtam ütöttek. Ha tudtam volna, hogy ilyen jó a szivarjuk, el sem futottam volna.

Cartwright és Ferguson hamarabb bukkantak fel a holdfényben, mint Zombory várta volna. Cartwright biccentett, mire Zombory közelebb húzódott Alexhez. Olyan közelre, hogy ha menekülni próbálna, elkaphassa.

Cartwright leült a hordója mellé és Alex felé fordította a szemüvegét.

- Baj van, Alex - mondta halk, színtelen hangon.

A kis ember lenézett rá a hordó tetejéről. Alighanem életében először nézett le egy ekkora emberre.

- Baj? - kérdezte nagyot szíva a szivarján. - Mi a baj?

- Az, hogy nem mond nekünk igazat. Másképpen fogalmazva, ön hazudik nekünk, Alex.

A kis fickó szemébe riadalom költözött.

- Én? Már hogy hazudnék?

Cartwright megcsóválta a fejét.

- Ön azt állította, hogy csak levegőzött egyet, és hogy amikor meghallotta a társalgásunkat, meg akart győződni róla, kicsodák vagyunk, igaz?

- Igaz hát.

- Ez a hazugság, Alex. Maga más miatt jött ki ide a bokrok közé.

A kis ember halálra vált arccal mellkasa elé kapta a kezét.

- Még hogy... más miatt jöttem volna ki? De hát mi miatt? Azt sem tudom, miről beszél.

Pamela Palmer elérkezettnek látta az időt, hogy közbelépjen. Egyetlen pillanat alatt mélységes ellenszenv támadt benne nemcsak Steve Zombory, Cartwright és a kecskeszakállas Ferguson iránt, hanem valamennyiük iránt, akik a fűben heverésztek, s úgy néztek az előttük szivarozó kis emberi lényre, mintha egy furcsán csavarodott szarvú szarvasbogár lenne. Azt is megérezte, hogy a kis ember szivarozó magabiztossága és szemtelensége mögött ott vonyít a nagyoktól való félelem. Utálta magamagát is, hogy belement ebbe az ostoba kalandba. Otthon kellene ülnie az irodájában, és minden olyan kérelmet, amely végeredményében a másik ember megalázására irányul, bele kellene hajítania a papírkosárba. Ekkor gondolt először rá, hogy mi is lesz akkor, ha megtalálják a kicsiket. Ketrebe zárják őket... és aztán? Beviszik egy állatkertbe, ahol a szájatíti kíváncsiskodók méregetik rájuk a szemüket, vagy börtönbe csukják valamennyit? Csak azért, mert más normák szerint élnek, mint a normális emberek. Jézusom, de hát ki a normális ezen a világon?

- Nem! - mondta nagyon határozottan. - Nem!

Sir Winston megmozgatta a fogát, s amikor megállapította, annak ellenére sem mozog, hogy majd kettéharapta Al-Bakr kisasszony amulettjét, megkönnyebbülve felsóhajtott.

- Mi az a *nem*? - kérdezte aztán megütődve, amikor eljutott a tudatáig Mrs. Palmer tiltakozása.

- Nem engedem, hogy bántsák ezt az embert! - mondta Mrs. Palmer indulatosan. - Azonnal engedjék el!

Zombory megvonta a vállát és kifejezéstelen tekintettel a levegőbe bámult.

- Nem tartja vissza senki.

- Hát akkor én... vissza is mennék a többiekhez - vette ki a szivarját a szájából Alex. - Köszönöm, asszonyom a jóindulatát. Nagyon köszönöm.

Indulni akart, de Tony Cartwright elállta az útját.

- Megengedi, hogy elkísérjük, Alex? Nem szeretnénk, ha baja esne a sötét erdőben.

Alex kihúzta magát, hogy legalább a nadrágszíjáig felérhessen ennek a kerek képű, kövérkés, szemüveges pasasnak.

- Hazatalálok magam is. Bajom meg nem szokott esni.

- Jöjjön ön is, asszonyom - invitálta Mrs. Palmert Cartwright. - Kísérjük el egy darabon a vendéget.

Pamela Palmer éles ösztönével megérezte, hogy Cartwright, akit különben sem kedvelt, mesterkedik valamiben. Első reakciója az lett volna, hogy elküldi a francba, maga pedig bemegy a sátrába és elkezd összepakolni. Elege volt az expedícióból, ezekből a fickókból, és elege volt Steve Zomboryból is, aki egyre inkább a férjére emlékeztette. Az hiányzik csak, hogy olyasmi történjék vele, amit aztán évek alatt sem hever ki.

Talán azért egyezett bele, hogy elkísérje a kis fickót, mert Steve Zombory is feltápászkodott. Sőt, az Angol is abba hagyta elülső foga tanulmányozását és az éjszakai sétához készülődött.

- Mennyit megyünk? - kérdezte aztán nyugós hangon.

- Csak néhány lépést - biztosította Cartwright. - Alig néhány macskaugrást.

Pamela Palmer ott baktatott Steve Zombory mellett, aki lemaradt Alextől és Cartwrighttól, hogy felzárkózhassék az asszonyhoz.

- Merről jött, Alex? - hallotta Cartwright csúfondárosnak tetsző hangját. - Ja, persze, innen az út felől. De ostoba is vagyok, hogy megkérdezem, hiszen itt látszanak a fűben a nyomai. Maga is látja, Alex?

- Látom - mondta a kis pasas mogorván. - És akkor mi van?

- Mi lenne? - kérdezte vissza barátságosan Tony Cartwright. - Látja, ezek a nyomok hozzánk vezetnek. Itt fordult el, emögött a bokor mögött a táborunk felé. Ott pedig az a nyom, amin később visszatért.

Alex meghökkenve kapta fel a fejét.

- Kicsoda maga? Winnetou?

Cartwright önelégülten mosolygott.

- Én vagyok a Nagy Nyomolvasó. És a Nagy Hazugságvadász.

- Mi a fenét beszél itt összevissza?

Tony Cartwright megcsóválta a fejét és leguggolt a fűre.

- Hát ez itt micsoda? Maga fordult egyet abba az irányba is? Miért fordult, Alex?

- Mit miért? - hökkent meg a kis pasas. - Jöttem-mentem az erdőben, már mondtam. Ki tudja, merre fordultam? Ez nem a Fifth Avenue, hogy csak egyenesen lehessen menni rajta.

- És ez az ásó, Alex?

Pamela Palmer meghökkent. Cartwright elemlámpájának a fénye megcsillant valamin, ami akár egy ásó fényes feje is lehetett.

Alex megtorpant és dühösen elhajította a szivarja végét.

- Ásó? Felőlem akár rakétatámaszpont is bujkálhat a fűben. Mit tudom én, micsoda! Valaki nyilván eldobta.

- Nyilván - egyezett bele Cartwright. - Ez egy olyan vidék, ahol csak úgy eldobálják az ásókat.

- Ilyen vidék, olyan vidék, mi közöm hozzá?

Cartwright lehajolt és felemelte az ásót a földről. Pamela érezte, hogy összeborzong, mintha jeges kéz simogatta volna meg a hátát.

- Ez egy kicsi ásó, Alex.

Alex önkéntelenül is a bokrok felé pislantott. Hogy ne érhesse meglepetés őket, Alec Ferguson megveregette Alex vállát, és mintegy véletlenül rajta is felejtette a kezét.

- Ez... nem az én... ásóm.

- Hát kié?

Alex adós maradt a válasszal.

Pamela Palmer érezte, hogy ismét ingerültség fogja el. Mit akarnak emiatt a szar ásó miatt a kis embertől?

- Kérem - kezdte hideg, barátságtalan hangon. - Utasítom önöket...

Cartwright azonban nem hallgatott rá. Lehajolt és a kicsi nyomokra mutatott.

- Ezek az ön nyomai, Alex?

- És ha nem?

- Márpedig azok. Látja ezt a földdarabot itt? Azt mutatja, hogy le van kopva a cipője sarka. Az egyik jobban, mint a másik. Maga kacsázva jár, Alex. Olyan ez, mintha a névjegyét írná a fűre.

Alex lehajította a fejét.

- Rendben - mondta aztán halkán. - Ez az én ásóm. Azért hoztam magammal, hogy védekezjek vele, ha meg támadnának.

Cartwright arca megnyúlt a csodálkozástól.

- Kik támadnák meg magát, Alex? A vadnyulak?

- Például a farkasok - mondta a kicsi. - Bevallom, hogy az enyém az ásó, akár abba is hagyhatjuk ezt a süket szöveget. Különbem sem bűn, ha valaki ásót hord magával. Nem tiltja a törvény. Nem stukkert találtak nálam, hanem ásót.

- Mit akarnak ettől az embertől? - támadt rájuk immár elveszítve a kontrollját az idegei felett Mrs. Palmer. - Engedjék el azonnal, adják vissza neki az ásóját...

Cartwright azonban ezúttal sem hagyta megzavarni magát.

- A maga lábnyomai továbbvezetnek, Alex. Eldobta az ásóját, és továbbment?

- Pisiltem - mondta Alex. - Ott a fa mögött.

Pamela Palmer megragadta az Angol kezét.

- Mondja meg nekik... követelem, hogy azonnal mondja meg nekik... Nem látja, milyen megalázó...?

Az Angol gyengéden a karjára vert.

- Azonnal, Mrs. Palmer... azonnal...

- Hát ez meg mi a csoda itt, Alex?

Alex lerázta magáról Ferguson kezét és beugrott a bokrok közé. Ferguson nem ugrott utána, csupán az ujját kapta a szájába és élesen füttyentett egyet. Ágak recscentek, valaki fájdalmasan felkiáltott. Megzördültek a levelek, s Wauni professzor hegynyi alakja bukkant fel a holdfényben. A nadrágtartójánál fogva emelte a levegőbe Alexet, mintha csak az imént mentette volna ki a vízből.

- Nem is hiszik, kivel találkoztam - kezdte. - Jövök-megyek itt a bokrok között, és egyszerre csak nekem ugrik valaki. Gondoltam, megnézem ki az. Hát a mi Alexünk ugrott nekem.

Alex kapálódzott egy kicsit, aztán megadta magát. Wauni megveregette az arcát, majd letette a földre. Cartwright eközben oldalra húzódott, így valamennyiüknek követniük kellett, ha meg akarták nézni, mit talált az ásó után.

Ezúttal egy ruhacsomón állapodott meg a zseblámpa fénye. A csomó mellett csak a vak nem láthatta Alex lábnyomait.

Cartwright mosolyogva a kicsi felé hajolt.

- Ehhez mit szól, Alex?

A kis fickó nagyot sóhajtott és Sir Winstonhoz fordult.

- Lenne még egy szivarja, uram?

Amikor megkapta, leharapta a végét, aztán bánatosan a szájába dugta.

- Azt hiszem... megbuktam.

Cartwright gyengéden megveregette a vállát.

- Én is azt hiszem, Alex.

8

Alex a hordón ült, lábait lógáza, de már közel sem volt annyira hányaveti, mint fél órával ezelőtt. Pamela Palmer a hányingerével küszködött, és ha nem tartott volna tőle, hogy elveszíti még a maradék tekintélyét is Sir Winston előtt, legszívesebben befutott volna a sátrába, hogy jól kisírja magát. Istenem, miért kellett bolondot csinálnia magából?

- Hát akkor beszéljünk csak el, Alex - javasolta Cartwright végérvényesen átengedve a hordót a kicsinek. - Hogy jutott ezekhez a ruhákhoz?

- Találtam - mondta Alex kifújva a füstöt.

- Hol?

- Közvetlenül a lakókocsik mellett.

- Tudja kié?

- Fogalmam sincs róla.

- Mit gondolt, amikor megtalálta?

Alex meghökkent.

- Hogy mit gondoltam? Azt gondoltam, hogy elveszítette valaki. Vagy eldobta.

- És amikor észrevette, hogy a ruha véres?

- Megijedtem. Megkérdeztem Törpapától, mit csináljak. Azt mondta, tüntessem el.

- Arra nem gondolt, hogy szólniuk kellene Lamartin hadnagynak?

- Féltünk - mondta a kicsi. - Attól féltünk, hogy ha kapcsolatba hozzák velünk... felmondják az engedélyünket. Pedig szeretünk itt lenni. Kényelmesen tölthetjük itt el a telet. Így aztán arra gondoltunk, elássuk a ruhát. Rám bízta, hogy ássam el. Éppen ezen ügyködtem, amikor meghallottam a maguk hangját. Gondoltam, megnézem, kicsodák. Így történt.

Cartwright lehajolt és kiterítette a ruhákat a fűre. Egy tarka, széles női szoknyából állt a csomag, egy selyemblúzból és egy alszoknyából.

- Cipő? - kérdezte Cartwright.

- Az nem volt.

Pamela elfordult és a gyomrára szorította a kezét. Ahogy a ruhacsomó szétterült a fűvön, undorítóan gyomorforgató szag ütötte meg az orrát. A romló vér szaga.

Cartwright sóhajtott és a blúz elején lévő jókora lyukra mutatott.

- Látják?

Senki nem válaszolt, pedig mindenki látta.

Azt is tudták, micsoda.

Szomorú nyoma annak az obszidiánkésnek, mely rést nyitott a ruha gazdájának bordái között, hogy valaki benyúlhasson rajta és kitephesse a szívét.

9

Hosszú csend ereszkedett rájuk. A hold a sátrak előtt álló nagy fa lombjai közé bújt, onnan lesett le a fűre.

- Velem... most mi lesz? - kérdezte szorongó hangon Alex.

Cartwright felhúzta a szemöldökét.

- Mi lenne? Hiszen tisztázta magát, Alex. Úgy találta azokat a ruhákat, igaz? Testet meg nem talált bennük.

- Nem. Azt nem találtam - bólintott Alex.

- Azért csak számoljon be a dolgokról Lamartin hadnagynak. Jobb, ha ő is tud róluk.

- Mindent elmondok neki - ígérte Alex.

- Ne kísérjük el egy darabon? - ajánlkozott Ferguson.

Alex lecsusszant a hordóról és nemet intett.

- Köszönöm, magam is hazatalálok.

Csendesen mondta, megtört hangon. Hol volt már korábbi szemtelen magabiztossága!

Amikor eltűnt, Zombory felállt és a többiek felé bólintott.

- Akkor hát jó éjszakát, hölgyeim és uraim. Holnap megkezdjük a munkát.

Ki-ki bevonult a sátrába. Zombory is ezt tette volna, ha Mrs. Palmer vissza nem tartja.

- Bocsásson meg, kérem - mondta halkán. - Bejönne hozzám egy pillanatra?

Mrs. Pamela Palmer sátra leginkább egy kamaszlány szobájára emlékeztetett. Az ágy tetején megtermett mackó ült, kezében hímzett kendővel. Zombory hamarjában nem is tudta eldönteni, mire való lehet a kendő: könnyeit törölgeti-e vele, ha a gazdája valami rosszat csinált, vagy egyszerűen csak üdvözli a hazatérőt.

A mackó mosolygott és rávillantotta sárga üvegszemét.

- Foglaljon helyet, kérem.

Zombory leült egy bőrhuzatú vadászszékre. Mrs. Palmer az ágyára telepedett.

Mint egy iskoláslány - gondolta magában Zombory. - Ki az ördög sejtené, hogy majdnem annyi hatalma van, mint az Elnöknek?

Mrs. Palmer nagyot sóhajtott.

- Rendesen hülyét csináltam magamból, igaz?

Zombory megsajnálta az asszonyt. El tudta képzelni, mekkora lelkiemőre van szüksége, hogy kimondja a kínos szavakat.

- Én az ön helyében nem venném ilyen tragikusan a dolgot - igyekezett segíteni neki.

- Köszönöm, hogy ilyen kedves. Mindazonáltal tudom, mit tettem. Úgy viselkedtem, mint egy hisztériás kis fruska.

- Igazán szimpatikusan viselkedett - mondta Zombory nagyon is őszinte hangon. - Nem akarta engedni, hogy megalázzanak valakit csak azért, mert kicsi.

- Maguk... honnan tudták?

- Tony megtalálta a csomagot. Amíg Alex ott szivarozott a hordón, Cartwright és Ferguson körülnéztek odakint. Biztos voltam benne, hogy találnak valamit, ha egyebet nem, hát lábnyomokat. Őszintén szólva arra gondoltam, nincs egyedül a pasas.

- Biztos benne, hogy egyedül volt?

- A nyomok azt mutatják.

- Gondolja, hogy *ők*... gyilkolták meg azt az asszonyt?

- Aki végül is nincs meg? Erre sajnós nem tudok válaszolni.
 - Hátha... itt van a közelünkben a holtteste?
 - Megpróbáltuk megtalálni, de nem sikerült. Alex *csak a ruháit* hozta be a bokrok közé.
 - Miért olyan biztos ebben?
 - Mert csak az ő lábnyomait találtuk meg. Az pedig elképzelhetetlen, hogy ő, egyedül, a huszonöt kilójával, egy normális nagyságú nő holttestét csak úgy egyszerűen a hátára kaphatta, és idecipelhetette volna. Biztos, hogy nem lett volna képes rá.
 - Akkor?
 - Szerintem nem hazudott. El akarta tüntetni a ruhát. Elképzelhető, hogy az utolsó szóig igaz, amit állít.
 - Akkor hol a holttest?
 - Ez a kérdés.
 - Lehet, hogy ott, ahol a kicsik, akarom mondani a cirkuszosok laknak?
 - Még az is meglehet. Bár nem hiszem, hogy a hűtőszekrényükben tárolnák a holttesteket. Még akkor sem, ha téli pihenőjüket vidám tömeggyilkosságokkal is színesítik. Valószínűbb, hogy valóban megijedtek valamitől, és igyekeztek megszabadulni a rongyoktól. Marie néne rongyaitól.
- Mrs. Palmer megmerevedett a székén.
- Kinek... a rongyaitól? Ki az az izé... Marie néne?
- Zombory az órájára pillantott.
- Nem álmos?
 - Azt azért még megvárom, amíg elmondja, kinek a ruháit találták meg a bozótban.
- Zombory elmondta.

10

Lamartin hadnagy úgy érezte magát, mintha katasztrófahelyzetben a csendőrörsöt nevezték volna ki menedékhelyé. Előbb csak az expedíció tagjai érkeztek meg - voltak, vagy tízen -, aztán a doktornők is megjöttek. Lamartin két alkalommal is kétségbeesett erőfeszítéseket tett, hogy megszámolja őket, de mindkétszer kénytelen volt feladni a próbálkozását. Mintha madárrajt próbált volna megszámolni az égen.

- Kávét? Üdítőt? - kísérelt meg úrrá lenni a zűrzavaron.

Átkozta magát, hogy éppen ezen a napon engedélyezett Sofie számára egyórányi szabad időt. A lány fodrászhoz ment, és csak kilencre kellett beérkeznie.

Addig tartogatta kezében az üvegeket, amíg az ital megmelegedett, az ujjai viszont éppen lefagyni készültek. Mély sóhaj kíséretében lerakta őket az ablakpárkányra és hagyta, hadd folyjanak a dolgok a saját medrükben tovább.

A sok idegen mint izgatott verébcapat szállta meg a bútorokat. Jutott belőlük a székekre, az asztalra, az ablakpárkányra, sőt még a szőnyegekre is.

- Dinoszauruszok mindenütt voltak - hallotta a kecskeszakállas Ferguson hangját. - Persze ne a mai időjárási viszonyokból induljanak ki. Akkoriban mások voltak errefelé a meteorológiai körülmények.

- Mégis, hogy jutott az eszükbe itt, a Pireneusokban őslények után kutatni? - kíváncsiskodott Salazar doktornő.

- Egy kő volt a tettes - magyarázta Ferguson.

- Milyen kő?

- Amelybe egy csontdarab került. A Sorbonne ásványtárában található. Száz éve bukkantak rá, de a kutya sem érdeklődött eddig utána. Tavaly vettem én is észre. Sikerült egy kis pénzt keríteniünk, és ma már neki is foghatnánk a munkának, ha nem következik be ez a kellemetlen incidens.

- Ha szabad megkérdezni, mi az ördögre várunk? - tudakolta Karahan professzor.

- Miss Sofie Matthieu-re - mondta Cartwright a szemüvegét igazgatva. - Neki kell azonosítani a ruhákat.

- A hadnagy nem tudja?

Lamartin szomorúan megcsóválta a fejét.

- Fogalmam sincs róla, milyen öltözetet viselt.

Hiába erőltette az agyát, nem tudott visszaemlékezni rá, mit hordott azon az elátkozott éjszakán Marie néne, amikor kiszabadította őket a lián fogságából.

Nicole Lamarche doktornő, nyakában a sztetoszkópjával, kíváncsian nézett rájuk.

- Van önök között orvos?

Zombory megrázta a fejét.

- Ha lenne, nem kérettük volna ide önöket. Bár semmiképpen sem szeretnénk zavarni a munkájukat. Apropos, Lamartin hadnagy tegnap este mesélt nekünk valamiféle *kicsikről*. Ön is hallott róluk?

Lamarche doktornő széttárta a karját.

- Mindenki hallott róluk, aki itt él. Helyi legenda, amely kizárólag csak a Pireneusokban hallható. Jöjjön a Pireneusokba és hallgassa meg a kicsik legendáját! Reklámnak nem is rossz, nem igaz?

- És maga? Maga hisz bennük?

A doktornő elmosolyodott.

- Persze. Ugyanúgy, ahogy a tündérekben és a boszorkányokban is. Miért ne hinnék?

Zombory sóhajtott.

- Tehát nem léteznek. Pedig a lelkem mélyén bíztam benne, hogy mégiscsak igaz, amit mesélnek róluk.

- Igazán? És miért?

- Mert így gazdagabb lenne a világ. Minden áldott nap fajok tucatjai pusztulnak ki a földön: szép lett volna, ha mi viszont olyat találunk, amelynek a létezéséről mindeztideig fogalmunk sem volt. Ámbár... azt hallottam, történt errefelé néhány rejtélyes eltűnés is.

A doktornő megvonta a vállát.

- Eltűnések mindenütt történnek. Csakhogy amíg fel nem bukkan egy legenda, senki sem figyel rájuk.

- És a halálesetek? Ön látta Garcia Muñoz holttestét?

- Persze hogy láttam. Hiszen magam vizsgáltam meg.

- És?

- Nehéz megállapítani a halál pontos okát. Legurult valamilyen köveken és beléjük verte a fejét.

- Na és a szíve?

- Látja, ez is furcsa dolog. Már a második valaki ezen a környéken, akinek hiányzik a szíve. Mit mond ilyenkor a logika? Hogy garázdálkodik erre valaki, aki kivagdossa őket. Csakhogy az a nyílás a bordájuk között nem ember műve, hanem állaté. Minden bizonnyal farkasé.

Zombory összehúzta a szemét.

- Látott ön már kőkést, doktornő?

Lamarche doktornő meghökkenve nézett rá.

- Kőkést? Mi az ördögöt akar ezzel mondani?

- A kőkés is ilyen nyomot hagy.

- Azt akarja tudtomra adni, hogy kannibálok laknak a környéken? A XX. század végén, a spanyol-francia határon?

- Eszem ágában sincs ilyet állítani. Csak éppen eszembe jutott. De térjünk csak vissza a szívre. Az hogy kerülhetett ki az áldozatok mellkasából?

- Kitépték - mondta a doktornő. - Az az állat, amely lyukat rágott a bordák közé, kitépte a szívet is. Érti?

Zombory bólintott.

- Értem én doktornő. Bizonyára állat tette. Csakhogy... van még valami, ami nem tetszik nekem.

- Mi az?

Mintha türelmetlenség bujkált volna a doktornő hangjában.

- Amikor önök megvizsgálták a holttestet, nem találtak semmit, ami különösebb gyanúra adhatott volna okot. Aztán mi is megvizsgáltuk.

- Maguk? Miért?

- Monsieur Lamartin kért meg rá bennünket. Bár nem vagyunk orvosok, van köztünk egy-két antropológus, akik értenek valamicskét az orvostudományhoz. Monsieur Lamartin arra volt kíváncsi, nem kerülte-e el valami az önök figyelmét. Több szem többet lát, tudja.

- És?

Hidegen és barátságtalanul csengett a hangja. Zombory kezdte megbánni, hogy elárulta Lamartint.

- Találtunk valamit.

A doktornő gúnyosan nézett rá.

- Mit találhattak *maguk*, amit *mi* nem vettünk észre?

- Egy mákszemet - mondta Zombory. - Egy fekete mákszemet.

- Az meg mi az ördög?

- Mákszemnyi fekete kő, amely a sebbe ragadt. Megnéztük mikroszkóp alatt. Tudja, mi az?

- Honnan tudnám?

Zombory sóhajtott egyet.

- Obszidián. Megkövesedett vulkáni hamu.

- És?

- A közép-amerikai kultúrákban ebből pattintott, vagy csiszolt kőkésekkel vágták fel az áldozatok mellkasát, hogy az áldozó pap kitéphesse a még élő szerencsétlen fickó szívét. Az obszidiánkés, főleg a pattintott pengéjű, hasonló nyomokat hagy, mintha állat tépte volna fel a mellkast.

- Milyen következtetést vont le mindebből?

Zombory tanácstalanul nézett a levegőbe.

- Őszintén szólva semmilyet. Ha bárkinek is elmondanám, hülyének nézne érte. Véletlen egybeesésről lehet szó csupán. Elvégre az az obszidiánmákszem akár egy amuletről is lepattanhatott.

- Talált itt ilyen amulettet?

Zombory megrázta a fejét.

- Nem, de attól még ott lóghatott a ruha gazdájának a nyakán. Lehet, hogy az állat szakította le róla.

Lamarche doktornő megvonta a vállát.

- Mit szándékoznak tenni a holttesttel?

Zombory meghökkent.

- Tőlem kérdi? Ez Lamartin dolga.

Talán még tovább is folytatták volna a beszélgetést, ha ki nem nyílik az ajtó és be nem lép rajta Sofie. Ráadásul nem is egyedül, hanem Sir Winston Everett kíséretében.

11

Sir Winston elégedetten simogatta meg frissen nyírt bajuszát, mintha sikerült volna megfejtenie egy évszázadok óta megfejtetlen régészeti rejtélyt.

- Á... Ö... - morogta, miközben előreengedte a lányt. - Örülök, hogy itt találom magukat. Odafent voltam az izé... sátraknál, de csak a hült helyüket találtam és... Mrs. Palmert. Ő mondta, hogy idejöttek.

Lamartin elképedve látta, hogy Sofie is mennyire fel van dobva. Jól ismerte már ahhoz, hogy megérezze a lány legjelentéktelenebb hangulatváltozásait is. Növekvő rosszérzéssel pislogott Sir Winston elégedett képébe, és egyszerre csak kezdett nem tetszeni neki a pasas. Vajon mi a fenét csinált Sofie-val, hogy ennyire feldobódott tőle?

- Bocs, hogy késtem egy kicsit - csicseregte a lány, tudomást sem véve a szobában szorongó tömegről. - Az volt a helyzet, hogy Sir Winston, és én... szóval, ettünk egy fagyfaltot.

Nem aratott zajos sikert a bejelentése. Csak néztek rá némán, mintha azt vallotta volna be, hogy sikerült megegetnie az expedíció tudós vezetőjét egy nagy adag ciánkálival. Ettől aztán Sofie annyira megkavarodott, hogy egyszeriben sírósra fordult a hangja.

- Csak egy fagyfalt volt... esküszöm. Sir Winston volt olyan kedves, és... elhozott.

Sofie alighanem csak ekkor fogta fel, hogy a nagy csődület nem véletlenül van a szobájukban. Riadtan kapkodta a fejét jobbra-balra, de semmi olyat nem látott, amitől kétségbe kellett volna esnie.

- Történt valami?

Lamartin megnyugtatón elmosolyodott.

- Semmi, Sofie. Illetve, meg kellene néznie néhány ruhadarabot.

Sofie ekkor igazán megijedt. Okos lány volt, azonnal kitalálta, kihez tartozhatnak az említett ruhadarabok.

- Marie... néne?

Cartwright gyengéden megfogta a könyökét.

- Jöjjön velem, Sofie. Megmutatom. Kint vannak a csűrben.

Ahogy kinyitotta az ajtót, kitódultak velük együtt a többiek is. Talán csak Sir Winston maradt odabent gondolataiba merülve.

A szegényes ruhadarabok egy hajdanán világoskék színű faasztalon feküdtek. Felettük jókora lyuk tátongott a tetőn, így a lilássárga napsugarak egyenesen a tépett blúzra estek.

Sofie, ahogy megpillantotta a ruhadarabokat és a vérrel keretezett szakadást a blúzon, lerokkadt a földre.

- Istenem, óh, Istenem!

Al-Bakr kisasszony gyorsan az amulettjéhez nyúlt. Vannak olyan rontások, amelyeket csak a Próféta tud elhárítani, ha nagyon akar.

Néhány másodpercnyi gyászszünet után Lamartin Sofie fölé hajolt és megsimogatta a vállát.

- Jöjjön, Sofie. Odabent megbeszélünk mindent. Megígérem, hogy előkerítjük a holttestét, amilyen gyorsan csak lehet. Szegény Marie néne.

Sofie ráemelte könnytől csillogó szemét.

- Tessék?

- Azt mondtam, hogy... előkerítjük Marie néne holttestét. Olyan gyorsan, ahogy csak lehet. Van már némi fogódzópontunk...

A lány kitörölte a szeméből a könnycseppeket.

- Miért éppen... Marie nénéét?

Lamartin egyetlen pillanatig azt hitte, annyira megrázták Sofie-t a szeretett lény kegyetlen elmúlásának a relikviái, hogy nem is tudja, mit beszél.

- Haza akarja vinni őket?

A lány furcsán nézett rá.

- Miket?

- Hát a ruhákat. Ezeket.

Sofie szemében ekkor már nem volt könny. Volt viszont egy jókora adag értetlenség.

- Miért... vinném haza?

- Gondoltam, hogy... talán meg akarja őrizni Marie néne ruháit.

A lány elképedt arcot vágott, miközben reszkető ujjal a véres ruhadarabokra mutatott.

- De hiszen ezek... nem Marie néne ruhái!

A feltámadó szél dühösen becsapta a csűr nyitva hagyott ajtaját a hátuk mögött.

12

Lamartint egyfolytában furdalta a lelkiismeret, ezért elhatározta, vesz egy tábla csokoládét Sofie-nak.

Sajnálatosan kellemetlen helyzetbe hozta a lányt, amikor minden előzetes figyelmeztetés nélkül odaengedte a talált ruhákhoz. A másik ok, amely miatt szükségét érezte a csokoládé-vásárlásnak, a fekete szemű Al-Bakr professzornő volt. Mióta csak megpillantotta, nem tud szabadulni a tekintetétől. Mintha megbabonázta volna. Egyfolytában ott látja maga előtt, amint az amulettjét szorongatja.

Dühösen toppantott egyet. Ha szorongatja, hát szorongatja. Ő egy professzornő, aki csontokat keres, jómaga meg csendőr, aki eltűnt és megölt emberek után nyomoz. Jó megfigyelő - ennyi az egész. Megfigyelte, hogy az asszonynak fekete a szeme, ezért látja folyton-folyvást maga előtt. Errefelé ritkák az ilyen koromfekete szemek. Mint az ónix, vagy mi a fene. Vagy mint az obszidián.

Juan a pult mögött állt és érdeklődve bámult a belépő csendőrré. Csak a leghátulsó asztalnál pusmogtak néhányan, annyira belefeledkezve a pusmogásba, hogy észre sem vették Lamartint.

Juan kivette a dobozból a csokoládét és letette Lamartin elé a pultra. Fogta a törülközőjét és zavartan a tükörfényes üveglapot kezdte törölgetni vele. Lamartin észre sem vette, hiszen éppen arra gondolt, mi lenne, ha a fekete szemek tulajdonosának is venne egyet?

Juan már harmadszor szólította meg, mire eljutott a tudatáig.

- Hadnagy úr! Figyelne rám egy percre?

Lamartin önkéntelenül is a hátul pusmogók felé pillantott. Azok azonban annyira bele voltak merülve a sutyorgásba, hogy talán még arra sem riadtak volna fel, ha mozsárágyút sütnek el a teremben.

- Miről van szó?

Juan levett egy poharat a háta mögül, és most azt kezdte törölgetni a kendőjével.

- Iszik egyet, hadnagy úr? A vendégem.

Lamartin elutasító mozdulatot tett a kezével.

- Ahogy gondolja - vontá meg a vállát Juan. - Nem bánja, ha én bekapok egyet?

Lamartin nem bánta, Juan pedig bekapott egygel. Ettől aztán megjött a szava, bár kezdetben csak takarékosan.

- Megbocsásson, hadnagy úr, nem vagyok az a fajta, aki másokat mószerol, de valahogy... történnek errefelé valamik, amik... hm... nem tetszenek nekem. És nemcsak nekem, hanem másoknak sem.

Lamartinnak sikerült végre kiűznie a fejéből a fekete szemű kutatónőt. Morgott valamit, aztán immár teljes figyelmével Juan felé fordult.

- Mik nem tetszenek?

Juan az üvegtáblára könyökölt és felemelte az ujját.

- Vegyük csak a csajt. Három hete már, hogy idejött.

Lamartin összerántotta a szemöldökét.

- Kiről beszél?

- Hát a csajról. Csinos jószág. És kemény, mint egy férfi. Erről Guttmant is megkérdezheti.

Lamartin megvakarta a fejét.

- Ki az a Guttman?

- Hiszen maga is ismeri! Az a fickó, aki szkanderozni szokott. Nemigen kedvelem, ha szkanderoznak, mert nagy a zaj tőle, és néha olyanokat is mondanak, amik az én kocsmámban tiltva vannak.

- Már emlékszem - mondta Lamartin és tényleg rémlett neki valami. Egy nagy fejű, hullámos hajú, ravasz képű fickó. - Mi van ezzel a Guttmannal?

Juan hosszan és folyamatosan beszélt. Elmondta, hogy jött be a lány a kocsmába, hogy ismerte meg a 95-ös évjárátú bort, hogy mesélt neki a vérehulló medvefőről.

- A micsodáról? - szúrta közbe Lamartin.

- Vérehulló medvefű. Ezt mondta a csaj. Állítólag gyógyászati alapanyag. Az a tulajdonsága, hogy teliholdkor virágzik. Olyankor a legtöbb benne a kinyerni való gyógyerő.

- Ezt is a csaj mondta?

- Ezt is. Különbösen Amerikából jött, és egészen túrhetően beszélt spanyolul. Már persze, ha azt a dumát, amit odaát adnak el spanyol név alatt, egyáltalán spanyolnak lehet nevezni.

- Mit csinált még?

Juan elmesélte, hogy verte meg szkanderban Guttmant. Azt is elmesélte, hogy szkanderozás közben kiugrott valami a blúzából, amit azon nyomban visszatuszkolt.

Lamartin arra gondolt, mégiscsak innia kellett volna valamit. Ha mást nem, hát egy icipici pernod-t. Csakhogy a szolgálat az szolgálat, ha egyszer megszegi, megdől a rend. Ráadásul éppen Juan előtt, akit valamiért nem is kedvelt.

Sóhajtott és türelmesen nézett a kocsmárosra.

- Mit tuszkolt vissza a blúzába?

Ebben a szempillantásban megjelent előtte Sofie, kivágott pulóverben, feszülő mellekkel. Elégedetten meg akarta nyalni a szája szélét, de egyetlen másodperc alatt Sofie a semmibe veszett vonzó kebleivel együtt, s egy ragyogón fekete szempár bukkant fel a helyén.

Bolond vagyok - mondogatta magában a fejét csóválva. - Bolond, bolond, bolond.

- Egy fémlapocskát - ismételte Juan. - Tudja mi az?

- Mi?

- Dögcédula. Olyat csak katonák meg kommandósok hordanak. Az a csaj nem medvefüvet gyűjt, nekem eliheti. Olyan izmos a karja, hogy egyetlen mozdulattal kicsavarhatná a nyakunkat. A magáét is és az enyémet is. Ilyen izmokkal nem medvefüvet szokás gyűjteni.

Lamartin most már nagyon is odafigyelt arra, amit Juan mondott.

- Azt mondja, magánál szállt meg?

- Nálam.

- Kiköltözött?

Juan megrázta a fejét.

- Nem.

Lamartin felemelte a kezét.

- Álljon csak meg, ember! Tehát a lány megszállt magánál, megmérkőzött Guttmannel, felment a hegyek közé azért a fecskefüért...

- Medvefüvet mondott.

- Jó, legyen medvefü. Tehát elment medvefüért. Mikor jött vissza?

- Hát ez az - mondta Juan. - Nem jött vissza.

- Nem jött vissza? És a szobája?

- Csak egy kis táskát hagyott benne. Olyan sporttáska-félét. Itthagya, aztán felment a hegyek közé. Előbb persze még választott magának kísérőt.

- Guttmant?

Juan megrázta fejét.

- Garcia Muñozt.

13

Lamartin fejében megszólalt a riasztócsengő. Talán sikerült találnia valamit, ami közelebb viszi a kicsik rejtélyének a megoldásához.

- Azt mondja, a lány Garcia Muñozt választotta kísérőnek?

Juan bólintott.

- Éppen csak megmosakodott, aztán el is indult Muñozzal. Akkor volt telihold éjszakája. Többé nem is jöttek vissza.

Lamartin dühösen bámult Juan képébe.

- Miért csak most mondja el ezeket nekem?

Juan megvonta a vállát.

- Honnan tudhattam volna, hogy nincs rendben valami? Muñoz nagy csavargó: előfordul, hogy hetekre is elmarad. Honnan tudhattam volna, hogy nem a csajjal hentereg-e odafent egy kalyibában?

- Honnan tudja, hogy nem odafent hentereg?

- Mert itt volt nálam Muñoz felesége. Éppen másfél órával ezelőtt. Azt mondta, tegnap este találkozott Muñozzal.

Lamartin eltátotta a száját.

- Hol?

- A kertjükben. Muñoz éppen egy ágat fűrészelt le a fáról. Világított a hold, az asszony jól látta. Azt az ágat fűrészelte, amit már háromszor is megígért, hogy lefűrészeli, mert egyszer már majdnem kiütötte a gyerek szemét. Eddig mindig elmismásolta a fűrészélést, most meg egyszeriben nekifogott. Az asszony látta, hogy fűrészeli az ágat, csakhogy Muñoz olyan furcsa volt. Átlátszó, vagy mi. Az asszony azt mondta, látta mögötte a másik fa törzsét. Kérdezte tőle, hol járt, meg minden, de Muñoz nem szólt semmit, csak fűrészelt. Egyszer aztán eltűnt. Az ág meg letörve ottmaradt a földön. Az asszony, Conchita, azt mondja, tudja, hogy Muñoz meghalt.

Lamartin megnyomkodta a szemét.

- Fenn van még az a táska a szobában?

Juan szomorúan csóválta meg a fejét.

- Nincs. Ellopták.

- Kik?

- Valószínűleg az amerikai.

- Az meg kicsoda?

Juan ismét csak beszélni kezdett. Elmondta, hogy az amerikai jó fél évvel ezelőtt bukkant fel a környéken.

- Ő is kecskefüvet gyűjt?

- Medvefű. De nem hiszem. Ő inkább keres valakit.

- Kit?

- Nem mondja meg. Konzerveket vesz és whiskyt. Na meg kenyeret. Aztán visszamegy oda, ahonnan jött, és csak akkor jön megint, hogyha elfogyott a kajája és a piája.

- Miből gondolja, hogy ő lopta el a lány cuccát?

- Más nemigen tehetne. Az idevalósiak nem lopnak. Legalábbis tőlem nem. Kábé egy héttel ezelőtt megint bejött, kért ezt-azt. Közben ki kellett mennem, mert telefonhoz hívtak odaát az irodámban. Átfutottam, telefonáltam s mire visszajöttem, a fickó már nem volt itt. Csak a pénzt tette le a pultra. Ezután vettem észre, hogy a táska eltűnt a lány szobájából.

- Gondolom, megnézte, mi van benne?

Juan bólintott.

- Csupa ruhanemű. Semmi egyéb.

Lamartin elgondolkodva nézett a kocsmáros arcába.

- Maga mit gondol mindezekről, Juan?

Juan letörölt néhány nem létező foltocskát az üveglapról.

- Éppen azon voltam, hogy elmegyek magához és elmondom, mit gondolok. De most, hogy idejött, nem kell elmennem. Egyszóval, én azt gondolom, hogy az a lány a pasast kereste. Az amerikaiit. Don Torrest. Azt gondolom, hogy valamelyikük elkapta a másikat és Muñozzal együtt hidegre tette. Vagy csak Muñozt tette hidegre. Valószínűleg a pasas kapta el a csajt. Annak ellenére, hogy egy katonalányt nem könnyű elkapni.

- Miből gondolja, hogy nem fordítva történt a dolog?

Juan elégedett mosolyra húzta a száját.

- Onnan, hogy Don a szokásosnál több whiskyt kért. Ezt még csak meg tudnám magyarázni, hiszen egyre hidegebbek odafent az éjszakák, nem árt egy kis szíverősítő. Csakhogy kajából is dupla adagot vett. Tőlem is, és a zöldségestől is. Ez pedig azt jelenti, hogy a pasas elkapta a csajt és őrzi valahol. Talán váltságdíjat akar érte.

- Más?

Juan megrázta a fejét.

- Semmi, hadnagy úr.

Lamartin hálásan veregette meg Juan vállát.

- Köszönöm, Juan. Sokat segített. Megnézem, mi az ördög van odafent, és mit csinál az az amerikai. Ha véletlenül felbukkanna, tartsa szóval, és küldjenek értem.

- Rendben, hadnagy úr.

Lamartin elégedetten lépkedett végig a poros úton az irodája felé.

Legalább most már azt tudja, hogy került fel Garcia Muñoz a hegyek közé.

14

Amíg Lamartin hadnagy azon töprengett, kocsiba vágja-e magát és felmenjen-e a kutatókhoz a hírrel, a Kecskeszarv-dombnál pattanásig feszültek az indulatok.

- Nem kellett volna! - rikácsolta Thomas. - Ezerszer is megmondtam, hogy ne bízzuk meg semmivel. Ez egy balfácán. Amihez hozzányúl, elromlik. Csak a bajt hozza ránk.

Ezúttal kivételesen Darleen is egyetértett vele. Valóban megbocsáthatatlan hiba volt éppen Alexet bízni meg a halott eltüntetésével.

Törpapa kénytelen volt belátni, hogy melléfogott. Bár Alex találta meg a halottat, más is részt vehetett volna az eltakarításában.

- Mit csináltál, Alex? - kérdezte tőle a szakállát simogatva.

Alex majdnem sírva fakadt elkeseredésében.

- Én csak... megpróbáltam eltüntetni. Először azt gondoltam... a ruháját tüntetem el.

Darleen legszívesebben elhánnya volna magát. Szinte látta maga előtt a szörnyű jelenetet, amikor Alex a halottat vetközteti.

- Miért kellett előbb a ruháját...?

- Azt gondoltam, jobb ha külön van a ruha és az öregasszony. Akkor talán... soha nem tudják meg, ki volt az.

Törpapa behunyta a szemét. Nincs törpe, aki eligazodna Alex észjárásán.

- Víttem a ruhát - folytatta Alex halkán -, amikor megláttam őket. Sok-sok sátor van felverve a bokrok elé és sok-sok ember van körülötte. Egy zseblámpa volt a földön és az világított.

- A lényegre, Alex!

- Letettem a ruhákat és gondoltam, megnézem, mit csinálnak.

- Észrevettek és megfogtak, mi?

Alex kussolt, mintha leharapta volna a nyelvét.

- Balfácán - mondta Thomas immár sokadszor. - Igazi balfácán. Miért kellett neked leskelődnöd?

- Most már legalább tudom, kicsodák és mit akarnak.

- Mit akarnak? - kérdezte Törpapa.

- Ásni - mondta Alex.

- Ásni? - álméltkodott mindenki. - Hogyhogy ásni? Mit akarnak ásni?

- Csontokat - mondta Alex. - Azt mondták, hogy régi csontokat akarnak kiásni.

Törpapa idegesen a szakállába markolt.

- Én megmondtam! - visította Mrs. Freeman, az igazgatónő. - Én megmondtam, hogy előbb-utóbb elkapnak bennünket.

Törpapa elengedte a szakállát és indulatosan toppantott egyet.

- Nem fognak elkapni. Alex!

- Igenis, Mr. Bell.

- Hol a halott?

- A hűtőben. Amiben régen az oroszok húsa volt.

- Helyes. Egyelőre ott is marad. Készüljete fel, mert ismét eljönnek hozzánk. Alex, te azt mondod, amit eddig. Hogy úgy találtuk a ruhát, de nem tudjuk, kié. Megijedtünk, ezért akartad elásni, vagy vízbe dobni. Meglátjátok, rendbe jön minden.

Nem jött rendbe.

A telihold előtti utolsó éjszakák

1

Egész délelőtt ástak. Nem törekedtek tökéletes szakszerűségre, mégis minden erejüket igénybe vette a munka. Estefelé holtfáradtan heverésztek a sátraktól körülvevő tisztáson. Mrs. Palmer Zombory mellett ült, és a tücskök muzsikálását hallgatta. Mintha csak a közelgő telet akarták volna messzire muzsikálni, szakadatlanul szólt a fűben a zenebona.

Zombory többször is az asszonyra pillantott. Pamela Palmer most is abban a rövid szárú nadrágocskában volt, amely annyira kislányossá tette a megjelenését. Zöld blúza beolvadt a fűbe, s Zomborynak az az érzése támadt, hogy Mrs. Palmer egyenesen a fűből nőtt ki. Amikor az asszony összerezsent, Zombory úgy meghökkenett tőle, hogy a keze után kapott.

- Valami baj van?

Mrs. Palmer nem húzta el a kezét.

- Nem tudom - suttogta. - Rossz érzéseim vannak. Mint amikor... utoljára láttam Billt. Kint ültem a kertben és olvastam. Nem jött oda hozzám, csak elment.

- Nem ment oda magához?

Az asszony megcsóválta a fejét.

- Akkor már... nem jött oda. Hogy szépen fejezzem ki magam, válságban volt a házasságunk. Egy holdfényes estén kapta meg a parancsot az iráni bevetésre. Ott is halt meg a sivatagban. Amikor kifelé ment a kocsijához, én meg ott ültem kezemben a könyvvel és néztem utána, holtbiztos voltam benne, hogy nem látom soha többé. Úgy a hatalmába kerített a rossz érzés, hogy fizikai fájdalmat éreztem tőle.

- Most is ilyet érez?

- Talán nem annyira. De itt van a torkomban valami. Nem tudok szabadulni tőle. Attól félek, hogy amíg ezekkel az ostoba csontokkal játszadoxunk, egy ismeretlen erő kinevet bennünket. Előbb csak kinevet, aztán lesújt ránk.

- Majd én vigyázok magára - mondta Zombory. Csak amikor kimondta, döbönt rá, hogy valójában mit is mondott. És főleg hogyan. Mintha egy harmincas évekbeli filmet nézett volna. Azokban beszéltek ilyen hibbantán a szereplők.

- Nem akarok nagy balhét - suttogta Mrs. Palmer. - Nem akarom elveszíteni a lelkem. Nem akarom, hogy mást akarjak magamból csinálni, mint ami vagyok. Érti?

Zombory megpróbálta megérteni, de nem ment. Mintha az asszony kódolva beszélt volna, s ő otthon felejtette volna a hozzá való dekódert.

- Attól tartok, nem egészen értem - mondta őszintén.

Az asszony a férfi mellének nyomta kezét és hanyatt döntötte. Fölé hajolt és az ajkára tapasztotta az ajkát. Mielőtt Zombory észbe kaphatott volna, már le is vette róla, felpattant, és a sátra felé indult. Két lépés után megfordult és Zombory felé suttogta.

- Nem akarok beleszeretni magába. És nem is fogok.

Lucy Meyernek, az Angol tudományos titkárnőjének már percek óta nyomta a fenekét valami. Többször is meg akarta igazgatni maga alatt a kendőjét, amit korábban a fűre terített, de nem tartotta ildomosnak, hogy a fenekével babráljon, miközben Karahan professzor, az isztambuli egyetem életének egyik jelentős eseményéről beszélt neki. A jelentős esemény pedig az volt, hogy őt, Ahmed Karahant, már huszonnyolc éves korában dékánná választották, ami unikum volt a maga nemében. Ilyen fiatal korban nemhogy a dékánok, de még a sima egyetemi tanárok is ritkák Isztambulban. A vidéki egyetemeken persze más, ott előfordulnak hasonló dolgok, de Isztambul azért Isztambul. Akit ott ennyi idős korában az egyetem első emberének választanak, nem akárcsi.

Karahan néha elhallgatott, és elmerengve az egyre növekvő holdra bámult. Réveteg szemei előtt megjelent az a boldog idő, amikor először sétált be dékánként a kapun. Még a portás is megemelte előtte a kalapját, ami nagy szó, mert a portásnál közismerten nincsen nagyobb hatalom egy egyetemen.

Lucy Meyer eközben egyre határozottabban a fenekére gondolt, egészen pontosan arra, vajon mi a fene lehet alatta. Remélhetőleg nem Alec Ferguson ejtett el a fűben egy dínócsontot. Mégiscsak kínos lenne, ha a lelőhely-rubrikába azt kéne beírniuk, hogy Lucy Meyer tudományos titkárnő segge alatt találták.

Addig izgett-mozgott, amíg végre Karahan is felfigyelt rá. Érdeklődő pillantást vetett Meyer kisasszony keresztbe vetett, kifogástalan lábaira, és kissé terjedelmes, de azért vonzó hátuljára. Akaratlanul is megpödörgette a bajuszát. Eddig még egyetlen expedíciója sem múlt el gáláns kaland nélkül: itt az ideje, hogy itt is kezdetét vegye valami elegáns kis románc.

Mosolygott és Miss Meyerre villantotta a tekintetét.

- Mit szólna egy rövidke sétához a bokrok között?

Maga is meglepődött az ártatlan kérdés hatásán. Lucy Meyer úgy pattant fel, mintha rugók lökték volna magasba.

- Jó ötlet - mondta megnyomkodva a fenekét. - Igazán remek ötlet.

Fél szemével lepislantott a földre. Jókora fenyőtoboz rejtőzött a fűben.

- Járjunk egyet - javasolta Karahan jelentőségteljesen megköszörülve a torkát.

Lucy Meyer annyira megkönnyebbült, hogy később nem is emlékezett vissza rá, igent mondott-e egyáltalán. Amikor a nagy megkönnyebbüléstől visszatért a való világba, már a bokrok között jártak. Karahan belékarolt és a fülébe suttogott.

- Maga egy *bülbül* - mondta áradozva. - Egy szép szavú bülbül.

Miss Meyer meghökkent.

- Az mi?

- A bülbül? Egy madár.

Miss Meyer eltátotta a száját.

- Milyen madár?

Karahan megvakarta a feje búbját.

- Hogy milyen madár? Hát... azt hiszem olyan, mint a fülemüle. Vagy az is. A franc se tudja. Mesebeli madár mindenesetre.

Miss Meyernek úgy általában kevés érzéke volt a romantikához. Megcsóválta a fejét és a vonzó, fekete bajuszú professzorra pislogott.

- Ezt vegyem dicséretnek?

- Mit? - nyelt egyet Karahan.

- Hogy madárhoz hasonlít.

- Ez egy nagyon szép hasonlat - védekezett Karahan. - Akit bülbülnek neveznek, az nagyon szép lány.

- Maga minden lányt bülbülnek nevez?

- Jaj, dehogy! Csak a kiválasztottakat.

- Ezt vegyem bóknak?

Karahan professzor felsóhajtott. Az isten se ismeri ki magát ezeken az amerikai lányokon. Amikor egymás mellett ültek, úgy riszálta a fenekét, mintha azonnal a földre akarná dönteni, most meg megsértődik, mert bülbülnek nevezte. Jó - gondolta, hát akkor ne legyen madár.

- Olyan a szava, mint a *zemzem* csacsogása.

Lucy Meyer majdhogynem nekiment egy bokornak.

- Jézusom, az meg mi?

Karahan belátta, hogy tévedett. Ezt sem kellett volna. De már nem volt visszaút.

- A *zemzem* egy forrás. Mesebeli forrás. Állítólag nagyon szépen csacsog. Olyan a hangja, mint az ezüstcsengő.

- Puff neki! - biccentett Lucy Meyer. - Madár után pocsolya.

- Forrás.

- Víz - víz. Különben miért van az, hogy maguk mindent megkettőznek? Bülbül, *zemzem*. Furcsa.

Karahanban feltámadt az ingerültség. A fene vigye el, hülyét csinál magából. Ez a lány csak szórakozik vele, ő meg marhaságokat beszél.

- A bülbül és a *zemzem* alighanem perzsa szavak. Lehet, hogy a perzsák dadogtak. - Dühösen belerúgott egy vakondtúrásba és a lányra nézett. - Kérdezhetek magától valamit?

- Hát persze - mondta Lucy Meyer. - Csak rajta.

- Ha lenne egy fickó, aki kedveli magát, és ha hasonlítani akarná valamihez, hogy magának is tessék, mihez hasonlíthatná?

Lucy Meyer megvonta a vállát.

- Minek az a hasonlítgatódsi? Azt kedvelem, ha egyenesen megmondják, amit akarnak. Erre tanított az apám, aki farmer volt Montanában. Légy mindig egyenes és őszinte. Mondd ki, ami a lelkedet nyomja. A csűrést-csavarást hagyd a prókátorokra!

Karahan rájött, hogy alaposan félreértette a helyzetet. Vagy mégsem?

- És ha mégis hasonlítani szeretném valamihez? - makacskodott. - Tudja, mi, keleti emberek imádjuk a hasonlatokat. Mi lenne a kedvére?

Lucy Meyer megállt és elgondolkodott.

- Talán egy számítógép - mondta. - A legújabb modell. Az tetszik nekem. Ha hozzá hasonlítana, nem bánám. Csak feltétlenül tegye hozzá a kódszámát is, hogy tudjam: a legújabb kiadásról van-e szó.

Nesze neked bülbül meg zemzem - gondolta magában Karahan, miközben érezte, hogy elment a kedve az egésztől. Milyen csaj az, akit az ágyban egy számítógéphez kell hasonlítani.

- Mi a franc ez?

Karahan felkapta a fejét.

- Micsoda?

- Volt valaki a bokrok között.

- Hol?

Lucy Meyer kinyújtotta a karját és néhány nagyobbra nőtt borókabokorra mutatott.

- Jól láttam. Ott állt két bokor között.

Karahan a zsebébe nyúlt és megfogta a pisztolya nyelét.

- Kicsi?

- Nem kicsi. Sőt kimondottan nagy. Egy felnőtt ember. Fehér köpenyfélében volt. Nem láttam az arcát a csuklyájától.

- Valaki közülünk lehetett - találgatta Karahan tétován.

Lucy Meyer érezte, hogy hideg kúszik fel a lába szárán. A holdfényben fürdő borókabokrok mintha furcsán ingadoztak volna.

- Azt hiszem... vissza kéne mennünk - mondta halkán Karahannak.

A professzor bólintott. Ezt a mai estét már úgyis megette a fene.

Sssssss - susogták a borókabokrok ágai. - Sssssss!

Lucy Meyer Karahan karjába kapaszkodott.

- Van ott valaki. Istenem, van ott valaki.

- Hol?

- A bokrok mögött. Látja a körvonalait?

Karahan nem látta. Hiába meregette a szemét, csak a bokrokat látta, semmi mást.

Kihúzta a zsebéből a pisztolyát és a bokrokra fogta.

- Hé! Van ott valaki?

Sssssss - susogták a bokrok ágai. - Sssssss!

Ekkor váratlan dolog történt. Tiszta volt az idő, olyan tiszta, hogy egyetlen felhőcske sem takarta a holdat, mégis furcsa, sűrű köd támadt a borókabokrok felől. Szinte úgy robbant ki az ágak mögül. Egyetlen pillanat alatt eltüntette a bokrokat és azt a néhány négyzetméternyi gázt, ami körülvette őket.

- A fenébe is - suttogta Karahan. - Honnan jön ez a köd?

Néhány másodperc múlva a köd kezdett szétfoszlani. Éppen csak annyira, hogy látni lehessen, mi van a közepén.

Lucy Meyer felsikkantott, Karahan pedig a célra fogta a pisztolyát.

A cél egy fehér plasztikköpenybe öltözött valaki volt, aki egy sebesült férfit tartott a karjai között.

3

- Úristen! - nyöszörögte Lucy Meyer. - Istenem, kik ezek?

Karahan úgy gondolta, itt az ideje, hogy megtudják.

- Hé! Kicsodák maguk? - kérdezte izgalomban olyan angol kiejtéssel, hogy minimum tíz évet érdemelt volna érte.

A fehér köpenyes keze megmoccan. Hogy eddig hol tartotta, sem Lucy Meyer, sem Karahan nem látták - talán a másik teste alatt. Mire elővarázsolt, már ott csillogott benne valami. Kés, vagy egy rövid pengéjű kard.

Ami ezután következett, olyan rémülettel töltötte el őket, hogy egyszerűen földbe gyökerezett tőle a lábuk. A fehér köpenyes karjában fekvő tehetetlen alak kinyitotta a szemét és Karahanra nézett.

- Kérem... - nyögte elhaló hangon. - Nagyon... kérem... uram... asszonyom...

A köpenyes kezében megvillant a fegyver, s a másik toroka elé tartotta. Aztán gyors, határozott mozdulattal végighúzta az élet a nyakán.

Ordított Karahan, ordított Lucy Meyer, és talán még a hold is ordított az égen, csak hogy a nagy távolságtól nemigen lehetett hallani a hangját.

A férfi nyakából, mint a szökőkútból a víz, spricelt a vér. A fehér köpenyes jó messzire eltartotta magától, nehogy összevérezze a ruháját.

Karahan később csak arra emlékezett, hogy eldörrent a fegyver a kezében, a köd pedig ismét vastagon gomolyogni kezdett a borókabokrok között.

Lucy Meyer sikoltása olyan szívettépő volt, hogy Karahan kiejtette tőle a pisztolyát a kezéből.

Szellő támadt, amely elfújta a borókabokrok levelein vergődő ködpamacsokat.

Ekkor már senki nem volt a bokrok között.

4

Lucy Meyer tovább sikoltozott. Karahan a fülére szorította a tenyerét.

- Hagyja abba, könyörgök, hagyja abba. Allahra mondom, ez megőrült!

Lucy mintha alá akarná támasztani a vádat, még egy éleset sikoltott, aztán bevetette magát a bokrok közé.

- Neee! - ordította Karahan a pisztolya után tapogatózva. - Hova megy? Azonnal jöjjön vissza! Azonnal...

Néhány másodpercig még hallotta Lucy Meyer menekülő csörtetését, aztán elcsendesedett minden.

Arra riadt, hogy a borókabokrok előtt áll pisztolyával a kezében, s figyelni amint néhány sötét alak kiugrik a holdfényre.

- Itt lőttek! - hallotta Alec Ferguson hangját. - Érzem a szagát!

- Kezeket fel! - ordította Tony Cartwright egy bokor mellől. - Azonnal dobja el a fegyverét!

Karahan látta, hogy mögöttük ott áll Steve Zombory, Nick Holmes és az Angol is.

Engedelmesen eldobta a pisztolyát és a jövevények felé fordult.

- Én vagyok az, Karahan.

Odarohantak hozzá és körülfogták.

- Jól van, professzor? - lihegte a képébe Cartwright. - Maga lőtt?

- Én.

- Kire?

- Hát... azt nem tudom. Hol van Miss Meyer?

- Itt volt? - kérdezte jobbra-balra forgatva a fejét Zombory.

- Elfutott, amikor meglátta... illetve, amikor megölte... Itt állt valaki a borókabokrok mellett és... megölt valakit. Talán késsel.

Zombory lehajolt és a fübe dugta az ujját. Felemelte és megszagolta.

- Vér - mondta aztán nyugodtan.

- Úristen! - nyögte az Angol. - Lucy... megsérült?

- Nem Lucy - tiltakozott levegő után kapkodva Karahan. - Inkább a pasas.

- Milyen pasas?

Karahan elmondta még egyszer, mit látott.

- Hol a halott? - kérdezte pipája száját harapdálva az Angol.

- Úgy látszik, magával vitte.

Zombory Ferguson vállára vert.

- Vissza a sátrakhoz! Ha szerencsénk van, Lucy már visszaért.

Nem volt szerencséjük.

5

Jó órai keresés után kénytelenek voltak szünetet tartani. Sem Lucy Meyer nem került elő, sem a másik kettő nyomára nem voltak képesek rábukkanni. Itt-ott találtak ugyan vércseppeket, de annyira szétszórva, hogy képtelenek voltak követni az útját.

- Talán... megzavarodott, és a falu irányába tart - találgatta Miss Al-Bakr.

- Lehetetlen - rázta meg a fejét az Angol. - Lucy nem az a típus, aki egyedül nekivág az éjszakának.

Julia van der Haas berángatta Zomboryt egy sátor mögé.

- Figyeljen ide! Tudni akarom, mire számíthatok. A kicsik voltak?

Zombory lassan, elgondolkodva megrázta a fejét.

- Nem hinném.

- Igen? És miért nem?

- Mert nincs az a kicsi, aki egy megölt férfi tetemét ki tudná húzni ilyen rövid idő alatt a bozótosból.

- Ha viszont nem a kicsik, akkor kik?

- Ez itt a kérdés - mondta Zombory. - Erre lenne jó választ kapni.

6

A válasz valamilyen formában meg is érkezett. Fél három tájban, amikor többségükben már visszavonultak a sátraikba. Ekkor már Zombory is kijött Mrs. Palmer sátrából, ahova az asszonyt megnyugtatni ment be.

Mrs. Palmer zárt nyakú, bokáig érő pizsamában ült az ágya tetején, magához szorítva a mackóját. Zombory azon tűnődött, vajon mit gondolnának a Tanács tagjai, ha így látnák. Az ágya tetején kucorogva, játék mackóval az ölében.

- Nem... sikerült? - kérdezte Pamela Palmer nyugalmat erőltetve az arcára.

Zombory nemet intett.

- Lehet, hogy elfutott, bekuporodott egy bokor aljába, és most moccanni sem mer. Ez lenne a legjobb.

- És a legrosszabb?

- Bízunk a legjobban.

Az asszony megcsóválta a fejét.

- Nem hiába voltak rossz előérzeteim. Magának mi a véleménye a... történekről?

Zombory az órájára pislantott.

- Nem tudom - mondta megvonva a vállát. - Nem voltam ott. Talán nagyobb a pánik, mint amekkora a veszély.

Az asszony mélyet sóhajtott.

- Maga ezt... komolyan gondolja?

Zombory lehajtotta a fejét.

- Nem - mondta aztán halkán. - Nem gondolom komolyan.

- Induljunk el ettől a bokortól - javasolta Tony Cartwright a fűben kuporogva. - Itt állt az a valaki Karahan professzor szerint.

- Itt bizony - erősítette meg Karahan. - Éppen itt.

- Ha jól értettem a szavait, furcsa köd fogta körül.

- Köd - bólintott Karahan. - Sűrű köd.

- Volt másutt is köd, vagy csak itt?

- Csak itt.

- Akkor keressünk - biztatta a másik hármát Tony Cartwright.

Karahan professzor megvakarta a füle tövét.

- Mit keressünk?

Tony Cartwright felemelte a fejét.

- Húzza ki a zsebéből, professzor, a pisztolyát.

Karahan engedelmesen kihúzta.

- Ha valaki felbukkanna a közelünkben, tanítsa móresre.

- Az mit jelent?

- Lője szét a seggét! - fordított angolról-angolra Alec Ferguson. - Így már világosabb?

- Szétlövöm én - bizonygatta Karahan. - Szétlövöm, ha kell.

Tony Cartwright visszatérdelt a másik kettő mellé.

- Nézzetek át minden fűszálat.

Három perc múlva Zombory felmordult és a hold felé tartotta két ujját. Tépett szélű papírfecni vöröslött közöttük.

Cartwright, amint meglátta, abbahagyta a keresést és megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Ennyit a természetfelettiről.

Karahan pisztolyával a kezében odahajolt hozzájuk.

- Mit találtak?

Cartwright megmutatta neki a piros papírdarabkát.

- Mi a fene ez?

- A nagy varázslat - vigyorgott Cartwright. - Ködgyertya. Látott már nindzsafilmeket? Bumm! A nindzsa feltűnt egy ködcsomó közepén. Bumm! A nindzsa már nincs sehol. Valahogy így.

- Nindzsa? - hökkent meg Karahan. - Mi a fenét akarhatnak tőlünk a nindzsák?

- Azok semmit - morogta Cartwright. - Engem viszont valami más izgat.

- Kevés a vér - bólintott Zombory.

- Már akinek - fintorgott Karahan. - Nekem túlságosan is sok.

- Ez pedig annyit jelent, hogy valamit rácsavart a nyakára. Psz! Jön valaki!

Valóban jött. Nem messze tőlük, az országút felől zaj támadt. Csörtetés, halk beszéd, ágroppanás.

- Miss Meyer - nyögte megkönnyebbülve Karahan. - Tudtam, hogy előkerül.

Felemelkedett és tölcserít csinált a tenyeréből. Zombory azonban még éppen idejében elkapta a karját, szájára szorította a kezét és lerántotta a bokrok közé.

- Hé! - tiltakozott Karahan megdöbbenve. - Mi az ördögöt csinál? Csak szólni akartam Lucynak, hogy itt vagyunk.

- És ha nem ő az?

Ekkor már jóval közelebből hallatszottak a szaggatott beszédhangok.

- Be a bokrok közé! - vezényelt Zombory. - Meg ne moccanjon, professzor! Láttá, mit tettek azzal a férfival!

Karahan bólintott. Úgy süllyedt be a bokrok közé, mint egy léket kapott tengeralattjáró.

8

Brian hozta a nyakában a fagyöngyök nagyobbik részét, de még Jason Taylornak is jutott belőlük bőven. Úgy eltakarták a képét, hogy kétszer is sikerült nekimennie egy bokornak, minek következtében majd kiejtette kezéből a köteget.

- A francba! - suttogta vakon előretapogatózva. - Nem mutatná valaki az utat?

- Gyere a nyomomban - hallotta Egyszarvú hangját.

- Ha látnám, hol a nyomod.

Száz méter megtétele után Brian parancsára lerakták a kötegeket. Meg azt a csomagot, amiben a ruhák voltak.

- Gondoljátok, hogy a Mágus valóban megbuggyant? - kérdezte Fernandez a térdét kapirgálva.

- Vigye el az ördög, belemásztam a csalánba. Stonehenge azt mondta, idegrohamot kapott, vagy mi a szart. Eszerint vége mindennek?

Brian megrázta a fejét.

- Nincs vége.

- Honnan tudod?

- Mindenki tudja. Stonehenge átveszi a Mágustól a mágusi tisztséget.

- És vele mi lesz?

- Seggbe lesz rúgva. Már régen rászolgált.

- Lesz holnap ünnep?

- Milyen ünnep?

- A telihold előtti szokásos.

Jason csak úgy kapkodta a fejét. Valahogy megsűrűsödtek mostanában az ünnepek.

Brian hozzájuk hajolt, és suttogóra fogta a hangját.

- Pontos értesítést kaptok mindenről. Stonehenge már készíti a forgatókönyvet. A Mágus nyilvánosan le fog mondani, és Stonehenge átveszi a parancsnokságot. Azt mondta, vészhelyzet van. Tudjátok, miért?

Hogyne tudták volna. Ezért is cipelik a fagyöngyöt meg a ruhákat az isten háta mögé. Régebben csak beleszórták a szemétkébe, most viszont, hogy történt, ami történt, óvatosan kell viselkedniük.

- Gyerünk! - adta ki néhány percnyi szöszmötölés után a parancsot Brian. - Leszórjuk és tűzünk vissza.

Fejére vette a fagyöngy-köteget, és indult volna vele tovább.

Ekkor bukkant ki a bokrok közül a négy ismeretlen. Hárman csak csípőre tették a kezüket, a negyedikében viszont ott feketedett egy jókora kézifegyver.

Jason Taylor lehajította a fagyöngy-köteget és feltartotta a karját.

A rendőrség - nyöszörögte a fejében egy reszkető hang. - Itt van a rendőrség. Úgy kirúgnak az iskolából, hogy a lábam sem éri a földet. Csak börtönbe ne csukjanak. Istenem, add, hogy ne csukjanak börtönbe!

Kis híja volt, hogy el nem bögte magát.

9

Brian azonban nem veszítette el a fejét, sőt Fernandez sem. Ez aztán annyira megnyugtatta, hogy az első pánikmásodpercek után kezdett visszatérni belé a lélek.

- Jó estét - mondta Brian lepottyintva fejről a fagyöngy-köteget.

A négy pasas csak nézett rájuk mereven, mozdulatlanul, majd a fegyveres, egy kerek képű, szemüveges intésére leeresztette a pisztolyát.

- Jó estét.

Brian kiegyenesítette a derekát és nyugodtan nézett a hozzá legközelebb álló, barna bőrű, csupa izom férfi szemébe.

- A rendőrséghez, vagy útonállókhöz van szerencsénk?

Taylor meghökkent, hogy Briannek még csak meg sem rezdül a hangja. Mintha számított volna erre a találkozásra.

- Egyikhez sem - mondta egy kis kecskeszakállú, mosolygós képű fickó. - Csak sétáltunk egyet itt, a bokrok között. Hát maguk?

- Ami azt illeti, mi is csak sétálgatunk.

Alec Ferguson a kötegekre pislogott.

- Ennyi cuccal felpakolva?

Brian megvonta a vállát.

- Ki cuccal sétál, ki anélkül.

A három férfi összenézett. Jason látta, hogy a kecskeszakállúnak elfelhősödik a szeme. A csupa izom viszont barátságosan feléjük nyújtotta a kezét.

- Steve Zomborynak hívnak, uraim. Ők a kollégáim. Mr. Cartwright, Mr. Ferguson, Mr. Karahan. Mind a négyen az *expedíció* tagjai vagyunk.

- Expedíci... ó?

- Őslénytani expedíció - bólított Zombory. - Nem hallottak még róla?

- Őszintén szólva, nem.

- Pedig már két lábszárcsontot is találtunk.

Jason látta, hogy Brian csak úgy kapkodja a levegőt, de izgalom hullámmozott át Fernandez arcán is.

- Igazi expedíció?

- Ugorjanak fel holnap hozzánk és nézzék meg - készségeskedett Zombory. - Szívesen látjuk az érdeklődőket. És maguk? Iskolába járnak? Kitűnően beszélnek angolul.

- Hát persze - mondta most már végképp megkönnyebbülve Jason Taylor. - Hiszen én angol vagyok.

- Félig én is - csatlakozott hozzá Brian.

- Félig?

- Az apám ausztrál. Ha őt hallaná, nem mondaná, hogy szépen beszél angolul. Csak a haverjai értik, meg a kenguruk.

Taylor felkapta a fejét. Úgy látszik, félreértette a helyzetet. Brian hazudott, és ez óvatosságra intette. Eszerint talán még sincs minden rendben.

- Az angol iskolából valók vagyunk - mondta Fernandez. - Cirka másfél mérföld innen.

A kis kecskeszakállú, akiből Jason barátságos mosolya ellenére sem nézett ki sok jót, a leejtett kötegek fölé hajolt.

- Ez meg mi a szösz?

Jason Brianra pislantott. Őszinte riadalom ült a szemében. Mi a fenét mondjon a fagyöngyre?

A három kérdezősködőnek természetesen nem kerülte el a figyelmét a gyerek meghökkenése. Egyedül Karahan állt őszinte ártatlansággal az események láthatatlan hullámverésében.

- Fa... gyöngy - mondta végül is Jason vonakodva.

A kecskeszakállú letérdelt és megfogdosta az egyik köteget. Valóban fagyöngy volt, még-hozzá nem is kevés.

A kecskeszakállú megszaglásztta a már hervadni indult zöldet.

- Minek kellett ez maguknak?

Jason leblokkolt. Egyszerűen semmi sem jutott az eszébe. Éppen úgy, mint amikor otthon az apja rajtakapta ezen-azon. Az egész család nevetett, hogy Jason soha nem talál egérutat.

- Teának - mondta Jason helyett Brian.

A három pasas ezt is elraktározta magában. Hogy a kis szőke elhallgat előlük valamit, s a nagyobbaknak kell kitalálnia a magyarázatot.

- Az jó - mondta Ferguson. - A fagyöngytea valóban jó. Az indiánok is használják.

- Persze - mondta Brian megkönnyebbülve. - Mi is úgy hallottuk valakitől.

Ferguson megsimogatta a szakállát.

- Az indiánok például arra használják, hogy eltegyenek vele valakit láb alól. A fagyöngytea ugyanis súlyos mérgezést okoz. Erről még nem hallottak, uraim?

Jason lerokkadt az egyik köteg tetejére és előrenyújtotta a kezét.

Várta, hogy előkerüljön a bokrok mögül néhány rendőr, és a csuklójára csattintsák a bilincset.

10

Rendőr azonban nem került elő, sőt bilincs sem. Sőt mintha még a kecskeszakállú is visszakozott volna.

- Persze lehet, hogy valami cikornyás eljárással főzik - mondta.

- Hát mi aztán azzal főzzük - bólintott Brian. - Azután meg sárgarépalével dúsítjuk fel.

- Az már más! - dicsérte a kecskeszakállú. - Ősi módszer. A sárgarépalé méregtelenít. És ez a csomag?

- Használt ruhák - mondta Fernandez a körmét rágva.

- Úgy látszik, maguk felé nincs szemétyűjtő - csóválta meg a fejét a barna képű, csupa izom férfi. - Ha legközelebb bent járunk a közigazgatási hivatalban, szólunk, hogy szállíttassanak ki magukhoz néhány konténert. Mégiscsak túrhetetlen, hogy az angol iskola diákjai a fejükön cipeljék a szemetüket.

- Az - bólintott a harmadik, a kerek képű.

- Hova borítják?

- A szakadékba - mondta Fernandez.

- Érdekes. Nekünk senki sem mondta, hogy van errefelé szakadék is. Különben nem valami bölcs dolog éjszaka sétálgatniuk, furcsa események történnek mostanában a hegyek között.

Fernandez felkapta a csomagot és a hátára kapta.

- Nem akarjuk feltartani magukat. Lehet, hogy holnap feljövünk az ásatáshoz. Bár holnap ünnep lesz, és...

Rémülten elhallgatott. Természetesen mindhárman észrevették, de egyikük sem szólt egyetlen szót sem. Brian nyelt egy nagyot és a kerek képűhöz fordult.

- Furcsa dolgokat említett, uram. Mire gondol?

- Azt mondják, erre járnak a kicsik.

A fiúk nem reagáltak a névre.

- Nemrég Karahan professzor rémisztő jelenségnek volt a tanúja - folytatta Tony Cartwright. - Úgy látta, hogy itt, a bokrok között meggyilkoltak valakit.

A három fiú arcából kifutott a vér.

- Itt állt egy ember fehér köpenyben, és elvágta valakinek a torkát. Hajoljon csak le, fiam. Még mindig ott van a vére a fűvön.

Zombory később arra gondolt, talán mégsem kellett volna a direkt sokterápiát alkalmaznia. Alighogy Ferguson lemutatott a fűre, az a fickó, aki a madzaggal átkötözött csomagot tartotta a hóna alatt, elhajította és bevetette magát a bokrok közé. Némán vágatott egészen addig, amíg csak el nem halt a csörtetése.

Ferguson lehajolt és matatott valamit a batyuval. Aztán készségesen a nagyobbik fiú felé nyújtotta.

- Megijesztettük a barátjukat? Sajnáljuk. De tényleg vigyázzanak. Ki tudja, ki jár éjszakánként a bozótosban.

A két fiú felkapta a kötegeket és a csomagot. Lehajtott fejjel, köszönés nélkül távoztak.

Ferguson elképedt ábrázattal nézett Tony Cartwrightra.

- Mi az ördög történik itt, Tony?

Cartwright megvonta a vállát.

- Talán nemcsak a kicsik gyilkolnak. Talán csatlakozott hozzájuk Freddy Krüger is az Elm utcából.

11

Ferguson először a fagyöngyöt húzta ki a leberdzsekje alól. Szép, kerek fagyöngybokréta volt: szemmel láthatóan gondosan, késsel vágták le a fáról. Nemcsak a levelei, hanem a bogyói is sértetlenek voltak, ami arra utalt, hogy ezekből aztán aligha főztek teát.

- Tényleg mérgező a fagyöngy tea? - kérdezte Cartwright.

Ferguson megvonta a vállát.

- Honnan tudjam? Szerencsére ők sem tudták.

Az elemlámpa halvány fényében alaposan megvizsgálták a fagyöngybokrétát. Semmi olyat nem láttak rajta, amiből kiderült volna, mire használták. Karahan professzor felemelte és meg-szagolta.

- Füstös - mondta némi szimatolás után. - Olyan helyen használták, ahol füstös volt a levegő.

- Talán füstölőt csináltak a leveleiből. Égő parázsra szórták?

- Ezeket biztosan nem.

- Akkor mi az ördögöt csinálhattak vele?

- Ez még mind semmi - mondta Ferguson tovább kotorászva a ruhája alatt. - Ezt nézzétek meg! - Maga is megijedt, amikor lámpafényre került egy ruhadarab. Egy vörös kulimással összekent, szakadt, női blúz. - Te jószágos isten! Észre sem vettem, hogy ilyen, amikor el-dugtam!

- Vér! - suttogta Cartwright. - Ezek a kölykök megölték valakit. Méghozzá egy nőt. Ez Lucy Meyer blúza! Megölték Lucy Meyert!

Zombory megcsóválta a fejét.

- Ez nem Lucy Meyeré. Lucy bele sem fért volna.

- Akkor kié?

Zombory beledugta az ujját a ragacsba, aztán Ferguson legőszintébb megdöbbenésére megnyalta a hegyét. Mielőtt még a kecskeszakállú őslénykutató rosszul lehetett volna, cuppantott egyet és megkönnyebbült grimaszt vágott.

- Ketchup.

- Biztos vagy benne?

- Nyald meg magad is.

- Dehogyan nyalom! Mi a fene ez az egész?

Zombory széttárta a karját.

- Talán valami diákcsíny. Olyasmi, mint a Halloween. Összekenték valakinek a ruháját ketchup-pal, fagyöngyre fektették, vagy mit tudom én. Amikor vége lett a bulinak, úgy döntöttek, hogy az egész körítést eltüntetik, nehogy a tanárok megtalálják. Ezért nem a szeméttárolóba rakták, hanem kiszúrták maguknak a bozótost.

Cartwright megvakargatta turcsi malacorrát.

- Nem tetszik itt nekem valami. Láttátok a félelmet a szemükben?

- Féltek, hogy a tanárok megtudják, mit csináltak.

- Inkább attól féltek, hogy *mi* megtudjuk.

- Tehát?

- Rövidesen látogatást teszünk abban az iskolában - mondta Cartwright. - Mit szóltok hozzá?

Nem szóltak semmit.

Elvégre a kicsik akár egy iskolában is rejtőzködhetnek.

12

Cartwrighték még a fagyöngyökkel babráltak, amikor az Angol lopva elhagyta a tábort. Már délután megfelelő helyet keresett a terepjárójának: egy lejtő tetejére állította, s most csak ki kellett engednie a kéziféket, hogy legurulhasson.

Sofie leírta az utat, merre kell mennie, ezért nem is tartott tőle, hogy eltéved. Ráadásul a hold is ott lógott a feje felett, mint hatalmas, segítőkész lampion. Bevett egy kanyart, bevett még egyet, aztán egy viszonylag egyenesebb szakaszra tért.

Arca mozdulatlan volt, mintha gránitból faragták volna, a benseje azonban már közel sem volt ilyen. Két oldalról is vihar korbácsolta fel lelkének óceánját, és alaposan össze kellett szednie magát, ha meg akarta őrizni a nyugalját.

Először is itt volt Lucy Meyernek, hűséges titkárnőjének az eltűnése. Minden sejtje azt ordította, hogy Lucyval baj történt, segítenie kellene rajta, csak hogy el nem tudta képzelni, hogyan. Hiába venné nyakába a bokrost és a réteket, valószínűtlen, hogy a nyomára akadna.

A második számú vihar, ami felkorbácsolta lelkének trópusi tengerét, Sofie Matthieu tizedes volt. Amint meglátta, tudta, hogy elveszett. Éppen az az érzés támadt fel benne, mint ami akkor, amikor azon a partyn, Chichesterben megpillantotta Viktóriát. Tíz éve már, hogy Viktóriát elvitte a trópusi láz, s azóta sem érzett semmi különöset, ha nőnemű lény közeledett

felé. Ez a lány, Sofie tizedes azonban felgerjesztette benne az alvó tüzet. Ami pedig talán a legmeghökkenőbb az egész históriában, az az, hogy a lány sem közömbös iránta.

Milyen furcsa - töprengett tovább Sir Winston. - Azt hitte, a lány azzal a jóképű csendőrtiszttel, Lamartin hadnaggyal áll közelebbi kapcsolatban. Csakhogy ezt Sofie azonnal megcáfolta. Anélkül, hogy kérdezte volna tőle.

Jött a következő kanyar. Az Angol bevette és igyekezett nem gondolni rá, mi lesz, ha reggel felfedezik a távollétét. Olyan gyorsan vissza kell jönnie napkelte után, amilyen gyorsan csak lehet.

Széles, egyenes szakasz állt előtte.

Elégedetten a kormányra dőlt és rálépett a gázra.

Aztán pedig a fékre, amikor megpillantotta az út mentén egy bokorhoz támaszkodva Lucy Meyert.

13

Sir Winston rálépett a fékre, megállt, majd hátrafordult. Lucy Meyer ebben a pillanatban behúzódott egy útmenti berkenyefa alá. A holdárnyék az útra vetült, azt az illúziót keltve, mintha Lucy Meyer árnyéka a fa törzsének furcsa kinövése lenne.

Hátramenetbe tette a kocsit, és óvatosan visszagurult oda, ahol a titkárnőjét látta. A fa útra vetülő árnyékából ekkor már hiányzott Lucy Meyer árnyéka.

Felpattintotta a kesztyűtartó fedelét és kivette belőle a revolverét. Megnézte minden rendben van-e vele, aztán maga mellé tette az ülésre. Letekerte az ablakot és kinézett a néptelen, holdsütötte tájra.

- Lucy? - kérdezte tétovázva. - Itt van valahol, Lucy?

Mintha egércincogásszerű sírást hallott volna az utat szegélyező bokrok mögül.

- Lucy, kérem, válaszoljon!

Ismét felhangzott a cincogás. Sir Winston sóhajtott és kezébe vette a fegyverét. Bár tisztában volt vele, hogy ostobaság elhagyni biztos menedékét és kimerészkedni az ismeretlenbe, mégsem tehetett mást. Lucy hívja, tehát mennie kell.

Mielőtt még meggondolhatta volna magát, kilépett a kocsiból. A lámpát égve hagyta, nehogy egy éjszakai utazó későn vegye észre.

Száraz ágak recsegtek a talpa alatt, ahogy belépett az utat szegélyező bokrok közé.

- Lucy? - kérdezgette előretartva a revolverét. - Válaszoljon, Lucy!

Lucy azonban nem válaszolt. Sir Winston átkozta magát a hanyagságáért, amiért nem hozott magával zseblámpát. De hát vigye el az ördög, ő napkeltét indult nézni, ahhoz meg köztudottan nem kell elemlámpa.

Tett néhány lépést előre, majd megtorpant. Ha Lucy az, és látja őt, elő kell, hogy jöjjön. Ha pedig nem ő, akkor ki a fene lehet?

- Lucy, kérem, jöjjön elő. Én vagyok az, Sir Winston Everett. Nincs semmi baj, csak jöjjön elő.

Lucy Meyer azonban nem jött. Ekkor Sir Winston számára világossá vált, hogy vagy nem Lucy volt az, aki hívta, vagy egyáltalán nem hívta senki.

Káprázat - gondolta magában megtörülgetve a homlokát. - Semmi más, csak káprázat. Lucy eltűnése úgy ég bennem, mint pásztortűzek az iráni pusztákon. Rá gondoltam, hát megjelent előttem.

Egészen addig meg volt győződve elmélete helyességéről, amíg ki nem bújt a bokrok közül és meg nem pillantotta Lucy Meyert a kocsijában ülve.

14

Lucy a műszerfalra hajtotta a fejét mintha elbóbiskolt volna a várakozásban. Volt valami természetellenes a fejtartásában, ezért Sir Winston nem is rohant oda azonnal hozzá, hanem előbb óvatosan megkerülte a kocsit. Éppen a szélvédőnél járt, amikor közelebről is szemügyre vehette Lucy Meyert.

Aztán akkorát ugrott, hogy majd kiejtette a kezéből a fegyverét. Az éles holdfény ráesett Lucy arcára, amelyből azonban csak egy kis részt láthatott a karosszéria árnyékától.

Ez a kis rész egy férfiasan hajlott orr volt. Akkora, hogy a fele is éppen elég lett volna Lucy Meyernek.

Sir Winston, angol főrendhez méltatlanul ugrott egyet és felordított.

A bokrok között mintha ismét sírdogálni kezdett volna valaki.

Sir Winstonnak mindössze tizenöt másodpercébe került, hogy helyreállítsa lelke egyensúlyát. Kétszer-háromszor mélyet lélegzett, aztán, amikor úgy érezte, hogy már minden rendben, benyúlt az ablakon és megveregette az alvó vállát.

- Hé! Mit keres maga az én kocsimban?

Alighanem csúnyán meglepődött volna, ha a nagy orrú felkönyököl és hanyag nemtörődöm-séggel csak annyit mond, hogy koporsónak használom.

Mert úgy egyébként annak használta.

15

Erre Sir Winston csak akkor jött rá, amikor megmozgatta a fickót, hogy ébredjen fel. Meg is mozdult, csúszott kicsit lefelé, a pedálok irányába, attól viszont igen messze volt, hogy magához is térjen. Ezt maga Sir Winston is kénytelen volt belátni, amikor felfedezte a nagy orrú lába mellett a vértócsát. Nem volt túlságosan terjedelmes, csupán akkora, amekkorát egy hétköznapi gyilkosság esetén elvárhat az ember.

Sir Winston anélkül, hogy egyetlen pillanatra is szem elől tévesztette volna a környezetét, mély töprengésbe merült. Végül úgy döntött, azt teszi, amit tennie kell.

Megfogta a fickó vállát és hátrabillentette a fejet. Ezzel szabaddá vált a nyaka, amelyen hosszú, vörös csík húzódott. Sir Winston ekkor már pontosan tudta, mi a helyzet. A pasast megölték, és berakták a kocsijába.

Megdörzsölte az orrát, és maga is elcsodálkozott rajta, mennyire nem érez félelmet. Mintha az a másik érzés, amely ott növekedett benne, minden mástól elvette volna a levegőt. Majdhogynem dudorászni kezdett, miközben kiszedte a tisztítórongyokat a helyükről.

Kissé bonyolult volt úgy betenni a meggyilkoltat a csomagtartóba, hogy egyetlen pillanatra se veszítse szeme elől a bokrokat és az árnyékokat, mégis sikerült neki. Csak amikor az ismeretlen már bent feküdt a csomagtartóban, látott neki, hogy feltörölje a padlót és letakarítsa a műszerfalat.

Tíz perce maradt, hogy elérjen a randevújuk helyszínére.

16

Sofie Matthieu a fakorlátba kapaszkodott és lenézett a mélybe. Alatta akkora fenyők zöldelltek, mint azok a kis fácskák, amelyek makett-vasutak makett-sínpárjait szokták szegélyezni. A hold immár nekikészült, hogy átadja a helyét a kelő napnak.

Egész éjszaka le sem hunyta a szemét, pedig tudta, hogy pihenésre lenne szüksége. Már csak azért is, hogy rendbe szedhesse a gondolatait, amelyek az utóbbi időben olyan zűrzavarossá váltak, mint a patakok vize áradás idején.

Egészen addig törte a fejét, amíg gépkocsizúgást nem hallott a háta mögött. Amint megfordult, Sir Winstonnal találta szemben magát. Sir Winston levette a kalapját, és egy kis vadvirágcsokrot nyújtott a lány felé.

- Jó reggelt, kisasszony.

Sofie elmosolyodott. Egyetlen pillanat alatt elröppent minden bánata. Nem érdekelte már semmi más, csak a csokor, és Sir Winston tartózkodó mosolya.

- Jó reggelt, Sir Winston.

- Csak Winston - mosolygott a főrend. - A mi kapcsolatunk ugyanis... hm... egészében véve informális.

- Az - hagyta rá a lány, pedig nem értette, mi a fene az az informális. - Hol szedte ezeket a szép virágokat?

- Hát... az út mentén - mondta Sir Winston bizonytalanul.

- Nem lett volna szabad megállnia - korholta a lány. - Tettem is magamnak elég szemrehányást, hogy beleegyeztem ebbe az örütségbe. Maga nem ismeri ezt a vidéket. Nem tudhatja, milyen érzés volt, amikor a kicsik elkaptak. Ha nincs Marie néne, én is és Lamartin hadnagy is halottak vagyunk. Hisz maga egyáltalán a kicsikben?

- Hiszek - biccentett nagyon határozottan Sir Winston. A lány elvette a csokrot és csókot nyomott Sir Winston arcára.

- Maga igazán aranyos és udvarias ember. Nézzen csak oda!

Rózsaszín sugarak száguldottak végig az égen, rózsaszínre festve a kopasz sziklákat és a fenyveseket. Mintha egy örült festő együtt kelt volna a nappal, s a palettáján nem lett volna egyéb, csak rózsaszínű festék.

Sir Winston úgy érezte, ez az évtized legboldogabb napfelkeltéje.

Csak a halotról tudott volna megfeledkezni a háta mögött.

Sir Winstonnak fogalma sem volt róla, mióta ülnek már egymás mellett a földön. Arra riadt, hogy elzsibbadt a lába, s hosszú percek óta nem szólnak egymáshoz egyetlen szót sem. A lány hirtelen megrázta a fejét, és kinyújtotta a karját Sir Winston után.

A nap szemérmesen bemenekült a közeli hegytetőn reggeli tornájukat végző fenyőfák mögé.

Jó öt perc múlva Sofie kibontakozott Sir Winston karjából.

- Sajnos... mennem kell.

- Hová?

- Dolgozni - mondta a lány. - Lamartin hadnagy vár rám. Ma még sok a dolgunk. Ha jól tudom, délelőtt bejönnek hozzánk.

- Egészen biztosan - erősítette meg Sir Winston. - Hiszen be kell vinnünk a halottat is.

Sofie nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak, mivel Sir Winston búcsúzóul magához húzta. S bár nem éppen ezek a pillanatok voltak a legalkalmasabbak, hogy halottakkal foglalkozzék, furcsa módon mégis egyre ott dübörögtek a fejében Sir Winston szavai.

- ... be kell vinnünk a halottat is.

Másodszor is kibontakozott Sir Winston karjából.

- Mit mondott az imént... Winston?

Sir Winston kinyitotta a szemét.

- Mivel kapcsolatban?

- Valami... halottal kapcsolatban.

- Ja - mondta Sir Winston. - Azt mondtam, hogy be kell vinnünk Lamartin hadnagyhoz. Furcsa, nem? Először azt hittem, Lucy az.

- Kicsoda?

- Lucy Meyer.

- Az ki?

- A titkárnőm. Aki eltűnt. Azt hittem, ő integet a kocsimnak. Legalábbis olyan volt az inge mint Lucy blúza. De nem ő volt.

- Hát ki? - kérdezte egyre növekvő rémülettel a lány.

- Nem tudom. Azt sem tudom, hogy integetett-e egyáltalán. Mindenesetre mire visszamentem a kocsihoz, a pasas már ott ült az ülésen.

- Milyen pasas?

- A nagy orrú. Jó nagy orra van.

- Azt mondja... halott? Mitől halt meg?

Sir Winston megvakargatta a feje búbját.

- Hát, hogy őszinte legyek, nem értem rá alaposan megvizsgálni. Tudja, már csak öt percem maradt, nem akartam késni, és még virágot is kellett szednem magának. Végül is sikerült pontosan ideérnem - düllesztette ki büszkén a mellét.

Sofie felvette a földön felejtett csokrot.

- Alighanem... elvágta a torkát - magyarázta kicsit halkabban Sir Winston. - Feltörölgettem a vérét, úgyhogy nyugodtan beszállhat a kocsiba.

- Hol... van... a... pasas?

Sir Winston sóhajtott egyet.

- A... csomagtartóban.

Sofie behunyta a szemét. Úgy érezte, menten lehullik a makett-fenyők közé.

- És maga képes volt... így...

- Miért? - kérdezte Sir Winston angyali ártatlansággal a szemében.

A felkelő nap messzire űzte az éjszakát. Beszálltak a kocsiba és lecsorogtak a csendőrség épületéhez.

18

A kis, csinos, kreol bőrű doktornő lehúzta a gumikesztyűjét és zsebre vágta. A piros orrú doktor úgy meredt a levegőbe, mintha csupa-csupa boncolásra váró hulla röpködne odafent.

- Megvizsgáltuk a halottat - mondta Salazar doktornő. - Egyértelműen gyilkosság történt. Elvágta a torkát: ehhez kétség sem férhet. Ez pedig tudják, mit jelent?

Meg sem mukkant senki. Lehet, hogy tudták, lehet hogy nem tudták - hallgattak mint a csuka.

- Ez annyit jelent - folytatta a kis doktornő - hogy nem számít többé, miért hívtak ide. Itt fekszik egy gyilkosság áldozata: kötelességünk jelenteni. Méghozzá hivatalosan. Azonnal megírok egy feljegyzést és átnyújtom önnek, hadnagy.

Lamartin biccentett.

- Diktálja le Sofie-nak a jelentését. Én addig felhívom a városi zsarukat.

Átment a szomszéd szobába és felhívta őket.

Körülbelül ezzel egy időben tűnt el a táborból Miss Leila Al-Bakr.

19

Mire Lamartin hadnagy és Sofie Matthieu tizedes megérkeztek, már úgy - ahogy megnyugodtak a kedélyek, bár Sir Winston még mindig úgy tartotta kezében a telefonját, mint aki képtelen eldönteni, vágja-e zsebre, vagy inkább nyelje le.

- Hol van? - kérdezte Lamartin rekedten az izgalomtól.

Sir Winston a tábor szegélyező bokrok irányába mutatott.

- Ott. Nem nyúltunk hozzá.

- Azt jól tették - mondta Lamartin. - Mutassa az utat.

A kék, vékony anyagból készült pulóver egy bokron feküdt. Teljes hosszában kiterülve, mintha valaki eligazgatta volna rajta.

- Idáig vezetnek nyomok - mondta Zombory. - Itt aztán megszűnnek, mintha csak felröppent volna a levegőbe.

Lamartin lehajolt és megtapogatta a talajt. Ahol a bokor állt, emelkedni kezdett a térszint. Nem kellett senkinek sem felröppennie a levegőbe ahhoz, hogy eltűnjenek a nyomai. A bokor mögött száraz volt a talaj, míg előtte nedves.

Levette a pulóvert a bokorról. Meg sem kellett kérdeznie, hogy valóban Miss Al-Bakré-e. A belőle áradó furcsa, kesernyés, keleti illatszer mindent elárult. Lamartin behunyta a szemét. S ekkor olyan élesen, mintha a valóságban lépett volna elé, felbukkant előtte a kutatónő alakja. Segítségkérőn felé tárta a karját, miközben úgy mozgott a szája, mintha imádkozna.

- Hogyan vették észre, hogy eltűnt? - nyögte a hadnagy.

- Kiáltozott - mondta Julia van der Haas. - Cirka egy órája. Kirohantunk a sátrakból és megpróbáltuk megállapítani, ki az. Mrs. Palmer talált rá a pulóverére.

Mrs. Palmer szívére szorított kézzel állt Zombory mellett.

- Én voltam, aki megtalálta - mondta halkan.

- Látott valakit, asszonyom?

- Sajnos, senkit. Csak a pulóvert láttam a bokron.

Lamartin a bokorra pillantott és kis híja volt, hogy nem lett rosszul. Az aprócska levelek hátán vékony hártya vöröslött, a kék pulóveren is sötét foltok ültek.

Cartwright óvatosan a bokor egyik leveléhez nyúlt. Megpöckölte az ujja hegyével. Piros gömböcske gurult le róla a före.

- Vér - mondta Cartwright.

Lamartin ekkor olyat tett, amit nem lett volna szabad megtennie. Ha nem kavarja fel a lelkét a fájdalom, biztos, hogy nem tette volna meg.

- Én is tudom! - ordított Cartwrightra. - Tudom, mi a vér!

Cartwright nem szólt semmit, még a szemét sem húzta össze. Biccentett és hátrébb lépett.

- Elvágták a pulóverét - mondta kísérteties hangon Julia van der Haas. - Nézzék... Istenem... elvágták a pulóverét.

Az asszony most vette csak észre, amit a többiek már rég észrevettek, hogy Miss Al-Bakr pulóverének az elején, pontosan a szíve felett jókora vágás húzódik. A körülötte tülekedő sötét foltok furcsa geometriai formákat rajzoltak az anyagra.

Lamartin felhördült, majd elindult előre. Széthajtogatta a bokrokat és felkapaszkodott a lejtőn. Látszólag céltalanul, mintha kizárólag a mászás öröme hajtaná.

Aztán egyszer csak lehajolt a före. Felvett valamit és megnézegette. Amikor visszafordult a többiek felé, döbbenet ült a tekintetében.

- Azt hiszem... megtaláltam.

Zombory érezte, hogy Mrs. Palmer keze a kezébe simul. Olyan sebesen zárta össze a tenyerét, mintha attól tartott volna, hogy az asszony hirtelen kirántja és bocsánatot kér a meggondolatlanságáért.

Cartwright megkerülte a bokrokat és odalépegetett Lamartinhoz. Az Angol ebben a pillanatban bukkant fel a sátrak mellett.

Lamartin, talán hogy feledtesse korábbi kifakadását, Cartwright felé mutatta a kezében tartott fekete tárgyat.

- Látja?

Cartwright bólintott.

A fekete valami egy kés volt, fűrészkes hátú dzsungelkés.

- Ezzel... vágtak bele a... pulóverébe. Ezzel...

Remegett a hangja és majd elejtette a gyilkot.

Zombory összehúzta a szemét. Mintha megcsillant volna valami a napfényben, a kés nyelén.

Eleresztette az asszony kezét és Lamartin felé indult.

- Odaadná egy pillanatra?

Lamartin a markába nyomta a kést. Zombory megcsóválta a fejét, aztán megforgatta a levegőben.

- Nézze meg a nyelét!

Lamartin rápillantott. A fanyelet borító vékony vérréteg alatt egy fémlapocska villogott.

„Mona Winternek” - hirdették a bevéselt betűk. „1989”.

Zombory hangosan felolvasta a néhány szavas üzenetet. Aztán leeresztette a kést és a többiek felé fordult.

- Ki az ördög az a Mona Winter?

Délutánra kiderült.

20

Megérkeztek a kommandósok, körbeszimatolták a tábor, az ő símaszkljuk mögé azonban nem szimatolhatott be senki. Nem voltak udvariatlanok, nem voltak gorombák - egyszerűen semmilyenek sem voltak. Jöttek, mentek, mint a szél - senkihez nem szóltak, semmilyen kérdésre nem válaszoltak. Átkutattak minden falevelet, bekukkantottak a sátrakba is, még a dinoszaurusz lábcsontokat is megnézték.

Vezetőjük Didier ezredes maga nem viselt sálarcot, de még pisztolyt sem. Az egyedüli, amivel fel volt fegyverezve, a jó modora volt. Kezet csókolt a hölgyeknek, elfogadta a felkínált teát, és kedvesen elcsevegett velük a Pireneusokról.

Késő délutánra járt, amikor Zombory sátrában bukkant fel, ahol a sátorgazda Cartwright és Ferguson társaságában éppen teát főzött. Kíséretében volt Lamartin is, míg Sofie eltűnt valamelyik közeli sátorban.

Didier ivott egy teát, váltott pár barátságos szót a háziakkal, majd néhány papírlapot és egy fényképet tett le a sátor közepén álló kis tábori asztalkára.

A kép csinos, vidáman mosolygó nőt ábrázolt, sildes katonasapkában, szürke trikóban. Zomborynak azonnal feltűnt a nyakában a fémtáblácska.

- Ő a mi emberünk - mondta a vékony bajuszú Didier beleszürcsölve a teájába. - Jobban mondva a mi lányunk.

Cartwright összehúzta a szemét.

- Honnan tudja?

- Istenem, hát miért ne tudnám? Az a dolgom, hogy tudjam. Megtalálták a nevét a törén, a többi már gyerekjáték volt.

A lány a képen elégedetten mosolygott rájuk.

Didier letette a teáscsészét az asztal szabad sarkára, majd vett egy mély lélegzetet.

- Mona Winternek hívják. Aktív tengerészgyalogos őrmester. Három hónappal ezelőttig kiképzőtiszt volt Wisconsinban. Fél év szabadságot kért és ismeretlen helyre távozott. Minősítése kitűnő, az erdei harc specialistája. Lehet, hogy egy szakaszban szolgált Joe Rambóval. Ez utóbbit természetesen csak tréfának szántam. Mindenesetre nem akar ki. Nem kérdezik meg tőlem, hogy mi az ördögöt keres itt ez a női Rambo Wisconsinból a Pireneusokban?

- Megkérdezzük - biztosította Didier ezredes Zombory.

- A hűgát - mondta Didier megsimogatva a bajuszát. - A testvérhűgát.

Ha Didier azt akarta, hogy csodálkozzanak rajta, elérte a célját. Mind a hárman úgy bámultak rá, majd kiesett a szemük.

- Furcsa és hátborzongató történet - mondta Didier ezredes. Zombory elmosolyodott, mivel meg volt győződve róla, hogy nincs a világon olyan történet, amely a legkevésbé is megborzongatná Didier ezredes hátát.

- A mi lányunk testvérhűgát Kelly Winternek hívták. Jó egy évvel ezelőtt tűnt el itt, a Pireneusokban. Egyszerűen nyoma veszett. Természetesen kerestették, a francia rendőrség is bekapcsolódott az akcióba, az Interpolnál máig él a körözüvénye - ennek ellenére nem bukkantak a nyomára. A rendelkezésemre álló adatok szerint semmi olyanba nem keveredett, ami veszélyhelyzetet teremthetett volna számára. Nem volt kábítószeres, nem forgott gyanús társaságban Párizsban.

- Miért utazott egyáltalán Párizsba? - kérdezte Alec Ferguson.

- Ott dolgozott a vőlegénye, egy informatikával foglalkozó cégnél. Igen jó munkaerőnek tartották.

- Francia volt?

- Amerikai. Közös francia-amerikai cégről van szó. A vőlegényét jött meglátogatni, aki viszont keveset törődött vele. Sőt éppen megérkezésekor utazott Thaiföldre. Mire visszatért, a lányt már nem találta a szállodájában.

- Honnan tudják, hogy a Pireneusokba jött?

- A jegyrendeléséből. Két jegyet rendelt Párizsból ide.

- De hiszen a vőlegénye...

Didier megsimogatta a bajuszát.

- Fel kell tételeznünk, hogy nem a vőlegényével jött fel a hegyek közé. Hogy kivel, arról sajnos nincsenek információim. Több száz ember tűnt el azokban a hónapokban, akiket többnyire azóta is keresnek, talán valaki majd rábukkan közöttük a mi pasasunkra. Bár, őszintén

szólva fogalmam sincs róla, kit kellene keresnünk - tette aztán hozzá. - Véleményem szerint Miss Kelly Winter megérkezett Párizsba, ahol csalódottan kellett tudomásul vennie, hogy a vőlegénye, ahelyett hogy a repülőtéren rágta volna a körmét izgalmában, Thaiföldre utazott. Mit tesz ilyenkor egy öntudatos amerikai lány? Megsértődött, és kiköltözött abból a drága szállóból, amelyben a gazdag vőlegény helyet foglaltatott. Bizonyára még az is megfordult bájos fejecskéjében, hogy bosszút áll az aljason. Megismerkedett egy fickóval, akit feltehetően étteremben, vagy az utcán szedett fel. A pasas azt ajánlotta neki, utazzanak fel egy kellemes hétvégére a Pireneusokba, megcsodálni a természet szépségeit. A lány kötélnek állt. Feljöttek, a férfi pedig megölte és kirabolta. Aztán szedte a sátorfáját és eltűnt.

- No persze - sóhajtotta Zombory. - És hova lett a lány holtteste?

- Lehet, hogy a fickó elásta és soha többé nem bukkanunk a nyomára. Lehet, hogy szarvasgombát kereső disznók egyszer csak kitúrják a maradványait. Az is lehet, hogy szakadékba lőkte, és most ott fekszik egy törmelékhalom alatt. Lehet, hogy csak tízezer év múlva bukkanunk rá, és az ő teste lesz az év régészeti szenzációja.

- De ez még csak a történet első része - mondta Cartwright.

Didier ezredes bólintott.

- Ahogy mondja. Ez még csak a történet első része, uraim.

21

Didier kortyolgatott egy kicsit a teájából, aztán folytatta.

- Jöjjön hát a második rész. A vőlegény hazatért a csatából - akarom mondani a thaiföldi, üzleti útról - és meghökkenve tapasztalta menyasszonya felszívódását. Kerestetni kezdte, de nem találták sehol. Végül kénytelen volt felvenni a kapcsolatot az otthoniakkal. Kiderült, hogy Kelly Winter odahaza sincs, sőt el sem hagyta Európát. A vőlegényt lelkiismeret-furdalás gyötörte és attól kezdve csak annak élt, hogy megtalálja a menyasszonyát. Felmondta az állását, és kereste, kereste, kereste. Aztán egyszer csak nyomra bukkant. Nyomra, amely tudatta vele, hogy a lány a Pireneusokba jött.

- Milyen nyomra gondol? - kérdezte Ferguson.

- Azt bizony nem tudom. Csak kombinálok. Valami miatt ugyanis ide kellett indulnia. Miért nem a Riviérára ment, miért nem Korzikára? Miért a Pireneusokba?

- Honnan tudja egyáltalán hogy idejött?

- Bejelentette a főnökeinek, hogy egy időre szünetelteti a tevékenységét, és a Pireneusokba utazik a menyasszonya után. Többet azonban nem mondott. Azóta pedig nem jelentkezett, pedig ennek már egy éve.

- Hogy hívták az illetőt? - kérdezte Tony Cartwright.

Didier ezredes megsimogatta a bajuszát.

- Torresnek - mondta. - Don Torresnek.

- Az amerikai! - kapta fel a fejét Lamartin hadnagy.

Didier bólintott.

- Úgy bizony. Akit Juan amerikainak nevezett. Láttam a holttestét. Tiszta, szép munka. Minden bizonnyal azzal a késsel vágták el a nyakát, amelyet önök találtak meg. Azt hiszem, Mona Winter nagyon szerethette Kellyt. Amikor meghallotta eltűnése hírét, összeroppant. Testvére vőlegényét hibáztatta a tragédiáért, és felelősségre is vonta volna, ha megtalálja. Csakhogy ő is eltűnt. Feljött ide, a Pireneusokba. Mona Winter utánajött. És közben tovább kattogott az agya. A vőlegénye mellett a Pireneusokat tette felelőssé testvére haláláért. Elhatározta, hogy bosszút áll mindazokon, akik erre kószálnak. A hegyekben járkáló embereket magával a hegységgel azonosította. Csak a jó isten a megmondhatója, hány embert végzett ki. Végül aztán a vőlegényt is sikerült megölnie.

- Akkor itt kell kószálnia valahol - mondta Lamartin hadnagy.

Didier ezredes megingatta a fejét.

- Attól tartok, hadnagy, hogy már nem. Winter kisasszony, vagy Winter őrmester - ahogy jobban tetszik - felszedte a sátorfáját és továbbállt.

- Miből gondolja? - kérdezte meghökkenve Lamartin.

Didier megsimogatta a bajuszát.

- Az a lány profi. Pontosán tudja, hogy feljött ide egy kommandós egység. Azt is tudja, hogy ellenünk semmi, de semmi esélye nincs. Sokan vagyunk, ő meg egyedül. Éppen ezért nem is próbálkozik tovább. Szerintem már vonaton ül és Párizs felé tart. A legfontosabb feladatának úgyis eleget tett: megölte Torrest. Lehet, hogy ezzel az aktussal végleg megszabadult a bánatától, az is lehet, hogy még majd vissza akar ide térni. Mondjuk, a jövő nyáron. Pardon?

Ez utóbbi kérdése annak a fekete álarcos fickónak szólt, aki bedugta a képét az ajtón.

Didier sajnálkozva széttárta a karját.

- Hív a kötelesség, uraim. A papírokat és a fényképet megtarthatják. Sok szerencsét, uraim és kellemes ásatást!

A sátornyílás összezárult mögötte.

Lamartin leroskadt egy székre és a kezébe temette az arcát.

- Úristen! Megölte őket! Mindkettőt megölte!

Cartwright odament hozzá és gyengéden a vállára vert.

- Ez még egyáltalán nem biztos, hadnagy.

Lamartin felkapta a fejét.

- Hogyhogy nem biztos?

- Nem biztos, hogy úgy történt minden, ahogy Didier elképzeli.

- Akkor hogy?

Mielőtt válaszolhatott volna, Zombory megcsóválta a fejét.

- Gyanús nekem ez a kés. Mintha csak a névjegyét hagyta volna hátra.

- Didier szerint bekattant valami az agyába.

- Vagy nem. Sosem hallott még róla, hogy valakit hamis útra akarnak terelni. Esetleg mindent a lányra akarnak kenni?

- Ne mondja, hogy a kicsik!

- Miért ne mondhatnám? Lehet, hogy Miss Meyer és Miss Al-Bakr még élnek. Talán fel akarják áldozni őket. Amennyire ismerjük őket, különösképpen teliholdkor tevékenyek.

Ferguson kilesett a sátornyíláson át a szabadba. Nem láthatta a holdat, hiszen nappal volt.

- Mikor lesz... telihold? - kérdezte tompán, a sátor oldalához támaszkodva.

- Négy nap múlva - mondta Zombory. - Négy napunk maradt, hogy megtaláljuk őket.

24

Este a kommandósok összecsomagoltak és hazamentek. Jó órával azelőtt azonban Didier visszatért Zombory sátrába. Ezúttal csak Ferguson volt nála, éppen egy zseblámpán bütykölt valamit.

Didier elfogadta a teát és lecsücscent velük szemben egy tábori székre.

- Felszedjük a sátorfánkat - mondta. - Mielőtt azonban végleg elmennénk, szeretnék mutatni maguknak valamit. Mon dieu! Mit tettek ebbe a teába? - kérdezte rémülten leeresztve a csészéjét.

- Gyógyfüvet - dicsekedett Ferguson. - Én szedtem itt, a sátrak mellett.

- Remélem, túlélem. Szóval, mint mondtam, végleg elmegyünk. Szeretném figyelmeztetni valamire, Mr. Zombory.

- Éspedig? - kérdezte Zombory összehúzva a szemöldökét.

- Megtaláltuk a rejtekhelyét.

- Micsoda? - ugrott fel a két kutató. - Hol?

- Üljenek csak nyugodtan vissza - csillapította őket az ezredes. - A madárka már kirepült.

- Hol van az a hely?

- Megmondom, de azt is meg kell mondanom, hogy én a maguk helyében nem reménykednék. Nagy a valószínűsége, hogy megölte a kollégáikat. Mond ez maguknak valamit? - Oldaltáskájába nyúlt és egy női cipőt húzott elő belőle.

Zombory a cipő után kapott.

- Alighanem Miss Al-Bakré.

- Ez pedig azt bizonyítja, hogy ő kapta el őket. És ez?

Zombory behuntya a szemét.

- Miss Meyer selyemsálja.

Didier visszadugta a tárgyakat az oldaltáskájába.

- A rejtekhelyén találtuk. Továbbá találtunk egy halom konzervet és italokat is. Megállapítottuk, hogy két személy tartózkodott a faodúban. Valószínűleg ott őrizte Torrest. Aztán megölte, és minden valószínűség szerint megölte a nőket is, majd végleg eltávozott.

- Hátha még mindig itt bujkál valahol - nyugtalankodott Ferguson.

Didier megrázta fejét.

- Ki van zárva. Okos lány ez, nekem elhihetik. Egyelőre feladta, de bármikor visszatérhet. Maguk meddig maradnak?

- Amíg a tél be nem köszönt - mondta Ferguson.

Didier felemelkedett és feltette a sapkáját.

- Ha mégiscsak megtörténne, amit nem hiszek, és azt tapasztalnák, hogy... visszatért, hívjanak azonnal.

Amikor Didier elment, Zombory kiállt a sátrak elé és a bokrokkal sűrűn borított hegyoldalra nézett, amelyen a lebukó napot követve hosszúra nyúltak az árnyékok.

- Mona Winter, vajon hol a fenében bujkálhatsz? - dörmögte maga elé, és elhatározta, hogy még az éjszaka beállta előtt benéz Mrs. Palmerhez.

Alaposan meghökkent volna, ha valaki megsúgja neki, hogy Mona Winter ott áll a háta mögött, alig néhány méternyire tőle.

25

Az Angol az esti adásból értesült róla, hogy országos körözést rendeltek el Mona Winter ellen, s az Interpol is bekapcsolódott a keresésébe. Sofie ott ült vele a sátrában és remegett, mint a nyárfalevél. Egyszerre tört ki rajta mindaz, aminek már napokkal ezelőtt ki kellett volna törnie. Láta magát fejjel lefelé, fán lógva, látta a kicsik elmosódott alakját, hallotta a dobok hangját, s látta Marie nénét is, amint a kezében lévő furcsa szerkezettel elégeti a kicsik vághatatlan liánkötelét.

Mindezek mellett ott voltak még a gyilkosságok, és Lamartin, akit mindeddig tisztelt, szeretett, most pedig fogalma sincs róla, hányadán áll vele. Újabban alig szól hozzá, s ha mégiscsak kénytelen vele, csak vakkantgat, mint a kutya.

Szorosan a dereka köré tekerte a pokrócot, és megpróbálta tisztázni magában, mit is érez Sir Winston iránt. Alighogy feltette a kimondatlan kérdést, olyan melegséget tapasztalt a szíve táján, hogy majdhogynem kibújt a pokrócából. Úristen, mi történt vele? Ez lenne az a híres, nevezetes szerelem, amiről eddig csak az újságokban olvasott?

Sir Winston Sofie elé tette a teát, és olyan tekintetet vetett rá, hogy a lány úgy érezte, menten összeomlik. Jézusom, mi lesz ebből? Hiszen ő csak egy csendőr tizedes, akinek még fegyvere is csak akkor van, ha a főnöke a kezébe nyom egyet. Sir Winston viszont nemzetközi híró tudós; olyan családból származik, amelyenkről a képes magazinok írnak. Kastélyokban laknak, saját tenispályájuk és kísértetük van. Bár a kísértetről szívesen lemondana: mióta felbukkantak a kicsik, nem hiányzik neki több természetfeletti.

- Valami baj van? - kérdezte Sir Winston.

- Csak egy kicsit... elgondolkodtam - mosolygott a lány.

Sir Winston mellé ült és átnyújtotta neki a teát. Nem adta, átnyújtotta. Sofie kimondatlanul is érzékelte a különbséget a kettő között.

Sir Winston megfogta Sofie kezét és vigyázva, nehogy a másik kezében tartott tea kilötyögjön, a szívére húzta.

- Nem akarok szamarat csinálni magamból - mondta. - Ugye érti, mire célzok?

Sofie-nak tetszett az Angol franciasága, hogy olyan elegánsan és régimódián fejezi ki magát. Ő persze másképpen beszélt, de Sir Winston ezt is megértette.

- Azt hiszem... igen. És biztosíthatom, hogy... nem csinál, izé... szamarat magából.

Sir Winston megköszönte a torkát.

- Jelenleg 46 éves vagyok.

Sofie meghökkent.

- Jelenleg?

- Hm. Ezt úgy értem, hogy... jövőre már 47 leszek.

- Az... nem baj - suttogta a lány. - Én pedig... 22 leszek... jövőre.

- Jelentős korkülönbség - bólintott Sir Winston. - Ámbár volt már ilyen a családomban.

- Igazán? - kérdezte Sofie, miközben nagy nehezen letette a teát az asztalkára. - Igazán?

- Soames nagybácsim... 71 éves volt, amikor megnősült. Jelentős korkülönbséggel.

- És mennyi volt az, izé... menyasszony? - kérdezte Sofie zavartan. - Bizonyára idősebb, mint én.

Sir Winston megvakarta a feje búbját.

- Hát igen. Jelentősen.

- Mennyi... volt?

Sir Winston zavartan a sátor falára nézett.

- 97. Ez pedig akárhogy is nézzük... izé... 26 év korkülönbség. Majdnem akkora, mint a miénk.

Sofie ekkor felnevetett. Vidáman és megkönnyebbülve. Lefejtette magáról a pokrócot, és mintha nem is egy főrenddel beszélgetne, átsüccsent Sir Winston ölébe.

Sir Winston átkarolta, miközben észre sem vette, hogy kiborul a teája és lefolyik a földre.

- Ez azt jelenti... hogy remélhetek? - kérdezte némi szünet után.

- Azt - mondta Sofie. - Azt, azt, azt!

Sir Winston elhúzta a sátornyílás elől a ponyvát.

A lassan megtelő hold ott ragyogott felettük ezüstmázzal borítva a Pireneusok hegyeit-völgyeit.

- Gyönyörű - suttogta a lány olyan áhítattal, mintha most látná életében először. - Gyönyörű. Mindig arról ábrándoztam, hogy majd egyszer... valakivel...

Fájdalmas ordítás vágta ketté a mondatát. A domboldal felől jött a hang, onnan, ahol a borókabokrok megnyúlva és kiterebélyesedve igazi erdővé állnak össze.

Sir Winston megdermedt. Észre sem vette, hogy a lány kicsúszik az öléből.

- Segíiiiiít... - jajongott a hang. - Segíiiiiít...

Aztán mintha vizet öntöttek volna a szájába. Rövid buborékoló gurgulázás után végleg elhallgatott.

- Azt hiszem... baj történt - mondta Sir Winston nyugodtan. Csak mintha az arca lett volna egy fokkal sápadtabb a megszokottnál. - Azt hiszem... megöltek valakit.

Sir Winston nem tévedett.

26

Zombory vezette a futamot, Ferguson, Cartwright és Karahan professzor ott loholtak a nyomában. Valamennyiük kezében fegyver sötétlett, kivéve Karahant, aki a nagy teljesítményű elem-lámpát kezelte.

Lámpára egyelőre nem volt szükség: olyan fény volt a fák között, mintha a természet ünnepi kivilágítást rendezett volna a tiszteletükre. A holdfény rácsüccsent a hajlékony borókaágakra, azok azonban nem óhajtottak közeli ismeretségbe kerülni vele. Lehajoltak, és finom mozdulattal letessékelték a fűre.

- Itt! - mondta hirtelen megtorpanva Zombory. - Éppen úgy, mint... tegnap este. Itt vannak a vérnyomok.

Valóban ott voltak. A fűvön, a borókaágakon, a gyomnövények levelein. Zombory lehajolt, elmázolt egy vörös cseppet az ujja végén, majd megszagolta.

Amikor felegyenesedett, nem kérdeztek tőle semmit. Úgyis az arcára volt írva a válasz.

- Ki volt... az? - kérdezte a lámpával a kezében Ahmed Karahan.

- Ha szerencsénk van, nem közölünk való - mondta Cartwright.

Nem volt szerencsájük.

27

Mire visszaértek a táborhoz, tisztázódott minden. Sir Winston éppen Julia van der Haas-sal beszélgetett, miközben le nem vette volna a szemét Nick Holmes professzor sátráról.

Zombory érezte, hogy kiszalad a levegő a tüdejéből és bármennyire is igyekszik, nem jön a helyére új.

- Mr. Holmes?

Az Angol bölintott.

- Hogy történhetett?

- Bizonyára kiment... sétálni.

- Ki beszélt vele utoljára?

Wauni professzor feltartotta a kezét.

- Azt hiszem... én. Hívott, hogy menjek vele, de én nem mentem. Kissé fáj a derekam a hajladozástól. Egész nap ástam a... lelőhelyen. Azt mondta, nyugodtan mehetek, mert... nincs ebben az erdőben senki. Csak a lány volt, de az elment. Azt mondta... kicsik sincsenek. Holmes kollégám... nem hitt a kicsikben.

Julia van der Haas megcsóválta a fejét és elkapta Zombory karját.

- Figyeljen ide, Steve! Ne higgye, hogy gyáva vagyok; nem szeretném ugyan, ha elválnák a torkom, de azért nem csinálom össze magam az első nyavalyás kis gyilkosság láttán. Most sem a félelem beszél belőlem, csakhogy attól tartok, végzetesen összekeveredtek itt a dolgok. Maguk arról győzködtek engem, hogy van egy furcsa faj, akár emberek, akár ufók, akiket érdemes közelebbről is megvizsgálni. Nemigen hittem maguknak, de aztán feltettem a kérdést: miért is ne? Miért ne lehetne maguknak igazuk? Odamegyünk a Pireneusokba és a szemük közé nézünk. Csakhogy azóta kétség költözött a szívembe. A kicsik nincsenek sehol, belebotlottunk viszont egy tömeggyilkosba. Egy örültbe, aki lassan hidegre tesz bennünket. Látott maga itt egyetlen kicsit is? Mert én nem láttam. Azok, akik láttak valamit, nagyokat láttak. Akkorákat, mint mi. Az is lehet, hogy egy banda garázdálkodik a környéken. Csempészek vagy kábítószer-kereskedők, akiknek megzavartuk a tevékenységét. Áruljon el nekem valamit, Steve. Meg tudja magyarázni, hogy miért nem látjuk soha a kicsiket? Ha pedig meggyilkolnak valakit, és akad hozzá szemtanú is, akkor a gyilkosság elkövetői nem kicsik, hanem akkorák, mint mi. Meg tudja ezt magyarázni?

- Azt hiszem, igen - biccentett Steve Zombory. - Csak két napig várjanak még, és maguk is megértenek mindent.

- Ha akkor még élünk - mondta Julia van der Haas.

28

Mrs. Palmer már az ágyában feküdt, amikor Zombory bekopogott hozzá. A kutató zavartan vissza akart vonulni, de az asszony felült az ágyon és felé intett.

- Jöjjön csak be nyugodtan. Inkább maga, mint azok.

- Ez meglehetősen kétes invitálás - mondta Zombory.

Az asszony azonban ezúttal nem vette a lapot. Zombory látta, hogy remeg a keze a beszűrődő holdfényben.

- Találtak... valamit?

- Csak... vért.

- Holmes... véré?

- Sajnos nem tudom megmondani.

Az asszony könyörögve nyújtotta felé a kezét.

- Kérem... magyarázzon meg nekem valamit. Üljön ide az ágyam szélére és magyarázza meg...

Felemelte a párnáját, a háta mögé tette, majd belecsavargatta magát a takarójába.

Zombory igyekezett elfordítani a fejét, de az asszony olyan gyorsan mozgott, hogy nem volt rá ideje. Csak villanásokat látott: két barna, izmos lábszárat, az asszony sima hasát, s a rövid pizsamanadrágot, amely alig takart el belőle valamit.

Zombory engedelmesen leült az ágy szélére. Ahogy a takaró félrelebbent, megcsapta az orrát a meleg ágy, és a vonzó, semmihez nem hasonlítható asszonyi illat. Belemarkolt az ágy peremébe és igyekezett megőrizni a józanságát. Ebben a csodálatos pillanatban megérezte, hogy ez az az asszony, akire talán egész életében várt. Mrs. Palmer, a Régészeti Tanács elnöknője.

Ahogy erre gondolt, valamelyest ki is józanodott. Hogy a fenébe jön ő ahhoz, hogy viszonyt kezdjen a nagy hatalmú asszonnyal, aki ráadásul magánemberként is a pénzarisztokrácia köreibe tartozik.

A pénzarisztokrácia felső köreibe tartozó hölgy ezúttal éppoly rettegéssel tekintett az ágya szélén kucorgó férfira, mintha közönséges bébiszitter lett volna egy kísértetjárta házban, Zombory pedig a komornyik, aki éppen azt magyarázza neki, hogy ez a valaki, aki az imént bújt ki a szekrényből és halk láncsörgés közepette a hóna alatt vitte a fejét, csak a szomszéd volt, mivel összetévesztette a kastély bejáratát a közeli kocsmáéval.

- Magyarázza meg nekem - kérte ismét Zomboryt az asszony.

- Mit magyarázzak meg? - kérdezte tanácstalanul Zombory.

- Hogy mi folyik itt. Jézusom, én soha nem hittem, hogy... ez megtörténhet.

Persze - gondolta magában gúnyosan a kutató. - Valamennyien azt hittétek, hogy lepkevadászatra indulunk. Kicsomagoljuk a lepkefogó hálókat, és usgyi! - máris kergethetjük a pillangókat. Csakhogy ezeknek a pillangóknak farkasfogaik vannak. Ha benyúlsz utánuk a hálóba, a kezedbe harapnak.

Az asszony is hasonlóra gondolhatott, mert úgy összeszorította az öklét, hogy Zombory hallotta a csontok ropogását.

- Azt hittem... ártatlan multság lesz az egész.

- Én figyelmeztettem mindenkit, hogy gyilkolnak. Reg Austint is meggyilkolták.

- Gondolja, hogy... Lucy, Miss Al-Bakr, és Holmes professzor meghalt?

Zombory szeretne volna megnyugtani az asszonyt, csakhogy felesleges illúziókban sem akarta ringatni.

- Talán nem.

- Csak *talán*?

- Sajnos, nem tudok mást mondani. Jó lenne, de nem tudok.

Az asszony feljebb tornázta magát az ágyon.

- Akkor viszont nekem kell eldöntennem, hogyan tovább. Nekem, mint a Régészeti Tanács elnökének. Mit szól ehhez?

- Mit szólhatnék?

- Maga mit tette a helyemben?

- Szerencsére nem vagyok a helyében.

- De ha ott lenne, mit tette?

Zombory megérezte, hogy sok múlhat a válaszában. Ha azt mondja, hagyják abba a kutatást, az asszony bizonyára hallgat rá. Ha azt mondja, folytassák, akkor is lehet, hogy lefújja. Egyetlen érve maradt csak a folytatás mellett.

- Még egyszer végiggondolnám a dolgot, mielőtt döntök.

- Jól van. Gondoljuk végig. Azt már mondania is felesleges, mi szól a további kutatások ellen. Ha folytatjuk, féltő, hogy nem marad más belőlünk, csak néhány vércsepp a fűszálakon. Ezt akarja?

- Dehogyan akarom - tiltakozott Zombory.

- Akkor gyérünk! Győzzön meg róla, hogy mégiscsak itt kell maradnunk.

Zombory megnyalta a szája szélét.

- Három nap múlva holdtölte.

- És?

- A kicsik akkor indulnak vadászatra.

- Mit akar ezzel mondani?

- Ilyenkor kapják el az áldozatot, akit aztán feláldoznak az isteneiknek. A vizsgálatok azt mutatják, hogy azoknak az eltűnteknek a jelentős része, akik ezen a környéken szivódtak fel, éppen holdtöltekor váltak kámforrá.

- Azt mondja... vadászni fognak ránk is?

- Talán nem. Ezúttal abban a kellemes helyzetben vannak, hogy már nem kell vadászniuk. Már megvannak a jövőendő áldozataik.

- *Rájuk* gondol?

- Miss Meyerre, Miss Al-Bakrra, és Holmes professzorra.

- Miből gondolja, hogy élnek?

- A vérből. Az a vér, ami a fűszálakra hullott, túl kevés. Csak megsebesíthették őket. Holdtölte éjszakáján akarják bemutatni az áldozatot. Egyetlen módon menthetjük csak meg őket: ha megtaláljuk a fogvatartóikat.

- Mi a biztosíték rá, hogy meg fogjuk találni őket? Hogy nem fognak mások is eltűnni közülünk. Például én is.

- Bízom benne.

- Csak ennyi?

- Itt leszek... közel magához. Maga mellett.

Az asszony rászzegezte a tekintetét. Zombory a hold beszűrődő fényének tulajdonította, hogy Mrs. Palmer szeme akkorára tágul, hogy majdnem magába nyeli.

- Itt akar lenni... mellettem?

- I... gen - csuklott meg Zombory hangja.

- Egészen közel?

Zombory az arcán érezte az asszony perzselő leheletét. Mintha legyőzte volna a gravitációt, úgy mozdult felé, hogy meg sem moccan a lába, vagy a dereka.

- Azt... hiszem.

- Akkor jöjjön - mondta az asszony. - Húzza be a sátornyílást és jöjjön.

Zombory agyán egyetlen pillanatra futott csak át a bizonytalanság, hogy vajon helyes-e, amit tesz, de aztán a ráhulló félhomály elmosta a habozását.

- Bújjon ide... mellém - suttogta Pamela Palmer. - Vesse le a ruháját... és bújjon ide.

Zombory engedelmeskedett. Az asszony úgy simult hozzá, mint inda a fához. Előbb gyengéden, aztán egyre erőszakosabban.

- Vigyázzon - suttogta a férfi fülébe. - Maga nem tudja még, ki vagyok.

- Miért? Kicsoda? - kérdezte Zombory megérezve mellkasán az asszony kemény kebleit. - Nyugodtan letagadhatna tizenöt évet - gondolta magában. - Nyu... godtan...

- Egy vulkán - suttogta a fülébe az asszony. - Egy már majdnem kialudt vulkán. Öt éve törtem ki utoljára. Azóta csak elnöknő vagyok. Tudja, mit jelent ez?

- Azt hiszem... igen.

- Dehogyan tudja! Nem fél, hogy halálra égetem?

- Azbeszből van az alsónadrágom - mondta némiképpen magához térve Zombory.

- Meg akarom perzselni! Hogy soha többé ne akarjon mást, csak engem!

- Próbálja meg... hátha sikerül.

- Vetköztessen le. Látni akarom az arcát.

Zombory feltérdelt és levette az asszony pizsamafelsőjét.

Pamela Palmer behunyta a szemét. Az az egyetlen holdsugaracska, amelynek sikerült valahogy belopakodnia a sátornyíláson, az arcára telepedett. Zombory látta, hogy félelem hullámzik át rajta. Ezúttal azonban nem a kicsiktől félt, hanem a csalódástól. Attól, hogy elront valamit, akár tudatosan, akár akaratlanul.

- Hogy... tetszem... magának?

Zombory mosolygott, remélve, hogy az asszony azért kilát a szempillái között.

- Még nem tudom - mondta. - Nem szoktam a részletekből ítélni.

- Ezt... hogy... érti?

Zombory határozott mozdulattal megszabadította a pizsama alsó részétől is.

- Most már teljes az összkép.

Az asszony felemelte a karját és kinyújtózott, mint a macska. Megfogta a feje felett a vaságy merevítő vasát.

- És?

- Azt hiszem... vállalom a kockázatot.

- Miféle... kockázatot?

- A vulkánt.

- Akkor... mire vár?

A holdsugár leugrott az asszony arcáról és fejvesztetten menekülni kezdett kifelé.

A hold jókora utat tett meg az égen, mire a szégyenlős sugár visszamerészkedett a sátor belsejébe. Zombory és Pamela Palmer egymást átölelve feküdtek: az asszony feje a férfi mellkasán nyugodott.

- Sajnálom - mondta Pamela Palmer mélyet sóhajtva.

- Mit sajnálsz?

- Ezt az eltékozolt, átkozott öt évet.

- Nem túl udvarias, hogy éppen most mondod.

- Úgy gondoltam, azt sajnálom, hogy nem hívta fel valamelyik beosztottam a figyelmemet egy bizonyos Steve Zomboryra. Ha visszamegyek az intézetbe, kirúgom valamennyit.

- Kár lenne - mondta Zombory. - Egészen idáig úgymint másba voltam szerelmes.

Az asszony megmerevedett a karjai között.

- Kibe?

- Egy istennőbe.

- Így hívtad?

Zombory felnevetett.

- Az egy igazi istennő volt. Chalchihuitlicue. Tlalocnak, Esőistennek a felesége.

- Még szerencse. Különben milyen vagy te? Olyan, aki gyakran esik szerelembe?

- Nem hinném - mondta Zombory. - Éppen az ellenkezője.

Az asszony felemelte a fejét és felkönyökölt.

- Milyen volt a kitörő vulkán tüze?

Zombory végigsimogatta Pamela Palmer testét.

- Olyan, hogy szívesen megpróbálnám még egyszer.

Pamela Palmer hátrahanyatlott az ágyon.

- Mi akadályoz meg benne?

A szégyenlős holdsugár ismét kimenekült a szabadba.

Holdtölte előtt

1

Kora délután Lamartin jött fel hozzájuk. Sápadt volt és ideges: látszott rajta, hogy ébren töltötte az éjszaka nagy részét. Sofie Matthieu ezzel szemben maga volt a megtettesült nyugalom. Gyakran elmerengve maga elé bámult, mint aki nincs is egészen tisztában vele, mi történik körülötte.

Lamartin bevette magát az Angol sátrába Zomboryval, Cartwrighttal, és Fergusonnal együtt. Leült egy ládára, és csüggedten maga elé lógatta a fejét.

- Őszintén megmondom, fogalmam sincs róla, mit csináljak - mondta aztán elkeseredetten. - Azt az utasítást kaptam, próbáljak meggyőződni róla, itt van-e még Mona Winter. Odalent biztosak benne, hogy visszaindult Amerikába.

- Sebaj - nyugtatta meg Cartwright. - Legalább szabad a keze. Azt csinál, amit akar.

- És, ha... még itt van? Bármikor elvághatja valakinek a torkát.

- Megtesszük az óvintézkedéseket - biccentett Zombory. - Azonkívül támadásba megyünk át.

- Igazán? És ki ellen?

- A kicsik ellen, természetesen. Önre is nagy szükségünk van, Gerard.

- Nem vagyok meggyőződve róla, hogy a hasznomat veszik-e. - Tépelődött egy kicsit, aztán Zomboryhoz fordult. - Maga ismeri őket a legjobban, Steve. Gondolja, hogy életben hagyták a foglyaikat?

Zombory pontosan tudta, miért borult ki ennyire a hadnagy. Csak a vak nem látta, hogy tetszik neki Miss Al-Bakr.

- Élnek - mondta határozottan. - Egyre biztosabb vagyok benne. Ha meg akarták volna ölni őket, itt, a helyszínen is megtehették volna.

Lamartin megsimogatta a homlokát.

- Mintha egy fantasztikus történetbe cseppentem volna. Ha néhány hónappal ezelőtt azt mondja nekem valaki, hogy földön kívüli kerti törpéket fogok kergetni a Pireneusokban, jól fenéken billenttem volna. Most pedig... - Reményvesztetten legyintett, és lehorgasztotta a fejét.

Ekkor Cartwright vette át a szót.

- Nem vigasztalásul mondtuk, hogy számítunk a segítségére, Gerard. Talán valóban jobban ismerjük a kicsiket, mint ön, bár erről sem vagyunk annyira meggyőződve. Elvégre önt rabolták el, nem minket. Ami miatt mégis a segítségére szorulunk, az az, hogy ön sokkal otthonosabban mozog a környéken, mint mi.

- Környéken?

- Hallgasson ide, Gerard. Nem tudom, említettük-e már önnek, hogy következtetéseink szerint a kicsik csak három helyen bujkálhatnak. A liliputi cirkuszban, az angol iskolában, vagy a progériások kórházában. Egyebütt nem.

- Miért ne bujkálhatnának másutt is?

- Mert éhen halnának. Valahonnan be kell szerezniük az ennivalójukat. Még ha nagyon keveset esznek, akkor is. Márpedig Juan egyáltalán nem ad el annyit, amennyire szükségük lenne.

Lamartin elgondolkodott.

- Azt mondják, a liliputiak bujtatják őket? Nem értem, miért tennék?

- Egyelőre ne keressük az értelmét. Inkább arra feleljen, hogy lehetségesnek tartja-e?

Lamartin megvonta a vállát.

- Elméletileg természetesen igen. Bár nem hiszem, hogy beférnének a lakókocsijaikba.

- Mi a helyzet az angol iskolával?

Lamartin ingerültséget érzett felkúszni a torkán. Mi joga kérdezősködni ezek, mintha a felettesei lennének? Zombory barátságos mosolya azonban elűzte az ingerültségét. Hiszen egyet akarnak, az ördög vigye el! Elkapni a kicsiket, és kiszabadítani a foglyokat, köztük Marie nénét.

- Kastély volt valaha - mondta sóhajtva. - A század elején megvásárolta az angol állam, és azóta közös angol-francia felügyelet alatt áll. Az angol tanulók franciát tanulnak, a franciák pedig angolt.

- Hány diákról lehet szó?

- Cirka százötvenről.

- El lehet bújni a közelükben?

- Ott aztán igen.

- Hol?

- A kastély alatt.

- Úgy érte pincéi vannak?

- Hatalmas pincéi. Mondhatnám óriásiak.

- Mi a szösz? Csak nem itt telelt át a középkorban a francia hadsereg?

- Jó nyomon jár, Tony. Az a helyzet, hogy ezekben, a kastély alá épített silókban tárolták a környék gabonakészletét, amellyel háború esetén kellett volna ellátni a lakosságot. Amennyire tudom, már meglévő, természetes barlangokat építettek át gabonasilókká.

Cartwright megcsóválta a fejét.

- Ez aztán már valami.

Lamartin széttárta a karját.

- Náluk is jártam, nem csak a törpéknél. Semmi olyat nem találtam, ami arra engedne következtetni, hogy a kicsiket rejtegetik.

- A második lehetőség is kipipálva - mondta Ferguson. - Bár mindkettő megérne azért egy éjszakai látogatást. Mit szóltok hozzá?

A másik kettő bólintott.

A kicsik akár a gabonasilókban is rejtőzködhetnek.

2

- Maradna a harmadik - mondta Zombory rövid hallgatás után. - A progériakórház. Ön már ott is járt, igaz?

- Röviddel azután, hogy megtaláltuk az első holttestet.

- Milyenek találta?

- Borzasztónak. Maguk még nem láttak olyat.

- Milyet?

- Gyerekeket, akik tízévesek, de a valóságban kilencven éves a szervezetük.

- Jól megfigyelte őket?

Lamartin védekezően maga elé kapta a kezét.

- Istenem, dehogy. Azaz... tényleg járt a szemem jobbra-balra, de nem nyúltam a torkukba, hogy áááá! - mutassátok a mandulácskáitokat. Szörnyen néznek ki, kérdezzék meg Sofie-t, ha nem hisznek nekem. Ha ilyen betegséget kaptam volna, biztos hogy már rég hazavágtam volna magam.

- Nem lehetséges, hogy akiket maga progériásoknak látott, azok valójában a kicsik?

Lamartin megrázta a fejét.

- Ki van zárva. A kórház nemzetközi felügyelet alatt áll. A világ minden részéről idehozzák a betegeket. Jó nevű orvosok kezelik őket, mint maga Salazar doktornő is. Megnéztem egy szakkatalógusban, legalább húsz cikket írt a progériáról, Xavier Fortunio doktor pedig feltalált valami gyógyszert, amivel csökkenteni lehet a tüdőgyulladásra való hajlamukat.

Cartwright sóhajtott.

- Hány kórteremben dolgoznak?

- Fogalmam sincs róla. De értem, mire céloz. Nos, azt hiszem néhány kicsit valóban el lehetne rejteni a kastélyban, és a szolgáltató épületekben, de sokat semmi esetre sem. Hiszen a kórház mindenki számára nyitott, bárki bemehet és körülnézhet.

- Van a környéken valami, ahol elrejtőzhetnének?

Lamartin megrázta a fejét.

- Nem tudok róla.

Talán e lehetőség taglalásának a végén is elhangzott volna az ígéret, hogy éjszaka majd itt is körülnéznek, de mielőtt ez megtörténhetett volna, fájdalmas ordítás hangzott fel odakintről.

Éppen úgy, mint amikor az azóta eltűnt Holmes professzor ordított.

3

Wauni professzor elhatározta, hogy sétál egyet. Az ebéd elfogyasztása óta egyfolytában csavargatta valami a gyomrát - úgy gondolta, talán jót tesz, ha bemerészkedik a borókabokrok közé. Bár tisztában volt a séta kockázatával - Holmes eltűnése óta valamennyien a bőrükön érezték a veszélyt - mégsem engedhette meg magának, hogy a sátrába bujkálva az életéért

reszkessen. Annak idején, amikor elvégezte a waikiki egyetemet, Hawaii legfiatalabb sumo-bajnoka volt, s egyáltalán nem az számított a jellemzőjének, hogy kerülte a veszélyeket. Idők múltával természetesen megállapodott, de még megletebb korában sem ijedt meg a saját árnyékától.

Akkor is éppen csak meghökkent egy kicsit, amikor az egyik borókabokor mögött felsejlett egy fehér köpenyes ember sziluettje. Wauni kezébe szorította ólomfejes botját, és lépett egyet előre.

- Van itt valaki? - kérdezte vékony, hatalmas termetéhez nem egészen méltó hangon.

Egy madár hatalmasat rikoltott a feje felett. Éppen csak felpillantott a fakoronára, az is elég volt azonban ahhoz, hogy a fehér köpenyes eltűnjön a bokor mögül.

Wauni professzor megdörzsölte a szemét, és továbbsétált. Felrémlt ugyan benne, hogy Zombory, és alighanem Cartwright is említettek valamit, valami fehér köpenyesekkel kapcsolatban, de hogy mit, azt nem jegyezte meg. Alighanem az ember származásának a problémáin töprengett, s ha ilyenkor tesznek fel neki kérdéseket, vagy pláne magyaráznak neki valamit, csak foszlányokat képes felfogni belőle. Később aztán mindig megbánja a figyelmetlenségét - főleg, ha kényelmetlen helyzetbe kerül miatta -, de tenni nem képes semmit ellene.

Wauni professzor egyébként sem volt gyáva nyúl. Egyszer éppen akkor ásott ki egy feltételezett homo erectus leletet Indonéziában, amikor kitört a vulkán a feje felett. Akkora köveket dobált, mint egy-egy vasúti kocsit. A többiek hanyatt-homlok menekültek, ő azonban előbb zsebre vágta a csontokat, aztán megszemlélte a dühöngő vulkánt, majd komótosan odébb ballagott. Az sem zavarta, hogy a feldühödött tűzhányó, mintha csak ki akarta volna nyírni, géppuskaként küldte a sorozatokat utána.

Egy másik esetben terroristákkal gyűlt meg a baja, de azt is megúsza. Akkor meg mi a fenét féljen néhány fehér köpenyes, gyanús alaktól?

Pedig félnie kellett volna.

4

Erre csak akkor döbbsent rá, amikor megérkezett az első kő. Wauni akkor még nem sejtette, hogy kővel van dolga, azt hitte, madár repül felé, amelyet megzavart a fehér köpenyes emberi lény felbukkanása. Önkéntelenül is figyelni kezdte a röptét. A laposan elnyúló, szürke test alacsonyan szállt; éppen csak elhúzott a borókabokrok legfelső ágai felett. Amikor néhány méternyire megközelítette Waunit, megperdült a levegőben, és lecsapott rá. Wauni felkiáltott. Ez a hülye egérnek nézi és a végén még kivájja a szemét!

Felemelte a botját, és a madár felé ütött. A madár ügyesen kitért az ütés elől, és ott maradt lebegve a professzor arca előtt.

Wauni eltátotta a száját. Mi a szar lehet ez? Madárnak nem madár, hiszen nincs szárnya, sőt denevéreknél sem denevér, mert a denevérek nem ilyenek. Arról nem is beszélve, hogy a denevérek éjszaka repdesnek, most pedig nappal van.

A repülő lény megfordult a levegőben, mondhatni bucskázott egyet, aztán olyan sebesen, hogy emberi szem nem is tudta volna követni, ráült a professzor arcára. Wauni érezte, hogy megcsípi a képét, aztán a csodamadár árnyékká válva eltűnt a borókabokrok között.

Wauni az arcához nyúlt. A csípés helye lüktetett egy kicsit, s amikor elvette róla a kezét, vér vöröslött az ujján. Megcsípett a rohadék! - gondolta markába szorítva a botját. - Gyere csak még egyszer!

A szürke madár jött is. Talán meghallotta Wauni néma hívását, talán anélkül is jött volna, mindenesetre néhány pillanat múlva ismét ott táncolt a professzor arca előtt.

Wauni úgy gondolta, eljött az ő ideje. Háta mögé rejtette a botját, és rámosolygott a korong alakú valamire.

Gyerünk, kicsim, gyerünk!

A korong olyan gyorsan csapott le, hogy Wauni ki sem ránthatta a botját a háta mögül. Ismét égő fájdalmat érzett az arcán; a korong bucskázott egyet, és eltűnt a szeme elől.

Wauni még sportoló korában megtanulta gyorsan felismerni az ellenfél erőnyeit és gyengéit, hogy aztán ezekhez igazíthassa a harcmódorát. Ez esetben nem kellett soká igazítgatnia. Hideg borzongással a füle mögött kénytelen volt beismerni, hogy ez ellen a madárféle ellen tökéletesen tehetetlen. Akinek ilyenek a reflexei, az ellen még a nagyhírű Simamoto sem vehetné fel a küzdelmet.

Ekkor bukkant fel ismét a madár. Wauni felemelte a botját. A lapos szürkesség ide-oda ugrándozott a levegőben, mintha a figyelmét akarná elterelni valamiről. Wauni hadonászni kezdett a botjával, eközben nekiütközött egy borókabokornak. Az ütközéstől megtántorodott, és a szeme elé kapta a kezét.

A lapos madár ekkor csapott le rá. Villámsebese az arcához vágódott, de ezúttal nem a képébe mart, hanem a nyakába. Úgy vágott vörös csíkot rajta, hogy még csak meg sem változtatta repülése ívét.

Wauni nem láthatta a nyakát, csak a csípést érezte a bőrén. Ha látta volna, megdermedt volna a rémülettől. A vékony, éppen csak a bőrét érintő vágás közvetlenül a nyaki ütőere felett húzódtott. Ha csak egy milliméterrel is mélyebbre hatol, elvérzik. Nincs ember, aki megállíthatna egy nyaki ütőeres vérzést.

Wauni ekkor menekülni kezdett. Nem volt messze a tábortól: három-négy perces futással elérhette volna. Ha nem lett volna mögötte a madár.

A professzor jó ideje tisztában volt már vele, hogy ami megtámadta, az nem madár, nem is denevér, és hétköznapi értelemben véve nem is élőlény. Egy csiszolt kőkorong, amely mégis csak élőlényként viselkedik.

Wauni professzor másfél évig dolgozott Ausztráliában, az őskenguruk nyomait kutatva, s ott szemtanúja volt néhányszor a bennszülöttek bumeráng-bemutatóinak. Ügyesek voltak, semmi kétség, az ő tudásuk azonban nem volt a kődobáló tudásához mérhető. Mert ekkor Wauni már azzal is tisztában volt, hogy a köveket az a valaki dobálja, akinek a köpenye a borókabokor mögött villogott.

Lehajolt, és majdhogynem csúszva-mászva megpróbálta elérni a tábort. Úgy látszott, sikerül is a taktikája; majd egy percig egyetlen kőmadár sem érkezett hozzá. Már látta az első sátrakat a borókabokrok között, amikor a szürke, lapos gyilkos ismét felbukkant az orra előtt.

Wauni idegességében és fejvesztettségében felé csapott a botjával, miközben megbotlott, és elesett. A kőkorong ezúttal eltévesztette az irányt: válla magasságában nekivágódott a borókatorzsnek. Wauni elszörnyedve látta, hogy a boróka meginog, majd megdől. Az erős vágás majdnem háromnegyedéig átmetszette a törzsét.

A korong a professzor ámuló tekintetétől kísérvé lehullott az avarra. Wauni lehajolt, és fittyet hányva a józan észnek, megpiszkálta a botja hegyével.

A kő meg sem moccan.

Wauni felvette. Készen rá, hogy ha megmozdulna a tenyerén, messzire hajítsa.

A kő azonban nem mozdult többé. Hideg, élettelen volt, mint a borókabokrok között fehérülő mészkőtömbök.

- Ki a fene vagy te? - suttogta a kőre meresztve a tekintetét a professzor. - Ki a fészkes fene?

Wauni látott már kőszerszámot, nem is egyet: alighanem csak tonnákban lett volna mérhető annak a szakócamennyiségnek, pattintott, és csiszolt kőeszköznek a súlya, amelyet élete során összegyűjtött. Ilyet azonban, mint ez, még sohasem látott.

A kő mintegy két-két és fél centiméter vastagságú korong volt, és a diszkoszhoz hasonlított. Csakhogy ennek a szélét olyan élesre csiszolták, mint a beretva. Nem közönséges mészkő volt, mint amilyenek a borókabokrok között fehérlettek, hanem igazi, szürke bazalt.

Wauni annyira belefeledkezett a kő bámulásába, hogy észre sem vette a másikat. Arra riadt, hogy hatalmas ütés éri a vállát. A kőkorong kiesett a kezéből, és begurult egy bokor alá.

Wauni ekkor már nem gondolkodott. Ösztönei azt súgták, meneküljön; ne nézzen hátra, ne próbáljon meg elbújni, egyetlen esélye, ha eléri a sátrakat. A benne munkáló tudós azonban még ekkor sem tagadta meg önmagát. Mielőtt futásnak eredt volna, bemászott a bokor alá, felvette a korongot, markába szorította, aztán négyes sebességbe kapcsolta. Később arra tudott csak visszaemlékezni, hogy ismét felvillant előtte a fehér köpeny, egy női arc, újabb korong zúgott el a füle mellett, arra viszont nem emlékezett, hogy ordított volna.

Pedig ordított, ez volt a szerencséje. Amint Zombory kirohant a sátorból, a fehér köpenyes alak visszahúzódott a borókabokrok közé.

Wauni professzor ordított még egyet, aztán szétvetve a kezét, végigzuhant a fűvön.

A szürke korong kicsúszott az ujjai közül, s bucskázott kettőt-hármat, mintha menekülni próbálna.

Talán be is gurult volna a bokrok árnyékába, ha az érkező Cartwright rá nem tapos.

5

Wauni professzor a sátrában feküdt, és vadul forgatta a szemét. Botját az ágyhoz támasztották - ezt próbálta elérni. Már-már el is érte volna, de az ágya szélén ülő Julia van der Haas elkapta előle, és a sarokba hajította.

- Maradjon már nyugton, Wauni! Mi az ördögöt akar attól a bottól?

- Szétverem... a fejét - nyögte a professzor.

- Mivel érdemeltem ki a jóindulatát?

- Nem a magáét... hanem... azét.

- Kiét? - kérdezte az asszony mellett ácsorgó Zombory.

- Azét a rohadé... két, aki... dobta.

- Mit dobott?

- Egy... korongot.

Zombory felemelte a kezében tartott követ, és a professzor felé mutatta.

- Ezt?

Wauni gyorsan a torka elé kapta a kezét.

- Vigyázzon! Megöli!

A korong olyan békésen pihent Zombory tenyerén, hogy el nem tudták képzelni róla: ő lehetett a ludas Wauni megsebzésében.

- Ez... volt. Valaki... dobta... vagy mi a... fene.

Alec Ferguson megcsóválta a fejét.

- Éles, mint a borotva, és véres a széle.

Cartwright összeráncolta a szemöldökét.

- Mi a csoda ez?

Ferguson a homlokára csapott.

- 483!

- Az meg mi az ördög?

- A Palenque-ben kiásott, 483-as számú kőlap. Azon látható ez a valami. Egy isten, már nem tudom melyik, tartja a kezében. Mintha Tobias McArthur foglalkozott volna vele. Csakhogy ő dísznek, és nem fegyvernek határozta meg. Pedig az. Hajítófegyver.

- Ez nem egyszerű... fegyver. - zihálta kiguvadt szemekkel Wauni. - Ennek... lelke van. Mintha távirányítással működne. Le akartam csapni a botommal... de elröppent... előlem.

- Távirányítás? - hökkent meg Zombory. - És ki az irányító?

- Hát a... a valaki. Egy... fehér köpenyes valaki.

Julia van der Haas levette a kötést a professzor sebéről. Egyetlen pillanatra homályos lett a szeme. Felállt és kihúzta Zomboryt a sátorból.

- Nagyobb a baj, mint gondoltam - mondta suttogva, nehogy a beteg meghallhassa. - Eltört a válla, és a húsa is csúnyán összezúzódott. Ehhez orvos kell. Arról nem is beszélve, hogy a nyaka sem tetszik nekem.

- Szólok Lamartinnak - biccentett Zombory. - Ő majd kerít valahonnan egyet.

Ebben a pillanatban Sofie lépett ki az Angol sátrából.

- Kérem, kisasszony - intett a lány felé Zombory. - Idejönne egy pillanatra?

A lány odalépkedett hozzájuk. Arcán az aggodalom mellett valami megmagyarázhatatlan, révült boldogság is ült, s e kettő szokatlan harmóniában olvadt össze. Mintha valaki sült tököt enne bárányborda mellé.

- Orvos kellene Wauninak - mondta Zombory. - Nem tudja, hol van Lamartin?

Sofie megrázta a fejét. Néhány lépéssel Wauni professzor sátránál termett, bedugta a fejét a nyíláson, majd be is lépett rajta.

Amikor Wauni megpillantotta, rémület költözött a szemébe. Fájdalmait feledve felemelkedett, és vádlón a lányra mutatott.

- Ő volt az! Ő állt fehér köpenyben a bokrok között! Ő küldte rám a korongokat!

Julia van der Haas ijedtében majdhogynem lezuhant az ágy széléről.

6

Sofie tehetetlen mozdulattal tárta szét a karját.

- Én nem. Én... biztosan nem. Én nem is jártam arra.

- Hát merre járt? - kérdezte élesen Cartwright.

- Na ebből elég! - állt közékük a hirtelen előkerült Lamartin. - Nem tűröm, hogy megvádolja a tizedesemet. A végén még mi leszünk a gyanúsítottak. Szívzabáló törpe csendőrök a Pireneusokban. Még szerencse, hogy magasabb vagyok az átlagnál.

Zombory legyintett és megrázta a fejét.

- Wauni bárkit láthatott. Legyen szíves, szerezzen valahonnan egy orvost. Méghozzá sürgősen. Nincs valami jó bőrben.

Lamartin bólintott, és elindult a terepjárója felé.

- Velem jön, Sofie?

A lány habozott, aztán biccentett. Gyors pillantást vetett az Angol sátra felé, de mivel senki nem bukkant fel az ajtajában, beült a kocsiba a főnöke mellé.

Zombory megfordult, és visszament a sebesült sátrába.

7

- Komolyan mondta, amit mondott? - kérdezte a verejtékben fürdő Waunitól. - Arra célzok, hogy valóban Matthieu tizedest látta a borókabokrok között? Fehér köpenyben?

- Őt - mondta Wauni. - Megismertem.

- Miről ismerte meg?

- Hogyhogy miről? Ő volt és kész. Leginkább a hajáról.

Zombory maga elé képzelte Sofie rövidre vágott, homlokába hulló haját.

- Biztos benne?

Wauni nem válaszolt. Meg akarta vonni a vállát, de olyan fájdalom hasított belé, hogy jobbnak látta összeszorítani a száját.

Zombory átsétált az Angolhoz. Sir Winston a vadász-székén ült, és a sátor oldalára bámult. Az ő arcán is az a révült öröm ült, mint Matthieu tizedesén.

- Wauni professzort megtámadták - mondta Zombory az ajtónál.

- Tudok róla - biccentett Sir Winston.

- Hallotta, amikor ordított?

Az Angol ismét biccentett.

- Miss Sofie az ön sátrában volt? - kérdezte csak úgy mellékesen Zombory.

- Beszélgettünk - mondta az Angol. - Mindenféléről. Hogy van Wauni?

- Túléli. Amikor meghallotta Wauni ordítását, Miss Matthieu itt volt a sátrában?

Az Angol megrázta a fejét.

- Akkor... nem. De miért kérdi?

- Nincs jelentősége. Csak megpróbálom megkeresni Mademoiselle Matthieu-t. Orvos kellene Wauninak. Ő ismeri a környéket.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

- Igen - mondta elmélázva. - Sofie ismerős ezen a környéken. Sok mindent ismer... Sok mindent...

Zombory jónak látta eloldalogni.

8

Kora estébe hajlott az idő, amikor megérkeztek a doktornők. Lamartin vezette a terepjárót, Salazar doktornő ült mellette, míg Lamarche doktornő, és Sofie hátul kuporogtak. A két orvosnő ölében orvosi táska sötétlett. Komor volt az arcuk, mint az orvosoké általában, ha kanyargós, erdei utakon cipelik őket súlyos beteg pácienshez.

Leugráltak a kocsiról, kituszkoltak mindenkit Wauni sátrából, majd munkához láttak. Jó óráig tartott a művelet. Sofie érkezésük után azonnal bement az Angol sátrába, és ki sem jött belőle.

Zombory hosszas töprengés után Cartwrighthoz fordult.

- El kell nekik mondanunk mindent.

Cartwright bólintott.

- Miért ne?

Nem sokkal ezután Salazar doktornő kijött a sátorból. Lehúzta a kesztyűjét, és megkönnyeb-
bülten nézett rájuk.

- Azt hittem, eltört a válla. Szerencsére csak izomsérülései vannak. Mondják, mi az ördög történt vele?

Ismét lebbent a sátornyílás, és Lamarche doktornő bújt ki rajta.

Cartwright összenézett Zomboryval.

- Innának egy teát, hölgyeim?

Két tea, és az elkövetkező fél óra éppen elég volt ahhoz, hogy a két doktornő mindenről értesüljön, ami az expedícióval történt az elmúlt napok során, és arról is, ami az expedíció tagjaival külön-külön történt - hónapokra, sőt évekre visszamenően.

Amikor Cartwright és Zombory befejezték a mondandójukat, sűrű, hitetlenkedő csend ült meg a sátrat.

- Ugye nem tréfálnak velünk? - kérdezte Lamarche doktornő összevonva szépen szedett szemöldökét. Zomborynak egyetlen pillanatra az futott át az agyán, hogy a doktornő bizonyára nem annyira okos, mint amennyire szép. Mert az egyszerűen elképzelhetetlen, hogy valaki ennyire szép is legyen, és hozzá okos is.

- Eszünkben sincs - biztosította Cartwright.

- Neked mi a véleményed, Alberta?

Salazar doktornő végigsimított a haján. Fekete, enyhén mandulavágású szemei furcsa tűzben égtek. Időről időre megrándult az arca, mintha fájdalom érte volna.

- Eszerint igaza volt Kmettynek - mondta beharapva a szája szélét.

- Ki az a Kmetty? - kérdezte Zombory, bár valahonnan ismerős volt neki a név.

- Abraham Kmetty? Nem hallott még róla? A múlt század végének kiváló antropológusa volt. A Kmetty-féle elmélet kidolgozója. Kmetty szerint bolygónkat nem csak az ember uralja, hanem élnek rajta kívül másfajta, intelligens, ember formájú lények, akik legalább annyira igényt tarthatnak rá, mint mi. Akkoriban állította ezt, amikor tele volt a világ fehér folttal: Brazíliában például naponta fedeztek fel kőkorszaki színvonalon álló törzseket. Csakhogy idő múltával elfogytak a fehér foltok és az ismeretlen, ember formájú lények nem kerültek elő. Lehet, hogy most előkerültek? - Megcsóválta a fejét, és Zomboryra nézett. - Ki itt a főnök? Maga, vagy az a szomorú képű bajuszos?

Ez utóbbival félreérthetetlenül az Angolra célzott.

- Sir Winston nálunk az Isten - mondta Ferguson.

- Akkor mondják meg neki, hogy magammal viszem az arkangyalát.

- Kit?

- Ezt a Waunit. Kórházi ápolásra van szüksége. Fennáll a fertőzésveszély, nem kockáztathatok. Mutassa csak még egyszer azt a követ, amelyik megsebezte.

Zombory megmutatta. Salazar doktornő megnézegette, aztán megcsóválta a fejét.

- Még szerencse, hogy nem szedték le vele a fejét.

- Megengedné, hogy Cartwright és Ferguson magukkal menjen?

Salazar doktornő meghökkenve nézett Zomboryra.

- Persze hogy megengedem. Csak éppen nem értem, miért. Azt hiszi, nem vagyunk képesek elvinni a sebesültet a kórházunkig?

- Ettől nem tartok. Csupán ismerem Waunit. Most hogy van?

- Jól. Adtam neki egy nyugtatót.

- Ha kimegy belőle a hatása, bajt csinálhat. Márpedig hamar kimegy belőle. Az az ember százharminc kiló. Jobb lenne, ha elkísérnék a fiúk a kórházig.

- És maga?

- Nekem itt van dolgom. Körüljárom egy kicsit a környéket.

Mivel Lamarche doktornőnek sem volt kifogása kettejük ellen, Cartwright és Ferguson beszállt a doktornők mellé a terepjáróba.

Zombory addig nézett utánuk, amíg csak el nem tűntek a borókabokrok között.

Természetesen esze ágában sem volt átvizsgálni a környéket. Biztos volt benne, hogy úgysem talál semmi olyat, ami közelebb vinné a csapatot a rejtély megoldásához. A titok nyitját nem a borókabokrok között kell keresniük!

Előbb az Angolhoz sétált be. Sir Winston éppen félmaréknyi dohányt próbált betuszkolni a pipájába. Amint megpillantotta az ajtónyílásban Zomboryt, intett, hogy jöjjön be, és foglaljon helyet egy ládából összetákolt kanapén. Zombory engedelmeskedett.

Az Angol meggyújtotta a pipáját, majd némi zavarral a tekintetében a kutatóra nézett.

- Van valami újság?

- Attól függ, mi számít újságnak.

Az Angol szívott néhányat a pipáján, aztán elrejtette a tenyerében.

- Rendkívül kínos... hm... arról beszélnem, amiről végül is... mégiscsak kell. Önnek mondom el, mert... nem hívhatom össze a nagygyűlést, hogy a magánügyeimmel szórakoztassam önöket. Meg sem említeném..., ha sajnálatos módon... nem váltak volna közügyé. Az ilyen kis közösségekben, mint a miénk is... eeee... a magánügyek is... közügyé válhatnak. Ért engem, kérem?

- Nem - mondta gonoszul Zombory.

Az Angol segítségkérőn pislogott rá.

- Hát... izé... arról van szó, hogy Miss Sofie... és én... izé... szóval elhatároztuk, hogy... együtt... szóval... esetleg összeházasodunk. Persze, ehhez még az ő... beleegyezése is kell, amit... persze lényegében véve már... megkaptam... de egy feltétellel.

Könyörögve nézett Zomboryra, hogy kérdezze meg már végre, mi az a nyomorult feltétel. Zombory azonban úgy tett, mintha nem értené a néma kérdést.

Rövid várakozás után az Angol sóhajtott egy nagyot.

- A feltétel az, hogy... kerítsem elő ezt a Marie nénét. Maga... mit tud róla?

- Annyit, mint ön - mondta Zombory. - Amikor a kicsik elkapták Lamartint és Sofie-t, ő szabadította ki őket, aztán nyomtalanul eltűnt. Nemrég találtak egy holttestet, amelyről azt hitték, hogy ő az, de nem ő volt.

- Hát ki?

- Valaki más.

Az Angol még egyet sóhajtott. Olyan erősen, hogy a sóhaj meglebbentette a bajuszát.

- Ön... fiatal ember, és bizonyára vén baromnak néz..., akinek több esze lehetne, mint hogy ennyi idős korában... ezzel a fiatal lánnyal... de hát mit tegyek? Elismerem... ennek következtében kissé, hm... elhanyagoltam az expedíció dolgát, de most már... hogy... egyenesbe jöttem... szóval... hogy áll a helyzet, Mr. Zombory?

Zombory alig tudta megállni, hogy el ne mosolyogja magát.

- Az a legfrissebb hír, hogy Wauni professzort beszállították a progériakórházba.

- Helyes. Szeretném, ha később visszajönné, és megbeszelnénk, mik a tervei.

- Visszajövök - ígérte Zombory. - Mindent részletesen elmondok önnek.

Természetesen esze ágában sem volt betartani az ígéretét.

Még fenn volt a nap, de már az este előhírnökei, könnyed, pókhálóból szőtt árnyékok lógatták le a lábaikat a borókabokrok ágairól. A sátoztábor lakói sátraik mélyén ücsörögtek jegyzetfüzeteikkel bíbelődve. Az Angol még otthon a lelkükre kötötte, hogy ugyanúgy intézzék az adminisztrációt, mintha valódi ásatást végeznének. Nem lehetetlen, hogy előbb-utóbb kilátogatnak hozzájuk a francia régészeti felügyelőség emberei, s akkor elő kell állniuk a megfelelő dokumentumokkal.

Zombory megállt Pamela Palmer sátra mellett és megkopogtatta a tartófát.

- Szabad bemenni?

Pamela nem válaszolt azonnal. Mintha ő is a papírjaiba mélyedt volna.

- Ki az?

Zombory azt hitte, tréfál vele. Meg kellett, hogy ismerje a hangját.

- Én vagyok. Steve.

Ismét hosszabb csend.

- Mit akarsz... Steve?

Zomborynak a száján volt, hogy kerek percc megmondja, mit. Csakhogy nem lehetett biztos benne, nincs-e még valaki a sátorban.

- Egyedül vagy, Pamela?

- Micsoda kérdés ez?

Zombory ekkor fittyet hányva az udvariasságnak megpróbálta elrántani a sátor bejáratát takaró ponyvát. Csakhogy az asszony behúzta a cipzárat, és úgy látszott, beakasztotta a lakatot is a megfelelő nyílásba.

- Beengedsz?

- Már egyszer kérdeztem, hogy mit akarsz.

- Beszélgetni. Úgy, mint az este.

Hosszasabb hallgatás után jött csak az óvatos válasz.

- Most... nem megfelelő az időpont.

- Nem megfelelő? Ez mit jelent?

- Azt, hogy... dolgozom.

Zombory bajt szimatolt. Akkor szoktunk így beszélni, ha puskacsövet szorítanak a hátunkhoz. Egyetlen pillanat alatt végigfutott a szeme Pamela sátrán. Nem látszott rajta erőszakos behatolás nyoma.

- Mit dolgozol?

- Jelentést írok.

- Megnézhetném?

- Most... nem alkalmas, Steve.

- Van nálad valaki?

- Hogy lenne, Steve?

Ebben a pillanatban az Angol bukkant fel mögötte. Pipáját a szájába szorítva úgy állt a fűben, mintha nem tudná hova is akar menni. A bodor füstfelhők körbelengték, majd elhúztak a napnyugta irányába.

- Nem látta... öööö... Miss Matthieu-t?

- Nem - mondta Zombory néhány pillanatra szem elől tévesztve Pamela Palmer sátrát. - Talán Julia van der Haasnál van.

Felemelte a kezét, hogy megütögesse az előtte terpeszkedő sátor tartócöveket, de mielőtt megethette volna, tépőzár hersent, félrehúzódott a ponyva és Pamela Palmer lépett ki a nyíláson.

Zomboryban bennakadt a lélegzet. Pamela rövidnadrágban volt, amelynek a szára alig ért lejjebb a combhajlatnál. Blúza nagyobb méretű melltartónak tűnt. Kilépett az ajtón, belehunyorogott a naplementébe, aztán Zomboryra nézett.

- Mi ez a nagy igyekezet? Mondtam, hogy dolgozom. Nem szeretem, ha munka közben zavarnak.

Zombory előrántotta a zsebéből a pisztolyát és beugrott a sátorba.

Az első, ami a szemébe ötlött, jókora halom női fehérnemű volt - bugyik, melltartók, zsebkendők egymásra rakva, néhányuk egy kifeszített madzagra teregetve. Térdre vetette magát és bekukucskált az ágy alá. Csak két pár cipő nézett vele farkasszemet.

Amikor felegyenesedett, Pamela hideg tekintetével találta szemben magát.

- Mindent láttál? - kérdezte az asszony vérfagyasztó nyugalommal. - Vagy a bőröndömbe is benézel?

Zombory belátta, hogy iszonyatos hibát követett el. Pamela lecsücscent egy székre, felhúzta a lábát, és a térdére hajtotta a fejét.

- Hát így állunk, Steve Zombory. Akkor most elmesélek neked valamit. Azzal kapcsolatban, hogy miért romlott meg köztem, és Palmer között a viszony. Azzal kezdődött, hogy elkezdett hazatelefonálgatni, majd meg az Intézetbe, hogy egyedül vagyok-e, és ha nem, akkor ki van velem. A legutolsó húzása az volt, hogy felhívott, majd hazarohant, pisztollyal a kezében, és feltúrta a lakást, hogy megöli a gazembert. Akkor azt mondtam: vége. És vége is lett. Most pedig jó lenne, Steve Zombory, ha kísértálnál a sátramból.

Zombory elindult a sátornyílás felé.

- Azt hittem... valami bajod van. Éppen úgy viselkedtél, mint amikor... valakit arra kényszerítenek, hogy azt mondja, amit mások akarnak. Azt hittem, elkaptak.

Az asszony bólintott.

- Palmer is selyempapírba csomagolta a paranoiáját. Azt mondta, minden csak az én érdekemben történik. A paranoiások mesterei annak, hogy betegségüket a szeretett lény érdekének tüntessék fel. Nem tudom, érted-e, mire gondolok? Különben jó volt veled, Steve Zombory.

Zombory megfordult, és kiment a nyíláson. Majd a szíve szakadt meg, de képtelen volt beismerni, hogy tévedett.

Volt valaki Pamela sátrában, ehhez kétség sem férhet.

Bizonyára akkor menekült ki belőle, amikor Sir Winston felbukkant a pipájával a háta mögött.

Cartwright a szakember érdeklődésével vizsgálta a kórház vastag kőkerítését. Ferguson ezzel szemben elbóbiskolt, és a legkisebb érdeklődést sem tanúsította utazásuk célja iránt. Olyannyira, hogy amikor ráfutottak a bejárat előtti felhajtóra, úgy kellett felébreszteni.

- Bocsánat - morogta zavartan, kecskeszakállát simogatva. - Újabban annyi a zűr, hogy alig alszom valamit. Mi újság, Mr. Wauni?

Wauni professzor kába tekintettel nézett ki a kocs ablakán.

- Hol... vagyok?

- Csak egy kis vizsgálatra visszük - nyugtatta meg Cartwright hátrafordulva az ülésen. - Jól van?

- Fáj a vállam - panaszkodott a professzor.

Lamarche doktornő leugrott, váltott néhány szót a portással, majd Salazar doktornőhöz fordult.

- Megjött a főnök.

- Na végre - mosolyodott el a kis kreol bőrű doktornő. - Legalább megszabadulok a felelőségtől. Erre kísérik a professzort.

Hosszú, kihalt folyosókon mentek végig, amelyekből jobbról is és balról is ajtók nyíltak. Ezek az ajtók azonban kivétel nélkül zárva voltak.

- Csendes pihenő van éppen - magyarázta Lamarche doktornő az órájára pislantva. - Rövidesen itt a vacsoraidő. Erre, erre, ha szabad kérem.

A vizsgáloban fiatal, lányos képű orvos fogadta őket.

- Monsieur LaMotte, a progéria nemzetközi hírű szakértője, az urak pedig paleontológusok - mutatta be őket egymásnak Lamarche doktornő. - Hogy van, Léon?

- Ragyogóan - mondta a fiatal doktor. - Kedvem lenne leinni magam.

Lamarche doktornő megtorpant.

- Történt valami?

A doktor megcsóválta a fejét.

- Bernadette meghalt.

Lamarche doktornő egyetlen pillanatra behunyta a szemét.

- Mikor?

- Nincs egy órája. Éppen játszottunk. Egyszer csak lefeküdt a szőnyegre, és nem mozdult többé. Azt hittem, bolondozik velem. Odatartottam az orra elé a mackóját, és... akkor láttam, hogy meghalt.

Salazar doktornő az ablakhoz lépett. Elhúzta a függönyt, kinézett a kertre, majd amikor néhány másodperc múlva visszafordult, vörös volt a szeme alja, mintha megdörzsölte volna.

- Bizonyára csodálkoznak, hogy... miért ekkora céció egy halott miatt, de... Bernadette mindannyiunk szívéhez nőtt. Jöjjenek, mutatok valamit.

- Nincs szüksége segítségre? - pislantott az ismét elbóbiskolt Wauni felé Cartwright.

A lányos képű doktor megnyugtatón intett.

- Hagyjanak csak, magam is elboldogulok vele. Hát akkor, professzor, lássunk munkához! - veregette meg Wauni ép vállát. - Sosem mondták még magának, hogy ráférne egy alapos fogyókúra?

Salazar doktornő halkán becsukta az ajtót.

12

Az első helyiség, amibe beléptek, nem tűnt orvosi szobának. Kicsi volt: éppen csak elfértek benne a szoba minden sarkában felhalmozott könyvek és a papírok, a szekrényekről, székekről, és asztalokról már nem is beszélve. Az ablakpárkányokon az élethez különösképpen ragaszkodó, barnult szélű levelekkel keretezett virágok igyekeztek megkapaszkodni a cserepükben lötyögő kevés földben; a képek a falon jellegtelen tájakat ábrázoltak jellegtelen keretekben. Egyikük kissé ferdén állt, ahogy a takarítónő partvisa megtaszította.

- Ez az irodám - mondta Lamarche doktornő, büszkén körbemutatva az egymásra hányt papírhalmokon. - Ebből is láthatják, hogy nem a Pireneusok lakberendező-művészete vonzott ide.

Cartwright és Ferguson a falhoz húzódtak, mintha attól tartottak volna, hogy valamelyik szekrény tetejéről fejükre esik egy papírköteg.

- Hát akkor mi vonzotta? - kérdezte tisztes távolságban a szekrénytől Alec Ferguson.

- A progéria - mondta a doktornő kétségbeesett tekintettel. Azután költözött a kétségbeesés a szemébe, hogy hosszas kutatás után sem volt képes egynél több szabad széket felfedezni a szobában. - Mondanám, hogy üljenek le, de nincs hova.

- Nem tesz semmit - legyintett Cartwright. - Úgyis pattanás van a fenekemen.

- Hát ez kedves - mosolygott a doktornő. - Maga igazi úriember. Hogy mi vonzott a progéria-hoz? Talán a sebesség. Ez a megfoghatatlan valami. Persze az élet maga is megfoghatatlan, de váratlan és kontroll nélküli felgyorsulása még elképzelhetlenebb. Képzeld el, megy egy autó ötven kilométeres sebességgel, aztán egyszerre csak - anélkül, hogy bárki is a gázra lépett volna - felgyorsul száznegyvenre. Ez történik a progéria esetében is. Az életfunkciók iszonyatosan felpörögnek, minek következtében az élet egy éve tíz évvel lesz azonos. Egyszerűbben szólva, egy év alatt tíz évet öregszik a szervezet. Nézzenek csak ide! - Ellépett az íróasztala elől, ahol eddig állt, s a falra mutatott. Fehéren fénylő léckeretben kedves, szőke hajú, kék szemű kislány mosolygott rájuk. - Ő Anette. - Az íróasztalhoz nyúlt, felvett egy hasonló nagyságú fényképet a papírkupac tetejéről. - Ő pedig Bernadette.

Felemelte a képet, és a két kutató felé tartotta.

Cartwright annyira meghökkent a látványtól, hogy beleverte a tarkóját a falba.

A képen Tutenkhámon múmiájának a feje látszott, vagy a tiroli jégemberé, vagy egy inka múmiáé Közép-Amerikából.

- Ikrek - mutatott Lamarche doktornő a falon függő képre. - Anette és Bernadette ikrek... voltak. Hároméves korukig teljesen egyformák: megkülönböztetni is alig lehetett őket. Bernadette akkor váratlanul öregedni kezdett. Még hozzá látványosan. Arcvonásai egy év alatt egy kamasz lány vonásait mutatták. Szellemi színvonala azonban nem változott. Bernadette nemrég volt kilencéves. És most meghalt... kilencvenéves korában. Ez az, amit soha nem lehet

megszokni. Soha. Azért vagyok itt, hogy megtaláljam azt a valamit, gént vagy micsodát, amely felelős a sebesség megugrásáért. Jöjjenek!

Az az igazság, hogy sem Cartwright, sem Ferguson nem volt kíváncsi arra, ami ezután következett, mégsem mertek ellentmondani Nicole Lamarche-nak.

A következő szoba játszószoba lehetett - a falakra rajzolt mesefigurákból és a szoba sarkában parkoló labdákból erre lehetett következtetni.

- Ez egy kísérleti szoba - magyarázta Lamarche doktornő. - Ide hozzuk azokat, akiket meg szeretnénk figyelni. Játsszunk velük, közben pedig azt kutatjuk, mi történt velük az utóbbi napok során. Mennyit öregedtek, csökkent-e például a súlyuk. Tudom, nem etikus, amit csinálunk, de ez a rohadt betegség sem etikus. Nézzenek csak oda!

Kár volt mutatnia. Cartwright és Ferguson, amint beléptek a szobába, azonnal észrevették a szőnyegen heverő, lepedővel letakart kis testet.

- Jöjjenek közelebb, kérem.

A két kutató kelleltenül közelebb lépett. Lamarche doktornő lehajolt és fellebbentette a leplet.

Ferguson - pedig számított a látványra - azonnal szédülni kezdett. Bele kellett kapaszkodnia Cartwright kezébe, ha nem akart összezsugorogni.

A lepedő alatt ugyanaz a múmia arcú valaki feküdt, akit a képen láttak.

- Ő Bernadette Smith - mondta Lamarche doktornő szomorúan nézve a tőpörödött, emberinek már alig nevezhető arcra. - Ha rám lenne bízva, fogalmam se lenne róla, mit írnék a sírkövére. Élt kilenc évet? Vagy kilencvenet?

Ferguson csak akkor nyugodott meg úgy-ahogy, amikor visszafelé mentek, a rendelő felé. De még ekkor is sűrűn megrázogatta a fejét, és maga elé mormogott.

- Ez hát a történetünk a mai napra - sóhajtott Lamarche doktornő. - Minden napra egy mese. És egyik sem vidámabb a másikinál. De maguk nem azért jöttek ide, hogy Bernadetten kérődzzenek. Magukat sokkal inkább az izgatja, hogy vajon a mi ápoltságunk-e a kicsik, és ha nem, akkor itt rejtőzködnek-e valahol a környéken. Esetleg a kórház alatti barlangokban, igaz?

- Vannak a kórház alatti barlangok? - kérdezte felkapva a fejét Cartwright.

- Hát ez az! - biccentett Lamarche doktornő. - Hogy nincsenek. Sem barlang, sem más, amiben tíz embernél több elférne. Ha pedig arra gondolnak, hogy ezek a szerencsétlenek a telihold hatására Drakulává változnak és kirajzanak, hogy egészségesekre vadásszanak, és kivágják a szívüket... hát... ennyi erővel akár egy tudószanatórium lakóiról is feltételezhetnék ugyanezt.

Mielőtt a két kutató tiltakozhatott volna, kinyitotta a vizsgálószoba ajtaját. Aztán meghökkenve megállt a küszöbön.

Ferguson előrenyújtotta a nyakát, hogy lássa, mi történik odabent.

Aztán úgy is maradt: furcsán kinyújtott nyakkal, mint egy csodálkozástól kővé dermedt gázlómadar. A szoba közepén ott állt Bernadette, akit csak másodpercekkel ezelőtt hagytak holtan a vizsgálószoba padlóján.

Vagy, ha nem Bernadette, hát akkor egy sírdogáló, kilencvenéves, tőpörödött, alig egy méter magas anyóka.

Az anyóka nem volt egyedül. Ott volt mellette, a vizsgálóágy szélén Wauni professzor, immár megfelelően bekötözve, s vastag ujjával megpróbált árnyjátékot varázsolni a szoba falára. Ügyeskedése következményeként előbb egy nyuszi mozgatta a füleit a falon, majd egy púpos teve indult el az ajtófélfá felé.

Az öregasszony azonban ettől sem lett vidámabb. A lányos képű vizsgálóorvost nézte riadt tekintettel, mintha attól félne, hogy váratlanul elhájítja a kezében tartott sztetoszkópot, vesszőt ragad és elfenekeli vele. Nem messze tőle fiatal házaspár állt, zavart rémülettel a szemében. A vízcsapnál Salazar doktornő mellett fehér köpenyes, középkorú, vörös hajú férfi mosta a kezét.

Amikor nyílt az ajtó, felemelte a fejét, majd a küszöbön túl tipródók felé intett a fejével.

- Jöjjenek be, kérem, LaMotte doktor már mindenről beszámolt. - A fiatal pár felé fordult: - Mrs. és Mr. Callaghan, Ausztráliából. A kislányukat, Bettyt hozták hozzánk. Betty itt marad egy kicsit nálunk, kinyaralja magát, aztán mehet vissza a kenguruk közé. Szereted a kengurukat, Betty?

A múmia felemelte a fejét, és rekedten elbőgte magát.

- Neeem! Neeem!

Amiből nem derült ki, hogy a kengurukat nem szereti-e, vagy nem akar itt maradni.

- Az urak kutatók - mutatott Ferguson és Cartwright felé a vörös hajú férfi. - Nos, akkor hát, Mrs. Callaghan, megegyeztünk. Ezt az éjszakát még együtt tölthetik, de holnap távozniuk kell.

- Neeem! - bőgte a múmia rekedten. - Neeem!

- Lamarche doktornő majd mindent megmutat. Isten önökkel!

Az ajtóig kísérte őket. Már-már be akarta csukni mögöttük, amikor a férfi visszafordult. Napbarnított, markáns arcán remegtek az izmok, mintha vissza akarná fojtani a könnyeit.

- Mondja, doktor úr - kérdezte arca ideges rángásával ellentétben mély, nyugodt hangon. - Meg tudná nekem mondani, miért ver bennünket az Isten? Meg tudná mondani?

Ferguson arra gondolt, jobb lesz minél gyorsabban elhúzni innen, mielőtt még rosszul találna lenni.

Amíg Wauni professzort a kórházban kezelték, Zombory még egyszer megpróbált bejutni Mrs. Pamela Palmer sátrába. A cipzár ezúttal is be volt húzva, a lakat pedig beakasztva a megfelelő lyukba.

Megütögette a tartófát, és csendben várákozott. Azt hitte, az asszony ismét megvárakoztatja, s valami átlátszó kifogással arra kényszeríti, hogy maradjon kívül, de ezúttal alighogy elkezdett kopogni, Pamela máris kihúzta a lakatot a lyukból, és elrántotta a ponyvát a bejárat elől.

- Jó estét - mondta Zombory.

A meleg este ellenére Pamela Palmer terepszínű kezeslábast viselt. Arcán verejtékcseppek ragyogtak, mintha éppen most hagyta volna abba a konditeremben a munkát.

- Jó estét - köszönt vissza. - Mi újság, Steve?

Hűvös volt a hangja, és a szeme sem az ő szemét kereste. Elnézett mellette, arrafelé, ahol a Pireneusok erdő borította csúcsai emelkednek.

- Gondoltam, megnézek - mondta zavartan a régész.

- Kedves tőled. Hát... itt vagyok. Nem veszel részt a megbeszélésen?

- Most megyek. Gondoltam... együtt mehetnénk.

Az asszony gyorsan és energikusan megrázta a fejét.

- Nem érzem magam valami jól, ezért inkább itthon maradnék. Kérj a nevemben elnézést a többiektől.

Zombory nem mert erőteljesebb eszközökhöz folyamodni. Tudta, ha erőszakoskodik, csak tovább mélyül köztük a szakadék, amelyről jószerével azt sem tudja, miért keletkezett.

Az asszony megfogta a félrehúzott ponyvát.

- Megbocsátasz, Steve?

- Ha bármire is...

- Majd szólok, Steve. Kérj elnézést a nevemben a többiektől.

Zombory megvárta, amíg ismét lehullik a bejáratot rejtő ponyva, akkor aztán szomorú, csörtető léptekkel elindult az Angol sátra felé.

Az azonban eszébe sem jutott, hogy be is menjen a megbeszélésre.

15

Ehelyett besüllyedt a borókabokrok közé és várakozott. Eltelt öt perc, eltelt tíz: messziről parázs vita szavait hozta felé a beköszöntő éjszaka. Egészen addig várakozott, amíg ismét ki nem nyílt Mrs. Pamela Palmer sátrának az ajtaja.

Pamela sötét csomagot cipelt a hátán - minden bizonnyal egy hátizsákot. Éppen csak körül-nézett, s amikor meggyőződött róla, hogy nincs a közelében senki, behúzódott a bokrok árnyé-kába. Alig néhány méternyire suhant el Zombory mellett.

Zombory előhúzta a pisztolyát, és minden eshetőségre készen a kezébe szorította. Nem Pamela ellen, ellenkezőleg: érte. El nem tudta ugyan képzelni, hova mehet az asszony, attól azonban tartott, hogy baja eshet.

Pamela határozott léptekkel haladt előre. Csak akkor torpant meg, amikor kiért a lejtő szélére, amely egy keskeny völgyet kötött össze a fölötte húzódó fennsíkkal.

A másik a fennsík szélén várakozott rá. Olyan váratlanul emelkedett fel mellette, hogy Zombory majdhogynem ráfogta a pisztolyát. Szerencsére még idejében rájött, hogy kár lenne lövöldöznie: a másíknak esze ágában sincs bántania az asszonyt. Sőt, olyan kedveskedve hajolt hozzá, mintha ki tudja, mióta ismernék egymást.

Zombory előrenyújtotta a nyakát. A hold szerencsére nem takarékoskodott a fényével. Látta, hogy Pamela leveszi a hátáról a hátizsákját, kinyitja a száját, és kiönt belőle valamit a lejtő peremére. Akárhogy is meregette a szemét, azt már nem volt képes megállapítani, mi az.

Amit viszont a másik mutatott Pamelának, azt igen. Olyan kőből csiszolt korong volt, amilyennel megsebeztek, és kis híján meg is ölték Wauni professzort.

Zombory tovább nyújtogatta a nyakát - ezúttal azonban mintha ellene esküdött volna minden. A bokrok ágai eléhajoltak, a hold felhőbe burkolódzott - egyszóval, a természet mindent megtett, hogy elrejtse előle a másikat.

Kicsit el is veszíthette a hidegvérét, mert amikor egy bagoly kezdett huhogni a fák között, annyira meglepődött tőle, hogy rálépett egy száraz ágra. Az ág fülsiketítőnek tűnő reccsenéssel tört ketté a talpa alatt.

Mire elült a reccsenés zaja, a két alakot már nem látta sehhol.

Zombory ekkor mellőzve minden óvatosságot, a tábor felé futott. Átugrott néhány kisebb borókabokron, és addig ügetett, amíg el nem érte Pamela sátrát.

Előhúzta a kését, a sátor mögé osont, majd óvatosan, nehogy zajt üssön, felhasította ponyvát, és bedugta a fejt a nyíláson.

Ebben a pillanatban akkora ütés érte a fejét, hogy elfeketedett előtte a világ.

16

Amint kinyitotta a szemét, fényt látott maga felett fekete gömbökkel cifrázva. A feje lüktetett, mintha falba verte volna. Amikor felpattantak a szemhéjai, a karikák még kontúrtales, fekete pacák voltak, ahogy aztán kitisztult a szeme, fokozatosan emberfejékké alakultak át.

- Isten hozta, Zombory - hallotta maga felett az Angol hangját. - Remélem, nem tört be a feje?

- Jézusom! - rémüldözött Pamela Palmer. - Nem akartam nagyot ütni. Képzelmek, hogy megrémültem, amikor észrevettem, hogy egy kés hegye bújik be a sátramba, amelyet penge is követ. Aztán egy fej nyomakodott be a nyíláson.

- Bocsánat - morogta Zombory, megpróbálva felülni. - Ezer... bocsánat. Én csak...

Pamela gunyorosan ránevetett.

- Remélem, nem kukkolni akart? Ha ilyesfajta hajlamai vannak, csak szóljon. Valamikor sztriptíz-tanfolyamot végeztem. Kinyitom az ajtómagának, nem kell leskelődni.

A többiek tartózkodóan nevetgéltek. Zombory vérvörös arccal ült fel a szőnyegen, és megnyomkodta a fejét.

- Mivel ütött le?

Pamela Palmer felemelte a kezét. Az a fajta kőkorong volt benne, amilyennel majdnem hidegre tették Wauni professzort.

- Hol találta?

- Itt a sátram mellett. Ha tudtam volna, hogy maga az, nem ütök akkorát.

Évődő volt a hangja, a szeme azonban komoly maradt.

És nyoma sem volt már benne szerelemnek.

Zombory néhány perccel később már képesnek érezte magát, hogy átbálgasson az Angol sátrába és részt vegyen a tanácskozáson. Cartwright összedörzsölte a tenyerét, majd elégedetten dörögve megszólalt.

- Ezután a nem várt kis közjáték után folytassuk a megbeszélést. Az a tervünk, hogy éjszakánként meglátogatjuk a gyanús objektumokat. Még hozzá mindenféle engedély nélkül: mondhatnám, betörünk, és körülnézünk. Ehhez kérjük Lamartin hadnagy segítségét.

Lamartin sóhajtott egyet. Tudta, hogy előbb-utóbb eljön a pillanat, amikor választania kell a csendőrségi szabályzat és az érzelmei között. Ha az előbbit választja, felül a terepjárójára, bemegy a városba, mindent kitalál a polgármesternek, és megpróbálja meggyőzni, hogy küldesse vissza a kommandósokat. Ha viszont a másik lehetőséget választja, lehet, hogy élve megtalálják Miss Al-Bakrt. A polgármester csak elhúzná az időt, megölve vele a lányt, de nem csak őt, hanem a többieket is, köztük Marie nénét. Viszont ez a lépés az állásába kerülhet. Sőt, még börtönbe is csukhatják érte. Mit csináljon, Jézus Mária, mit csináljon?

- Rendben van - mondta rövid habozás után. - Magukkal tartok.

Cartwright érezhetően megkönnyebbült.

- Köszönöm, hadnagy. Hol van Matthieu tizedes?

- Tényleg, hol van? - vette ki a pipát a szájából az Angol.

- Talán a kocsinál - mondta tétován Alec Ferguson.

Az Angol leejtette a pipáját a szőnyegre és kirohant az ajtón.

Másfél óráig keresték Sofie Matthieu-t, de nem találták.

Eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Cartwright megpróbálta megakadályozni, hogy eluralkodhassék felettük a hisztéria. Néhány perc elmúltával aztán belátta, nagyjából akkora sikerre számíthat, mintha a megáradt Gangeszt próbálná egy homokozólapáttal visszaterelni a medrébe.

A legegyszerűbb esetnek még Julia van der Haas ígérkezett. Ő csupán a sátra sarkában gubbasztott, amikor belépett hozzá, és nyomban a saját mellkasának szegezett egy jókora pisztolyt.

- Menjen innen, mert meghúrom a ravaszt.

Cartwright válasz helyett kinyújtotta a kezét, és elvette az asszonytól a fegyvert.

Julia van der Haas feje a sátor merevítő vasához koppant.

- Honnan tudta, hogy... nem húrom meg?

Cartwright barátságosan mosolygott rá.

- Mert még sok a dolga. Nem az a típus, aki dolgavégezetlenül távozik.

- Ez... igaz - hüppögte az asszony. - Itt van a fejemben néhány cikk, amit... meg szeretnék írni. Csakhogy lássa be... iszonyat... ami itt történik.

- Az - hagyta rá Cartwright. - Álmomban sem gondoltam volna.
 - Ha behunyom a szemem - folytatta Julia van der Haas - egyszerre csak megjelennek előttem Lucy Meyer, Miss Al-Bakr, és ez a helyes kis csendőrlány is. Na meg Holmes. Mintha csak leugrottak volna a szomszédos büfébe vacsorázni. Ha belegondolok, hogy talán már nincsenek is életben.
 - Erre ne is gondoljon - próbálta megnyugtatni Cartwright. - Életben vannak.
 - Honnan tudja?
 - Jó megérzéseim vannak. Ezért is alkalmaztak annak idején felderítőnek.
 - Miért jött ide hozzám?
 - Meg szeretném kérni, hogy vegye át a táborparancsnokságot.
- Julia van der Haas meghökkenve emelkedett ki a sarokból.
- Én?
 - Csak négyen maradnak idefent. Ön, Mrs. Palmer, Karahan és Wauni professzorok. Nem szeretném, ha bajuk esne.
 - Mrs. Palmer sem megy magukkal?
 - Alighanem... kiborult egy kicsit. Önnek viszont rendben vannak az idegei.
- A professzorasszony nevetni kezdett. Előbb még hisztérikusan, majd egyre inkább igazi jókedvre derülve.
- Maga aztán kiváló felderítő lehetett! Még hogy az én idegeim rendben vannak? Úgy érzem, mintha szigetelő nélküli kábelekben áram futkározna a bőröm alatt. Mit kellene csinálnom, mint izé... parancsnoknak?
 - Vigyázni rájuk. Megteszi?
 - Van választásom?
 - Nincs - mondta Cartwright.

19

Ahmed Karahan Wauni professzor társaságában ücsörgött, és éppen széles taglejtéssel magyarázott neki valamit, amikor Alec Ferguson belépett hozzájuk. Wauni megütögette Karahan karját.

- Majd be fogja látni, hogy nekem volt igazam.
- Karahan a belépőre pislantott és lemondóan legyintett.
- Betegekkel nem szoktam vitatkozni. Ennek ellenére a betegség még nem elég ok ahhoz, hogy botorságokat meséljen valaki.
 - Én botorságokat? Az a baja magának, Karahan, hogy beszűkült. Érti? Beszűkült!
 - Hova szűkültem be?

- A maga török világába. Nem meri belőle kidugni az orrát. Egyszerűen nevetséges az a feltételezése, hogy az Anatólia területén létezett birodalmak jelentenek a világ közepét. Maga mit szól mindehhez, Mr. Ferguson?

Alec Ferguson megsimogatta a szakállát.

- Az az igazság, hogy a világ közepét az én kutatásaim jelentik. A többi szart sem ér.

Karahan vigyorogva eligazgatta Waunin a takarót, majd a homlokának bökte a mutatóujját.

- Félrebeszél szegény.

- Maga beszél félre!

Ferguson odébb tolta Karahant és letelepedett Wauni ágya szélére.

- Hogy érzi magát, professzor?

Wauni sóhajtott egy nagyot.

- Úgy, mintha egy óriási borotvával hab nélkül végigborotváltak volna.

- Láza van?

- Csak ha Karahanra nézek.

- Ma éjjel megkezdjük az akciót. Maga itt marad a táborban Mr. Karahannal együtt. Itt marad Julia van der Haas is. A maguk feladata lesz, hogy vigyázzanak rá.

- A fenébe is - dühöngött Karahan. - Én is menni akartam.

- Ne aggódjon, nem csak erre az éjszakára korlátozódik az akció. Ugye, számíthatok magukra?

Amikor kiment, Wauni és Karahan összenéztek.

- Ezek le akarnak rázni bennünket, Wauni - morogta Karahan. - Ki akarnak hagyni bennünket a buliból. Hagyjuk?

- Ne hagyjuk, Ahmed - mondta Wauni.

20

Pamela Palmer viszont kerek perccel kijelentette, hogy nem megy sehova. Sőt, szíve szerint a többieknek is megtiltaná, hogy elmenjenek.

Immár Cartwright is kénytelen volt belátni, hogy nincs rendjén valami Mrs. Palmerrel. Ő személy szerint Zomboryval való kapcsolatára vezette vissza az asszony változását. Biztos történt valami kettejük között, ami padlóra küldte.

Zombory sem tudta elképzelni, mi lehet Pamelával. Azóta a csodálatos este óta nemhogy nem törődik vele, hanem kifejezetten ellenségének tekinti. Úristen, de hát amikor annyira simán ment minden! Érezte, hogy az asszony is elégedett vele, mint ahogy ő is elégedett volt övele. Akkor meg mi a fene állhatott közénk?

Meglepődött volna, ha megtudja.

Majd a földre csüccsentek rémületükben, amikor Mrs. Palmer előhúzta az ágya alól a bőröndjét és a sátor közepére cipelte.

- Ha nem vennék észre, éppen készülődöm - mondta komoran.

Cartwrightban bennakadt a szó, Zomboryban pedig még a levegő is.

- Hová... készülődik?

- Haza - mondta az asszony. - Amerikába.

- Mondja még egyszer - könyörgött Cartwright. - Alighanem rosszul hallottam.

- Nagyon is jól hallotta, Mr. Cartwright - mondta az asszony rácsüccsenve a bőröndjére. - Hazautazom Amerikába.

- De hát... miért?

Mrs. Palmer arcán gögös kifejezés terült szét.

- Ezt talán majd Sir Winstonnal beszélem meg. Bár azt hiszem... Sir Winston végleg elveszítette a fejét. Ez az egyik ok, amiért elmegyek.

Zombory érezte, hogy gombóccá gyűrődik a gyomra.

- Ezt hogy... érti?

- Úgy - mondta az asszony -, hogy Sir Winston kivetkőzött önmagából. Nem látták, milyen holdkórosan jár a bokrok között? Őt már nem érdekli más, csak az a kis... kis... tizedes.

Zomboryn a hideg futott végig. Mrs. Palmer szerelmes az Angolba? Csak egy csalódott szerelmes képes ennyire kivetkőzni önmagából.

- Sir Winston az expedíció vezetője - erre kapott megbízatást tőlem, és a Régészeti Tanácstól. Vegyék tudomásul, hogy én tartottam a hátam maguk miatt. Ennek ezennel ünnepélyesen vége. És vége az expedíciónak is. Az álmok expedíciójának.

- Álmok? - nyögte Cartwright. - Miféle álmok?

- Lila gözös álmok kicsikről, rituális gyilkosságokról, és egyéb baromságokról. Szégyellem, hogy felültem maguknak. Nem lett volna szabad. Nincsenek kicsik, nem is voltak, különálló gyilkosságok vannak, amelyeket sikerült valakinek, egy zavart elmének, felfűzni egy képzeletbeli zsinórra. Az elmúlt napokban rájöttem, hogy én vagyok a legnagyobb balek a világon. Megettem egy akkora ostobaságot, amekkora még egy elefántnak is megnyomná a gyomrát. Mivel magam is hibás vagyok benne - én is hozzájárultam, hogy csapjuk be a franciákat, nem tehetek mást, mint hogy levonom a megfelelő konzekvenciákat. Ehhez azonban az kell, hogy hazamenjek. Ha befejezték az álmodozásukat, várom magukat a Régészeti Tanács épületében. Most pedig viszontlátásra, uraim. Remélem, nem óhajtának kellemetlenkedni azzal, hogy további magyarázatokat kérnek tőlem, vagy éppenséggel megpróbálják az utamat állni?

- Nem - mondta nagyon határozottan Zombory. - Nem próbálunk meg kellemetlenkedni önnek.

Az, hogy az Angol is összeomlott, már nem is volt meglepő. Összedrótozott pipájával a kezében úgy ült az ágya szélén, mint az obsitos katona, akinek ellopták a végkielégítését. Fel sem emelte a fejét, amikor beléptek hozzá.

Zombory illedelmesen megállt az ajtónál, Cartwright azonban odahúzta a vadászszéket Sir Everett elé, és igyekezett a szemébe nézni.

- Jó estét, Sir Winston - morogta óvatosan.

Az Angol végre felemelte a fejét.

- Jó estét, uraim.

Meglepően tiszta és nyugodt volt a hangja.

- Nagyon sajnáljuk a történeteket, Sir... - kezdte Cartwright, és tovább is folytatta volna, de az Angol erélyes kézmozdulattal befojtotta a szót.

- Erről egy szót sem! Ismertessék a terveiket, uraim.

Ismertetés helyett Cartwright fontosabbnak tartotta informálni Sir Winstont Mrs. Palmer elhatározásáról. Amikor befejezte, az Angol bólintott.

- Már vártam, hogy lelépjen. Nem neki való ez a kaland. El szeretné hitetni magáról, hogy nem fél semmitől, pedig ez nem igaz. Hagyják, hadd menjen. Vigye a terepjárót és hagyja az állomáson. Semmi hír Miss Matthieu-ről?

Ahogy kimondta a nevét, mintha megcsuklott volna a hangja.

- Sajnos nincs, uram.

- Gondolják, hogy... ők... vitték magukkal?

Zombory mézédés mosolyt erőltetett az arcára.

- Egyáltalán nem biztos, Sir Winston. Előfordulhat...

- Sajnos biztos - mondta egy hang a bejárat felől.

Egyszerre kapták fel a fejüket. A sátornyílásban Alec Ferguson állt egy selyemsállal a kezében.

- Wauni professzor találta odakint. Kiment, hogy... szóval ő találta. Ott volt az egyik borókabokor aljában.

Mielőtt akármelyikük is megkaparinthatta volna, az Angol villámsebeseen a bejáratához ugrott és kikapta Ferguson kezéből.

- Adja ide! Ez valóban az ő... sálja. - Megtapogatta, miközben egyre sápadtabbá vált az arca. - Ez... micsoda itt... rajta?

Zombory is elsápadt, majd lehajolt, hogy felvegye az Angol elejtett pipáját.

- Micsoda ez itt... kérem?

Cartwright kénytelen-kelletlen megtapogatta a sálat.

- Talán gyanta - mondta tétován. - A fenyőféléknek az a tulajdonságuk, hogy gyantát eresztenek ki magukból.

Az Angol elvigyorodott. Így vigyoroghat a sakál a felpuffadt dög felett.

- Az embereknek pedig, hogy vérezzenek, igaz?

Elhajította a kendőt, amely rövid lebegés után az ágyára hullott. Sir Winston a sátor sarkába térdepelt, előhúzott onnan egy kis táskát, felpattintotta a tetejét, kivett belőle egy rövid csövű géppisztolyt, és az övébe tűzte.

- Akár indulhatunk is, uraim.

Bekövetkezett, amit Zombory és Cartwright minden erejével el szeretett volna kerülni.

Hogy a kicsik tudományos igényű keresése bosszúhadjárattá alakuljon át.

23

Lamartin éppen a fegyverét tisztogatta, amikor beléptek hozzá. Komor volt az arca, mintha azon töprengene, mihez kezdjen, ha kirúgják a csendőrségtől. Mert hogy kirúgják, ahhoz kétség sem férhet.

- Szeretném, ha a háttérben maradna, Monsieur Lamartin - mondta Cartwright. - Amíg nem tudják, hogy ön is velünk tart...

- Nem érdekel - mondta a hadnagy. - Semmi sem érdekel. Vissza akarom kapni Sofie-t... - Azt már csak gondolatban tette hozzá, hogy a szép kutatót is.

- Ön szerint kikkel kellene kezdenünk?

Lamartin a bejáratú ajtó nyílásán át a borókabokrok felett kíváncsiskodó holdra nézett.

- A cirkuszosokkal. Ők vannak legközelebb.

Cartwright babrálni kezdett a sátorponyvával, mintha be akarná csukni az ajtót.

- Mondanom kell még magának valamit, hadnagy úr.

- Csak gyorsan - sürgette Lamartin. - Nehogy meggondoljam magam.

- Nincs senki közöttünk, aki értene a gyógyításhoz. Ami engem illet, még egy sebet sem tudnék rendesen ellátni.

- Mire akar kilyukadni, Tony?

- Utólagos engedelmével beavattam a két doktornőt a dologba. Cirka fél óra múlva itt lesznek.

Lamartin megcsóválta a fejét.

- Nem tudom, jól tette-e. Kutyával vadászni eredményes dolog, de ha túl sok a kutya, elkergetik a vadat. Remélem, tudja, mit csinál.

- Én is.

A fél óra úgy elröppent, hogy észre sem vették. Cartwright közben kétszer is kiment Lamartin sátrából, hogy a többiek után nézzen. Mire a két doktornő megérkezett, menetkész volt a kis csapat.

A terepjáró úgy döcögött át a borókabokrok között, mint egy nagyra nőtt, túlsúlyos sündisznó.

Anélkül indultak el, hogy benéztek volna Mrs. Pamela Palmer sátrába.

Pedig érdemes lett volna benézniük.

A kutatás első éjszakája

1

Már a Kecseszarv-domb környékén jártak, amik az Angolnak eszébe jutott Pamela Palmer.

- Megfeledkeztünk Mrs. Palmerről - mondta megsimogatva a bajuszát. - Szólnunk kellett volna neki, hogy indulunk.

Zombory erre csak sóhajtott egyet. Dehogyan is feledkezett meg róla! Azóta az éjszaka óta egyetlen perc sem múlt el az életéből, hogy ne gondolt volna rá. Akkor is ott lebegett előtte az arca, amikor beszállt a terepjáróba.

- Gondolja, hogy zúrt csinál? - kérdezte Lamartin.

- Itt biztosan nem. Hiszen az ő fején is van elég vaj. Otthon azonban biztosan.

- Magukat is kirúgják, nem csak engem?

Míntha kárörvendésféle érződött volna a hangjában.

- Hacsak meg nem találjuk a kicsiket - mondta Cartwright.

- És ha nem?

- Akkor repülünk.

Lamartin hátradőlt az ülésen, úgy élvezte a csillagfényes, pireneusi éjszakát.

- Mit fog csinálni, Sir Winston, ha kirúgják a munkahelyéről? - kérdezte aztán csak úgy, mellékesen.

Sir Winston kivette meggyújtatlan, összedrótzott pipáját a szájából, és tűnődve maga elé bámult.

- Ezen még sosem gondolkodtam. Elképzelhető, hogy kengurukat fogok tenyésztetni.

- Miért éppen kengurukat? - hökkent meg Lamartin.

Sir Winston felvonta a vállát.

- Miért éppen azokat ne?

- Úgy hallottam, hogy Ausztráliában van elég kenguru.

- De tenyésztett, az kevés - mondta Sir Winston.

Ezen aztán valamennyien elgondolkodtak. Lamartin megköszörülte a torkát.

- Nincs szüksége egy csendőrrre a kengurutenyésztésben?

Sir Winston érdeklődve pillantott a hadnagyra.

- Magára gondol?

- Hát persze - biccentett Lamartin.

- És... mivel járulhatna hozzá tenyésztői munkásságomhoz? - tudakolta Sir Winston.

- Ó, sok mindennel - vigyorodott el Lamartin. - Például én varrhatnám fel az erszényt az újszülött kengurukra, vagy taníthatnám franciára őket. Manapság már egy kengurutól is elvárják, hogy tudjon legalább egy idegen nyelvet. Hát maga? - fordult aztán Cartwrighthoz. - Maga mihez kezd?

- Elmegyek zsoldosnak - mondta Cartwright - Vissza a régi munkahelyemre. Remélem, a Kalahári sivatagban fogok harcolni busmanok között. Úgyis megszoktam már, hogy kicsik ólálkodnak körülöttem.

Zombory komor képpel hallgatta a tréfáikat. Nem intette csendre őket, hiszen tudta, hogy a nyugtalanság, és az elkeseredés tör ki belőlük. Nem lesz könnyű kimagyarázkodniuk odahaza, ha sikertelenül térnek vissza, és ha még Pamela is ellenük fordul.

- És maga, Zombory? - kérdezte ideges remegéssel a hangjában Lamartin.

Szerencsére nem kellett válaszolnia. Mielőtt kinyithatta volna a száját, felbukkant előttük a Kecskeszarv-domb mögötti rét, teljes őszi pompájában. A lassan búcsúzni készülő virágok között úgy aludtak a lakókocsik, mint békés, lepkékről álmodó elefántok.

Ferguson leállította a motort, és zsebre vágta az indítókulcsot.

- Kezdődik hát az első menet? - kérdezte a többiek felé fordulva.

Cartwright elégedetten bólintott.

- Kezdődik, Alec.

2

A lakókocsik alkotta utca végén fehér, csúcsos tetejű ponyvasátor emelkedett. Mögötte kisebb sátrak hada rejtette a törpék holmiját. Lamarche doktornő, aki először járt erre, csodálkozva elhúzta a száját.

- Egész kis város - suttogta Cartwright fülébe. - Itt aztán bárki elbújhat.

Az Angol eltette a pipáját, és elővette a géppisztolyát.

- Mr. Cartwright?

- Itt vagyok, uram.

- Maga vezeti a csapatot. Mivel kezdjük?

Cartwright Lamartinhoz fordult.

- Hányan vannak, Gerard?

- Harmincheten - mondta Lamartin.

Cartwright végigpillantott a lakókocsikon, aztán megrázta a fejét.

- Ha jól számolom, huszonegy kocsijuk van. Ez annyit jelent, hogy nagyjából két személynek jut egy.

- Hányan lehetnek a kicsik? - suttogta mögöttük Salazar doktornő.

- Ki tudja? - tárta szét a karját Zombory. - Százan, kétszázan? Lehet, hogy annál is többen.

- Akkor biztosan nincsenek a lakókocsikban - rázta meg a fejét Ferguson. - Kétszáz ember nem fér el bennük. Még akkor sem, ha kicsik.

- Tételezzük fel, hogy mégiscsak itt vannak. Ha neked kellene elbújtatnod őket, hova bújtatnád a bandát?

- Csakis a sátorba - suttogta Ferguson. - A nagy sátorba. Esetleg a mögöttük megbúvó kisebb sátrakba.

- Tehát? - türelmetlenkedett az Angol.

- Induljunk a nagy sátorhoz - vezényelt Zombory. - Amint odaértünk, körbefogjuk. Nagyon kérem, óvatosan mozogjanak, és keressék az árnyékokat. Ha valamelyik álmatlan fickó ki-nézne az ablakon, ne lásson meg bennünket. Megpróbálják?

- Maga csak ne nyugtalankodjék - csapott az oldalfegyverére Lamartin. - Gyerünk már!

Cartwright gondterhelten nézett Zomboryra. A kutató sóhajtott egy nagyot, és lemondóan legyintett.

- Indulhat az akció.

Lelke mélyén meg volt győződve róla, hogy úgysem találnak semmit.

Ez volt életének egyik legnagyobb tévedése.

3

Ahhoz képest, hogy amatőrök voltak, nem mozogtak rosszul. Cartwright meg is jegyezte magában, hogy néhány hónapi munkával egész jó kis egységet lehetne kiállítani belőlük. Persze ahhoz előbb el kellene koboznia Sir Winston pipáját, amelyet legalább ötször ejtett ki a fogai közül, amíg elfoglalta a helyét a nagy sátor mellett. Ilyenkor visszament érte, megkereste, megtörölgette, bedugta a szájába. A két doktornő viszont belefeledkezve a holdas éjszaka szépségeibe, úgy ballagott mögöttük, mintha első randevújára készülne. Olyan elragadtatott mosoly ült az arcukon, hogy Cartwrightnak felágaskodtak tőle a hajszálak a fején.

Azért csak sikerült észrevétlenül körülfogniuk a nagy sátrat.

- Hé! - suttogta a holdfény mögül az Angol. - Ki megy be?

Cartwright a kezével mutatta, hogy ő és Zombory. Az Angol erre ismét csak lehajolt a pipáját keresni.

Zombory sóhajtott. Megpróbálta félrehúzni a bejárati ponyvát. Ahogy gondolta, jókora lakat fityegett rajta.

Már-már azon volt, hogy felhasítja a sátor oldalát a késével, amikor Lamartin odébb tolt a Cartwrighttal együtt, a zár fölé hajolt, majd néhány másodpercnyi babrálás után az ajtóra mutatott.

- Szezám feltárult.

- Mi volt azelőtt, hogy csendőr lett volna? - kérdezte Cartwright gyanakodva, aztán meg sem várva Lamartin válaszát, belépett a cirkuszsátor belsejébe. Nem várta, hogy apró lények tucatjaira bukkan, így hát nem is csalódott abban, ami a szeme elé tárult. Volt a sátor belsejében minden, aminek egy cirkuszban hasznát lehet venni. Aprócska létrák, vödörök, ugrópadok,

kötélcsomók, fakarikák heverték tucatszámra egymás mellé rakva. A fűre fektetett farudak, és trapézok arról árulkodtak, hogy a törpék nem vetik meg a légtornász-mutatványokat sem.

Az Angol bedugta a fejét az ajtón, majd csalódottan a szájába dugta a pipáját.

- Maguk látnak valami izgalmasat? Mert én nem.

- Raktár - mondta Lamarche doktornő. - Ezekkel az izékkal csinálják a mutatványaikat.

Ferguson megcsóválta a fejét.

- Itt nincsenek. Sem ők, sem mások.

Cartwright és Zombory a nem létező porond helyére sétáltak, lehajoltak és megtapogatták a fűvet. Igazi volt: nem látták nyomát, hogy frissiben gyeptéglázták volna.

Ferguson ezalatt keresztül-kasul járta a kellékhalmokat, majd egy hegyes végű vasrúddal tért vissza.

- Erre gondoltam én is! - csillant fel Zombory szeme. - Rajta, Alec, döfje bele!

Alec Ferguson beledöfte a vasrudat a földbe, megforgatta, hallgatódzott egy kicsit, majd néhány centiméterrel odébb megismételte a műveletet. Módszeresen haladt előre, csupán a nagyobb kellékhalmokat kerülte ki.

- Gyerünk! - intett Cartwright az Angolnak. - Hordjuk félre a köteleket.

Lamartin is a segítségükre sietett. A két doktornő előbb csak kíváncsian nézte őket, majd ők is munkához láttak. Jó két órájukba került, amíg a talaj minden négyzetcentiméterét átvizsgálták.

A hold nagy utat tett meg az égen, mire befejezték a munkát. Valamennyiük arcáról szakadt a veríték, Lamarche doktornő leroskadt egy kis sámlira, és megnyomkodta a derekát.

- Nyugtasson már meg végre valaki, hogy volt értelme annak, amit csináltunk.

- Volt - mondta mosolyogva Zombory. - Kiderült, hogy nincs a sátor alatt semmiféle barlang, üreg, vagy föld alatti járat.

- Jézusom - suttogetta a doktornő. - Ezért volt az egész cécó?

- Ne feledd, kedvesem, a negatív eredmény is eredmény - vigasztalta Salazar doktornő.

- Hogyan tovább? - kérdezte lihegve az Angol.

- A kisebb sátrak következnek - mondta Zombory.

A kisebb sátrakban sem találtak semmit.

4

Már az utolsónál tartottak - annak a fűvét is végigbökdösték a vasrúddal -, amikor Ferguson egyszerre csak megdörzsölgette az állát, és gyanakodva a sátor oldalfalára pislogott.

- Kisebb - morogta az orra alá. - Esküszöm, hogy kisebb.

- Mi kisebb? - kérdezte az Angol a pipájával matatva.

- A sátor belseje.

Az Angol szomorúan bámult a pipa fejéből kiálló ormótlan drótra, majd rövid habozás után mégiscsak a szájába dugta igaz barátját.

- Mit mondott? - fordult immár teljes figyelmével Ferguson felé.

Ferguson számítógépeken edződött szeme még egyszer végigfutott a sátor oldalán.

- Valami nem stimmel - mondta immár jóval hangosabban.

Cartwright ebben a pillanatban fejezte be a talaj bökdösését. Lehajította vasrudat a fűre, és Fergusonra nézett.

- Mi nem stimmel?

- Ennek a sáornak kisebb a belseje, mint a többinek.

- Akkor ez egy kisebb sátor - bólintott Zombory.

Ferguson megrázta a fejét.

- Nem kisebb. Az imént mértem meg a szélességét és a hosszúságát. Ugyanakkora, mint a többi.

- Miért... mérte meg? - tátotta el a száját Mademoiselle Lamarche.

- Én mindent megmerek - vonta meg a vállát Ferguson. - Egész életemben ezt csináltam. Az öslények nyomait mértem, kiszámoltam belőlük a feltételezett súlyukat, megmértem a...

- Figyelj csak, Alec - szakította félbe Zombory. - Mit akar az jelteni, hogy kívül ugyanakkora, mint a többi, belül viszont szűkebbnek érzed?

- Döntsd el magad - javasolta Ferguson.

Zombory Cartwrightra nézett, aztán lehajolt, és felvette a vasrudat a fűről.

- Húzódjon egy kicsit odébb, kérem - fordult Salazar doktornőhöz.

- Mi következik? Rúdugrás? - érdeklődött felhúзва holdsarló szemöldökét a kis, kreol bőrű doktornő.

Zombory előreszegezte a rudat, nekifutott, csak hogy nem a földbe szúrta a botja végét, ahogy az egy tisztességes rúdugrótól elvárható lett volna, hanem jókora lendülettel belebökte a sátor oldalába.

- Bravó - ütötte össze a kezét Lamarche doktornő. - Ha már nem találtunk semmit, legalább barmoljuk össze, amit tudunk.

A sátor oldalán jókora lyuk tátongott, mivel Zombory még meg is forgatta a hasadékban a vasrudat. A kiszakadt ponyva lyukán át azonban nem a csillagos ég, nem is a lassan betelő hold világított szembe velük, hanem bársonyos feketeség nyelte el az elemlámpa fényét.

- Ez meg... mi a fene? - kérdezte keblére szorítva a kezét Lamarche doktornő.

- Ezt kérdezem én is - nyögte Zombory lehajítva a vasrudat. - Hogy mi a fene ez?

Rövidesen megtudták.

Pontosan három perccel később Ferguson megtalálta a két ponyvafal közé vezető ajtót. Belülről nyílt, a sátor sarkából, onnan, ahol egy karikákat hajigáló bohóc volt a sátor ponyvájára festve. Ahogy bejöttek, azonnal észrevették a vidám fickót, de nem tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget. Mi a fene gyanús lenne abban, ha egy cirkuszos-sátor falára bohócot fest valaki?

A bohóc azonban nem véletlenül került a falra. Ügyesen elrejtette a vágásokat a ponyván, amelyek egy ajtót mintáztak. Ezen át lehetett bejutni a két ponyvafal által határolt részbe.

Be is jutottak. Elsőnek Zombory lépett be a sötét helyiségbe, amely a sátor térfogatának mintegy harmadára terjedhetett ki. Hosszú, folyosószerű lyuk volt, híven követve a sátor vonalait. Zomborynak az volt az érzése, hogy két sátrat tettek egymásra. A belső, a kisebb, a külső pedig jóval nagyobb nála.

A ponyvafalak közti rész nem volt üres: kacatok és ládák sorakoztak benne rendetlen összevisszaságban. A legelső ládában, amit tüzetesebben megvizsgáltak, sárgarépa volt, megtisztítva, és gondosan becsomagolva.

Salazar doktornő kiemelt egy répát, és megszagolta.

- Mit gondolnak, szeretik a kicsik a sárgarépát? Már persze, ha léteznek egyáltalán.

Zombory is megvizsgált egy ládát. Abban káposzta és karfiol volt, ugyancsak tisztítva és csomagolva.

Az Angol kivette a fogai közül a pipáját, és a sátorponyvához koppintotta.

- Sikerült bejutnunk a cirkuszosok spájzába. Előrelátó kis fickók, annyi szent. Nem a sátor belsejébe raktározzák a zöldségeiket, ahol befülledne, hanem itt kint. Látják a sátor alját? Könnyen be tud fújni rajta a szél, így nehezebben romlik meg az élelmiszer. Kaphatnék egy répát, uraim?

Zombory ekkor fedezte fel a két, jókora fehér valamit, amelyet félig-meddig elrejtett a folyosó kanyarulata.

- Az meg mi?

Az Angol beleharapott a répájába.

- Azt hiszem, hűtőszekrény.

- Az - biccentett fáradtan Lamartin, akinek már kezdett elege lenni a kutatásból. - De Luxe márkájú. Lyonban készítik őket.

Zombory odasétált a közelebbihez, és megtapogatta az oldalát.

- Megnézzük?

- Persze - mondta Cartwright. - Ha már itt vagyunk.

Alec Ferguson a hűtő mellé állt, és megfogta az ajtó fogantyúját.

- Mit szólnátok hozzá, ha kinyitnám, és csak úgy dőlnének belőle a szív nélküli holttestek?

Lamarche doktornő elfintorította az orrát.

- Ne ízléstelenkedjék, Alec. Elég bajunk van anélkül is.

Ferguson a vállai közé húzta a nyakát. Belátta, nincsenek olyan idegállapotban, hogy ízetlen tréfákkal szórakoztathatná őket.

- Bocsánat - morogta bele a kecskeszakállába. - Én csak azt gondoltam...

- Nyissa már ki, ne mentegetődjön - förmedt rá Salazar doktornő. - Hátha magának lesz igaza.

Nem neki volt.

6

Erre persze csak akkor derült fény, amikor az ajtó szemrehányó nyikorgás kíséretében kinyílt, s potyogni kezdtek belőle a csomagok. Ferguson kétségbeesetten kapott utánuk, de csak egy disznófejet sikerült elmarkolnia.

- Mégiscsak gyilkosság történt - mondta savanyú képpel Lamarche doktornő. - Kivégeztek néhány szerencsétlen sertést. Ó, az emberi gonoszság!

- Maga mivel táplálkozik? - tudakolta kíváncsian Ferguson visszatuszkolva a disznófejet a hűtőbe. - Hajnali harmattal talán?

- A másikat is megnézzük? - kérdezte Lamarche doktornő kelletlen mosollyal.

- Én nem - mondta határozottan Ferguson. - Elegem volt a disznófejekből.

- Hagyjuk a fenébe - legyintett az Angol is. - Egy hűtőszekrénybe nem férhet bele egy kicsinél több. Maximum kettő. De egy falura való semmiképpen sem. Annyira azért nem kicsik.

- Na, én megyek - intett búcsút Lamarche doktornő. - Ez az éjszaka eredménytelennek bizonyult. Még hozzá kétszeresen is. Nem találtunk semmit, és sebeket sem kellett bekötözni. Ez utóbbit nem is bánom.

A két doktornő elindult a sátor belsejébe vezető ajtó felé. Az Angol rövid habozás után követte őket. Ferguson megvonta a vállát és ő is kifelé indult. Cartwright tanácstalanul nézett Zomboryra. Egyedül Lamartin hadnagy nem hagyta annyiban a dolgot. Odament a hűtőszekrényhez - s nem törődve vele, hogy a következő másodpercben disznófejek potyoghatnak a nyakába - kinyitotta az ajtaját.

Aztán akkorát ordított, hogy megrezzentek tőle a sátorfalak.

7

A látvány nem volt sem szép, sem vidám, annak ellenére, hogy a mezítelen, asszonyi test úgy feküdt Lamartin karjában, mintha táncra kérte volna fel. Eredetileg pokróc takarta, ezt azonban a hűtőszekrény szemérmetlen ajtaja szempillantás alatt lerántotta róla.

- Az isten verje meg! - hallották a merevre fagyott holttest mögül Lamartin kétségbeesett hangját. - Látják, mi van benne? Látják?

Természetesen látták. A két doktornő megfordult és földbe gyökerezett lábbal figyelte Lamartin küzdelmét a csontkemény hullával. Az Angol kezébe beledermedt a pipa, úgy állt a doktornők mellett, mintha a Vezúv annak idején egy római pipást is hamuba pácolt volna.

Csak a három kutató nem rettent meg a látványtól. Lélekben felkészültek rá, hogy szörnyű titkokról lebbenthetik fel a fátylat valamelyik soron következő éjszaka, ezért némi meglepetésen kívül semmi mást nem éreztek.

- Tegye le! - mondta nagyon határozottan Zombory Lamartinnak. - Tegye le, ha mondom!

Lamartin engedelmeskedett. Lecsúsztotta a meztelen testet a földre. Félve pislantott rá, mintha attól tartana, hogy feléled a nézésétől, majd megkönnyebbülve felsóhajtott:

- Ez nem... Marie néne.

- Hát ki? - kérdezte Ferguson.

- Nem tudom. Még sosem... láttam.

A megcsonkított test szégyentelenül feléjük mutatta magát.

- Te jó isten! - suttogta Salazar doktornő. - Kivágták a szívét!

Az Angol a szájába dugta a pipáját, és egyre csak a halottat bámulta. Eközben észre sem vette, hogy a pipa feje elválik a szárától és lehullik a földre.

- Ennek... valóban... kivágták...

Salazar doktornő Alec Fergusonhoz fordult.

- Ez azt jelentené, hogy... nyomon vagyunk?

Alec Ferguson helyett Zombory biccentette meg a fejét.

- Azt is jelentheti, Mademoiselle.

8

A cirkuszosok valamennyien a nagy sátorban szorongtak, kivéve Bartolomeust, a porondmestert, aki napok óta influenzával az ágyat nyomta. Zombory hozzájárult, hogy Bartolomeus továbbra is ágyát őrizze, s mivel a dolgok kezdtek véresen komolyra fordulni, Lamartinnak engedte át a kezdeményezést. A hadnagy végigpillantott a pokrócokba burkolódzott aprócska gyülekezeten. Valahogy nehezen tudta elképzelni, hogy ezek az apróságok rabolták volna el Sofie-t.

- Akkor hát beszéljünk el egymással - javasolta hátratéve a kezét. - Ki a cirkusz vezetője?

- Én vagyok - rebegte egy vékonyka hang, amely inkább egércincogásnak tűnt. Csak a rémület volt elefántnyi benne.

- Hogy hívják, asszonyom?

- Mrs. Freemannek.

- Tudta, hogy mit rejt a hűtőszekrényük a spájzban?

Mrs. Freeman a többiekre nézett, s amikor csak kétségbeesett, vagy éppen félreforduló tekinteteket látott, elsírta magát.

- Ne próbáljon kibúvót keresni! - csattant fel Lamartin. - Önnek tudnia kellett, mi van a hűtőben. Igaz?

- I... gaz - hüppögte megadóan az asszony. - Börtönbe kerülünk... érte?

- Gyilkosságért börtön jár - mondta keményen Lamartin.

- De hiszen... mi... nem...

Ekkor felállt valaki az első sorban. Valamivel kisebb volt Mrs. Freemannél, a szakálla azonban olyan hosszú, hogy akár egy nagynak is becsületére válhatott volna.

- Bell vagyok. A többiek csak Törpapának hívnak.

Lamartin már ismerte Törpapát. Amikor utoljára járt itt, találkozott vele.

- Hogy s mint, Mr. Bell?

Törpapa fél fordulatot tett a többiek felé, majd idegesen meghúzogatta a szakállát.

- Nagy bajban vagyunk, hadnagy úr?

Lamartin szomorúan nézett a hófehér szakállú öregúrra.

- Abban bizony, Mr. Bell.

- Nem tudnánk valahogy... kimászni belőle?

Lamartin érezte, hogy egyre inkább sajnálni kezdi ezt a kétségbeesett kis öregembert, és az egész pirinyó gyülekezetet.

- Az igazság az egyetlen létra, amelyen át kikapaszzkodhatnak a szakadékból.

Törpapa nagyot nyelt.

- Köszönjük, hadnagy úr. Megfogadjuk a tanácsát. Csak az igazságot mondjuk. Alex!

Törpapa kiáltására egy kacska lábú, kis pasas bontakozott ki a gyertyák fényköre mögött meghúzódó félhomályból. Zombory meghökken. Ez a kis fickó volt az, akit elkaptak a borókabokrok között.

- Alex majd mindent elmond.

Alex egy vízbe fülni készülő kutya tekintetével nézett Törpapára.

- Miért én? - kérdezte megnyúlt képpel. - Miért mindig én?

- Mert te vagy a megbízottunk, Alex.

- Igaz ez, Alex? - mordult rá Lamartin.

A kicsi bólintott.

- Igaz.

- És... mit kellett tennie mint megbízottnak?

Lamartin azt hitte, Alex hímezni-hámozni kezd, megpróbálja elhárítani magáról a felelősséget, s neki majd rá kell kiabálnia, ha meg akarja tudni az igazságot. Alex azonban megkönnyítette a dolgát.

- Nekem kellett... eltakarítani a holttesteket.

Lamartin úgy érezte, jégcsapok lógnak a lelke ereszén.

- Többes számot mondott?

Alex szomorúan bólintott.

Lamartint végtelen harag és fájdalom öntötte el. Tehát mégiscsak ők voltak. Lehetséges, hogy a közép-amerikai papok leszármazottai a törpe cirkuszosok? Úristen, egész idő alatt itt voltak a szeme előtt, és ő képtelen volt elfogadni a nyilvánvaló igazságot. Ezek a kis rohadékok! Megölték Sofie-t...

Nem is tudta türtőztetni magát. Odaugrott Alexhez, elkapta a mellén a kabátkáját, és felemelte a levegőbe. Kis híja volt, hogy fel nem hajította a magasan felettük tornyosuló mennyezetre. Szemét elhomályosította a pára, így nem is láthatta, hogy Cartwright odaugrik hozzá, és lefogja a kezét.

- Csak nyugalom, Gerard! Csak nyugalom!

Olyannyira kikészült, hogy folytatni sem tudta a kihallgatást. Hagyta, hadd sodorja az ár. Lecsücsent valami ládaféle tetejére, amelyet talán Ferguson tolt alá, és kezébe temette az arcát. Istenem, mit tettek ezek velük?

Míntha vattával dugta volna be a fülét, olyan tompának hallotta Cartwright hangját.

- Ki ez az öregasszony, Alex?

- A hűtőben lévő gondolja?

- Miért? Másutt is van?

- Van... csak nem öregasszony.

- Kezdjük ezzel. Kicsoda?

Alex nyelt egy nagyot.

- Nem tudom. Nem ismerem.

Cartwright felemelte a hangját.

- Ismeri valaki?

Senki nem jelentkezett. Ültek szótlánul, mint a keresztények az aréna bejáratánál, abban a tudatban, hogy odabent már várják őket a fogukat csattogtató fenevadak.

- Ki ölte meg? Ön, Alex?

Alex rémülten eltátotta a száját.

- Én...? - nyögte értetlen képpel. - Én nem öltem meg senkit. Én még egy... csirkének sem...

- Akkor ki? Ön, Mr. Bell?

Törpapa rémülten rántotta meg a szakálla végét.

- Én? Dehogy!

- Akkor megismétlem a kérdést. Ki ölte meg az öregasszonyt?

A Mrs. Freeman mellett üldögélő csinos kis hölgy felnyújtotta a kezét.

- Ön, asszonyom?

- Dehogyan, uram. Én csak azt szeretném mondani, hogy... különben Darleen vagyok.

- Én meg Tony Cartwright. Tehát? Ki ölte meg az öregasszonyt?

- Mi nem, uram. Közülünk senki nem ölte meg.

- Akkor ki?

Darleen széttárta kicsi karjait.

- Azt nem tudjuk. Alex találta. Tudják, Alex olyan, hogy mindig talál valamit. Kiment sétálni és megtalálta az öregasszonyt. Holtan.

- Hol?

- A Kecskeszarv-rét szélénél. Ott volt egy fához támasztva. Látszott rajta, hogy erőszakos halállal halt. Ugye így kell mondani?

Cartwright megvakargatta a bal fülét.

- Így történt, Alex?

- Így, uram - bólintott Alex.

- Miért nem értesítette a rendőrséget?

Darleen ismét csak felemelte a kezét.

- Kollektív döntés volt, uram.

- Hm. Ez mit jelentsen?

- Nem akartuk, hogy összefüggésbe hozzák velünk azt az asszonyt. Ha jelentjük, összefüggésbe hozzák velünk. Márpedig az nem jó.

- Félték valamitől?

Darleen bólintott.

- Attól féltünk, hogy emlékezteti majd a csendőröket egy másik hullára, aki a hajdani mocsár környékén van eltemetve, és bármikor előkerülhet.

- De nem maguk temették oda, igaz, Darleen?

A csinos arcú asszonyka lehorgasztotta a fejét.

- Mi temettük oda, uram.

9

- Mi a fene történik itt? - suttogta az Angolnak Mademoiselle Lamarche. - Most akkor ezek voltak, vagy sem?

Az Angol felelet helyett letérdelt a földre és kétségbeesetten tapogatni kezdte a fűvet.

- A hétszentségit neki, megint elgurult a pipám feje. Semmit nem ér ez a szar drót!

- Mesélje el szép sorjában, Darleen! - kérte Cartwright a csinos asszonykát. Darleen fontossága tudatában kihúzta magát.

- Az úgy volt - kezdte -, hogy Giselle-nek nem volt munkavállalási engedélye. Pedig szép lány volt. Algériából jött csónakon. Nekünk pedig éppen pénztárosra volt szükségünk. Közülünk való nem volt jó, mert nem ér le a lábunk. Érti?

- Nem - mondta az igazságnak megfelelően Cartwright.

Ezután hosszabb magyarázat következett, amelyből végül is sikerült kimazsoláznuk a lényegét. Történt, hogy a pénztárosuk, bizonyos Csi-csin, aki nagy volt ugyan, de mégsem egészen akkora, mint a nagyok, elhagyta őket egy kínai férfi kedvéért. Csi-csin lába leért a székről a pénztárfülke padlójáig, ami azért volt nagyon fontos, mert ezáltal meg tudta volna nyomni a talpával a riasztócsengőt, ha ki akarták volna rabolni. Lehet ugyan olyan pénztár-

fülkét is kapni, amelyben feljebb van a riasztógomb, de abban viszont nincs fűtés. Így aztán az tűnt a legjobb megoldásnak, ha egy nagyot vesznek fel pénztárosnak, akinek leér a lába, és meg tudja nyomni a csengőt.

Cartwright rezignáltan nyugtázta, hogy fájni kezd a feje. Tudományos tevékenységét is beleértve évek óta nem volt ilyen megfeszített szellemi erőpróbában része, mint ezúttal, hogy megpróbálta kibogozni a lényegét Darleen meséjéből.

- Giselle-nek nem volt állása, de számolni, azt jól tudott, így aztán felvettük pénztárosnak. Addig is maga számolta a pénzét.

- Meddig? - kérdezte Cartwright.

Darleen előrehajolt, felemelte a tenyerét és úgy suttogott oda Cartwrightnak, mintha attól tartana, hogy a körülöttük ólálkodó, nem létező gyerekek is meghallhatják.

- Giselle kurva volt. Azelőtt.

- Aha - mondta Cartwright. - És milyen volt, mint pénztáros?

- Megfelelő - biccentett a kis asszonyka. - Nagyon is megfelelő. Csak aztán jött Pascal és elkezdte üldözni.

- Ki az a Pascal?

- A stricije volt. Ide is eljött utána. El akarta kapni és hazavinni. Mi persze nem engedtük volna, de akkor elővett egy kést és... mondhatom, Törpapa?

Törpapa bólintott. Anélkül, hogy felnézett volna.

- Levágta Törpapa szakállát.

Érezni lehetett, ahogy a borzalom fuvallata átsuhant a padsorok között.

- És még azt is mondta, hogy ha nem mondjuk meg, hol bujkál Giselle... mindenkiét levágja. Persze csak a férfiakét, csokorba köti és megeteti Giselle-lel, mert előbb-utóbb úgyis meg fogja találni.

- Megtalálta végül is?

- Meg.

- Hol?

- Ahol a... hűtőszekrények vannak. Giselle karmolt, rúgott, harapott, Pascal meg egyszerre csak a szívéhez kapott és összeesett. Giselle még megrugdosta egy kicsit, de Thomas figyelmeztette, hogy ne rugdossa, mert már meghalt. És tényleg meg is halt. Nem mi öltük meg, nem is Giselle, hanem a saját szíve.

- Miért nem hívták a csendőrséget?

- Giselle tanácsolta, hogy ne hívjuk. Nagy baj lehet belőle. Pascal gengszter volt Marseille-ben, és ha a haverjai megtudják, hogy itt halt meg, nem hiszik el, hogy a szíve végzett vele, utánunk erednek, és addig nem nyugszanak, amíg valamennyiünket a tenger fenekére nem küldenek betontuskóval a lábunkon. Giselle azt mondta, visszamegy Algériába, onnan meg Spanyolországba, ott lesz kurva, vagy pénztáros, még nem döntötte el, és soha senki nem fogja megtudni, hogy mi is belekeveredtünk Pascal halálának az ügyébe. Giselle ezután elment. Most lehet hogy kurva, vagy pénztáros Spanyolországban. Nekünk meg ittmaradt a halott. Alexre bíztuk, hogy temesse el.

- El is temettem - mondta büszkén Alex. - Persze a többiek is segítettek. Egy kicsit. Az a helyzet, hogy nem ástam elég mélyre és... lehet, hogy már le is ment róla a föld. Hát ezért... nem szóltam a csendőrségnek, amikor megtaláltam a halott asszonyt.

- Alex félt - vette vissza a szót Darleen. - Valamennyien féltünk. Azt hittük, a Marseille-iek mégiscsak megtudták valahonnan, hogy mi is bele vagyunk keveredve a dologba, és így akarnak figyelmeztetni bennünket. Úgy gondoltuk, az lesz a legjobb, hogyha ettől a halottól is megszabadulunk. Megbíztuk Alexet, tüntesse el. Csakhogy Alex azt mondta, nem biztonságos a környék, mert valami kutatók ásnak összevissza, azonkívül a földrengés is felszínre hozhatja a halottakat. Volt egy ember, akit megtaláltak, és ki volt vágva a szíve. Azonkívül hallottuk, hogy többen is eltűntek. Arra gondoltunk, hogy talán Alex tehetett. Van úgy, hogy valaki csak úgy belejön a gyilkosságba.

- Belejön? - hökkent meg Cartwright.

- Mint a diótörésbe. Veszek egy diót és megpróbálom megtörni. Sokat kell szöszmötölni vele, mert közben még lehet, hogy az ujjamra is ütök. A második már könnyebben megy, a végén meg már egészen belejövök a diótörésbe. A gyilkosság is ilyen. Azt hittük Alex a hullák láttán... hm... szóval...

- Én nem! - pattant fel Alex szívére szorítva a kezét. - Én nem! Én csak a ruháját akartam kidobni. De az sem sikerült. Azért akartam kidobni, hogy ne látszódjék azonnal, mi van a hűtőben. Ha valaki csak úgy kinyitja, akár disznóhúsnak is nézhetné.

Zombory behunyta a szemét, és megtörölgette gyöngyöző homlokát.

- Többen eltűntek közülünk. Nem tudnak valamit róluk?

Valamennyien felkapták a fejüket és összevissza kiabáltak. Hogyan is tudnának, hiszen ők csak a két halotról tudnak!

Cartwright úgy gondolta ideje befejezni erre az éjszakára a nyomozást.

10

A hajnal a hegyek csúcsai felé nyújtogatta vörös ujját mire megérkeztek a táborba. Mielőtt azonban lefeküdtek volna, még betértek az Angolhoz, hogy összegezzék az eredményeket, és megbeszéljék a teendőket. Lamartin úgy döntött, ő is idefent alszik, Nick Holmes elhagyott sátrában.

- Mi a véleményük, uraim? - kérdezte az Angol a pipáját szortyogtatva.

- Kihúzhatjuk őket a listáról - mondta Zombory.

- Mi legyen a következő lépés?

- Meg kéne keresnünk Pascal hulláját - javasolta Lamarche doktornő. - Ha valóban megvan, és a szíve sem hiányzik...

- Semmi szükség rá - tiltakozott Lamartin. - Csak feltűnést keltenénk vele. Ráérünk majd akkor utánajárni, ha már befejeztük ezt az ügyet.

- Befejezzük valaha is? - kérdezte nagyot ásítva Salazar doktornő.

- Be - bólintott Steve Zombory. - Hamarosan befejezzük.

A kutatás második éjszakája

1

Egész délelőtt, és a délután nagy részében is a borókást járták, hátha sikerül valamilyen nyomra bukkanniuk. Lamartin kora délután felült a terepjárójára, és behajtott a városba, hogy jelentse a polgármesteri hivatalban Sofie eltűnését. Sofie mint rendőrségi alkalmazott, különleges védelem alatt állt, nem tehetette meg, hogy róla is hallgasson, mint a többiekről. Biztos volt benne, hogy a polgármester azt hiszi majd, hogy összekaptak valami apró-cseprő dolgon, és Sofie dühében hagyta ott.

A két doktornő is visszatért a kórházba, azzal az ígérettel, hogy amint sötétedik, újra a táborban lesznek. Zombory ezalatt megpróbálta felvenni a kapcsolatot Mrs. Palmerral. Éjszaka még attól tartott, hogy az asszony fenyegetésének megfelelően azóta már a Párizs felé tartó vonaton ül, legnagyobb megkönnyebbülésére azonban a sátrában találta. Ezúttal nem utasította ki, sőt hellyel kínálta. Zomborynak feltűnt, hogy az útra kész bőröndök visszakerültek az ágy alá, mintha tulajdonosuk meggondolta volna magát.

- Kellemes volt az éjszakájuk? - kérdezte az asszony felülve az ágyán. Zombory keserű ízt érzett a szájában, amint Pamela Palmer keresztbe rakta egymáson meztelen lábait.

- Beszélnem kell veled - mondta végül mély sóhaj kíséretében.

Az asszony a hajához nyúlt, és megigazgatta. Zombory esküdni mert volna rá, hogy szántszándékkal teszi. Ahogy felemelte a karját, keblei majdhogynem kiugrottak a selyemblúza alól.

- Érdekelne valami - mondta Zombory.

- Igazán? Micsoda?

- Hogy mi volt az az éjszaka. Véletlen, vagy valaminek a kezdete?

Az asszony szeme megrebbent.

- Muszáj emlékeztetned rá?

- Muszáj.

- Rendben - mondta az asszony. - Véletlen baleset. Nevezzük így.

- Akkor mást mondtál.

Mrs. Palmer megvonta a vállát.

- Vannak pillanatok, amikor mást mond az ember, mint amit normális körülmények között mondana.

- Ezt hazugságnak hívják.

- Nem, Steve. Ezt *a pillanat varázsának* hívják.

- Csak egy pillanat lett volna?

- Ezer év is egyetlen pillanat a kozmosz végtelenségében.

Zombory feltápáskodott, és megcsóválta a fejét.

- Vége? Mielőtt még elkezdődött volna?

Mrs. Palmer lehajtotta a fejét.

- Talán azért van vége, hogy elkezdődhessék valami más. Minden vég új kezdetet ígér.

- Ezt hogy értsem?

- Sehoggy, Steve. Csak mondtam valamit.

Amikor Steve Zombory elment, Mrs. Palmer könnyekkel a szemében nagyot sóhajtott, és elkezdte kihúzkodni a bőrröndjeit az ágy alól.

2

És ez még csak az első ütés volt. A második akkor érte, amikor Cartwright hívására bement az Angol sátrába. Sir Winston a pipáját drótozgatva nagy igyekezettel, és alig emelte fel a fejét, amikor Zombory belépett az ajtón. Ferguson éppen a teát vette le a gázfőzőről, míg Lamartin - aki csak az imént érkezett vissza a városból - idegesen a lábszárát dörzsölgette.

Zombory leült, elfogadta a felé nyújtott teát. Ahogy szürcsölgette, az az érzése támadt, hogy mindannyian őt nézik. Felkapta a fejét. Cartwright tekintete mintha együttérzést sugárzott volna felé.

- Valami baj van? - kérdezte lekoppantva a csészéjét a háromlábú, tábori asztalkára.

- Úgy is lehet mondani, Steve - sóhajtotta Cartwright. - Bár ez nálunk már normális állapot. Mióta itt vagyunk, más sincs, csak baj.

- Ezt mintha már hallottam volna valakitől. Ki vele, mi történt?

- Mondja maga, Gerard!

Lamartin abbahagyta lába masszírozását és Zomboryra pislantott.

- Délben felkeresett az irodámban Gabriel.

Elhallgatott, mintha azt várta volna, hogy Zombory összeesik a meglepetéstől. Zombory nem esett össze, viszont megnyalta a szája szélét.

- Ki az a Gabriel?

- Pásztor.

- És?

- Gabriel látta Mrs. Palmert.

- Jó vicc. Én is láttam. Most jövök tőle.

- Csakhogy Gabriel odakint látta. A kiszáradt mocsár mellett.

- Mi az ördögöt keresett ott?

- Gabriel is ezt kérdezte magától. Rábízta a fiára a birkákat, és elrejtőzött egy kő mögé. Mrs. Palmer ott állt egy borókabokor előtt és várt. Nem az autóbuszra, mert nem volt nála csomag. Tudja, kire várt?

- Honnan a fenéből tudnám? Rám nem, az biztos.

- Akkor megmondom. Salazar doktornőre.

Zomborynak torkán akadt a levegő. Sok mindenre számított, de erre nem.

- Salazar doktornőre? Mi az ördögöt akart tőle?

Lamartin sóhajtva fújta ki a levegőt a tüdejéből.

- Alighanem megölni.

3

Zombory úgy megmarkolta a teáscsészéjét, hogy letörött a füle. Zavartan megpróbálta vissza-illeszteni a helyére, amikor aztán nem sikerült neki, a csésze aljára tette.

- Bocsánat, Sir Winston - morogta égő arccal.

- Még szerencse, hogy nem az Oroszlánszívű Richard idejében készült készletemet hoztam magammal - piszkálgatta tovább a pipáját az Angol.

- Azt mondta ez a Gabriel, hogy...?

- Csak azt mondom, amit ő mondott nekem - folytatta Lamartin. - Mrs. Palmer ott állt egy borókabokor előtt és a mező felé figyelt. Ott pedig egyszerre csak feltűnt Salazar doktornő. Gabriel nem ismeri személyesen, nem is tudja a nevét, leírása azonban pontosan ráillik. Úgy tűnt, mintha Mrs. Palmer valamilyen ürüggyel odacsalta volna Miss Salazart. Gabriel szerint Miss Salazar tíz-tizenöt lépésre megközelítette az asszonyt, amikor is gyanút fogott. Gabriel nem tudja, mi lehetett a konkrét oka, de egyszerre csak Salazar doktornő megtorpant, és nem ment tovább. Mrs. Palmer ekkor futni kezdett felé, Salazar doktornő viszont megfordult és bemenekült a borókásba. Néhány másodperc múlva aztán már jött is ki belőle. Véres volt az arca, mintha jól fejbe verték volna. Egy másik nő loholt a nyomában, kezében egy kőkoronggal.

- Ki volt az a nő? - kérdezte rekedt hangon a régész, megtörölgetve verejtékező homlokát.

- Mademoiselle Sofie - mondta Lamartin helyett az Angol, tenyerébe rejtve a pipáját. - Mademoiselle Sofie ütötte fejbe Salazar doktornőt.

4

Zombory érezte, hogy összecsapnak felette a hullámok. Megpróbált gondolkodni, de nemigen akart sikerülni neki.

- Mi a fenét... akar mindez... jelenteni? - nyögte végül elkeseredetten. Úgy nézett a csészéje fenekére, mintha az ott összegyűlt teazaccból próbált volna meg választ keresni meg nem válaszolt kérdéseire.

Cartwright Zombory karjára tette a kezét.

- Úgy néz ki, Steve, hogy nagyon átverték bennünket.

- Ki... vert át?

- Végső soron a kicsik. Ők mozgatják a szálakat. Ők maguk nem léphetnek színpadra, hiszen azonnal észrevennék őket. Ezért a mimikri sajátos módját alkalmazzák. Talán az elmúlt évszázadok fejlesztették ki bennük ezt a harcmódot.

- Miről... beszélsz?

- Amiről egyszer már beszélünk. Hogy ők maguk a háttérben maradnak, s olyanokkal végeztetik a piszkos munkát, akiket megszálltak.

- Meg... szálltak?

- Nem tudok jobb szót rá. Mint amikor a Gonosz megszáll valakit. Hatalmába keríti, a szerencsétlen pedig elveszti az egyéniségét, bábuvá válik, akit tetszés szerint irányíthat. Így dolgoznak a kicsik, Steve.

Steve Zombory ezen már nem is lepődött meg. Hiszen Teotihuacanban megtapasztalta a kicsik módszereit. Őt sem közvetlenül a kicsik akarták eltenni láb alól, hanem az az újságíró. Illetve az, aki annak adta ki magát.

- Itt van közöttünk valaki, aki mindenről értesíti őket. Mint egy rádióadó, amelybe belebeszélünk, ők pedig a másik oldalon hallgatják az adást.

- Ki ez az... illető?

- Mrs. Palmer - mondta a mindeddig hallgató Alec Ferguson.

5

Hosszú ideig csak a drót kattogása hallatszott, ahogy az Angol a pipa feje körül csavargatta.

- Akkor most mi legyen? - kérdezte végül Ferguson. - Kapjuk el Mrs. Palmert, és préseljük ki belőle, amit tud? Hátha az ő révén eljuthatunk hozzájuk.

Ekkor szólalt meg az Angol. Talán soha nem volt még ilyen határozott, mióta megérkeztek a Pireneusokba.

- Nem!

- Pardon? - fordult felé Lamartin.

- Azt mondtam: nem! Mrs. Palmer nem tudhat semmit. Ha olyan okosak, amilyenek maguk mondják őket, akkor nem követhetnek el akkora hibát, amekkora hiba elkövetését önök feltételezik róluk. Nem, a kicsik nem kötöttek semmit Pamela orrára. Pamela báb, kirakati próbababa, akinek nincs akarata. Lehet, hogy azzal sincs tisztában, mi történik körülötte. Azt teszi, amit sugallnak neki.

- Akkor mit csináljunk vele?

- Használjuk ki - mondta az Angol.

- Hogyan? - kérdezte Cartwright megvakargatva az orra hegyét.

Az Angol biccentett.

- Majd én megmondom.

Este volt már, a hold rég felkapaszkodott az égi létrán, amikor Zombory bekopogott Mrs. Palmerhez. Az asszony most is az ágy tetején ült, felhúzott lábakkal. Zomborynak az volt az érzése, hogy egész nap így ült, étlen-szomjan, mozdulatlanul. Egyetlen pillanatra megsajnálta - de csak egyetlen pillanatra.

Mrs. Palmer most nem mosolygott. Úgy nézett Zomboryra, mintha idegen lenne.

- Válthatnánk néhány szót? - kérdezte Zombory, s ezúttal meg sem kísérelt leülni. Pedig a szék ott várakozott, alig néhány centiméternyire tőle.

- Persze - mondta az asszony fáradt hangon. - Mit akarsz, Steve?

- Feladom - vont a vállát Zombory. - Vége.

Mrs. Palmer szemében, mintha érdeklődés villant volna.

- Hogyan feladod?

- Hazamegyek. A vesztes elhagyja a pályát. Lógó orral, keserűséggel a szívében.

Az asszony beharapta a szája szélét.

- És a többiek?

Zombory ismét csak felrántotta a vállát.

- Az expedíció szétesett. Nincs itt már semmi keresnivalóm. Vagy talán mégis?

A kérdés megállt a levegőben, és ott lebegett, mint egy álmodozó pacsirta.

- Te tudod, Steve - mondta közömbös hangon Mrs. Palmer.

- Az Angol maradni akar. Meg akarja találni a tizedest. Cartwright is marad. Lamartin át akarja adni az ügyet a rendőrségnek.

- És a többiek? Julia van der Haas, Karahan, és Wauni?

- Már csomagolnak. Talán velem jönnek. Te mikor indulsz?

- Valószínűleg reggel - mondta tétovázva az asszony. - Felkapom a bőröndjeimet, és elindulok. Vagy csak délben. Ki tudja?

- Jó utat - biccentett Zombory. - Találkozunk még?

- Persze - sóhajtott az asszony. - Amerikában biztosan összefutunk.

- Addig lesz még egy holdtölte - mosolygott Zombory.

- Igen - bólintott Mrs. Palmer. - De miért érdekes ez?

- Csak úgy mondtam - mosolygott tovább Zombory. - Tudod, miről nevezetes ez a holdtölte, Pamela?

Az asszony arca elsötétedett.

- Miről?

- Ez lesz az évszázad legvilágosabb holdtöltéje. A Hold huszonnégyezer kilométerrel lesz közelebb a Földhöz, mint bármikor az évszázad során.

- Ki mondta ezt neked?

- Wauni professzor. Erre eszembe jutott valami, amit Norchett kutatásaiban olvastam.

- Mi?

- Hogy az aztékok, toltékok, és talán még a maják is tömeges emberáldozattal ünnepelték ezeket a szuperholdtöltéket. Ők természetesen tudták, hogy a Hold ekkor olyan közel jár a Földhöz, amilyen közel csak nagyon ritkán.

- Mit akarsz ezzel mondani, Steve?

- Hogy szép, holdfényes éjszaka lesz a Pireneusokban.

Az asszony felemelkedett, és keresztet vetett a férfira.

- Isten legyen irgalmas hozzád, Steve Zombory.

Zombory mosolygott, és szétrántotta a bejárat ponyváját.

- Hozzád is, Pamela.

7

Wauni professzor az Angol pipájának a fejére pislogott. Úgy kellett visszafognia magát, hogy le ne tépje. Végül aztán csak a fullánkját nyújtotta ki a pipa felé a keze helyett...

- Mi az úristent csinál azzal a pipával, Sir? - kérdezte mellőzve az udvariasságot. - Két napja csak vele szarakodik.

Az Angol ráemelte kissé üresnek tűnő tekintetét.

- Valamivel csak kell szarakodnom, nem?

- Adja ide, majd én összedrótozom.

- Nem akarom összedrótozni - mondta az Angol közömbös hangon.

- Akkor mi a francot akar?

- Szarakodni - mondta Sir Winston. - Semmi mást.

Cartwright behunyta a szemét, majd amikor kinyitotta, már tudta, mit kell tennie.

- Wauni professzor továbbra is itt marad a táborban.

- Nem maradok - tiltakozott Wauni. - Magukkal megyek.

- Én is - csatlakozott hozzá Karahan. - Elegem volt belőle, hogy az ágya szélén üljek, és hülyeségeket meséljek neki.

- Nekem is elég volt a hülyeségeiből.

- Kicsit megerőltető lesz a séta, professzor - mondta bátortalanul Zombory.

- Mennyire megerőltető? - kérdezte megtapogatva a kötést a fején Wauni.

- Eléggé.

Wauni ekkor felállt. Két lépéssel az Angol hűtőszekrényénél termett, lehajolt, felemelte és a vállára vette.

- Ezt is vigyem, vagy csak melegszendvicset eszünk?

- Bravó - mondta egy hang a bejárat mellől.

Wauni letette a hűtőszekrényt és a belépő Lamarche doktornőre pillantott. A doktornő hangja élénk volt és biztató - mint általában -, a szeme azonban üres.

- Salazar lelépett - mondta köszönés helyett.

Zombory megérezte a könnyeket a hangjában.

- A hülye kurva. Két éve mondogatja, hogy egyszer elmegy, hát most elment. Szólhatott volna, hogy nem bírja. Talán segíthettem volna rajta. Láthatták maguk is, hogy nem volt neki való ez a munka, mint ahogy nekem sem való. Azt hiszik, egész életemben arról ábrándoztam, hogy egyszer majd az isten háta mögött ezeknek a szerencsétleneknek a haláltusájában gyönyörködhessek? A fene egye meg, hát nem tudott szólni, hogy elmegy?!

Az Angol tovább csavargatta a drótot a pipája feje körül. A halk kattogás hernyótalpak dübörgésének hangzott a sátor csendjében.

- Salazar doktornő nem ment el - mondta Zombory. - Nem ment el, Nicole.

Lamarche doktornő Zombory felé fordult. Hideg, kék szeme mintha beesett volna az üregébe. Orra előre ugrott, állán megfeszült a bőr.

- Mit beszél?

- Salazar doktornőt elrabolták.

- Elrabolták? Kik?

- A kicsik.

Lamarche doktornő behunyta a szemét.

- Hogy történt?

Amíg Zombory beszélt, a hold magasra emelkedett az esti égbolton. Bekukucskált a sátorba, mintha az Angol megdrótozott pipáját szeretne volna szemügyre venni.

8

Lamartin kezében ott volt a térkép, amelyet a városi levéltárban szerzett délután. Két tábla csokoládéjába került, hogy a levéltáros-lány előkeresse neki, de megérte. A sárgás lapokon kitűnően látszott a kastély alaprajza, a pincékkel, és a belőlük leágazó járatokkal. Némelyik lapon még ott virított a *szigorúan titkos* pecsét, amelyet később valaki piros tintával kétszer is aláhúzott.

A nagyobbik terepjáró lámpájának fényénél Lamartin kitergette a papírokat, és a mintegy háromszáz méter távolságban feketedő kastély felé mutatott.

- A föld alatti silókat több úton lehet megközelíteni. Az első az épületből indul, ez egy széles, kényelmes lépcsősor, amelyen át akár öt perc alatt elérhetők a legnagyobb termek. A másik kissé komplikáltabb. Van a főépület mögött egy melléképület, annak a padlójából nyílik, továbbá van valahol az udvarában is egy levezető nyílás. Ez akár egy természetes vagy mesterséges barlang is lehet.

- Te jó ég! - sóhajtott fel Julia van der Haas. - Eddig hány lejáratról beszélt?

- Háromról - mondta Zombory. - A negyedik itt rejtőzik a közelben.

- Hol itt?

- Kell lennie valahol egy kökeresztnek. Krisztus keresztjének.

Lamartin szomorúan csóválta meg a fejét.

- Ilyen errefelé nincs. Csak a falu mellett. Ha lenne, tudnék róla.

- Pedig itt az áll. Egy kereszt.

- Hol kellene lennie? - nyomakodott oda hozzájuk Julia van der Haas.

- Hát... ott valahol.

Az asszony a szikrázó holdfénybe pislogott, aztán előrelendült, mintha már meg is pillantotta volna a nem létező keresztet.

- Ez meg mit csinál? - hökkent meg Karahan. - A végén még beleesik valami...

Julia van der Haas lehajolt. Zombory azt hitte, már meg is találta az évtizedek által ledöntött keresztet, de az asszony kezében csak két faág volt, amikor felemelkedett. Két vékony, bokorról letört, satnya ágacska.

Az Angol a szájába tette a pipáját, és érdeklődve nézte az asszonyt. Julia van der Haas összefogta a vesszőket a markában.

- Nem tudom, sikerül-e. Sosem tudom előre megmondani. Néha sikerül.

- Mi a fene? - hökkent meg Lamarche doktornő.

- Megpróbálom megtalálni. Arra kérem magukat, gondoljanak erősen rá.

- Mi az ördög? - vágott fancsali képet az Angol.

- A lejáratra.

- De hiszen azt sem tudom, milyen.

- Akkor gondoljon egy egyszerű lyukra, amely a föld alá vezet.

Ferguson megsimogatta kis kecskeszakállát, és erősen koncentrált.

- Jó nagy lyukra gondolok, hogy biztosabban rátaláljon.

Julia van der Haas kezében úgy ingadoztak a vesszők, mintha maga is bokorrá változott volna, s a testéből nőttek volna ki.

- Maradjanak mögötte - suttogta idegesen Cartwright. - Addig bűvészkedünk itt, amíg valóban beleesünk valamibe.

- Te jó isten! - hallotta Zombory Lamarche doktornő elkeseredett suttogását. - Lehet, hogy megölik azt a szerencsétlent, amíg mi fekete mágiát játszunk?

Julia van der Haas hirtelen megtorpant. Ekkor már elég távol jártak az úttól, egy zöld mező közepe táján. Meglehetősen valószínűtlennek tűnt, hogy valaha is kereszt állt volna errefelé.

- Itt - mondta az asszony természetellenesen magas hangon. - A két vessző összeért. Itt kell lennie!

- De nincs itt! - morogta Lamarche doktornő.

- Itt van! - csattant fel hirtelen a hátuk mögött Lamartin izgatott hangja. - Mégiscsak itt van!

Ferguson megtörölgette a homlokát, és végignézett a holdfényes mezőn.

- Vagy én vagyok hülye, vagy más. Lát itt valaki keresztet?

- Itt a talapzata - mutatott Lamartin a fűre. - Nem látják?

Úgy gyűltek a talapzat köré, mint éhes vadállatok az elejtett vad köré. A holdfény szürke, időtől megkoptatott, megrepedeztetett, és összemorzsolts kőlapra esett, amely szomorúan, elhagyottan, fontosságát veszítve feküdt két vakondtúrás között.

Lamartin elképedve bámult Julia van der Haasra.

- Hogy csinálta? Sosem gondoltam volna, hogy hinni lehet a varázsvesszőnek.

Julia asszony felhúzta a vállát.

- Tulajdonképpen én sem. Nem tudom, hogy működik. De azért már találtam vele egy s mást. Talán az agyamban van valami.

- Ha gondolják, és lesz egy kis időm, megnézhetem, mi az - ajánlkozott Lamarche doktornő. - Úgyis régen boncoltam a csendőrség konyhájában.

- Ez nem volt valami jó tréfa - borzongott össze Karahan.

Zombory lehajolt, hogy felemelje a követ. Megragadta a szélét, és nagyot nyögött. A kő meg sem moccan.

- Segítsen már valaki! - nyögte a derekát tapogatva.

Cartwright és Ferguson felzárkóztak mellé. Akárhogy is erőlködtek azonban, nem tudták felemelni a követ.

- A fenébe is! - dühöngött Ferguson. - Emelődarut kellene hozatnunk.

- Még két nap és nyakunkon a holdtölte - csavargatta meg a pipája fejét az Angol. - Most emeljük fel, vagy soha.

- Másik úton kell bemennünk - sóhajtotta Zombory.

Wauni professzor megigazgatta fején a fehér kötést, aztán szó nélkül félresöpörte a tanács-talanul toporgókat. Lehajolt, megfogta a kő szélét és enyhén megroggyantott lábakkal lassan emelni kezdte. Furcsa recsenő hang hallatszott, ahogy a mintegy másfél négyzetméternyi, vastag kőlap kiszakadt a földből.

- Jó az öreg a háznál - nyögte Wauni némi kárörömmel a hangjában. - Maguk azt hitték, csak hátramoszdítónak vagyok jó, mi?

Aztán elhallgatott, amint megpillantotta a betonból készült, lefelé kacskaringózó lépcső-fokokat.

- Legszívesebben csókot nyomnék a homlokára - lelkesedett Karahan.

- Ne használja ki a gyengeségemet - vigyorgott Wauni. - Nem látja, hogy még beteg vagyok?

- Ki megy előre? - tudakolta Lamarche doktornő.

Karahan udvariasan félreállt.

- Hölgyeké az elsőség.

- Egyem a szívét - simogatta meg a professzor arcát Julia van der Haas. - Maga mindig ilyen előzékeny?

- Majd én - ajánlkozott Zombory, előhúzáva zsebéből az elemlámpáját. - Tony lesz a hátvéd. Elkészültek, hölgyeim és uraim?

Wauni professzor aggódalmasan megcsóválta a fejét.

- Úgy érzem magam, mint a parafadugó, amely legalább két számmal vastagabb az üveg nyakánál.

- Semmi izgalom - veregette meg a vállát Alec Ferguson. - Gondoljon a jövő régészeire. Legalább tíz disszertációt írnak majd magáról. Lyukba szorult őseMBER! Nem is olyan rossz cím.

Az Angol belenyomta a pipáját a szájába, és intett Zomborynak, hogy indulhat.

A kis csapat leereszkedett a föld belsejébe.

9

Mágus nem jelent meg az ünnepségen. Stonehenge beszélte rá, szelíden és illedelmesen a távolmaradásra.

- Elég szart kevert már nekem itt össze a marhaságaival! - rivallt rá a betegágya mellett. - Amikor pedig valami baj van, egyszerűen bedobja a törülközőt!

- Bocsánat - mentegetődzött Mágus. - Azonnal magamhoz térek, felkelek, és megmagyarázom... Stonehenge szemébe furcsa tüzek gyulladtak.

- Majd én megmagyarázok nekik mindent. Közvetlenül azután, hogy maga eltávozott.

- Én? Hová? - hökkent meg Mágus, azaz Tim Plummer tornatanár.

- A fenébe - mondta lakonikusan Stonehenge. - Ki van rúgva. Jól tenné, ha megkezdené a csomagolást. Estére nem akarom itt látni.

- És ha... nem megyek? - könyökölt fel az ágyán Plummer.

- Akkor börtönben végzi. Hogy került az a hulla az áldozópadra, he?

- Fogalmam sincs róla.

- Ezt majd a zsaruknak magyarázza. Ha elmegy, lezártnak tekintem az ügyet, ha nem, ülhet néhány évet. Melyiket választja?

Tim Plummer, bár még mindig nem volt egészen jól, annyit azért megértett, hogy mennie kell. Elszúrt valamit, és most fizetnie kell érte.

- Mi lesz a druidákkal? Megszünteti a társaságot, mi? Nincs magában semmi fantázia, Stonehenge.

Izgalmában az igazgató rituális nevét használta.

Stonehenge elmosolyodott.

- Ezt bízta csak rám. Szedje a cuccát, és tűnjön el. Maga szerencsétlen... leszerepelt... Mágus.

Amikor elhagyta a betegszobát, vagy tíz lépés megtétele után megtorpant egy nyitott ablak előtt, és kinézett rajta. A park gesztenyefái vidáman integettek a délelőtti ragyogásban.

- Meghalt a Mágus, éljen a Mágus! - dúdolta jókedvűen. - Előre, druidák! Ma délután új Mágusotok született!

A gesztenyefák mintha vele örültek volna a jó hírnek.

A druidákat már meg sem lepte, hogy Mágus nem jelent meg az emelvényen. Ott volt viszont Stonehenge Mágus ruhájában. A druidák összesúgtak. Világossá vált számukra, hogy a hatalom csúcsain változás történt. Stonehenge mellett Kígyó állt, és mintha keresett volna valakit a tekintetével. Egyszarvú éppen ezekben a pillanatokban lépkedett fel az emelvényre. A fáklyák egyike-másika égett csak, mintha a vezetéváltás máris megérlelte volna szomorú gyümölcsseit. Stonehenge el is határozta, amint beiktatják tisztségébe, rendet teremt és megszünteti a lazaságot. Rend lesz itt, méghozzá nem is akármilyen.

A druidák elcsendesedtek. Fogalmuk sem volt róla, mit ünnepelnek, hiszen a fagyöngyök már eltűntek, a holdtölte pedig csak két nap múlva esedékes. Izgatottan toporogtak, és feszült figyelemmel néztek az emelvényre támaszkodó Stonehenge-re.

Stonehenge csak röviden beszélt. Elmondta, hogy az ismeretlen halott előkerülése miatt Mágus lelépett. Megijedt, és eltűnt. Nem volt méltó rá, hogy a druida közösséget vezesse. Itt van azonban ő, aki a helyére lép. Elismeri, eddig kicsit idegenkedett a druidáktól, de most megértette a jelentőségüket. Végül kérte, hogy ezt az ünnepélyes összejövetelt úgy tegyék emlékezetessé, hogy közfelkiáltással Mágussá választják.

A druidák súgtak-búgtak, közfelkiáltottak, majd figyelmüket az oltáron letakart áldozatra irányították.

- Ha ez is egy hulla lesz, összeesem - mondta egy kis növésű druida a társának. - Öregem, én azelőtt még sosem láttam hullát. Ott álltam egészen közel. Öregem, hogy az milyen ronda volt!

Az áldozat ott hevert az oltáron fehér lepedővel letakarva. Stonehenge ránézett és mélyet sóhajtott.

Vigye el a fene! - gondolta magában. - Ha ez kell nekik, hát legyen áldozat.

Stonehenge, azaz most már a kettes számú Mágus, finom ember volt, érző lélek, aki nemigen kedvelte az ízléstelen látványokat, a véres rítusokat még kevésbé. Csakhogy... - s ez volt a pont, ahol Stonehenge engedett a hagyománynak. Az ilyen csacskának és visszataszítónak látszó rítusok kovácsolják egységbe a fiatalokat. Mágus jó szemmel felismerte, hogy az áldozatból kiáradó vér olyan, mint a legjobban kötő habarcs: egymáshoz ragasztja a téglákat. Nincs mese: neki is a hagyományt kell követnie - ha tetszik, ha nem.

Az áldozat az oltáron hevert, arra várva, hogy belészúrják a kést. Stonehenge ismét sóhajtott, és felemelte a kezét.

- Druidák! - kezdte szárnyaló hangon. - Új időszámítás kezdődik az életetekben! Ma megtörtént a választás, holnapután itt az évszázad leghosszabb teliholdas éjszakája. Illendően meg kell ünnepelnünk, druidák! Sok-sok fagyönggyel, és sok-sok áldozattal. Szálljon a vére a bűnösök fejére! Tisztítsuk meg általa a szívünket!

A két áldozó pap, kőkéssel a kezében az áldozathoz lépett. Igazság szerint meg kellett volna szólalni a kürtöknek is, de mivel senki nem mondta, hogy szükség lesz rájuk, a két kürtös a hálóteremben az ágy alatt hagyta őket. Mágus-Stonehenge várt egy kicsit, majd amikor rájött, hogy ezúttal elmarad a kürtöző, felemelte a kezét, és engedélyt adott az általános ujjongásra.

A druidák ujjongtak. A két áldozó pap - két nyolcadikos - a lepellel letakart áldozathoz lépett és felemelte a kését.

A druidák tovább ujjongtak. Stonehenge még feljebb emelte a karját, mintha fel akart volna röppenni a mennyezetre.

A kis növésű druida, aki azon a szörnyű napon először pillantotta meg a lehulló lepel alól elővigyorgó hullát, visszafojtotta a lélegzetét. Csak ne hulla legyen! - imádkozott magában. - Add, hogy ne hulla legyen!

Imája meghallgatásra talált. Nem hulla volt a lepel alatt.

Abban a pillanatban, amikor a kőkések már a levegőt metszették, hangos kiáltás harsant valamelyik bejárat felől, s az áldozat megmozdult a lepel alatt.

A két áldozó pap dermedten nézte, amint a lepel tovább moccan, majd kibújik alóla egy emberi láb, amelyet egy kéz követ. A lábon cipő volt, és nadrágszár takarta, a kéz csuklóján óra, a tenyerében pedig egy nagy kaliberű pisztoly.

Az áldozó papok kezéből kihullott a kőkés. Egyikük sírva az oltár szélére borult, a másik megfordult, és hatalmas ugrásokkal menekülni kezdett. Menekülésének két, köréje fonódó vastag kar vetett véget.

Az áldozatnak végül sikerült megszabadulnia a lepeltől. Lerúgta az oltár mellé, felállt a kőpadra, előreszegzett pisztolyával kezében nagyot ordított.

- Jó estét, druidák!

Megkezdődött a fejvesztett menekülés.

11

Tim Plummer megértette, hogy mindennek vége. Már nem csak arról volt szó, hogy elveszítette mágusi címét, és az állását, hanem arról is, hogy élete hátralévő részéből jó darabot rács mögött tölthet. Hacsak a druidák valamelyik istene meg nem könyörül rajta.

Lamartin hadnagy szomorúan nézett a lefogyott, sápadt képű férfira.

- Tehát ön Tim Plummer.

- Az vagyok.

- A Mágus.

- Csak voltam. Stonehenge, akarom mondani az igazgató úr leváltott.

- Miért váltotta le?

- Mert ő akart Mágus lenni.

Lamartin az igazgatóra nézett. A kefehajú, szemüveges férfi megrázta a fejét.

- Én csak mentettem, ami menthető. Miután Mr. Plummer befuccsolt.

- Én nem fuccsoltam be! - tiltakozott Plummer. - Csupán a hulla borított ki. Ez már nem volt játék.

- Bizony hogy nem - bólintott Lamartin. - Olyannyira nem, hogy azonnal jelenteniük kellett volna. Miért nem ezt tették?

Plummer megvonta a vállát.

- Attól féltünk, hogy magunkra tereljük vele a gyanút. Vannak köztünk kisebbek is, akik az első szúrósabb nézésre bevallottak volna mindent. Persze nem a gyilkosságról beszélek, azt nem mi követtük el. El akartam kerülni, hogy a gyerekek kínos helyzetbe kerüljenek.

- És hogy az iskola, valamint a tanári kar kínos helyzetbe kerüljön.

- Így is lehet mondani - bólintott Plummer. - A kettő nehezen választható el egymástól.

- Honnan vette az ötletet a druida-játékokhoz? - kérdezte kíváncsian az Angol.

- Honnan vettem? Hát a történelemből. A kelta mitológiából, a mondákból és a legendákból. Nézzenek csak körül, kérem. A gyerekeknek ma már nincsenek álmaik, csak ülnek a számítógép előtt, és vagy játszanak, vagy haszontalan információkkal tömik tele a fejüket. Én azt akartam, hogy valami más, tartalmasabb töltsen ki a fiatalságukat. Legyenek büszkéek az őseikre, a keltákra, akik nélkül ők sem lennének.

- De hiszen a diákok egy része nem is kelta származású!

- Aki annak vallja magát, az az is. Fel akartam éleszteni a régi rítusokat, a régi ünnepeket, a közösségi érzést. Hogy tudjanak örülni egymásnak, érezzék régmúlt idők romantikáját, szépségét.

- No de milyen eszközökkel! - mordult rá Lamarche doktornő. - Ön, és ön is, igazgató úr, nem is sejtik, micsoda iszonyú sokkhatásnak tették ki a gyermeki lelket. Azok a szerencsétlenek rövid időre valóban elhitték, hogy élő áldozat fekszik az oltáron, és hogy igazi vér folyik belőle! Végül is mi volt az áldozat?

- Kirakati próbababa - mondta Mr. Plummer.

- Hogy szerezték őket?

- Előbb vettük... aztán, mivel úgy éreztük, hogy felkelthetjük vele a felesleges figyelmet - hiszen mi az ördögnek kellene egy iskolának ennyi próbababa? - loptuk. Be-betörtünk az áruházba, és megdézsmáltuk a próbababa-készletüket.

Zombory tenyerei közé szorította a fejét. Nem tudta, sírjon-e, vagy nevéssen.

- És a vér?

- Ketchup.

- Beszéljen arról a bizonyos éjszakáról, amikor az oltáron egy halottat találtak.

Plummer megtörölgette a homlokát.

- Rémálom volt. Loptak a fiúk néhány próbababát - nagyobb ünnepek alkalmából többet is feláldoztunk - s egyet közülük ráfektettek az oltárra. Azt hiszem Ló volt megbízva a feladat végrehajtásával.

- Honnan ez az ostoba Ló, Kard meg Eső elnevezés?

- Fedőnevek. A gyermeki romantika kedveli a konspirációt. Feltételeztük, hogy a régi keltáknak is voltak hasonló fedőneveik.

- Feltételezték?

- Nem tudjuk pontosan. A fiúk imádták a neveiket. Néha még az órákon is így szólították egymást.

- Szóval, mit mesélt Ló?

- Inkább mit *nem mesélt*. Csak ma említette, hogy úgy érezte, mintha állandóan figyelné valaki. Ismeretlenek jártak a nyomában.

- Miért éppen az övében?

- Talán, mert ő volt az egyik főszervező. Lehet, hogy mások nyomában is jártak, de csupán Ló vette észre. Az a valaki kileste a titkainkat. A szertartás egyébként úgy ment végbe, hogy ráfektették a próbababát az oltárköre, ráerősítették a ketchupot tartalmazó zacskókat, amikbe bele kellett szűrni a kőkésekkel. A leplet persze nem volt szabad levenni a babáról. A vér, azaz a ketchup átütött a vásznon - az áldozat végrehajtatott. A gyerekek imádták az áldozatot.

- Maga örült! - háborgott Lamarche doktornő. - Nem is volt emberáldozat a keltáknál!

- Mondja maga - vigyorgott Plummer. - A tudósok egy része szerint viszont igen.

- Térjünk vissza ahhoz a pillanathoz, amikor rájöttek, hogy nem próbababa fekszik az oltáron - vette vissza a szót Lamartin. - Mit tettek ezután?

- Megszabadultunk a hullától. Nem mi öltük meg, nem volt hozzá semmi közünk. Nem is ismertük. Ha jelentjük önnek, hadnagy úr, fény derült volna a druidák titkaira, ezt pedig nem kockáztathattuk meg.

- Tudja, hogy ezért börtön jár?

Plummer szomorúan bólintott.

- Tudom.

- Tovább.

- Megbízom néhány druidát, hogy tüntessék el. Ők aztán kivitték az országútra. Szerettük volna, ha mielőbb megtalálja valaki.

- Tudja, ki volt az áldozat?

- Csak a nevét ismerjük a papírjaiból.

- Mit gondol, ki ölhette meg?

Plummer széttárta a karját.

- Fogalmam sincs róla. Illetve... - Lapos pillantást vetett a magába roskadt igazgatóra. - Nem akarok senkit bevádolni, de... valaki mindenáron a helyemre akart kerülni. Aki szemtől szembe mosolygott, de a hátam mögött még attól sem riadt vissza, hogy börtönbe juttasson.

Az igazgató összeomolva hallgatta a tornatanár szavait. Egyszerre aztán felkapta a fejét.

- Maga rólam beszél?

Plummer vigyorgott.

- Akinek nem inge, ne vegye magára. Nekem már úgyis mindegy.

Az igazgató felugrott, elkapta Plummer nyakát, és fojtogatni kezdte.

- Te gazember! Te piszkos gazember! Feltételezed rólam, hogy én öltem meg azt a szerencsétlent? Megfojtlak, te szemét!

Egészen addig fojtogatta, amíg Wauni professzor le nem tépte róla.

- Idióták - dühöngött Lamarche doktornő, amint magukra maradtak. - Fogalmuk sincs róla, mit csináltak. Én csak ezeket az ártatlan gyerekeket sajnálom.

- Az a kérdés, hogy nem akarnak-e megetetni bennünket? - töprengett Ferguson. - Bár őszintén szólva kicsi a valószínűsége. Ezek nem gyilkosok. Csak azt nem értem, miért csempészték a lepel alá Garcia Muñoz holttestét. És ki?

- Valóban ez a kérdés - sóhajtotta Julia van der Haas. - Ki és miért? Talán rájuk akarták terelni a gyanút. Önre építettek, Monsieur Lamartin. Arra gondoltak, hogy ha fény derül a druidák titkára, őket fogja gyanúsítani. Vagy a liliputiakat. De az is lehet, hogy csupán figyelem-elterelésnek szánták. Lehet, hogy le akarnak lépni.

Az Angol elsápadt.

- Ezt hogy érti?

- Sehoggy - mondta Julia van der Haas. - Inkább érzem. Úgy gondolom, hogy a kicsik hosszú évszázadokig megvoltak itt békességben: vadásztak, áldozatokat mutattak be, végül is nem szúrtak szemet senkinek. Aztán egyszerre csak vége szakadt a nyugalomuknak. Tudják, hogy előbb-utóbb a nyomukban leszünk, ha máris nem vagyunk ott. Ezért elhatározták: méltóképpen megünneplik az évszázad holdtöltéjét, aztán lelépnek.

- Hová?

- Honnan tudjam? De hogy addig se fedezzük fel őket, áruló nyomokat hagytak másoknál. Biztosak voltak benne, hogy ellátogatunk a liliputiakhoz, meggyőződünk róla, hogy nem ők a tettesek, aztán ellátogatunk a druidákhoz - ugyanazzal az eredménnyel. Sőt, beosonunk a kórházba is.

- Beosonnak? - kérdezte Lamarche doktornő.

- Persze - bólintott Ferguson. - Magukat miért hagynánk ki?

- Én ebben nem vehetek részt - mondta nagyon határozottan Lamarche doktornő. - Nem mintha attól félnék, hogy nálunk találják a kicsiket a progériások paplana alatt, vagy éppen séggel ők maguk azok, hanem mert nem találok etikusnak, hogy az ellen az intézmény ellen kémkedjek, amely a kenyéradó gazdám.

- Még akkor sem, ha Salazar doktornő szíve is veszélyben forog?

- Akkor sem - mondta a doktornő. - Nincs összefüggés a kettő között.

- Nem! - mondta ekkor nagyon határozottan az Angol.

Senki nem értette pontosan, mire céloz. Talán Julia van der Haas volt a kivétel, aki helyeslően biccentett.

- Pardon, Sir Winston? - nézett rá értetlenül Cartwright.

- A kórházba nem látogatunk el - mondta az Angol.

- No de...

- Lehetséges, hogy a kicsik valóban az időt húzzák. Másokra terelik a gyanút, és amíg mi feleslegesen nyomozgatunk, szép lassan betelik a hold. Lemészárolják a foglyaikat, majd megpattannak. Mi pedig itt állunk a fene nagy eszünkkel a semmi közepén.

Cartwright megvakargatta az orra hegyét.

- Akkor mit tegyünk?

- Irány az erdő, a borókás, és a mezők! Valahol ott kell lenniük. A föld alól is, de előkerítjük őket!

A többiekre azonban nem ragadt rá a lelkesedése. Valamennyien tudták, hogy hiába az igyekezet, hiába túrják fel az erdőt, a borókást, és a mezőket is, ha csak a véletlen nem segíti őket, nem fognak a kicsik nyomára bukkanni.

A véletlen pedig csak ritkán, és csak a kiválasztottaknak osztogatja a kegyeit.

13

Kora délután ismét összegyűltek az Angol sátrában. Megitták a kötelező teát, aztán gondterhelten és reményvesztetten néztek maguk elé. Lamartin és Lamarche doktornő hiányzott csupán a kemény magból. Lamartin ügyeletet tartott az irodán, Lamarche doktornő pedig a betegeivel bibelődött a kórházban.

Cartwright kedvetlenül kopogtatta csészéje oldalát. Nem értette az Angolt. Vajon mi a fenéért függesztette fel a kórház átkutatására irányuló terveiket? Csak azért, mert Lamarche doktornő bedobta a törülközőt? Hátha ő rejtegeti a kicsiket, és ő tüntette el a kis doktornőt is. Hátha Salazar doktornő rájött valamire, amiért aztán le kellett lépnie a színpadról...

Az Angol ismét csak körületekergette a pipája fejét a dróttal, majd megköszöri a torkát.

- Van valami tervük a kórház átkutatására? - kérdezte a világ legtermészetesebb hangján.

Valamennyiükben megállt az ütő.

- De hiszen... - kezdte volna Zombory, de az Angol leállította.

- Mi ez a *de hiszen*? Lamarche doktornő ugyanúgy gyanúsítható, akár a törpék, vagy akár az a hülye Plummer. Márpedig nehéz úgy kutatnunk, hogy valaki ott áll a hátunk mögött, aki jobban ismeri a terepet, mint mi. Következésképpen el is terelheti a figyelmünket bármiről. Kizárólag a maguk társaságában óhajtok ott körülnézni. Értik, amit mondok?

- Hogyne - derült fel Cartwright képe. - Mikor indulunk, Sir?

- Mint eddig. Röviddel holdkelte előtt.

- Kívánja, hogy... átkutassuk az erdőt, a borókást és a mezőket?

Az Angol lassan megrázta a fejét.

- Úgysem találnak semmit. A kicsik nem ott vannak.

- Hát hol?

- Azt csak a jó isten tudja.

- Kár, hogy nem hoztunk magunkkal papot - morogta Julia van der Haas. - Ő legalább megkérdezhetné tőle.

Indulás előtt az Angol néhányszor körbetekerte a pipája fejét a dróttal, aztán szomorúan a többiekre függesztette dióbarna szemét.

- Mr. Zombory jelentette, hogy Mrs. Palmernak üres a sátra. Egyre kevesebben vagyunk, mint a Búcsúszimfóniában. Hogy van Wauni professzor?

Wauni meglepetten kapta fel a fejét, majd mindjárt fel is szisszent.

- A fenébe is! Valahogy csak megvagyok.

- A feje?

- Egyelőre a helyén.

- Képes velünk jönni, vagy...

- Naná hogy képes vagyok! - mondta határozottan a veterán birkózó. - Le kell csapni rájuk!

- Ha megtaláljuk a rejtekhelyüket.

Julia van der Haas végigsimított a haján.

- Furcsa érzésem van.

- Ha megkérhetném, ne mondja el - könyörgött Alec Ferguson.

- Pedig elmondom. Úgy érzem, olyanok vagyunk, mint a bűncselekmények gyanúsítottjai, akiket a szemtanúknak ki kell választaniuk egy csoport ártatlan ember közül.

Az Angol megszorította a pipáját.

- Lehetne érthetőbben?

- Azt akarom ezzel mondani, hogy a gyanúsítottak olyan üveglap mögött állnak, amely csak egyfelé átlátszó. A szemtanúk látják őket, ők viszont nem látják a szemtanúkat. Karnyújtásnyira vannak egymástól, de csak az egyik fél látja a másikat.

- Érdekes - morogta az Angol. - Folytassa csak, professzorasszony.

- Igazából nincs több mondanivalóm. Azt hiszem, itt vannak valahol az orrunk előtt, alig karnyújtásnyira tőlünk, és mi mégsem látjuk őket. A különleges üveg miatt. Valami eltorzítja a látásunkat.

- Várjon, csak várjon! - emelte fel a mutatóujját Zombory. - Ha ezt az elméletet követjük, akkor csak három megoldás létezik. Az a három, amelyről már korábban is beszéltünk. Vagy a törpék a kicsik, ami elképzelhető, hiszen a természetük nagyjából azonos, vagy az iskolás-gyerekek és a tanáraik, ami elméletileg ugyancsak stimmelhet, hiszen a kicsik megbújhatnak köztük. A tanárokkal sincs gond, ha feltételezzük, hogy a kicsik a hatalmukban tartják őket. A harmadik lehetőség, hogy a progériás betegek a kicsik.

- Na igen - mondta elgondolkodva a szőke asszony. Előszedett a zsebéből egy hosszú tűt, és a kontyába döfte. - Ez a látszat. Ez az üvegfal.

- Akkor kik a fenékük? A falusiak, vagy a közeli kisvárosban rejtőznek?

Julia van der Haas megrázta a fejét.

- Itt vannak valahol. Közel hozzánk. Csak valamiért nem látjuk őket. Vajon miért?

Ebben a pillanatban harsány túlkölés hangzott fel odakint. Lamartin az ajtóhoz lépett, kinézett a sátornyíláson, majd meglepetten visszafordította a fejét.

- Fortunio doktor a kórházból.

Kidugta a kezét, és integetni kezdett a kocsi felé.

- Itt vagyunk doktor. Ide jöjjön.

Xavier Fortunio doktor orra mintha még tovább vörösödött volna az elmúlt napok során. Busa szemöldökén zászlóként lengedeztek a hosszú, ősz szálak. Ideges volt a tekintete, és a szája széle is remegett, ahogy belépett a sátorba.

Az Angol felemelte a pipáját, és a szájába dugta. Érezte, hogy Fortunio doktor látogatása nem sok jót ígér.

A doktor megállt a bejáratnál; egyetlen kézmozdulattal visszautasította a felkínált széket.

- Köszönöm, uraim. Nyugtassanak meg, hogy Lamarche doktornő itt van maguknál.

Meghökken tekintetükből anélkül is látta a választ, hogy megszólaltak volna.

- Ezek szerint nincs. Közölnöm kell önökkel, hogy... röviddel ezelőtt sajnálatos dolog történt.

Megállt, és nyelt egy nagyot.

Még mindig nem szólalt meg senki, csupán az Angol kezében kattogott a drót, ahogy a pipa fejére tekergette.

- Megtaláltuk a kocsiját - mondta Fortunio doktor. - A bejárat mellett. De... Lamarche doktornő nem volt benne.

- Talán sétálni ment - találgatta Ferguson bizonytalanul. - Talán...

- Véres volt... a kocsi belseje - folytatta fahangon a doktor. - Mondhatnám úgy is, hogy merő vér.

- Biztos... hogy az ő vére? - nyögte Zombory.

Fortunio doktor bólintott.

- Biztos. Az volt az első dolgom, hogy meggyőződjek róla. Biztosan az övé. Sajnálom, uraim, hogy zavartam önöket. Kérem, hadnagy úr... kinek kell bejelentenem Nicole Lamarche doktornő eltűnését?

- Nekem - mondta Lamartin hadnagy.

A kutatás harmadik éjszakája

1

A kőfal közvetlenül előttük magasodott. A kórház annak ellenére kihaltak tűnt, hogy néhány ablakában fények égtek.

- Megvárjuk, amíg eloltják őket? - kérdezte Ferguson.

Julia van der Haas megcsóválta a fejét.

- Mikor volt utoljára kórházban, kolléga?

- Őszintén szólva még soha. Szerencsére.

- Jobb, ha tőlem tudja: kórházakban soha nem oltanak le minden villanyt.

- Úgyis jó - mondta Ferguson. - Állj ide a kocsival, Steve.

Steve Zombory közvetlenül a fal mellé állt a terepjáróval. Ferguson kötelet vett elő a csomag-térből, a terepjáró karosszériájához kötötte, aztán elégedetten végignézett a művén.

- Indulhatunk. A kötél vége bent marad a másik oldalon. Visszafelé felkapaszkodhatunk rajta.

- Nincsenek kutyák? - kérdezte gyanakodva Karahan professzor. - Azóta utálom őket, mióta egyszer a Galata-hídon fenéken harapott egy.

- Kórházat nem szokás kutyákkal őriztetni.

- Majd elvállik - morogta Karahan.

Tíz méterre voltak már a kerítéstől, amikor körbefogták őket a dogok.

2

Akkorák voltak, mint egy-egy ruhásszekrény, a fejük pedig, mint a hozzájuk tartozó öltöző-asztalka. Julia van der Haasnak legalábbis ez jutott az eszébe róluk. A kutyák körbeszimatolták őket, és úgy bámultak rájuk, mint a macskák a sánta egérre.

- Mi a fenét csináljunk? - suttozta Cartwright, aki úgy gondolta, hogy a hangos beszéd esetleg felingerelné az állatokat. - Lyukasszam ki valamelyiket?

- Még csak az hiányozna - morogta Zombory. - Nem elég, hogy betörünk egy magánterületre, még a kutyáikat is halomra lőjük?

- Akkor találj ki valamit - javasolta Ferguson. - Az a nagy, tarka, esküszöm, kinézett magának.

- Ilyen az én formám - fohászodott Karahan professzor. - Ha szembejön velem egy kutya, holtbiztos, hogy megharap. A Galata-hídon is éppen nyolcan voltunk, amikor jött az a nyomorult, és nem pont az én nadrágszáramat kapta el?

- Ez még jól jöhet nekünk - vigyorgott Ferguson.

- Micsoda?

- Feláldozzuk magát. Hátha megelégszenek önnel.

- Ez valami tréfa volt? - tudakolta Karahan.

- Ne nézzenek a szemükbe - figyelmeztette őket az Angol. - Hogy ha a szemükbe nézünk, esetleg támadásnak vélik.

- Én nézhetek akárhova - mondta Karahan. - Holtbiztos, hogy megint az én nadrágom bánja.

- Még ha csak a nadrágja bánná - legyintett jólelkűen Ferguson.

Wauni professzor, aki eddig némán bámulta a kutyákat, elkapta Julia van der Haas karját.

- Takarjon el egy kicsit, Julia.

Az asszony meghökkenve nézett rá.

- Ki elől?

- Egyelőre a kutyák elől.

- Bújjon a szoknyám alá, ha nem szégyenlős.

Azért csak Wauni elé állt, és megpróbálta eltakarni.

Wauni lehajolt, felvett egy ökölnyi követ, és a markába szorította.

- Dobáljuk meg őket? - kérdezte reménykedve Karahan. - Nem lesz kicsi az a kő?

Wauni nem válaszolt. Megfogta Julia van der Haas derekát, és szorosan magához húzta az asszonyt.

A professzornő meglepetten hagyta, hogy Wauni ölelgesse.

- Mi a fene, professzorkám? Szex a halál torkában?

- Nem akarom, hogy lássák a számat.

- Én meg azt nem akarom, hogy egyáltalán lássanak belőlem valamit. Jobb lenne, ha én bújnék maga mögé.

Mondani akart még valamit, de már nem volt rá ideje. Éles, idegesítő macskanyávogás hangzott fel a közelükben, amely egy csapásra megváltoztatta a világ rendjét. A dogok felkapták a fejüket, feltartották az orrukat a levegőbe, és morogni kezdtek.

- Te jó ég! - nyögte Cartwright. - Hogy kerül ide macska?

A macska láthatatlan maradt ugyan, de azért bizonyította, hogy létezik. Néhányszor felnyávogott, aztán fújt néhányat, mint amikor támadásra készül.

A dogok felborzolták a nyakszőrüket, és vérben forgó szemekkel keresték az ellenfelet. Izgatottságukban észre sem vették, hogy Wauni keze meglendül, s a markába szorított követ a tőlük mintegy tíz méterre sötétlő lombos fa koronájára hajítja.

Alighogy megrezdültek az ágak, máris felhangzott a segítségkérő nyávogás. A kutyák egyetlen pillanatig haboztak csak. Úgy ítélték meg a helyzetet, hogy a macska sokkal veszélyesebb, mint az emberek. Felpattantak, és a fa irányába vágattak.

- Hát ez meleg volt - suttogta Cartwright, majd az épület felé indult. - Igyekezzenek, mert ha rájönnek, hogy átvertük őket...

A kutyák szerencsére még sokáig figyelték a nem létező macskát a fán. Cartwright eközben csendesen betörte az egyik, kertre nyíló ablakot, benyúlt a lyukon, és elfordította az ablak kallantyúját.

Tisztában voltak vele: ha itt sem találnak semmit, akár vissza is mehetnek Amerikába.

A kicsik úgy elrejtöztek, hogy meg nem pillanthatja őket emberi szem.

3

- Akkor most merre? - kérdezte Karahan professzor a félhomályos folyosón. - Van valami tervük, vagy csak vaktában keresgélünk?

Az Angol, akinek hosszú időre szavát vették a kutyák, Lamartinhoz fordult.

- Mit javasol, hadnagy?

Lamartin megvakargatta a feje búbját.

- Lent, az őrsön áttanulmányoztam az alaprajzot. A kastély nagy, de nem óriási. Elképzelhetetlennek tűnik, hogy a betegek mellett több száz kicsi is elférjen benne. Még akkor sem, ha valóban kicsik.

- És ha mondjuk a pincékben élnek, vagy a pincéik alá újabb föld alatti termeket ástak?

- Képtelenség lenne annyi embert elrejtetni bennük! Ne feledjék, a kórházat gyakran és sokan látogatják. Hihetetlennek tűnik, hogy soha, senki ne vett volna észre semmi gyanúsat. Aztán itt vannak az alkalmazottak. Takarítók, fűtők, ápolók, konyhaszemélyzet, egyebek. Kizártnak tartom, hogy valamennyien a kicsik rabjai lennének. Ráadásul nagyrészt a szomszédos falvakban laknak. Híre ment volna, ha furcsán viselkednének.

- És ha mégiscsak a progériások a kicsik?

- Ezt is észre kellett volna, hogy vegyék. Ezek a betegek valódi betegek.

- Akkor mi a fenéért jöttünk ide? - méltatlankodott Karahan. - Csak azért, hogy megharapassuk magunkat néhány kutyával? Apropos, már akartam is kérdezni, hol tanult meg ilyen jól nyávogni, Wauni?

- Hawaii-n - morogta a professzor. - Én voltam a fő nyávogó. Ki is csaptak miatta az iskolából.

Lamartin zsebre vágta a tervrajzot, és mélyet sóhajtott.

- Felesleges lenne végigjárnunk minden helyiséget! Ha léteznek is azok a föld alatti termek, amikről nem hiszem, hogy léteznek, úgysem találunk meg őket. Azt javaslom, nézzük meg inkább a betegeket. Hol vannak a kórtermek? Villantsa ide a lámpáját, Tony!

Cartwright előhúzta a zseblámpáját, felkattintotta, aztán az alaprajzra villantott vele.

- Itt van mindjárt egy kórterem, jobbra. Legalább tízen fekszenek benne. Ez az utolsó alkalom, hogy meggyőződjünk róla: valóban betegek-e a betegek.

Két perc múlva a kórterem előtt álltak.

4

Cartwright előhúzta a zsebéből a pisztolyát, és rácsavarta a csövére a hangtompítót.

- Mi a fenét akar csinálni? - förmedt rá Julia van der Haas. - Halomra löni őket?

- Csupán óvatossági rendszabály - nyugtatta meg Cartwright.

- Ajtó? - kérdezte az Angol.

Lamartin megpróbálgatta a kilincset.

- Nyitva.

- Én megyek előre - mondta Cartwright. - Csak akkor jöjjenek utánam, ha mondom.

Az ajtó halkan nyikorgott, aztán sarkig tárult. Nem is kellett bedugni a fejüket a nyíláson, hogy meggyőződhesse nek rőla, mi van odabent.

Tipikus kórházi kőrtérmet láttak maguk előtt: ágyakkal, szekrényekkel, középűtt asztallal, infúziós készülékekkel, szemétkosárral a sarokban. Az ágyakon emberi lényeknek csúfolt alakok feküdtek, lehunyt szemmel, mozdulatlanul. Az öklőmnyi fejek és vékony, ráncos nyakak X-akták-beli földön kívüliekre emlékeztettek. Amikor Lamartin belépett az ajtón, egyikük kinyitotta a szemét, és mintha mosolygósra torzult volna az arca. Ágya lábánál sárga, üveg-szemű mackó hevert: a kis lény verhetle le álmában.

Zombory megtorpant, és felemelte a revolverét. Az ő érdeklődését nem az infúziós készülékek keltették fel, nem is a szemétkosár a sarokban, nem a mackó a földön, sőt még csak nem is a betegek. Sokkal inkább az ágyon fekvő nyomorultakkal ellentétben nagy termetű valaki, aki a sarokban álló széken űlt, s amikor besorjázta a kőrtérembe, meghajta a fejét, és mély, dőrmögő hangon köszöntötte őket.

- Jó estét, kollégák. Fáradjanak beljebb!

Cartwright ráemelte a pisztolyát, de aztán gyorsan le is eresztette.

A széken Xavier Fortunio doktor űlt, karba tett kézzel.

Az egyik infúziós készülék tartályában nagyot buggyant a levegő.

5

Xavier doktor felállt és felkapcsolta az asztalkán álló lámpát.

- Talán így kellemeőbb. Ők meg űgysem ébrednek fel tőle. Kérem, foglaljanak helyet, itt, a székeken.

Cartwright és Zombory kivételével valamennyien helyet foglaltak. Az Angol előhúzta zsebéből a pipáját, megbirizgálta a fejét, aztán a szájába dugta. Xavier doktor vörös orra mintha lángot vetett volna az asztalilámpa fényében.

- Ön... tudta, hogy jövünk? - kérdezte meglepetten Julia van der Haas.

A doktor bólintott.

- Tudtam, hogy jőnniük kell. Megnézték már a cirkuszosokat, az iskolát, itt volt az ideje, hogy a kórházba is ellátogassanak. Már csak egyetlen éjszaka maradt holdtöltéig, így aztán nem volt nehéz kitalálnom a szándékukat.

- Hát akkor... hogyan tovább, doktor?

Xavier doktor tanácstalan mozdulatot tett a kezével.

- Ezt önöknek kell megmondaniuk. Természetesen megtehettem volna, hogy lefekszem aludni, és nem veszek tudomást önökről, de segíteni szeretnék. Sok időt és fáradságot megtakaríthatnak, ha engem kérdeznek. Azonkívül bárhova elvezethetem magukat, ahova óhajtják. Gondolom, van alaprajzuk?

- Van - bólintott Lamartin.

- Nálam is van, arra az esetre, ha nem tudtak volna szerezni. Akkor hát... állok rendelkezésükre. Mivel óhajtják kezdeni? A betegekkel, vagy valami mással?

- Miért akar segíteni nekünk? - kérdezte pipáját szortyogtatva az Angol.

- Micsoda kérdés? - tárta szét a karját Xavier doktor. - Természetesen Nicole, és a kis Salazar kollegina miatt.

- Rendben van - mondta Zombory a fegyverével játszadozva. - Mivel tudja bizonyítani, hogy ezek a betegek igazi betegek, nem a kicsik?

- Nézze meg őket közelebbről - javasolta a doktor. - Menjen oda hozzájuk, és hajtsa fel a takarójukat.

Zombory nem moccan, moccan viszont Julia van der Haas. Odalépkedett az ágyakhoz, s némi habozás után egy, a többiekénél valamivel nagyobb fejű, behunyt szemű lélynél állapodott meg. Mély lélegzetvétel után felhajtotta a takaróját és benézett alá. Néhány másodpercnyi furcsa, várakozással teli csend után leeresztette a takarót, és csüggedten legyintett.

- Ez az út járhatatlan - mondta.

Xavier doktor megerősítésképpen bólintott néhányat.

- Egész délutánomat azzal töltöttem, hogy végignéztem tíz évre visszamenőleg valamennyi betegünk felvételi lapját. Mindannyinak tiszta a múltja. Egy-kettő persze akad közöttük, akit az utcán szedtek össze, de az ő számuk elenyésző. Ha akarják, bekukkanthatnak az adatbázisunkba. Bár tisztában vagyok vele, hogy ezzel orvosi titkot árulok el, Nicole és Alberta eltűnése felszabadított az esküm alól. Menjünk a számítógépekhez?

Az Angol megrázta a fejét.

- Felesleges lenne. Megbízunk önben, Fortunio doktor.

- Hízogó rám nézve. Mindazonáltal, ha óhajtják, bármikor megtekinthetik őket. Eszerint maradna az épület. Jómagam is áttanulmányoztam a tervrajzát: semmi olyat nem találtam, ami gyanúra adhatna okot. Elméláztam azon is, vajon hányan lehetnek azok, akiket önök kicsiknek neveznek? Háromszáznál aligha többen. Csakhogy hol húzódnak meg háromszáz lény? Végigjártam az összes helyiséget: sehol semmi. Természetesen azért a rendelkezésükre állok. Bökjenek rá egy négyzetre a papíron, és azonnal odamegyünk. Vagy, ha akarják, végigjárhatjuk mindet... bár az időnk korlátozott. Nos?

- Harapósak a kutyáik? - kérdezte az Angol.

- Hogy?

- A dogokra gondoltam.

- Dehogy. Azok a betegek, akik még mozgásképesek, gyakran játszanak velük. Nem is tarthatnánk veszélyes kutyákat. Csak úgy viselkednek, mintha támadni akarnának. Ha megsimogatják őket, lefekszenek, és a hasukat mutatják, hogy vakartassák magukat. Nos, hölgyeim, és uraim, hogy döntöttek?

- Imádom a kutyákat - mondta az Angol. - Gyönyörűek a dogjaik. Maguk itt, a kontinensen, nem is sejtik, mekkora kutyabolondok vagyunk mi, angolok.

Fortunio doktor hosszabban nyugtatta a szemét az Angolon. Valami olyasmi bujkált a tekintetében, hogy Sir Winston igazán megérett már a nyugalomba vonulásra.

- Nos?

- Hazamegyünk - mondta könnyed kézlegyintés közepette Sir Winston. - Belátom, nincs itt semmi keresnivalónk.

- No de, Sir Winston... - próbálkozott Ferguson, majd amikor senkitől sem kapott támogatást, abba is hagyta.

- Jól meggondolták? - kérdezte Fortunio doktor. - Én mégiscsak azt mondanám, hogy nézzünk egy kicsit körül. Hátha valami elkerülte a figyelmemet.

Az Angol kivette a szájából a pipáját, és rácsavargatta a meglazult drótot a fejére.

- Majd Mr. Cartwright.

Nevezett felkapta a fejét.

- Tessék?

- Alakítsanak egy kis csapatot, és nézzenek körül, ha annyira akarnak. Ön szívesen venné, igaz, doktor?

Fortunio doktor odanyomta az orrát az Angol képéhez.

- Az ördög se tudja, mit vennék szívesebben. Azzal töltöttem a délutánomat, hogy minden rohadt lyukba bebújtam. Tudják, miért? Mert kedveltem mindkét kolleginát, és rohadtul ki lennék akadva, ha nekem kellene felboncolnom őket. Maguk azért jöttek, hogy körbeszimatoljanak. Hát akkor szimatoljanak is körbe! Ön nem jön, Sir Winston?

- Ha megengedik, inkább kimennék a kutyákhoz. Velem jön valaki?

- Én biztosan nem - mondta Karahan. - Ha csak meglátom őket, kiráz a hideg. Holtbiztos, hogy húsvéti sonkának néznének, jóllehet muzulmán vagyok.

- Én sem - csatlakozott hozzá Wauni. - Pedig szeretem őket. Csak nem úgy, mint maguk gondolják. Az őseimnek még... kedvenc csemegéje volt a kutyahús.

- Szó sem lehet róla! - emelte fel az ujját Xavier doktor. - A kutyák leltári tárgyak. Maga tényleg jobb, ha velünk jön.

- Én is megyek - mondta Julia van der Haas, lehajtva a fejét. - Ennyivel tartozom a doktor-nőknek.

Cartwright és Ferguson nem szóltak semmit. Természetes volt, hogy mennek.

- Itt vannak az alaprajzok. Mit óhajtanak megtekinteni? - kérdezte Fortunio doktor.

Cartwright egy jó messze fekvő, föld alatti raktárhelyiségre mutatott.

- Ezt. Néhányan elbújhatnak benne, ha nagyon akarnak.

- Ahogy óhajtják - mondta Fortunio doktor. - Talán szerencsénk lesz. Bár, hogy őszinte legyek, nem is tudom, mit jelentene ez esetben a szerencse.

A többiek sem tudták.

6

Fortunio doktor összecsomagolta a papírjait, és Sir Winstonra nézett.

- Komolyan gondolta a dolgot a kutyákkal?

- A legkomolyabban - bólintott az Angol.

- Mit akar velük csinálni?

- Fadarabokat hajigálok nekik. Imádom, amikor a kutyák visszahozzák az eldobott tárgyakat. Ők visszahozzák?

Fortunio doktor megvakargatta a feje búbját.

- Hogy őszinte legyek, nem tudom. A kopó talán visszahozza.

Sir Winstonnak még a füle is megnőni látszott izgalmában.

- Milyen kopó?

Cartwright látta, hogy Fortunio doktor óriási erővel próbálja fegyelmezni magát. Őszintén szólva igazat adott neki, amiért a türelmetlenség már-már udvariatlanságba vitte. Elvégre itt állnak egy sok évszázados rejtély megoldásának a küszöbén, miközben úgy terül rájuk a halál árnyéka, mint a saint-tropez-i csendőr köpenye a meztelen fürdőzőkre - Sir Winston ezalatt hülye kutyafajok hülye tulajdonságaival szórakozik. Ő már biztos, hogy jól odamondogatott volna neki.

Fortunio doktor azonban nem tette. Beharapta a szája szélét, és türelmesen nézett az Angol pipájára, amelynek - hogy, hogy nem - ismét csak meglazulni látszott a feje.

- Azt hiszem angol.

Sir Winston megkövülve bámult rá.

- Észak-angol, vagy dél-angol?

Fortunio doktor vett néhány mély lélegzetet.

- Miért fontos ez magának?

Sir Winston a homlokára csapott, amitől viszont a pipa feje lehullott a padlóra. Zombory utána kapott, és felemelte. A drót orvul megszurta a kezét. Zombory elnyomott némi szitkozódást, és a szájába dugta az ujját.

- Hogyne lenne fontos - csóválta meg a fejét Sir Winston. - Az észak-angol vonal túltényész-tett. Tudja, mi az?

- Nem - mondta mogorván az órájára pislantva Fortunio doktor.

- Hajlamos a diszpláziára. Ez egy súlyos kutyabetegség. A dél-angol vonal viszont - hála a skót tenyésztők figyelmességének - megőrizte az eredeti vérvonal tisztaságát, és az egyedek állóképességét. Feltétlenül meg akarom nézni.

- Csak ki kell sétálnia az udvarra, és megtalálja őket.
 - Biztos, hogy a kopó is kint lesz?
 - Holtbiztos.
 - Amikor jöttünk, mintha nem lett volna ott.
 - Talán nem látta a dogoktól. Nem lenne jobb, ha magukkal mennék, és összeismertetném önt az izé... kutyákkal?
 - Megtenné? - kapott Fortunio doktor keze után Sir Winston.
 - Hogyne tenném meg. Csak az a kérésem, hogy ne menjenek ki az udvarból, és ne üssenek túl nagy zajt. A betegek miatt elsősorban, de az orvosokat is zavarná. Ha valakinek feltűnne a játszadozásuk, csak hivatkozzanak rám. Mi addig körülnézünk odalent. Ez az utolsó esélyünk. Vagy nem?
 - A legeslegutolsó - mondta az Angol. - Ha nem találnak semmit, holdtölte után felszedjük a sátorfánkat. Nem eladó az a kutya, doktor?
- Fortunio doktor behunyta a szemét, és megnyomkodta a mutatóujjával.
- A hold egy jókora meggyfa tetejére ült, és vigyorgó képpel bámult le rájuk.
- Sokan állítják, hogy a barátságos égitest kedveli a hülyéket.

7

- Fortunio doktor a folyosó egyik éles kanyarjában megfogta Cartwright zakója szélét és visszahúzta.
- Cartwright lassított.
- Kérdezhetek valamit? - suttogta a fülébe Fortunio doktor. - A maga főnöke... hm... mindig ilyen furcsa?
 - Nem mindig - sóhajtotta Cartwright. - Borzasztóan a szívére vette Miss Matthieu eltűnését. Azt hiszem, kicsit meg is buggyant tőle. Csak a pipájával vacakol és hülyeségeket beszél. Nem látta, mit művelt a pipa fejével és a dróttal? Egészen összeroncsolta már azt a drága pipa-fejet.
 - Sajnálatos, hogyha valaki idáig jut - sóhajtotta Fortunio doktor. - Mikor indulnak haza?
 - Holnap délután. Hacsak a csendőrségnek nem lesz kifogása ellene.
 - Gondolja, hogy lesz?
 - Elképzelhető. Elvégre elveszett a fél expedíciónk. Akár gyanakodhatnak is ránk, hogy mi, a megmaradtak tettük el láb alól őket.
 - De hiszen maguk köztiszteletben álló kutatók!
 - Nem hallott még olyat, hogy köztiszteletben álló kutatók büntényeket követtek el?
 - Te jó ég! - nyögte Fortunio doktor reszkető kezével megsimogatva nagy, vörös orrát - *Én* kitől kapom vissza a kollégáimat?
- Még a hold sem tudott válaszolni rá.

8

A kutyák az udvar közepén ültek. Amikor kiléptek - immár az ajtón - köréjük gyűltek, és közrefogták őket. Négy dog volt a csapat lelke, a kis kopó mögéjük húzódott, mint aki tisztában van az erőviszonyokkal.

Zombory aggódó tekintetet vetett az Angolra.

- Biztos, hogy itt akar maradni?

- Naná hogy biztos - felelte Sir Winston. - És maga is itt marad velem.

- Nem értem, miért van szüksége rám.

Az Angol ekkor feléje mutatta azt a fadarabot, amelyet a bejáratnál vett fel az udvar kövéről.

- Ha ők nem hozzák vissza, majd maga visszahozza.

Zombory elvörösödött, de nem szólt semmit. A többiek lehorgasztották a fejüket, csupán Julia van der Haas nézett megütődve az Angolra.

- Ez tényleg mebuggyant - suttogta Wauni fülébe. - Csak nehogy valami zúrt csináljon a kutyákkal.

- Ott a kopó is, Zorro - intett Fortunio doktor a dogok háta mögött megbúvó kisebb, barna kutya felé. - Hát... csak dobáljon neki, ha jólesik. Fél óra múlva itt vagyunk.

- Végezzék nyugodtan a dolgukat - biccentett az Angol. - Gyere ide, kiskutyám.

A szomorú csapat Fortunio doktor nyomába szegődött, és eltűnt az Angol és Zombory szeme elől.

9

Alighogy eltűntek az épület sarka mögött, az Angol összedörzsölte a tenyerét, majd a dogokra rivallt.

- Tűnés a fenébe! Gyorsan, ha mondom!

A négy dog felkapta a fejét az ingerült hangra.

- Menjetek a dolgotokra, amíg szépen beszélek!

Zombory nem kis elképedésére a dogok morogtak egy kicsit, majd feltápáskodtak és eloldalogtak. Sir Winston elégedetten dugta szájába megviselt pipáját.

- Mit csinál... velük? - kérdezte elhülve Zombory. - Miért... küldi el őket?

- Mert nincs szükségem rájuk. A dogok hülyék.

- Honnan... tudja?

- Tapasztalatból. Egy kutyatenyésztő ismeri a dörgést.

- Ön... kutyatenyésztő?

- Ha én kifejezetten nem is, de a családom az igen.

- Mióta?

- Cirka hatszáz éve. Egyik ősojemet Alfréd király nevezte ki főkutyaemesterévé. Te itt maradsz!
Ez utóbbi a lógó fülű kis kopónak szólt, aki követni akarta elkullogó társait. Az erélyes hangra megtorpant és visszaült a fenekére.

Sir Winston odasétált hozzá, és megvakargatta a füle tövét.

- Ha felemeli a fejét, minden rendben.

A kutya ebben a pillanatban felemelte a fejét, és az állát mutatta az Angolnak, hogy vakargassa meg.

- Jó kutya - mondta az Angol. - Nagyon jó kutya. Ne félj, nem hagylak itt.

- Kutját lopunk? - érdeklődött Zombory. - Csak aztán majd vigyázzon rá, nehogy egyedül maradjon Waunival.

Sir Winston óvatosan körülkémlelt. Amikor úgy látta, nem kell senkitől sem tartania, előhúzott egy hosszúkás, tarkamintás anyagot a zsebéből, és a kutya orrához nyomta.

- Szimat! Mondom: szimat!

A kutya lehajtotta a fejét és gondosan megszimatolta a tarkabarka valamit.

Zomborynak elállt a lélegzete a csodától.

- Mi... ez?

Az Angol meglöbögte a selymet.

- Sofie sálja. Ha valaki a nyomára képes vezetni bennünket, akkor ez a kutya lesz az.

Zombory úgy gondolta, ha élete végéig szégyenleni fogja, hogy lebecsülte az Angol szellemi képességeit, sem tudja levezekelni a bűnét.

Sir Winston azonban nem látszott haragtartónak. Megveregette a kutya oldalát, majd összecsatlantotta a tenyerét.

- Gyerünk, Zorro! Keresd!

A kutya felnyikkant, a levegőbe dugta az orrát, aztán eliramodott a kastély közeli bejárata felé.

10

- Nem kellett volna szereznünk valahonnan egy pórázot? - lihegte Zombory Zorro után kapkodva. - Mi lesz, ha szem elől tévesztjük?

- Nem tévesztjük - dörmögte az Angol. Futás közben sem vette ki a szájából a pipáját, mintha attól tartott volna, hogy jönnek a kicsik és kikapják a kezéből. - Ha észreveszi, hogy messze előttünk jár, megáll.

Zorro többször is megkerült egy fát, majd valóban megtorpant. Feléjük fordította a fejét, és halkán felnyüstített.

- Szagot fogott? - kérdezte reménykedve Zombory.

- Ellenkezőleg - igazította meg a pipát a fogai között az Angol. - Tanácstalan.

A kutya valóban tanácstalannak látszott. Átcikázott a fák között, s felkapaszkodott arra a lépcsőfeljáróra, amely a bejárathoz vezetett. Megszagolta az ajtófélfákat, aztán bevette magát a szépen nyírt bokrok közé.

- Meddig futunk utána? - érdeklődött Zombory, oldalára szorítva a tenyerét. Az Angol nem szólt semmit, csak ügetett, mintha nem is ember lenne, hanem gép. Zombory elképzelni sem tudta, honnan veszi a kitartást a futáshoz.

Fél óra alatt megkerülték a kórházat. Mindeközben átmásztak néhány kerítésen, belefutottak egy farakásba, beleestek egy gödörbe, amelyet ki tudja ki és miért ásott éppen egy baromfiudvar közepére, nem utolsósorban pedig bekeveredtek a baromfik közé, akik egyre növekvő erejű, felháborodott kotkodácsolással utasították vissza a közeledésüket.

Mire visszaértek kiindulási pontjukhoz, csapzottak voltak, kiábrándultak, kék-zöld foltokkal teli, hajjukban tollak ültek, ruhájukat gyanús pecsétek díszítették.

Zombory elhaló kiáltással a földre vetette magát, és ott is maradt mozdulatlanul. A kutya körbeugrálta, majd megkönnyebbülten pisilni kezdett egy borókabokor mellett.

- Ezzel az úttal... tartoztunk az... ördögnek - panaszkodott Zombory. - Kellett ez... nekünk?

- Kellett - mondta mély meggyőződéssel az Angol.

- Ugyan... miért?

- Megbizonyosodhattam róla, hogy Zorro egészen kiváló kopó.

- Azért, mert... nem talált semmit?

Az Angol megcsóválta a fejét.

- Ott ahol nincs semmi, ott nem is lehet találni. Most legalább feketén-fehéren bebizonyosodott.

- Micsoda?

- Hogy nincsenek itt a kicsik. És Sofie sem volt itt. Ha idehozták volna, a kutya biztosan megérezte volna.

- Hát jó - ismerte el Zombory. - Ez is valami. Most aztán mit csinálunk?

Az Angol ekkor arra a meggondolatlan lépésre szánta rá magát, hogy dohányt tömött a pipájába. Ami önmagában véve talán még nem is lett volna olyan nagy baj, csak hogy Sir Winston meg is gyújtotta. A pipa feje megremegett; Zombory behunyta a szemét attól való félelmében, hogy esetleg felrobban. A pipafejet azonban jó anyagból készítették: füstölt csupán, de nem robbant.

A kutya kaparni kezdte a földet, amikor megpillantotta az Angol kezében füstölgő pipát. Lesunyta a fejét és szomorú tutulásba fogott.

- Mi a fene történt vele? - nyugtalankodott Zombory.

Az Angol megsimogatta a kutya fejét.

- Okos kutya. Tüzet jelez.

Tovább aztán már nem folytathatták Zorro képességeinek a taglalását, mert a bokrok között felbukkantak a többiek.

Nem is kellett volna megkérdezni tőlük, sikerrel jártak-e, csalódott arckifejezésük önmagáért beszélt. Az Angol kiverte pipájából a hamunak azt a részét, amely nem potyogott ki a fején tátongó réseken keresztül, és elégedett örömmel nézett rájuk. Zorbory el sem tudta gondolni, hogy képes ilyen idióta kifejezést erőltetni a képére.

- Széna vagy szalma? - kérdezte Sir Winston.
- Nulla - mondta lerogyva Wauni. - A nagy semmi.
- Eeee... mi volt odalent?
- Raktár. Nincsenek rejtett ajtajai, sőt alatta sincs üreg.
- Honnan... tudják?

Karahan Julia van der Haasra mutatott.

- Julia megnézte a varázsvesszejével. Sehol sem mutatott semmit.

A varázsvessző két ágacska volt, amelyet valamelyik bokorról tört le az asszony, s most csalódottan a boróka alá hajított.

Xavier doktor cigarettát húzott elő a zsebéből, és rágyújtott.

- Sajnálom. Nagyon sajnálom - mondta, miközben kifújta a füstöt. - Rajtam nem múltott a dolog. A magam részéről elképzelhetetlennek tartom, hogy itt bujkáljanak a közelben. Évek óta vagyok itt, észrevettem volna. És mások is észrevették volna. Különben hogy tetszett a kutya, Sir Winston?

- Csodálatos - rebegte áhítattal az Angol. - Nem adná kölcsön egy kis időre, doktor? Eljátszanék még veled holnap délelőtt.

- Felőlem végleg elviheti - legyintett könnyedén Xavier doktor. - Úgysem törődik velem más, csak a gondnok, meg én. Ő is inkább a dogokat kedveli. Fel sem tűnik majd neki, hogy Zorro lelépett.

- Mennyibe kerül, doktor? - kérdezte Sir Winston a zsebe felé tapogatózva.

- Ugyan már - hátrította el az ajánlatot Xavier doktor. - Ajándék. Némi kárpótlás azért, hogy nem találtak semmit. Hát akkor, viszlát, Zorro. Becsüld meg magad az új gazdádnál.

Zorro félrehajtotta a fejét, és az Angolt figyelte. Mintha értette volna, miről folyik a terefe. Amikor aztán Sir Winston csettintett neki, egyetlen, szépen kivitelezett ugrással elfoglalta a helyét a terepjáróban, a kormány melletti ülés lábánál.

- Látjuk még egymást? - kérdezte kapuig kísérve az éjszakai vendégeket Fortunio doktor.
- Még az is előfordulhat - mosolygott az Angol, aki ekkor már a kutya fülét vakargatta. - A sors útjai kiszámíthatatlanok.

Pedig dehogyis azok.

A délelőtt fagyos csendben telt el, pedig szép volt az idő. A természet mintha csak meg akarta volna mutatni, hogy a tél beköszönte előtt tud még igazi nyarat produkálni. A nap melegen tűzött, csupán a levegőben szálldosó ökörnnyál jelezte, hogy visszavonhatatlanul beköszöntött az ősz.

Amikor Zombory kilépett a sátrából, az Angol már a kutyájával játszott. Zorro egyik pillanatról a másikra gazdájának ismerte el Sir Winstont, s úgy viselkedett, mintha már nem is emlékezne vissza korábbi életére. Látszott a szemén, hogy lesi az Angol minden kívánságát.

- Hogy aludt? - kérdezte az Angol Zomboryt, amikor megpillantotta. - Nem zavarta a kutyaugatás?

- Miért? Uगतott? - kérdezte Zombory zavartan. - Úgy aludtam, mintha leütöttek volna.

- Zorro jelezte, hogy nagy a sürgés-forgás odakint.

- Sürgés-forgás?

- Azt hiszem, Mrs. Palmer hazalátogatott.

- Hova haza?

- Vissza a sátrába. Lehet, hogy még mindig ott van?

Nem volt ott. Erről Zombory azonnal meggyőződhetett, amint bedugta a fejét Pamela Palmer sátrába. A kutya ott ugrándozott mögötte, majd egyszerre csak lekushadt és a sátor belseje felé figyelt.

- Nyugalom - csitította az Angol, aki ott állt mögötte. - Ezek szerint nincs idebent.

- Nincs - mondta Zombory.

Zorro azonban nem így gondolta. Uगतott néhányat, aztán berontott a sátor belsejébe. Körbeforgott, majd bekúszott Mrs. Pamela Palmer ágya alá.

- Jössz ki onnan! - mordult rá Sir Winston. - Jól nevelt kutya nem kaparászik hölgyek ágya alatt.

Zorro azonban ugatott az illemszabályokra. Orrát előredugva, kurrogva és morogva rángatni kezdett valamit.

- Te jószágos ég! - fohászkozott Zombory. - Mi a csoda az?

Egy deszkalap volt. Aztán még egy, majd még egy. Korhadó deszkalapok, amelyek ki tudja, hogyan kerültek az ágy alá.

Zombory térdre vetette magát, és kirántotta a deszkák közül a kutyát.

- Mars ki innen! Úristen, hiszen ez egy jókora üreg, és... volt benne valaki!

Az Angol előhúzta a pipáját és a fogai közé szorította.

Zombory úgy érezte, menten rászakad a sátor teteje.

Az üreg aljában Salazar doktornő tépett, szakadt, vérfoltos blúza hevert.

13

Lamartin nem egyedül jött, hanem hozott magával valakit. Zombory úgy emlékezett, látta már a fickót, bár azt meg nem tudta volna mondani, hol. Az Angol viszont olyan barátságosan köszöntötte, mintha régtől fogva ismerné.

Lamartin leugrott a terepjáróról, s baszk sapkás utasára mutatott.

- Ő Gabriel. A hulla-találó.

Gabriel vigyorgott, mint akinek tetszik a címe.

- Különbén pásztor - mondta Lamartin. - Megy fel a juhaihoz a domboldali legelőre. Ha itt végeztünk, felviszem.

A kocszi motorháztetejére tett egy paksaméta papírt, nem törődve vele, hogy a karosszéria ugyancsak meleg a motortól.

- Találtam maguknak valamit - mondta bágyadt hangon. - Jó egy héttel ezelőtt megkértem egy ismerősömet a központban, hogy nézzen utána az itteni eltűnéseknek száz évre visszamenőleg. Tessék, itt vannak! Hetven eset. Értik? Hetven, száz év alatt!

Gabriel bólogatott, mintha neki is túl sok lenne a hetven eset.

- Nézze például ezt - mutatott Lamartin egy számárfüles lapra. - A Globe-ban jelent meg. Ez az újság már nyolcvan évvel ezelőtt megszűnt. Nézzon csak ide. Itt a címe: Blondois kereskedő rejtélyes eltűnése. Olvassam?

- És fordítsa is - mondta a hátuk mögött felbukkanó Cartwright.

„1903. június 12. Tudósítónktól. Rejtélyes eltűnés foglalkoztatja a pireneusi kis falvak egyikét. Közvetlenül a spanyol határ mentén nyoma veszett egy kereskedőnek, bizonyos C. Blondois úrnak. Nevezett egy harmatos reggelen indult el a hegyek között vezető úton maga hajtva bricskáját, hogy meglátogassa nemrégiben férjhez ment lányát egy másik falucskában. Estére kelve a bricska üresen érkezett meg a gazda házához. Semminemű erőszaknak nem látszott nyoma, Blondois úr azonban szőrén-szálán eltűnt. A csendőrség napok alatt sem tudott a nyomára bukkanni. Két héttel az eltűnés után aztán megtalálták Blondois holttestét, amelyen különös sérülésnyomok mutatkoztak. Többek között hiányzott a szíve. Tudósítónk értesülése szerint a babonás lakosok bizonyos kis lényekre, a kicsikre gyanakszanak, akik állítólag ott laknak már nagyon régen a hegyek között, és időről időre elrabolnak valakit. Megölik és kivágják a szívét. Tudósítónk e babonák nyomába eredve kiderítette, hogy a falusi lakosok nem csak babonákat őriznek a fejükben, hanem azoknak a neveit is, akik hasonló módon vesztették életüket. Egyesek szerint még a forradalom alatt sem szüneteltek a rémtettek, csak hogy akkor a forradalmárok nyakába varrták őket, később pedig, a restauráció idején a nemesurak bosszújának tartották. A falusiak azonban meg vannak győződve róla, hogy a kicsik a tettesek. E sorok írójának volt alkalmja több helyi lakossal is beszélni, közöttük Camber abbéval egyik falu papjával. A pap szerint, bár e népek rendkívül babonásak, mint a hegyekben lakó emberek mindenütt a világon, félő, hogy mégis vagyon valami igazság a szavaikban. Ha mások nem, hát a gonosz lelkek tehetnek efféle istentelenségeket. Egy másik abbé - nevét kérésére kénytelen vagyok elhallgatni -, még azt is megkockáztatta, talán itt, a Pireneusok között található a pokolba való lejárát, amelyet annyian hasztalan kerestek...”

- Blablابل - mondta végül Lamartin, és becsúsztatta a papírt a többi közé. - Vagy ezt nézzék itt! - Újabb lapot vett a kezébe, és olvasni kezdte:

„Ezt a történetet én, Pierre Mointroux vettem papírra, és úgy mesélem el nektek, ahogy apámtól hallottam, ő az ő apjától, ő meg az én dédapámtól. Azt mondják, akkoriban történt a dolog, amikor Robespierre, hogy szálljon átok a nevére, a fejeket hullatta Párizsban. Ekkortájt kezdtek eltűnedezni az emberek a falunkból. Sokan azt hitték, a Közrendi Bizottmány emberei hurcolják el őket, mert azok válogatás nélkül mindenkit elhurcoltak, csak aztán, amikor az ő megbízottjának és nejének is nyoma veszett, erősödött meg a kétely bennük. - Mi persze sejtettük, hogy a kicsik keze lehet a dologban, és meg is tettünk ellenük minden óvintézkedést - mondta nagyapámnak a dédapám, amikor elmesélte neki a dolgot. Aztán így folytatta: - tudtunk a kicsikről, jóllehet látni nemigen látta őket senki. Az a szóbeszéd járta, hogy ha

valaki megpillantja őket, azon nyomban meghal, bár ez azért nem egészen lehet így, hiszen többen is találkoztak velük, mégis életben vannak. Csak az a furcsa a dologban, hogy aki megfigyelhette volna őket, sem tudta megnézni, kicsodák-micsodák, mert soha nem mutatják az arcukat. Bő lebernyegekben járnak, amelyek eltakarják őket, még a végtagjaikat sem dugják ki alóluk. Többen azt mondják, talán nincs is semmi a köpenyük alatt, mert ha gonosz lelkek, akkor mivégre nekik a test, nem igaz?

Az is lehet, hogy örökké élnek, mivel sem orvosra nincs szükségük, sem temetőre. Soha nem bukkant még senki a kicsik maradványaira - lehet, hogy az sincs nekik. Ha letelt az az idő, amelyet itt, a földön kell eltölteniük, egyszerűen csak levegővé válnak, mint a felszáradó harmat.

Azt is mondják, hogy amikor betelik a hold, márpedig az gyakran betelik, feláldoznak valakit szörnyű isteneiknek. Ezért rabolnak el embereket, ezért tűnnek el némelyek közülünk.

De visszatérve a rebellió időszakára, a Bizottmány emberei eljöttek hozzánk, kit megfenygettek, kit megverték, kit megöltek egy hordozható nyaktiló által, de a Bizottmány két eltűnt tagját csak nem sikerült előtalálniuk. Ezért aztán nyakastak még egy kicsit, majd eltávoztak.

Korábban említettem, hogy soha senkinek nem sikerült megpillantania egyetlenegy sem közülük. Ez így igaz, volt azonban pár apróság, amit mégiscsak sikerült szemügyre vennünk, s amely feltétlenül tőlük származott.

Az egyik egy kőből készített kés volt, amelyet - ameddig a birtokunkban volt - sokan megcsodáltunk, később aztán Derville márki elkoboztatta, és a kastélyába vitette. A kés fekete kőből készült és mindenféle cifraságok voltak a nyelén. Sokan mondják, hogy a kicsik ezzel vágják ki azoknak a szerencsétleneknek a szívét, akiket elrabolnak.

Később még egyébre is mondták, hogy ez is a kicsiktől való. Ez egy kőhenger volt, vagyis nem is annyira henger, mint inkább tárcsa. Talán malmuk van a kicsiknek, és ezzel őrlik a lisztjüket. Bár ahhoz vetniük is kellene, ahhoz meg földjüknek kellene, hogy legyen, de hát nekik aligha lehet, mert ha lenne, tudnánk róla.

Amikor vége lett a forradalomnak a márki házából is eltűnt valaki, méghozzá a márki feleségének kedvenc komornája. Őt később megtalálták holtan, kivágott szívvel. Le is tartóztattak egy legényt, aki köztudottan csapta a szelet a komornának, de az fűtyült rá, mivel a márki kocsisát látogatta éjszakánként.

Ezeken túl is meg kell még emlékezni valakikről, akik bár nem olyan titokzatosak, és nem is olyan gonoszak, mint a kicsik, mégis tőlük is tartottak a népek - a dédapám szerint legalábbis. Ezek a valakik a mocsári emberek voltak.

Hogy kik voltak ők? Nagypámnak erre a kérdésére nem tudott dédapám igazán válaszolni. Azt mondta, a mocsári népek emberemlékezet óta a lápban laknak, abból élnek, amit a láp ad nekik, ezt aztán beviszik a vásárra, és vesznek érte, amire szükségük van. A lápi embereket senki nem szereti, mert vadak, büdösek, és kegyetlenek. A legkisebb sértést is kíméletlenül megtorolják. Persze, nem úgy, hogy megverekszenek a csúfolódókkal, nem, ehhez ők véznák és erőtlének, hanem sokkal borzalmasabb módon. Becsalják a lápba a szerencsétleneket, és hagyják, hogy ottvesszenek.

Dédapám úgy hallotta valakitől, hogy a lápi emberek valaha gazdagok voltak, a mocsár szélén éltek, csakhogy megjelentek a kicsik, és tönkretették a gazdaságaikat. Megölték az asszonyaikat, a lányait; főleg a kisgyerekekre vadásztak. A lápi emberek - akik ekkor még persze nem voltak azok - bemenekültek a lápba, mert a kicsik oda nem tudták követni őket.

Állítólag azóta is dúl a harc a lápi emberek és a kicsik között: egymás ádáz ellenségei, a lápiak az egyedüliek, akiktől a kicsik tartanak.

Dédapám beszélt egyszer egy lápi emberrel, aki viszont egészen mást mesélt neki. Szerinte él a körükben egy történet, amely megmagyarázná az ősi ellenségeskedést köztük és a kicsik között. Állítólag nagyon régen történt a dolog. Akkoriban sem ők - a későbbi lápi emberek -, sem pedig a kicsik nem itt éltek, a Pireneusokban, hanem valahol másutt, talán nem is Európában. A kicsik rajtuk, alattvalóikon uralkodtak: dolgoztatták őket, kínozták, és sokakat meg is öltek közülük. Egyszer aztán a kicsiknek valamiért menekülniük kellett: ide jöttek régi hazájukból, a hegyek közé, de hoztak magukkal jó néhány alattvalót is, akik másféle emberek voltak, mint a kicsik. Hogy miképpen történt is, ezt valójában senki nem tudja. Elég az hozzá, hogy itt telepedtek le, a Pireneusokban. Az alattvalók dolgoztak nekik és hagyták feláldozni magukat.

Nem sokáig. Egy éjszakán felkerekedtek, bementek a lábba, és nem jöttek ki többé, csak olyankor, amikor biztosak voltak benne, hogy a kicsik nincsenek a közelben. Azóta nagy az ellenségeskedés a láb fiai és a kicsik között. De bármekkora is: a láb gyermekei el nem mondanak róluk semmit. Ha kérdezed őket, úgy tesznek, mintha nem is értenék, mit kérdezel.

A kicsik néhányszor megpróbálták a lápi embereket - szökött szolgálkat - ismét uralmuk alá hajtani, de nem sikerült nekik. Ezért aztán a távolabbi falvakból ragadtak el embereket. A lápi népek pedig úgy megtanulták a kicsik elleni harcot, hogy a kicsik határozottan tartanak tőlük.

A következőkben még majd mesélek nektek az egyszarvúról is, amely a minap is feltúrta egy család kertjét, de nem bántotta senki, mivel az egyszarvú köztudottan boldogságot hoz.”

Lamartin ezt a lapot is ráejtette a motorháztetőre, aztán összevonta a szemöldökét.

- Mit szólnak mindehhez?

Megkövülten álltak, csak az Angol forgatta a kezében a pipáját.

- Ha feltételezzük, hogy a kicsik már a forradalom előtt itt éltek, tehát az önök híradásának megfelelően a XVI. században jöttek át Európába, ebben az esetben igencsak valószínűtlen, hogy a liliputiaknak bármi közük is lehetne hozzájuk - fejtegette Lamartin. - Ez vonatkozik az iskolára, de a kórházra is, bár a felszámolt lepratelepet - amelynek a helyén ma a kórház áll - nagyon régen alapították. A második számú újságcikk leírása szerint a kicsik a láb körül éltek, és gyakran kerültek összeütközésbe a titokzatos lápi néppel, amelynek ma már nincs nyoma, lévén, hogy a láb kiszáradt. A láb szélén ma termőföldek vannak és legelők, persze néha még ki-ki bukkan föld alól egy-egy régi kődarab...

Gabriel, a pásztor a kocsihoz lépett, és belenézett Lamartin papírjaiba. Nem fogta meg őket, csak nézegette, mintha ki tudja, mit látna rajtuk. Egyszer aztán megszólalt. Rekedt, izgatott hangon, mint amikor elbitangolt kecskéit keresi.

- A lepratelep... nem ott volt, ahol most a kórház...

Először fel sem fogták, mit mondott Gabriel. Jó néhány másodpercnek kellett eltelnie, mire Zombory tudatáig hatoltak a szavai.

- Hogy mondta, Gabriel?

Gabriel megsimogatta sörtés képét, aztán szívott egyet nagy, horgas orrán.

- Azt mondtam, hogy... a lepratelep nem ott volt, ahol most a kórház áll.

- Hogyhogy nem ott volt? - hökkent meg Lamartin. - Nekem mindenki azt mondta, hogy ott.

Egyszerre belészorult a szó. Ahogy jobban visszaemlékezett rá, csak azok mondták neki, hogy a hajdani lepratelep helyén áll a kórház, akik maguk sem voltak benne biztosak. Például a polgármesteri hivatalban, vagy a csendőrség központjában.

- Pedig nem ott volt az - rázta meg a fejét Gabriel.

- Akkor hol volt?

- A láp túlsó oldalán - mondta Gabriel. - Jó tíz kilométernyire innen. A bozótosban. Arrafelé nem jár senki.

- Mikor zárták be, nem tudja?

Gabriel megvonta a vállát.

- Amikor a nagyapám gyerek volt, már nem működött. Kifogytak a leprások, akik meg mégiscsak megkapták, máshol gyógyították őket. Csak annyi tudok, hogy nem szabad arrafelé járkalni. Senkinek.

- Miért ne lenne szabad? - kérdezte Alec Ferguson.

Gabriel megvonta a vállát.

- Mindenki tudja, hogy a lepra ragályos. Azok az átkozott kis férgek, a baktériumok, ott leskelődnek, és ha bárki odamegy, elkaphatja a betegséget.

- Maga még sosem járt ott?

- Nem én - köpött ki Gabriel. - De volt, aki járt.

- Beszélt ilyenekkel?

Gabriel megrázta a fejét.

- Velük nem lehetett beszélni. Mert nem jöttek vissza soha. Bementek a telepre, elkapták a betegséget, és nyomban meg is haltak. Azóta aztán nem jár arra senki. De ismertem valakit, aki járt. Albert-nek hívták, fenegyerek volt, együtt jártunk az iskola mellé. Egy napon Albert megharagudott a tanítóra, és azt mondta, két napig nem jön iskolába. Tanulja meg a disznó - mármint a tanító -, hogy vele nem lehet így viselkedni. Albert-nek ugyanis a tanító - már elfelejtettem, hogy hívták - megrángatta a fülét. Albert erre kiugrott az ablakon, és usgyi! Amilyen vad kölyök voltam akkoriban, én is a barátom után ugrottam. Kaptam is érte az apámtól a fenekemre. Csak nagy sokára értem utol Albert-t, aki éppen a hajdani lepratelep felé tartott. Igyekeztem lebeszélni róla, de ő csak ment komoran, leszegzett fejjel. Ahogy a közeli dombocskáról lenéztünk a telepre, inamba szállt a bátorságom, és azt hiszem egy kicsit Albert-nek is. Csakhogy számára akkor már nem volt visszaút. Ha nem megy be a telepre, elmeséltem volna a többieknek, akik gyávának tartották volna érte. Hát ilyen törvények uralkodtak akkor mifelénk. Bárkinek, ha kimondott valamit, állnia kellett a szavát.

- Hogy nézett ki a lepratelep? - kérdezte izgatottan Cartwright.

- Ha jól emlékszem, csak egy nagy építményt láttam a völgy közepén. Olyasféle volt, mint azok az izék Egyiptomban, vagy hol.

- Piramis? - nyögte Zombory.

- Olyan. Albert akkor azt mondta, éppen csak átfut a lepratelepen, várjam meg a túlsó oldalán. Jó félórát kellett kerülnöm, amíg odaértem. Vártam rá egy órát, de nem jött. Visszamentem, hátha mégis csak meggondolta magát és ottmaradt, de nem volt ott. Láttam a lába nyomát a fűben. Egyenesen afelé a magas izé felé vezetett.

- Milyen magas lehetett? - kérdezte az Angol.
- Három méter, négy? - találgatta Gabriel.
- Miből épült?
- Földből vagy téglából. Csak arra emlékszek, hogy zöld volt, mert fű borította az oldalát.
- Nem járt arra azóta sem?
- Nem én. Nem jár arra senki. Még nagyon régen jöttek erre doktorok, akik azt mondták, hogy veszélyes a hely. A baktériumok csak alszanak, de bármikor felébredhetnek.
- Mi lett Albert-tel?
- Soha nem látta senki. Sokáig keresték, még a csendőrség is kérdezősködött, de nem jutottak a nyomára. Arra gondoltak, hogy beállt a légióba. Hiszen mindig arról beszélt, hogy egyszer úgyis otthagyja azt a szemét iskolát, és beáll a légióba. De nem állt be. Én biztos vagyok benne. A kicsik kapták el a lepratelepen.
- Úgy gondolja, hogy ott tanyáznak a kicsik?

Gabriel megvonta a vállát.

- A kicsik mindenütt ott tanyáznak. Lehet, hogy most is itt vannak körülöttünk, és fülelnek. Hallgatják, miről beszélünk. Aztán, ha úgy ítélik meg a dolgot, elkapnak bennünket. Én már felkészültem rá. Mondtam is az asszonynak, ha egyszer nem jövök haza, a kicsik kaptak el.

Az Angol a fogai közé szorította a pipáját, és Gabrielre nézett.

- Tudja, kicsoda maga, Gabriel? - kérdezte olyan kemény franciasággal, hogy a pásztor rémülten rezzent össze.
- Mit mond?

Lamartin fordított franciáról-franciára.

- Ki vagyok? - kérdezte meglepetten a pásztor, amikor végre megértette a kérdést.
- Az, akinek a nevét viseli. Tudja, hogy az angyalok hírvivők? A jó hír hordozói. Hát maga is egy ilyen angyal, Gabriel.

Azt azért elfelejtette mondani, hogy vannak bukott angyalok is, akik, ha hoznak is híreket, aligha örülnek nekik a címzettek.

Márpedig az a hír, hogy megtalálták végre a kicsik rejtekhelyét, lehetett rossz hír is.

14

Egyelőre azonban örültek neki. Egyedül Karahan professzor simogatta idegesen az állát.

- Elkapjuk őket - dörzsölte össze a tenyerét Cartwright. - Végre elkapjuk őket.
- Annyira biztosak benne, hogy valóban ott bujkálnak? - hitetlenkedett Julia van der Haas. - Hátha csak vaklárma az egész.
- Ott vannak - erősködött Cartwright. - Ott kell lenniük, másutt nem lehetnek.
- Munkahipotézisnek mindenestre megfelelő - dörmögte Wauni professzor.

- Akkor hát nézzünk szembe a tényekkel - mondta Zombory, egyetlen pillanatra behunyva a szemét. - A kicsik a lepratelepen rejtőznek. Vajon mióta?

- Azt csak a jó isten tudja - legyintett Ferguson. - Ha már a francia forradalom óta itt vannak...

- Sőt, már előtte is itt voltak.

- Eszerint az a forrásunk, hogy Teotihuacanból szöktek el, hitelesnek mondható.

- Ki kételkedett benne?

- Még a XVI. században menekültek ide. És nem egyedül. Magukkal hozták jó néhány alattvalójukat, akik nem tudtak idejében lelépni tőlük. Majákat, vagy aztékokat. Itt is szolgálóikként bántak velük, mígnem egyszer csak megpattantak tőlük és behúzódtak a mocsárba.

Gabriel bólintott.

- Féltek is tőlük. A kicsik nem féltek senkitől, csak a mocsári, vagy lápi emberektől. Azok nagyon ismerték őket.

Az Angol megkocogtatta a pipája fejét.

- Úgy gondolom, hogy a lepratelep nagyon régi lehet. Valószínűleg a XVI. században keletkezett. Ne feledjék, a lepra akkoriban nem volt ismeretlen Európában. Ha utánanéznék a levéltárakban, bizonyára találnak anyagot az alapításával kapcsolatban.

- Erre most nincs időnk - tiltakozott Ferguson. - De megpróbálom elképzelni az elképzelhetetlent. Gondolják csak el: a kicsik megérkeznek egy ismeretlen kontinensre, és máris megoldást találnak a rejtőzködés problémájára. Nem zseniális?

Az Angol megingatta a fejét.

- Ne túlozza el a kicsik képességeit, Alec. Hiszen azon az elrabolt hajón voltak európai tengerészek is, akiket szintén visszakényszerítettek Európába. Bizonyára akadt köztük olyan, aki ismerte a pireneusi lepratelepet. A kicsik olyan helyet kerestek, ahol elrejtőzhetnek mások elől. Valamelyik spanyol tengerészből szedhették ki a telep helyét. Idejöttek, és a hatalmukba kerítették.

- Hihetetlen - morgott Julia van der Haas. - Senki nem vette észre, hogy nincs valami rendjén a lepratelep környékén?

- Képzeld magát a késő középkorba, Julia - mosolygott az Angol. - Először is, mindenki irtózott a leprásoktól, még a családtagjaik is magukra hagyták a szerencsétleneket. A leprások persze kijártak az utakra kéregetni, csak hogy csengőt kellett rázniuk maguk előtt, hogy mindenki elmenekülhessen előlük, a nekik szánt adományokat pedig lehelyezték a földre. Nem találkozhatott, és nem érintkezhetett velük senki. Másodszor, a leprások, hogy sebeiket elfedjék az egészségesek elől, csuklyás lebernyegekben jártak. Nekem eliheti: senki nem óhajtott benézni a csuklyájuk alá. Természetesen akadhettek olyan jólelkű, karitatív személyek, akik bemerészkedtek közéjük, hogy ápolják őket, csak hogy ők is vagy barátcsuhában, vagy apácaruhában jártak. Értik? A kicsik nyugodtan elrejtőzhetek a középkori ruhák alá, senki nem fedezte fel, hogy különböznek a „normális emberektől”. Ha pedig valaki mégiscsak megpillantotta az arcukat, nem gondolhatott másra, mint hogy a lepra változtatta el a vonásaikat. Azonkívül... bizonyára már akkor is a hatalmukban tartottak felelős embereket, akik intézkedtek helyettük.

- Csak hogy a lepratelepet később felszámolták.

- Talán megjárták, hogy elköltöznek, talán azt, hogy valamennyien meghaltak - ennek a gyakori egyéb járványok miatt hitelt is adhattak -, közben pedig szépen visszaszivárogtak a telepre. A hatóságok azt hitték, a lepratelep már nem létezik, pedig a valóságban nagyon is létezett.

- És az élelmezésük? Már nem kéregethettek, mint amikor még leprások voltak.

- Megtalálták a módját. A hatalmukba kerítettek keresztül.

- Le kell csapnunk rájuk - türelmetlenkedett Wauni. - Mielőtt még valami visszafordíthatatlan történik.

- Úgy van - helyeselt ekkor már Karahan is.

- Megtesszük - bólintott az Angol. - Életbe lép tervünk azon része, amelyet arra az időpontra rögzítettünk, amikor megtaláljuk a kicsik rejtekhelyét.

- És... mi lenne az? - kérdezte Lamartin.

- A találékonyság - mondta az Angol. - Arra építettük a tervünket, hogy mi sokkal találékonnyabbak vagyunk, mint ők. Sokkal gyorsabban alkalmazkodunk a váratlan eseményekhez, mint azok, akik évszázadok óta elzárva élnek egy elszigetelt mikrovilágban.

- Gondolja, hogy ez elég lesz ellenük? - kérdezte kételkedve a csendőr.

- Elég - biccentett az Angol magabiztosan.

Nem volt elég.

A lepratelep

1

A találékonyságon kívül persze azért más is volt a tarsolyukban. Két órán át pakolták a terepjárót, amíg végre befejezték a rakodást.

- Jó lenne terepszemlét tartanunk - bizonytalankodott Ferguson. - A hadvezérek is megtekintik a csatamezőt, mielőtt parancsot adnának a támadásra.

- Erre már nincs időnk - rázta meg a fejét Zombory az órájára pillantva. - Rövidesen leszáll az este. Tiszta idő van, szépen látszik majd a hold.

- Az évszázad legfényesebb éjszakája - sóhajtott fel Cartwright.

Gabriel pokrócba csavarva ült a borókabokrok előtt, kezében szivar vöröslött, mellyel az Angol kínálta meg.

- Magunkkal visszük? - intett felé a fejével Ferguson.

- Jönni akar. Hadd jöjjön. Nem árt, ha többen vagyunk.

- És ha ő is...?

- Majd megfigyeljük. Sokkal rosszabb, ha nemet mondunk neki.

- Nem kéne szólni Fortunio doktornak?

- Elkéstünk vele. Ezt már magunknak kell végigcsinálnunk.

Mielőtt elindultak volna, Zombory beszámolt róla, mit találtak Mrs. Palmer sátrában, pontosabban az ágya alatt.

- Te jó ég! - fohászkozott Julia van der Haas. - Ki az ördög bujkálhatott ott? Egy pasas?

- Nincs jelentősége - mondta Zombory, miközben úgy érezte, soha nem volt még a világon semminek sem nagyobb jelentősége. - Csupán azt jelenti, hogy Mrs. Palmer... nem tartozott köztünk.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy... hozzájuk tartozott?

- Nagyon úgy néz ki a dolog. Sokszor beszéltünk már róla, de jó, ha ismét az eszükbe vésik, hogy nem ismerjük a kicsik igazi erejét. Lehet, hogy messziről meg tudnak bénítani bennünket. Hatalmukba kerítik az agyunkat, és azt csinálnak velünk, amit akarnak.

- Szép kilátások - sápadt el egy leheletnyit Wauni professzor.

Alec Ferguson ekkor a kezében tartott utazótáskába nyúlt, fejhallgatókat és az ingükre tűzhető mikrofonokat húzott ki belőle. Az összetekeredett készülékek nem nyújtottak biztató látványt. Ferguson azonban addig ügyeskedett, amíg szétválasztotta őket egymástól.

- Mi a csoda ez? - nézett feléjük meglepődve Karahan.

- Elővigyázatosság - magyarázta az Angol. - Ne feledjék, fogalmunk sincs róla, mi vár ránk.

- Mégis, mi a fene ez?

- Beindítunk a sátramban egy készüléket: ennek a jelzéseit fogja a fejhallgató. A készülék olyan hullámokat bocsát ki, amelyek zavarják az agy bizonyos receptorait. Másképpen szólva, van némi esélyünk rá, hogy megzavarja azokat a hullámokat, amelyek segítségével a kicsik megpróbálhatnak a hatalmukba keríteni bennünket.

- *Némi esélyünk?*

Az Angol bólintott.

- Mivel fogalmunk sincs róla, milyen hullámokkal dolgoznak, a védekezés is erősen bizonytalan. Lehet, hogy az egész nem ér hajítófát sem.

- Hát ez megnyugtató - húzta el a száját Julia van der Haas megpróbálva terjedelmes, szőke kontyára illeszteni a fejhallgatót. - Mikor tegyük fel?

- Legszívesebben azt mondanám máris, csak hogy ez esetben nehezen értenénk egymást. Talán elég lesz akkor, ha már elég közel leszünk a lepratelephoz. Valami hang azért átszűrődik a fejhallgatón: a legszükségesebbeket meg tudjuk beszélni, miközben a zavarás sem szünetel.

- Istenem - sóhajtotta Julia van der Haas. - Egyéb csodafegyver?

- Mindent a maga idejében.

Wauni professzor az órájára pillantott, és megcsóválta fejét.

- Nagyon kevés az időnk. Rövidesen feljön a hold. Meg fogjuk találni őket?

Zombory sóhajtott egy nagyot.

- Korábban magam is bizonytalan voltam benne, most viszont már jobban bízom a sikerben.

- Mi hozta meg a bizalmát? - kérdezte a professzorasszony.

- Gabriel. Látott egy piramist a telep közepén.

- És?

- Ha jól sejtjük, ezen az éjszakán több áldozatot is be akarnak mutatni az isteneiknek. Márpedig az áldozatot a piramis csúcsán illik bemutatni. A piramis köré gyűlnek, hogy megünnepeljék ezt a csak ritkán előforduló éjszakát, amikor Holdisten legközelebb van a Földhöz. Ott lesznek valamennyien a piramisinál.

- És ha nem? - kérdezte Lamartin.

- Erre ne is gondoljunk.

- És ha ott lesznek?

- Akkor jövünk mi.

Julia van der Haasnak azonban egyáltalán nem tetszett a többiek magabiztossága.

- Maguk szerint vannak a kicsik, és vagyunk mi. Hátha még mások is beleszólnak a háborúnkba?

- Ki még? - kérdezte az Angol.

Az asszony megigazgatta a kontyán a fejhallgatót, majd dühösen lekapta róla.

- Úgy érzem magam, mintha királlyá koronáztak volna, csak hogy a koronám két számmal kisebb a fejemenél. Hogy kik lehetnek ott még? Például a fehér köpenyes. Éppen maguk állítják, hogy a kicsik képesek némi agymegdolgozás után a mit sem sejtő nagyokat a hatalmukba keríteni. Mit tudják maguk, hányan lehetnek a segítők?

Ez aztán némiképpen elvette a kedvüket. Az Angol a fogai közé szorította mozgó fejű pipáját, és a semmibe meredt. Cartwright a fejhallgatóját igazgatta, Ferguson pedig Wauninak súgott oda valamit.

Végül is az Angol kivette a pipáját a szájából, és megvonta a vállát.

- Nem mérlegelhetünk. Itt az idő, cselekednünk kell. Mindig is tudtuk, hogy a mérkőzés két-esélyes. Vagy elkapjuk őket, vagy nem.

Julia van der Haas azonban még egyet csavart rosszkedvet termelő szerkezetén.

- Én inkább azt mondanám háromesélyes. Vagy elkapjuk őket, vagy nem...

- Ez csak kettő - mondta az akkurátus Karahan.

Julia van der Haas ránézett, majd megveregette a professzor vállát.

- A harmadik az, hogy mi is otthagyjuk a fogunkat, akárcsak jó néhányan már erről az elátkozott vidékről. Ezt akarta hallani?

- Ezt, de már megbántam - morogta vállai közé húzva a nyakát Karahan. - Mostantól kezdve legszívesebben egész reggelig nem hallanék semmit.

Pedig nemsokára meghallotta.

A kicsik dobolását.

2

A lepratelepnek mondott terület ott feküdt a lábuk előtt, mintegy tízméteres mélységben. Több domb közé beszorult völgy volt, amely hosszan elhúzódott keleti irányba. A dombok oldalait borító dús fűvet ezüstösre festette az éles holdsugár.

Karahan megcsóválta a fejét, és a Holdra nézett.

- Huszonötezer kilométerrel van közelebb, mint máskor. Remélem, nincs közöttünk holdkóros.

Gabriel eltátotta a száját, és ugyancsak a Holdra pislogott.

- Közelebb van, mint... máskor?

- Közelebb - bólintott Karahan.

- És... nem esik a fejünkre?

- Nem valószínű - rázta meg a fejét Karahan. - Annak idején Allah úgy odaszögelte az ég kárpitjára, hogy le nem jön addig, amíg az angyalok meg nem fújják a trombitákat.

- Érdekes - dünnyögte Gabriel. - Én még úgy tanultam az iskolában, hogy a Hold a Föld körül forog. Bár... őszintén szólva nemigen hittem el.

- Elavult elmélet - legyintett Karahan. - Ma már minden felvilágosult tudós tudja, hogy a holdat Allah szegezte az égre. Hát a szárnyas lóról hallott-e?

- Nem én - morogta Gabriel. - Az micsoda?

Tovább is folytatták volna a diskurzust, ha az Angol le nem inti őket.

- Itt az ideje, hogy feltegyék a hallgatót, és befogják szájukat. Csak akkor beszéljenek, ha feltétlenül szükséges.

Karahan Gabrielre kacsintott és engedelmeskedett. Közben pedig olyan képet vágott, amely szavak nélkül elárulta, mit akar mondani. Hogy a nagy felfedezések mindig fennakadnak a kicsinyes elmék rostáján.

- Mennyi az idő? - kérdezte Cartwright Waunitól.

Wauni az órájára pislantott.

- Tizenegy múlt pár perccel.

- Kíváncsi vagyok kívárlák-e az éjfélt.

- Miért várnák ki? Őket a hold izgatja, nem az óra.

Julia van der Haas eközben egyfolytában a piramist, és a környéket vizsgálta.

- Semmi - mondta aztán hirtelen. Maga is meglepődött, hogy olyannak hallja a hangját, mintha saját magával beszélgetne telefonon. - Jól hallanak engem? - kérdezte aztán rövid szünet után.

- Csak ha beszél - mondta Wauni.

- Egyem a szívét - sóhajtotta az asszony. - Van még néhány hasonló szellemesség a tarsolyában?

Könnyedén csevegtek, de csak úgy sütött róluk a feszültség.

Odalent, a réten békésen aludt a táj. A domboldalakon lecsorgott a hold fénye, és a piramist mintázó földhányás oldalában gyűlt össze tócsák formájában. A piramis maga tíz méter magas lehetett, oldalait fű borította. Belőle kiindulva széles út vezetett a végtelenbe. Vagy ha oda nem is, hát egy lapos tetejű domb oldalára.

Ez a domb nem piramis volt, hanem természetes képződmény. A völgy közepén feküdt, mintegy kettévágva azt. Mögötte még továbbfolytatódott a mező; azt a részt azonban ebből a pozícióból nem lehetett látni.

Zombory hanyatt dőlt és meglazította a fülén a hallgatót. Úgy gondolta, ha valóban megpróbálnák a hatalmukba keríteni, amint megérzi, azonnal visszacsúsztatja a helyére. Így legálább az éjszakai madarak énekét hallja.

A levelek alig lengedeztek az ágakon, a gyenge szél elült, mintha ő is az éjszakában gyönyörködött volna. Nyugodt volt minden, mintha a természet átadta volna magát a csodás éj varázsának.

Ekkor Zomboryban furcsa érzés kezdett motoszkálni. A lelke mélyéből jött, onnan, ahova csak ritkán merül el az emberi értelem. Ezt a mélységet hívják tudatalattinak, ahol elfeledett őseink árnyai kísértének bennünket.

Néhány percnyi befelé figyelés után megrázta a fejét, és visszacsúsztatta a helyére hallgatóját.

- Valami baj van - mondta aztán a pulóverére erősített aprócska mikrofonba.

- Milyen baj? - kérdezte az Angol.

- Nem tudom. Valamit elrontottunk.

- Csatlakozom hozzá - suttogta Julia van der Haas. - Nézzenek csak le a völgybe, nem mozdul semmi. Márpedig, ha valóban ünnepelni akarnának, már rég meg kellett volna kezdeniük az előkészületeket.

A völgyben valóban nem mozdult semmi. Mintha a Hold ezüst jegébe fagyott volna a világ.

- Talán rosszul számoltunk - mondta síri hangon Alec Ferguson. - Nem itt tartják az áldozati ünnepséget.

- Akkor hol az ördögben?

Lamartin csak ekkor szólalt meg. Nyugtalanul vibrált a hangja, mint aki lelkipurdalást érez a sikertelenség miatt.

- Csak itt bujkálhatnak. Erről kezeskedem.

- Ez esetben hol vannak?

Zombory hirtelen felkapta a fejét, és a piramisra meresztette a szemét. Majd továbbküldte a pillantását a széles, lankás domboldalra vezető úton.

- A Halottak Útja - mondta hirtelen.

Ferguson meghökkenve nézett rá.

- Micsoda?

- Ez a Halottak Útja.

- Miről beszél? - kérdezte az Angol értetlenül.

- Képzeljék el, hogy az az út, amit odalent látnak és a domboldalra vezet, a Halottak Útja.

Julia van der Haas megrázta a fejét.

- Lemaradtam volna valamiről?

Az Angol szájában megkoccant a pipa.

- Úgy érti, hogy...?

- Képzelje, hogy Teotihuacan fekszik előttünk.

- De nem az fekszik - csattant fel enyhe hisztériával a hangjában az asszony. - Ez nem Teoti... micsoda, hanem a Pireneusok.

- De onnan jöttek.

- Na és?

- Olyan helyet kerestek maguknak, amely hasonlít Teotihuacanra.

Az asszony még mindig nem értette. Olyannyira nem, hogy izgatottságában lekapta a fejhallgatót a fejről.

- Vigye el az ördög ezt a vacakot! Leveszem, mert úgy sincsenek itt!

- Tegye fel azonnal! - rivallt rá az Angol. Julia van der Haas kedvetlenül bár, de engedelmesskedett.

- Mitől van úgy becsinálva? Inkább ismerje el, hogy csődöt mondott az elmélete.

- Teotihuacan - ismételte Cartwright, majd kinyújtotta a karját. - Képzeljék el, hogy ez itt felettünk Teotihuacan. Mi keletre vagyunk tőle, egy domb tetején. Ez a piramis itt előttünk...

- A Nap Piramisa - mondta Wauni professzor. - Ha nem tévedek.

- Dehogyan téved. Ez valóban a Nap Piramisa. És az ott a Halottak Útja, amely *itt* nem fut egyenesen tovább, hanem kénytelen felkapaszkodni a domb oldalára. Képzeljék el, hogy nincs ott az a domb, és mi továbblátunk a völgyben.

- De ott van! - békétlenkedett Julia van der Haas.

- Képzeld azt, hogy nincs. A Halottak Útja tovább fut, és leszalad a domb túlsó oldalán. Vajon meddig tart az útja?

- A fenébe is! - kapott a homlokához Wauni professzor. - Hogy erre nem gondoltam!

Cartwright is és Ferguson is csodálkozva néztek Zomboryra. Csak Julia van der Haas nem értett még semmit, na és Lamartin. Gabrielt viszont nem is érdekelte az egész. Levette a fejhallgatót, egy fűszálat dugott a szájába, és gyanakodva nézegette az Allah által felszegzett holdat.

- Nem vonnának be engem is magasszínvonalú társalgásukba? - türelmetlenkedett a professzor-asszony. - Kezdem úgy érezni magam, mint Ivanuska az orosz népmesékben. Mindenki mindent ért, csak ő nem ért semmit.

Zombory az asszonyhoz lépett, és a völgy közepén emelkedő dombra mutatott.

- Ha ezt a helyet Teotihuacannak képzeljük, márpedig a fekvése hasonlít rá, akkor az a piramis, amit látunk, a Nap Piramisa, a dombon vezető út pedig a Halottak Útja.

- Ezt már hallottam.

- Képzeltben tüntesse el a dombot.

- Jól van. Eltüntettem.

- Most képzelje magát Teotihuacanba. Mit lát az út végén?

- A Hold Piramisát - mondta Julia van der Haas.

Zombory rámosolygott.

- Hát éppen erről van szó, asszonyom.

3

Gabriel még mindig a fűszálat rágcsálta, amikor Ferguson úgy zuhant mellé, mintha a holdból esett volna le.

- Emlékszik még arra a napra, Gabriel, amikor itt állt a dombon és a barátjára várt?

Gabriel meghökkenve nézett Fergusonra.

- Hogyne emlékeznék. Hiszen én mondtam, hogy itt álltam.

- Azt mondta, látott egy piramisféle építményt a völgy közepén.

- Ez az - mutatott a piramisra Gabriel. - Éppen ez az.

- Arra is emlékszik, amikor megkerülte a völgyet?

- Arra is emlékszem. Ott mentem a dombok tetején.

- Lenézett közben a völgyre?

- Persze hogy lenéztem. Hiszen Albert-t kerestem.

- Mit látott odalent?

- Albert-t nem láttam. És mást sem láttam.

- Annak az útnak a folytatását látta?
- Azt láttam.
- Hova vezetett? Úgy értem, hol volt a vége?

Gabriel lemutatott a völgybe.

- Hát a másik izénél.
- Mizénél?
- Piramisnál, na.

Lamartin eltátotta a száját.

- Van odalent egy másik... piramis is?

Az Angol akkorát ugrott, mint egy szöcske.

- Persze hogy van! Hiszen Teotihuacanban is két piramis található. Ez, ami itt van előttünk a Nap Piramisa. Ők pedig ma éjszaka Holdistennek áldoznak. Amit csak a Hold Piramisánál tehetnek meg.

- Uramisten - kapkodott levegő után Julia van der Haas. - Milyen messze van innen?

- Cirka egy kilométerre - mondta Gabriel. - Ha futunk, odaérünk.

- Igazítsák meg a fejhallgatókat! - adta ki az utasítást az Angol. - Aztán nyomás, hogy még időben odaérjünk.

Futottak, ahogy a lábuk és a tüdejük bírta.

4

Keresztülvágtak egy emelkedőn, és csak akkor torpantak meg, amikor a tetején túljutva ismét lejtteni kezdett a domboldal.

- Merre? - kérdezte Lamartin.

- Ereszkedjünk le - javasolta Cartwright. - Közelebbről többet láthatunk.

- De bennünket is könnyedén felfedezhetnek.

- Így is, úgy is közel kell mennünk hozzájuk.

- Váljunk ketté - javasolta Cartwright. - Két oldalról fogjuk közre őket. Ha a völgybe leereszkedő csoporttal valami történne, a másik csoport a segítségére siethet. A fejhallgatókon át úgylát halljuk egymást.

- Rendben van - bólintott az Angol. - Menjen maga, Ferguson, Karahan és Wauni. Mr. Zombory, jómagam, Mrs. Van der Haas, Lamartin hadnagy, valamint Gabriel lemászunk a dombról, és alulról közelítjük meg őket. Egyre azonban én is nyomtatékosan fel szeretném hívni a figyelmüket.

- Éspedig? - kérdezte Ferguson a pisztolyát igazgatva.

Az Angol megköszöri a torkát, mintha neheze érne a beszéd.

- Eeee... nem is tudom, hogy mondjam. Arra szeretném figyelmeztetni magukat... és magamat is, hogy ne higgyenek... ne higgyünk a látszatnak.

- Ezt meg hogy értsem? - kapta fel a fejét Julia van der Haas. - Úgy gondolja, hogy ha az Eiffel-tornyot látnám odalent, ne higgyem, hogy Párizsban vagyok?

- Körülbelül - mosolyodott el az Angol, bár semmi vidámság nem volt a mosolyában. - Valami hasonlóra gondoltam. Ha bárkivel is... izé... találkozunk, nem szabad azt hinnünk, hogy ő a miénk. Nem tudom, izé... világos-e?

Wauni lehajtotta a fejét és a földet piszkálgatta a lábával. Úgy értelmezte az elmondottakat, hogy rá aztán igazán nem tartozik a dolog.

- Szóval... ee... - nyöszörögte az Angol a pipája fejét forgatva -, hogy ha mondjuk... előkerülne valaki és... talán közeledne hozzánk... és talán azt mondaná..., hogy segíteni szándékozik nekünk, nem feltétlenül... kell azt hinnünk...

Zombory megnyugtató mozdulatot tett a kezével.

- Értem én... professzor. Ha előkerülne Mrs. Palmer, nem fogok ujjongva a nyakába hullani. Erre gondolt?

Sir Winston szájában megroppant a pipa.

- Lényegében igen. És arra, hogy én sem... én sem...

- Nem indulhatnánk már végre? - türelmetlenkedett Julia van der Haas.

Elindultak.

5

Éppen csak leértek a domb aljába, amikor Zombory fülhallgatójában megszólalt Cartwright hangja.

- Valaki követ benneteket.

Zombory tudta, hogy Cartwright zsebében ott rejtőzködik egy kicsi, radarhoz hasonló készülék, amelyet nemrég fejlesztettek ki az Intézetben. Elsősorban a föld alatt rejtőzködő nagyobb tárgyak észlelésére használták, de bizonyos körülmények között nyomkövetőnek is megtette. Hatótávolsága azonban korlátozott volt, alig néhány száz méter.

Zombory felemelte a kezét és megálljt intett.

- Cartwright szerint jön mögöttünk valaki.

- Ki lehet az? - suttogta Julia van der Haas felemelve a revolverét.

- Ki jön? - suttogta Zombory a mikrofonjába.

- Kicsi - susogott a válasz.

- Milyen kicsi?

- Honnan a fenéből tudjam? Gyorsan követ benneteket, szinte repül.

- Mikor ér ide?

- Fél perc múlva. Cirka.

Zombory felemelte a kezét, és nagyot kiáltott.

- Hasra!

Mintha géppisztolysorozat kaszálta volna le őket.

- Már ott is van! - suttogta a fülükbe Cartwright. Zombory felemelte a fejét. Apró árnyék mozgott valahol az ezüsttenger mélyén.

Aztán egyszerre csak váratlan dolog történt. A kicsi onnan érkezett, ahonnan nem várták. A hátuk mögül repült feléjük, mintha a holdsugarakról pottyant volna le. Könnyed ugrással előttük termett, majd az Angolra vetette magát.

Julia van der Haas nagyot kiáltott.

- Bukjon le, Winston! Bukjon le!

Sir Winston azonban mindannyiuk meglepetésére nem bukott le, hanem támadójával az ölében táncolni kezdett.

- Ne löjének! Ne löjének, az istenért!

- Mi történt? - rémüldözött Cartwright hangja a fülükben. - Történt valami?

- Csak... Zorro szökött utánunk - nyögte az Angol. - Nyughass már!

- A frászt hozza ránk - dörögte a fülükbe Wauni professzor. - Nem lehetett volna elzárni azt a dögöt?

- Ez nem dög - mondta sértődötten az Angol. - Ez egy angol kopó.

- Ha vége lesz ennek a bulinak, megeszem - fenyegetődött Wauni. - Mondja meg neki.

Az Angol odasúgott néhány hízelgő szót a kutyának, mire Zorro lekushadt a füre, és várakozva nézett rá.

- Mi legyen vele? - kérdezte a másik csoportból Ferguson. - Visszaviszik? Nincs már rá időnk.

- Velünk jön - mondta határozottan az Angol. - Hátha még szükségünk lesz rá. Hé! Maguk is hallják?

A hallgatón át is a fülükbe csapott a kicsik dobjainak idegborzoló hangja.

6

Julia van der Haas megtorpant és félrehajtotta a fejét.

- Mi a helyzet? - érdeklődött az Angol.

- Nem tetszik a dobszó.

- Nekem sem - közölte Cartwright. - Már mi is halljuk.

Az Angol az ugrándozó kutyát simogatva az asszonyhoz lépett.

- Hall valamit?

- Csak a dobszót. Azaz... talán még valami mást is. Mintha csalogatnának. Mintha biztatnának: *gyertek!* De ez nem biztos. Karahan! Úgy érzem Karahan professzort... fenyegeti valami. Hall engem, Karahan?

Karahan nem válaszolt. Zombory érezte, hogy megáll benne az ütő.

- Válaszoljon már, Karahan!

A másik csoportban ekkor zűrzavaros kiáltozás támadt. Összevissza beszélt mindenki, majd hirtelen igen élesen felcsattant Cartwright hangja.

- Most jöttünk ki egy emelkedő mögül. Rossz volt a vétel. Mi a helyzet?

- Beszélni szeretnék Karahannal - mondta Julia van der Haas.

Ismét felhangzott az előbbi hangzavar, csak most már sokkal érthetőbben.

- De hiszen itt volt! - kiáltozta Wauni professzor. - Itt állt mellettem!

- Hé! Karahan, hol a fenében bujkál? - háborgott Cartwright.

- Talán pisilni ment - találgatta Ferguson. - El nem tűnhetett, hiszen nincs itt semmi, csak a lapos domboldal.

- Menjenek vissza néhány lépést - parancsolta az Angol. - Ne többet tíz lépésnél.

- Éppen tízet léptem - jelentette kisvártatva Ferguson. - Most mit csináljak?

- Nem lát semmi gyanúsat?

- Nem én!

- Nyugalom - próbálta megnyugtatni őket az Angol. - Talán eltévedt. Talán...

- Örülnek - mondta Julia van der Haas. - Értem a dobokat. Csalogatnak... de most örülnek.

- A rohadtak! - ordította a mikrofonba Ferguson. - Az átkozott, mocskos szemetek!

Senki nem kérdezte meg Julia van der Haastól minek örülnek a dobok.

Hiszen valamennyien tudták.

Karahannak örültek.

7

Karahan ott ücsörgött néhány méternyire tőlük, és mindent hallott. A száját azonban nem tudta kinyitni, hogy válaszoljon nekik, hiszen előbb befogta valaki - egy csontos, vékony gyerekkéz -, majd rákentek valamit az ajkára, amitől úgy összeragadt, mintha pillanatragasztót használtak volna. Csak jóval később jött rá, hogy az anyag, amely megbénította az ajkait, és az állkapcsa izmát, nem ragasztó, hanem valami más, talán izomlazító, vagy bénító mérreg. Ott ült egy veremben, feje felett tetővel, néhány szürke pacni társaságában, és képtelen volt megmozdulni. Ekkor döbönt csak rá, hogy nem csak a szája béna, hanem a keze és a lába is. A szürke pacnik pedig emberek. Csak jóval kisebbek, mint a normális méretű emberi lények.

Mindazonáltal alig látott valamit belőlük; főleg az arcukat takarták el előle. Testüket szürke, vászonszerű köpeny fedte, melynek a csuklyája elfedte a képüket. Különös, de nem kellemetlen szag áradt belőlük: lehet, hogy valamilyen illatszer szaga.

És beszéltek. Beszédük emberi beszéd volt, nem állati hang, vagy ufonauták elképzelt rőfögése, nem: földi nyelv volt, amely bizonyos mértékig a hettitára emlékeztette.

Karahan rájött, hogy gödörbe zuhant, vagy abba rántották bele. Azt is kénytelen volt továbbá észrevenni, hogy a gödörnek deszkából készített teteje van, amelyre fűcsomókat erősítettek. Ezt a deszkatetőt aztán azonnal a helyére tették, ahogy ő lehullott a gödör mélyére. Társai ott kucorogtak valamennyien, alig néhány méternyire tőle, és ő képtelen volt megmoccanni, vagy egyetlen hangot is kiejteni a száján, hogy észrevegyék.

- Menjen vissza néhány lépést - hallotta az Angol hangját. - Ne többet tíz lépésnél.

- ...

- Nem lát semmi gyanúsat?

- ...

- Talán eltévedt... talán...

- Örülnek - mondta nem messze tőle Julia van der Haas. - Örülnek...

Aztán elfeketedett előtte a világ, és már nem hallott semmit.

8

Julia van der Haas behunyta a szemét miközben megremegett a teste.

- Eltemették - lökte ki magából a szavakat. - A föld alatt van. - Melléhez kapta a kezét és fuldoló köhögésbe kezdett, mintha az ő mellkasát nyomná a Karahanra hullott föld. - Meghalt... vagy mégsem? Föld van alatta... föld van mellette...

- Mit csináljunk? - kérdezte Cartwright. - Keressük vagy...

Az Angol szájában megreccsent a sokat szenvedett pipa szára.

- Erre nincs időnk.

- Meg kell keresnünk Karahant! - ordította magából kikelve Wauni professzor. - Csak nem képzelik, hogy egyetlen lépést is teszek, amíg Karahan nem kerül elő?

Ferguson szelíden a karjára tette a kezét.

- Hiszen éppen ezt akarják, professzor.

- Mi az ördögöt?

- Hogy hagyjuk abba, amit elterveztünk. Keressük Karahant, amíg ők megölik a többieket.

- Úristen! De hát nem hagyhatjuk itt! Nem tehetjük meg...

- Miből gondolja, hogy itt van? Lehet, hogy azóta már a többiekkel együtt az áldozatra készítik elő.

Wauni hallgatott, és Julia van der Haas sem szólt közbe.

Pedig ő érezte egyedül, hogy Karahan még mindig itt van a közelükben.

9

- Induljanak el - hallották Cartwright hangját. - Menjenek le egészen a domb aljáig. Ha leértek, szóljanak vissza.

Az Angol bólintott. Már csak néhány méter volt addig a pontig, amelyről Cartwright beszélt. Amikor leértek, az Angol szólni akart, de Cartwright megelőzte.

- Jól látjuk magukat. Most induljanak felfelé.

A völgyet kettészelő domb ott magasodott felettük. Nem volt túl magas, az éles holdfény azonban sokszorosára növelte a magasságát és a tömegét. Úgy érezték, mintha a Himalája magasodna fölélük.

- Mi lenne, ha megkerülnénk? - kérdezte Lamartin.

Az Angol megrázta a fejét.

- Látnunk kell, mit csinálnak.

Egészen addig másztak, amíg Cartwright rémulten nem közölte velük, hogy nyomtalanul eltűnt Wauni professzor.

10

Az ő eltűnését Julia van der Haas sem érezte meg. A dombra mászás annyira kikészítette, hogy talán még a saját eltűnését sem vette volna észre. Wauni kétségbeesésének a hullámai is csak akkor keltettek visszhangot a lelkében, amikor Cartwright kiáltozása nyomán értesült a dologról.

- A rohadt, bűdös francba! - szitkozódott a jó modorának utolsó rongyait is levető kutató. - Ezek játszanak velünk. Az előbb még itt volt mellettünk, most pedig...

- Csak nyugalom - intette az Angol, pedig az ő hangja is minden volt, csak nyugodt nem. - Láttak valamit?

- Látott valaki valamit? - ordította Cartwright.

- Mi van akkor, ha láthatatlanná tesznek bennünket? - kérdezte Ferguson. Nem volt félelem a hangjában, inkább kíváncsiság.

- Ne beszéljen marhaságokat!

- Nincs rá más magyarázat, Wauni itt volt kétméternyire tőlem. Aztán egyszerre csak nem volt sehol. Ekkora fickók nem szoktak csak úgy nyomtalanul felszívódni.

- Ketten maradtunk - panaszkodott Cartwright. - Menjenek már fel, az isten szerelmére a dombra, hogy mi is elindulhassunk végre!

Julia van der Haas hirtelen a melléhez kapott. Majd meg olyan mozdulatot tett, mintha le akarná tépni a saját fejét.

- Kő - mondta aztán rekedten. - Kő.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte összehúzáva a szemét az Angol.

- Waunit érzem. Kő alatt van.

- Itt minden kő alatt van - dühöngött Cartwright. - Talán még nem említettem, hogy ezen az oldalon, amerre a szem ellát, minden pala, vagy micsoda. Vége a fűnek.

- A fején is kő van.

- Jézusom! - nyögte Cartwright. - Menjenek már gyorsan!

Julia van der Haas két tenyere közé fogta a fejét, összegörnyedt. Megpróbálta kipréselni belőle a fájdalmat.

11

Wauni még csak nem is sejtette, mi következik, amikor megpillantotta a körülötte repdeső denevért. Nem utálta a denevéreket, nem is félt tőlük, de szeretni sem szerette őket. Mondhatni közömbösek voltak a számára. Ez a fickó azonban úgy röppent el az arca előtt, hogy majdnem súrolta az orra hegyét. Gondolt is magában valamit holmi pofátlan denevérekről, de a környezet hirtelen megváltozása elterelte róla a figyelmét. Vége szakadt a füves domboldalnak - ettől a pillanattól kezdve vékony palaféle borította a talajt.

A professzor kénytelen volt összehúzni a szemét. Az éles holdsugarak rávágódtak a világoszürke palára, mintha fényeket gyűjtöttek volna bennük. Úgy felragyogott a környék, mintha milliárdnyi szentjánosbogár világított volna a talpuk alatt.

A denevér ismét felé lebbent. Meg kell hagyni, furcsa denevér volt: inkább repülő teknősbékára emlékeztetett. Volt feje - amolyan teknőcfej -, és két szárnya. Ezeket azonban nemigen használta repülés közben. A denevér siklórepülésben érkezett hozzá, elsuhant az arca előtt, majd bukfencezett egyet a levegőben. Wauni összehúzott szemmel nézte a röptét, és éppen fel akarta hívni rá Cartwright és Ferguson figyelmét, amikor az állat perdült egyet és felhúzott a magasba.

Wauni torkát összeszorította a rémület. Szerencsétlenségére úgy, hogy egyetlen árva hangocska sem jött ki a torkán.

- Úristen! - gondolta. - Ez a korong. A kicsik korongja. Olyan, amilyen nem is régen majdnem levágta a fejem!

Fel akart kiáltani, figyelmeztetni a másik kettőt, de már nem maradt rá ideje. A kődenevér iszonyatos sebességgel zuhant a fejére. Wauni megperdült a tengelye körül, és még mindig kiáltani akart, de valaki befogta a száját. Mintha csontos gyerekek markolták volna meg minden oldalról.

El akart zuhanni, de a kezek nem engedték. Még akkor sem, amikor Cartwright hátrafordult, és mondott neki valamit. Érezte, hogy megnyomják hátulról a tarkóját, ő erre odabólintott Cartwrightnak, mintha értette volna, mit mond. Cartwright is bólintott és rámosolygott.

Kérlek, nézz rám! - sugározta Cartwright felé a néma könyörgést a szeme. - Kérlek, segíts rajtam!

Cartwright mosolygott és elfordult. Ebben a pillanatban a támaszként szolgáló kezek eleresztették és hagyták, hogy lezuhanjon a kőre. A következő pillanatban már nehezet érzett a mellkasán, és meghallotta a testére hulló palalapok halk koccanásait.

Mire Cartwright felfedezte, hogy eltűnt és keresni kezdte, teljes egészében kőlapok borították. Szája és izmai nem engedelmeskedtek az akaratának; még akkor sem volt képes életjelt adni magáról, amikor Cartwright majdhogynem rálépett. Feküdt bénán, mozdulatlanul, egy kis gödörben, palával takarva.

Aztán arra gondolt, hogy ha itt hal meg a kövek alatt, vajon ki lép a helyére a hawaii egyetem antropológiai tanszékén?

12

- Vigyázzanak! - hallotta hirtelen az Angol a legelől haladó Lamartin hangját. - Van itt az út mellett egy gödör. Vagy inkább szakadék. Legalább tíz méter mély.

Az Angol látta, amint a csendőr a szakadék fölé hajol és belenéz.

Mintha markolók vájták volna ki a domb oldalából. Zombory biztos volt benne, hogy nem a természet akarta lenyelni a dombot, hanem az ember. Talán még a lepratelep működésének idején volt szükségük építőanyagra, vagy már a kicsik bányászták ki a homokot?

- Menjenek már! - biztatta őket Cartwright. - Pár méterre vannak a csúcstól. Azért, ha nem muszáj, ne mutogassák magukat!

- Gyerünk! - sürgette a többieket Lamartin. - Jöjjenek egy kissé beljebb! Nem lenne kellemes lepottyanni az aljára.

Julia van der Haas megtorpant és összerázkódott.

- Ne! Ne menjünk arra!

- Másfelé nem lehet - türelmetlenkedett immár az Angol is. - Egyre fogy az időnk, és még sehol sem vagyunk.

- És mi is fogunk - tette hozzá figyelmeztetőn Ferguson.

- Ott... van valami! - mutatott a szakadék felé a professzorasszony. - Valami rejtőzik... ott.

Az Angol betette a szájába a pipáját, és bátorítón Mrs. Van der Haasra mosolygott.

- Lehetséges, Julia. De akkor is mennünk kell.

Hogy jó példával járjon elől, megszorította a lépteit. Gabriel odasodródott Julia van der Haas mellé, és nagy tisztelettel nézett rá.

- Az asszonyságnak... bocsánat... boszorkánynak tetszik lenni?

Julia van der Haas nyelt egy nagyot.

- Mért lennék boszorkány?

- Na nem azért mondom - ijedt meg Gabriel. - Nagymamám is az volt. Ő is sok mindent megértett. Beszélgetett az anyjával is. Sokat.

- Na és? Én is beszélgetek az anyámmal.

- Csakhogy az ő anyja már tíz éve halott volt.

- Menjen csak tovább - intett Lamartin a felfelé kapaszkodó Zomborynak. - Majd én zárom a sort.

Zombory továbbkapaszkodott.

Végső soron az Angol követte el a hibát. Amint felért a domb tetejére, kivette a szájából a pipáját, és előremutatott vele a völgy egyelőre csak számára látható része felé.

- Úristen! Megvannak! Jöjjenek gyorsan, és nézzenek ide!

Ez a kiáltozás aztán elaltatta az éberségüket. Julia van der Haas, hogy megszabaduljon Gabrieltől, megrázta a fejét, és néhány szökkenéssel a tetőn termett. Gabriel, amennyire csak a lába és a kora bírta, igyekezett a nyomában maradni. Zombory sűrűn hátrapillantott Lamartin hadnagyra, aki megnyugtatón felé intett.

Amint felért a tetőre, őt is letaglózta a látvány. Óriási romváros bontakozott ki előtte, legalább száz lepusztult házzal, utakkal, és utcákkal, még egy templomrom is emelkedett a közepén.

- Itt bujkálnak hát! - nyögte az Angol diadalittasan. - Mit szól hozzá, Lamartin hadnagy?

Lamartin hadnagy azonban nem szólt semmit.

Ahol korábban állt, a meredély szélén, most már csak néhány szál fűvet hajlítgatott a fel-támadó, éjszakai szellő.

13

De ez még nem volt minden. Abban a pillanatban, ahogy Lamartin eltűnt, Julia van der Haas a fűre rogyott, és úgy kapkodott a levegőbe, mint az anekdotabeli ejtóernyős, aki csak ugrás után vette észre, hogy elfelejtette felcsatolni az ernyőjét.

- Mi történt magával, Julia? - rémüldözött Zombory. - Rosszul van?

Julia van der Haas megfordult, és a holdfényes égre nézett.

- Lezuhant - mondta tompa hangon. - De nem lett baja.

Ekkor már mind a négyen ott tolongtak a meredély szélén, és a lepratelepek romjai helyett a mélybe bámultak.

Mindhiába. Nem láttak semmit odalent, csak az ezüsttel leöntött fűvet és a romok csillogó felületét.

És a távolban, a romokon túl, egy másik, mesterségesen emelt, lépcsőzetes emelvényt.

A Hold Piramisát.

14

Pedig Lamartin ott feküdt alig néhány méternyire a lábuk alatt. Igaz, nem földdel, vagy palával betemetve, hanem a levegőben lógva. Hogy miképpen került ebbe a furcsa helyzetbe, arról nehezen tudott volna számot adni. Arra emlékezett csak, hogy vigyázva a meredély szélére lépett, hogy megvárja, amíg valamennyien elhaladnak mellette. Emlékezett az Angol zavart mosolyára, amint a kutyát előreengedve elővatoskodott mellette. Őt Julia van der Haas követte, aki viszont ügyet sem vetett a mélységre: szemét a Hold Piramisára szegezte. Egyetlen pillanatra még meg is legyintette az aggodalom szele, hogy szólni kéne neki; jobb lenne, ha a

lába elé nézne, de addigra Julia asszony már felért a domb tetejére. Gabriel ott igyekezett mögötte; úgy mozgott a szája, mintha egyfolytában az asszonyhoz beszélne. A sort Zombory zárta. Steve komoran rápillantott, majd karját sűrűlva eloldalazott mellette.

Ekkor történt az esemény, amire nem emlékszik. Lehet, hogy meglökte valaki, de az is lehet, hogy belekapaszkodott a lábába, és egyszerűen lerántotta a mélybe. Jószerével még megijedni sem volt ideje. Rövid zuhanás után megfogta valami, himbálta egy kicsit, majd magába zárta. Fogalma sem volt róla, miért nem kiáltott, hiszen zuhanás közben kiáltani szoktak az emberek. Ő azonban csak hallgatott, mint a sült hal. Most viszont már hiába is kiáltana, nem tudja megmozdítani a száját. De a kezét és a lábát sem.

Ahogy egyre jobban kinyílt a szeme, egyre inkább képes volt felmérni a helyzetét. Rájött, hogy ég és föld között lebeg, mint Mohamed koporsója. Jókora, liánokból font függőágyszerű háló zárta magába, amelyet ügyesen erősítettek fel a szakadék falára. Mintha óriás zsebet varrtak volna fel a domboldalra. Ő pedig behullott a zsebbe és feltehetően örökre benne is marad.

Megrázta a fejét - a nyaka engedelmeskedett -, s ettől a rázástól további fények gyúltak a fejében. Visszaemlékezett rá, hogy amint behullott a hálóba, mintha csontos gyerekkezek tapogatták volna végig. Aztán meg mintha a szájára is kentek volna valamit. Édes volt az íze, mint az erdei lekváré. Bizonyára a kezére és a lábára is jutott belőle, mivel képtelen volt megmozdítani őket.

Igyekezett megpillantani a támadóit, de akárhogy is forgatta a szemét, nem látott egyet sem belőlük. Ekkor vette csak észre, hogy alatta, kissé előre, ott terpeszkedik a Hold Piramisa.

- Itt láttam utoljára - hallott alig néhány méternyire a feje felett egy hangot, amelyben Zomboryéra ismert. - Én zártam a sort. Emlékszem, még hozzá is értem.

- Akkor hol van?

- Honnan a fenéből tudjam? Úristen, Gerard, hol van? Feleljen, Gerard! Hol van?

- A szakadék fenekén - mondta rémült hangon Julia van der Haas. - Lezuhant.

- Egyetlen hang nélkül?

- Olyan gyorsan történhetett, hogy nem volt ideje kiáltani.

- Arra mindig van idő.

- Most nem volt.

- Fogja a kabátom szélét - mondta Zombory valakinek, feltehetően Gabrielnek.

- Már... fogom.

- Kihajolok, és megpróbálom... megnézni, nem akadt-e fenn valamin. Hátha itt lóg egy bokron. Jó erősen fogja, Gabriel.

- Fogom én, ne tessék félni.

Ebben a pillanatban a háló, mintha csak értelmes élőlény lett volna, összehúzódott, és berántotta Lamartint egy eresz-szerű képződmény alá.

Itt pillantotta meg azt a három kis alakot, akik az eresz alatt kucorogtak. Hiába is kutatta őket azonban a szeme, semmit sem látott belőlük a sötét kámzsától. Egyetlen pillanatra ugyan mintha egy hosszú, hegyes orr villant volna meg előtte a holdfényben, de ebben sem volt egészen biztos.

- Lát valamit, Steve? - kérdezte az Angol odafent.
- Semmit. Csúszásnak nincs nyoma.
- Akkor meg... mi történhetett?
- Köddé vált. Akárcsak a többiek.
- Valamennyien köddé válunk - mondta Julia van der Haas.
- Nem lehet, hogy... mégiscsak odalent van?
- Lelátok egészen a szakadék fenekéig. Sehol semmi.
- Most mi legyen?
- Tovább - mondta az Angol könyörtelenül. - Gyerünk tovább!
- Én nem - tiltakozott Julia van der Haas. - Én nem megyek.
- Itt akar maradni?
- Visszafordulok.
- Gondolja, hogy visszaengedik? Értse meg, Julia, csak előremenekülhetünk.
- Előre? Hová előre?

Hogy erre mit válaszolt az Angol, azt Lamartin már nem hallotta, mert lecsuklott a feje, és sötét, nyirkos álomba merült.

15

Az Angol megkopogtatta pipája fejével a hangszóróját, aztán halkán beleszólt.

- Halló, kettes csoport. Hallanak engem?

Előbb nem válaszolt senki, majd csak néhány igen hosszúnak tűnő másodperc után érte el őket Alec Ferguson hangja.

- Halló.

- Jól vannak? Csak azt szeretném tudomásukra adni, hogy Lamartin hadnagy... eltűnt.

Ismét hosszabb csend, majd Ferguson suttogása:

- Mikor?
- Néhány perce.
- Átmegek magukhoz. Hol vannak?

Az Angol meghökkent. Nem tetszett neki Ferguson hangja, az meg egyenesen elképesztette, hogy nem tudja, merre járnak. Pedig tudnia kellene, sőt alighanem látnia is őket.

- Alec... valami baj van?
- Az.
- Lát bennünket?
- Egyelőre nem.

- De hiszen látnia kellene!
- Ahhoz fel kellene állnom.
- Mi a baj?

Ferguson mélyet sóhajtott.

- Cartwright eltűnt.

Julia van der Haas érezte, hogy meggyengülnek a lábai, és ha nem guggol le, nem is bírják el a súlyát. Szerencsére még idejében leguggolt, s kétségbeesett képpel nézte az ezüst ragyogásban fürdő Hold Piramisát.

- Hogyhogy... eltűnt?
- Majd elmondom..., ha lesz rá időm.
- Biztos, hogy eltűnt?
- Mit gondolnak... magukat akarom ijesztgetni? Az a helyzet, hogy... lenyelte egy fa.

Az Angol is és Zombory is egyetlen pillanatra behunyta a szemét.

- Milyen fa?
- Nem tudom. Nem ismerem. Lehet, hogy füge.
- Mit jelent az, hogy... lenyelte?
- Nem tudok mást mondani. Itt fekszem és... azt hiszem jönnek. Kis fickók... szürke csuhában. Te jószágos Isten... Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Aztán csend lett. Süket csend, csak halk kaparászás hallatszott a fejhallgatójukban, mintha valaki a mikrofont piszkálgatta volna.

Az Angol figyelmeztetően a szájára tette az ujját, letépte magáról a mikrofont, és mutatta, hogy a többiek is tegyék ugyanazt. Örömmel tették, csupán Gabriel képén látszott némi sajnálat.

Az Angol mutatott valamit Zomborynak, aki szó nélkül bólintott. Leguggolt Julia van der Haas mellé, előhúzta zsebéből a bicskáját, kipattintotta a pengéjét, s egy kis lyukacsát ázott vele a földbe. Belehullajtotta a mikrofonokat, levette a fejről a fejhallgatóját, és azt is a tetejükbe tette. Intett, hogy a többiek is vegyék le a hallgatót, majd amikor begyűjtötte valamennyit, a mikrofonokra hajigálta.

- Így ni - mondta aztán elégedetten. - Ezekre már nem lesz szükségünk.
- És a hullámok? - kérdezte remegő hangon a professzorasszony.

Zombory megvonta a vállát.

- Úgyis ők vannak fölényben. Semmit sem érünk velük. Az a gyanúm, hogy lehallgatják a beszélgetésünket.

- Mi történt Aleckel?

Zombory mélyet sóhajtott.

- Úgy tűnik, elkapták. Őt is, és Cartwrightot is.
- És maga ezt csak úgy... csak úgy...

Zombory megfogta a csuklóját, és megszorította.

- Egyelőre nem tehetünk semmit. Úszni kell az árral.

- És ha elragad valamennyiünket?

- Már nincs visszaút.

Julia van der Haas ekkor támadásba lendült. Mégpedig olyan váratlanul, hogy sem Zombory, sem az Angol nem számított rá. Elkapta a mellette guggoló Zombory vállát, maga felé rántotta, majd a térdével hatalmas erővel az állába rúgott. Zombory érezte, hogy rászakad az ég és a másodperc törtrésze alatt hanyatt zuhant.

Az Angol sem járt jobban. Meghökkenve az asszony felé nyújtotta a kezét, Julia van der Haas azonban nem fogadta el, hanem megperdült a tengelye körül, és egy jól irányzott rúgással képen találta. Sir Winston a levegőbe emelkedett, s mint egy sikertelen rakétakísérlet alanya, rövid levegőbeli bucskázás után visszahullott a földre.

Ekkor Gabriel következett volna, de ő könyörgőre összetette a kezét.

- Ne, kérem. Kérem szépen, neee!

Julia van der Haas kivette a revolverét a zsebéből, és Gabrielre fogta.

- Tudja, hol vagyunk?

Gabriel szótlanul bólintott, egyetlen pillanatra sem véve le szemét a rá irányuló fegyvercsőről.

- Hazamegyünk. Maga megy elől, én maga után. Ha megpróbál becsapni, minden különösebb teketória nélkül a seggébe engedek néhány golyót. Érti?

- É... rtem - bólintott Gabriel.

- Akkor gyertünk!

- És... *ők*?

Julia van der Haas szétkente a képén az izzadságot.

- Ők itt akarnak maradni. Hát csak maradjanak. Én odébbállok. Induljon, mert lövök!

Elindultak.

16

Gabrielnek esze ágában sem volt visszatérni a falujába. Hajtotta a kíváncsiság, és a kicsik elleni harag is. Hogy jönnek ahhoz ezek a férgek, hogy bemerészkedjenek a Pireneusok közé? Lehet, hogy igaza van az Angolnak, és már régóta itt vannak - már itt voltak, amikor ő még meg sem született -, de hát mit változtat az a dolgon? Zavarják a jól jövedelmező cigaretta-csempészetet, és ráadásul még gyilkolnak is. Le kell számolnia velük! Persze megtehetné, hogy ráhagyja az egészséget a tengerentúliakra, csakhogy meg volt győződve róla: ezek a pasasok nem méltó ellenfelei a kicsiknek. Ha valaki képes megbirkózni velük, akkor ő az.

- Ne forgasson semmit a fejében - mondta az asszony, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. - Az a lényeg, hogy visszavezessen a táborba. Onnan lemegyünk a faluba...

Megbotlott és végigterült a fűvön. Valami elkapta a lábát, és elrántotta. Nagyot huppant, és beverte a fejét egy kőbe. Annyira szerencsére nem esett nagyot, hogy a fegyverét is elveszítse. Bár sajgott a feje, és lila karikák táncoltak a szeme előtt, feltartotta a revolvért, készen rá, hogy az első gyanús jelre lőjön. Ha felbukkannak a kicsik, rájuk pörköl.

Feltérdelt és gyanakodva a holdfénybe bámult.

- Gabriel...? - kérdezte aztán remegő hangon. - Hol van... Gabriel?

Gabriel nem válaszolt.

Amerre a szeme ellátott, ezüstoffényben fürdött a domboldal: azalatt a néhány másodperc alatt, amíg a földön feküdt, nem juthatott messzire.

Gabriel azonban ennek ellenére nem volt sehol.

- Gabriel... - szólongatta. - Gabriel, kérem, mondja már, hol van?

Aztán hirtelen összeszorult a mellkasa, és le kellett kuporodnia a földre, hogy csökkentse a fájdalmát. Érezte, hogy göröngyök hullanak rá, s valami kegyetlen erővel préseli össze a bordáit.

- Föld van felette... föld van mellette - motyogta, bár nem tudta pontosan, miről is beszél. - Föld van felette... föld van mellette.

Amikor megkönnyebbült, felállt, lefejtette a lábára csavarodott liánt, és lehajította a fűre.

Valóban lián volt, de ügyesen fonva. Emberi kéz készítette - ehhez kétség sem férhetett. Szeme fölé ernyőzte a tenyerét, és végigpillantott a ragyogáson. Tudta, hogy Gabriel itt fekszik valahol nem messze tőle, de azzal is tisztában volt, hogy csak akkor lenne képes rábukkanni, ha végigtúrná az előtte ragyogó mezőt.

- Ha harc, legyen harc - mondta megnyugodva, és a liánra taposott. - Nem fogok megfutamodni. Sajnálom, hogy megpróbáltam. Sajnálom.

Megfordult és elindult a dombtető felé.

17

Legelőször a kutya vette észre a közeledését. Vakkantott néhányat, odarohant hozzá, és a lábához dörgölődött. A professzorasszony lehajolt hozzá, megvakargatta a füle tövét.

Az Angol éppen a Hold Piramisát vizsgálta a messzelátójával, amikor Julia felbukkant a domb tetejének a peremén. Zombory ráfogta a fegyverét, de nyomban le is eresztette, amint az asszony felemelte a kezét.

- Csak én vagyok - mondta, és megállt néhány lépésnyire tőlük. Kontya felbomlott az elmúlt percek viharában, hosszú szőke haja a vállára omlott. Zombory még szorult helyzetében is felfigyelt rá, hogy mennyivel jobban áll neki a hosszú haj, mint a vénkisasszonyos konty.

- Történt valami? - kérdezte az Angol, önkéntelenül is a képét tapogatva.

Julia van der Haas lehajította a fejét.

- Meg tudnak nekem bocsátani?

Zombory megcsóválta a fejét.

- Gabriel?

- Azt hiszem... eltűnt.

- Csak azt hiszi?

- Eltűnt. Mint a többiek. Egyetlen pillanat alatt. Kicsit... megijedtem. Sajnálom, hogy miattam...

Zombory hozzálépett és átkarolta a vállát.

- Nem maga miatt. Egyébként is megtörtént volna. Valamennyiünket el fognak kapni.

- És maga ezt csak... így mondja?

Zombory elmosolyodott.

- Azzal még csak a csatát nyerték meg, de a háborút nem.

18

Az Angol elvette a szeme elől a távcsövét, és az asszonynak nyújtotta.

- Meg akarja nézni?

Julia van der Haas a szeméhez illesztette a messzelátót.

- A piramist nézze - utasította az Angol. - Látja?

Julia van der Haas látta. A Hold Piramisának a tetején a furcsa, ki tudja, miből készült épületet.

- Mi a csoda lehet? Szentély?

- Templom. Látja előtte azokat a szürke kőlapokat? Áldozati oltárok. Azokon fogják elvégezni az áldozatot.

- Úgy érte, hogy... a szívüket...?

Az Angol az égre pillantott.

- Rövidesen meg kell kezdődnie az ünnepségnek. Igyekeznünk kell.

- De hát... van valami tervük?

Zombory megvonta a vállát.

- Alkalmazkodunk a körülményekhez. Vagy kihozzák az áldozatnak szántakat a rejtekükből, vagy meg kell keresnünk őket.

- De hiszen tudják, hogy itt vagyunk.

Az Angol bólintott.

- Tudják. Lehet, hogy most is látnak bennünket.

- És mi csak úgy... belesétálunk az oroszlán torkába?

- Tud jobb megoldást?

Julia van der Haas félresikerült menekülésére és Gabriel eltűnésére gondolt, majd megrázta a fejét.

- Sajnos nem.

- Akkor gyerünk. Nyomás, Zorro, te méysz előre!

Megkezdték a leereszkedést a domboldalon.

19

Csak akkor figyeltek fel rá, hogy ismét peregni kezdenek a dobok, amikor már félúton jártak. Julia van der Haas hiába is próbált visszaemlékezni rá, mikor hallgattak el; mintha valaki tisztára törölte volna az agyát. Olyan nyugodtan ballagott lefelé a domboldalon, mintha nem is a halálba sétált volna. Nagy-nagy nyugalom fogta el a lelkét; könnyűnek és boldognak érezte magát. Van-e annál nagyobb boldogság, mint feláldozni magunkat az isteneknek? Hirtelen megjelent a szeme előtt a levegőben Tlaloc, az Esőisten szigorú arca. Már régen, lánykorában is az volt a vágya, hogy az isten tegye magáévá, legyen a szeretője, aztán ölje meg. Végre elérkezett hát a nagy nap! Legszívesebben letépte volna magáról a ruháját, hogy Tlalocnak ezzel se kelljen bajlódnia. Hol vagy már, Tlaloc? Jöjj, és végezzük el, amit el kell végeznünk. Aztán boldogan átlépek a másik világba, miközben a szívem utolsókat ver a kőtálon.

Felemelte a kezét, és átszellemült arccal hívni kezdte Esőistent.

- Tlaloc! Tlaloc! Tlaloc!

Amikor a két férfi elkapta, már nem volt rajta zubbony, sem blúz, s a nadrágot is éppen lerugdosni készült magáról. Nem teheti meg, hogy ruhában várja a vőlegényét. Tlaloc siet, hiszen ezen az éjszakán nem ő az egyedüli, aki egyesülni akar vele.

A Tlaloc utáni vágyódás megsokszorozta az erejét. Sikerült gyomron rúgnia az Angolt, és Zomboryt is képen törölte. Arra azonban nem számított, hogy a kutya nekiesik. Hiába próbálta meg elrugdosni magától, nem hagyta. Belekapaszkodott a nadrágszárába, és tépte, cibálta.

- Segíts, Tlaloc! - kiabálta, ahogy a torkán kifért. - Segíts, Tlaloc!

Az Angol a lábára ült, Zombory pedig a kezét szorította le. Szerencsétlenségére a fegyverét kiejtette a kezéből, így nem tudta szitává löni őket. Pedig azt kellett volna tennie. Szitává löni mindenkit, aki megpróbál közé és Tlaloc közé állni.

- Nem - mondta hirtelen egy ismeretlen hang. - Nem szabad. Élve kellene nekünk. A halott ember nem lehet áldozat.

Az Angol ügyes mozdulattal az asszony szájába dugta a kését. Szétfeszítette összeszorított fogsorát, és Zomboryra kiáltott.

- Most!

Julia van der Haas érezte, hogy a szájába dugnak valamit, amit ki akar ugyan köpni, de valahogy mégsem sikerült neki.

- Tlaloc! Segíts, Tlaloc!

Vörös köd szállt a szeme elé. Elkapta a késpengét, és megpróbálta kirántani a szájából.

Észre sem vette, hogy eközben megsebzti a kezét. Önkéntelenül is nyeldekelni kezdett, amikor az Angol a szájába erőltetett kulacsból a torkába öntött valamit.

- Tlaloc! - kiáltotta egyre kétségbeesettebben. - Segíts, Tlaloc!

Aztán meglátta az istent. Egy piramis előtt állt, vagy lebegett. A piramis lehetett Teotihuacanban, Palenque-ben, de Chichen Itzában is. Vagy akár itt, a Pireneusokban. Tlaloc kitátotta a száját, mintha le akarná nyelni az építményt, de mégsem nyelte le, csak egyfolytában könnyezett. Julia van der Haas nem tudta miért sír az isten, hiszen igazság szerint neki kellett volna élveznie mások könnyeit. Ismerte a régi szokást, amelynek értelmében gyerekeket áldoztak Tlalocnak, s az isten a kétségbeesett szülők könnyeiben fürödve gyönyörködött a kicsik haláltusájában.

- Tlaloc! Tlaloc!

Az isten felsikoltott, majd lassan darabokra töredezett. Előbb az arca hasadt szét, aztán kihullottak a fogai, s mire segítségkérőn hozzá fohászkozhatott volna, Tlalocnak már nyoma sem maradt.

- Elég - mondta ekkor Zombory az Angolnak. - Kihúzhatja a kését.

Julia van der Haas fogai úgy koccantak össze, mintha Tlalochoz hasonlóan ő is darabjaira akart volna hullani.

20

Amikor felébredt, pokolian fáj a feje. Úgy érezte, le kell hajolnia, ha nem akarja, hogy leváljon a nyakáról és végigguruljon a földön.

- Mi történt... velem? - kérdezte a koponyáját tapogatva. - Fejbe találtak... valamivel? Te jószágos ég... véres a kezem. Mi történt velem, az istenért?

Az Angol a karjára tette a kezét.

- Jól van, Julia?

- Azt azért... nem mondanám. Hol van Tlaloc?

- Őt látta? - kérdezte Zombory.

Julia van der Haasnak hirtelen megjelent a szeme előtt a széthulló istenség néhány darabja.

- Valami szobor volt itt... valahol. Aztán összetört. Jézusom, miért vagyok én levetkőztetve? Ki csinálta ezt velem?

Az Angol megnyugtató mosollyal simogatta meg az arcát.

- Maga volt a tettes, Julia.

- Én?

Sir Winston néhány szóval elmondott neki mindent. Attól a pillanattól kezdve, hogy Tlaloc után kezdett kiáltozni.

Az asszony félrefordult, és megigazgatta a ruháját.

- Maguk szerint... mi a magyarázata?

- Maga jó médium, Julia - magyarázta az Angol. - Olyan képességekkel rendelkezik, amilyenekkel csak kevesen. Képes megérteni mások gondolatait. De ha túl sok, és túl erős gondolat áramlik az agyába, ezek az agresszív hullámok feloldják az egyéniségét.

- Mit csináltak... velem?

Zombory halványan elmosolyodott.

- Nem engedték, hogy teljesen levetkőzzön.

Az asszony megrázta a fejét.

- Kár. Az utóbbi időben úgyis egyre kevesebbet mutatom magam férfiaknak. De ezen is változtatok, ha megúszom ezt a kalandot.

- Kapott egy antihallucinogén tablettát - mondta az Angol. - Kénytelen voltam a késemmel szétfeszíteni a száját. Akkor sérült meg az ajka, és az ujjai is.

- Az az ízé... micsoda?

- A tablettá? Új találmány. Mint a fejhallgató és a zavaró készülék. Blokkol valami receptorokat az emberi agyban, így aztán hiába küldözgetik maga felé a hullámaikat, mintha páncéllal találkoznának.

- Ezek szerint a maguk tablettája robbantotta fel Tlalocot a fejemben. De miért... pont velem akarták ezt megtenni?

- Mert a maga agya képes az ő hullámaik befogadására. Maga kiváló telepata, Julia.

- Köszönöm szépen - morogta az asszony. - Inkább nem kérek belőle. Levetkőzöm két idegen férfinak, elvágom a nyelvem, a szám, az ujjaimat... te jó ég, mi jöhet még ezután?

Sikoltozni kezdett volna a rémülettől, ha megtudja.

21

Amint a romváros első, lepusztult házai felé közeledtek, az Angol csak úgy, menet közben kinyitotta a válltáskáját, és kiemelte belőle a géppisztolyát.

- Ideje felfegyverkezniünk - mondta Zombory csomagja felé intve.

Zombory biccentett, és ő is kivette a fegyverét a táskából.

- Nekem is jut? - kérdezte az asszony.

- Tud bánni vele?

- Olyan bonyolult?

Nem volt az. Zombory megmutatta, hogyan kell használni, aztán óvatosan az asszony kezébe nyomta.

- Ha Tlaloccal találkozik, lehetőleg ne hagyja rábeszélni magát, hogy nyírjon ki bennünket.

- Majd ellenállok neki valahogy. Most viszont merre?

Mintha csak meghallották volna a kérdését, árnyék suhant át előttük a levegőben. Zombory felkapta a fejét. A valami egy repülő korong volt, amely elhúzott előttük, majd eltűnt a szemük elől.

- Rendezzünk agyaggalamb-lövészetet? - érdeklődött az asszony.

- Egyelőre ne. Tudjuk meg, hogy mit akarnak tőlünk.

Nem jött több korong, ezért megálltak a romváros szélénél, hogy megpróbáljanak tájékozódni. A város valamelyest hasonlított ahhoz, ami Teotihuacanból megmaradt: a félig földbe

süllyesztett lakóházak kőfalai ott fehéredtek előttük a holdfényben. A romok utcákat alkottak, amelyek párhuzamosan futottak egymás mellett, mintha csak vonalzóval húzták volna meg őket. Zombory biztos volt benne, hogy tervezett várossal van dolga, amely mérnöki asztalon született.

Az utcák a Hold Piramisa felé vezettek. Ha bekukucskáltak valamelyikbe, a Hold Piramisának egyik távoli darabjára esett a tekintetük.

- Hány ember lakhatott itt? - suttogta Julia van der Haas.

- Ezer? Kétezer? - találgatta az Angol.

- Ennyi leprás?

- A középkorban jutott belőlük bőven Európának is.

- Ki építtethette a várost?

Az Angol megvonta a vállát.

- Utána kéne nézni a levéltárakban. Bizonyára akad nyoma. Amikor a leprások elhagyták, beköltöztek a kicsik. Vagy el sem hagyták, úgy költöztek be. Néhány megszállott apácán és papon kívül mások aligha zavarták a nyugalmaikat.

- Ők is elárulhatták volna őket.

- És ha hatalmukba kerítették az agyukat?

- Újra itt van - morogta Zombory. - Vigyázzanak, itt repül felettünk.

Villámsebessen a táskájába nyúlt és két műanyag sisakot emelt ki belőle.

- Vegye fel, asszonyom. Az öné, Sir Winston?

- Nekem nem kell - tiltakozott az Angol. - Legfeljebb a fejem fölé tartom a kezem.

A korong egyelőre nem szándékozott a fejükre esni. Ott zümmögött körülöttük, majd megfordult, és óvatosan az Angolnak csapódott. Kicsit lökte csak meg; úgy látszik, nem akart sérülést okozni neki.

- Ez nekem jött - regisztrálta Sir Winston. - Mi a fenét csináljak?

- Várjunk egy kicsit.

A korong máris fordult vissza. Most Zomborynak ütődött: ugyancsak lágyan és óvatosan. Zombory arra gondolt, vajon emberi agy képes lenne-e kiszámítani az útját?

- Azt akarja, hogy forduljunk balra - mondta csípőre téve a kezét.

- Arra mi van?

- A legszelebb utca. Egyenesen a Hold Piramisához vezet.

Julia van der Haas megcsóválta a fejét, és lenyalta az Angol kése okozta sebből szivárgó vért az ajkáról.

- Nem tetszik ez nekem.

- Nekem sem - csatlakozott hozzá az Angol.

- Ennek ellenére... azt tesszük, amit ők akarnak?

- Egyelőre igen - bólintott az Angol.

- Nézzék csak! - kiáltott fel hirtelen Julia van der Haas. - Nézzék azt az ablakot!

Kövezték kinyújtott karjának az irányát. Az ablak, amelyre az asszony ujja mutatott, alig átlátszó kristálylappal volt befedve; ezen derengett át egy lámpa fénye.

- Gyerünk, nézzük meg mi van ott!

Mivel a korong valahol a házak között bolyongott, néhány ugrással az ablaknál termettek. Hiába kukucskáltak azonban be rajta, a kristály nem volt elég átlátszó ahhoz, hogy beláthassanak a szobába.

- Az ajtó! - kiáltotta az Angol. - Nyitva van az ajtaja!

A romháznak hiányzott a teteje, így a holdfény kitölthette minden zugát.

Az olajmécses fénye mégis úgy világolt odabent, mintha látogatókat hívogatott volna.

- Azték - mondta az Angol az olajmécsesre mutatva. - Tipikus azték munka.

- Nézze a falakat!

A falakat álarcok, sásból szőtt figurák, szőnyegek, használati tárgyak borították. Valamennyi abból a kultúrkörből, amelyet a Kolumbus előtti, közép-amerikai régió termelt ki magából. Csakhogy ezek a tárgyak újak voltak: valószínűleg még sosem látták az amerikai kontinenst.

- A kicsik munkái - suttogta Julia van der Haas.

- Mi a fene lehet ez? Múzeum?

- Ezt nézzék!

- Mi ez?

- Pincelejárát.

- Keressem elő a zseblámpámat?

- Látja a csapóajtó faragását? Ez itt Csakmol isten. Maja munka.

Zombory feje eltűnt a csapóajtó nyílásában, majd néhány pillanat múlva ő maga is. Két perc elmúltával aztán már jött is vissza. Szeme idegesen hunyorgott a fényben, ajka széle rángatózott erős felindulásában.

Az Angol a lépcsőlejáratra fordította a fegyvere csövét.

- Van ott lent valaki?

Zombory szótlanul bólintott.

- A kicsik?

Zombory megrázta a fejét. Az Angol látta, hogy verejtékcseppek gördülnek le a homlokáról.

- Ha akarnak, menjenek le... de... vegyenek mély lélegzetet.

Julia van der Haas hóna alá szorította a fegyverét, és habozás nélkül lesétált a lépcsőn. Némi tétovázás után az Angol is követte. Óvatosan a lába elé nézett, ezért csak akkor vette észre, hogy ami ott sötétlik előtte az nem egyszerű pince, hanem alagút, amelynek ki tudja, hova vezet a vége.

És azokat is csak akkor vette észre - akik a fal mellett álltak, kíváncsian rájuk bámulva -, amikor felemelte a tekintetét. Felkapta géppisztolyát, majd azon nyomban le is eresztette.

Azok ellen, akik a falnál ácsorogtak, nem volt szükség fegyverre.

A falhoz támaszkodó nők és férfiak halottak voltak, ha ugyan a kitömött emberi bőrt halottnak lehet nevezni.

- Te jó isten! - kapaszkodott az Angol karjába Julia van der Haas. - Mi ez? Kik ezek?

Az Angol szeme végigfutott a torz arcokon, a hiányzó fülek helyén, a lerothadt orrokon és állcsúcsokon, majd mélyet sóhajtott.

- A leprások. Illetve az, ami megmaradt belőlük.

- Hányan... lehetnek? - suttogta Julia van der Haas.

- Több százan - morogta az Angol. - Lehet hogy ezren is.

- Ezt nézze, Sir Winston! - mutatott az asszony a hozzá legközelebb álló, komor tekintetű férfira. - Nézze a mellkasát.

Sir Winston odanézett. A férfinak az idő vasfoga megrágt a durva vászonruháját s elővillant alóla sárgás bőrű melle, amelyen hosszú vágás húzódott. A vágást később ügyes kezek összevarrták, de a valamikori cérna már foszladozni kezdett.

- Kivágták a szívét - mondta tárgyilagosan az asszony. - Valamennyiét.

- Minden világos - dünnyögte az Angol.

- Mi minden?

- A kicsik behatoltak a lepratelepre, és sorban megölték a leprásokat. Feláldozták őket az isteneiknek.

- Nem félték tőlük?

- Lehet, hogy ők nem kapják meg a leprát. Hiszen azt sem tudjuk, kicsodák. Kétségtelen tény: olyan helyzetbe kerültek, amelyről idáig csak álmodozhattak. Rejtve voltak mindenki elől, ugyanakkor szabadon gyakorolhatták a vallásukat. Értem ezalatt, hogy feláldozhatták a nyomorult leprásokat, és még attól sem kellett tartaniuk, hogy elfogy az áldozatra való, hiszen érkezett bőségesen utánpótlás. Arra természetesen vigyáztak, hogy mindig legyen kéznél egy-két megdolgozott agyú „nagy”, aki a hivatalos szervekkel elintézhette az ügyeiket. Később, amikor a lepratelepet bezárták, nyilván akadhettek problémáik. Például kíváncsi lennék rá, hogyan szereztek be az élelmüket.

- A lepratelepek gyakran önellátóak voltak - mondta a professzorasszony. - Megtermelték a legszükségesebbeket.

- Régen igen - biccentett az Angol. - Manapság azonban ez már nem megy. Figyelje csak azt a fekete ruhás nőt ott!

A hozzájuk csatlakozó Zombory kezében ekkor már ott volt a lámpája, melyet a táskájából kotort elő. A felvillanó fény végigfutott a pergamen arcú asszony fekete köpenyén, fehér fejfedőjén.

- Apáca - suttogta Julia van der Haas. - Ezek megöltek egy apácát!

- Attól tartok, többet is. Miért éppen őket kímélték volna?

Zombory odalépkedett az egyik halotthoz, majd óvatosan végighúzta az ujját a bőrén.

- Nem múmia - mondta.

Az Angol biccentett.

- Bizonyos értelemben kétségkívül nem az. Ismeri a kitöméses technikát?

Zombory bólintott. Julia van der Haas azonban rémülten a fülére szorította a kezét.

- El ne mondják.

Ő is tudta, amit a két férfi, hogy az aztékok gyakorta alkalmazták ezt a módszert, főleg Kukoricaisten ünnepének idején. Az erre a célra kiszemelt fiatal lányokat megölték - vagy megfojtották, vagy elvágták a nyakukat -, majd gondos munkával, ősi technika alkalmazásával lenyúzták a bőrüket. Igyekeztek úgy végezni a feladatukat, hogy a bőrön minél kevesebb sérülés keletkezzék. Amikor aztán a napra kitett bőr teljesen kiszáradt, egy pap öltötte magára az ünnepségen, s eljáratá benne Kukoricaisten előtt a rituális táncot. A bőrt később kitömték, és esetenként meg is őrizték az utókor számára.

- Rettenetes! - vette le a tenyerét a füléről Julia van der Haas. - Bennünket is... ki fognak tömni?

Zombory nem szólt semmit, de akaratlanul is arra gondolt, milyen jól mutatna az asszony szőke sörénye az egyhangúan sötétbarna arcok között.

23

Arra riadtak, hogy a korong leszállt utánuk a pincébe. Ügyesen lavírozott az átjárók és ajtónyílások között, mintha valaki a távolból irányította volna.

- Alighanem mennünk kell - morogta az Angol.

- Azt akarják? - suttogta a korongra meresztve a szemét Julia van der Haas.

A korong mintha igent intett volna, megbillent a levegőben.

- Vége a kirándulásnak - mondta Zombory, amikor a korong lecsapott rá, és súrolta az oldalát.

- Azt akarják, hogy menjünk ki.

- Hová? - nyöszörögte az asszony.

- Azonnal megtudjuk.

- Istenem, de hát... maguk felkészültek valamire?

Az Angol megvonta a vállát.

- Mondjam azt, hogy a halálra?

- Úristen!

Felmentek a földszintre, majd kiléptek az ajtón át az utcára. Abban a pillanatban, ahogy kitétték a lábukat, a lámpa elaludt a szobában. Zombory nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy egy másik korong oltotta el.

A korong Zombory oldalához ütődött. Zombory megértette, hogy az kívánják tőlük: forduljanak be abba a kis mellékutcába, amely merőleges volt a Hold Piramisához vezető utakra.

- Ez... meg mi? - riadozott az asszony. - Kedvem lenne kiereszteni egy sorozatot.

- Semmi értelme - nyugtatta az Angol. - Úgysem találná el őket. Csak a saját eszközeikkel lehet harcolni ellenük.

- Jó lenne, ha megmondaná, mire gondol?

Mielőtt az Angol bármit is szólhatott volna, a kő megállt az orruk előtt, és ott lebegett a levegőben. Zombory csak ekkor fordult az asszonyhoz.

- Arra kérem, ha bármit is parancsolnának önnek, engedelmeskedjék nekik.

- Én?

- Ön, Julia. Eddig nem mondhattam önnek semmit, mert nem lehettünk biztosak benne, a tablettában lévő hatóanyag jól végzi a dolgát.

- Maguk... figyeltek engem?

- Maga is ezt tette volna a helyünkben. Szeretném azt hinni, hogy biztosak benne: ön az ő emberük.

- Jézusom!

- Adja ide a géppisztolyát!

- Nem!

- Adja csak ide!

A professzornő végül is odaadta.

- Magánál nem szabad, hogy fegyver legyen - mondta Zombory. - Mindent tegyen meg, amit csak kérnek magától. Mindent. Ön, kedves Julia, többször is megkérdezte, mi a tervünk. Nos, a tervünk: ön. Mondhatnám úgy is, hogy az ön kezében van az életünk.

- Jézusom, de én semmire sem vagyok felkészülve. Azt sem tudom...

- Mi sem tudjuk. De ezt most nincs időnk megbeszélni. Újra itt a korong!

A korong megérkezett, kissé előterelte őket, majd eléjük állt. A három betolakodó megtorpant. A hold is megállt az égen, mintha nem tudna szabadulni a furcsa látványtól.

Zombory felemelte a karját.

- Ott. Valaminek a bejárata.

A korong mintha bólintott volna.

Mindhárman a mutatott irányba fordultak. A kis utcát teljes hosszában egy hatalmas ház töltötte ki, amely durván faragott kövekből épült, lapos tetővel. A tető alatt második szint is húzódott, ebben azonban nem égtek fények. A földszinti termekben viszont ugyanazok a halványan pislogó olajmécsesek világítottak, mint a megnyűzott emberek múzeumában.

- Gyerünk! - biztatta őket Zombory. - Azt akarják, hogy köszönjünk be hozzájuk!

Elindultak a ház bejárata felé. A korong elégedetten lebegett a fejük felett.

Zomborynak feltűnt, hogy az ajtó szemöldökrészét és a keretét is egyetlen kőből faragták ki. Olyasféle motívumokat látott rajtuk, amilyenek odaát, Közép-Amerikában díszítették a piramisvárosok építményeit.

- Menjenek - suttogta Julia van der Haas. - Maga menjen előre, Steve.

Zombory néhány pillanatra még megtorpant, és megveregette az asszony vállát.

- Próbáljon meg úgy viselkedni, mintha örömet lelné benne, bármit is lát.

A kő hirtelen megmoccan a fejük felett, és a professzorasszony fejéhez vágódott. Nem ütött nagyot; Julia van der Haas még csak a földre sem zuhant tőle. Csupán a fejbőrét sérthette meg, mert az ütés nyomán vékony vércsík kezdett szivárogni a füle mellett. Zombory az asszonyhoz ugrott volna, de az Angol keményen elmarkolta a karját.

Julia van der Haas megtántorodott, és az ajtókeret kövébe kapaszkodott. Közben egyetlen pillanatra a kőhöz érintette a homlokát. Oda, ahonnan egy tátott szájú szörnyeteg nyújtogatta a karmait feléjük.

Julia van der Haas ekkor sikoltozni kezdett. Ismét a hajához kapott, mint odafent a domboldalon, mivel azonban már nem volt kontya, amit leereszthetett volna, csak szőke sörényét borzolta össze, és rázta a homlokába. Zomboryt mitologikus fúriára, vagy egyszerűen csak egy vérszomjas boszorkányra emlékeztette.

- Tlaloc! - kiáltotta az asszony a mennyezet felé tárva a karját. - Tlaloc!

Zombory összenézett az Angollal. Rémületet és tanácstalanságot sugárzott a pillantásuk.

Julia van der Haasnak ekkor már csak a szeme fehérje látszott. Villámsebesen leeresztette a karját, és vetkőzni kezdett. Előbb a terepszínű nadrág került le róla, majd a zubbonya, végül sorban minden ruhadarabja. Amikor abbahagyta a vetkőzést, csak egy vékony, divatos bugyi maradt a testén.

- Tlaloc! - kiáltotta felemelve a karját. - Tiéd akarok lenni, Tlaloc!

Mire felocsúdtak a meglepetésükből, Julia van der Haas már eltűnt a ház belsejében.

Az Angol Zomboryra nézett.

- Ennyit a receptorokról - mondta csüggedten.

- Ennyit a tablettákról - tette hozzá Zombory.

A korong megbillent mellettük, és beterelte őket abba a helyiségbe, amelyben Julia van der Haas eltűnt.

24

A terem küszöbét átlépve megtorpantak, mert úgy érezték nyomban rájuk szakad az ég. Nem a helyiség nagysága lepte meg őket, pedig őszintén szólva az is meglephette volna. Az utca teljes hosszán végighúzódó háznak az egész alsó szintje egyetlen hatalmas teremből állt, amelyet végestelen-végig halvány fényű lámpák és füstölgő fáklyák világítottak meg. Nem is a fehér köpenyes, csuklyás alak váltotta ki a rémületüket, aki ott állt velük szemben, ugyancsak rövid csövű géppisztollyal a kezében, pedig tőle is megijedhettek volna. Sokkal inkább az a jelenet remegtette meg a térdüket, amely ott bontakozott ki a szemük előtt a mécsesek és a terem hátulsó fertályában égő fáklyák könnyű, kellemes illatú füstjéből.

A fehér köpenyes alak feléjük fordította a fejét. Mivel a csuklyáját nem mozdította meg, semmit sem sikerült megpillantaniuk az arcából.

- Üdvözlöm önöket - mondta kifogástalan angolsággal, de érzelemmentes fahangon. - Lépjenek be a halálra szántak lakhelyére.

Míg az Angol *azt* a látványt nézte iszonyodó tekintettel, Zombory pillantása Julia van der Haasra tévedt. A professzorasszony ekkor már a földön ült, a fehér csuklyás lábánál, képét a hosszú, fehér köpenyhez dörzsölte. Olyan szeretettel és hűséggel nézett fel a félig láthatatlan alakra, mintha a rabszolgája lett volna.

- Dobják el a fegyvereiket! - parancsolta a fehér köpenyes. Zomborynak az volt az érzése, hogy női hangot hall, pedig a csuklya elvette a hang minden színét.

Engedelmesen a földre ejtették a géppisztolyukat. A fehér köpenyes megcsóválta a fejét, aztán hátralökte a csuklyáját.

Az Angol felkiáltott, és tétova mozdulattal eldobott fegyvere után nyúlt.

A lehulló csuklya szabaddá tette Lamarche doktornő csinos, szépen metszett arcát.

Az egyik meglepetés a másikat követte, ha ugyan a rémítő jeleneteket meglepetésnek lehet nevezni. Zombory is, és az Angol is már akkor észrevették a terem közepén a mennyezetről lecsüngő liánokat, amikor beléptek az ajtón. A liánok végén emberek lógtak fejjel lefelé. Abban a pillanatban, ahogy Lamarche doktornő hátratólta a csuklyáját, az egyik alak úgy fordult, hogy Zombory szeme végigfuthatott az arcán.

A mennyezetten függő szerencsétlen fickóban Alec Fergusonra ismert.

- Meglepődtek? - kérdezte a doktornő megragadva a hűséges tekintettel rámosolygó Julia van der Haas vállát. - Kutasd át őket!

Julia van der Haas engedelmeskedett a parancsoknak. Még az Angol kis bicskáját is kiemelte a zsebéből. A táskájukat pedig a falhoz rugdosta.

- Rendben van, Julia - dicsérte Lamarche doktornő megsimogatva a hűséges kutyatekintettel rábámuló asszony fejét. - Tudod, hogy meg fogsz halni?

Az asszony szemében öröm villant.

- Tudom. Minél előbb szeretném. Nagyon szeretném.

- Rövidesen sor kerül rá - biccentett Lamarche doktornő. Összeszorította az ajkát, és a két férfira nézett. - Valamennyien meg fognak halni ezen az éjszakán. Tudják, milyen éjszaka a mai? Holdisten éjszakája. Holdisten pedig megköveteli az áldozatot.

Az Angol komoran bámult Lamarche doktornő szép arcára.

- Kicsoda maga?

Lamarche doktornő szemében nem csillogott meglepetés. Mintha nem érte volna váratlanul a kérdés. Mégis, abban a pillanatban ahogy elhangzott, verejtékcseppek bukkantak elő a homlokán. Látszott rajta, hogy mondani akar valamit, de mintha iszonyatos erő akadályozta volna meg benne.

- Én... szolgálónő vagyok. Őt szolgálom... minden erőmmel. Ha kell... meghalok érte.

- És a többiek? - kérdezte az Angol.

Az asszony lehajtotta a fejét és hagyta, hadd peregjenek le a kőpadlóra a homlokán született verejtékcseppek.

Süket csend lapult odabent, a korong sem röpdösött a levegőben; mintha talált volna magának valahol egy kényelmes leszállópályát.

Ebben a pillanatban harsány vonyítást hallottak az utca felől, s mielőtt megmozdulhattak volna, leffegő fülű árnyék ugrott be a szobába. Haragos morgás kíséretében az Angolhoz futott, és letett a lábához valamit.

Lamarche doktornő felemelte a fegyverét, és már majdnem meghúzta a ravaszt, amikor valahonnan figyelmeztethették, hogy felesleges a fegyvere után kapkodnia.

A leffegő fülű árnyék az Angol lábánál ült, és szüntelenül morgott. Zombory érezte, hogy az ő arcáról is ömlik a veríték, nem csak Lamarche doktornőéről.

- Ez... mi? - bökött az árnyékra a doktornő. Nehezen mozgott a nyelve, mintha kicsit többet ivott volna a kelleténél.

- Kutya - mondta az Angol. - Az én kutyám.

- Hogyan került... magához? Hiszen ez... Zorro.

- Az bizony - biccentett az Angol. - Fortunio doktor nekem ajándékozta.

Zombory csak ekkor vette észre, hogy amit a kutya odatett az Angol lábához, nem más, mint egy korong. Talán az, amelyik idekísérte őket.

Lamarche doktornő félrehajtotta a fejét. Az Angol aggódva nézte az arcát. Biztos volt benne, hogy most születik a döntés a kutya sorsa felől.

Lamarche doktornő végül is elmosolyodott.

- A kutya lelketlen állat! - mondta határozottan, és mintha megkönnyebbülés érződött volna a hangján. - Nem veszélyes.

- Zorro biztosan nem - helyeselt az Angol.

- A kutyát is feláldozzuk. Az olmékok néha kutyát áldoztak Holdistennek. - Felemelt karjával a felakasztottakra mutatott. - Meghalnak veletek együtt. Még van egy kis időtök. Addig...

Az Angol gúnyosan elmosolyodott. Zombory még sosem látott ennyi gúnyt az arcán. Még akkor sem, amikor kiderült, hogy Lord Chesterwood Mezopotámiában görög sisakként határozott meg egy perzsa fazekat, és erről hírt is adott a Régészeti Tanulmányokban.

- Ezt a mérkőzést elveszítettétek - mondta Lamarche doktornőnek.

- Vége a játéknak.

- Miféle... játéknak? - kérdezte tompa tekintettel a szép doktornő.

- Megtettem a megfelelő intézkedéseket, hogy elkapjanak benneteket. El is fognak.

- Ezt nem... értem - mondta a doktornő.

- Akkor figyeljete - mosolygott az Angol a bajuszát simogatva. - Jól jegyezzétek meg minden szavam. Ha nem értenétek, inkább kérdezzétek meg még egyszer.

Lamarche doktornő biccentett. Nem szólt semmit, csak a fejét mozdította meg.

- Nem tudom, kik vagytok - mondta az Angol. - De nem is érdekel.

Zombory tudta, hogy az Angol hazudik. Hiszen semmi nem volt a világon - talán immár Sofie-t kivéve -, ami annyira érdekelte volna, mint hogy valójában kicsodák is a kicsik.

- Csak az érdekel, hogy tűnjetek el innen. El foglak űzni benneteket. Hacsak nem akartok egyezkedni velem.

- Mit jelent az, hogy... egyezkedni? - kérdezte a doktornő.

- Megmondom. De előbb elmondom, mit tettem. - Ismét megsimogatta a bajuszát, majd vett egy mély lélegzetet. - Tudom, miben áll az erőtök. Abban, hogy alig tudnak rólatok valamit, s amit tudnak, az sem más, csak sejtés. Babona. - Felemelte a karját, és a liánon lógó öntudatlanokra mutatott. - Mielőtt idejöttem volna, óvintézkedéseket tettem ellenetek az ő nevükben is. Időzített bombát hagytam hátra, amely a halálom után is felrobban, és a pokolra küld benneteket.

- Mi az a... bomba? - kérdezte a doktornő.

- Még nem mondtam el, mi igazából az erőseitek. Az, hogy nem tudják, hol vagytok. De én már tudom, napok óta.

- És?

- Ha tudomást szereznek az emberek arról, hogy léteztek, és hogy hol éltek, halálra vagytok ítélve. Soha többé nem áldozhattok az isteneiteknek.

- Ezt ön... nem fogja megakadályozni.

- Én nem is, de mások meg fogják. Holnap megkapják az illetékesek a leveletem.

- Milyen levelet?

- Amit ma írtam. Mielőtt elindultam volna ide, írtam egy levelet. Megírtam benne, hogy léteztek, és ha nem hinnék el, hát látogassanak el ide. A csendőrségről, a rendőrségről, és a katonaságról van szó. Jöjjenek ide, és kutassanak a hajdani lepratelep házaiban, és a piramisaitokban. Ne a liliputiakhoz menjenek, ne is a kórházhoz, és ne az iskolához. Azokban úgysem találnak semmit. Ide jöjjenek, és túrjanak fel mindent. Rövidesen a kezükben lesz a levelem. Mire feljön a nap, idejönnek helikopterekkel és fegyverekkel. Ő ellenük nem sokat tehettek. Gondoljátok, hogy elég lesz néhány repülő korong az ágyúk és a helikopterek ellen?

Lamarche doktornő félrehajtotta a fejét. Továbbra is ömlött a veríték az arcáról.

- Hazudsz - mondta végül. - Nem küldtél levelet. Végig... figyeltek. Figyeltünk.

- De küldtem - mondta az Angol derús arccal. - Bizony, hogy küldtem.

- Hova?

- Be a városba. A megfelelő helyre.

- Ki vitte a levelet?

Az Angol mosolygott. Megsimogatta a bajuszát, és szinte szeretetteljesen nézett Lamarche doktornő szenvedő arcába.

- A kutya. Zorro.

Lamarche doktornő fájdalmasan felkiáltott és összegörnyedt. Mintha korbáccsal vágta volna végig rajta.

- Nem! - kiáltotta védekezően maga elé kapva a kezét. - Nem tehetek róla!

- Öljem meg? - kérdezte Julia van der Haas készségesen.

Lamarche doktornő hallgatott. Julia van der Haas elindult az eldobott fegyverek felé. A kutya rámordult ugyan, de az Angol halk szavára veszteg maradt.

- Ne! - emelte fel a karját Lamarche doktornő. - Mit... akartok?

- Először is, hogy engedjétek *őket* szabadon - s a mennyezetre felfüggesztettek felé intett.

- Az lehetetlen! Ők már Holdistenéi!
- A kollégáink.
- Egyszerű áldozatok. A tiétekével együtt kerül a szívük a kőtátra.
- Akkor jönnek a katonák és a csendőrök.

Lamarche doktornő félrehajtotta a fejét, és hallgatott. Zombory tudta, hogy most döntenek a sorsukról.

Lamarche doktornő rövid hallgatás után felemelte a kezét.

- Jöjjenek! Csak jöjjenek, ha akarnak!

Az Angol csalódottan megsimította a bajuszát.

Ezt a menetet elveszítették.

25

Olyan csend volt a teremben, hogy a kutya morgása támadó medve hörgésének tűnt. A kanócok nyugtalanul sercegetek a falon, mintha azzal fenyegetőznének, hogy kialszanak.

Amíg a lámpák és a fáklyák sercegését hallgatta, Zombory megpróbált megbizonyosodni róla, kik lehetnek a liánokon. Egyedül Fergusonban volt biztos, hiszen látta az arcát. Bár erősen zavarta, hogy a lecsüngő testek takarják egymást, mégis megkísérelte megszámolni őket. Háromszor is nekiveselkedett, és mindháromszor hét testet sikerült elkülönítenie egymástól. Ezek szerint Miss Al-Bakr, Lucy Meyer, Wauni professzor, Karahan professzor, Nick Holmes professzor, Cartwright, és Lamartin vannak odafent. Szerencséjére éppen ebben a pillanatban tört be egy erősebb huzat a terembe, és a testek mintha furcsa formájú túlméretezett csillárok lettek volna, himbálódzni kezdtek a légvonatban. Így már nem csak a számukat ellenőrizhette, hanem arról is meggyőződhetett, hogy valóban azok lógnak-e a liánon, akikre gondolt.

Wauni vaskos alakját nem volt nehéz megkülönböztetnie a többiekétől, akárcsak Lucy Meyert, akinek a szemüvegét ezer közül is megismerte volna, Miss Al-Bakr vékony, kígyó-szerű teste alig volt vastagabb a liánnál, amelyen lógott. Nick Holmest alacsony növése miatt akár a kicsik is maguk közé fogadhatták volna. Lamartin öles termete viszont kitűnő tájékozdási pontot kínált. Tőle jobbra mindenkiről megállapította kicsoda. A maradék kettő tehát nem lehetett más, csak Karahan, és Cartwright.

- Mi már régóta ismerjük egymást, doktornő - mondta az Angol. - Egészen pontosan ön és Mr. Zombory. Ugye, nem először látták egymást itt, a Pireneusokban?

Lamarche doktornő arcán azóta, hogy bejöttek ebbe a terembe, először jelent meg emberi vonás.

- Rájött? - kérdezte mosolyogva.

- Sajnos elég későn - ismerte be az Angol. - Korábban is rájöhettek volna. Önök először Teotihuacanban találkoztak. Igaz?

Lamarche doktornő arcán elégedettség hullámozott át, majd egyetlen másodperc alatt megváltozott az arckifejezése.

- Nem tudom miről beszél - mondta vontatottan. - Soha nem voltam Teotihuacanban. Orvos vagyok... voltam...

- Így is jó - mosolygott az Angol. - Ön szerezte be a kicsik élelmét a kórházon keresztül?

- Én voltam a... gazdasági vezető - biccentett Lamarche doktornő. - Annyit rendeltem, amennyit csak akartam.

- Jól becsapott bennünket - vágott keserű grimaszt az Angol. - Azt hittük, magát is a kicsik rabolták el.

- El kellett... hitetnem magukkal, hogy... nem velük vagyok. Ha maguk... megakadályoztak volna benne, hogy... azt tegyem, amit kell... nagy baj származhatott volna belőle.

- És Salazar doktornő? - kérdezte Zombory.

Lamarche doktornő arcán gyűlölet hullámozott át.

- Nem kerülheti el a... sorsát. Ő is a kezünkben van. Ma éjszaka nagy áldozat lesz. Mint egykor Uxmalban. Akkor sok ezer embernek egyszerre... vágták ki a szívét. Ma éjszaka... ma éjszaka...

Sóhajtott, és letörölgette a homlokáról a verítéket.

- Fortunio doktor? - kérdezte mintegy mellékesen az Angol.

- Mi van... vele?

- Ő is önök közé tartozik?

- Fortunio doktor... bunkó.

Zombory mindent értett. Eszerint egyedül csak Lamarche doktornő agyát dolgozták meg. Többre nem is igen volt szükségük, hiszen ő volt a kórház gazdasági főnöke. Vigye el az ördög, erre sokkal jobban oda kellett volna figyelniük! A gazdasági főnöknek hatalmában áll annyi élelmet rendelnie, amennyit csak akar. Sőt, talán még sikkasztani is, bár arról igazából fogalma sem volt, hogy a kicsik honnan teremtették elő a létezésükhöz szükséges pénzt.

Lamarche doktornő biccentett, mintha megértett volna valamit, aztán felemelt karral a bejárat felé mutatott.

- Nézzenek csak oda!

Mindketten elkövezték azt a hibát, hogy megfordultak. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy az ajtó fekete négyszögére meresztették a tekintetüket, Zombory is, és az Angol is érezte, hogy kiszalad a lábuk alól a talaj, s mire felocsúdtak, már a kőpadlón feküdtek. Sem a kezüket, sem a lábukat nem tudták megmozdítani. A kötelek, amelyek elkapták őket, a sötétség mélyéről indultak ki, s vagy maguktól mozogtak, vagy láthatatlan kezek mozgatták őket. Zombory egyetlen pillanatra mintha apró árnyakat látott volna elsuhanni az ajtó előtt.

A kutya felvonyított, mintha kést szúrtak volna a bordái közé. Elkapta az egyik kötél végét, és játékosan rángatni kezdte. Csorgó nyála, kurrogó morgása, kivicsorított fogai azonban arra figyelmeztettek, hogy esze ágában sincs játszani. Az Angol csillapítani akarta, de annyira szorította a kötél, hogy csak furcsa, sziszegésféle hang hagyta el a száját.

A kutya ekkor hátraugrott, s nem törődve többé a kötéllal, Lamarche doktornőt vette célba. Egyetlen szökkenéssel előtte termett, és megpróbált a kezébe harapni. Csakhogy Mademoiselle Lamarche résen volt. Még a levegőben kapta el a kutyát a géppisztolya csöve. Nem ütötte meg nagyon, csupán kibillentette a lendületéből. A kutya megperdült, és az oldalára zuhant.

Nehezen kelt csak fel, s Zombory már attól tartott, eltörte a csontját. Zorrót azonban nem olyan fából faragták, hogy csak úgy eltöredezzenek a csontjai. Nehézkesen ugyan, de feltá-pázkodott, és talán megismételte volna a támadását, ha valami el nem tereli a doktornőről a figyelmét.

A valami a korong volt, amely ismét feltűnt a levegőben. Beröppent az ajtón és a kutyát vette célba. Talán el is találta volna, ha Zorro jó érzékkel le nem kushad a kőpadlóra.

Vagy háromszor ismételte meg a műveletet. A korong egyetlenegyszer sem merészkedett le egészen a kutyáig: mintha attól tartott volna, hogy a kőpadlóhoz csapódik.

Néhány próbálkozás után taktikát változtatott. Már nem akarta elérni Zorrót, csupán ott táncolt az orra előtt - lassan, hergelő mozdulatokkal, mint a bordélyházi táncosnők. A kutya előbb csak figyelte, majd mintha megbabonázták volna, követni kezdte. Arra azért vigyázott, hogy ne emelkedjék túlságosan magasra, ahol a korong elérhetné.

A korong némi keringés-forgás után az ajtó felé röppent. A kutya utána. Így tűnt el a szemük elől - az Angol azt hitte, mindörökre.

Lamarche doktornő ismét letörölgette az arcáról a verítéket és nagyot kiáltott.

- Gabriel!

Zombory, ha tudott volna a homlokára ütött volna. Gabriel! Mióta csak észrevette az immár a feje felett forgolódókat, egyfolytában az járt az eszében, hogy mintha valaki hiányozna közülük. Hát persze, hogy Gabriel! Hiszen őt is a hatalmukba kerítették.

Az egyik ajtónyílásban - mert a fáklyák füstje mögött akár több is lehetett - felbukkant a pásztor. Hajlott tartással közeledett, szeme sem rebbent, amikor megpillantotta őket. A terem közepén megtorpant: látszott rajta, hogy parancsra vár.

Julia van der Haas, aki az elmúlt percekét révült némaságban töltötte, hirtelen felpattant, és kiáltozni kezdett.

- Én akarom! Én magam akarom! Én akarom kivágni a szívüket! Engedjétek, hogy én tegyem!

Mielőtt Lamarche doktornő megakadályozhatta volna, odaugrott hozzá, kikapta az övéből a kését. - Zombory mindaddig észre sem vette, hogy Lamarche doktornőnek kése is van - s felé-jük vetette magát. Zombory rémülten felkiáltott. Julia van der Haas ezekben a pillanatokban egy Vallejo-festményre emlékeztetett. Dús keblei, erős combjai vad vágyat ébresztettek volna bárkiben, aki nincs olyan szorult helyzetben, mint amilyenben Zombory volt. Szeme villogott, kezében, mintha élt volna a kés.

Az Angol rémülten felkiáltott, és ugyanezt tette még egyszer Zombory is.

- Vissza! - kiáltott fel ekkor olyan élesen, és olyan furcsa hangon Lamarche doktornő, hogy Zombory nem is volt egészen biztos benne, valóban ő kiáltott-e.

- Vissza!

Julia van der Haas néhány méternyire Zomborytól megremegett, kiejtette a kezéből a kését, de azért a férfinak ugrott. Zombory érezte, hogy izmos ujjai elkapják a torkát, és kíméletlenül a gégejét szorongatják. Az Angol egyfolytában ordított a füle mellett, pedig nem is rá irányult az asszony dühe.

- Vissza, Julia!

Mint már annyiszor, ismét a berepülő korong oldotta meg a problémát. Lehet, hogy az a korong volt, amelyik a kutyát kicsalta, lehet, hogy másik, mindenesetre villámsebes cikázással

Julia van der Haas feje felett termett, és rátelepedett a hajára. Csak a másodperc töredékéig volt ott, ez is elég volt azonban ahhoz, hogy Julia van der Haas leeressen, mint a kilyukadt gumimatrac.

Lamarche doktornő újfent megtörölgette a homlokát.

- Vigyétek őket!

Zombory látta, hogy az immár engedelmessé vált Julia van der Haas odalép hozzá, és mintha világegyetében ezt csinálta volna, elkapja a lábát. Gabriel ugyanezt tette a vállával. Mire felocsúdott, már úton volt a nagy ismeretlen felé.

Csak ekkor maradt némi ideje rá, hogy kicsodálkozza magát a saját állapotán. Inkább kíváncsian, mint igazi rémülettel nyugtázta, hogy olyan merev a teste, mint a fahasáb. Egy cirkuszi előadáson látott hasonlót: akkor a bűvész és szép segédnöje fektettek egy csontmerevvé változtatott nézőt két székek támlájára úgy, hogy az egyik támla a tarkóját a másik a bokáját érintette. És mégsem zuhant be a két székek közti üres térbe.

Még egy alagútféle kőfalai között vitték, amikor megpillantotta a kicsiket. A falakhoz húzóda álltak, és őt nézték. A tollaktól, amelyek az arcukat borították, nem látta a szemüket. Alig lehettek egy méternél magasabbak, és alighanem mindenük megvolt, aminek egy emberen csak lennie kell.

A falak ekkor fényelni kezdtek, mintha belülről világította volna meg őket valami. Talán a belsejükből áradt a fény, vagy a kicsik úgy terelték a fáklyák lángját, hogy felerősödhesse rajtuk a sugaraik.

Zomboryt az egyiptomi piramisok sírkamráira emlékeztette a föld alatti világ. Főleg akkor, amikor megpillantotta az első festményeket: színes figurákat a fehéres-szürke falon. Abban a stílusban, és azzal az ábrázolásmóddal, amely a közép-amerikai indián kultúrák sajátja. Az egymásba fonódó, kaotikusnak tűnő zűrzavarból kiemelkedett egy-egy isten alakja. Néhányat azonnal felismert közülük, a többihez azonban több idő kellett volna.

Ahogy előrehaladtak, egyre több lett a kép a falon, és a kicsik is a falak mentén. Zombory úgy gondolta, legalább ötvenet hagyhattak már el. Valamennyien színes, szövött ruhát és tollmaszkot viseltek. Csak álltak csendben, feszülten figyelve rá. Zombory méltó ellenfélnek szóló elismerésként értelmezte figyelmüket.

Amikor azonban olyan gyorsan, hogy szinte észre sem vette, bekerültek egy hatalmas terembe, élesen felkiáltott.

Ott állt előtte fényesen megvilágítva a teotihuacani Hold Piramisa majdnem teljes nagyságban.

26

Bár csak fél szemével látta, lenyűgözte a látvány monumentalitása. A piramis óriási volt, mélyen a föld alatt. Nagyjából ott állhatott, ahol a füvel borított Hold Piramisa. Zombory azonnal rájött, hogy a két piramis tulajdonképpen egy. A csúcsa az, ami odakint látszik, amit füvel ültettek be, az igazi piramis azonban itt van a föld alatt, néhány méternyire tőle. Ha a külsőt még fel is fedezte volna valaki, aligha sejthette volna, hogy alatta maga a csoda rejtőzik. A kinti rész nem jelenthetett mást az avatatlan szemlélőnek, csupán egy furcsa formájú, füves domboldalt.

A piramis kövekből készült, hatalmas lépcsőkkel. A csúcsa a semmibe veszett, azaz kiemelkedett a föld színe fölé. A szentély a piramis oldalába épült: közvetlenül hozzá vezetett a lépcsősor.

A piramis körül kicsik nyüzsögtek - becslése szerint legalább háromszázan. Ünnepi öltözékben, selyemből, brokátból, vagy az ördög sem tudja milyen anyagokból készített ruhákban. Mintha egy korabeli maja képeskönyv lapjairól léptek volna le. Az arcuk azonban láthatatlan maradt a vastag festékréteg és a tollkoronák alatt.

Zombory el nem tudta képzelni, honnan szerezhettek ennyi trópusi madártollat. Talán ezeknek a megvásárlásában is közreműködött Lamarche doktornő?

A szentély előtt ott feketedtek a kőpadok, amelyeknek a funkciója nem volt titok Zombory előtt. Ezeket fogják megölni őket, majd az áldozó pap felmutatja a szívüket Holdistennek. De hol a csodában van Holdisten? Aztán egyszerre csak megpillantotta. Nem magát a holdat, csupán a sugarait. Rájött, hogy a ragyogás, amely a falakra vetül, s amelyet mindezidáig nem tudott hova tenni, a holdtól származik. Fényét valószínűleg tükrök segítségével vezették le a föld alá. Ez a fény vonta sejtelmes, ezüstös, és mégis taszító fénybe a piramist, az áldozóasztalokat, és a piramis körül tolongó kicsiket. Olyannyira valószínűtlennek tűnt minden, hogy Zombory néha úgy gondolta, nem is ő maga van az események középpontjában, hanem valaki más: ő maga otthon ül a szobájában, és sósmogyorót rágszálva, televízión rémfilmeket néz. Aztán rá kellett jönnie, hogy túlságosan is itt van, és elég nagy az esélye rá, hogy mindörökké itt is maradjon.

Arra riadt, hogy leteszik a földre. Nem túl kíméletesen, inkább úgy, mint egy zsák kukoricát. Gabriel feléje sem nézett; megfordult és elindult arrafelé, amerről jöttek. Julia van der Haas vetett ugyan felé egy gyors pillantást, de abban sem volt köszönet. Mintha azt sugározta volna a tekintete, hogy úgymint elkaplak, és én vágom ki a szívedet!

Rövidesen az Angol is odaérkezett mellé. Nem is kellett kérdeznie, látta rajta, hogy meg van hökkenve, akár csak ő.

Ahogy megpillantotta, visszatért a beszédképessége. Megrázta a fejét, és a másik fülébe dűnnyögte.

- Hogy van?

Az Angol rávetette vérekes tekintetét.

- Azon töröm a fejem... milyen nyakkendőt kössek a délutáni... partyra.

- Milyet... köt?

- Alighanem... piros pöttyöset... malackákkal a... pöttyök között.

- Nem lesz az túl komor? Még a végén azt hiszik... temetésre készül.

Lassan a többiek is megérkeztek melléjük. Zombory nem értette, miért csak Julia van der Haas és Gabriel cipeli őket, a kicsik miért nem vesznek részt az áldozati hús szállításában, de nem volt senki, aki megmagyarázza neki. Nyilván a kicsik rítusaiban rejtezett a megoldás. Talán csak a szolgák vihetik az áldozatokat a feláldozás helyére.

Amikor az utolsó áldozat - Cartwright - is a helyére került, elcsitult a zsongás. A kicsik apró padokon ültek a piramis körül. Három oldalról fogták körbe, a negyedik, a hátoldala, rejtve maradt.

Egyikük sem tudta, mikor érkezik el az áldozat ideje, de Zomboryn és az Angolon kívül ez senki mást nem is érdekelt. A többi fogoly még mindig abban a furcsa állapotban volt, amely leginkább a kómára emlékeztetett.

Egyszerre csak megszólalt a zene. Fúvós hangszerek játszottak valahol egy lassú, színtelen melódiát. A dallam azoknak az utcai együtteseknek a produkcióira emlékeztetett, akik a nagyvárosok aluljáróiban szórakoztatják a ráérő szájatátókat. Zombory még az *El condor pasa* néhány taktusát is felismerni vélte a zenében.

A holdfény megerősödött: anélkül, hogy maga a hold felbukkant volna. Aztán egyszerre csak ő is megjelent. Egy hatalmas, csiszolt sziklafalon, amelyet évek, évtizedek, vagy talán évszázadok kemény munkájával dolgoztak simára. A kőlap maga iszonyatos súlyú lehetett. Zomborynak fogalma sem volt róla, hogy hozhatták le a föld alá, s mivel állíthatták fel. Talán azokkal a módszerekkel, mint a hasonló köveket a piramisvárosokban.

A kő azonban nem volt egyszerűen csak kő - legalábbis a felszíne nem. Valószínűleg ezüstlemezzel vonták be a felületet. Abban a pillanatban, ahogy a hold tányérja megjelent rajta, vakító ragyogás töltötte be a teret. Olyannyira, hogy be kellett csuknia a szemét.

A hold meglepedett a fal közepén, és csak lassan mozgott előre. Zombory megértette, hogy addig kell végrehajtani az áldozatot, amíg az égítést a kövön tartózkodik. Az pedig nem lehet több háromnegyed óránál.

Háromnegyed óra még az élet.

A hold lassan elindult a kőlap felső széle felé.

27

Ami ezután történt, olyan gyorsan történt, hogy moccani sem volt ideje. Eddig azon csodálkozott, hogy miért csak Julia van der Haas és Gabriel cipeli őket, miért nem segítenek be nekik a kicsik - rituális okot gyanított a háttérben - most azonban úgy érezte megdőlt az eddigi elmélete. Egy fúvós hangszer - talán pánsíp - éles hangjára egyszerűen megrohanták őket a tollkoronás, festett arcú kicsik. Felkapták, a levegőbe emelték és magukkal ragadták valamennyiüket. Mire felocsúdott, már egy kőpadon pihent a szentély előtt.

Bár nemigen tudta mozgatni a fejét, annyit azért látott, hogy nagyjából tíz méter magasan lehetnek a lent ücsörgő kicsik felett. Az Angol a mellette sötétlő padon feküdt, mintha a kicsik feltették volna magukban, hogy nem szakítják el őket egymástól.

- Végállomás - nyögte az Angol kiköpve a szájából egy kis port. - Nem jött be, amire számítottunk.

- Az még nem... biztos - morogta Zombory.

- Maga még... reménykedik?

Zombory megpróbált bólintani, de a nyaka csak nehezen engedelmeskedett az akaratának.

- Még minden... megtörténhet.

- Ezt mondták a rabszolgák is a kereszten. Mit gondol milyen érzés, amikor valakinek élve tépik ki a... szívét?

A zene megerősödött, és ismét felhangzott az a furcsa dobpergés, amelyet nem egyszer hallottak a hegyek között.

Akárhogy is forgatta a fejét, nem látta a dobosokat, és a táncolókat sem. Merthogy valahol táncoltak, ahhoz kétség sem férhetett. Hangos rikkantások közepette ütötték a táncosok a talpukat a földhöz, és csörgettek is mellé valamit. Ez a dobolás azonban másféle volt, mint amelyet odafent hallottak. Az a vad elejtésére szolgált, ez a feláldozására. Az a vadászaté volt, ez a lakomáé.

A tollas fejdíszű pap a szentélyből jött ki három kísérőjével együtt. Mintha icipicit magasabbak lettek volna a többinél, bár talán az ágas-bogas fejdísz keltette ezt az illúziót. A kezükben tartott kötélak minden szónál ékesebben meséltek róla, hogy mi lesz a következő percekben a feladatuk.

Zombory úgy érezte, kezdi elveszíteni a hidegvérét. Igyekezett feldobni magát a levegőbe, majd a csuklóján próbálta meg eltépni a kötelet. Ennyi erővel persze akár egy hajókötelet is rángathatott volna.

- Ideges? - kérdezte az Angol. - Tudja, mit sajnálok a legjobban?

- Mit? - kérdezte a kötelét feszegetve Zombory.

- A pipám fejét. Hogy a fenébe tudott letörni? Nincs valami ötlete?

A főpap melléjük ért. Felemelte a fejét, és mondott valamit valamilyen nyelven, amit természetesen nem értettek. A három pap azonban megértette. Letették a tálaikat a lábuk mellé, majd elsőként Zomboryhoz léptek. A kutató ekkor elveszítette az uralmát az idegei felett, és ordítani kezdett, ahogy a torkán kifért.

- Menjetez innen! Tűnjetez a fenébe! Követelem, hogy engedjetez szabadon. Én antropológus és régész vagyok...

- Engem se hagyjon ki a buliból - figyelmeztette az Angol.

Az egyik pap Zombory fölé hajolt, és óvatos mozdulatokkal kigombolta az ingét. Amint puha, finom kis keze a melléhez ért, Zombory elcsendesedett. Egész bensejét földöntúli nyugalom járta át. Feje lehanyatlott a kőasztalra, és szótlánul tűrte, hogy a pap lemeztelenítse a mellkasát.

Az Angol ekkor meghökkent. Megpróbált felemelkedni és furcsa, magas hangon kiabálni kezdett.

- Hé! Mi van magával? Miért hallgatott el? Mit csináltak magával? El ne aludjon itt nekem! Ébresztő, Zombory!

Zombory valóban úgy érezte, mintha végzetesen elálmosodott volna. Már nem is bánta annyira, hogy fel fogják áldozni, elvégre valamikor be kell fejeznie az életét. Akkor már jobb előbb, mint később. Mi a fenéért húzni, halasztani a dolgot?

- Ébredjen, Zombory! - ordította az Angol. - Vigyázzon, hipnotizálják. Ha elalszik, mindennek vége!

A pap most az Angol fölé hajolt. Kigombolta az ingét, és őt is végigsimogatta. Az Angol reakciója azonban más volt, mint Zomboryé. Csak még jobban feltúrázta magát a simogatótól.

- Ébredjen, Zombory! Ébredjen!

A papok sorban végigvonultak a padok között.

Zombory elhomályosuló szemekkel nézte, amint szabaddá teszik a padon fekvők mellkasát. Először Wauni professzor hatalmas, kissé már hájas teste bukkant elő a ruha alól, hasa fölött jókora forradásokkal. Zombory tudta, hogy Wauni fiatal korában kedvelte a küzdősportokat; alighanem az akkoriban szerzett sérülések nyomai látszottak a bőrén. A mellette fekvő Nick Holmes-nak viszont jószerével nem is volt mellkasa, csak néhány vékonyka borda szerénykedett a gyomra felett.

Amikor Al-Bakr professzornőhöz ért a pap, Zombory elfordította a fejét. Annyit azonban még így is látott, hogy Al-Bakr kisasszony mellei olyan kíváncsian nyújtózkodnak a föld alatti terem mennyezete felé, mint a tengeralattjáró periszkópja a tenger felszíne felé.

- Ébredjen, Zombory! - hallotta vastag függöny mögül az Angol hangját.

- Ébredjen, mert mindennek vége!

A kicsik odalent a padokon ekkor sívító trillázásba kezdtek. Úgy, ahogy az arab asszonyok teszik, ha örülnek valaminek. Szájuk elé szorították a kezüket, és pergették a nyelvüket, mint a madarak.

A papok felemelték a kőtálapokat, és maguk elé tartották. A főpap kezében ekkor már fekete obszidiánkés csillogott. Olyan, amilyennel jó néhányat megöltek a Pireneusok vándorai közül.

- Mi a fene... ez? - hallotta az Angol hangját.

- Obszidián... kés.

Ezt alighanem ő mondta.

- Ez annyit jelent, hogy... megölnek bennünket?

Bólintani akart, de iszonyatos fájdalom nyilallt a tarkójába.

- El ne aludjon! - hallotta az Angol könyörgő hangját. - Ne aludjon el, mert...

A pap felemelte a kést. Zombory egyetlen pillanatig azt hitte ő felette áll, majd amikor kicsit kitisztult a pillantása, rájött, hogy Miss Al-Bakr lesz az első áldozat.

- Neee! - ordított fel kétségbeesetten. Ez a kiáltás aztán elfújta korábbi bágyadtságát. Mintha elszállt volna a varázs, amelyet a pap simogató keze bocsátott rá.

A főpap morgott valamit és Miss Al-Bakr teste fölé hajolt.

Ebben a pillanatban azonban odalent, a piramis lábánál élesen felkiáltott valaki.

- Ne! Hagyd békén őket!

Zombory lefelé fordította a fejét. Heves dulakodást látott odalent: testek gördültek egymáson, miközben Lamarche doktornő egyfolytában kiáltozott és fenyegetőzött.

- Nem ölheted meg őket! Gyere vissza, vagy lelőlek!

Egy félmeztelen nő, akiben Julia van der Haasra ismert, késsel a kezében Lamarche doktornőre támadt. A doktornő megpróbált védekezni ellene, többször is ráfogta a fegyverét, a másik azonban ügyesen leguggolt, majd amikor a megtámadott fölé magasodott, felemelkedett, és a saját géppisztolya agyával vágta állon. Mademoiselle Lamarche úgy omlott össze, mintha kirántották volna alóla a lábát.

De csak egyetlen pillanatra. Julia van der Haas eközben már a lépcsőn igyekezett felfelé, kezében a késsel és a géppisztollyal.

- Megölöm őket! - visította. - Én akarom megölni őket!

Ebben a másodpercben két korong is felbukkant a levegőben. Mindkettő villámsebesen Julia van der Haas felé tartott. Az asszony észrevette őket, kihúzta magát, majd amikor a két korong már majdhogynem érintette a bőrét, az egyik magas lépcsőfokra hasalt.

A korongok elsuhantak felette és a lépcsőfoknak vágódtak. Egyikük azonnal darabokra törött, a másik megbicsaklott a kövön és lehullott a piramis aljába a professzorasszony kezéből kipottyant géppisztoly mellé.

A kicsik riadtan tipródtak egymás mellett, de nem mertek felemelkedni a helyükről. A főpap aggodalmas képpel bámult a lépcsősorra, és leeresztette a kezét. A papok összesúgtak, miközben a főpapot figyelték, mintha tőle vártak volna utasítást.

Julia van der Haas elérte az áldozati kőpadokat. Zombory kénytelen volt megállapítani, hogy a professzorasszony nemcsak bensejében, hanem külsejében is jelentős változáson ment át az elmúlt fél óra során. Bőre szürke volt, mintha porban fürdött volna, nyakát és mellkasát karcolások és horzsolások borították, szeme eszelős tűzben égett.

- Állj meg, te örült! - hallotta Lamarche doktornő kiáltását. - Állj meg, vagy megöllek!

Már-már elérte Julia van der Haast, amikor Gabriel bukkant elő a semmiből, és eléje állt.

Rövid sorozat röppent végig a termen. A golyók a piramis csúcsa környékén csapódtak be a kőbe, majd megpattanva rajta visszahullottak a földre.

A főpap és a papok döbbenetesen szemlélték az eseményeket.

Még akkor sem jött ki hang a torkukon, amikor a piramis aljában ismét mozgás támadt, s két emberi alak bukkant fel a kicsik mögött a padok között. Egyikük felsietett a lépcsőn, s rálépett a fegyvere után tapogatózó Lamarche doktornő kezére.

28

A karcsú, vörös hajú jövevény felrohant a lépcsőn, elkapta a főpapot, és kiverte a kezéből az obszidiánkést.

- Gyerünk az öregúr mellé! - kiáltott a három kővé dermedt papra. A három kicsi alak ijedt állatkölyökként bújt meg a főpap mellett, akinek vagy a rémülettől vagy a haragtól vadul villogott a szeme. - Minden rendben, Pamela?

- Rendben - hallotta Zombory Mrs. Pamela Palmer hangját.

- Vezesd ide őket!

Lamarche doktornő közben feltápászkodott a földről. Pamela Palmer enyhén megtaszította, hogy gyorsabb mozgásra bírja.

- Igyekezz már, hallod?

Lamarche doktornő felemelkedett. Arca piszkos és véres volt, akárcsak Julia van der Haas mellkasa.

Pamela Palmer lelökdöste Lamarche doktornőt a lépcsőn. Amikor már csak néhány lépésnyire voltak a közben szintén letuszkolt főpaptól, megállította.

- Jó estét, doktornő. Erre nem számított, mi?

Lamarche doktornő nem szólt semmit, csak gúnyosan mosolygott.

- A játéknak azonnal vége. Tud beszélni velük?

Lamarche doktornő lehajtotta a fejét.

- *Ők* beszélnek *velem*.

- Jelezze nekik, hogy tárgyalni szeretnék velük.

Lamarche doktornő bólintott. Aztán hirtelen kikerekedett a szeme, majd megszólalt. A saját hangján ugyan, de olyan nehézkesen jöttek ki a száján szavak, mintha valaki másnak a gondolatait közvetítené.

- Mit akartok... tőlünk?

- *Ti* mit akartok tőlünk?

- Mi... élni akarunk, és áldozni... az isteneinknek.

- Csakhogy ti minket áldoztok fel.

- Az istenek szívet és vért akarnak. Ez mindig... is így volt, és... mindig is így lesz. Különb... lehullik a nap az égről... és a hold sem kel fel többé. Nem lesz kukorica, nem lesz... bárány, és nem lesz élet. Semmi sem... lesz.

Pamela Palmer megcsóválta a fejét.

- Mondd meg nekik, hogy mi nem akarunk rosszat nekik. Nem akarjuk sem feláldozni, sem börtönbe zárnunk őket. Meg szeretnénk ismerni a gondolataikat, és akár együtt is élni velük.

Lamarche doktornő elnevette magát. Furcsa, károgó nevetéssel.

- Mi nem akarunk úgy élni, ahogy ti gondoljátok. Mi a magunk módján akarunk élni, ahogy őseink éltek sok-sok idővel ezelőtt, és ahogy ma is élnének, ha...

Lamarche doktornő hangja elcsuklott. Talán a kicsik fejezték be az üzenetet, talán ő maga nem bírta a vele járó megterhelést. Lehanyatlott a lépcsőre és levegő után kapkodott, mint a kimerült atléta.

A vörös hajú lány, géppisztollyal a nyakában, eközben Zomboryhoz futott és fölé hajolt.

- Jól van, Mr. Zombory?

Zombory előbb csak a hangját hallotta, aztán meg is pillantotta a fölé hajló arcot.

Az eltűnt Sofie Matthieu mosolygott rá a hold ezüstös ragyogásán keresztül.

29

Zombory érezte, hogy úgy égeti valami a légcsővét, mint a parázs. Csak később jött rá, hogy saját szavai azok, amelyek forró levegőt fűjnek a lány arcába.

- Én... vagyok az... Steve.

A lány ekkor az Angol fölé hajolt.

- Jól van... Winston?

Az Angol felemelte a kezét, hogy megtörölgesse a bajuszát. Úgy érezte, ólomsúly húzza lefelé minden tagját. Végül azért mégiscsak sikerült elérnie férfiúi ékességét.

- Hol a... pipám?

A lány csalódottan rázta meg a fejét.

- Istenem, a halál torkából húztam ki, és azonnal a pipáját keresi!

Zombory eközben tökéletesen magához tért. Megrázta magát, amitől a kötelek sorban le-
hullottak róla.

- A kö... telek - motyogta csodálkozva. - A kötelek...

- Én vágtam el őket - biccentett a lány. - Szerencsére nem abból a liánból készültek,
amelyekkel akkor kaptak el bennünket.

- Hé! - hallatszott odalentről Mrs. Palmer sürgető hangja. - Minden rendben, Sofie?

- Azt hiszem, igen.

- Tereld le őket!

Sofie az Angol hóna alá nyúlt és megpróbálta felemelni. Sir Winston az ajkába harapott és a
kőasztal szélének feszítette a lábát. Leginkább egy hátára fordított teknősbékára hasonlított,
amely megkísérel visszafordulni a lábára.

- Kicsit... nehezen megy még - nyögte a lány kezébe kapaszkodva. - De jó, hogy... itt van...
Miss Sofie.

- Nekem mondja? - pillantott rá homályos szemmel a lány. - Ha ő nincs...

- Ki... csoda?

Zombory eközben felemelkedett, és megnyomkodta a derekát. Tiszta volt a feje, mintha Sofie
szavai kifújták volna belőle a ködöt. Az oltár oldalának támaszkodva lenézett a kicsikre.

A látvány, amely elé tárult, olyannyira bevésődött az agyába, hogy biztos volt benne, érheti
bármilyen életben, soha nem tudja kitörölni az emlékezetéből.

Látta a meghökkent és szoborrá dermedt apró fickókat a piramis előtti padokon, látta
Lamarche doktornőt a köveken ülni - hosszú, aranylő haja úgy beborította a felsőtestét, mintha
Loreley ült volna a Rajna szikláján - látta a kutyát egy koronggal a szájában - ki tudja honnan
került elő? -, látta a többieket mozdulatlanul heverni a kőpadokon, aztán látott még valakit -
ugyancsak géppisztollyal a nyakában - éppen belépni a föld alatti terembe. Magas volt, széles
vállú, izmos kezű, és mégis könnyedén mozgott, mintha éppen táncra kérte volna fel valaki.

- Ott! - mutatott remegő ujjakkal a jövevényre. - Ott!

Sofie rápislantott és bólintott.

- Tudom - mondta. - Majd maguk is megismerkednek vele. Ő mentette meg végső soron
valamennyiünk életét.

- Kicsoda...?

Sofie Matthieu feljebb rántotta a vállán a fegyverét.

- Mona. Mona Winter.

Mona Winter átküzdötte magát a padok között, undorodó pillantásokat vetve a kicsikre. Zombory messziről is látta, hogy legszívesebben beléjük eresztene néhány sorozatot. Csak remélte, hogy nem teszi meg.

Miss Winter szerencsére valóban eltekintett a lövöldözéstől. Odasétált a főpaphoz, akit Pamela Palmer tartott sakkban a fegyverével és szabad kezével felemelte az állát.

- Ne bánts! - hallotta Zombory az Angol rémült kiáltását - Kérem, ne bánts!

Mona az Angolra pillantott. Gúnyosan legörbült a szája széle, ahogy észrevette, hogy az Angol megpróbálja szájába gyömöszölni meglelt pipáját. Az azonban kifordult a fogai közül és a feje lehullott a földre. Sir Winston és Sofie egyszerre hajoltak le érte, így az oltár lábánál alaposan összeütötték a fejüket. Az Angol a pipája után tapogatózva Sofie-ra nézett. A lány ajka találkozott az ajkával.

Mona Winter a géppisztolya oldalára ütött.

- Ha kikerülünk innen, esküszöm, veszek neki egy új pipát. A legközelebbi zsoldfizetés utáni első utam egy pipaboltba vezet.

Az Angol és Sofie zavart képpel tápázkodtak fel. Mona Winter eközben a főpap nyakához nyomta a fegyvere csövét, majd a kövön kuporgó Lamarche doktornőre kiáltott.

- Térj már magadhoz, kicsim! Beszélne szeretnék a védeceiddel.

Lamarche doktornő felemelte a fejét. Ahogy leomló hajzuhataga mögül előbukkant az arca, Zombory felszisszent a meglepetéstől. Lamarche doktornő mintha évtizedet öregedett volna. Szemei mélyen ültek az üregükben, szép sima bőrén sötét foltok terültek szét. A holdfény nemhogy széppé varázsolta volna - éppen ellenkezőleg - sátáni ragyogást kölcsönzött az arcának.

- Mondd meg nekik, hogy megölöm a főpapot, ha eszükbe jutna valami. Tisztában vagyok a hatalmukkal, de egy golyótól még ez a hatalom sem mentheti meg. Megmondod nekik?

Lamarche doktornő bólintott.

- Tudják.

- Akkor rendben van.

- Azt kérdezik, mi a szándékuk velük?

- A hadsereg majd megmondja, mi a teendő. Először is, bevisszük őket egy francia támaszpontra, ahol...

- El akarnak menni.

- Senki nem megy sehova! Ettől a perctől kezdve itt én parancsolok. A kicsiket, vagy hogy a fenébe is hívják őket, az amerikai hadsereg foglyává nyilvánítom. Tegyétek, amit mondom!

A kicsik tanácstalanul forgatták a fejüket. Zomborynak feltűnt, hogy még mindig nem lát az arcukból semmit. Úgy érezte magát, mintha az angol iskola alatti alagútban, próbababák között hallgatta volna a katonalány fenyegetődzését.

Az Angol félretolta Sofie-t és Mona Winterhez sétált. Nyugodt volt az arca, mintha egy parlamenti vizsgálóbizottság előtt állna, és éppen a gazdasági visszaesés okaival kapcsolatban készülne kifejteni magvas véleményét.

- Jó estét, Miss Winter.

Mona Winter keze fejével letörölgette az ajka felett kibukkant verejtékcseppeket.

- Jó estét, Sir Winston.

Az Angol megbiccentette a fejét.

- Remek munkát végzett.

A lány elmosolyodott.

- Köszönöm, uram.

Az Angol a szájába dugta a pipáját. Immár csak a nyelét, mert a feje Sofie-nál maradt.

- Feltételezem, hogy ismer engem.

- Bátran kijelenthetem, hogy mint a tenyeremet, Sir - mosolygott Mona. - Hosszú napok során át mást sem tettem, csak magukat figyeltem. Mióta megölték Dont, volt elég időm. Hacsak éppen nem kellett menekülnöm előlük.

- Don Torresről beszél?

- Róla, uram.

- Kije volt magának Torres?

- Majdhogynem a sógorom lett. Szegény Kelly jobbat érdemelt volna. Elvágta a torkát a hülyéjének, pedig meghagytam neki, hogy maradjon a fenekén. Elbújtunk egy biztonságos faodúba, ő azonban nem tudott egy helyben megülni. Kiment és elkapták.

- Tudja, ki ölte meg?

Mona Winter megvonta vállát.

- Maguk is látták.

- Mi csak egy fehér köpenyes valakit láttunk. Méghozzá nem kicsit. Ott állt egy borókabokor előtt, és... elvágta Don Torres nyakát. Azt hittük, maga az.

- Miért tettem volna?

- Például bosszúból. Amiért, ha közvetve is, de megölte a testvérét.

Mona Winter megcsóválta a fejét.

- Amikor először találkoztam vele... valóban ez volt a szándékom. Aztán már nem akartam megölni.

- Miért?

- Mert ő is áldozat, akárcsak én. És az a sok-sok ismeretlen. Ezeknek a kis rohadékoknak az áldozata. Nincs menekvés a korongjaik elől.

Az Angol rebbenő szemekkel pislogott körbe, de Mona Winter megnyugtatta.

- A kezemben vannak. Nem mernek moccanni, mert markomban tartom a főpapjuk sorsát. Márpedig, ha ő meghal, védtelenné válnak, mint egy birkanyáj. Ha a megfigyelésem nem csal, csak néhányan rendelkeznek közülük természetfeletti erővel. A legkiemelkedőbb papok, akiknek magas a tollkoronájuk.

Az Angol a főpapra nézett.

- Az övé elég magas.

- A legmagasabb. Három van még közöttük, akiké szintúgy magas. A többié jóval alacsonyabb. Ezért arra gondolok, hogy csak ezek négyen képesek mozgatni a korongokat.

Az Angol szeme a kicsiket kutatta.

- Hol a másik három?

Mona Winter a főpap tarkójához érintette a fegyvere csövét.

- Nem tudom. És ez nyugtalanít is. Egyelőre azonban biztonságban vagyunk. Amíg itt van a kezeim között, nem mernek semmit tenni ellenünk.

Az Angol már nem volt ennyire biztos benne, de azért nem ellenkezett.

- Nem felelt a kérdésemre - mondta aztán elvéve a tekintetét a főpap tarkóját érintő géppisztolycsőről. - Ki ölte meg Don Torrest? Ki volt a fehér köpenyes gyilkos?

Mona Winter a kövön kucorgó doktornőre bökött a mutatóujjával.

- Hát ő. Lamarche doktornő. Nicole Lamarche.

31

Az Angol sóhajtott és Lamarche doktornőre szegezte a tekintetét. Nicole Lamarche a kőre hajtotta a fejét, mintha elszállt volna belőle minden erő.

- Önök is tapasztalhatták, hogy a kicsik olyasféle erővel rendelkeznek, amilyennel mi, normális emberek, nem. Ezzel képesek közülünk egyeseket a hatalmukba keríteni.

Mint például Julia van der Haast - gondolta az Angol és körbe is pislogott, hogy vajon hol lehet a professzorasszony. Akárhogy is kutatta azonban a tekintetével, nem látta sehol.

- Ők maguk egyedül nem tudják biztosítani a létfeltételeiket, ezért másokat kell rabszolgaságban tartaniuk. Igazi paraziták: önmaguk nem hoznak létre semmit, mindent másokkal végeztetnek.

Akárcsak Közép-Amerikában - gondolta Sir Winston.

- Hogy miképpen lett Nicole Lamarche a szolgálójuk, azt talán tőle kellene megkérdezni.

- Meg is tesszük - ígérte az Angol.

- Maguk aligha - ingatta meg a fejét Mona Winter. - A hadseregnek megvannak a megfelelő eszközei rá, hogy kinyissa a száját annak, aki nem akar beszélni.

Az Angol eleresztette a füle mellett a katonalány szavait. Nem akarta feleslegesen felingerelni Mona Wintert.

- Lamarche doktornő intézte az ügyeiket. És az a másik doktornő: Miss Salazar.

Az Angol majdhogynem lenyelte a pipáját elképedésében.

- Ő... is?

- Amint látja, kígyókat melengettek a keblükön. Lamarche doktornő megölte Torrest, Miss Salazar pedig begyömöszölte az ön kocsijába. Ott voltam, nem messzire tőle.

- Most hol... van?

Mona Winter elmosolyodott.

- Ahol én is voltam néhány napon át. Mrs. Palmer ágya alatt.

Sem az Angol, sem Zombory nem vette észre, amit pedig azonnal észre kellett volna venniük. Ha észreveszik, sok későbbi kellemetlenségtől óvhatták volna meg magukat.

De nem vették észre.

- Ahogy magukat figyeltem, rájöttem egy s másra - folytatta Mona Winter. - Például arra, hogyha nem szövetkezünk, mindannyian az oltárukon végezzük. Azt hiszem, én vagyok az első a történelemben, aki felismerte, hogy ezek a kis fickók mennyire veszélyesek. Tele indulattal jöttem ide, és teli önbizalommal. Azt hittem, csak azt lesz nehéz kinyomoznom, ki ölte meg Kellyt, a többi már gyerekjáték. Rá kellett döbennem, hogy tévedtem.

- Ráadásul a nyakára hoztuk a kommandósokat is - sóhajtotta Sir Winston.

A lány arcán futó mosoly suhant át.

- Ó, a kommandósok! Velük még csak elbántam volna, bár őszintén meg kell mondanom, nem hiányoztak a képből. Való igaz, Sir, egy kicsit tényleg sok volt a jóból. De én azért mégiscsak a kicsiktől tartottam a legjobban. Hiába voltak nálam kiváló fegyverek, szart sem értek ezek ellen a primitív korongok ellen. Azt is ki kell majd szedni belőlük, hogy a csodába mozgatják őket. Nincs hajtóanyaguk, és mégis repülnek, az irányításukról már nem is beszélve.

- Tehát úgy érezte, csatlakoznia kell hozzánk - próbált elevezni a kényes vizekről Sir Winston.

- Pontosan - biccentett a katonalány. - Fel kell ismernünk az ellenség erejét, és annak megfelelően kell kiválasztanunk a stratégiát és a taktikát. Nos, ami engem illet, rájöttem, hogy egyedül nem bírok velük. És nem bírnak velük maguk sem. Kvázi mindannyiunkat kilyukasztanak, mint a kardhal az üres fahordót. Csakhogy volt valami, ami az önökkel való szövetség útjában állt. Pontosabban valaki. Vagy valakik.

- Kik? - kérdezte Sir Winston.

- Önök - mondta a lány körbe mutatva. - Ön is, Mr. Zombory is, és ezek a szerencsétlen flótások is itt a padokon.

- Nem kellene valahogy felébreszteniük őket? - kérdezte megragadva az alkalmat Sofie Matthieu, miközben aggodalmas pillantásokat vetett békésen szundikáló főnökére.

- Rövidesen kebledre ölelheted a pasast - mondta mosolyogva Mona. - Nem esett bajuk, csak alszanak. Tartósították őket, mint a húsvéti sonkát. Halottaknak nem vágják ki a szívét; Holdisten csak az élve kitépett szívet kedveli.

- Maga honnan tudja ezt? - kérdezte Zombory.

A lány elmosolyodott.

- Szakértő lehetnék a közép-amerikai indián kultúrákból. Annyit hallgattam a maguk fecsegését, hogy a végén már hasmenést kaptam tőle.

- Hogy értette, hogy mi álltunk a szövetségünk útjában? - kérdezte Sir Winston.

- Ugyan már, Sir Winston - húzta el a száját a katonalány. - Mit szóltak volna hozzá, ha csak úgy, géppisztollyal a nyakamon beállítok magukhoz és felajánlom a támogatásomat a kicsik ellen? Holtbiztos, hogy lefegyvereztek volna. Már csak azért is, mert nekem egészen mások a céljaim ezekkel a kis szörnyetegekkel, mint maguknak. Én *fel akarom használni* az ismereteiket, maguk viszont *vizsgálgatni akarják* őket, mintha ősemberek lennének. Engem a tudásuk érdekel, nem ők maguk. Ha csak úgy besétáltam volna önök közé, lemondhattam volna a

terveimről. Mert azok aztán vannak bőven. Úgy gondoltam, megmentem az enyémmel együtt a maguk életét is. Csakhogy ennek ára van, Sir Winston. S ez az ár: a kicsik. Ők az enyéme. Ne is álmodozzanak róla, hogy egy skanzenbe telepítik be őket. Bevonulnak a hadsereg megfelelő bázisára és ott is maradnak. Egészen addig, amíg ki nem köpik, amit tudnak. Ezért, hogy a tervem valóra válhasson, szövetkezni kellett maguk közül valakivel. Először Mrs. Palmerre vettem ki a hálót.

Mrs. Palmer kezében megremegett a géppisztoly. Látszott rajta, nemigen nyerte meg a tetszését Mona Winter stílusa.

- Kölcsönös volt az érdekünk, Mona.

Mona Winter mintha meg sem hallotta volna.

- Bujkálásom közben kénytelen voltam megfigyelni az önök mindennapi életét, hogy mást ne mondjak. Így aztán azt is láttam, hogy Mrs. Palmer a gyenge pont. A maguk gyenge pontja.

- Gyenge pont? - hökkent meg Sir Winston.

- Aki szerelmes, az mindig gyenge pont. Így tanították nekem, és ez így is van. Ezért aztán Mrs. Palmert környékeztem meg.

Mrs. Palmer arca egyre árnyékosabbá vált. Szája felett izzadságcseppek fénylettek.

- Besétáltam a sátrába és elmondtam neki az igazságot. Hogy mindannyian meghalunk, ha nem segít. Azt is elmondtam, hogy a kicsik valószínűleg el fogják kapni az expedíció minden egyes tagját. És tudják, miért? Mert maguk úgy viselkednek, ahogy ők előre kiszámították. Azt hiszik, véletlenül jöttek ide? A kicsik pontosan tudták, hogy ide fognak jönni. Azt is tudták, hányan - talán egyedül Gabriel érkezésére nem számítottak -, és meg is tették a megfelelő óvintézkedéseket. Az egyetlen lehetőségünk az volt, ha néhányan nem úgy cselekszünk, ahogy elvárják tőlünk. Ezért aztán rábeszéltem Mrs. Palmert, hogy Mr. Zombory és a saját érdekében tegye azt, amit én mondok neki.

- Mr. Zombory... érdekében? - motyogta az Angol.

- Maga nem tudta, hogy fülig szerelmesek egymásba? Nézzen csak rájuk... bár most mégse nézzen, mivel még nem vagyunk túl a nehezén. Igenis, Pamela Palmer fülig beleesett Mr. Zomboryba, és bármit megtett volna, hogy megmentse. Nem volt nehéz megmagyaráznom neki, hogy ez csak úgy lehetséges, ha rám hallgat. Úgy kell viselkednie, ahogy én utasítom. Mozognia kell, hogy a kicsik csak késve tudják követni a mozgását. Ennek érdekében látszólag szakítania kell Mr. Zomboryval. Természetesen csak látszólag, hiszen azt azért mégsem kívánhattam tőle, hogy végleg adja ki az útját.

- Ebbe bele sem mentem volna! - tiltakozott égővörös arccal Pamela Palmer.

- Te jó ég! - nyögött fel Zombory. - Te tényleg csak úgy tettél, mintha...

- Majdnem beledöglöttem - hajtotta le a fejét Mrs. Palmer.

- Mrs. Palmer kiválóan játszotta a szerepét. Mr. Zombory azt hitte, hogy a mennyországból a pokolba pottyant. Igaz?

- Enyhe kifejezés - biccentett Zombory, aki még mindig nem tért egészen magához. - Úristen, Pamela, én meg...

- Erre most nincs idő - intett türelmetlenül a katonalány. - Majd ha megússzuk, körülnyaldoshatják egymást. Az a lényeg, hogy Mrs. Palmer volt olyan okos és követte az utasításaimat. És ami nem kevésbé fontos, volt szíves elrejteni. Mert akkor a kicsik már rábukkantak a

rejtekhelyemre. Elloptak tőlem egy-két apróságot - nem tudom, megtalálták-e őket -, hogy rám tereljék a gyanút.

- Gyanút? - húzta össze a szemöldökét Zombory.

A katonalány megcsóválta a fejét.

- A kicsik ráébredtek, hogy évszázadok óta a legnagyobb veszélybe kerültek. Talán csak az volt ehhez hasonló, amikor megszüntették a leprakórházat. Csakhogy ahhoz gyorsan tudtak alkalmazkodni. Ez a mostani helyzet azonban tragédiával fenyegetett. A XX. század végén vagyunk, ma már nem olyan könnyű elbújni két-háromszáz lénynek, még akkor sem, ha kis termetűek. Ha egyszer elkezdik keresni őket, holtbiztos, hogy meg is találják. A mesterséges holdak belátnak minden fűszál mögé, még a föld alá is, nincs menekvés előlük. Persze, csak ha keresik őket. Ha nem is tudnak róluk, akkor más az ábra. Ezért meg kellett próbálniuk elterelni a létükről a gyanút, amihez éppen jól jöttem volna én. Ha sikerül azt sugallniuk az illetékeseknek, hogy Mona Winter megőrült a testvére halála feletti bánatában, és ő követte el a gyilkosságokat, nyert ügyük van. Engem elkapnak a zsaruk, ők pedig egy kis időre felélemezhetnek. Ezért, hogy rám tereljék a gyanút, rendeztek egy kis színjátékot maguknak, és a jelenleg éppen szundikáló Lamartin hadnagynak. Ellopták a késemet, és otthagyták Torres meggyilkolásának a színhelyén. A kommandósok biztosak is voltak benne, hogy én vagyok a tettes. Aztán gondoljanak Miss Al-Bakr cipőjére, és Lucy Meyer sáljára. Ha jobban megvizsgálják őket, bizonyára megtalálják rajtuk az ujjlenyomataimat. Vagy gondoljanak a vérre a borókaágakon. Mindez azt bizonyította volna, hogy én gyilkoltam meg az eltűnteket, én dugtam Torres hulláját Mr. Winston kocsijába, én voltam a fehér köpenyes szörnyeteg.

Zombory összerántotta a szemöldökét.

- Azt mondja, ellopták a kését és az ujjlenyomatait? Akkor miért nem ölték meg, vagy miért nem kerítették a hatalmukba az agyát, ha olyan közel jártak magához?

A katonalány mosolygott.

- Akkor *már* nem akartak megölni. És feláldozni sem akartak. Azt akarták, hogy a zsaruk kapjanak el. Ha elkapnak, velük már nem törődik senki. Hoztak egy tisztáldozatot, ha úgy tetszik. Nem kellettem nekik, mert inkább maguk kellettek. De azért figyelték, hogy mit csinálok. Ezért kellett eltűnnöm előlük. Hogy megzavarodjanak és kapkodni kezdjenek. Mert aki megzavarodik és kapkodni kezd, azt csőbe lehet húzni.

- Ezt is a hadseregben tanulta? - kérdezte nem minden él nélkül az Angol.

A lány arcára ráfagyott a mosoly.

- Én mindent a hadseregben tanultam, uram. És mindent neki is köszönhetek. De visszatérve az elmondottakra, uram, ezek a kis férgek meg is zavarodtak az eltűnésemtől. Először azt hitték, valóban megléptem. A doktornők még az állomásra is kiloholtak utánam, hogy ellenőrizzék, elutaztam-e a vonattal. Ott álltam mögöttük, amint a pénztárnál tudakozódtak. Ekkor úgy döntöttem, beavatom a tervembe a másik szerelme, Miss Sofie-t.

Zombory le nem vette volna a tekintetét Mrs. Palmerről. Hogy mi mindent sugárzott felé a szeme, annak a leltározása egy jól képzett pszichológusnak is néhány évébe, és legalább két disszertációjába került volna.

- Mert mondanom sem kell, hogy Miss Sofie is hasonló állapotban leledzik, mint Pamela. Igaz, Sofie?

Sofie nem válaszolt. A fegyvere fölé hajolt, mintha sürgős igazgatnivalója lenne rajta.

- Így hát rövid habozás után Miss Matthieu is igent mondott. Másképpen szólva, úgy eltűnt, mint a tavaszi szél. Hogy a kicsik mit hittek, nem tudom. Talán arra gyanakodtak, hogy magammal vittem őket. Ekkor érezték meg, hogy veszítettek. Veszítettek, ezért sietniük kell.

- Hova? - kérdezte az Angol.

- Az utolsó, nagy áldozathoz. Mert el akartak menni innen, és el is mentek volna, ha nem jön be a húzásom. De bejött. Úgy tervezték, hogy ezen az éjszakán megölik azokat, akiket sikerül elfogniuk, a többit pedig hagyják a fenébe. Nevezetesen engem, Mrs. Palmert és Sofie Matthieu-t. Mire fellármázzuk a világot, és ha az egyáltalán hajlandó hinni nekünk, ők már túl lesznek árkon-bokron. Hát ezt akadályoztam én meg a két hölgy segítségével. Tapsot kérünk, hölgyeim és uraim!

Természetesen nem tapsolt senki. Mona Winter talán nem is várta, mert azonnal folytatta a mondandóját.

- Természetesen tudtam, hogy Lamarche doktornő közékük tartozik. Elég későn jöttem rá, ami azt illeti. Tudják, hol találkoztam vele? Itt. És a másikkal is, a csinos kis Salazarral. Egy éjszakán, amikor biztonságban éreztem magam, felderítettem a környéket. Ekkor bukkantam rá a régi lepratelepre. A dombtetőről pillantottam meg őket, amint az épületek felé igyekeztek. Úgy repkedtek körülöttük a korongok, mintha üdvözölték volna őket. Másnap elhatároztam, hogy gyorsan lekapcsolom a doktornőket, megfosztva ezeket a kis férgeket az egyik legerősebb fegyverüktől.

Ragyogott az arca, fénylett a szeme, ahogy maga elé képzelte az éjszakai jelenetet. Zombory meghökkenve tapasztalta, hogy a katonalány szuggesztív előadásmódja nyomán megelevenedik előtte a sziklafal, s felbukkan rajta a piramis felé vezető út. Látta a holdfényt, látta a benne közeledő csinos doktornőket, és a korongokat is, amint riadt galambokként repdesnek körülöttük.

- Egyedül bizonyára nem mentem volna semmire. Őszintén szólva rettegtem a korongoktól, hogy a doktornők védelmére kelnek és kiverik a kezemből a fegyveremet, vagy ami még rosszabb, beverik a fejem. Miss Sofie azonban a segítségemre sietett. Üzent Miss Salazarnak, hogy előkerült és beszélni óhajt vele, mert valami nagy horderejű felfedezést tett. A doktornő megjelent a randevún - a többit meg már tudják. Elkaptam és előbb egy faodúba zártam - a kicsik erről a rejtekhelyemről mit sem tudtak - majd begyömöszöltem Pamela ágya alá, ahol magam is eltöltöttem néhány éjszakát - Mr. Zombory nagy bánatára. Meg tud nekem bocsátani, Mr. Zombory?

- Őszintén szólva nehezen.

Az Angol azonban nem vett részt a nagy elégedettségben. Igaz, hogy megkönnyebbült pillanásokat váltott Sofie Matthieu tizedessel, mégsem tetszett neki valami. És nemcsak az, hogy mi a szándéka a kicsikkel Mona Winternek.

Mielőtt azonban végiggondolhatta volna, mitől lopakodott aggodalom a szívébe, Mona Winter lökött egyet az események kerekén. Szemére húzta a sapkáját és Sir Winstonhoz fordult.

- Komolyra fordítva a szót, Sir Winston, megismétlem, amit az előbb mondtam. Átveszem a parancsnokságot. Mostantól az én utasításaimat követik, bármi legyen is az. Megértették?

- Mit akar ez jelenteni? - kérdezte Sir Winston.

- Pontosan annyit akar jelenteni, amennyit ért belőle - mondta a katonalány. - Önöknek mostantól kezdve semmi dolguk a kicsikkel: az lesz a legokosabb, ha mindörökre meg is feledkeznek róluk. Ezt különben feltehetően nem tölem hallották utoljára. Utasításom tehát a következő...

- Álljon csak meg a menet! - emelte fel az ujját Zombory. - Mi van akkor, ha eszünk ágában sincs engedelmeskedni magának?

A katonalány arca elkomorult.

- Ezt nem ajánlanám.

Zombory villámgyors mozdulattal félreugrott és Mrs. Palmerra kiáltott.

- Ide a fegyvert, Pam!

Pamela Palmer, azonnal kapcsolt. Alighanem már ő is csak az alkalmat várta, hogy ellenszegülhessen Mona Winternek.

A géppisztoly átröppent a levegőn és Zombory kezében landolt. Zombory Mona Winterre fogta, aki viszont nem vette el az övét a főpap tarkójáról.

- Tegye le a fegyverét, Mona, mert lövök!

- Csak lőjön - biztatta mosolyogva a katonalány. - Húzza meg nyugodtan a ravaszt.

Zombory meg is húzta. Óvatosan a föld alatti üreg mennyezete felé tartotta ugyan a fegyver csövét, de mielőtt elsütötte volna, már biztos volt benne, hogy akár a saját homlokára is irányozhatná. A géppisztoly csettent egyet és olyan tehetetlenül hevert a kezében, mint egy szíjától megfosztott ostornyél.

- Mi a helyzet? - tudakolta Mona Winter. - Felmondta a technika a szolgálatot?

Ekkor Sofie Matthieu is meghúzta a ravaszt. Ő is a mennyezet felé emelte a géppisztoly csövét, akárcsak Zombory. S mintha csak az az átkozott mennyezet lett volna az oka mindennek: az ő kezében is használhatatlan fadarabbá változott a fegyver.

Mona Winter gúnyosan elhúzta a száját.

- Csak nem gondolták komolyan, hogy golyókkal megrakott lőszerszámot adok a kezükbe? Elég ha a kicsik úgy gondolják, hogy van bennük lövedék. Félreértések elkerülése végett: az én géppisztolyomból lőni is lehet, amint azt az imént tapasztalhatták is. Nos, hölgyeim és uraim, a helyzet változatlan. Úgy egyébként nem örülök neki, hogy a kicsik látták a hisztériájukat. Akár vérszemet is kaphatnak tőle. Ne mocorogj, tollasfejű! Lamarche doktornő!

A kövön kucorgó doktornő felemelte a fejét, Zombory alig hitt a szemének. A szép doktornő az elmúlt percek során mintha még tovább öregedett volna.

- Mit... akar? - suttogta.

- Beszélj velük. Mondd meg nekik, hogy elvesztették a játszmát. Most már az én kezemben vannak, követniük kell az utasításaimat.

Lamarche doktornő megrázta a fejét.

- Ők nem... akarnak.

- Mit nem akarnak?

- Beszélni általam.

- Akkor szólj rájuk!

- Nem... lehet. Nem... tudok.

- Valahogy csak szót kell értenem velük - dühöngött Mona Winter.

- A fenébe is! - mordult fel az Angol a homlokára csapva. Nagy felindulásában akkorát ütött, hogy hátratántorodott tőle, és a pipája is ismét lehullott a lába elé a kőre. - Mit mondott... Mona kisasszony?

A katonalány gyanakodva fordította felé a fejét.

- Hogyhogy mit mondtam?

- Salazar doktornővel kapcsolatban.

- Hogy ő is közénk tartozik.

- Hova dugták, miután elkapták?

Mona Winter megvonta a vállát.

- Pamela Palmer ágya alá. Be a gödörbe. Remélem, nem fullad meg.

Az Angol lehajolt és felemelte a földről a pipáját. Égszínkéék szemében olyasféle hitetlenkedő szikrák csillogtak, mint a kisgyerekekben, akinek a még soha nem látott zsiráfról mesélnek.

- De hiszen abban... hiszen abban...

Mona Winter összerántotta a szemöldökét.

- Mit hablatyol itt összevissza?

- A gö... dör - dadogta Sir Winston. - A gö... dör.

- Mi van vele?

- Mielőtt elindultunk volna... megnéztük.

- És? - ordította elsápadva Mona Winter. - És?

- Üres... volt - motyogta Sir Winston megnyúlt képpel. - Üres volt.

Mona Winter villámsebessen elkapta a géppisztolyát a tollkoronás tarkójáról.

Sajnos elkésett vele.

33

A korong úgy csapott a kezére, mint sas a kiscsirkére. Alig néhány milliméterre az ujjaitól harapott a fegyver tusába. Mona Winter megremegett, szitkozódva felkiáltott, miközben a markából a kőre hullott a géppisztoly.

- Miért nem...? - kiáltott vérben forgó szemmel az Angolra. - Miért nem...?

A korong megperdült a levegőben, tett egy kört a tollkoronás körül, majd mint a sólyom, amely az eredményes vadászat után visszatér a gazdájához, a kicsi tenyerére szállt.

Zombory őszinte meghökkenésére a kicsik nem ugráltak fel a helyükről: továbbra is olyan mereven ültek, mintha az elmúlt percekben nem is billent volna a javukra a mérleg nyelve. Zombory arra gondolt, talán azon bánkódnak, hogy hamarosan el kell hagyniuk a rejtek-helyüket.

A hátsó sorban végül mégiscsak mozgás támadt, majd egy, a kicsiknél jóval magasabb alak bontakozott ki az ezüstös ragyogásból. Zombory úgy érezte, Salazar doktornő az.

Ő is volt. Tenyerén szürke korong ült, s mintha csak győzelmi serleg lett volna, Miss Salazar magasan feltartotta a levegőbe. Mögötte másik három árnyék vált ki az ezüstháttérből. Ők már kicsik voltak, magas tollkoronával.

- A papok! - suttogta Zombory fülébe az Angol. - Azok az istenverte papok!

Közben az egekig csapott az ujjongás. A kicsik a helyükön maradtak ugyan, de ajkuk elé kapták a kezüket és trilláztak. Olyan magas és sipító hangon, hogy Zombory úgy érezte, az agyát szagatja a trillázásuk.

Sofie Matthieu közben az Angolhoz lépkedett. Belekapaszzkodott a karjába, és a mellére hajtotta a fejét. Az Angol magához ölelte és megsimogatta a haját.

Lamarche doktornő megpróbált felállni. Szemében öröm ragyogott, teste azonban nem akart engedelmeskedni az akaratának.

Salazar doktornő ekkor megszólalt. Érzelemmentesen, érthetően és tagoltan beszélt, Zomborynak mégis az volt az érzése, hogy más hangja van, mint amikor még a föld felett társalogtak egymással.

- Jó estét, hölgyeim és uraim. Alig hiszem... hogy számítottak volna erre a találkozásra.

Mona Winter remegett, mint a nyárfalevél. Nem a félelem tombolt benne, hanem a mérhetetlen düh. Ha nem teszik keresztbe előtte a lábukat ezek az értelmiségi férgek, elkaphatta volna a kicsiket! Hiszen már nyerő pozícióban volt. Képt a nyakára, hogy ők eresztették ki a nőt a gödörből. Megdumálta őket, ezek meg kiengedték.

Salazar doktornő szavai azonban rácsúsztak a gyanújára.

- Nem gondolták, hogy kiszabadulok, igaz? Pedig kiszabadultam. Ne tegyenek szemrehányást maguknak, hiszen jól végezték a dolgukat. Csakhogy az én hű társam kiszagolta, hol vagyok és utánam jött. Ha valaki elszúrt valamit, akkor Mona Winter az. Neki tudnia kellett volna, hogy *ezek* mire képesek.

Előrehajolt és csókot nyomott a kőkorongra.

Hát persze - gondolta Zombory - A varázskorong! Megkereste, hol van és elvagdosta a kötelékeit.

Az Angol megcsóválta a fejét. Azonnal rá kellett volna jönnie, hogy a doktornő kiszabadult. Ha még idejében figyelmeztette volna a katonalányt, másképpen alakulhatott volna minden. Talán.

- Nicole!

Lamarche doktornő ismét megpróbált felállni, de ismét visszaesett a kőre.

Salazar doktornő félrehajtotta a fejét, mintha valakinek a szavait hallgatná, aztán megvonta a vállát.

- Úgy is jó - mondta aztán beletörődő hangon. - Lemerültél, mint az akkumulátor, szépségem.

A főpap Zomboryhoz lépett és az arcába nézett. Olyan vastagon fedte a festék a bőrét, hogy a régész nem látott belőle semmi mást, csak a szemét. Fekete, kerek, kíváncsi szemek voltak és mintha valódi érdeklődés csillogott volna bennük. Néhány másodpercig Zombory arcát fürkészte, majd megremegett, s sebesen a másik háromhoz futott. Odaugrott hozzájuk és olyan

szorosan a testükhöz tapadt, mintha mágnes rántotta volna őket egymáshoz. Zomborynak az volt az érzése, hogy így talán összeadódik az erejük. Ha fizikai kapcsolatban vannak egymással, nagyobb hatást tudnak kifejteni, mint külön-külön.

Salazar doktornő elvette a kezét a korong alól. A kőkorong azonban továbbra is ott lebegett előtte a levegőben.

- Az áldozat folytatódik - mondta határozott hangon a doktornő. - Holdisten ma éjszaka áldozatot kíván! És meg is kapja az áldozatot.

Meg is kapta. Csak éppen nem úgy, ahogy Salazar doktornő gondolta.

34

A következő pillanatok az elkeseredés és a halálfélelem pillanatai voltak. A kicsik, akik mind- eddig békésen trilláztak a padokon, felpattantak, mintha rugók lökték volna őket a magasba, és rájuk vetették magukat. Zombory annyit érzett csak, hogy kirántják alóla a lábát, és könyörtelen indák fonják körbe. Mintha óriási pókhálóba keveredett volna. Számtalan kis kezét, hosszú ujját látott, amint ott matat körülötte, elkapja és szorítja, húzza, vonszolja a kőpadok felé. Bizonyára ordított is, ahogy a száján kifért, bár a szorosan rátapadó, illatos kis tenyerektől a saját hangját sem hallotta.

Az Angolt is azonnal leverték a lábáról, ahogy rátámadtak. Pipája sokadszorra is kiesett a szájából, ami - mint minden hasonló esetben - ezúttal is elkeseredettséggel és dühvel töltötte el.

- A pipám! - kiabálta a körülötte tolongó, kezüket nyújtogató alakoknak. - A pipám! Rá ne lépjete a pipámra! Csak addig engedjete, amíg a... pipám...

Észre sem vette, mikor választották el Sofie-től, akit mindeddig magához szorított. Végül is kirántották alóla a lábát, és az áldozópadhoz hurcolták.

Mona Winter már nehezebb esetnek bizonyult. Jól irányzott ökölcsapásokat osztogatott jobbra-balra, és talán még ki is vágta volna magát szorult helyzetéből, ha egy kőkorong meg nem bénítja. Gyengéden rászállt a feje búbjára és mindaddig ott maradt, amíg ájultan össze nem esett.

Zombory úgy érezte, minden ott folytatódik, ahol percekkel ezelőtt abbamaradt. Ezúttal is az Angol feküdt mellette a kőágyon. Megpróbált felemelkedni, de egy kicsi hozzá lépett és visszanyomta a fejét a kőre.

- Vége? - kérdezte mellette az Angol.

- Ezt... elszúrtuk - morogta Zombory, miközben érezte, hogy verejtékben fürdik a teste. - Alaposan elszúrtuk.

- Örültek - lihegte a közelükben egy dühtől fuldokló hang. - Ha azt tették volna, amit mondok...

- Akkor mi lett volna? - kérdezte az Angol.

- Feláldoznak bennünket - dühöngött Mona Winter. - Pedig már ott álltam a győzelem kapujában. Ha maguk... maguk... maguk...

Ismét megszólaltak a dobok és a sípok. A dobok tompán pufogtak, a sípok pedig jajongtak, mintha sajnálták volna az áldozatokat.

Lamarche doktornő még mindig a lépcsőkön kuporgott; szőke haja beborította az arcát. A papokat és Salazar doktornőt azonban Zombory nem látta sehol.

Látta viszont Sofie Matthieu-t és Pamelát is - ez utóbbit közvetlenül az Angol mellett. Az Angol keze a kövön kapirgált, mintha ott is a pipáját kereste volna.

Pamela olyan tekintetet vetett rá, hogy Zombory megborzongott tőle. A szerelemnek és a félelemnek olyan keveréke áradt a tekintetéből, amely még a legkérgesebb férfiszívet is egy könnyörületes apáca szívévé változtatta volna.

A kicsik szívét azonban nem változtatta át semmi. Főleg a papokét nem, akik ismét felbukkantak az áldozópadok között. Hogy miképpen kerültek oda ilyen gyorsan, Zomborynak fogalma sem volt róla. Talán ez is a trükkjeik közé tartozott.

Egyszerre csak meghallották Salazar doktornő hangját, aki talán a piramison túlról beszélt hozzájuk.

- Meg fogtok halni. De előtte meg kell kapnotok az italt. Holdisten italát.

- Az meg mi a fene? - kérdezte az Angol gyanakodva. - Mi a fészkes fenét akar ez jelenteni?

Zombory újra csak felkapta a fejét. Nem azon lepődött meg, hogy meg akarják őket itatni valamivel - úgy látszik, ez is az áldozat része -, hanem azon, hogy az Angol mennyire meg-hökkent tőle. Csak nem tartogat még mindig valamit a tarsolyában?

Mert Zombory tartogatott.

Egy nagy hatású fegyvert, amely akár ki is ránthatja őket a kicsik halálos öleléséből.

Ennek a fegyvernek azonban volt egy óriási hibája. Egyelőre nem volt sehol.

35

Salazar doktornő úgy tűnt fel a padok között, mintha a semmiből bontakozott volna ki. Zombory is és az Angol is kezdték már megszokni, hogy a doktornő többnyire a semmiből bukkan elő, mint a kalapból elővarázsolt nyúl.

Zombory azt is azonnal észrevette, hogy nem jött üres kézzel: egy hosszú nyakú kancsó domború oldalán törtek meg a hold tolakodó sugarai. A régész egyetlen pillanatig azt is hitte, Salazar doktornő tükröt tart a kezében, aztán rájött, hogy kancsó az. Karcsú, szépen mintázott, közép-amerikai fémedény.

Salazar doktornő olyan puha, libegő járással közeledett feléjük, mintha nem is a földön járt volna. Ezúttal hosszú, fehér köpenyféle takarta a testét, hasonlatos ahhoz, amilyenben Lamarche doktornő végezte ki Don Torrest. Arca nyugodt szépséget árasztott, mint a régi görög kultuszok papnőié. Nem fenyegetés ült rajta, hanem méltóság.

A leselkedő halál méltósága.

Zombory összeszorított ajakkal nézte a közeledését, aztán az Angolra pisszegett.

- Hé! Látja maga is, amit én látok?

- Salazarra gondol?

- Akkor nem álmodom. Mi a fene lehet a kezében?

- Nem az élet vize, arra mérget vehet.

Tovább is folytatták volna a diskurzust, ha fel nem bukkan Salazar doktornő mögött a négy pap. Ők is az ezüstös ragyogásból bukkantak elő, mintha a sugarak formálták volna ki őket. A papok körülfogták Zomboryt.

- Csináljon már valamit, Sir! - förmedt az Angolra, amikor az egyik pap a tarkója alá nyúlt és gyengéden megemelte a fejét. - Csináljon már valamit!

- Mit csináljak? - dörmögte az Angol. - Ha legalább a pipám meglenne...

Zombory halálra vált arccal figyelte, amint az egyik pap elveszi Salazar doktornőtől a kancsót és egy fekete obszidiánkupába fehéres, híg tejhez hasonló folyadékot tölt ki belőle.

- Nem engedem! - kezdett azonnal tiltakozni. - Nem engedem, hogy megmérgezzenek!

Salazar doktornő felhúzta holdsarló szemöldökét és megcsóválta a fejét.

- Nem akarja magát megmérgezni senki.

Zombory eltátotta a száját. Olyannyira, hogy ha a papok résen lettek volna, akár az egész korszót lelöttyinthették volna a torkán. Salazar doktornő szájából ugyanis Lamarche doktornő hangja szólalt meg.

- Maga... maga... melyikük...? - motyogta.

- Nem mindegy? - mosolygott Salazar doktornő. - Nekünk nincs többé nevünk. Az ő szolgálói vagyunk. Holdistené. Kérem, igya meg a folyadékot. Használni fog, meglátja.

Olyan szirupízú volt a hangja, mintha a gyermekkorház nővére próbálta volna meg rábeszélni kis páciensét az undorító ricinusra.

Az egyik tollkoronás ekkor egy faszerkezetet húzott elő a ruhája alól. Zombory nem tudta mi az, de valahogy mégiscsak tisztában volt vele. Egy fapecek. Ezzel peckelik ki a száját, ha nem akarná kitátani.

Vett egy mély lélegzetet, aztán olyan képet vágott, mint aki kész feladni az ellenállását.

- Hát jó - mondta beletörődő nyöszörgés kíséretében. - Mi ez az... ízé?

- Megnyugtatja - ígérte nem is titkolt örömmel a hangjában a kreol bőrű doktornő.

- Nem akarom, hogy megnyugtassanak.

- Higgye el, csak jót akarunk magának. És magunknak is. Holdisten csak önkéntes áldozatot fogad el.

Zombory nem értette a dolgot. Korábban, amikor a padra fektették, valaki megsimogatta, amitől lassan önkívületi állapotba került. *Akkor* valóban hagyta volna, hogy feláldozzák. Önként és dalolva ment volna kés alá. Csakhogy szerencsére felébredt a kábulatból... De most miért nem úgy...? Miért akarják megitatni ezzel a lötytyel?

Holtbiztos, hogy Salazar doktornő olvasott a gondolataiban, különben hogy értette volna meg ki nem mondott kérdését.

- Arra már nincs időnk, hogy az igen lassú ősi rítus szerint járjunk el. Az ital is megteszi. Őseink is ezt használták, ha gyors áldozatra voltak kényszerítve.

Most már aztán valóban nem tudták, kinek a hangja beszél Salazar doktornő testéből. Lamarche doktornőé-e, aki változatlanul valamelyik lépcsőn hevert összeomolva, vagy a kicsiké.

- Őseink? - kérdezte meghökkenve az Angol. - Ki a fene maga?

Válasz helyett felerősödött a ragyogás. Zombory biztos volt benne, hogy óriási tükrök vezetik le a hold fényét a mélybe. A tükrök mozgatásával pedig szabályozni tudják a sugárzás erősségét.

Zombory a szeme elé kapta a kezét, mert az éles fény pillanatok alatt eszelős villogásba ment át. Mintha ezer csillár függött volna felettük a mennyezeten körbe-körbe forgatva kristálydíszeket.

Rá kellett döbbsennie, hogy csődöt mondott a terve. Pedig mennyire bízott benne, hogy sikerül! Hiszen mindent megbeszél *vele*, százszor is elpróbálták, mit kell tennie, ha végveszélybe kerülnek. Még az Angol elől is eltitkolták a tervüket. Mintha csak érezték volna, hogy egyszer még nagyon jól jöhet nekik ez a titkolódzás. Akkor viszont hol a csodában lehet? Csak nem sikerült mégis ezeknek a kis ördögöknek...

Akkorát villant a fény a szeme előtt, hogy akaratlanul is hátrahanyatlott az áldozóasztalon. Tarkója nagyot koppant a kövön. Az egyik pap, feltétlenül a nehezebbek közül való, azonnal ráhasalt a mellére és lenyomta a köpadra. Zombory tudta, hogy ott van a kezében a pecek.

Megpróbálta lerázni magáról, de nem ment. A pap a köhöz préselte. Mindeközben fellebentette a köpenyét, és szempillantás alatt eltűntette mindkettőjüket a köpeny ráncai között.

Zombory kitátotta a száját, aztán a pecek helyett a pap csuklójába harapott. Úgy, hogy szinte csontot ért a foga.

A pap felsikított. Fájdalommal teli női hangon.

- Megőrült, maga hülye? Leharapja a kezemet a marhája! Hol a fenében van az az ostoba feje?

Zombory úgy érezte, azonnal elájul. Mintha az akasztófa kötele alatt a várva-várt hírnököt pillantotta volna meg, kezében a kegyelmet hirdető leirattal.

- Itt... vagyok - nyögte Zombory. - Már azt hittem...

- Fogja a géppisztolyt. Remélhetőleg golyók is vannak benne, mivel Lamarche-é volt. Jézusom, mit csinált a kezemmel? Istenem, maga tesz tönkre, nem ezek a kis mitugrázók! Gyerünk már, mert azonnal észreveszik, hogy...

Zombory nem tévovázott. Ahogy kezében érezte a fegyver tusát, lelökte magáról Julia van der Haast. A professzorasszony hatalmas csattanással zuhant a kőre.

Zombory hallotta, hogy az Angol kétségbeesetten kiabál mellette, Sofie Matthieu, és Pamela hangját is hallotta, arra azonban már nem volt ideje, hogy törődjön is velük. Egyetlen, jól irányzott csapással képen találta a főpapot, elmarkolta a nyakát, majd a közben feltápáskodó Angol karjába lökte. Az Angol átnyalábolta, és hogy ne legyen hiányérzete, tovább szorongatta.

- Nem látta a pipámat? - ordította a keze között vergődő pap fülébe. - Magának tudnia kell, hol van. Maga... maga...

Zombory a másik hármát is el akarta kapni, de közel sem ment olyan egyszerűen a dolog, mint gondolta. Az elsőt még csak megfogta valahogy, balszerencséjére azonban mindössze a ruhája szegélyét sikerült elérnie. Mielőtt magához ráncigálhatta volna, a kicsi kibújt a köpenyéből és beleveszett a ragyogásba. A másodikat pedig már el sem érte. Hiába nyújtogatta utána a karját, mintha délibábot akart volna foglyul ejteni.

Ismét abbamaradt a trillázás, villódzó ragyogásba fúlt a dobok szava, a síp is elszunyókált. Néma csend ereszkedett a piramis környékére.

Aztán a villogás is elhalt. Talán azok, akik előidézték, kövé dermedtek rémületükben.

Zombory megtörölgette a homlokát és körülnézett. A kicsik most is a padokon kuporogtak némán, mozdulatlanul, csak mintha az arcukon kezdett volna olvadozni a festék. Zombory biztos volt benne, hogy soha életükben nem vettek még részt ilyen hagyományt nem tisztelő áldozaton.

Julia van der Haas, hátát egy áldozópadnak támasztva jobb kezével a bal csuklóját szorongatta, miközben patakzottak a könnyek a szeméből. Sofie Matthieu mellette állt és vigasztalni próbálta.

- A korong? - kérdezte részvétellel.

- Francokat a korong! - dühöngött a könnyező professzorasszony.

- Zombory! Jó lesz, ha vigyázol, kicsim! - intett aztán egészséges kezével az ugyancsak a kőpadlón pihegő Pamela Palmer felé. - Ez az örült egyszer még leharapja a füled!

Az Angol a főpappal együtt odaballagott hozzájuk. A jobb sorsra érdemes kis fickó úgy lógott a kezei között, mint egy túlérett gyümölcs.

- Vagy nem érti, vagy nem akarja megérteni - mondta állával a tollkoronás felé bökve. - Nem tudja, hol a pipám. Pedig a nemzetközi jog értelmében nem tekinthető hadizsákmánynak.

Sofie feléje fordította könnyektől csillogó szemét.

- Túléltük, Winston?

- Maguk igen - sziszegte Julia van der Haas. - Az viszont már kétséges, hogy én is túlélem-e.

- Hol vannak a korongok? - kérdezte nyugtalanul Pamela Palmer. - Amíg nincsenek meg...

- Hol van Salazar doktornő?

- Itt - mondta egy hang a hátuk mögül. Egyszerre fordultak hátra. A legközelebbi oltárkő mögül ebben a pillanatban emelkedett ki Mona Winter, karjában Salazar doktornővel. A doktornő feje oldalra billent, mintha nem érezné jól magát. Zombory jól látta, hogy Mona Winter hóna alatt ott sötétlik egy kőkorong.

- Ne jöjjenek közelebb hozzám! - kiáltotta a katonalány, kezébe kapva a korongot. - Ha közelebb jönnek, magukhoz hajítom. Akárcsak ezt a másikat, itt a lábamnál. A nőt és a korongokat ezennel a hadsereg tulajdonává nyilvánítom.

Zombory válasz helyett ráemelte a fegyverét.

Mona Winter gúnyosan elmosolyodott.

- Le akar löni? Hiszen fegyvertelen vagyok.

- És a korongok?

- Gondolja, hogy elhinné magának valaki? Rajta, csak lőjön le egy fegyvertelen nőt!

Zombory érezte, hogy hideg verejték csorog le a homlokán.

- Figyeljen ide, Mona - próbálta meggyőzni a lányt. - Össze kell fognunk, hiszen még nem győztünk. Egyelőre csak a halál torkából másztunk ki. Hol vannak a papok?

- Kit érdekel? Az a fontos, hogy a nő itt van a kezemben!

- De hiszen ő csak bábu!

- A főpap meg maguknál van. Azt hiszem, köthetünk valami ésszerű egyezséget. Hiszen valaha maga is katona volt.

Pamela Palmer elvörösödött, amiből Zombory kitalálhatta, hogy ő fecsegett Monának.

- Milyen egyezségre gondol?

- A maguké lehet ez az egész Disneyland. A piramis, a föld alatti bunker, az épületek, minden egyéb. Nekem csak a kicsik kellenek és a fegyvereik. Maguk nyugodtan ásogathatják a köveiket...

Julia van der Haas feltápászkodott és egyik kezével a másikat simogatva a katonalány elé állt.

- Maga nincs abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon, hallja?

Mona arcán mosoly suhant végig.

- Kiváló munkát végzett, asszonyom. Még engem is sikerült átvernie. Holtbiztos voltam benne, hogy a hatalmukba kerítették. Még most sem értem, miért nem sikerült nekik.

- Úgy látszik, mégiscsak rossz médium vagyok - vontam meg a vállát a professzorasszony -
Vagy talán jól felkészültem. Azért persze voltak nehéz pillanataim.

Az Angol eltátotta a száját. Ha meg lett volna a pipája, holtbiztos, hogy kiesett volna a fogai közül.

- Maga csak... úgy tett, mintha...

- Úgy - biccentett az asszony.

- De hát... hogyan...?

- Mr. Zomboryval jó néhányszor elpróbáltunk mindent.

- Hol az ördögben?

- Mr. Zombory sátrában.

- De hát... miért nem mondták el nekem?

- Vannak dolgok, amikről jobb, ha minél kevesebben tudnak.

- Hogy volt képes ilyen... színjátékra?

Az asszony arcán büszkeséggel kevert öröm futott át.

- Észrevette? Hallgató koromban tagja voltam egy színjátszó csoportnak. Ha hiszik, ha nem, nagy jövőt jósoltak nekem. Ahhoz képest elég mélyre süllyedtem. Beálltam a maga csapatába.

- A... gyógyszer is csak tréfa volt?

Az asszony megrázta a fejét.

- Valóban megpróbáltak a hatalmukba keríteni. Csakhogy már indulásunk előtt bevettem az adagomat. Meg kellett játszanom, hogy képesek hatni rám, amit szerencsére el is hittek. Ha nem hitték volna el...

Sofie Matthieu ismét elindult a padokon alvók felé.

- Most aztán már tényleg ébresszük fel őket!

- Állj! - emelte fel a kezét Mona Winter. - Amíg engedélyt nem adok rá...

- Szarok az engedélyedre! - kiáltotta elveszítve a türelmét és a jó modorát Sofie. - Te nem parancsolsz nekem! Igenis felébresztem őket. Jönnek segíteni vagy egyedül menjek?

Zombory szelíden megfogta a karját.

- Jobb lenne, ha megbeszelnénk a dolgot.

- Mi a fenét akar maga folyton megbeszélni? Itt alszik ez a szerencsétlen...

- Nem látja, hogy öntudatlan?

- Majd magához tér, ha jól megrázom.

- Biztos benne?

Sofie Matthieu megtorpant.

- Azt akarja mondani, hogy csináltak vele valamit? Azt akarja mondani?!

Hisztérikus sikoltássá vékonyodott a hangja. Az Angol tett néhány lépést a lány felé, de a karjában szorongatott főpaptól nemigen tudott mozogni.

- Kérlek, Sofie...

Ekkor a kicsik között trillázni kezdett valaki. Előbb csak néhányan követték, majd pár pillanat múlva már valamennyien a szájukat ütögették. A helyükről azonban nem mozdultak el.

Zombory az Angolhoz ugrott és a fülébe súgott valamit. Az Angol biccentett és Lamarche doktornő felé kiáltott:

- Ha bármit is... izé... megpróbáltok tenni ellenünk... eltöröm a gégéjét!

Mindehhez olyan képet vágott, hogy aki nem ismerte, könnyen bedőlhetett neki. Szelídebb képű gyilkosokat is akasztottak már a kriminalisztika története során.

A trillázás ettől valamelyest lehalkult ugyan, de teljesen azért nem maradt abba. Mintha a kicsik üresjáratba tették volna magukat.

Zombory magához rántotta a tanácstalanul toporgó tizedest.

- Maradjon mellettem, Sofie. Nem látta, hova tűntek a papok?

A lány megdörzsölte a szemét.

- Semmit sem látok ebben a rohadt ragyogásban.

Zombory a Hold járását mutató kő felé kapta a pillantását. Már csak néhány centiméter hiányzott ahhoz, hogy az égitest felső pereme megérintse a kő szélét. A láthatatlan dobok megperdültek, és a sípok is ismét vijjogni kezdtek. Egyelőre azok is takaréklángon.

- Mi a fenét csináljunk? - morogta Zombory felé az Angol. - A végtelenségig nem szorongathatom a gigáját.

A következő percekben aztán egyszerre több esemény is történt. Az első az volt, hogy Mona Winter feldobta a korongját a levegőbe. A korong felröppent, majd mintha megzavarodott volna váratlanul jött szabadságától, ott lebegett alig néhány centiméternyire tőle. Mona Winter olyan gyors volt, hogy Zombory alig tudta követni a mozgását, pedig attól a pillanattól kezdve, hogy a korong kirepült a kezéből, csak neki szentelte a figyelmét.

A korong ott lebegett előtte, ő pedig keze élével jókorát ütött az amúgy is ájultan heverő Salazar doktornő nyakára. A doktornő feje félrebicsaklott, maga pedig lehuppant a kőre. Mona Winter ekkor elkapta a levegőben lebegő korongot és Zombory felé hajította. A régész csak

annyit érzett, hogy a kőkorong nekivágódik a géppisztolyának és formálisan kitépi a kezéből. Ezután megperdült a levegőben, az egyik áldozópad oldalának vágódott és darabokra törött. A katonalány dühösen megrázta a fejét, majd átszállt a kettejüket elválasztó távolság felett és a képére mászott. Zombory akkora ütést érzett az arcán, hogy nekiesett a legközelebbi áldozópadnak és lassan, fájdalommal teli nyögések kíséretében lecsorgott róla. Egy újabb korong, alig néhány milliméternyire tőle vágódott neki a kőnek, és ez is darabokra törött, mint néhány pillanattal korábban a másik.

Mire felocsúdott, már gyökeresen megváltozott a helyzet. Mona Winter tartotta a kezében a géppisztolyát, s annak jeleként, hogy nem udvarsöprésre akarja használni, mindjárt rájuk is fogta.

- Jöjjön ide, Zombory.

Zombory feltápászkodott, és tántorogva odasétált hozzá.

- Maga megőrült - mondta neki, bár az ajkába szűrő fájdalomtól csak nehezen tudott beszélni.

- Maga...

Ami ezután következett, önmagáért beszélt. Pamela Palmer elkeseredett kiáltással leguggolt a köré, kezébe söpörte az összetört korongmaradványokat és Mona Winter felé hajigálta őket.

- Nesze, te rohadék, nesze!

Mona Winter meghökkent. Legyezni kezdett a fegyvere csövével, mintha attól tartott volna, hogy a kődarabok a koronghoz hasonlóan viselkednek. A kődarabok azonban csak kődarabok maradtak. Mona Winter felé szálltak ugyan, de mielőtt elérhették volna, lehullottak a padlóra.

- Állítsd már le magad, Pamela! - ordított Mona, türelmét veszítve, az asszonyra. - Kénytelen leszek téged is...

- Megölni?

- Akár azt is - mondta Mona, és gyorsan az Angolhoz lépett, aki még mindig az ájultnak tűnő főpapot szorongatta. - Adja ide a fickót!

- Eszemben sincs.

Az Angol kapta a másik ütést. Méghozzá akkorát, hogy lehuppant tőle a kőpadlóra. Ott is maradt a bajsát simogatva. Zombory oda akart ugrani hozzá, hogy felsegítse, de az Angol tiltó mozdulatot tett a kezével. Úgy térdelt a kővön, mintha családi kápolnájukban a vasárnap délutáni ájtatosságon vett volna részt.

- Engem... megütöttek - emelte aztán csodálkozva Zomboryra az arcát.

- Valami olyasmi történt - helyeselt zavartan a régész.

Az Angol elismerően csóválta meg a fejét.

- Alaposan szájon vágott. Hova lett a pap?

Zombory csak a fejével intett Mona Winter felé. Az Angolnak azt is el kellett viselnie, hogy nemcsak kiütötték, hanem még a foglyát is elrabolták tőle.

- Most mi lesz?

Pamela Palmer megtörölgette Zombory szája szélét egy zsebkendővel. Zombory látta, hogy a világosszürke kendőt vérpacnik szennyezik.

- Jó lenne, ha eszükbe vésnék, hogy nem tréfálok - hallották Mona Winter utálkozó hangját. - Torkig vagyok magukkal. Elegendő van az okoskodásaikból, világos? Még azon az áron is megteszem, amit meg kell tennem, hogy néhányat a másvilágra küldök maguk közül. Nem lesz olyan bíróság, amely elítélne érte. Maguk egy katona életét veszélyeztették, aki a hazája biztonságát... - Mindeközben hóna alá csapta a főpapot és rálépett az ájultan heverő Salazar doktornőre. - Professzorasszony!

Julia van der Haas sápadt arccal emelkedett ki az egyik áldozópad mögül.

- Mit akar tőlem?

- Hozza ide Lamarche doktornőt.

- Eszemben sincs.

A katonalány bólintott.

- Úgy is jó.

Mona Winter ismét gyorsabb volt náluk. Mielőtt megmoccanhattak volna, elkapta Sofie ruhája szegélyét, magához rántotta, majd jókorát ütött a nyakára. Sofie nyikkanás nélkül hullott a lába elé.

Az Angol egyetlen ugrással talpon termett, és ősi skót szitkok kíséretében Monára vetette volna magát. A mellének irányuló fegyver csöve azonban megtorpanásra készítette.

- Ne kövessen el ostobaságot, Sir - figyelmeztette hidegen a lány. - Nem akarom bántani Miss Matthieu-t.

- Maga... szörnyeteg! Akkor ez... ez... itt mi, hanem bántás?

- Még nem akarom - mondta nyomatékosan Mona. - Önöktől függ, mit teszek velem.

Az Angol szemében olyan vad tüzek égtek, hogy Zombory biztos volt benne, ha Sir Winston megtehetné, keresztény neveltetése ellenére is darabokra szaggatná Mona Wintert.

- Azt akarom, hogy Julia idehozza Lamarche doktornőt. Méghozzá gyorsan. Ha nem vették volna észre, nincs sok időnk.

Valamennyien a sziklafalon ballagó holdra pillantottak. Mintha egy időzített robbanószerkezet kijelzője villogott volna az orruk előtt.

- Induljon, Julia!

- Eszemben sincs - tiltakozott Julia van der Haas visszabújva a kőpad mögé.

Mona ismét bólintott, villámsebessen lehajolt, majd csupán egyet villant a kezében valami, de ez is elég volt ahhoz, hogy kitörjön a pánik. Mindannyian látták Sofie nyakán a frissen született vörös csíkot, és hogy azon nyomban nagy cseppekben folyni kezd belőle a vér. Ezzel egy időben a géppisztoly is felugrott Mona hóna alatt. Egyelőre csak a támadó Sir Winston és Zombory előtt verte fel a követ. A golyók a kövön megpattanva felröppentek a levegőbe és a kicsik közé potyogtak. A halk trillázás még tovább halkult, majd rövid szünet után újult erővel folytatódott. Mintha a kicsik fejükbe vették volna, hogy mindaddig trilláznak, amíg a hold el nem tűnik a kőlapról.

- Vissza! - kiáltotta a fegyverét rázva Mona Winter. - Kénytelen leszek megölni magukat!

- Gyilkos... boszorkány! - ordította teljesen kivetkőzve önmagából Sir Winston. - Megölte azt a lányt! Ezért én... ezért én most...

Mielőtt Zombory megakadályozhatta volna, Monára vetette magát. A lány helyett azonban csak a géppisztoly tusával találkozott. Lezuhant Salazar doktornő mellé a kőre, és ott is maradt mozdulatlanul.

Mona akkor Zomboryhoz fordult.

- Maga ért a késhez, Mr. Zombory. Látja, hogy nem öltem meg a lányt. Ott vágtam el a nyakát, ahol nem sérti meg a verőeret. Csak azt akartam, hogy tisztában legyenek velem: komolyan beszélek. A következő vágás már halálos lesz. Ugye, maga is tudja?

Zombory nem szólt semmit. Mona ekkor ráemelte a géppisztolyát.

- Ugye maga is tudja?!

- Igen. Én is tudom.

Mona Winter mintha megkönnyebbült volna.

- Így már mindjárt más. Öröm magával tárgyalni, Mr. Zombory. Húzza ki azt a nőt a kőpad mögül.

Zombory szeme találkozott Pamela Palmer tekintetével. Mintha véletlenül tenné, könnyedén biccentett egyet. Csak nyugalom, Pam - sugározta felé a pillantása. - Csak ne veszítsd el a fejed!

Zombory a kőpad felett áthajolva megérintette Julia van der Haas vállát.

- Jöjjön elő, Julia.

- Nem!

- Nagyon kérem, jöjjön elő.

Julia van der Haas szemében könnyek csillogtak.

- Akkor mi a fenéért volt szükség arra a... mutatványra? Maga azt mondta... az lehet a győzelmünk kulcsa. Még egy köpenyt is loptam, odakint.

- Menjen le kérem a lépcsőn, és hozza fel Lamarche doktornőt. Kérem...

Julia van der Haas feltápászkodott, és zsákmányolt öltözékét összefogva leballagott a lépcsőn heverő Lamarche doktornőhöz. Föléje hajolt, mintha beszélni akarna hozzá, majd megcsóválta a fejét, elmarkolta a karját és felvonszolta hozzájuk.

Mona elégedetten nyugtázta, hogy Lamarche doktornő felérkezett a lépcsőn. Akkor pedig kifejezetten felragyogott az arca, amikor meggyőződött róla, hogy magánál van. Intett Julia van der Haasnak, hogy ültesse Salazar doktornő mellé, aztán anélkül, hogy elvette volna róluk a géppisztolyát, hozzá hajolt és csendesen, dünnögve beszélni kezdett hozzá.

- Tárgyalni akarok veletek.

Lamarche doktornő szeme megrebbent, majd óriásira tágult. Zombory már-már attól tartott, hogy kiesik a helyéről.

- Be... szélj! - lihegte. - Beszélj.

- Hol őrzitek a korongjaitokat?

Lamarche doktornő megrázta a fejét.

- Nem.

- Akkor megölöm a főpapot. Láttátok, hogy nem tréfálok. A sajátjaimat is megölöm, ha nem engedelmessé válnak nekem. Akarjátok, hogy elvágjam a torkát?

- Nem.

- Akkor válaszoljatok. Hol őrzitek a korongokat?

- Odakint.

- Hol odakint?

- Egy... kamrában.

- Helyes. Hol van a három papotok?

- Odakint. A korongoknál.

- Julia van der Haas a kamrához megy. Adtok neki két korongot és bekülditek vele a három papot. Ha nem jönnek, megölöm a főpapot. És elég legyen a trillázásból!

A kicsik elkapták a kezüket a szájuk elől és elhallgattak.

- Induljon, professzorasszony.

Julia van der Haas kérdően Zomboryra pislantott. Zombory igent intett a fejével. Julia van der Haas sóhajtott és a padok felé indult.

- Álljon meg! - vezényelt Mona Winter, mintha csak újoncokat gyakorlatoztatna. Julia van der Haas megtorpant.

- Lamarche doktornő magával megy. Az öné a felelősség, Julia. Ha bármivel próbálkozna, valamennyien rosszul járunk. Ha ők kerekednek felül, az oltárjaikon végezzük.

- Nem is tudom, nem az lenne-e a jobbik megoldás - dörmögte a professzorasszony, majd megvonta a vállát. - Amit tudok, megteszek. Azt azért szeretném, ha tudná, hogy kizárólag a többiek miatt. Ha csak magáról lenne szó, a kisujjamat sem mozdítanám.

Mona Winter sértődötten felsóhajtott.

- Így van ez, asszonyom, már régen megtanultam. Ha nincs baj, akkor a katona felesleges teher a társadalom nyakán, akit etetni-itatni kell, és még pénzt is követel minden olyan szar-ságra, mint fegyver és lőszer. Ha viszont nyakukon a vész, minden szar alak hozzánk fut, hogy rántsuk ki a mocsárból. Akkor kiderül, hogy kevés a fegyver és a lőszer. Így van ez, asszonyom. De maga ezen ne törje a fejét, csak csinálja, amit mondok.

- Mit csináljak?

- Miss Lamarche majd elvezeti egy kamrához - ha jól sejtem, itt kell lennie a közelben -, amelyben a korongokat őrzik. Ha megpróbálkozna valamivel - bár ezt őszintén szólva nem hiszem -, fenyegetse meg, hogy félig már átvágtam a főpapjuk torkát.

- Azt hiszi, bedől a hazudozásának?

Mona Winter mosolyogva rázta meg a fejét.

- Nem hazudozás ez, asszonyom. Csak a gyengék szoktak hazudozni. Az erősek teszik a dolgukat. Figyelsz rám, Nicole? Figyelnek rám, valamennyien?

Ez utóbbi kérdés minden bizonnyal a kicsiknek szólt.

- A hold felső pereme a kő széléhez ért. Minden milliméter - nem tudom, ismeritek-e ezt a mértékegységet, ha nem majd Lamarche doktornő elmagyarázza nektek -, amit a hold megtesz, újabb milliméternyi vágást jelent a főpapotok torkán.

Kés villant és a főpap nyaka egyszeriben láthatóvá vált, amint kiszabadult a palást szövete alól. Zombory ezúttal pillantott meg először nagyobb darabot egy kicsiből, hiszen mindezideig csak hosszú ujjakat és festék rejtette arcokat látott belőlük. A kicsi nyaka vékony volt, dúsán erezett, és sűrű. Zombory esküdni mert volna rá, hogy nem egészen olyan a felépítése, mint a normális emberi nyaké.

Ezt alighanem Mona Winter is észrevette, mert érezhetően bizonytalanabbá vált a hangja.

- Ejtek egy milliméter mély vágást a nyakán. Egy perc elmúltával tovább mélyítem. Ha nem kerül elő rövidesen a két korong, a főpapotok elveszíti a fejét. Remélem, erre nem kerül sor.

Még egyet villant a kése, s a főpap nyakát elborította a vér.

- Te örült vagy, Mona - mondta verejtékező homlokkal, szédüléssel küszködve, de mégis nyugodt hangon Pamela Palmer. - Neked az örültek házában lenne a helyed!

Mona Winter kezét vörösre festette a főpap vére. Zombory látta az arcán, hogy kezdi felismerni: óriási hibát követett el. Anélkül vágott bele a kis fickóba, hogy tisztában lett volna a biológiájával. Lehet, hogy valóban halálos sebet ejtett rajta?

Zombory ugrott volna, hogy megpróbálja megakadályozni a további vérengzést, de Mona Winter visszaparancsolta.

- Ne jöjjön közelebb, mert lelövöm! Maguk meg ne tátsák a szájukat, hanem menjenek! Induljanak már, a hétszentségít neki!

Hiába kiabált, Julia van der Haas nem indult el, és a bámulást sem hagyta abba.

Őszintén szólva volt is bámulnivalója bőven. Először is maga a vér, a kicsi vére, amely másodpercek alatt megszáradt Mona Winter bőrén, és apró golyócskákka ugrott össze. A golyócskák megremegtek, mintha élőlények lennének, aztán legördültek róla. Mire Mona a kezére pillantott, már nem volt rajta semmi.

És a kicsi nyakán sem. Sőt, a sebe sem volt látható, amelyet pedig néhány másodperccel ezelőtt Zombory még megfigyelhetett. Úgy összeforrt, mintha napok múltak volna el a sebésülése óta.

- Úristen! - suttogta a kezére pislogva Mona Winter. - Úristen!

- Még mindig azt akarja, hogy menjek el a korongokért? - kérdezte fojtott hangon Julia van der Haas.

- Még soha nem akartam ennyire semmit - lihegte Mona, csak úgy kapkodva a levegőt az izgalomtól. - Úristen, ennek összeforrt a sebe! Maguk is látták?

Megtörölgette a homlokát, miközben igyekezett úrrá lenni hangja remegésén. - Kimennek a folyosóra és megkeresik azt a szobát, ahol a korongokat őrzik. Maga, Julia, kezébe vesz kettőt és idehossa hozzám. Nem többet, csak kettőt. Kérdezd meg tőlük, Nicole, vannak-e a raktárakon kívül máshol is korongjaik?

Lamarche doktornő nemet intett.

- Helyes. Most jön a feladat nehezebbik része, Julia. Meg kell keresnie a hátizsákomat. Ott kell lennie abban a folyosóban, amely ide, a föld alá vezet. Betettem egy ablakmélyedésbe. Lamarche doktornő majd megkeresi. Igaz?

Lamarche doktornő bólintott. Zombory meghökkenve tapasztalta, hogy a lány orrából vér szivárog az állára.

- Lamarche doktornő megsebesült! - kiáltotta Mona Winter felé.

- Törölje meg az orrát - legyintett türelmetlenül a katonalány. - Minden szar kis orrvérzéssel nem küldhetem gyengélkedőre. Tehát: megkeresi a hátizsákomat, és kinyitja. Tud követni?

Julia van der Haas bólintott.

- Ha kinyitotta, talál benne egy fémcsövet. Csillogó cső, az oldalán digitális kijelzővel. Érti, amit mondok?

- Nem vagyok hülye - morogta Julia van der Haas. - Nem fogja elhinni, de hét akadémia tüntetett ki.

- Katonai bizonyára nem volt köztük - mondta némi humorral Mona Winter. - Megfogja a csövet - nem a másikat, mert egy másik is van a hátizsákomban, csak azon éppen nincs kijelző -, s beviszi a többi korong közé. Miután a kettőt már kihozta a raktárból. Világos?

- Világos.

- Ráhelyezi a korongokra, majd a cső oldalán látható piros gombot ötször megnyomja. Nem négyszer, nem hatszor, hanem ötször. Oké?

- Ötször - bólintott Julia van der Haas.

- Aztán szedi a lábát Lamarche doktornővel együtt. Ha ezek a kis férgek akadályoznák a munkáját, leszelem a főpapjuk fejét. Kíváncsi lennék rá, vajon visszánő-e a helyére?

Zombory sóhajtott, és azon törte a fejét, mi az ördögöt csináljon. Bár hatásos volt a titkos fegyvere - Julia van der Haas - végül mégiscsak vereséget szenvedett. Az életét nem kell ugyan féltetnie, bár a végén még majd kiderül, hogy ez az örült némbér őket is el akarja tenni láb alól.

- Felkelhetem? - kérdezte az Angolra bökve az ujjával.

- Keltse - mondta jóindulatúan Mona Winter.

Zombory az Angol fölé hajolt, aki éppen abban a pillanatban nyitotta ki a szemét.

- Jó reggelt, uram - vigyorgott rá savanyúan Zombory. - Ma reggel lágy tojást kér, vagy keményet?

Az Angol köhögött, és Monára pislogott.

- Egyszer még kinyírom. Meglátja...

Aztán Sofie-ra ugrott a szeme. A lány már magánál volt, és a nyakára szorította a tenyerét. Az ő vére bezzeg nem vált gömböcskékké, mint a kicsié, hanem ott maradt a bőrre kenődve.

- Jöjjön ide... Winston.

Sir Winston mozdult volna, hogy magához ölelje a lányt, de ebben a pillanatban Julia van der Haas bukkant fel a három paptól kísérve a bejárat négyszögében. Közömbös volt az arca, de Zombory azonnal észrevette, hogy nincs rendjén valami nála. Túlságosan is kiszámított volt minden mozdulata, mintha nem saját jószántából cselekedne.

Nem is úgy cselekedett. Ez persze csak akkor derült ki, amikor Mona Winter a professzor-asszony felé kiáltott.

- Minden rendben, Julia?

Ezek voltak az utolsó szavai életében.

A korong, amely a papok közül röppent felé, olyan sebesen vágódott le rá, hogy moccani sem volt ideje. Széttárta a karját, aztán úgy állt még másodpercekig a helyén, mint egy furcsa formájú, vért lövellő szökőkút.

Zombory ordított, Sir Winston is ordított, Sofie Matthieu a nyakára szorította a kezét, és visított, Julia van der Haas nem visított, csak állt sápadtan, merev tekintettel nézve rájuk. És nem visított Pamela Palmer sem. Ehelyett Mona Winterhez ugrott, és megpróbálta átkarolni. Aztán visszarántotta a kezét, amikor rájött, hogy minden hiába: egy fej nélküli halottat nincs miért ölelgetni.

- Maradjanak a helyükön, különben végük! - hallottak egy kemény hangot a bejárat felől, majd a három pap mögött feltűnt Xavier Fortunio doktor, és Lamarche doktornő. A doktornő szája szélén tovább vastagodtak a vércsíkok. Úgy tartotta a fejét, mintha ő is el akarná veszíteni. Mintha csak az érkezésükre várt volna: Salazar doktornő feltérdelt a kövön, és a bejárat felé nézett.

- Na végre! - kiáltotta Fortunio doktorra. - Hol a pokolban volt idáig?

- Ez meg... ez meg... ő is... talán... - nyöszörögte Sofie Matthieu anélkül, hogy egyetlen pillanatra is eleresztette volna a nyakát.

Sir Winston bólintott.

- Ő is, Sofie, ő is.

- Maga ezt... tudta?

Az Angol ismét bólintott.

- Legalábbis sejtettem. Mr. Zombory elbeszélése szerint hárman voltak, akik megölték Reginald Austint. Lamarche doktornőre... izé... pontosan ráillik a leírás... a kicsi nem érdekes... bármelyikük lehetett... az az úr pedig, aki velük volt... Fortunio doktorra hasonlított. Nézze csak az orrát.

- Maga azt is tudta... hogy elő fog kerülni, és ismét fel akarnak áldozni bennünket?

- Tudtam - bólintott az Angol.

- És mégsem tett... semmit ellene?

- Dehogynem tettem - mondta az Angol.

Zombory és Pamela Palmer mit sem hallott a szavaikból. A kicsik ujjongó trillázása minden más hangot elnyomott. A dobok ismét peregni kezdtek, és a sípok is a győzelmet hirdették.

Immár a végső győzelmet.

Salazar doktornő feltápáskodott, és felemelte a földre zuhant főpapot. A pap fejéről leesett a tollkoronája: ezt igyekezett remegő ujjjaival a fejére illeszteni. Zombory most látta csak, hogy hosszú, hollófekete haja van, mint az indiánoké. Az arcából azonban ezúttal sem látott semmit a festéktől.

Valamennyien tudták, mi következik. A kicsik megragadják őket, az áldozópadra fektetik, és ezzel végre lezárul életük utolsó fejezete. Nincs már senki, aki kiszabadítsa őket.

Zombory a kőlapra pillantott. A hold fele már túlhaladt a peremén. Gyorsan el kell végezniük az áldozatot, ha azt akarják, hogy Holdisten kedvét lelje benne. Mert Zombory valahogy biztos volt benne: Holdisten csak annak az áldozatnak örül, amely önkéntes és addig következik be, amíg a hold el nem tűnik a kőlapról. Hirtelen eszébe villant egy hasonló kőlap Teotihuacanból, amelynek még nem sikerült megfejteniük a funkcióját. Istenem, de jó kis cikket írhatna róla, ha életben maradna!

De nem marad abban. Ő már ellőtte minden puskaporát, és nagyon úgy néz ki, hogy az Angol is. Hiszen senki sem maradt már, aki a segítségükre siethetne!

Pamela Palmer hozzá simult, és az arcához dörzsölte könnytől nedves arcát.

- Meg tudsz nekem bocsátani, Steve?

- Miért kellene megbocsátanom?

- Hogy úgy tettem, mintha nem szeretnék. Mona Winter rábeszélte...

- Okosan tetted, Pam. Az egy jó esély volt. Kár, hogy kimaradt. Talán mégiscsak meg kellett volna egyeznünk vele.

- Ezt... elszúrtuk, Steve.

- Ezt el, Pamela.

- Most... meghalunk?

Erre Zombory nem akart válaszolni. Lázasan kutatott az agya valamilyen megoldás után.

Ekkor bekövetkezett, amire számítottak. A kicsik elkezdtek feljűk rohanni. Egyetlen pillanatra sem hagytak fel a trillázással, a dobolással és a sípolással, mintha akadályként állíthatták volna a hangzavart a rohanó idő útjába.

A dobok pufogtak, a sípok vijjogtak. Elkövetkezett hát végre az áldozat ideje! Holdisten megkapja a várva-várt szíveket!

A három pap otthagya Julia van der Haast és Lamarche doktornőt, az áldozópadok felé iramodott. Egyelőre még csak a többi kicsi háta mögött tolakodtak, akik nem igen akarták előreengedni őket. Zombory még azt is megfigyelte, hogy a három pap közül az, amelyikről Julia van der Haas korábban lehúzta a ruhát, hosszú fehér vászonköpenyben igyekszik lépést tartani a másik kettővel.

Zombory, Sofie, Pamela és az Angol megpróbált futásnak eredni. A szürke, horgas ujjak azonban kinyúltak értük, és a ruhájuk után kaptak.

Zombory a kőlapra pillantott. Már csak vékony szeletecske látszott rajta a menekülő holdból.

Néhány percet kellene még megúsznunk - zakatolt az agyában a figyelmeztetés. - Csak néhány perc, és akkor talán... Akkor talán...

A főpap azonban másként határozott. Zomboryhoz ugrott, és a vállára tette a kezét. Zombory, aki közben megpróbálta elérni Mona Winter elejtett géppisztolyát, a földre zuhant. Látta, hogy a főpap obszidiánkést ránt elő a köpenye alól - fekete pengéje megsötétítette a hold ezüstös, de már egyre halványuló ragyogását - és feltépi a mellén a már nem is egyszer feltépett inget. Hallotta a trillázást, a sípok hangját, és ismét elöntötte a korábban már érzett mennyei nyugalom. A pap a feje fölé emelte a kést. Zombory meleg esőt érzett a mellkasán. Mintha meg-

nyíltak volna a trópusi ég csatornáit és zuhogni kezdett volna langyos, nagy cseppekben a monszuneső.

Annyi ereje is alig maradt, hogy nyitva tartsa a szemét. Ha ilyen a halál, akkor jöhet! - futott végig elgyötört agyán a gondolat. - Vajon mi a fenéért féltem eddig tőle?

Be akarta hunyni a szemét, de az esőcseppek nem hagyták összezárulni a pilláit. Először a feketén ragyogó obszidiánkés tűnt el a feje fölül, majd a pap ábrázata. Mintha feltámadó szél sodorta volna el őket. A pap teste még néhány pillanatig fölé magasodott, aztán elfújta őt is a szél.

38

Zombory arcán még önfeledt, várakozó mosoly ült, amikor a fekete, görnyedt alak feltűnt a bejárat négyszögében. Kicsi volt, hajlott, púpos hátú, feje szinte a földet súrolta. Az Angol nem is értette, hogyan vehette észre. Mintha valaki megfogta volna a fejét, és a bejárat felé fordította volna.

Eközben természetesen ordított, és rúgott-harapott, megpróbálta lerázni magáról a támadóit. Azok azonban sokan voltak: sokkal többen, mint amennyivel elbírt volna.

- Sofie! - kiáltotta elfúló hangon. - Hol vagy, Sofie?

Sofie válaszolni akart, de befogták a száját. Éppen abban a pillanatban fektették rá egy oltárköre, amikor felhangzott az Angol újabb, immár mélységesen elkeseredett kiáltása.

- Hol az ördögben vagy már? Hol vagy... hooooool?

Sofie behunyta a szemét. Biztos volt benne, hogy Sir Winston utolsó másodperceit éli. Abban is biztos volt továbbá, hogy ez a kiáltás már nem neki szól.

Pamela Palmer nem kiáltozott, csak küzdött, mint lánykorában, amikor a kollégiumi hálóteremben elkapták a felsősök. Már régen fenték rá a fogukat, mert strébernek tartották, és mert senkivel nem osztotta meg a titkait. Elkapták, és ki akarták tetoválni, méghozzá igazi túvel és festékkel, amelyet nem lehet eltávolítani soha. Akkor verekedett így, fogát összeszorítva, hang nélkül, elkeseredetten.

A kis, fekete, hajlott alak, berobbant a padok közé, és felnézett az oltárkövek környékére. Olyan jelentéktelen figura volt, hogy senki sem vette észre. Mintha laposra taposott gesztenye lett volna a nyüzsgő piac földjén.

- Hííj!

Ha valaki figyelte volna, sem értette volna, hogy törhet ki ilyen éles hang ilyen kicsi testből. Pedig kitört. Végigsivított a padsorok között, felröppent a lépcsőkre, súrolta a felületüket, megérintette Zombory lecsukódni készülő szempilláit, végigsimított Pamela Palmer ökölbe szorított kezén, Sir Winston verejtékben ázó arcán, Sofie halálsápadt homlokán.

Amint a kiáltás megrezgettette a kicsik tollkoronáit, és meglebbentette a ruhájukat, egy csapásra megváltozott a világ. Mintha ragadós szirup permetezett volna rájuk a magasból, s villámgyorsan megszáradva élő szoborcsoporttá merevítette volna őket. Mintha jaguár ugrott volna a majomcsorda közé, akinek égő szemétől és karmos mancsától nincs menekvés.

A kicsik megmerevedtek, és a kiáltó felé fordították a fejüket. Arrafelé fordította a Zombory mellén térdelő főpap is, akinek a kezébe belefagyott a fekete obszidiánkés. Nem messze tőlük Xavier Fortunio doktor állt, hasa alatt egy szürke koronggal, vállán géppisztollyal, leesett állal bámulva a hang irányába.

A kicsi, fekete alak mintha gúnyosan odaintett volna neki. Úgy röppent el tőle a korong, hogy senki nem látta, hogyan indította el. Az Angol esküdni mert volna rá, hogy a ruhája alól bukkant elő, anélkül, hogy a kisujját is megmozdította volna. Pamela Palmer azonban látta a kezét, mint ahogy látta Salazar doktornő is. Lamarche doktornő viszont nem látott semmit: behunyta szemmel feküdt egy lépcsőre borulva, miközben a szája sarkából megállás nélkül szivárgott a vér.

A korong átsuhant a padok felett, és rácsapott a papra. Úgy tépte le a fejét, ahogy a másik Mona Winterét. A fej és a fekete, szépen csiszolt obszidiánkés egymásnak ütődve huppantak le a kőre.

Ami ezután következett, néhány másodperc alatt zajlott le. Az Angol mégis úgy érezte, egy egész örökkévalóság múlt el azóta, hogy felhangzott az első kiáltás.

A korong megfordult a levegőben, lebegett egy kicsit felettük, majd visszaszállt a kicsi, fekete ruhás, hajlott hátú jövevényhez.

Az oltárok környékén még mindig csend, és mozdulatlan félelem uralkodott. A kicsikbe belefagyott a trillázás, és a zenészek is magukra hagyták hangszereiket. Egyetlen, néma várakozás volt a terem.

Aztán az egyik pap, talán éppen az, amelyik a kőtálcát tartotta a kezében, hogy végre rátehesse Zombory kitépett szívét, elhajította a tálat, és nagyot ordított. Felhúzta köpenye szélét, és rohanni kezdett a piramis hátulsó fertálya felé.

Ordítása mintha felrobbantotta volna a csend gátját. A kicsik sikoltozva, egymást taposva rohantak le a lépcsőfokokon, hogy a piramist megkerülve eltűnjenek mögötte. Amikor Zombory magához tért, már csak néhányan voltak a föld alatti teremben, de nekik is csak a hátukat látta.

Látta viszont Xavier Fortunio doktort, amint előkapja a korongot a hóna alól - géppisztolya feltehetően elveszett a nagy tolongásban - és a fekete ruhás, hajlott kis lény felé hajtja.

Zombory megrázta a fejét. Annyit látott csak, hogy két korong találkozik a levegőben, majd mindkettő darabokra törik.

A fekete ruhás, hajlott hátú alak átugrált a padokon és megállt Sir Winston mellett. Mint az izgalmasabb tündérmesékben: fekete kutya ugrált utána. Amikor megpillantotta Sir Winstont, odarohant hozzá, és csaholva a lábához dörgölődött.

- Zorro! - képedt el az Angol. - Mintha ez az izé... kutya korábban tarka lett volna.

A kis, fekete alak károgó hangon felnevetett.

- Éjszaka a legszebb szín a fekete. Alig tíz perce festettem be, hehehe!

- Ahelyett, hogy minél előbb igyekezett volna kihúzni bennünket ebből az izéből, kutyát festegetett? - morogta szemrehányó tekintettel az Angol.

A cserzett, csupa ránc arcú boszorkány szégyenlősen lehajtotta a fejét.

- Jöttem, én, aranyoskám... csak éppen fáj a lábam. Háromszor is le kellett ülnöm útközben egy kis időre. A harmadiknál el is szundikálhattam. Ha a kutya nem ébreszt fel, talán még mindig aludnék.

Sir Winston megcsóválta a fejét, és szent ígéretet tett magának, hogy amint sikerül lemosnia a fekete festéket Zorróról, törzskönyveztetni, és a család első számú kutyájává nevezi ki.

Sofie átugrált a padok között, és a kis, fekete ruhás alak mellére vetette magát.

- Marie néne! Istenem, Marie néne! Hát te élsz?

Az öregasszony a lány arcához dörzsölte az arcát, aztán eltolta magától.

- Hogy a fenébe ne élnek? Ámbár ez az ember mindent megtett, hogy rám hozza a bajt... Szerencséje, hogy te is itt voltál, Sofie, mert különben soha nem merészkedtem volna egyedül ezeknek az átkozottaknak a közelébe. Már csak én maradtam hírmondónak közülünk... és gyenge vagyok, mint a madárfing. De azért jól megadtam nekik, mi? Ezzel az emberrel meg csak vigyázz! - és Sir Winston felé bökött a mutatójával. - Olyan csavaros az esze, mint az orvosságos üveg vége. De a szíve jó.

A hold ebben a pillanatban elhagyta a kőlapot.

39

Ahogy halványulni kezdett az ezüstös ragyogás, Zomboryba visszatért az élet. Egyelőre nem akart azzal foglalkozni, mi történt, ki hajította a kőkorongot, amely leszelte a főpap fejét, megelégedett annyival, hogy nem fenyegeti közvetlen veszély az életét. Amikor felállt az oltárra, már csak néhány kicsi toporgott a piramis láthatatlan oldala felé vezető átjáró végén.

- Utánuk! - ordította ahogy a száján kifért. - Utánuk, mert meglépnek! - Szeme sarkából látta, hogy Lamarche doktornő nincs a helyén - a lépcsőfokon -, csupán egy egyre sötétedő vértócsa jelzi rajta az idő múlását. Salazar doktornőt sem látta sehol, sőt Xavier Fortuniót sem.

Végigfutott a pillantása a halottakon, s hirtelen észrevette köztük Mona Winter elejtett géppisztolyát. Felkapta, és az Angol felé ordította:

- Gyerünk gyorsan! Eltűnnek, mielőtt még...

Ekkor tört rájuk a mindennél élesebb ragyogás. Zomborynak fogalma sem volt róla, mi történhetett. Egyetlen pillanatig azt hitte, felrobbant a bomba, amiről Mona Winter beszélt. Talán Julia van der Haas valóban beállította a digitális kijelzőt, hiszen senkinek nem volt ideje megkérdezni tőle, s a bomba most rájuk dönti a föld alatti világot.

Behunyta a szemét, és feje fölé tartotta a karját. Nevetséges, hogy most haljon meg, amikor a nehezen már túl van...

A villogás vakítóvá erősödött. Mintha ezer meg ezer reflektor szórt volna rájuk a fényét. Ráadásul szagatottan lüktetett, mint a neonreklámok.

Zombory a fülére szorította a kezét, mert idegszagató sipszó hasított az agyába. Belülről szólt, mintha a fejében bujkált volna a sípoló. A rebbenő fények ritmusa a Himalája csúcsa fölé lökte a vérnyomását.

Mielőtt elveszítette volna az eszméletét arra gondolt, hogy a fény a hold fénye, amelyet számtalan tükör vezet le a mélybe, és erősít fel sokszázszorosára. Aztán még az is eszébe jutott, hogy bizonyára akkor erősödik fel a holdfény ilyen kíméletlenül, ha megtörtént az áldozat.

Csakhogyan az áldozat nem történt meg.

Vagy mégis?

40

Zombory arra ébredt, hogy valami langyos és meleg simogatja az arcát. Kinyitotta a szemét. A kutya állt felette izgatottan nyüszítve.

Alighogy megmozdult, egy kéz gyengéden félretolta az állatot és az Angol bajszos képe bukkant fel a szeme előtt.

- Túlélte?

Zombory kinyitotta a száját, és levegő után kapkodott.

- Azt... hiszem...

- Ha nem törte el semmijét, akár fel is tápázkodhat.

Zombory tátott szájjal vette észre Gabrielt, amint rogyadozó léptekkel elbaktat az orra előtt. Lábán az elszakadt liánkötél darabja fityegett.

- Gab... riel?

- Ki más lehetne ilyen ronda?

- Pa... mela?

- Most ébredszik.

- A kicsik?

- Keljen fel előbb, aztán majd választ kap a kérdéseire. Támaszkodjon nyugodtan rám, legfeljebb együtt esünk hanyatt.

Azért csak talpra küzdötte magát valahogy. Néhány másodpercig még ugráltak a körvonalak a szeme előtt, aztán a helyére került minden. Az ezüstös ragyogás már rég nem volt sehol; lehangoló szürkesség vette át a helyét. A nagy kőlap moslékszínű oldaláról el nem képzelte volna senki, hogy nem régen még maga Holdisten úszott rajta, az áldozat elfogadására készen.

Pamela úgy bukkant fel előtte, mintha a semmiből került volna elő.

- Jól vagy?

- Én jól - motyogta Zombory. - Azt hiszem... alaposan belevertem a fejem egy kőbe.

- Akárcsak én. Mi volt ez a... ragyogás?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Zombory. - Azt hittem Mona Winter bombája robbant fel. Hol vannak a kicsik?

- Eltűntek.

- Te jószágos ég! - tolta el magától Zombory Pamela Palmert. - A kicsik leléptek és mi ezt csak úgy...

Tétova járással elindult a piramis láthatatlan része felé, de néhány lépés után megingott és majdnem összeesett. Az Angol odasétált hozzá, és a vállára tette a kezét.

- Ki kell pihennünk magunkat, Steve. Így nem indulhatunk az üldözésükre.

- Ha... elszúrjuk az időt, annyi előnyre tesznek szert, hogy sosem érjük utol őket.

Az Angol hitetlenkedve csóválta meg a fejét.

- Ugyan hova mehetnének? Itt kell maradniuk a környéken, hiszen ha kimozdulnak a Pireneusok közül, akkora feltűnést keltenek, mintha egy csapat neandervölgyi ősember sétá-fikálna a Piccadyllin. Itt maradnak, mert sehova máshova nem mehetnek.

Ez volt Sir Winston életének egyik legnagyobb tévedése.

41

Gabriel sokáig nem értette, mi történt vele. Arra emlékezett csak, hogy beleesett valami gödörbe, valaki befogta a száját, aztán elaludt. Mikor felébredt Marie néne állt a lábánál, kezében lángcsóvával és a talpát melegítette.

- Istenuccse, azt hittem, hogy a pokolban vagyok, és az ördögök sütögetik a talpamat - mondta megkönnyebbülten vigyorogva. - Pedig minden vasárnap eljárók a templomba. Illetve... majdnem minden vasárnap.

Lucy Meyer jószerével nem emlékezett semmire. Kisétált az erdőbe, ránézett a holdra, aztán egyszerre csak sötétség borult rá. Álmodni viszont álmodott. Méghozzá nem is akármit. Nagyapja hajdani birtokán, Dél-Karolinában kocsikázott, gyapotültetvények között, s a bricska úgy himbálta, mintha ladikon utazna, hullámok hátán. Sokáig nem értette, mi történt vele, és látszott rajta, hogy sokáig nem is fogja megérteni. Kikotort a zsebéből egy rágógumit, és rágni kezdte, miközben úgy nézegette a piramis környékét, mintha egy filmfelvétel díszletei közé tévedt volna.

Miss Al-Bakr viszont azonnal megértett mindent, ahogy kinyitotta a szemét. Villámgyorsan a szívéhez kapott, hogy meggyőződjön róla, a helyén van-e. Amikor aztán úgy ítélte meg a helyzetet, hogy minden rendben, szép csendesen elájult. Julia van der Haas intett a lány körül tüsténkedő Zomborynak, hogy hagyja békén, és gyengéden megsimogatta a kutatónő homlokát.

Sokkal cifrább volt Wauni professzor ébredése. Amikor Marie néne a kezében lobogó lánggal elvágta a lábára hurkolt liánkötelet, hatalmas testét meghazudtoló fürgeséggel a talpára állt. Homályos szemekkel körülnézett, majd éppen az egy elhagyott tollkoronát szemlélgető Gabrielen akadt meg a szeme. Zombory elborzadt a tekintete láttán. Mintha haragvó vulkán dolgozott volna Wauni professzor lelkében.

A vulkán sebesen ki is tört. Wauni lerázta magáról a belé csimpaszkodó Angolt, lehajolt, felkapott egy másfél mázsás követ, amelynek hátán Tlaloc, az Esőisten kerek szemű képe csodálkozott és hatalmas lendülettel Gabriel felé hajította. A pásztornak annyi ideje maradt csak, hogy hasra vágódjon. A kő elzúgott felette, majd az egyik padhoz csapódott.

- Állj! - ordította az Angol, és ismét csak belécsimpaszkodott Wauniba. Ekkor már valamennyien ordítottak, még Marie néne is, pedig éppen Nick Holmes professzor kiszabadításával volt elfoglalva.

Wauni újabb követ kaparintott a kezébe, és a feje fölé emelte. Ezt azonban már nem hajította el. Az Angolra nézett és gyanakodva megszívta az orrát.

- Hol vagyok? - kérdezte mély, kongó hangon.

- A föld alatt - mondta az Angol.

- Meghaltam?

- Csípjen a karjába.

- Ahhoz le kellene tennem ezt az, izé... követ.

- Tegye hát le.

- Amíg meg nem győződtem róla, hol vagyok, nem teszem le.

- Kihez akarja hozzávágni? Az ördögökhöz?

Julia van der Haas oldotta meg a patthelyzetet. Wauni mögé osont, majd hatalmasat kiáltott:

- Le a kövel!

Wauni megremegett, és majdhogynem a saját lábára ejtette Esőistent. A téboly egyetlen pillanat alatt kiszállt a szeméből. Megfordult, elkapta Julia van der Haast, és felhajította a levegőbe.

- Úristen! Megúsztuk! Megúsztuk!

- Tegyen már le, maga örült! - tiltakozott a professzorasszony. - Nem látja mennyi még a dolgunk?

Valóban sok volt. Előbb Nick Holmest kellett magához téríteniük, majd Karahan professzort. Karahan, amikor kinyitotta a szemét, Waunival találta szemközt magát.

- Allah! - nyögte. - Hát már a pokolban sem tudok megszabadulni tőle?

Lamartinnal nem volt gond. Amint magához térítették, megrázta a fejét és elkapta a homlokát simogató Sofie kezét.

- Jól van, Sofie?

- Én jól. Hát maga?

- Megjárja.

- Hova tűnt... egyáltalán?

- Majd elmesélem.

Lamartin pillantása végigfutott a piramison, a padokon, a halottakon, aztán megcsóválta a fejét.

- Jézusom, mi történhetett itt, amíg én aludtam?

Nagyjából ezt kérdezte Cartwright és Ferguson is. Csak nehezen akarták megérteni, hogy a kicsik csapdába csalták őket. Már vártak rájuk, és előre felkészültek a fogadásukra.

- A kicsik? - kérdezte izgatottan Cartwright, amint tökéletesen visszanyerte az emlékezetét. - Egyszerűen csak elengedték őket?

- Örüljön, hogy élve megúsztá! - förmedt rá az Angol. - Kevésen múltott, hogy most nem fekszik valamelyik oltáron, jó messzire a saját szívéből.

- Bocsásson meg, Sir - mentegetődött Cartwright. - Nem úgy gondoltam. Jézusom ez... kicsoda? - s remegő ujjal Mona Winter holttestére mutatott.

- Mona Winter - mondta Julia van der Haas, magára rántva a nadrágját.
- Maga meg miért vetkőzött le?
- Összetévesztettem a piramist egy hawaii stranddal - mordult rá barátságatlanul a professzor-asszony.
- Sosem bocsátom meg magamnak, hogy átaludtam életem leghátborzongatóbb élményét - dörzsölte meg a szemét Ferguson.
- Én a maga helyében nem keseregnék - sóhajtotta az Angol, aztán négykézlábra állt, és keresgélgni kezdett a vérrel befröcskendezett padlón. - Nem látta valaki a pipámat? Mégiscsak lehetetlen dolog, hogy nyomtalanul eltűnjön.

42

Nemcsak a pipa fejének, hanem a kicsiknek is nyomuk vezetett. Jó fél óra elteltével, amikor úgy-ahogy rendbeszedték magukat, fegyverrel a kézben átlopakodtak a piramis másik oldalára. Mint ahogy várható volt, a kicsik nem voltak ott. Volt viszont valami más, ami megtorpanásra készítette őket.

Három fekete, hosszúkás tárgy feküdt a piramis tizenhetedik lépcsőfokán, nagyjából olyan magasságban, mint a másik oldalon az oltárok. Mindegyikük sarkain fáklyák égtek; fáradt lángjuk arról árulkodott, hogy jó ideje már, hogy meggyújtották őket.

Zombory előretartotta a géppisztolyát, és a félhomályba meresztette a szemét. Nem volt még teljes sötétség idelent, de a rejtett tükrök egyre kevesebb fényt sugároztak le a föld alá. A hold odakint lenyugodni készülhetett, s a tükrök már csak egyre halványuló ragyogását voltak képesek összegyűjteni.

- Oltárkövek - suttogta Zombory az Angolnak, mintha attól tartana, hogy a kicsik meghallják.
- Ezek is oltárkövek.
- A piramis hátulsó oldalán?!
- Márpedig itt vannak.

Valóban ott voltak. Három oltárkő, sarkukon lobogó fáklyákkal, rajtuk három mozdulatlan emberi testtel.

Cartwright hátrafordult. Látszott rajta, hogy sorban számba veszi valamennyiüket. Csak akkor engedett fel az arcán a feszültség, amikor megbizonyosodott róla, hogy mindannyian megvannak.

- Talán maguk közül áldoztak fel hármat Holdistennek - találgatta Julia van der Haas. - Talán...

Tovább nem is folytatta. Ő maga is tudta, hogy az áldozatok aligha a kicsik közül kerültek ki. Holdisten nem is fogadná szívesen, ha magukat áldoznák fel neki. Holdisten nem a kicsik szívét kívánja, hanem azokét, akiket zsákmányul ejtenek az Ő számára.

Alec Fergusonnak mintha szárnyai nőttek volna. Átrepült a lépcsőfokok felett, és az első áldozópad mellé huppant a köre. Lenézett az oltárra, majd arca elé kapta a kezét.

- Úristen!

Az Angol átkarolta Sofie-t. Sofie a mellére hajtotta a fejét, és az Angol borostás arcához dörzsölte az arcát.

- Ki az? - kérdezte a fejük felett tompa hangon Zombory.

Alec Ferguson megcsóválta a fejét.

- Lamarche doktornő. Kivágták a szívét. Megnézzem a másik kettőt is?

- Felesleges - mondta Zombory.

Az expedíció befejezi munkáját (?)

1

Lamartin levetette a kabátját, és felakasztotta a fogasra. Aztán csak úgy, egyszerűen az asztal sarkára telepedett, mintha nem is a hivatali szobájában lettek volna. Sofie elszomorodva bámult a főnökére. Hol volt már az a fegyelmezett, csak a hivatásának élő, gyerekképű csendőr hadnagy, akibe majdhogynem beleszeretett?

- Nos? - kérdezte az Angol elfojtott izgalommal a hangjában. - Sikerült?

- Sikerült - biccentett Lamartin.

- Hála istennek! - csuklott el az Angol hangja. - Már azt hittem nem érkezik meg idejében. Eszerint gyorsküldeményként adták fel. Mutassa!

Pamela Palmer összevonta a szemöldökét.

- Mi a fenéről beszélnek maguk itt? Azt hittem arra várunk, hogy Monsieur Lamartin elmondja, mit intézett a prefektúrán. Mi az ördög az, ami megérkezett?

Lamartin hadnagy a zsebébe nyúlt, és kis csomagocskát csúsztatott belőle az Angol markába. - Az öné, Sir.

Sir Winston Everett remegő kézzel kapott utána.

- Valami új fegyver? - suttogta Al-Bakr fülébe Julia van der Haas.

A kutatónő tanácstalan képet vágott. Bár már kezdte megszokni, hogy az Angol expedíciójában olyan gyakoriak a meglepetések, mint a Szaharában a homokvihár.

- Fogalmam sincs róla.

Senkinek sem volt. Egészen addig, amíg Sir Everett ki nem bontotta a csomagot. Előbb egy hosszúkás, hengerszerű valami bújt ki a selyempapírból, majd egy gömbölyded test, ami akár egy pipa feje is lehetett.

Az is volt. Sir Winston felujjongott, és a magasba emelte friss szerzeményét.

- Szakasztott olyan, mint a másik. Még szerencse, hogy mintát vettem róla. Persze - tette hozzá némiképpen elszontyolodva -, legalább fél év kell, amíg igazán használhatóvá szívom.

Sofie Matthieu felsóhajtott.

Megértette, hogy bármit is tegyen ebben az életben, soha nem lesz Sir Winston Everett szívének egyedüli lakója.

Soha, soha, soha.

2

Sir Winston kiörvendezte magát a pipája felett, majd egyszer csak zsebre vágta, és némi-képpen zavart képpel a hadnagyra pillantott.

- És ön, hadnagy? Magával mi történt?

Lamartin nagyot sóhajtott.

- Majdnem előléptettek. Ha csak egy kicsit is riszálom magam a tábornok előtt, alighanem kitüntetnek, és talán még elő is léptetnek, amiért sikerült ártalmatlanná tennem a Pireneusok rémét, Mona Wintert.

- Akkor miért nem riszálta magát?

Lamartin még egyet sóhajtott.

- Mert nem akarok itt maradni. Ha főhadnaggyá léptetnek elő, alighanem végleg le kellett volna itt telepednem. Két évre küldtek ide Párizsból, és már csak másfél évem van hátra. Nem hagyom magam lépre csalni.

Az Angol nem tudhatta, hogy Lamartint két csapás is érte az elmúlt napok során. Az egyik, hogy immár bizonyossá vált: Sofie végleg elhagyja, a másik, hogy Miss Al-Bakrtól is kosarat kapott. Kiderült róla, hogy vőlegénye van az Államokban, egy neves csillagász, és azonnal összeházasodnak, ahogy befejeződik a pireneusi expedíció.

Lamartin először megszedült, majd ivott egy pohár vizet, és alaposan végiggondolta a dolgot. Elvégre huszonöt éves, van még ideje a nősülésre. Párizsban majd megtalálja az igazit.

A kicsikről és a Pireneusokról pedig végképpen megfeledekzik.

A jövő azonban nem hagyta, hogy megfeledezzék.

3

Erről azonban természetesen még mit sem tudott, amikor beszámolt a feszülten figyelő expedíciónak a prefektusi hivatalban történekről.

- Túlságosan nem is kellett győzködnöm őket. Elvégre maguk is el akarták hinni. Mona Winter volt a gyilkos, és kész. Becsavarodott, amikor értesült a húga eltűnéséről, és a Pireneusokat hibáztatta érte. Idejött, és mindenkit kinyírt, aki a szeme elé került.

- Mit szóltak a piramishoz?

- Csak a vállukat vonogatták. Régi romok, ki tudja ki építette őket? Talán a lepratelep egykori lakói. Lehetek köztük indiánok is, nem igaz? A gyarmatokról mindenki beszivároghatott az országba. Mivel a leprabacilusok állítólag évszázadokig képesek életben maradni, nem volt kedve senkinek a romok között kotorászni.

- A tükrök?

- Összetörték. Nem kár értük, hiszen értéktelen, mindenütt kapható tucataruk voltak. Bizonyára Lamarche és a másik kettő szerezte be őket.

- A pap holtteste?

Lamartin megrázta a fejét.

- Kicsit aggódtam miatta, de nem volt ott, ahova tettük.
 - Nem volt ott? - hökkent meg Ferguson. - Akkor hova a fenébe tűnt? Tartósítanunk kellett volna...
 - Elvitte valaki - vont a vállát Lamartin. - Az ügy ezzel lezárult.
- Az Angol fáradtan behunyta a szemét.

4

Marie néne elégedetten kuporgott az Angol sátrában, kezében egy pohárka hideg whiskyvel.

- Ízlik? - kérdezte az Angol.
 - Nem rossz - dünnyögte Marie néne megnyalva a száját. - De olyan finomat, mint amit nádból csináltunk, csak egyszer ittam. Elcsentem az anyámtól, és megittam fél üveggel. Úgy berúgtam tőle, hogy három napig nem is józanodtam ki. Anyám azzal fenyegetett, ha még egyszer hozzányúlok az üvegéhez, belefojt a mocsárba.
 - Nádból készítettek pálinkát? - húzta fel a szemöldökét az Angol.
 - A legfinomabb hajtásaiból. *Régen* úgy csinálták.
 - Mikor régen? - hajolt előre kíváncsian Cartwright.
 - Nagyon régen - dörmögte belekóstolva a poharába az öregasszony. - Biztos, hogy pipát is kapok?
 - Biztos - bólintott az Angol. - Akár egy tucattal.
 - Hosszú szárút?
 - Azt is.
 - Olyat is, amelyiknek szobor van a fejére faragva?
 - Tajtékipipát is. Ha mindent elmesél, amire kíváncsiak vagyunk.
 - Elmesélek én mindent, amit csak tudok, kedveskéim - buzgólkodott Marie néne. - Mikor kapom meg a pipákat?
 - Ha végeztünk a beszélgetéssel, beülünk a kocsiba és megvesszük a városban.
 - Az nem jó - rázta meg a fejét Marie néne. - A városban nincs jó pipa. Egyszer Gabrieltől kaptam egyet, de annak mindjárt szétdurrant a feje.
 - Bombabiztos pipát veszünk.
 - Na, jó - sóhajtotta Marie néne. - Jó lesz később is a faragott fejű.
- Cartwright biztos volt benne, hogy a nádból való pálinkakészítés még a nagyon régi múlt öröksége, és még abból az időből származik, amikor Marie néne ősei odaát éltek a tengeren túl.
- Elmondjam, hogyan készítették a pálinkát? Bár... én sosem voltam ott, amikor csinálták.
 - Inkább arról meséljen, hogyan éltek a nádasban - biztatta Zombory.
- Marie néne megtörölte a szeme sarkát fekete köténye szélével.

- Nagyon régen volt az, kedveskéim. Már csak én maradtam egyedül. Pedig amikor kislány voltam, még sokan voltunk. Mindenfelé éltek mocsári emberek. A kicsik azonban sokat megöltek közülünk. Sokan megöregedtek, aztán meghaltak. Úgy ám. Gyerek meg egyre kevesebb született, aki tehette az elment máshová, és többé hírt sem hallottunk róla.

- Mit meséltek a régiek, hogy kerültek az emberek a lábba?

- Hajóval - törölgette meg ismét a szemét Marie néne. - Egyenesen a mennyországból hajóztunk ide. Már mint a mi őseink. Állítólag angyalok voltak, és az ördögökkel harcoltak. A kicsikkel. Mert a kicsik ördögök. Az ördögök harcolnak az angyalokkal, mióta világ a világ. A mennyországban történt, hogy az ördögöknek menekülniük kellett, mert az angyalok legyőzték őket. Sok ördög ekkor hajóra szállt, és messze országba indult. Csakhogy néhány angyalt is a fogságukba ejtettek, és magukkal hurcolták őket. Ezek az angyalok voltak az én őseim, vagy ezt már mondtam?

- Folytassa, csak - biztatta Cartwright.

- A hajó kikötött, az ördögök pedig dolgoztatták az angyalokat. Aztán az angyalok fellázadtak, elmenekültek tőlük. Belőlük lettek a mocsári emberek. A kicsik csak tőlünk félnek. Senki mástól, csak tőlünk.

- Miért? - hajolt előre új pipája szárát szopogatva az Angol.

- Mert mi kilestük a titkaikat - kuncogott az öregasszony. - Megtanultuk a varázslataikat, és a saját fegyvereiket fordítottuk ellenük.

- Mik voltak azok?

- Például a korongok. Úgy repítik őket, hogy megmondják nekik, hova repüljenek. Azok meg oda repülnek. Az a feneség persze, hogy nem minden kő jó korongnak. Csak egyféle kő.

- Milyen kő? - kérdezte a lábszárát vakargatva Julia van der Haas.

- Hát azt bizony én nem tudom. A korongokat ők csinálják, de röptetni én is tudom őket. Egyszer nekem röptették a korongot, én meg visszafordítottam rájuk. De mások is meg tudták ugyanezt csinálni. Egyszer egy mifajtánk belopódzott a titkok kamrájába, és mindent eltanult tőlük.

- Az meg mi?

- A titkok kamrája? Egy nagy kamra, ahol a korongjaikat őrizték. A mocsári ember belopódzott, és kihallgatta, amint a kicsik varázslatra tanították a gyerekeiket. Értette a kicsik nyelvét, így aztán eltanult tőlük mindent. Attól kezdve mi is varázslók voltunk. Félték is tőlünk nagyon. Egyszer nekem repítettek egy korongot. Gyorsan megfordítottam, és - huss! - máris levágta egy kicsi fejét. Attól kezdve a nyomomban jártak. Sokat megöltem közülük. Bizony ám.

- Hogy került Sofie anyjához?

- Egyedül maradtam. Mindenki meghalt körülöttem, én meg csak ott éltem magamban. Éjszaka már aludni sem mertem, mert a kicsik a nyomomban jártak. Nem akartam, hogy megöljenek. Nem félek a haláltól, de azt nem akartam, hogy ők öljenek meg. Ezért bementem a faluba. Megláttam egy asszonyt a ház előtt, amint fát vágott. Bekérdzkedtem hozzá, pedig akkor még nem tudtam az emberek nyelvét. De hamar megtanultam. Ezt a gyereket meg nagyon szeretem. - Az Angolhoz fordult, miközben beledugta az ujját a whiskysüvegbe, majd leszopogatta róla a whiskyt. - Vigye el innen messzire, mert ha visszajönnek, bosszút állnak rajta.

- Elviszem - ígérte az Angol. - És magát is elviszem.

Az öregasszony nevetett, bár a nevetése inkább varjúkárogásnak tűnt.

- Nem kell engem elvinnie sehova. Megvédem én magam, ha visszajönnek.

- Maga szerint hol vannak most? - kérdezte Cartwright.

- Visszamentek a mennyországba - bólintott Marie néne.

- Úgy érti... abba az országba, ahonnan valaha régen eljöttek?

- Úgy bizony - bólogatott az öregasszony.

- Csakhogy ahhoz át kellene kelniük a tengeren.

- Hát átkelnek.

- Lehetetlen. Ma már nem lehet csak úgy áthajókázni az óceánon.

- Nem? Ők mégis átjutnak valahogy.

- Hol vannak a korongjaik? - kérdezte Al-Bakr kisasszony, aki lelkesedett a régi kőtárgyakért.

- Mr. Cartwright azt mondta, hogy rengeteg korongjuk volt.

- Nem tudom - mondta Marie néne. - Nem tudom, hova lettek. Talán magukkal vitték őket.

- De egyetlenegy csak megmaradt belőlük?

Marie néne megvonta a vállát.

- Talán egy-két, törött. - Felemelte az ujját, és Sofie felé bökött. - Nagyon vigyáztam erre a lányra. Ott jártam mindig mögötte, nehogy egyszer a kicsik birodalmába tévedjen. Örültem, amikor a városba ment iskolába, de nem örültem, amikor visszajött. Nem jó a kicsik közelében. Hiszen minden holdtöltekor feláldoznak néhány embert. Így megy ez azóta, mióta idejöttek, és ide hoztak bennünket is. Sok foglyukat kiszabadítottam, ezért is haragudtak rám. Azóta beteljesedett, amitől félttem. Sofie-t is elkapták, meg ezt a melákot is.

Göcsörtös mutatójával Lamartinra mutatott. Lamartin elvörösödött, és lehajtotta a fejét.

- Olyan gyorsan kapták el őket, hogy még szusszanni is alig maradt időm. Liáncsapdába kerültek, abból pedig nincs menekvés. Ha igazi a lián, akkor nincs. Bikainat fonnak a közepébe, amit még a kés sem vág át. De én át tudom vágni, át én!

- Mivel?

- Bementem a boltba, és vettem egy kis palack gázt, olyat, amilyennel a kirándulók főznek, aztán vettem lángvágót. Ezzel már el tudtam vágni a liánkötelet.

- Hova tűnt, amikor Monsieur Lamartint és Miss Sofie-t kiszabadította? Már azt hittük, megölték - kíváncsiskodott Wauni professzor.

Az öregasszony elvigyorodott, és megcsóválta a fejét.

- Nem olyan könnyű engem megölni. Még nekik sem. Csak nagyon megrándítottam a derekamat. Leestem a faágról, és mintha az istennyila fúródott volna a derekamba. Bevonszoltam magam egy régi rejtekhelyemre, és ott bujkáltam.

- Hogy sikerült végül is ránk találnia?

- A kutya - mondta Marie néne a sarokban szundikáló Zorróra mutatva. - A kutya ébresztett fel.

Cartwright gyanakodva az Angol felé fordult.

- Maga... csinálta?

Az Angol megtömkölte a pipáját, aztán szerényen elmosolyodott.

- Nincs jelentősége.

- Már hogyné lenne! - förmedt rá Julia van der Haas. - Eddig azt hittem, én vagyok az expedícióban az egyetlen csodafegyver.

- Hát... nem egészen - ismerte be az Angol.

- Hogyhogyné nem *egészen*?

- Úgy gondoltam... előbb-utóbb úgyis elkapnak bennünket. Itt, a Pireneusokban ők az urak. Keresnem kellett valakit, aki jól ismeri őket. Előbb azt hittem Marie néne meghalt, amikor aztán Miss Sofie volt szíves elmondani, hogy az a halott asszony... nem, izé... Marie néne, akkor úgy gondoltam, ő lesz az én végső izém.

- Mizéje? - türelmetlenkedett Julia van der Haas.

- Adu ászom.

- A halott asszony kicsoda?

- Talán a környező falvakból valaki.

- Mesélje csak tovább, Sir - kérte Wauni professzor.

- Sok mesélhiválóm nincs - forgatta meg a pipáját az ujjai között Sir Winston. - Elhatároztam, hogy megkeresem Marie nénét. Ha él, akkor valahol lennie kell.

- Egyem a szívét - dicsérte Julia van der Haas.

- Akkor került hozzám Zorro. Azonnal láttam rajta, hogy kiváló nyomkereső kutya. Megkértem Miss Sofie-t, hogy bocsásson, izé... a rendelkezésemre valamilyen ruhadarabot, izé... Marie néne birtokából, aki készséggel meg is tette. Zorro megszagolta, így rövidesen rábukantam, izé... Marie néne rejtekhelyére.

- Éppen így volt - bólintott az öregasszony.

- Elmondtam neki, miről van szó, és hogy... mikor jöjjön segíteni nekünk. Addig nem volt szabad felbukannia, amíg az áldozat ideje el nem következik. Gondoltam, hadd higgyék csak a kicsik, hogy Marie... izé, néne, meghalt, vagy ilyesmi. Hát ez be is jött. A kutya idevezette.

- Eközben majdhogynem sikerült megszabadulnunk a szívüinktől - sóhajtotta a professzor-asszony.

- Hát... voltak meleg pillanataink - ismerte be az Angol. - Marie néne volt szíves egy kicsit késni.

- Fáj a derekam - mentegetődzött az öregasszony. - Kicsit el is szundikáltam. Zorro szerencsére felébresztett.

Julia van der Haas az Angolhoz lépett, és egészen közélről a szemébe nézett.

- Mondja, Sir, azért gondol néha arra, hogy mi történt volna, ha a kutyának nem sikerül idejében felébresztenie Marie nénét?

Az Angol zsebre vágta a pipáját.

- Nem - mondta aztán rövid habozás után. - Nem gondolok rá.

5

- Most aztán hogyan tovább? - kérdezte Cartwright az Angolt, miután Sofie és Marie néne kísértáltak a sátorból, hogy Miss Al-Bakr, aki értett valamicskét a természetgyógyászatához, megkenegesse Marie néne derekát.

- Az expedíció eme részét befejezettnek nyilvánítom - mondta az Angol. - Mr. Cartwright, Mr. Zombory, és Mr. Ferguson megírják a jegyzőkönyveket.

- Mi legyen a két lábszárcsonttal?

- Továbbra is keresgéljük a hozzávalókat. Ezután csak terepjárást végzünk.

- Azaz a kicsik után kutatunk.

- Itt kell rejtőzniük a közelben - szegezte le az Angol. - Háromszáz ember nem tűnhet el nyomtalanul. Enniük kell, aludniuk kell...

- Embert mondott? - kérdezte sokat sejtetőn Julia van der Haas.

- Akárhik is legyenek, ahhoz túlságosan sokan vannak, hogy ne hagyjanak valami nyomot maguk után.

- Akkor hát, rajta! - emelkedett fel tettekrekszen Alec Ferguson.

Nick Holmes megrázta a fejét, felállt, és az Angolhoz lépett. Rátette a kezét a karjára, miközben csillogó szemüvegével mintha a sátor falán túlra nézett volna.

- Hiába is keressük őket. Valami azt súgja a lellem mélyén, hogy bottal üthetjük a nyomukat.

- Azt gondolja, légneművé váltak?

- Szó sincs róla - rázta meg a fejét Nick Holmes. - Azt azonban igen, hogy visszamentek.

- Úgy érti, hogy Amerikába? Mexikóba?

- Haza. Mert nekik az a hazájuk. Talán az *őshazájuk*.

- Marhaság - legyintett Julia van der Haas. - Ide a rozsdás bökött, hogy itt bujkálnak valahol.

Az expedíció első szakasza lezárult, és kezdetét vette a második.

6

Két hét megfeszített munka után kénytelenek voltak belátni, hogy a kicsik nyomtalanul eltűntek. Mind a háromszáz-egynéhányan. És ismét csak eltűnt Marie néne is. Meg sem várta a pipáit: úgy nyoma veszett, mint a hajnali harmatnak a reggeli napfényben.

Az Angol ezen a reggelen kedvetlen volt, még a pipája sem ízlett neki. Rosszkedvéhez az is hozzájárult, hogy Sofie már két napja távol volt az expedíciótól: abban a nem túl messze fekvő városkában járt a papírjai után, ahol megszületett.

Sir Winston Everett - életében először - kénytelen volt beismerni, hogy vereséget szenvedett. Annak ellenére, hogy olyan kiváló kutatógárdát válogatott maga mellé, mint amelyik most ott ült vele szemben, ugyancsak kedvetlenül és elkeseredetten.

- Már-már arra gondolok, hogy a láthatatlanná válás is az eszköztárunkba tartozik - sóhajtott mélabúsan megvakargatva a feje búbját.

- Le is költözhetnek a föld alá - találgatta Julia van der Haas. - A Pireneusokban számtalan, eleddig ismeretlen barlang létezhet.

- De enniük akkor is csak kell!

- És ha nem?

Itt aztán ismét elakadtak. Hiába csúrték-csavarták a dolgot: a kicsik kibabráltak velük.

- Talán jobb is így - mondta Miss Al-Bakr. - Képzeljék el, mi lett volna, ha megtaláljuk őket.

- Mi?

- Gondolkoztak már azon, hogy mit csináltunk volna háromszáz lénnel - szándékosan nem mondom, hogy emberi lénnel -, mert ki tudja azok-e? Állatkertbe zártuk volna őket, vagy skanzenbe? Vagy a hadsereg különleges bázisára, mint ahogy az a szerencsétlen szerette volna?

- Oda semmiképpen - tiltakozott Cartwright. - Őket is megillet minden jog, ami bennünket megillet.

- Mások feláldozásának a joga is? - kérdezte élesen Wauni professzor.

- Az bennünket sem illet meg - torkolta le Alec Ferguson. - Akárhogy is legyen, tudomásul kell vennünk: nemcsak a miénk a föld, továbbá, egyáltalán nem biztos, hogy az ember a teremtés koronája. Lehet, hogy előttünk már másoké volt, és az ő maradékaik ugyancsak jogot formálhatnak rá. Ha valóban ők azok, akkor meg kell tanulnunk békében élni velük.

- Bezzeg akkor nem ezt gondolta, amikor elkapták.

Nick Holmes professzor megcsóválta vékony nyakán billegő madárfejét.

- Azért még mindig nehezen tudom elhinni, hogy már az ember - a mai ember - megjelenése előtt is létrehozhatott az evolúció hozzánk hasonlóan értelmes lényeket.

- Parazitákat! - sziszegte Julia van der Haas.

- A mi szempontunkból tényleg azok. Ők viszont csak az életüket élik. Jó lenne megkérdezni egyszer a vágóhídra hajtott szarvasmarhákat, hogy vajon mit gondolnak rólunk, emberekről...

Talán tovább is tartott volna a parttalan vita, ha meg nem kopogtatják az ajtót. Mindannyiuk legnagyobb meglepetésére Gabriel állt odakint.

Gabriel köszönt, bejött, mint aki csak erre járt, és benézett - aztán lecsücscent egy székre. Úgy, hogy a támlája az állat érintette. Ráhajtotta a fejét, és figyelmesen hallgatta az okosok beszélgetését.

- Pedig mennyit tanulhattunk volna tőlük - sóhajtotta Lucy Meyer. - Gondoljanak csak a korongok irányítására. Holtbiztos, hogy gondolati energiával történt. Ráadásul még Marie nénének is nyoma veszett...

- Meghalt - mondta hirtelen Gabriel.

Megállt a levegő a szobában.

- Honnan... veszi ezt? - nyögte az Angol Gabriel felé fordulva.

- Megállt az óra a falon. Elszakadt a rugója.

- Na és?

- Akkor is ez történt, amikor a nagyapám meghalt. Ő tépte el.

- Úgy érte... halála után?

- Hogy a fenébe érteném másképpen? Mindig utálta azt az órát, mert zavarta a ketyegése. Azt mondta, amint meghal, eltépi a rugóját, hogy bosszantson vele. Pedig az ő apja vette a városban egy holland vásárostól. Szélmalom van rajta, meg lovasok.

- Hogy jön ide Marie néne?

- Úgy, hogy amikor elmeséltem neki a történetet, csak kuncogott, és bólogatott. Azt mondta, legyen egészen biztos benne, hogy a nagyapám tépte el a rugóját. Aztán még azt is mondta, hogyha ő meghal, ő is eltépi. Nem azért, hogy hergeljen, hanem azért, hogy tudassa velem: nincs már az élők sorában. Azt mondta, megbeszélte a városi órással, hogy adjon nekem egy új rugót. Előre ki is fizette az árát. Most aztán mehetek a városba a rugóért. Itt is van a törött a zsebemben.

A zsebe felé nyúlt, mintha ki akarná venni belőle az elpattant rugót, de aztán meggondolta magát, és inkább egy újságot húzott elő. Összevissza hajtogatott újság volt: látszott rajta, hogy már nem egy zsebet megjárt.

- Ezt meg elhoztam maguknak, hátha érdekesnek találják - mondta, és az Angol markába nyomta a lapot. Az Angol megfogta és zavartan forgatni kezdte a kezében.

- Köszönöm, Mr. Gabriel. De... izé mi az ördög van benne, ami esetleg érdekelhetne?

- A bicikliverseny - mondta Gabriel.

- A Pireneusi Kupa - magyarázta Ferguson. - Csak nem akarja azt mondani, hogy abba is beavatkozott Marie néne?

Gabriel elvagyorodott.

- Azt éppen nem. Csak a biciklikre akarnám felhívni a figyelmüket.

Az Angol benyomta a pipáját a szájába és felhős tekintettel nézett Gabrielre.

- Milyen biciklikre?

- Amiket elloptak a versenyről. Majdnem háromszázat.

Ferguson úgy ugrott fel, mintha rugók lökték volna a magasba.

- Honnan lopták el őket?

- Egy depóból. Éjszaka leverték a lakatot az ajtajáról, és mindet ellopták. Kővel verték le a lakatot, mert könyomokat találtak a vason.

- A kicsik! - ordította Alec Ferguson. - Végre megvannak! Hol van az a depó?

Gabriel megcsóválta a fejét.

- Ne siesse el a dolgot Mr. Ferguson.

Az Angol a pipáját szopogatva az újság olvasásába mélyedt. A többiek lélegzetvisszafojtva figyelték az arcát. Sir Winstonnak viszont az arcizma sem rándult mindaddig, amíg be nem fejezte a cikket. Akkor aztán letette az újságot az asztalra, majd a többiekre nézett.

- Már nincsenek ott - mondta tompán. - Egy sofőr látta őket... éjszaka, amint a tenger felé kerekeztek. Valamennyien... szürke csuhában és köpenyben voltak. A sofőr azt hitte papok, vagy egy iskola tanulói. Az újságíró szerint jól szervezett diákcsoportról van szó.

- A tenger felé tartottak? - kérdezte izgatottan Karahan. - Hány nap előnyük van?

Gabriel a zsebébe nyúlt, és egy újabb újságot húzott elő belőle. Ez már jóval frissebbnek, és kevésbé elhasználatnak látszott.

- Ezt is... a városból hoztam.

Sir Winston legendás nyugalmát meghazudtoló izgalommal tépte ki a kezéből.

- A végén - mondta Gabriel. - A leghátulsó oldalon.

Dermedt csendben várták, hogy az Angol ennek a cikknek is a végére érjen. Amikor elérkezett a várva várt pillanat, az asztalra ejtette az újságot a másik, a gyűröttebb mellé. Mivel nem szólt egyetlen szót sem, csak némán maga elé bámult, Wauni felugrott és az ég felé tárta mindkét karját.

- Mi a csoda történt, hé?! Mondjon már valamit, az isten szerelmére!

Az Angol felemelte a szemét. Furcsa, szikrázó tüzek égtek benne, mint minden alkalommal, amikor a nyomába eredt valaminek, amit el akart kapni, vagy fel akart tárni.

- Semmi különös - mondta, de a hangja izgalomtól vibrált. - Semmi különös.

- Az meg mi a fene?

Az Angol megszorította a pipáját.

- Azt írja ez a bulvárlap, hogy odalent a tengerparton az egyik kikötőből elloptak egy halászhajót. Az egyik legnagyobbat. Vitorlával és motorral is fel volt szerelve. És tudják, mi a legérdekesebb a dologban?

- Nyögje már ki! - suttogta Julia van der Haas.

- Hogy megtalálták az elveszett háromszáz kerékpárt. Nem messze a kikötőtől egy park bokrai között. Mit szólnak hozzá?

Cartwright a tenyerébe hajtotta a fejét.

Azt számolgatta, vajon mennyibe kerülne egy mexikói expedíció, és vajon Mrs. Palmer hajlandó lesz-e fedezni a költségeit.

7

Mrs. Palmer sok mindenre hajlandó volt. Például arra is, hogy kimásszon az ágyából, amikor az Angol megkopogtatta a sátor oldalát. Zombory jól nevelten eltűnt az ágy alatti gödörben, amelyet még a szerencsétlen Mona Winter számára készítettek.

Az Angol bejött a sátorba, megköszönte a torkát, aztán egy diszkrét angol főrendtől szokatlan indiszkrécióval az ágy felé fordult.

- Nyugodtan, izé... előjöhet. Beszédem van magával.

Mrs. Palmer lángvörös képpel igazgatta magára megviselt pizsamáját. Sir Winston Everett talán korábban nem is vette volna észre, hogy testének egyes részei mennyire kidomborodnak a könnyű anyag alól, amióta azonban rátalált Sofie-ra, valahogy kiélesedett a látása.

- Kihez beszél... Sir? - kérdezte Mrs. Palmer belekapaszkodva az utolsó szalmaszálba.

- Mr. Zomboryhoz. Nyugodtan kimászhat az ágy alól.

- Csak alsónadrág van rajtam - morogta Zombory szégyenlősen a föld mélyén.

- Nem baj - nyugtatta meg az Angol. - Nem gyűjtök gatyákat.

- Akkor mi a probléma?

Az Angol benyomta a pipáját a szájába.

- Szeretném, ha támogatná a kérelmemet.

Zombory erre kidugta a fejét az ágy alól.

- Milyen kérelmét?

- Amit a Régészeti Tanács elnöknőjéhez intézek. Minden munkatársamat megkérem, hogy támogassa.

A Régészeti Tanács nagy hatalmú elnöknője ebben a pillanatban vette csak észre, amit Sir Winston már a belépése pillanatában észrevett; hogy a pizsamanadrágjának valahogy elrepedt az eleje. A szakadás cikcakkos szélé ráadásul arról árulkodott, hogy valaki belekapaszkodott és türelmetlenül lefelé rángatta.

- Milyen kérelemről van szó? - kérdezte Mrs. Palmer, miközben megpróbálkozott a lehetetlennel. Mintegy véletlenül a szakadásra tette a tenyerét. A szakadás azonban túlságosan nagy volt, a tenyere viszont kicsi, így a harc reménytelennek volt mondható.

- Új expedíciót indítok - magyarázta Sir Winston. - Megdönthetetlen bizonyítékaim vannak rá, hogy a kicsik visszatértek Mexikóba. A csapat készen áll. Már csak a finanszírozás kétséges. Nem tudom... izé... a tisztelt Régészeti Tanács... elnöknője... - lehajtotta a fejét, és alaposan szemrevételezte a pizsama folytonossági hiányát. - Nem tudom... támogatja-e?

Mrs. Palmer akkor olyat csinált, és főleg olyat mondott, amit két hónappal ezelőtt még feltételezni sem tudott volna magáról. Elvette a kezét a szakadásról - nem törődve vele, hogy Sir Winston ettől akkorát nyelt, hogy majd a pipája is lecsúszott a torkán - felemelt egy párnát, és az elképedt főrendhez vágta.

- Támogatom, csak menjen már a fenébe!

Sir Winston kihátrált a sátorból, kivette a szájából a pipáját, a nap felé fordította az arcát, és füttyörészni kezdett.

Mint kevéssé tiszteletreméltó őse, Sir Malcolm Everett, amikor gyanúsnak látszó birtokpere ügyében sikerrel zsarolta meg az éppen ügyeletes barátnőjénél bujkáló IV. Edward királyt.

8

Csak ketten voltak a szobában: Lamartin hadnagy, és Sofie Matthieu tizedes. A hadnagy szomorúan gondolt vissza arra az első napra, amikor Sofie lecsüccsent az íróasztalához, és hűséges szemét új főnökére vetette. Istenem, de régen is volt!

- Akkor hát elmegy - bólintott Lamartin huszonöt évének minden szomorúságával. - Igazán jó volt magával dolgozni, Sofie.

- Magával is... Gerard.

Lamartin elmosolyodott.

- Az az én bajom, hogy lecsúszom mindenről. Az előléptetésemről is lecsúsztam.

- Ez nem volt valami szép bók - legyintett Sofie.

Odalépett hozzá, felágaskodott, átkarolta, majd csókot nyomott a homlokára.

- Akkor hát isten áldja... főnök. Remélem, még találkozunk.

- Ha letelik a maradék időm, Párizsba megyek - mondta álmodozva Lamartin. - És megfeledkezem a kicsikről. Mindörökre.

A kicsik azonban nem hagyták, hogy megfeledkezzék róluk.

Már gyülekeztek a fekete felhők, amelyek Lamartin hadnagyot Párizs helyett az óceánon túlra repítették. Ahogy Wauni professzor mondta volna: már szították a kovács istenek a tüzet a vulkán belsejében.

A tűzhányó aztán hamarosan ki is tört.

- & -